stephen donaldson

blestemul nobilului foul

CRONICILE LUI THOMAS COVENANT, NECREDINCIOSUL

Stephen R. Donaldson s-a născut în 1947, în Cleveland, Ohio, în copilărie, a petrecut 12 ani în India, unde părinţii săi, misionari medicali, se ocupau de îngrijirea leproşilor. Donaldson a absolvit Colegiul Wooster în 1968, apoi a lucrat în spitalul din Akron City între 1968 şi 1970. În 1971 a predat la Universitatea de Stat Kent, apoi a fost redactor şi instructor la un atelier literar, înainte de a fi publicate *Cronicile lui Thomas Covenant Necredinciosul* în 1977. Seria a apărut sub forma a două trilogii, între 1977 şi 1983, după care a urmat o tetralogie plasată în acelaşi univers. Potrivit actualului său editor, Putnam, primele două trilogii s-au vândut în peste 10 milioane de exemplare. În anul 1977 Donaldson a obţinut Premiul British Fantasy pentru *Blestemul Nobilului Foul,* iar în 1979 a primit Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun scriitor tânăr. A mai publicat numeroase romane science fiction şi poliţiste, unele sub pseudonimul Reed Stephens. Dintre lucrările sale amintim: *The Wounded Land* (1980 – Balrog Fantasy Award), *The One Tree* (1982 – Balrog Fantasy Award şi Saturn Award), *Daughter of Regals and Other Tales* (1984 – Balrog Fantasy Award), *The Mirror of Her Dreams* (1986 – Science Fiction Book Club Award şi Julia Verlanger Award), *A Man Rides Through* (1987 – Science Fiction Book Club Award), *Reave the Just and Other Tales* (1998 – World Fantasy Award). A fost, de asemenea, recompensat cu Atlanta Fantasy Fair Award, în 1992, pentru realizări deosebite, WIN/WIN Popular Fiction Readers Choice Award pentru autorul favorit de fantasy, în 1991, şi President’s Award acordat de Internaţional Association for the Fantastic în the Arts, în anul 1997.

STEPHEN DONALDSON
Blestemul Nobilului Foul

Traducere din limba engleză
Roxana Brânceanu

Stephen R. Donaldson
LORD FOUL'S BANE
1977

Dincolo de frumuseţe

1

BĂIATUL DE AUR

Femeia ieşi din magazin exact la timp ca să-l vadă pe fiul ei cel mic jucându-se pe marginea străzii, drept în calea bărbatului palid şi sfrijit care păşea pe mijlocul trotuarului ca o epavă mecanică. Pentru o clipă inima îi stătu în loc. Apoi sări, îşi înşfăcă fiul de braţ şi-l smulse din faţa primejdiei.

Bărbatul trecu fără să-şi abată privirea. Pe când silueta lui se îndepărta, ea şuieră în direcţia lui:

— Pleacă! Pleacă de aici! Ar trebui să-ţi fie ruşine!

Paşii lui Thomas Covenant continuară la fel de siguri ca un mecanism care fusese uns pentru acest scop precis. Dar în sinea lui răspunse: Ruşine? Ruşine?

Chipul i se contorsionă într-o grimasă sălbatică.

— Feriţi-vă! Proscris necurat!

Dar vedea că lumea pe lângă care trecea, oameni care îl cunoşteau, ale căror nume, case şi strângeri de mână îi erau familiare, se dădeau la o parte, făcându-i loc suficient. Unii dintre ei arătau de parcă şi-ar fi ţinut răsuflarea. Strigătul său interior se frânse. Oamenii aceştia nu aveau nevoie de străvechiul ritual al atenţionării. Se concentră asupra stăpânirii mârâitului spasmodic care pândea pe chipul lui şi lăsă maşinăria precisă a voinţei să-l poarte pas cu pas înainte.

În timp ce mergea îşi mişca ochii în sus şi în jos, verificând să nu existe rupturi sau găuri neaşteptate în hainele lui, căutându-şi mâinile de zgârieturi, asigurându-se că nimic nu se întâmplase cu cicatricea care se întindea de la podul palmei până acolo unde fuseseră ultimele lui două degete. Îl putea auzi pe doctor spunând: „SVE, domnule Covenant. Supraveghere Vizuală a Extremităţilor. Sănătatea dumitale depinde de asta. Nervii morţi nu vor mai creşte niciodată la loc – n-o să-ţi dai seama că te-ai rănit decât dacă o să-ţi faci un obicei din a te verifica. Fă-o tot timpul – gândeşte-te la asta tot timpul. Data viitoare s-ar putea să nu mai fii aşa de norocos”.

SVE. Acele iniţiale cuprindeau întreaga sa viaţă.

Doctorii! gândi el caustic. Dar fără ei poate n-ar fi supravieţuit nici măcar atât. Fusese aşa de ignorant în privinţa primejdiei. Faptul că se neglijase i-ar fi putut aduce moartea.

Privind feţele surprinse, înfricoşate sau nepăsătoare din jurul lui – existau multe feţe nepăsătoare cu toate că oraşul era unul mic – îşi dori să fie sigur că pe chipul lui se citea o expresie clară a dispreţului. Dar nervii din obrajii lui păreau să fie doar în mică măsură vii, deşi doctorii îl asiguraseră că asta era o iluzie în stadiul actual al bolii şi că niciodată nu putea fi sigur de imaginea pe care o plasa între el şi lume. Acum, când femeile care cândva aleseseră romanul său drept temă de discuţie în cluburile lor literare se retrăgeau din faţa lui de parcă ar fi fost vreo oglindă a ororilor sau vreun monstru, simţi junghiul perfid al pierderii.

Îl strangulă cu duritate înainte de a-i afecta echilibrul.

Se apropia de destinaţia sa, ţelul afirmaţiei sau proclamaţiei pe care o preluase cu atâta îndârjire. Putea vedea firma la două străzi mai încolo: Compania de telefonie Bell. Mersese pe jos cei trei kilometri de la ferma Haven până în oraş ca să-şi plătească factura telefonică. Desigur, ar fi putut trimite banii prin poştă, dar se învăţase să privească această acţiune ca pe o renunţare, o abdicare în faţa pierderilor grele de care avusese parte.

În timpul tratamentului, soţia sa Joan divorţase, îl luase cu ea pe fiul lor şi se mutase în alt stat. Singurul lucru în care el, Thomas Covenant, investise şi pe care ea îndrăznise să-l manevreze fusese maşina; i-o luase şi pe aceasta. Îşi lăsase majoritatea hainelor în urmă. Apoi vecinii cei mai apropiaţi, aflaţi la distanţă de un kilometru în ambele direcţii, se plânseseră acut de prezenţa lui în mijlocul lor, iar când el refuzase să-şi vândă proprietatea, unul dintre ei se mutase din zonă. După aceea, la trei săptămâni de la întoarcerea sa acasă, băcănia – trecea acum pe lângă ea, avea ferestrele pline de reclame frenetice – începuse să-i livreze alimente indiferent dacă el le comanda sau nu – şi, bănuia el, indiferent dacă voia sau nu să le plătească.

Acum trecea pe lângă tribunal, cu coloanele sale gri mândre de povara lor de justiţie şi lege – clădirea în care, prin mandat, fireşte, fusese deposedat de familie. Chiar şi treptele de la

intrare fuseseră lustruite pentru a fi ferite de murdăria nevoilor umane care colindau în sus şi în jos în căutarea unor compensări.

Divorţul fusese acordat pentru că nicio lege nu putea sili o femeie să-şi crească pruncul în compania unui om ca el. Au fost lacrimi? întrebă el amintirea lui Joan.

Ai fost curajoasă? Uşurată? Covenant rezistă impulsului de a fugi din faţa pericolului. Capetele de uriaşi cu guri căscate care încununau coloanele păreau în mod ciudat scârbite, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a vomita peste el.

Într-un oraş cu nu mai mult de cinci mii de locuitori, centrul de afaceri nu era mare. Covenant traversă prin faţa magazinului universal şi prin vitrina de sticlă putu vedea câteva fete de liceu cumpărând bijuterii ieftine. Se sprijineau pe tejghea în atitudini provocatoare şi lui Covenant i se puse involuntar un nod în gât. Se pomeni iritat de şoldurile şi sânii fetelor – rotunjimi pentru mângâierile altor bărbaţi, nu ale lui. El era impotent. În decăderea nervilor, capacitatea sexuală era un alt membru amputat. Chiar şi eliberarea de dorinţe îi era refuzată; putea invoca dorinţele trupeşti până îl ameninţa nebunia, dar nu putea face nimic în privinţa lor. Fără niciun avertisment, o amintire a soţiei sale îi răsări în minte, aproape eclipsând strălucirea soarelui, trotuarul şi oamenii din faţa lui. O văzu într-una dintre cămăşile de noapte opace pe care i le cumpărase el, cu sânii ca nişte cercuri ce-l invitau de sub materialul fin. Inima lui strigă: Joan! Cum ai putut să faci aşa ceva? Un trup bolnav e mai important decât orice altceva?

Cuprinzându-şi umerii ca un strangulator, alungă amintirea. Asemenea gânduri erau o slăbiciune pe care nu şi-o putea permite; trebuia să le îndepărteze.

Mai bine să fiu amărât, se gândi. Amărăciunea supravieţuieşte. Părea să fie singura aromă pe care mai era capabil s-o simtă.

Spre disperarea lui, îşi dădu seama că se oprise.

Stătea în mijlocul trotuarului cu pumnii încleştaţi şi umerii tremurând. Cu greu, se puse din nou în mişcare. În timp ce făcea asta se ciocni de cineva.

Proscris necurat!

Prinse o licărire de ocru; persoana de care se lovise părea să

poarte o robă murdară de un cafeniu roşcat.

Dar nu se opri să-şi ceară scuze. Continuă să se furişeze pe caldarâm ca să nu fie nevoit să înfrunte teama şi ostilitatea acestui individ. După câteva momente paşii săi îşi regăsiră ritmul sec, mecanic.

Trecea acum pe lângă birourile Companiei de electricitate – ultimul lui motiv să vină să plătească personal factura de telefon. Cu două luni în urmă trimisese prin poştă un cec pe adresa companiei – suma era mică; folosea puţină energie electrică – şi acesta îi fusese returnat. De fapt, plicul nici măcar nu fusese desfăcut. Un bilet ataşat explicase că facturile sale fuseseră plătite de o persoană anonimă pentru cel puţin un an.

După o luptă interioară, îşi dăduse seama că dacă nu opunea rezistenţă acestei tendinţe, în curând nu va mai avea niciun motiv să iasă în mijlocul altor fiinţe umane. Aşa că astăzi mersese cei trei kilometri până în oraş ca să-şi plătească personal factura telefonică – să le arate concetăţenilor săi că nu intenţiona să renunţe la umanitatea lui. Furios că era un proscris, căuta să sfideze asta, să-şi revendice drepturile de muritor obişnuit.

Personal, se gândi. Dacă întârziase prea mult?

Dacă factura fusese deja plătită? Atunci pentru ce venise personal?

Gândul îi strânse inima, făcând-o să salte. Trecu rapid prin SVE, apoi privirea îi reveni la firma Companiei de telefonie Bell ce atârna pe următoarea clădire. În timp ce înainta, conştient de tensiunea care creştea pe fondul anxietăţii lui, realiză că o melodie îi răsuna în minte în ritmul paşilor. Apoi îşi reaminti cuvintele:

Băiat de aur cu picioare de lut,
Lasă-mă să te ajut.
Ajungi departe dacă te-mbrâncesc
Dar ce copil stângaci mai eşti!

Versurile proaste îi chicotiră satiric printre gânduri şi ritmul lor rudimentar se izbi de el ca o insultă, acompaniat de o muzică lentă pentru striptease.

Se întrebă dacă exista vreo zeiţă supraponderală pe undeva

prin cerurile mistice ale universului, torcându-i soarta burlescă: *Ajungi departe dacă lacom te-mbrâncesc – dar ce copil stângaci mai eşti! Batjocură suferinţă disperare. O, sigur, băiatule de aur.*

Dar nu putu să abandoneze dispreţuitor acest gând, fiindcă într-o vreme el fusese un fel de băiat de aur. Avusese o căsnicie fericită. Avusese un fiu.

Scrisese un roman în extaz şi în ignoranţă şi îl urmărise rezistând un an pe listele de bestselleruri. Din cauza lui avea acum toţi banii de care avea nevoie.

Mi-ar fi fost mai bine, cugetă, dacă aş fi ştiut că scriu o astfel de carte.

Dar nu ştiuse. Nici măcar nu crezuse că va găsi o editură atunci când scria cartea – în zilele imediat după căsătoria sa cu Joan. Împreună, nu se gândeau la bani sau la succes. Actul pur al creaţiei îi aprindea imaginaţia, iar vraja caldă a mândriei şi înflăcărării ei îl păstrase arzând ca un fulger, nu pentru secunde sau fracţiuni de secundă, ci timp de cinci luni într-o unică descărcare de energie prelungă şi sălbatică care părea să creeze peisajul pământului din neant doar prin forţa strălucirii ei – dealuri şi piscuri, copaci aplecaţi în vântul pasional, oameni ai nopţii, toate aduse la viaţă de către săgeata albă lovind cerurile din arcul de lumină al scrierii lui. Când terminase se simţise secătuit şi satisfăcut ca şi cum întreaga iubire din viaţa lui s-ar fi exprimat printr-un singur act.

Nu fuseseră vremuri uşoare. Chinul perceperii înălţimilor şi abisurilor dăduse fiecărui cuvânt scris forma sângelui uscat şi negru. Şi el nu era un om căruia să-i placă înălţimile; emoţiile lipsite de constrângere nu ajungeau uşor până la el. Dar fuseseră clipe de glorie.

Concentrarea pe acel vârf de intensitate fusese cel mai curat lucru care i se întâmplase vreodată. Falnica fregată a sufletului său navigase cu bine pe un ocean adânc şi periculos. Când îşi trimise manuscrisul, o făcuse cu un fel de încredere calmă.

În timpul lunilor de scris şi apoi de aşteptare trăiseră din veniturile ei. Ea, Joan Macht Covenant, era o femeie tăcută care comunica mai mult din priviri şi prin nuanţele pielii decât prin cuvinte.

Carnea ei avea o tentă de auriu care o făcea să arate caldă

şi desăvârşită ca o silfidă sau un sucub al bucuriei. Dar nu era mare şi puternică, iar Thomas Covenant era în mod constant uluit de faptul că ea câştiga bani pentru amândoi din supunerea cailor.

Însă termenul de supunere nu era drept faţă de talentul ei cu animalele. În munca ei nu existau probe de forţă sau înfrângerea unor armăsari cu ochi sălbatici şi nări fremătânde. Lui Covenant i se părea că ea mai degrabă îi seducea. Atingerea ei aducea liniştea în muşchii lor tresărind. Murmurul glasului ei relaxa încordarea din urechile lor. Când încăleca pe spinarea lor goală, strângerea picioarelor ei făcea ca violenţa fricii lor brute să se stingă. Şi ori de câte ori un cal îi scăpa de sub control, ea aluneca pur şi simplu de pe spatele lui şi îl lăsa în pace până când spasmul sălbăticiei lui se potolea. Apoi o lua de la capăt. La final, ducea animalul într-un galop nebun în jurul fermei Haven, ca să-i arate că îşi putea încorda puterile la limită fără să depăşească măiestria ei.

Urmărind-o, Covenant se simţise intimidat de abilitatea ei. Chiar şi după ce ea îl învăţase să călărească nu-şi putuse înfrânge teama de cai.

Munca ei nu aducea venituri mari, dar îi împiedicase pe ea şi pe soţul ei să simtă foamea până în momentul când sosise o scrisoare de acceptare de la editură. În acea zi, Joan hotărâse că venise timpul să aibă un copil.

Din cauza întârzierilor obişnuite intervenite în publicare, trebuiseră să trăiască aproape un an dintr-un avans din drepturile de autor ale lui Covenant. Joan îşi păstră slujba într-un fel sau altul cât putu de mult fără să ameninţe siguranţa copilului. Apoi, când trupul îi spuse că venise timpul, renunţă să mai lucreze.

Din acel punct viaţa ei se întoarse spre interior, concentrându-se asupra sarcinii creşterii pruncului cu o obsesie care adesea îi golea ochii de orice expresie, marcaţi de aşteptare.

După ce se născu, Joan anunţă că băiatul se va numi Roger, după tatăl şi bunicul ei.

Roger! gemu Covenant apropiindu-se de uşa oficiului companiei de telefonie. Niciodată nu-i plăcuse acest nume. Dar chipul de bebeluş al fiului său, modelat atât de meticulos şi

frumos, uman şi complet, îl făcu să simtă în inimă un junghi de dragoste şi mândrie – da, mândrie, participarea unui tată la acest mister. Iar acum fiul său se dusese – se dusese împreună cu Joan nu se ştie unde. De ce era atât de incapabil să plângă?

În clipa următoare o mână îl trase de mânecă.

— Hei, domnule, spuse o voce slabă, grăbită şi temătoare. Domnule!

Se întoarse cu un strigăt în fundul gâtului – Nu mă atinge! Proscris necurat!

— Dar chipul băiatului care îl prinsese de braţ îl opri, îl împiedică să se elibereze. Băiatul era mic, nu avea mai mult de opt sau nouă ani – cu siguranţă era prea tânăr ca să se teamă în felul acesta. Faţa avea pete palide şi livide de groază şi constrângere, ca şi cum ar fi fost cumva forţat să facă ceva care îl înspăimânta.

— Hei, domnule, zise rugător. Uite. Luaţi. Vârî o foaie veche de hârtie între degetele amorţite ale lui Covenant: El mi-a spus să v-o dau. Trebuie s-o citiţi. Vă rog, domnule!

Degetele lui Covenant se strânseră involuntar în jurul hârtiei. El? Gândi paralizat, holbându-se la băiat. El?

— El.

Băiatul arătă cu un deget tremurător în spatele lui, înspre trotuar.

Covenant se uită şi văzu un bătrân într-o robă murdară cafenie stând la o stradă distanţă. Mormăia, aproape cântând o melodie obscură şi fără sens; gura spânzura deschisă, însă buzele şi fălcile nu se mişcau ca să dea formă mormăielilor lui. Părul lung şi murdar şi barba îi fluturau în uşoara adiere a vântului.

Avea faţa ridicată spre cer; părea să se uite fix în soare.

În mâna stângă ţinea bolul de lemn al unui cerşetor.

Mâna dreaptă îi era încleştată pe un toiag lung de lemn, la capătul căruia era fixat un semn cu un singur cuvânt scris: „Fereşte-te.”

Fereşte-te?

Pentru o clipă stranie, semnul însuşi păru să exercite un pericol asupra lui Covenant. Primejdiile se aglomerau în el ca să-l ajungă, primejdiile înotau prin aer spre el, ţipând ca nişte corbi. Şi printre ele, privindu-l printre ţipete, erau ochii – doi

ochi ca nişte colţi, cariaţi şi letali. Îl priveau cu o răutate fixă, rece şi înfometată, concentraţi asupra lui ca şi când el şi numai el ar fi fost stârvul după care tânjeau. În clipa aceea se cutremură în strânsoarea unei spaime inexplicabile.

Fereşte-te!

Dar nu era decât un semn, numai un placaj orb ataşat de un toiag de lemn. Covenant se scutură şi aerul din faţa lui se limpezi.

— Trebuie s-o citiţi, spuse iar băiatul.

— Nu mă atinge, murmură Covenant către strânsoarea de pe braţul lui. Am lepră.

Dar când privi în jur, băiatul dispăruse.

2

NU POŢI SPERA

Confuz, cercetă rapid strada, dar băiatul dispăruse complet. Apoi, întorcându-se spre bătrânul cerşetor, ochii lui distinseră o uşă cu litere poleite: Compania de telefonie Bell. Imaginea îi provocă fiori de teamă care îl făcură să uite toate lucrurile care îl distrăgeau.

Presupunea că aceea era destinaţia lui; venise personal până aici ca să-şi revendice dreptul omenesc de a-şi plăti propriile facturi. Dar presupunea…

Se scutură. Era un lepros; nu-şi putea permite să facă presupuneri. Fără să se gândească, băgă foaia de hârtie în buzunar. Trist de conştient îşi oferi o SVE.

După aceea se adună cu firea şi porni spre intrare.

Un bărbat ieşind grăbit pe uşă aproape că se izbi de el, apoi îl recunoscu şi dădu înapoi, pălind brusc de nelinişte. Şocul întrerupse avântul lui Covenant şi fu pe punctul să strige cu voce tare: Lepros, proscris necurat! Se opri din nou, permiţându-şi un moment de pauză. Bărbatul fusese avocatul lui Joan la divorţ – un individ scund şi rotofei, cu acel aer de bonomie în care sunt specializaţi avocaţii şi preoţii. Covenant avea nevoie de această pauză ca să-şi revină după panica din privirea avocatului. Se simţi brusc ruşinat să fie chiar el cel care a provocat-o. Pentru o clipă nu mai reuşi să-şi recupereze

hotărârea care îl adusese în oraş.

Însă aproape imediat începu să clocotească în sinea lui mânia. Ruşinea şi mânia erau legate inextricabil în interiorul lui. N-o să-i las să-mi facă asta, scrâşni el. La naiba! Nu au dreptul. Totuşi nu putea atât de uşor să şteargă expresia chipului avocatului din gândurile lui. Repulsia era un fapt obiectiv, ca şi lepra – imună la orice problemă de drept sau justiţie. Şi, mai mult ca oricine, un lepros nu putea să uite realitatea letală a faptelor.

Oprindu-se, se gândi că ar trebui să scrie o poezie.

Acestea sunt morţile pale pe care oamenii în mod greşit le numesc vieţi:

căci toate aromele lucrurilor care cresc şi înverzesc, fiecare răsuflare, nu sunt decât expiraţii ale mormântului.

Trupurile tresar ca nişte cadavre de păpuşi şi diavolul se plimbă râzând...

Râzând – asta chiar e o intuiţie foarte bună. Pe focurile iadului.

Am râs eu pentru toată viaţa în acel scurt răstimp?

Simţi că îşi pune o întrebare importantă. Râsese când romanul lui fusese acceptat; râsese de umbrele adânci şi de cugetările tăcute care se schimbau ca nişte curenţi marini pe faţa lui Roger; râsese la ieşirea pe piaţă a cărţii lui; râsese când fusese prezentă pe lista bestsellerurilor. Mii de lucruri mari şi mici îl umpluseră de veselie. Când Joan îl întrebase ce găsea atât de amuzant, nu reuşise să-i răspundă decât că fiecare respiraţie îl încărca cu idei pentru următoarea sa carte. Plămânii îi erau plini de imaginaţie şi energie.

Chicotea ori de câte ori avea mai multă bucurie decât putea reţine în sine.

Roger împlinise şase luni când romanul său devenise celebru, iar şase luni mai târziu Covenant încă nu începuse să scrie din nou. Avea prea multe idei.

Nu părea să reuşească să aleagă niciuna dintre ele.

Joan nu-i aprobase răsfăţul neproductiv. Îl luase pe Roger şi-şi părăsise soţul în locuinţa lor proaspăt cumpărată, cu biroul său proaspăt aranjat în casa mică de două camere, dar cu vedere la un pârâu care trecea prin spatele fermei Haven – îl părăsise cu ordine stricte să se apuce de scris în timp ce ea îl

ducea pe Roger să-şi cunoască rudele.

Acesta fusese momentul-cheie, clipa în care stânca începuse să se prăvălească înspre picioarele lui de lut – începuse cu avertismente tunătoare ale atacului care îl retezase la fel de sever cum un chirurg taie o cangrenă. Auzise avertismentele şi le ignorase.

Nu ştiuse ce însemnau ele.

În loc să caute cauza acelui tunet grav, se despărţise de Joan cu regret şi respect tăcut. Îşi dăduse seama că ea avea dreptate, că nu se va apuca iarăşi de lucru decât dacă va fi singur un timp; admirase capacitatea ei de a acţiona chiar şi când pe el îl durea inima sub povara despărţirii lor. Aşa că, după ce avionul ei trecu de orizonturi, el se întoarse la ferma Haven, se încuie în biroul lui, porni maşina de scris electrică şi scrise dedicaţia pentru următorul roman:

„Lui Joan, care a fost păstrătoarea mea a posibilului.”

Degetele îi alunecau nesigure pe taste şi avu nevoie de trei încercări pentru a produce o frază perfectă.

Dar nu era un marinar destul de priceput ca să vadă furtuna care se apropia.

Ignoră de asemenea durerea lentă din încheieturi şi glezne; doar îşi scutură picioarele de gheaţa care părea să crească în ele. Iar când descoperi pata purpurie şi amorţită de pe mâna dreaptă, de la baza degetului mic, îşi scoase faptul din minte. La douăzeci şi patru de ore după plecarea lui Joan se afla scufundat în intriga noii lui cărţi. Imagini îi curgeau în cascadă prin minte. Degetele bâjbâiau, se încurcau în cele mai simple cuvinte, dar imaginaţia îi era sigură. Nu-şi irosea niciun gând pentru supurarea micii răni care creştea în centrul petei purpurii.

Joan îl aduse pe Roger acasă după trei săptămâni de vizite familiale. Nu observă nimic în neregulă până seara, când Roger adormise, iar ea stătea în braţele soţului ei. Storurile erau ridicate şi casa era izolată împotriva vântului rece de iarnă care străbătea ferma.

În atmosfera liniştită a livingului ea simţi mirosul uşor, dulceag, greţos al infecţiei lui Covenant.

Câteva luni mai târziu, pe când fixa pereţii antiseptici ai camerei lui din leprozerie, se blestemă pentru că nu-şi pusese

tinctură de iod pe mână. Nu pierderea a două degete îl scârbea. Chirurgul care realizase amputarea era numai un mic simbol al crizei care îi retezase legăturile cu viaţa, îl exclusese din propria lume ca şi cum ar fi fost o infestare malignă. Iar când mâna dreaptă îl durea la amintirea membrelor pierdute, durerea nu era mai mare decât trebuia să fie. Nu, el se dojenea pentru neglijenţa lui fiindcă îl privase de o ultimă îmbrăţişare a lui Joan.

Dar, când o ţinuse în braţe în acea ultimă noapte de iarnă, ignorase o asemenea posibilitate. Discutând în şoaptă despre noua lui carte, o ţinuse strâns, satisfăcut pe moment de apăsarea cărnii ei tari, de mirosul proaspăt al părului ei şi de strălucirea căldurii ei. Reacţia ei bruscă îl făcuse să tresară. Înainte ca el să fie sigur ce o deranjase, ea stătea în picioare trăgându-l şi pe el jos de pe canapea. Îi ţinea mâna dreaptă între ei, expunându-i infecţia, iar glasul îi era încărcat de furie şi îngrijorare.

— Of, Tom! De ce nu ai avut grijă de tine?

După aceea nu mai ezită. O rugă pe una dintre vecine să stea cu Roger, apoi îşi conduse soţul prin zăpada uşoară de februarie spre spitalul de urgenţă.

Nu se despărţi de el până când nu fu primit într-un salon şi programat pentru operaţie.

Diagnosticul preliminar era cangrenă.

Joan petrecu cea mai mare parte a zilei următoare alături de el în spital, timp în care lui i se făcură analize. A doua zi de dimineaţă, la ora şase, Thomas Covenant fu dus din salonul său la chirurgie ca să i se opereze mana dreaptă. Îşi recăpătă cunoştinţa trei ore mai târziu, înapoi în patul de spital şi cu două degete pierdute. Ameţeala datorată medicamentelor îl învălui un timp şi nu simţi lipsa lui Joan decât după-amiază.

Dar ea nu veni să-l vadă întreaga zi. Iar când intră în cameră în dimineaţa următoare, era schimbată.

Avea faţa palidă, ca şi cum inima i-ar fi oprit fluxul sângelui şi osul frunţii părea să apese pe piele. Semăna cu un animal prins în capcană. Ignoră mâna lui întinsă.

Avea vocea joasă, sugrumată; trebuia să-şi stoarcă puterile ca să reuşească măcar să înainteze spre el. Stând cât de departe putea în salon, privind în gol pe fereastră la străzile

noroioase, îi spuse veştile.
Medicii descoperiseră că avea lepră.
Cu mintea golită din cauza surprizei, zise:
— Glumeşti.
Atunci ea se întoarse cu faţa spre el, plângând.
— Nu face pe prostul cu mine! Doctorul a spus că te-ar fi anunţat el, dar i-am zis că o s-o fac eu. Mă gândeam la tine. Dar nu pot – nu pot să suport. Ai lepră!
Ştii ce înseamnă asta? Mâinile şi labele picioarelor o să-ţi putrezească, braţele şi picioarele o să se contorsioneze, iar faţa o să-ţi ajungă urâtă ca o ciupercă. Ochii o să-ţi puroieze şi după un timp n-o să mai vezi bine şi eu nu pot să suport aşa ceva – iar pentru tine n-o să fie nicio diferenţă pentru că n-o să mai fii capabil să simţi nimic, lua-te-ar naiba! Şi… oh, Tom, Tom!
E molipsitor!
— Molipsitor?
Părea să nu poată pricepe ce voia ea să spună.
— Da! şuieră ea. Majoritatea oamenilor o iau pentru că – se sufocă pentru o clipă de teama care îi impulsiona izbucnirea – pentru că au fost expuşi în copilărie. Copiii sunt mai sensibili decât adulţii.
Roger… nu pot să risc… trebuie să-l protejez pe Roger de aşa ceva!
Când ea fugi din salon, el răspunse în urma ei:
— Da, desigur.
Pentru că nu avea ce altceva să spună. Încă nu înţelegea. Mintea i se golise. Nu începu să perceapă decât peste câteva săptămâni cât de mult din el fusese doborât de vântul patimii lui Joan. Apoi fu pur şi simplu îngrozit.
La patruzeci şi opt de ore după operaţie, medicul lui Covenant îl declară apt pentru călătorie şi îl trimise la leprozeria din Louisiana. Pe drum, doctorul care îl preluase de la avion îi vorbi cu energie despre diferite aspecte superficiale ale leprei. *Mycobacterium leprae* fusese identificat pentru prima oară de Armauer Hansen în 1874, dar studiile asupra bacilului fuseseră drastic împiedicate de eşecul cercetătorilor de a face faţă la doi dintre cei patru paşi ai analizei Koch: nimeni nu fusese în stare să cultive microorganismul în mod

artificial şi nimeni nu descoperise cum se transmitea el. Oricum, anumite cercetări contemporane ale Dr. O.A. Skinsnes din Hawai păreau promiţătoare. Covenant asculta doar vag. Putea auzi vibraţiile abstracte de oroare din cuvântul lepră, dar ele nu erau convingătoare. Îl afectau la fel de puţin ca o ameninţare într-o limbă străină. Dincolo de intoxicaţia ameninţării, cuvintele în sine nu comunicau nimic. Privi faţa serioasă a doctorului la fel cum privise şi patima de neînţeles a lui Joan şi nu răspunse nimic.

Dar când Covenant fu instalat în camera lui din leprozerie – o celulă pătrată cu un pat alb şi pereţi antiseptici – doctorul o luă pe o altă cale. Subit, spuse:

— Domnule Covenant, se pare că nu înţelegeţi despre ce e vorba aici. Veniţi cu mine. Vreau să vă arăt ceva.

Covenant îl urmă afară pe coridor. În timp ce mergeau, doctorul explică:

— Aveţi ceea ce se numeşte un caz primar de boală a lui Hansen – un caz originar, unul care nu pare să aibă o… genealogie. Optzeci la sută din cazurile pe care le avem în ţară implică oameni – imigranţi sau nu – care au fost expuşi bolii în timpul copilăriei petrecute în ţări străine – în climate tropicale. Ştim cel puţin unde au contractat-o, dacă nu de ce sau cum.

Bineînţeles, primară sau secundară, boala poate urma acelaşi curs general. Dar, ca regulă, pacienţii cu cazuri secundare au crescut în locuri unde boala lui Hansen este mai puţin subtilă decât aici. Ei recunosc ceea ce au atunci când se îmbolnăvesc. Asta înseamnă că au mai multe şanse să caute ajutor la timp. Vreau să faceţi cunoştinţă cu un alt pacient al nostru. El este celălalt caz primar pe care îl avem aici în prezent. A fost un fel de pustnic – trăia singur, izolat de lume, în munţii din Virginia de Vest. Nu a ştiut ce i se întâmpla decât atunci când armata a încercat să ia legătura cu el, ca să-i spună că fiul său a fost ucis în război.

Când ofiţerul l-a văzut pe bărbat, a anunţat Serviciul de Sănătate Publică. Ei l-au trimis la noi.

Doctorul se opri în faţa unei uşi identice cu cea de la celula lui Covenant. Bătu, dar nu aşteptă un răspuns, împinse uşa, îl apucă pe Covenant de cot şi îl conduse în încăpere.

Păşind peste prag, nările lui Covenant fură asaltate de un

miros înţepător, asemănător cu cel al cărnii putrede aruncate într-o latrină. Sfida chiar şi fenolul şi parfumurile menite să-l mascheze. Venea de la o siluetă ghemuită, aşezată grotesc pe patul alb.

— Bună ziua, rosti doctorul. El e Thomas Covenant, un caz primar de boala lui Hansen şi nu pare să înţeleagă în ce pericol se află.

Încet, pacientul ridică braţele ca şi cum ar fi vrut să-l îmbrăţişeze pe Covenant.

Mâinile îi erau nişte cioturi umflate, noduri rozalii lipsite de degete, cu carnea bolnavă marcată de crăpături şi ulceraţii din care un lichid gălbui se infiltra prin pansamente. Spânzurau pe braţele subţiri, curbate, ca nişte beţe. Şi, chiar dacă picioarele îi erau acoperite de pijamaua de spital, arătau totuşi ca nişte ramuri noduroase. Jumătate din laba unui picior dispăruse, roasă, iar în locul celeilalte nu era nimic în afară de o rană nevindecabilă.

Pacientul îşi mişcă buzele ca să vorbească, iar Covenant ridică ochii spre faţa lui. Ochii opaci, cu cataractă, erau aşezaţi pe faţă ca în centrul unei erupţii.

Pielea obrajilor era de un alb rozaliu ca a unui albinos; se umfla şi se scurgea dinspre ochi în valuri, pârâuri, ca şi cum ar fi fost încălzită până la punctul de topire, iar acele valuri erau mărginite de noduli groşi tuberculari.

— Sinucide-te, scrâşni el oribil. E mai bine decât aşa.

Covenant se smulse de lângă doctor. Se repezi în hol şi conţinutul stomacului i se răspândi pe podea şi pe pereţii curaţi ca o pată a ultrajului.

Astfel se hotărî să supravieţuiască.

Thomas Covenant trăi în leprozerie peste şase luni. Îşi petrecu timpul hoinărind pe coridoare ca o fantomă uluită, practicând SVE şi alte exerciţii de supravieţuire, suportând cu ură orele de discuţii cu medicii, ascultând prelegeri despre lepră, terapie şi reabilitare. În curând înţelese că doctorii priveau psihologia ca fiind cheia tratării leprei. Voiau să-l consilieze. Dar el refuză să vorbească despre sine. Adânc înăuntrul său creştea un miez dur de furie intransigentă.

Aflase că, printr-un truc amar al nervilor, simţea cele două degete pierdute mai vii pentru restul corpului decât cele

rămase. Degetul mare al mâinii drepte se întindea mereu către acele degete retezate şi întâlnea cicatricea cu o tresărire speriată, surprinsă. Ajutorul doctorilor semăna exact cu acest truc. Puţinele lor imagini sterile despre speranţă se izbeau de el ca bâjbâielile printr-o irealitate intangibilă. Şi astfel discuţiile, ca şi prelegerile, sfârşeau ca lungi discursuri ale unor experţi în problemele cu care el, Thomas Covenant, se confrunta.

Timp de săptămâni fu îmbuibat atât de mult cu discursuri încât începu să le viseze noaptea. Sfaturile preluau terenul răvăşit al minţii sale. În loc de poveşti şi pasiuni, visa peroraţii.

„Lepra”, auzea el noapte de noapte, „este poate cea mai inexplicabilă dintre toate afecţiunile umane. Este o enigmă, la fel cum diferenţa subţire, stranie, dintre materia vie şi cea inertă este o enigmă. A, ştim câte ceva despre ea: nu este fatală; nu este contagioasă în niciun mod imaginabil; operează prin distrugerea nervilor, de obicei la extremităţi şi în corneea ochilor; produce diformitate, în mare parte pentru că împiedică simţirea durerii şi distruge capacitatea corpului de a se proteja reacţionând la aceasta; poate duce la infirmitate completă, deformări extreme ale feţei şi membrelor şi la orbire; şi este ireversibilă, întrucât nervii care mor nu mai pot fi refăcuţi. Ştim de asemenea că, în aproape toate cazurile, tratamentul corect cu DDS – diamino-difenil-sulfonă – şi câteva dintre noile antibiotice sintetice poate opri răspândirea bolii şi că, odată ce deteriorarea neurală a fost stopată, o medicaţie şi o terapie corectă pot ţine boala sub control pentru tot restul vieţii pacientului. Ceea ce nu ştim este de ce şi nici cum o anumită persoană contractează această boală. Din câte se poate dovedi deocamdată, apare de nicăieri fără niciun motiv. Şi când te molipseşti, nu poţi spera la o vindecare.”

Frazele visate nu erau o exagerare – puteau proveni cuvânt cu cuvânt din vreo prelegere sau discuţie iar ecoul lor răsuna ca o urmare a ceva atât de insuportabil încât nu ar fi trebuit niciodată rostit.

Vocea impersonală a medicului continua:” Din anii de studii am învăţat că boala lui Hansen creează două probleme speciale pentru pacient – dificultăţi provenind din aceasta care nu apar în nicio altă boală, fapt care face ca aspectul

psihologic al victimei leprei să devină mai important decât cel fizic.

Prima dintre aceste probleme vizează relaţia sa cu celelalte fiinţe umane. Spre deosebire de leucemia în zilele noastre sau tuberculoza în secolul trecut, lepra nu este şi nu a fost niciodată, o boală «poetică» pe care s-o poţi privi din punct de vedere romantic. Dimpotrivă. Chiar şi în societăţile care îi detestă pe cei bolnavi mai puţin decât noi, americanii, lepra a fost dintotdeauna dispreţuită şi temută – au fost declarate proscrise chiar şi persoanele cele mai iubite, din cauza bacilului rar pe care nimeni nu-l poate prevedea sau controla. Lepra nu este fatală şi în general pacienţii se pot aştepta să trăiască între treizeci şi cincizeci de ani ca leproşi. Acest fapt, combinat cu infirmitatea progresivă pe care o provoacă boala, îi face pe leproşi, dintre toţi bolnavii, să aibă cel mai mult nevoie de sprijin uman. Dar practic toate societăţile îşi condamnă leproşii la izolare şi disperare – denunţându-i ca degeneraţi şi criminali, ca trădători şi mişei – alungându-i din rândurile rasei umane fiindcă ştiinţa nu a reuşit să descifreze misterul acestei maladii. În ţară după ţară, cultură după cultură pretutindeni pe pământ, lepra a fost considerată personificarea a tot ceea ce îi face pe oameni, în particular sau în comunitate, să se teamă şi să deteste.

Oamenii reacţionează în acest fel din mai multe motive. Mai întâi, boala produce o urâţenie şi un miros oribil, lucruri categoric neplăcute. În al doilea rând, în ciuda cercetărilor medicale desfăşurate în decursul generaţiilor, oamenii nu au reuşit să creadă că ceva atât de vizibil urât şi misterios nu este contagios. Faptul că nu putem răspunde la întrebările despre bacil, le întăreşte temerile – nu putem fi siguri că o atingere, sau aerul sau apa sau chiar compasiunea nu răspândesc molima. În absenţa oricărei explicaţii fireşti, dovedite a bolii, lumea o pune pe seama altor motive, toate greşite – ca fiind o dovadă a crimei, mizeriei sau a perversiunii, o evidenţă a judecăţii lui Dumnezeu, ca fiind un oribil semn al unei vinovăţii sau decăderi morale, spirituale sau psihologice. Şi se insistă asupra ideii că este contagioasă, în ciuda dovezilor evidente că riscul de molipsire este minim, chiar şi pentru copii. Mulţi dintre voi va trebui să trăiţi fără niciun sprijin uman care să vă

ajute să purtaţi povara.

Acesta este unul dintre motivele pentru care aici punem asemenea accent pe consiliere; vrem să vă ajutăm să învăţaţi să faceţi faţă singurătăţii. Mulţi dintre pacienţii care părăsesc această instituţie nu îşi trăiesc pe deplin anii rămaşi. Sub şocul izolării lor, îşi pierd motivaţia; uită de autotratamente şi devin sinucigaşi, fie activi, fie pasivi; puţini se întorc aici la timp. Pacienţii care supravieţuiesc găsesc pe cineva, undeva, care să-i ajute să-şi dorească să trăiască. Sau găsesc undeva înăuntrul lor puterea de a îndura.

Însă orice cale aţi alege, un fapt rămâne constant: de acum şi până la moarte, lepra este cel mai important aspect al existenţei voastre. Vă controlează viaţa sub toate aspectele. Din momentul când vă treziţi şi până când vă culcaţi, va trebui să acordaţi atenţie totală tuturor colţurilor dure şi muchiilor ascuţite ale vieţii. Nu vă puteţi lua concediu. Nu vă puteţi odihni visând cu ochii deschişi, uitând. Orice provoacă vânătăi, lovituri, arsuri, tăieturi, zgârieturi, umflături, înţepături sau vă slăbeşte vă poate mutila, schilodi sau chiar ucide. Şi dacă vă gândiţi la un mod de viaţă de care nu puteţi avea parte este posibil să ajungeţi la disperare şi sinucidere. Am văzut aşa ceva întâmplându-se.”

Pulsul lui Covenant se accelera şi transpiraţia făcea ca aşternuturile să i se lipească de membre. Vocea de coşmar nu se schimbase – nu făcea niciun efort să-l îngrozească, nu se bucura de frica lui –, dar acum cuvintele erau întunecate ca ura, iar dincolo de ele se întindea imensa rană crudă a pustiului.

” Ceea ce ne aduce la cea de-a doua problemă. Sună simplu, dar veţi descoperi că poate fi devastator.

Majoritatea oamenilor depind în mare măsură de simţul tactil. De fapt, întreaga structură a reacţiilor lor în faţa realităţii este organizată în jurul pipăitului.

Se pot îndoi de ochi şi de urechi, dar când ating ceva ştiu că e real. Şi nu din întâmplare descriem cele mai profunde părţi ale noastre – emoţiile în termeni care fac referinţă la simţul pipăitului. Poveştile triste ne ating o coardă sensibilă. Situaţiile obişnuite ne irită sau ne rănesc. Acesta este rezultatul inevitabil al faptului că suntem organisme biologice.

Voi trebuie să luptaţi şi să modificaţi această orientare. Sunteţi fiinţe inteligente – aveţi un creier.

Utilizaţi-l. Folosiţi-l ca să recunoaşteţi pericolele.

Folosiţi-l ca să vă antrenaţi pentru a supravieţui.”

Apoi se trezea singur în pat scăldat în transpiraţie, cu ochii goi şi buzele încordate din cauza scâncetelor care încercau să-şi croiască drum printre dinţii încleştaţi. Vis după vis, săptămână după săptămână, scenariul se repeta. Zi după zi era nevoit să-şi autoaprindă furia care să-l împingă să iasă din sanctuarul ineficient al celulei sale.

Dar decizia lui fundamentală se menţinea. Se întâlni cu pacienţi care mai fuseseră în leprozerie de câteva ori – recidivişti bântuiţi care nu-şi puteau satisface cerinţa esenţială a frământării lor, necesitatea de a se agăţa de viaţă fără să dorească niciuna dintre recompensele care dau vieţii valoare. Degenerarea lor ciclică îl învăţă să înţeleagă că în coşmarul său se găseau elementele de bază ale supravieţuirii. Noapte după noapte era izbit de legea brutală şi irevocabilă a leprei; lovitură după lovitură îi arătau că numai devotamentul total faţă de această lege îl apăra împotriva supuraţiilor, a putreziciunii şi a orbirii. În cea de-a cincea şi a şasea lună petrecute în leprozerie practică SVE şi alte tehnici cu o sârguinţă de maniac. Fixa pereţii antiseptici ai celulei ca şi cum ar fi vrut să se autohipnotizeze privindu-i. În subconştient număra orele dintre dozele de medicamente. Iar când greşea, când pierdea o măsură din ritmul său defensiv, se copleşea cu blesteme.

După şapte luni doctorii fură convinşi că sârguinţă lui nu era doar o fază trecătoare. Erau rezonabil de siguri că avansarea bolii fusese oprită. Îl trimiseră acasă.

Când se întoarse la ferma Haven la sfârşitul verii credea că era pregătit pentru orice. Se întărise în faţa absenţei oricărei comunicări cu Joan, a repulsiei foştilor prieteni şi asociaţi – totuşi aceste şocuri îl izbiră cu o greaţă vertiginoasă dată de mânie şi silă de sine. Vederea lucrurilor lui Joan şi ale lui Roger prin casă şi goliciunea grajdurilor unde Joan îşi ţinuse înainte caii îi înţepau inima amară ca o substanţă corozivă – dar deja se împotrivea acestor suferinţe.

Şi totuşi nu era pregătit, nu pentru totul. Următorul şoc îl

depăşi. După ce verificase în mod repetat că nu primise niciun e-mail de la Joan, după ce vorbise la telefon cu avocata care se ocupa de afacerile sale – simţise stânjeneala femeii vibrând prin legătura metalică – se duse la cabana sa din pădure şi se aşeză să citească ceea ce scrisese la noua sa carte.

Sărăcia lui îl înspăimântă. A-l numi ridicol de naiv ar fi însemnat un compliment. Abia putea crede că el era responsabilul pentru un asemenea gunoi îngâmfat.

În acea noapte îşi reciti primul roman, cel ajuns bestseller. Apoi, mişcându-se cu grijă extremă, aprinse un foc în şemineu şi arse atât romanul, cât şi noul manuscris. Foc! Se gândi. Purgatoriu. Dacă nu mai scriu niciun alt cuvânt, cel puţin pot să-mi curăţ viaţa de minciunile astea. Imaginaţie! Cum am putut să fiu atât de infatuat? În timp ce privea paginile transformându-se în cenuşă, le adăugă toate gândurile de a mai scrie. Pentru prima dată înţelese o parte din ceea ce spuneau doctorii; trebuia să-şi strivească imaginaţia.

Nu-şi putea permite să aibă o imaginaţie, o capacitate prin care să şi-o închipuie pe Joan, fericirea, sănătatea.

Dacă s-ar chinui cu dorinţe de neatins ar slăbi stăpânirea legii care îi permitea să supravieţuiască. Imaginaţia putea să-l omoare, să-l conducă, să-l seducă sau să-l amăgească să se sinucidă: a vedea toate lucrurile pe care nu le putea avea l-ar fi adus la disperare.

Când focul se stinse, strivi cenuşa cu piciorul ca pentru a face distrugerea irevocabilă.

În dimineaţa următoare se apucă să-şi organizeze viaţa.

Mai întâi îşi găsi vechiul brici. Lama sa lungă de inox sclipea lacomă în lumina fluorescentă din baie; dar el o stinse intenţionat, îşi săpuni faţa, îşi sprijini oasele şovăielnice de chiuvetă şi duse tăişul la gât.

Îl simţea ca pe un fir de foc rece peste jugulară, o ameninţare pătrunzătoare a sângelui şi cangrenei şi o reactivare a leprei. Dacă mâna sa cu degete lipsă ar aluneca sau s-ar răsuci, consecinţele ar putea fi extreme. Însă el îşi asumă conştient riscul de a se autodisciplina, îşi reîntări acceptarea condiţiilor dure ale supravieţuirii, îşi înăbuşi nesupunerea. Institui bărbieritul cu briciul ca pe un ritual personal, o confruntare zilnică a condiţiei sale.

Din acelaşi motiv începu să poarte un briceag ascuţit. Ori de câte ori simţea disciplina slăbind, sau se simţea ameninţat de amintiri despre speranţă şi dragoste, scotea lama şi îi testa tăişul pe încheietura mâinii.

După ce se bărbieri se apucă de lucru prin casă.

O curăţă, rearanjă mobila pentru a minimiza pericolele colţurilor ascuţite, muchiilor tăioase, a obstacolelor ascunse; elimină tot ceea ce ar fi putut să-l împiedice, să-l lovească sau să-l încurce, astfel încât chiar şi pe întuneric să se poată deplasa prin camere în siguranţă; îşi făcu locuinţa pe cât posibil asemănătoare cu celula sa de la leprozerie. Înghesui toate obiectele periculoase în camera de oaspeţi, iar când termină o încuie şi aruncă cheia.

După aceea se duse la cabană şi o încuie şi pe aceea.

Apoi scoase siguranţele, ca să nu existe niciun risc de incendiu din cauza instalaţiei electrice vechi.

În final îşi spălă mâinile de transpiraţie. Le spălă trist, obsesiv; nu se putu abţine – senzaţia fizică de murdărie era prea puternică.

Lepros proscris necurat.

Îşi petrecu toamna împleticindu-se la limita nebuniei. Violenţa întunecată pulsa în el ca un pinten înfipt între coastele lui, îmboldindu-l fără ţintă. Simţea o nevoie insaţiabilă de somn, dar nu şi-o putea satisface pentru că visele i se transformau în coşmaruri despre putreziciune; în ciuda amorţelii, părea să se simtă ros. Iar starea de veghe îl făcea să se confrunte cu un paradox nesănătos şi iremediabil. Fără sprijinul şi încurajarea altor oameni nu credea că va putea îndura povara luptei cu oroarea şi moartea; însă ambele explicau, făceau de înţeles, aproape răzbunau respingerea care îi refuza sprijinul sau încurajarea. Lupta sa se ridica din aceleaşi patimi care îi provocau respingerea. Ura să ştie că asta i se va întâmpla dacă eşuează în luptă. Se ura pe sine fiindcă era nevoit să ducă un asemenea război interminabil şi imposibil de câştigat. Dar nu putea să-i urască pe oamenii care făceau singurătatea lui morală atât de completă. Ei îi împărtăşeau propria frică.

În cercul ameţitor al dilemei sale singura reacţie care îl echilibra era otrava. Se agăţa de furia sa amară ca de o ancoră

în normalitate; avea nevoie de mânie pentru a supravieţui, pentru a-şi menţine strânsoarea ca de sugrumare asupra vieţii. Petrecea unele zile de la apus la răsărit fără să-şi odihnească furia.

Dar, cu timpul, această patimă începu să se stingă.

Izolarea făcea parte din lege; era un fapt ireductibil, absolut real şi obligatoriu ca şi gravitaţia, duhoarea sau amorţeala. Dacă eşua în a se adapta realităţilor sale, avea să eşueze în supravieţuire.

Când privea ferma, copacii care mărgineau proprietatea de-a lungul drumului păreau atât de îndepărtaţi încât nimic nu ar fi putut străbate distanţa.

Contradicţia nu avea nicio soluţie. Îi făcea degetele să i se contorsioneze necontrolat, astfel că aproape se tăie bărbierindu-se. Fără pasiune nu se putea lupta – însă toate patimile se întorceau împotriva lui.

Pe măsură ce toamna trecea, blestemele aruncate asupra imposibilităţilor care îl ţineau prizonier erau din ce în ce mai puţine. Colinda prin pădurile din spatele fermei Haven – un bărbat înalt şi slab cu ochi duşi în fundul capului, cu pas mecanic şi cu două degete lipsă de la mâna dreaptă. Fiecare potecă neîngrijită, piatră ascuţită şi pantă abruptă îi aminteau să fie atent ca să rămână în viaţă, că nu era nevoie decât de o clipă de neatenţie ca să scape de necazuri fără durere şi neplâns de nimeni.

Să atingă scoarţa unui copac şi să nu simtă nimic nu era decât un adaos de regret. Vedea limpede ce sfârşit îl aşteaptă; inima îi va deveni la fel de ineficientă ca şi corpul şi atunci va fi definitiv pierdut.

Cu toate acestea, fu cuprins de o senzaţie subită de concentrare, de cristalizare, ca şi cum ar fi identificat un inamic, atunci când află că cineva plătise factura de energie electrică pentru el. Darul neaşteptat îl făcu brusc conştient de ceea ce se petrecea. Oamenii din oraş nu numai că se fereau de el, ci îi respingeau în mod activ orice pretext ar fi putut găsi pentru a păşi printre ei.

Când înţelese pentru prima dată pericolul, reacţia sa de moment fu să deschidă o fereastră şi să strige către iarnă: „Daţi-i înainte! Pe dracu’, n-am nevoie de voi!” Dar problema

nu era atât de simplă încât să fie spulberată printr-o bravadă. Pe când iarna se transforma într-o primăvară timpurie de martie, deveni convins că era nevoie să acţioneze. Era o persoană, o fiinţă umană ca oricare alta; era ţinut în viaţă de o inimă. Nu intenţiona să stea degeaba şi să accepte o astfel de amputare.

Astfel încât, atunci când sosi următoarea factură telefonică, îşi adună curajul, se bărbieri cu grijă, se îmbrăcă în haine din materiale tari, se încălţă confortabil în ghete solide şi începu drumul de trei kilometri spre oraş ca să-şi plătească personal factura.

Această plimbare îl aduse la uşa Companiei de telefonie Bell cu agitaţia plutindu-i în jurul capului ca un nor rece şi umed. Stătu un timp în faţa uşii cu litere aurii gândind:

Acestea sunt morţile pale… şi punându-şi întrebări despre râs. Apoi se adună, împinse uşa ca o rafală de furtună şi se îndreptă spre fata de la ghişeu ca şi cum ea l-ar fi provocat la o luptă corp la corp.

Îşi aşeză palmele pe tejghea ca să le calmeze.

Ferocitatea îi ţâşni pentru o clipă printre dinţi. Zise:

— Numele meu este Thomas Covenant.

Fata era îmbrăcată îngrijit şi îşi ţinea braţele încrucişate sub sâni, sprijinindu-i astfel încât să arate cât mai avantajos. Se forţă să ridice ochii spre faţa ei. Privea fără expresie dincolo de el. În timp ce el căuta la ea un fior de repulsie, ea îl privi şi întrebă:

— Da?

— Vreau să plătesc factura, spuse el, gândindu-se:

„Nu ştie, nu a auzit.”

— Sigur, domnule. Numărul dumneavoastră?

I-l spuse şi ea se deplasă leneş într-o altă încăpere ca să verifice fişierele.

Suspansul absenţei ei făcu teama să i se ridice în gât.

Avea nevoie de ceva care să-l distragă. Băgă brusc mâna în buzunar şi scoase foaia de hârtie pe care i-o dăduse băiatul. Trebuie s-o citiţi. O netezi pe tejghea şi se uită la ea.

Scrierea veche spunea:

Un om real – real din toate punctele de vedere pe care le recunoaştem ca fiind realitatea – se trezeşte dintr-odată exclus

din lume şi aflându-se într-o situaţie fizică imposibil să existe: sunetele au miros, mirosurile au culoare şi profunzime, imaginile au textură, atingerile au înălţime şi timbru. Acolo el este informat de către o voce fără trup că a fost adus în acel loc ca apărător al lumii sale. El trebuie să lupte până la moarte într-o unică bătălie cu un reprezentant al unei alte lumi. Dacă este învins, va muri, iar lumea lui – lumea reală – va fi distrusă pentru că îi lipseşte forţa interioară pentru a supravieţui.

Acest om refuză să creadă că ceea ce i se spune este adevărat. El presupune fie că visează, fie că are halucinaţii şi refuză să fie pus în situaţia falsă de a lupta până la moarte când nu există un pericol „real”. Este implacabil în hotărârea sa de a nu crede în situaţia aparentă şi nu se apără atunci când este atacat de reprezentantul celeilalte lumi.

Întrebare: comportamentul acelui om este curajos sau laş? Aceasta este problema fundamentală a eticii.

Etică! Covenant pufni dispreţuitor în sinea sa.

Cine naiba inventează astfel de lucruri?

În clipa următoare, fata se întoarse cu o expresie nedumerită.

— Thomas Covenant? De la ferma Haven? Domnule, pe numele dumneavoastră a fost constituit un depozit care acoperă toate cheltuielile pentru câteva luni. Ne-aţi trimis recent un cec cu o sumă mare?

Covenant se clătină ca şi cum ar fi fost lovit, apoi se prinse de tejghea, lăsându-se pe o parte ca o corabie eşuată. Îşi simţea capul năuc, auzea cuvinte răsunându-i în urechi: Practic toate societăţile condamnă, denunţă, alungă – nu poţi spera.

Îşi concentră atenţia asupra picioarelor reci şi a gleznelor dureroase în timp ce se străduia să-şi ţină violenţa în frâu. Cu o grijă elaborată, aşeză hârtia mototolită pe tejghea în faţa fetei. Luptându-se să menţină un ton de conversaţie, spuse:

— Nu e ceva contagios, să ştii. N-o s-o iei de la mine – n-ai de ce să-ţi faci griji. Nu e molipsitor. Decât pentru copii.

Fata clipi de parcă s-ar fi mirat de gândurile ei vagi.

Umerii lui se strânseră, strangulându-i furia din gât. Se întoarse cu cât de multă demnitate putea şi păşi afară în lumina soarelui, lăsând uşa să se trântească în urma lui. Pe focurile iadului! înjură în sinea lui. Focurile iadului şi chinurile

eterne.

Ameţit de furie, privi în stânga şi în dreapta pe stradă. Din punctul în care stătea putea să vadă oraşul în toată lungimea sa prevestitoare de rele. În direcţia fermei Haven, micile magazine se strângeau ca nişte dinţi de o parte şi de alta a străzii. Lumina puternică a soarelui îl făcea să se simtă vulnerabil şi singur. Îşi verifică rapid mâna de zgârieturi sau julituri, apoi se grăbi să accepte provocarea. Mişcându-se, picioarele lui amorţite călcau nesigure pe trotuar, de parcă cimentul ar fi devenit alunecos din cauza disperării.

Era convins că dovedea curaj dacă nu o lua la fugă.

După câteva clipe tribunalul apăru înaintea lui.

În faţa sa stătea bătrânul cerşetor. Nu se mişcase de acolo. Continua să fixeze soarele, murmurând fără sens. Semnul spunea „Fereşte-te”, inutil, ca un avertisment venit prea târziu.

Apropiindu-se, Covenant fu izbit de aspectul nepotrivit al bătrânului. Cerşetorii şi fanaticii, sfinţii, profeţii apocalipsei nu au ce căuta pe asemenea străzi în asemenea lumină; ochii încruntaţi, micşoraţi, de pe coloanele de piatră nu tolerau astfel de exaltări învechite.

Iar puţinele monede pe care le adunase nu erau suficiente nici măcar pentru o masă. Imaginea îi provocă lui Covenant o ciudată împunsătură de compasiune.

Aproape în ciuda lui însuşi, se opri în faţa bătrânului.

Cerşetorul nu făcu niciun gest, nu se clinti din contemplarea soarelui; dar glasul i se modifică şi un cuvânt clar izbucni din mormăiala fără formă:

— Dă.

Ordinul părea să-i fie adresat lui Covenant personal. Ca la comandă, privirea îi recăzu asupra bolului.

Dar cererea, efortul de constrângere, îi reaprinse mânia.

Nu-ţi datorez nimic, se răsti el în tăcere.

Înainte să-şi poată continua drumul, bătrânul vorbi din nou:

— Te-am avertizat.

Pe neaşteptate, declaraţia îl lovi pe Covenant ca o viziune, un sumar intuitiv al tuturor experienţelor sale din ultimul an. Filtrată de furie, decizia veni imediat. Cu chipul contorsionat, căuta verigheta.

Niciodată până atunci nu-şi scosese inelul din aur alb; în

ciuda divorţului şi a tăcerii lui Joan, îşi păstrase verigheta pe deget. Făcea parte din imaginea lui. Îi reamintea unde fusese şi unde ajunsese – de promisiunile făcute şi încălcate, de tovărăşia pierdută, de neajutorare – şi de rămăşiţele umanităţii sale. Acum o smulse de pe mâna stângă şi o aruncă în bol.

— Valorează mai mult decât câteva monede, zise şi plecă împleticindu-se.

— Aşteaptă.

Cuvântul purta asemenea autoritate încât Covenant se opri iar. Rămase nemişcat, economisindu-şi mânia, până simţi mâna bărbatului pe braţul său. Apoi se întoarse şi privi în ochii albastru-pal, la fel de goi ca şi când ar fi continuat să studieze focul secret din soare. Bătrânul avea o forţă exagerată.

O nesiguranţă subită, un simţ al proximităţii unor probleme pe care nu le înţelegea îl tulbură pe Covenant. Dar o dădu la o parte.

— Nu mă atinge. Am lepră.

Privirea fixă şi goală părea să nu-l vadă deloc, ca şi cum nu ar fi existat sau ca şi cum ochii ar fi fost orbi; dar glasul bătrânului era clar şi sigur.

— Eşti blestemat, fiule.

Umezindu-şi buzele cu limba, Covenant răspunse:

— Nu, bătrâne. E ceva normal – aşa sunt fiinţele umane. Inutile.

Parcă citând o lege a leprei, îşi spuse în sinea sa:

Inutilitatea este caracterul definitoriu al vieţii.

— Aşa e viaţa. Doar că eu am mai puţine nimicuri care să încurce faptele decât majoritatea oamenilor.

— Atât de tânăr şi deja atâta amărăciune.

Covenant nu auzise o vorbă bună de mult timp şi îl afectă acut. Mânia sa dădu înapoi, lăsându-l gâtuit şi stânjenit.

— Haide, bătrâne, zise. Nu noi am făcut lumea.

Noi nu trebuie decât să trăim în ea. Ne aflăm cu toţii în aceeaşi barcă – într-un fel sau altul.

— Nu-i aşa?

Dar, fără să aştepte un răspuns, cerşetorul reveni la fredonatul melodiei lui bizare. Îl ţinu pe Covenant acolo până când ajunse la o întrerupere în cântec. Apoi glasul lui căpătă o nouă nuanţă, un ton agresiv care profita de neaşteptata

vulnerabilitate a lui Covenant.

— De ce să nu te autodistrugi?

O senzaţie de presiune se extinse în pieptul lui Covenant, strivindu-i inima. Ochii albastru-pal aduceau un fel de pericol asupra lui. Anxietatea îl îmboldea. Voia să scape de faţa aceea bătrână, să treacă prin SVE, să se asigure că e teafăr. Dar nu putea; privirea goală îl ţintuia acolo. În cele din urmă spuse:

— Ar fi prea uşor.

Răspunsul său nu întâlni nicio opoziţie, dar trepidaţia spori. Sub presiunea voinţei bătrânului, stătu pe marginea prăpastiei viitorului său şi privi în jos la primejdiile ascuţite, înverşunate – chinuri cumplite se multiplicau sub el. Recunoscu diferite posibilităţi de a muri de lepră. Dar panorama îl echilibră. Era ca o piatră de încercare familiară într-o situaţie fantastică; îl readuse pe teren cunoscut. Descoperi că se poate smulge din ghearele fricii ca să rostească:

— Uite ce e, pot să fac ceva pentru tine? Mâncare?

Un loc unde să stai? Poţi avea tot ce am eu.

Ca şi cum Covenant ar fi spus o parolă crucială, ochii bătrânului îşi pierdură expresia periculoasă.

— Ai făcut prea mult. Astfel de daruri eu le returnez.

Întinse bolul spre Covenant.

— Ia inelul înapoi. Fii onest. Nu trebuie să eşuezi.

Acum tonul de comandă dispăruse. În locul lui, Covenant auzi o rugăminte blândă. Ezită, întrebându-se ce legătură avea bătrânul ăsta cu el. Dar trebuia să reacţioneze cumva. Luă verigheta şi o puse la loc pe mâna stângă. Apoi spuse:

— Toată lumea eşuează. Dar eu am de gând să supravieţuiesc – cât pot de mult.

Bătrânul se încovoie, ca şi cum tocmai ar fi mutat încărcătura unei profeţii sau porunci pe umerii lui Covenant. Vocea îi suna acum plăpândă.

— S-ar putea să fie aşa.

Fără vreun alt cuvânt, se întoarse şi se îndepărtă.

Se sprijinea în toiagul lui ca un profet epuizat, ros de viziuni cumplite. Toiagul răsuna ciudat pe trotuar, parcă lemnul ar fi fost mai dur decât cimentul.

Covenant se uită după roba cafenie suflată de vânt şi părul fluturând până când bătrânul dădu colţul şi dispăru. Apoi se

scutură şi începu SVE, dar ochii i se opriră asupra verighetei. Părea să stea larg pe deget, de parcă i-ar fi fost prea mare. Blestemat, se gândi. A fost constituit un depozit. Trebuie să fac ceva înainte să fie baricadate străzile împotriva mea.

Rămase un timp acolo, încercând să se gândească la un mod de a acţiona. Absent, privea în sus la capetele de piatră de pe coloanele tribunalului. Aveau ochi lipsiţi de griji şi pe buzele lor era sculptat un spasm perpetuu de dezgust, fascinant şi veşnic incomplet. Ele îi dădură o idee. Aruncându-le o înjurătură tăcută, porni din nou la drum. Se hotărâse să-şi vadă avocatul, să ceară ca femeia care se ocupa de contractele şi problemele lui financiare să găsească un recurs legal împotriva actelor sumbre de caritate care îl ţineau izolat de oraş.

Să fie revocate acele plăţi, se gândi el. Nu e posibil ca ei să-mi poată plăti datoriile fără consimţământul meu.

Biroul avocatei se afla într-o clădire aflată la intersecţia dintre o stradă lăturalnică şi bulevardul principal. Un minut de mers vioi îl aduse pe Covenant în acel colţ şi la singurul semafor al oraşului. Simţi nevoia să se grăbească, să acţioneze conform deciziei lui înainte ca neîncrederea avocaţilor şi toate maşinăriile publice să-l convingă că hotărârea lui era o absurditate. Trebui să reziste tentaţiei de a traversa pe roşu.

Semnalul se schimbă lent, dar în sfârşit se făcu verde pentru el. Păşi pe trecerea de pietoni.

Înainte să facă trei paşi, auzi o sirenă. Cu luminile roşii fulgerând, o maşină de poliţie ţâşni de pe o alee în bulevard. Derapă şi se răsuci datorită vitezei cu care luă curba, apoi se aruncă drept spre inima lui Covenant.

El se opri ca prins în strânsoarea unui pumn nevăzut. Voia să se mişte, dar nu putea decât să stea suspendat, prins în capcană, privind în jos spre botul maşinii repezindu-se. Pentru o clipă auzi ţipătul frenetic al frânelor. Apoi fu spulberat.

În timp ce se prăbuşea, avu senzaţia vagă că va cădea prea devreme, că nu fusese încă lovit. Dar nu putea face nimic; îi era prea frică, frică să fie strivit.

După atâta auto-protejare, să moară aşa! apoi deveni conştient de imensa beznă din spatele luminii soarelui, de sclipirea ferestrelor magazinului şi de scrâşnetul cauciucurilor. Lumina şi asfaltul lovindu-i capul păreau să nu fie nimic mai

mult decât nişte desene pe un un fundal negru; şi acum fundalul îşi afirma drepturile, se întindea şi îl dobora. Întunericul radia prin lumina soarelui ca o rază rece de noapte.

Se gândi că avea un coşmar. În mod absurd, îl auzi pe bătrânul cerşetor spunând: *Fii onest*. *Nu trebuie să eşuezi.*

Întunericul se scurse, înecând ziua şi unicul lucru pe care Covenant fu sigur că-l putea vedea fu o singură sclipire roşie dinspre maşina poliţiei – un fulger roşu încins, clar şi mortal, străpungându-i fruntea ca o lance.

3

INVITAŢIE LA TRĂDARE

O perioadă care nu putea fi măsurată decât în bătăi de inimă, Covenant atârnă în întuneric. Suliţa de lumină roşie era singurul punct fix dintr-un univers care părea să clocotească în jurul lui. Simţea că ar putea să vadă o mişcare masivă a cerului şi a pământului dacă ar fi ştiut încotro să se uite; dar întunericul şi raza roşie fierbinte din fruntea lui îl împiedicau să se întoarcă şi era nevoit să lase curenţii care se roteau în jurul lui să treacă nevăzuţi.

Sub presiunea luminii feroce, putea simţi distinct fiecare zvâcnitură a pulsului în tâmple, ca şi cum mintea i-ar fi bătut ritmul vieţii şi nu inima. Bătăile erau lente – prea lente pentru nivelul de nelinişte pe care îl simţea. Nu putea înţelege ce i se întâmpla. Dar fiecare lovitură îl scutura de parcă însăşi structura creierului său ar fi fost atacată.

Brusc, suliţa sângerie de lumină oscilă, apoi se despărţi în două. El se mişca în direcţia luminii – sau lumina se apropia de el. Cele două puncte de flăcări erau nişte ochi.

În momentul următor auzi râsete – o voioşie acută, sfredelitoare, plină de triumf şi vechi ranchiune. Vocea răsună ca un cocoş funest prevestind venirea iadului şi pulsul lui Covenant tremură auzind sunetul.

— Am făcut-o! cotcodăci vocea. Eu! Al meu!

Se transformă din nou în râsete stridente.

Acum Covenant se afla destul de aproape ca să vadă limpede ochii. Nu aveau alb sau pupile; globii roşii umpleau

orbitele şi lumina fierbea în ei ca lava. Căldura lor era atât de aproape încât fruntea lui Covenant ardea.

Apoi ochii pâlpâiră, părură să aprindă aerul din jurul lor. Flăcările se răspândiră împrăştiind o strălucire nefirească în jurul lui Covenant.

Se trezi într-o peşteră adâncă în stâncă. Pereţii prindeau şi reţineau lumina, astfel încât peştera rămăsese luminoasă chiar şi după un singur pâlpâit al ochilor.

Piatra era netedă, dar împărţită în sute de faţete neregulate, ca şi cum caverna ar fi fost săpată cu o daltă dezordonată. De jur împrejurul circumferinţei erau intrări săpate în pereţi. Sus, deasupra capului său, tavanul se aduna într-un nor dens de stalactite, dar podeaua era plată şi roasă ca de paşii multor picioare. Printre stalactitele de deasupra izbucneau reflexii, astfel că norul sclipea de luminiţe roşii.

Spaţiul era plin de un miros urât, un iz acru cu o notă dulceagă greţoasă – sulf fierbinte peste duhoare de carne putredă. Covenant se sufocă din cauza lui şi la vederea fiinţei ai cărei ochi îl fixaseră.

În apropierea centrului peşterii, ghemuită pe o platformă scundă, stătea o creatură cu membre lungi şi subţiri, cu palme mari şi grele ca nişte lopeţi, cu un tors slab şi cocoşat şi un cap ca un berbece. Stând ghemuit, genunchii îi ajungeau aproape la nivelul urechilor. O mână era sprijinită pe piatra din faţa lui; cealaltă ţinea strâns un toiag lung de lemn cu vârf de metal şi sculpturi complicate de la un capăt la altul.

Gura cenuşie era rigidă din cauza râsului şi ochii roşii păreau să clocotească precum magma.

— Ha! Am făcut-o! şuieră el din nou. L-am chemat.

Cu puterea mea. Ucide-i pe toţi! În timp ce glasul acut declama, el se linguşea cu lăcomie: Nobilul Drool!

Stăpânul! Eu!

Creatura sări în picioare, făcând o tumbă cu nesăbuită mândrie. Se apropie de victima sa, iar Covenant se retrase cu o repulsie pe care nu şi-o putu stăpâni.

Ţinând toiagul de mijloc cu ambele mâini, creatura îi strigă:

— Ucide! Ia-ţi puterea! Striveşte-i pe toţi! Fii Nobilul Drool!

Ridică toiagul ca şi cum ar fi vrut să-l lovească pe Covenant cu el.

Apoi o altă voce pătrunse în cavernă. Era profundă şi rezonantă, suficient de puternică să umple aerul fără efort şi oarecum letală, ca şi cum ar fi vorbit un abis.

— Înapoi, Vierme de Piatră! comandă aceasta.

Prada asta e prea mare pentru tine. Îl pretind eu.

Creatura îşi smuci faţa către tavan şi se plânse:

— E al meu! Proprietatea mea! Ai văzut. Eu l-am chemat. Ai văzut!

Covenant urmă în sus ochii roşii, dar nu putu vedea nimic în afară de clarobscurul ameţitor al norului de ace de piatră.

— Ai fost ajutat, spuse vocea profundă. Toiagul era o problemă prea grea pentru tine. L-ai fi distrus dintr-o simplă agasare dacă nu te-aş fi învăţat unele dintre modurile de utilizare a lui. Iar ajutorul meu a avut un preţ. Poţi face orice altceva vrei. Eu pretind această pradă. Îmi aparţine mie.

Furia creaturii se domoli ca şi când şi-ar fi amintit subit de vreun avantaj secret.

— Toiagul meu, murmură el sumbru. Îl am. Nu eşti în siguranţă.

— Mă ameninţi? Vocea profundă deveni acută, iar primejdiile pe care le cuprindea se apropiară de suprafaţă: Fii atent, Drool Vierme de Piatră! Umbra osândei creşte asupra ta. Fereşte-te! Am început!

Se auzi un zgomot jos, ca de râşniţă, de parcă nişte dinţi enormi s-ar fi frecat unii de alţii şi o ceaţă rece se interpuse între Covenant şi Drool, se adună, se roti şi se îngroşă până când Covenant nu-l mai putu vedea pe Drool. La început ceaţa sclipea de la lumina pietrelor în flăcări; dar, pe măsură ce se rotea, roşul se stinse în cenuşiul rece universal al ceţurilor. Izul neplăcut se topi într-un miros mai dulce – ulei de trandafiri, mirosul funeraliilor. În ciuda orbirii provocate de ceaţă, Covenant simţi că nu se mai afla în peştera lui Drool.

Schimbarea nu-i oferi nicio alinare. Teama şi uluirea îl copleşeau ca şi cum s-ar fi scufundat într-un coşmar. Vocea aceea fără trup îl înspăimânta. Pe când ceaţa sufla în jurul lui picioarele îi tremurară şi se îndoiră, iar el căzu în genunchi.

— Faci bine că mi te închini, intonă vocea. Răceala ei îl şocă pe Covenant ca o confruntare cu o crimă sinistră. Nu există alte speranţe sau ajutoare pentru un om aflat printre ruinele

sorţii. Duşmanul meu nu te va ajuta. El te-a ales pentru osânda asta. Iar când el alege, nu dă; el ia.

O nuanţă crudă de dispreţ răzbătu prin voce, zgâriind în trecere nervii lui Covenant.

— Da, ai face bine să mi te închini. Ţi-aş putea uşura povara. Dacă îmi ceri sănătate sau forţă, eu pot să-ţi dau. Căci mi-am început atacul asupra acestei epoci, iar viitorul îmi aparţine. Nu voi rata din nou.

Mintea lui Covenant cedase sub şocul vocii. Însă oferta sănătăţii îl pătrunse şi inima îi tresări. Simţi limpede bătăile în piept, îşi simţi inima luptându-se cu povara fricii. Dar era încă prea şocat ca să poată vorbi.

Peste tăcerea lui, vocea continuă:

— Kevin a fost un prost – bleg, senil şi lipsit de bărbăţie. Toţi sunt nişte proşti. Vezi tu, nişte trepăduşi.

Puternicul Înalt Nobil Kevin, fiu al lui Loric şi strănepot al Străbunului Nobil Berek pe care eu îl urăsc, a stat aici unde stai tu în genunchi şi s-a gândit să mă distrugă pe mine. Mi-a descoperit proiectele, a recunoscut câteva dintre dimensiunile adevăratei mele staturi – cu toate că boşorogul mă aşezase în dreapta lui în Consiliu timp de ani buni fără să simtă pericolul – şi a văzut în cele din urmă cine eram. Apoi a început războiul între noi, război care a aruncat în aer apusul şi a ameninţat chiar preţioasa sa Cetate.

Pumnul care avea să cadă era al meu şi el ştia asta.

Când armatele lui au fost învinse şi puterea lui s-a stins, s-a pierdut în disperare – şi prin disperare a devenit al meu. A crezut că încă mai putea să mă învingă. Aşa că s-a întâlnit cu mine în peştera din care te-am salvat – Kiril Threndor, Inima Tunetului.

Drool Viermele de Piatră nu ştie cât de neagră e stânca pe care stă el. Şi asta nu e singura lui ignoranţă – dar despre planurile mele ascunse nu voi spune nimic. În felul lui mă slujeşte bine, cu toate că nu intenţionează să-mi facă vreun serviciu. La fel şi tu şi acei Nobili timizi mă veţi sluji, indiferent dacă alegeţi s-o faceţi sau nu. Lasă-i să bâjbâie un timp prin misterele lor superficiale, abia temându-se de faptul că eu trăiesc. Ei nu stăpânesc nici a şaptea parte a înţelepciunii lui Kevin cel mort şi totuşi în orgoliul lor îndrăznesc să se

numească Prieteni ai Pământului, slujitori ai Păcii. Sunt prea orbi ca să perceapă propria lor aroganţă. Dar eu îi voi învăţa să vadă.

În realitate deja e prea târziu pentru ei. Vor veni la Kiril Threndor, iar eu îi voi învăţa lucruri care le vor întuneca sufletele. Ce potrivit. Acolo unde Kevin m-a întâlnit şi m-a provocat în disperarea lui. Şi eu am acceptat. Prostul! Abia mai puteam vorbi de râs!

A crezut că asemenea vrăji ar putea să mă dezlege.

Dar Puterea care mă susţine pe mine există încă de la începuturile Timpului. În consecinţă, atunci când Kevin m-a provocat să dezlănţui forţele care să transforme Tărâmul şi creaturile sale blestemate în ţărână, eu am acceptat provocarea. Da şi am râs până când la sfârşit îndoiala a apărut pe chipul lui. Prostul ăla a dus la ruină epoca Vechilor Nobili – dar eu am rămas.

Eu! Am stat alături în Kiril Threndor – Kevin cel orb şi cu mine. Împreună am rostit Ritualul Profanării.

Ah, fraierul! Deja îmi era sclav şi nu ştia. Mândru de înţelepciunea lui, nu ştia că însăşi Legea pe care o slujea mă ferea pe parcursul cataclismului, deşi mulţi dintre oamenii şi creaţiile lui erau lovite de moarte.

Adevărat, pentru un timp puterea mea a fost redusă.

Am petrecut o mie de ani rozându-mi dorinţele ca o potaie bătută. Preţul pentru asta încă mai trebuie plătit – pentru asta şi pentru alte lucruri îmi voi pretinde datoria. Dar nu am fost distrus. Iar când Drool a găsit Toiagul şi l-a recunoscut şi nu l-a putut folosi, am riscat din nou. Eu voi avea viitorul acestei vieţi, să-l irosesc sau să-l păstrez după cum doresc.

Aşa că supune-mi-te, trepăduşule. Respinge osânda pe care Duşmanul meu a creat-o pentru tine. Nu vei avea multe ocazii să te căieşti.

Ceaţa şi aerul încărcat de mirosul de ulei de trandafiri păreau să-l slăbească pe Covenant, de parcă forţele sale i-ar fi fost absorbite din sânge. Dar inima continua să bată şi el se folosi de ea ca de o pavăză împotriva fricii. Îşi strânse braţele în jurul pieptului şi se lăsă în jos, încercând să se adăpostească de frig.

— Ce osândă? Se chinui să rostească. Glasul îi suna penibil şi

pierdut în negură.

— Intenţionează ca tu să fii inamicul meu final. Te-a ales pe tine – tu, trepăduşule, să ai în mâinile tale o putere pe care niciun muritor nu a mai deţinut-o vreodată – te-a ales ca să mă distrugi pe mine. Dar va descoperi că nu sunt atât de uşor de stăpânit. Tu ai putere – o magie sălbatică îţi păzeşte viaţa în acest moment – dar nu vei şti niciodată ce este. Nu vei fi capabil să lupţi cu mine la final. Nu, tu eşti victima speranţelor lui, iar eu nu te pot elibera prin moarte – nu încă. Dar putem întoarce această forţă împotriva lui şi să scăpăm definitiv de el de pe Pământ.

— Sănătate? Covenant ridică cu greu privirea din pământ: Ai spus sănătate.

— Orice sănătate îţi lipseşte, trepăduşule. Trebuie doar să mă rogi, cât mai am încă răbdare.

Dar dispreţul vocii tăia prea adânc. Violenţa lui Covenant izbucni prin rănile sale. Începu să lupte.

Ridicându-se din genunchi se gândi, nu, nu sunt un trepăduş. Cu dinţii strânşi ca să-şi stăpânească tremuratul, întrebă:

— Cine eşti?

Ca şi cum şi-ar fi simţit greşeala, vocea deveni puţin mai blândă.

— Am avut multe nume, zise. Pentru Nobilii din Piatra Sărbătorii, eu sunt Nobilul Foul Dispreţuitorul; pentru uriaşii din Ţărmul Mărilor, Inima Satanei şi Zdrobitorul de Suflete. Ramenii mă numesc Prinţul Colţului. În visele Gardienilor Sângelui, eu sunt Corupătorul. Dar poporul Tărâmului mă numeşte Ucigaşul Cenuşiu.

Distinct, Covenant spuse:

— Las-o baltă.

— Prostule! scrâşni vocea şi forţa ei îl trânti pe Covenant la pământ. Cu fruntea presată pe piatră, zăcu aşteptând terorizat ca mânia vocii să-l anihileze.

Nu acţionez şi nu mă eschivez când doreşti tu. N-o să uit asta. Observ că orgoliul tău este ofensat de dispreţul meu. Trepăduşule! O să te învăţ adevăratul înţeles al dispreţului înainte să termin cu tine. Dar nu acum. Aşa ceva nu ar fi de folos scopului meu.

În curând voi fi suficient de puternic ca să mă lupt cu magia sălbatică din tine şi atunci tu vei învăţa pe pielea ta că dispreţul meu nu are limite, că dorinţele mele sunt insaţiabile.

Dar destul am pierdut timpul. Acum să revenim la scopul meu. Bagă bine de seamă, trepăduşule. Am o misiune pentru tine. O să duci din partea mea un mesaj la Piatra Sărbătorii – la Consiliul Nobililor.

Să spui Consiliului Nobililor şi Înaltului Nobil Prothall, fiul lui Dwillian, că limita zilelor lor în Tărâm este de şapte ori şapte ani începând din prezent. Înainte de sfârşitul acestor zile numărate, eu voi avea în mână controlul asupra vieţii şi morţii. Şi ca dovadă că ceea ce spun reprezintă adevărul, zi-le aşa:

Drool Viermele de Piatră, troglodit din Muntele Tunetului, a găsit Toiagul Legii, care a fost pierdut în urmă cu de zece ori o sută de ani de către Kevin la Ritualul Profanării. Spune-le că misiunea încredinţată generaţiei lor este de a găsi Toiagul. Fără el nu vor fi în stare să-mi opună rezistenţă timp de şapte ani, iar victoria mea absolută va avea loc cu de şase ori şapte ani mai devreme decât ar fi altfel.

Cât despre tine, trepăduşule: să nu dai greş cu mesajul ăsta. Dacă nu îl duci în faţa Consiliului, toţi oamenii din Tărâm vor fi morţi înainte să treacă zece anotimpuri. Tu nu înţelegi, dar îţi spun că Drool Viermele de Piatră are Toiagul, iar ăsta este un motiv de spaimă. Va fi înscăunat la Cetatea Nobilă peste doi ani dacă mesajul se pierde. Deja trogloditii se adună la chemarea lui; şi lupii şi demonii-abjecţi din neamul Demondim răspund chemării Toiagului. Dar nu războiul este cel mai mare pericol. Drool se afundă încă şi mai mult în străfundurile întunecate ale Muntelui Tunetului – Gravin Threndor, Piscul Leilor de Foc.

Iar acolo se află blesteme îngropate în adâncul pământului, prea puternice şi prea îngrozitoare pentru a fi controlate de un muritor. Ele ar putea face universul un iad veşnic. Un astfel de blestem caută Drool.

Caută Piatra Bolii Pământului. Dacă ar deveni stăpânul ei, necazurile ar veni şi pentru cei de jos şi pentru cei de sus în acelaşi fel, până când Timpul însuşi se va prăbuşi.

Nu rata mesajul, trepăduşule. L-ai cunoscut pe Drool. Îţi doreşti să mori în mâinile lui?

Vocea făcu o pauză şi Covenant îşi sprijini capul pe braţe, încercând să oprească ecoul ameninţărilor lui Foul. E un vis, se gândi el. Un vis! Dar opacitatea ceţii îl făcea să se simtă prins în capcană, izolat într-o capsulă de nebunie. Se scutură cu forţa dorinţei lui de evadare şi de căldură.

— Pleacă! Lasă-mă în pace!

— Încă un cuvânt, zise Foul, o ultimă atenţionare.

Să nu uiţi de cine trebuie să te temi în final. Am fost nevoit să mă mulţumesc cu uciderea şi tortura. Dar acum mi-am făcut planurile şi am început. Nu-mi voi găsi odihnă până când nu voi stârpi speranţa de pe Pământ. Gândeşte-te la asta şi înspăimântă-te!

Înspăimântă-te răsună mult timp în aer, în timp ce în jurul său creştea zgomotul de râşniţă, de bolovani imenşi strivind pietrele mai mici de sub ei.

Sunetul ajunse până la Covenant, apoi trecu peste el şi se îndepărtă, lăsându-l în genunchi şi cu capul strâns între braţe, cu mintea golită de panică. Rămase acolo înţepenit până când scrâşnetul dispăru şi un murmur slab de vânt se ridică în liniştea lăsată. Atunci deschise ochii cu teamă şi văzu lumina soarelui pe stânca din faţa sa.

4

POSTUL DE VEGHE AL LUI KEVIN

Se întinse pe burtă şi zăcu acolo mult timp, bucurându-se de căldura soarelui pe oasele lui îngheţate de ceaţă. Vântul plângea încet în jurul lui, dar nu îl atingea; şi, curând după ce tulburarea cauzată de Foul trecu, auzi un ciripit îndepărtat de păsări.

Rămase nemişcat şi respiră adânc, recuperând puterea în membre – recunoscător pentru strălucirea soarelui şi sfârşitul coşmarului.

Însă în cele din urmă îşi aminti că în timpul accidentului său de pe stradă fuseseră câţiva oameni prin apropiere. Erau ciudat de tăcuţi; oraşul însuşi părea să fi tăcut. Probabil maşina poliţiei îl rănise mai rău decât îşi închipuia. Neliniştea datorată leprei îl săltă pe coate şi genunchi.

Descoperi că se afla pe o lespede netedă de piatră.

Era aproximativ circulară, cu diametrul de vreo trei metri şi înconjurată de un zid înalt de un metru.

Deasupra lui se întindea un cer albastru neîntrerupt.

Se arcuia peste zid ca şi cum piatra ar fi plutit cumva în ceruri.

Nu. Respiraţia i se transformă în nisip în gât.

Unde…?

Apoi un glas gâfâind strigă:

— Salut!

Nu-l putu localiza; suna vag din cauza distanţei, ca o halucinaţie.

— Salut!

Inima începu să-i tremure. Ce e asta?

— Tu de pe Postul de Veghe al lui Kevin! Ai necazuri?

Ce naiba e asta?

Brusc, auzi un zgomot ca de căţărare în spatele lui. Muşchii îi tresăriră; se aruncă spre zid şi se răsuci, lipindu-se cu spatele de el.

În faţa lui, dincolo de un spaţiu deschis situat de cealaltă parte a zidului, se afla un munte. Se ridica semeţ deasupra stâncilor cu un pisc înalt luminat de soare şi încă încununat de zăpezi, marginile lui zimţate umplând aproape jumătate din orizontul lespezii. Prima lui impresie fu una de proximitate, dar o clipă mai târziu îşi dădu seama că stâncile se aflau la cel puţin o aruncătură de piatră de el.

Drept în direcţia muntelui exista o spărtură în zid.

Sunetul jos părea să vină din acea parte.

Vru să traverseze lespedea şi să caute sursa zgomotului. Dar inima lui lucra prea din greu; nu se putu mişca. Îi era teamă de ceea ce ar fi putut vedea.

Sunetul se apropie. Înainte să poată reacţiona, o fată îşi înghesui capul şi umerii prin spărtură şi se prinse cu braţele de piatră. Când îl zări se opri şi se priviră uimiţi.

Părul ei lung – castaniu, cu urme de miere răspândite prin el – se mişca suflat de vânt; pielea îi era puternic bronzată şi materialul albastru-închis al rochiei avea un model cu frunze albe în dreptul umerilor.

Gâfâia şi era rumenă ca şi cum tocmai ar fi încheiat o lungă

ascensiune, dar întâmpină privirea lui Covenant cu mirare şi interes sincer.

Nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani.

Francheţea ochilor ei nu făcu decât să-i accentueze jena. Se uită chiorâş la ea de parcă ar fi fost o stafie.

După un moment de ezitare, ea întrebă:

— Te simţi bine? apoi cuvintele începură să curgă grăbite de tulburare: N-am ştiut dacă să vin eu însămi sau să caut ajutor. De pe colină am văzut un nor cenuşiu deasupra Veghei lui Kevin şi înăuntru părea să aibă loc o luptă. Te-am văzut stând aici, apoi căzând.

N-am ştiut ce să fac. Şi m-am gândit: mai bine un ajutor mic repede decât unul mai mare târziu. Aşa că am venit. Se opri, apoi îl întrebă din nou: Te simţi bine?

Bine?

Fusese lovit…!

Mâinile lui erau abia zgâriate şi cu vânătăi, parcă le-ar fi folosit ca să-şi amortizeze căderea. Avea o durere surdă în cap de la impact. Dar hainele lui nu arătau nicio ruptură, niciun semn că ar fi fost izbit şi apoi aruncat pe caldarâm.

Îşi pipăi pieptul cu degetele amorţite, îşi pipăi abdomenul şi picioarele, dar nicio durere acută nu răspunse testării lui. Părea în mare măsură teafăr.

Dar maşina trebuia să-l fi lovit undeva.

Bine?

Se holba la fată ca şi cum cuvântul nu ar fi avut niciun înţeles.

Confruntată cu tăcerea lui, ea îşi adună curajul şi se căţără prin deschizătură profilându-se în faţa lui pe fundalul muntelui. Văzu că era îmbrăcată cu o haină albastru-închis asemănătoare cu o tunică lungă, cu un cordon alb înnodat în talie. În picioare avea sandale legate în jurul gleznelor. Era suplă, cu o siluetă delicată; ochii ei frumoşi erau măriţi de nelinişte, nesiguranţă, înflăcărare. Făcu doi paşi înspre el ca şi cum ar fi fost în pericol, apoi îngenunche să se uite îndeaproape la înspăimântătoarea lui lipsă de înţelegere.

Ce dracului înseamnă asta?

Cu grijă, respectuos, ea întrebă:

— Cum pot să te ajut? Eşti străin de Tărâm – asta văd. Te-ai

luptat cu un nor rău. Porunceşte-mi.

Tăcerea lui păru să o descurajeze. Coborî privirile.

— Nu vrei să vorbeşti?

Ce se întâmplă cu mine?

În clipa următoare ea icni de emoţie, arătând cu teamă la mâna lui dreaptă.

— Jumătate-de-Mână! Oare legendele au prins din nou viaţă? Uimirea îi lumina chipul: Berek Jumătate-de-Mână! gâfâi ea. E adevărat?

Berek? La început nu-şi putu aminti unde mai auzise acest nume. Apoi îşi aduse aminte. Berek! Cu o panică rece îşi dădu seama că nu i se încheiase coşmarul, că fata aceasta şi Nobilul Foul Dispreţuitorul făceau amândoi parte din aceeaşi experienţă.

Văzu din nou bezna ghemuită în spatele cerului albastru strălucitor. Pândea asupra lui, flutura spre capul lui ca nişte aripi de corb.

Unde…?

Ezitant, parcă încheieturile i-ar fi fost pe jumătate îngheţate de frică, se ridică în picioare.

Imediat o imensă panoramă apăru sub el, atacându-i vederea ca o măciucă de beţie şi groază. Se afla pe o platformă de piatră la peste o mie de metri deasupra pământului. Păsări planau şi se roteau sub el. Aerul era curat şi limpede ca cristalul şi prin el enorma întindere a peisajului părea fără sfârşit, încât ochii îl dureau când încercau să-l cuprindă în întregime. Dealurile se întindeau imediat dedesubtul lui; câmpiile se desfăşurau spre orizont în ambele direcţii; un râu şerpuia argintiu printre colinele din stânga lui. Totul era luminat de primăvară, ca şi cum tocmai s-ar fi născut din roua acelei dimineţi.

La naiba!

Înălţimea ameţitoare îl făcu să se clatine. Aripile de corb ale beznei bătură în capul lui. Vertijul îl copleşi, făcu pământul să se clatine.

Nu ştia unde se afla. Nu mai văzuse aşa ceva niciodată. Cum ajunsese aici? Fusese lovit de o maşină de poliţie, iar Foul îl adusese aici. Foul îl adusese aici?

M-a adus aici?

Nevătămat?

Se retrase terorizat către fată şi munte. Trei paşi ezitanţi îl aduseră lângă deschizătura din parapet.

Acolo văzu că se găsea pe vârful unei aşchii subţiri de piatră – lungă de cel puţin două sute de metri – care pornea oblic de la baza stâncii ca un deget rigid ameninţând cerul. Pe suprafaţa sa superioară fuseseră tăiate trepte, dar era la fel de abrupt ca o scară.

Pentru o clipă ameţitoare se gândi prosteşte, trebuie să scap de aici. Nimic din toate astea nu mi se întâmplă mie.

Apoi întreaga nebunie a situaţiei se răsfrânse asupra lui, îl izbi coborând din cerul ameţitor ca ghearele unui condor. Se împiedică; abisul se căscă sub el.

Se porni să urle în sinea lui:

Nu!!!

Când el se prăvăli în faţă, fata îl prinse de braţ şi-l ridică. El se răsuci şi se rostogoli pe pietrele din parapet, îşi strânse genunchii la piept şi-şi acoperi capul.

Nebunie! Plânse el ca şi cum ar fi bolborosit ceva.

Întunericul îi tulbura greaţa din interiorul capului.

Viziuni ale psihozei fulgerau prin mintea lui.

Cum?

Imposibil!

Traversase strada. Insista cu disperare asupra acestui lucru. Semaforul fusese verde.

Unde?

Fusese lovit de o maşină de poliţie.

Imposibil!

Se îndreptase cu viteză direct spre el şi îl lovise.

Şi nu fusese rănit?

Nebun. Înnebunesc, înnebunesc, înnebunesc.

Un coşmar. Nimic din toate astea nu se întâmplă, nu se întâmplă, nu se întâmplă.

Prin vârtejul sălbatic al nenorocirii lui, o altă mână îl apucă deodată. Strânsoarea era puternică, insistentă; Îl prindea ca o ancoră.

Coşmar! Visez. Visez!

Gândul fulgeră prin panica lui ca o revelaţie. Visa!

Cu siguranţă visa. Jonglând cu frenezie, puse piesele la un

loc. Fusese lovit de o maşină de poliţie şi leşinase.

O contuzie. Zăcea inconştient de ore întregi – poate zile. Şi în timp ce era leşinat, visa.

Acesta era răspunsul. Se agăţă de el ca de strânsoarea fetei pe mâna sa încordată. Îl calmă în faţa vertijului, îi simplifică teama. Dar nu era suficient. Bezna încă mai roia în jurul lui ca şi cum stârvul lui Foul ar fi lăsat-o în urmă.

Cum?

De unde vin astfel de vise?

Nu suporta să se gândească la aşa ceva; ar fi înnebunit. Fugi de idee de parcă ar fi început deja să-i roadă oasele.

Nu te gândi la asta. Nu încerca să înţelegi. Nebunia – nebunia este singurul pericol. Supravieţuieşte!

Las-o să treacă. Fă ceva. Nu te uita în urmă.

Se forţă să ţină ochii deschişi; concentrându-se asupra luminii soarelui, bezna se retrase, scăzu în fundal şi ajunse să plutească lent în spatele lui ca şi cum ar fi aşteptat ca el să se întoarcă şi s-o vadă, să-i cadă pradă.

Fata stătea în genunchi lângă el. Îi ţinea mâna schilodită strânsă între ale ei şi îngrijorarea îi lucea în ochi ca nişte lacrimi.

— Berek, murmură ea chinuit întâlnindu-i privirea, o, Berek. Cu ce nenorocire te înfrunţi? Nu ştiu ce să fac.

Făcuse deja destul – îl ajutase să se stăpânească, să reziste atacului întrebărilor periculoase la care nu avea răspuns. Dar degetele lui erau amorţite; o parte a strânsorii ei nu o simţea deloc. Se ridică în şezut, deşi oboseala îl făcea să se simtă slăbit.

— Am lepră, zise încet. Nu mă atinge.

Ezitând, ea îi dădu drumul mâinii, ca şi cum nu ar fi fost sigură ce voia el să spună, sau dacă el ştia ce spunea.

Cu un efort care îi păru puternic din cauza slăbiciunii, el îşi retrase mâna.

Ea îşi muşcă necăjită buza de jos. Parcă temându-se să nu-l fi ofensat, se dădu înapoi şi se aşeză lângă peretele opus.

Dar el îşi dădea seama că interesul faţă de el o consuma. Nu putea să rămână multă vreme tăcută. După o clipă, întrebă încet:

— Am greşit că te-am atins? N-am vrut să-ţi fac vreun rău.

Eşti Berek Jumătate-de-Mână, Părintele Nobililor. Un necaz pe care eu nu-l pot vedea te-a lovit. Cum să suport să te văd chinuindu-te aşa?

— Am lepră, repetă el, încercând să-şi păstreze puterile. Dar expresia ei îi arăta că pentru ea cuvântul nu transmitea nimic. Sunt bolnav – am o boală. Tu nu cunoşti pericolul.

— Dacă te ating, voi deveni şi eu… „bolnavă”?

— Cine ştie? Apoi, pentru că abia putea crede ceea ce era evident pentru ochii şi urechile sale, întrebă:

Nu ştii ce este lepra?

— Nu, răspunse ea cu aceeaşi mirare de mai devreme.

Nu. Scutură din cap şi părul i se legănă uşor în jurul feţei: Dar nu mă tem.

— Teme-te! se răsti el.

Ignoranţa fetei sau inocenţa ei îl făcu să fie vehement.

În spatele vorbelor ei auzea aripi bătând cu violenţă.

— Este o boală care te roade. Te roade până când degetele, mâinile şi labele picioarelor, braţele şi picioarele îţi putrezesc şi cad. Te face orb şi urât.

— Se poate vindeca? Poate că Nobilii…

— Nu există tratament.

Vru să continue, să scuipe ceva din amărăciunea pe care Nobilul Foul o lăsase în el. Dar era prea secătuit ca să-şi susţină mânia. Avea nevoie de odihnă şi de gândire, ca să exploreze implicaţiile dilemei sale.

— Atunci cum aş putea să te ajut? Nu ştiu ce să fac. Tu eşti Berek Jumă…

— Nu sunt, oftă el. Fata tresări şi spre surpriza ei repetă: Nu sunt.

— Atunci cine? Porţi semnul mâinii, căci legendele spun că Berek Prietenul Pământului ar putea veni din nou. Eşti un Nobil?

Cu un gest obosit îi înlătură întrebarea. Avea nevoie să se gândească. Dar când închise ochii şi îşi sprijini capul de parapet, simţi teama adunându-se în el. Trebuia să se mişte, să avanseze – să alerge pe poteca visului.

Îşi concentră din nou privirea pe chipul fetei.

Pentru prima dată observă că era frumoasă. Chiar ezitarea ei, felul în care se agăţa de cuvintele lui, era frumos. Şi nu-i era

frică de lepră.

După un ultim moment de şovăială, spuse:

— Eu sunt Thomas Covenant.

— Thomas Covenant? Numele lui suna greoi în gura ei. E un nume ciudat – un nume ciudat care să se potrivească hainelor tale ciudate. Thomas Covenant.

Înclină capul într-o uşoară plecăciune către el.

Ciudat, se gândi el agale. Ciudăţenia era reciprocă, încă nu avea nicio idee despre ceea ce îl aştepta în acest vis. Trebuia să afle cum stătea. Urmând exemplul fetei, întrebă:

— Tu cine eşti?

— Eu sunt Lena, răspunse ea oficial, fiica lui Atiaran. Tatăl meu este Trell, Gravelingas de rhadhamaerl.

Casa noastră se află în Mithil Stonedown. Ai fost în satul nostru?

— Nu. Fu tentat să o întrebe ce era un stonedown, dar avea o întrebare mai importantă în minte: Unde…

Cuvântul i se strânse în gât ca o concesiune periculoasă făcută întunericului: Unde suntem?

— Suntem la Postul de Veghe al lui Kevin. Sărind uşor în picioare, îşi întinse braţele către pământ şi cer:

Priveşte.

Adunându-şi curajul, Covenant se întoarse şi îngenunche lângă parapet. Cu pieptul sprijinit de margine, se sili să privească.

— Acesta este Tărâmul, zise Lena veselă, ca şi cum întinderea de pământ ar fi avut puterea s-o emoţioneze.

Se întinde mult dincolo de orizont spre nord, apus şi răsărit, deşi cântecele vechi spun că Înaltul Nobil Kevin a stat aici şi a văzut întregul Tărâm şi toţi oamenii de pe el. Aşa că locul acesta a fost numit Postul de Veghe al lui Kevin. Cum e posibil să nu ştii asta?

În ciuda răcelii vântului, Covenant transpira. Vertijul îi bătea în tâmple şi numai muchia tare de piatră din dreptul inimii îl ţinea sub control.

— Nu ştiu nimic, gemu el peste prăpastie.

Lena se uită neliniştită la el şi după câteva secunde se întoarse către Tărâm. Arătând cu un braţ subţire spre nord-vest, spuse:

— Acolo este Râul Mithil. Stonedownul nostru se află pe marginea lui, dar e ascuns în spatele muntelui acestuia. Curge din Masivul Southron din spatele nostru şi se varsă în Râul Negru. Acela este hotarul de nord al Câmpiilor de Miazăzi, unde solul nu este mănos şi unde trăiesc puţini oameni. Sunt doar cinci sate de piatră în Câmpiile de Miazăzi. Dar pe colinele astea care se îndreaptă către nord trăiesc câţiva woodhelvennini. La răsărit de coline se află Câmpiile lui Ra.

Glasul ei scânteie, continuând:

— Acolo este ţara cailor sălbatici şi liberi, ranyhyn şi a îngrijitorilor lor rameni. Pe sute de kilometri de-a latul Câmpiilor galopează şi nu slujesc pe nimeni în afară de cei pe care îi aleg ei înşişi. Ah, Thomas Covenant, oftă ea, visul meu este să văd aceşti cai.

Cea mai mare parte dintre concetăţenii mei sunt prea mulţumiţi de sine – nu călătoresc şi au văzut cel mult un woodhelven. Dar eu îmi doresc să mă plimb pe Câmpiile lui Ra şi să văd caii galopând.

După o pauză lungă, reluă:

— Munţii aceia sunt masivul Southron. În spatele lor se află Pustiurile şi Deşertul Cenuşiu. Acolo nu există viaţă sau vreun drum; întregul Tărâm se întinde spre nord, vest şi est de aici. Iar noi stăm la Postul de Veghe al lui Kevin, unde cel mai înalt dintre vechii Nobili a stat în timpul ultimei bătălii, înainte de venirea Dezolării. Poporul nostru îşi aminteşte asta şi evită Veghea ca fiind un loc de rău augur.

Dar mama mea Atiaran m-a adus aici să mă înveţe despre Tărâm. Peste doi ani voi fi destul de mare ca să merg la Loresraat şi să învăţ eu însămi, aşa cum a făcut şi mama. Ştii, zise ea cu mândrie, că mama mea a studiat cu Păstrătorii înţelepciunii?

Se uită la Covenant aşteptându-se ca el să fie impresionat. Dar apoi coborî privirea şi murmură:

— Dar tu eşti Nobil şi cunoşti toate lucrurile astea.

Mă asculţi vorbind ca să poţi râde de ignoranţa mea.

Sub vraja glasului ei şi a presiunii ameţelii, avu o viziune de o clipă despre cum trebuie să fi arătat Tărâmul după ce Kevin dezlănţuise Ritualul Profanării. În dimineaţa luminoasă văzu colinele dezgolite, pământul pârjolit, apa murdară strecurându-

se prin mlaştinile puturoase din albiile râurilor şi peste toate acestea un strat gros de tăcere – nicio pasăre, nicio insectă, niciun animal, niciun om, nimic viu care să mişte o frunză, să bâzâie, să mârâie sau să se opună dezastrului. Apoi transpiraţia îi intră în ochi, tulburându-i lacrimile. Se desprinse de peisaj şi se reaşeză cu spatele sprijinit de perete.

— Nu, şopti el către Lena, gândindu-se: tu nu înţelegi. Mi-am terminat râsul – cu mult timp în urmă.

Acum vedea o cale de a merge înainte, de a alunga nebunia întunecată care plana asupra lui. În acea scurtă viziune a Dezolării descoperi drumul visului.

Sărind peste etapele intermediare ca să nu fie nevoit să întrebe sau să răspundă la anumite întrebări, zise:

— Trebuie să merg la Consiliul Nobililor.

Văzu pe faţa ei că ar fi vrut să-l întrebe pentru ce.

Dar ea părea să considere că nu era în măsură să-i pună scopul la îndoială. Pomenirea Consiliului nu făcu decât să-i întărească statutul în ochii ei. Se îndreptă spre scară.

— Vino, zise. Trebuie să mergem la Stonedown.

Acolo vom găsi o cale care să te ducă la Piatra Sărbătorii.

Părea că ar fi vrut să meargă cu el.

Dar gândul la scară îi făcu rău. Cum s-ar fi descurcat la coborâre? Nu reuşea nici să se uite peste parapet fără să ameţească. Când Lena repetă „vino”, el scutură din cap. Îi lipsea curajul. Însă trebuia cumva să rămână activ. Spre uluirea Lenei, întrebă:

— Cu cât timp în urmă a avut loc Dezolarea asta?

— Nu ştiu, replică ea sobru. Dar popoarele din Câmpiile de Miazăzi s-au întors peste munţi din Pustiuri cu douăsprezece generaţii în urmă. Şi se spune că au fost dinainte avertizaţi de către Înaltul Nobil Kevin – au scăpat şi au trăit în exil în sălbăticie doar prin puterea mâinilor şi prin cunoştinţele rhadhamaerl timp de cinci sute de ani. E o moştenire pe care noi nu o uităm. La vârsta de cincisprezece ani, fiecare dintre noi depune Legământul Păcii şi trăim pentru viaţa şi frumuseţea Tărâmului.

El abia dacă o auzea; nu era interesat în mod deosebit de ceea ce spunea ea. Dar avea nevoie de sunetul vocii ei ca să se echilibreze şi să-şi recapete puterile.

Cu efort, găsi încă o întrebare care putea fi pusă.

Inspirând adânc, zise:

— Ce făceai în munţi – de ce ai urcat până aici sus unde m-ai putut vedea?

— Căutam pietre, răspunse ea. Învăţ suru-pa-maerl.

Cunoşti arta asta?

— Nu, zise el printre inspiraţii. Povesteşte-mi.

— Este o artă pe care o învăţ de la Acence, sora mamei mele, iar ea a învăţat-o de la Tomal, cel mai bun artist din stonedownul nostru. Şi el a studiat pentru un timp în Loresraat. Dar suru-pa-maerl înseamnă arta creării de imagini din pietre fără să fie legate sau sculptate. Colind dealurile şi caut formele pietrelor şi prundişului. Iar când descopăr o formă pe care o înţeleg, o duc acasă şi îi găsesc un loc, în echilibru şi conectat cu alte forme până când se creează o nouă formă. Uneori, când sunt foarte curajoasă, netezesc asperităţile ca să fac unirea pietrelor mai stabilă.

Astfel refac tainele pierdute ale Pământului şi ofer oamenilor frumuseţe.

Covenant murmură cu voce scăzută:

— Trebuie să fie greu să te gândeşti la o formă şi apoi să găseşti pietre care să i se potrivească.

— Nu aşa se face. Mă uit la pietre şi caut formele care există deja în ele. Nu cer Pământului să-mi dea un cal. Arta constă în a vedea ceea ce alege Pământul să ofere. Poate că va fi un cal.

— Mi-ar plăcea să-ţi văd lucrările.

Covenant nu era atent la ce spunea. Treptele îi făceau semn ca un chip seducător al uitării, prin care leproşii îşi pierd disciplina autoprotectoare, mâinile şi picioarele, vieţile.

Dar visa. Pentru a face faţă unui vis trebuia să plutească cu el până la sfârşit. Pentru a supravieţui trebuia să coboare scara. Această necesitate surclasa toate celelalte aspecte.

Brusc, convulsiv, se ridică în picioare. Plantându-se drept în mijlocul cercului, ignoră muntele şi cerul, ignoră prăpastia adâncă de sub el şi se examină minuţios. Tremurând, îşi verifică nervii încă vii în căutare de dureri şi junghiuri, îşi cercetă hainele de rupturi, îşi inspectă mâinile amorţite.

Trebuia să lase scara aceea în urmă.

Putea să supravieţuiască pentru că era un vis – nu-l putea

ucide – şi pentru că nu putea suporta toată acea beznă care se zbătea pe lângă urechile lui.

— Ascultă, se răsti el la Lena. Trebuie să cobor eu primul. Şi nu te uita aşa nedumerită la mine.

Ţi-am spus că sunt lepros. Am mâinile şi picioarele amorţite – nu simt nimic. Nu mă pot agăţa. Şi nu mă descurc prea bine cu înălţimile. Aş putea cădea.

Nu vreau să fii sub mine. Tu… Se poticni, apoi continuă sever: Tu te-ai purtat frumos cu mine şi nu am mai avut parte de aşa ceva de multă vreme.

Ea tresări auzindu-i tonul.

— De ce eşti aşa de mânios? Cu ce te-am supărat?

Fiind drăguţă cu mine! icni el în sinea lui. Avea faţa palidă de teamă când se întoarse, se lăsă pe mâini şi genunchi şi se strecură cu spatele prin deschizătură.

În prima clipă de emoţie îşi aşeză picioarele pe trepte cu ochii închişi. Dar nu se putea descurca la coborâre fără ochi; obişnuinţa leprosului de a se privi, nevoia de a avea toate simţurile alerte era prea puternică. Însă, deschizând ochii, înălţimea făcu să i se învârtă capul.

Se sili să-şi păstreze privirea pe stânca din faţa lui. De la primul pas ştiu că pericolul cel mai mare venea de la amorţeala picioarelor. Mâinile amorţite îl făceau să se simtă nesigur ori de câte ori se apuca de ceva şi înainte să fi parcurs cinci metri strângea muchiile atât de tare încât începură să-l doară umerii. Dar îşi putea vedea mâinile, putea vedea unde se află pe piatră, iar durerea din încheieturi şi coate nu era o iluzie. Picioarele nu şi le putea vedea – nu fără să privească în jos. Îşi dădea seama că punea talpa pe o treaptă doar când glezna simţea apăsarea greutăţii lui.

Fiecare pas în jos îi aducea o preocupare. Dacă ar fi simţit o încordare neaşteptată în muşchi, ar fi fost nevoit să se prindă cu braţele şi să-şi aşeze mai bine picioarele pe scara nevăzută. Încercă să întindă piciorul mai departe astfel ca izbitura să-i spună când degetele atingeau marginea următoarei trepte; dar, când calcula greşit, tibia sau genunchiul i se loveau de colţurile stâncii şi durerea ascuţită aproape că-i făcea picioarele să se îndoaie.

Coborând treaptă cu treaptă, privindu-şi atent mâinile cu

transpiraţia scurgându-i-se în ochi, îşi blestemă soarta care îi îndepărtase două dintre degete – două degete mai puţin de care să se ajute în cazul unei alunecări.

În plus, absenţa unei jumătăţi de mână îl făcea să simtă că strânsoarea din dreapta era mai slabă decât cea din stânga, că greutatea corpului îl trăgea de pe scară înspre stânga. Îşi întindea picioarele spre dreapta pentru a compensa şi rata mereu treptele de pe acea parte.

Nu-şi putea şterge transpiraţia din ochi. Îl înţepa, orbindu-l, dar se temea să-şi elibereze o mână ca să-şi şteargă fruntea, se temea chiar să scuture din cap ca nu cumva să-şi piardă echilibrul. Crampele îi chinuiau spatele şi umerii. Trebuia să scrâşnească din dinţi ca să se împiedice să strige după ajutor.

Ca şi când i-ar fi simţit necazul, Lena strigă:

— Suntem la jumătatea drumului!

El continuă să se târască în jos, pas cu pas.

Fără să poată face ceva, simţi că se mişca mai repede. Muşchii îi cedau – încordarea din genunchi şi coate devenea din ce în ce mai puternică şi cu fiecare pas avea tot mai puţin control asupra coborârii. Se forţă să se oprească şi să se odihnească, deşi spaima îl împingea să continue, să termine cu drumul. Într-un moment de deznădejde se gândi să se întoarcă pur şi simplu şi să sară, sperând că se afla suficient de aproape ca să aterizeze pe panta muntelui şi să scape cu viaţă.

Apoi auzi zgomotul paşilor Lenei apropiindu-se de capul lui. Vru să se întindă şi s-o apuce de glezne, s-o silească să-l salveze. Dar chiar şi această speranţă părea inutilă şi rămase atârnând acolo, tremurând.

Respiraţia îi şuiera aspru printre dinţii încleştaţi şi aproape că nu înţelese strigătul Lenei:

— Thomas Covenant! Ţine-te bine! Au mai rămas numai cincizeci de trepte!

Cu un fior care aproape îl smulse de pe stâncă, reîncepu să coboare.

Ultimii paşi îi făcu într-un haos de crampe, transpiraţie şi orbire – apoi ajunse jos, zăcând la baza Postului de Veghe şi gemând din cauza durerii din membre. Stătu îndelung acoperindu-şi faţa şi ascultând aerul intrându-i şi ieşindu-i din plămâni ca nişte suspine – ascultă până când sunetul se calmă

şi putu să respire mai liniştit.

Când în cele din urmă ridică privirea, văzu cerul albastru, degetul lung şi negru al Postului de Veghe al lui Kevin arătând spre soarele de amiază, panta abruptă a muntelui şi pe Lena aplecată peste el atât de mult încât părul ei aproape că-i atingea faţa.

5

MITHIL STONEDOWN

Covenant se simţea bizar de curat sufleteşte, ca şi cum ar fi trecut printr-un chin, ar fi supravieţuit unei încercări rituale a vertijului. Uşurat, era convins că găsise răspunsul corect la acea ameninţare cu nebunia, necesitatea unei explicaţii reale şi uşor de înţeles pentru situaţia în care se aflase la Postul de Veghe al lui Kevin. Privi în sus la cerul luminos şi îi păru pur, nepătat de mâncători de cadavre.

Dă-i înainte, îşi spuse. Nu te mai gândi. Doar supravieţuieşte.

În timp ce medita la asta, privi în ochii căprui şi blânzi ai Lenei şi descoperi că zâmbea.

— Te simţi bine? întrebă ea.

— Bine? Asta nu e o întrebare uşoară.

Se săltă în şezut. Analizându-şi mâinile, descoperi sânge pe podul palmei şi vârfurile degetelor. Avea palmele zgâriate, iar când îşi testă genunchii, fluierul piciorului şi coatele, acestea usturau.

Ignorând durerea din muşchi, se ridică în picioare.

— Lena, e important, zise. Trebuie să-mi spăl mâinile.

Se ridică şi ea, dar îşi dădu seama că nu înţelesese.

— Uite! îşi flutură mâinile în faţa ei: Sunt lepros.

Nu simt asta. Nicio durere. Fiindcă ea era tot nedumerită, continuă: Aşa mi-am pierdut degetele. M-am rănit şi rana s-a infectat şi a trebuit să-mi taie mâna.

Am nevoie de apă şi săpun.

Atingându-i cicatricea de pe mâna dreaptă, ea zise:

— Boala face asta?

— Da!

— E un pârâu pe drumul spre Stonedown, zise Lena şi argilă de leac pe malul lui.

— Să mergem.

Cu o mişcare bruscă, Covenant îi făcu semn s-o ia înainte. Ea îi acceptă graba cu o înclinare din cap şi porni imediat pe potecă.

Ducea spre vest de la baza Postului lui Kevin, în lungul unei terase ieşite din versantul abrupt al muntelui, până la o râpă accidentată. Mişcându-se greoi din cauza muşchilor înţepeniţi, Covenant o urmă pe Lena în râpă, apoi păşi cu grijă alături de ea pe o scară tăiată grosolan în stânca unui defileu îngust care înainta adânc în munte. Când ajunseră în fundul defileului continuară de-a lungul lui, păşind pe solul acoperit de pietriş în timp ce aşchia de cer de deasupra se îngusta atunci când pereţii defileului se apropiau unul de celălalt. Un miros greu şi umed îi înconjura şi umbra se îndesi până când tunica închisă la culoare a Lenei deveni greu de observat în semiîntunericul dinaintea lui Covenant. Apoi defileul coti brusc la stânga şi se deschise fără niciun avertisment într-o mică vale luminată de soare prin centrul căreia scânteia un pârâu şi pe ale cărei margini creşteau pini înalţi deasupra ierburilor.

— Aici, rosti Lena cu un zâmbet fericit. Ce te-ar putea vindeca mai bine?

Covenant se opri să privească, fermecat, valea. Nu avea mai mult de cincizeci de metri lungime, iar la capătul opus pârâul cotea din nou la stânga şi se strecura printre doi pereţi verticali. În acest mic buzunar din imensitatea muntelui, departe de copleşitoarele peisaje de sub Postul de Veghe al lui Kevin, pământul era de un verde liniştit şi însorit, aerul proaspăt şi aromat cu mirosul călduţ al pinilor, amintind de primăvară.

Respirând atmosfera locului, Covenant simţi în piept durerea familiară provocată de boala lui.

Ca să-şi uşureze apăsarea din piept, păşi înainte.

Iarba de sub picioarele lui era atât de deasă şi de elastică încât o putea simţi prin ligamentele tensionate ale genunchilor şi călcâielor. Părea să-l încurajeze să înainteze către pârâu, către curăţirea rănilor sale.

Era convins că apa va fi rece, dar asta nu-l îngrijora.

Mâinile îi erau prea amorţite ca să observe repede frigul. Lăsându-se pe vine pe o lespede de piatră de lângă pârâu şi le cufundă în curent şi începu să şi le frece.

Imediat încheieturile simţiră răceala, dar degetele aveau doar o senzaţie vagă a apei; curăţarea puternică a tăieturilor şi juliturilor nu îi provoca suferinţă.

Era doar parţial conştient că Lena se îndepărtase de el în amonte, aparent căutând ceva, dar era prea preocupat ca să se întrebe ce făcea ea. După o frecare intensă îşi lăsă mâinile să se odihnească şi îşi suflecă mânecile ca să-şi inspecteze coatele. Erau roşii şi iritate, dar pielea era intactă.

Când îşi ridică pantalonii constată că pulpele şi genunchii erau mult mai loviţi. Vânătăile începuseră deja să se închidă la culoare şi nu peste mult timp aveau să devină negre; dar materialul tare al pantalonilor rezistase şi pielea scăpase intactă. În felul lor, vânătăile erau la fel de periculoase ca şi zgârieturile, dar pe acelea nu le putea trata fără medicamente. Făcu un efort să-şi înăbuşe neliniştea şi îşi îndreptă atenţia asupra mâinilor.

Sângele încă îi curgea din palme şi vârfurile degetelor şi când îl spălă văzu urme negre de pământ în câteva dintre tăieturi. Dar înainte să înceapă din nou spălatul, Lena se întoarse. Ţinea palmele căuş pline de un noroi gros şi maroniu.

— Asta e argila de leac, spuse ea respectuos ca şi cum ar fi vorbit despre ceva rar şi important. Trebuie să-ţi pui pe toate rănile.

— Noroi? Precauţia lui de lepros se înfioră: Am nevoie de săpun, nu de alt noroi.

— Asta este argilă de leac, repetă Lena. E bună pentru vindecare.

Se apropie şi întinse nămolul spre el. I se păru că vede mici sclipiri de aur în el.

Se holbă la el lipsit de expresie, şocat de ideea de a-şi pune noroi pe zgârieturi.

— Trebuie să-l foloseşti, insistă ea. Ştiu ce este. Nu înţelegi? E argilă de leac. Ascultă. Tatăl meu este Trell, Gravelingas de rhadhamaerl. El lucrează cu pietre de foc şi lasă vindecarea în seama Vindecătorilor. Dar el este un maestru rhadhamaerl. Înţelege pietrele şi solurile. Şi m-a învăţat să-mi port de grijă

când am nevoie. M-a învăţat semnele şi locurile cu argilă de leac. E un pământ care vindecă. Trebuie să-l foloseşti.

Noroi? Se uită pieziş. Pe zgârieturile mele? Vrei să mă schilodeşti?

Înainte ca el s-o poată opri, Lena îngenunche în faţa lui şi aruncă un pumn de nămol pe genunchiul lui gol. Cu mâna eliberată întinse argila maronie pe fluierul piciorului. Apoi recuperă ceea ce mai rămăsese şi puse şi pe celălalt genunchi şi picior. Întins astfel pe pulpele lui, sclipirile sale aurii păreau că devin mai puternice, mai luminoase.

Pământul ud era răcoros şi alinător şi parcă îi mângâia tandru picioarele, absorbind durerea din vânătăi. Se uită de aproape. Uşurarea pe care i-o trimitea să curgă prin oase îi provoca o plăcere pe care nu o mai simţise niciodată înainte. Uimit, întinse mâinile spre Lena, lăsând-o să-i întindă argila peste toate zgârieturile şi juliturile.

Imediat, alinarea urcă în el prin coate şi încheieturi. Îl cuprinse o gâdilătură ciudată în palme, de parcă argila de leac s-ar fi aventurat prin tăieturi în nervi, încercând să-i retrezească la viaţă. O gâdilătură similară dansa şi prin tălpi. Studie nămolul sclipitor cu un fel de teamă amestecată cu respect.

Se usca repede; luminile se topiră în maroniu. În câteva secunde Lena i-l curăţă de pe picioare. Atunci observă că vânătăile aproape dispăruseră – erau în ultimele stadii de vindecare, galben pal. Îşi cufundă mâinile în pârâu, spălând nămolul şi-şi privi degetele. Deveniseră iarăşi întregi. Podul palmelor se vindecase de asemenea şi juliturile de pe antebraţe dispăruseră complet. Era atât de uluit încât pentru o clipă nu fu în stare decât să caşte gura la mâinile lui şi să gândească: Drace. Draci şi tot iadul. Ce mi se întâmplă?

După o lungă tăcere, şopti:

— Nu e posibil.

Drept răspuns, Lena zâmbi larg.

— Ce-i aşa de amuzant?

Încercând să-i imite tonul, ea rosti:

— Am nevoie de săpun, nu de alt noroi.

Apoi râse, cu o sclipire maliţioasă în ochi.

Dar Covenant era prea surprins ca să se distreze.

— Vorbesc serios. Cum de s-a întâmplat asta?

Lena coborî ochii şi răspunse încet:

— În Pământ există putere – putere şi viaţă. Probabil că ştii asta. Atiaran, mama mea, spune că lucruri ca argila de leac, forţe şi taine de genul ăsta, sunt peste tot pe Pământ – doar că noi suntem orbi în faţa lor pentru că nu împărţim destul, cu Tărâmul şi unul cu celălalt.

— Mai sunt... alte astfel de lucruri?

— Multe. Dar eu nu cunosc decât câteva. Dacă vei călători până la Consiliu, s-ar putea ca Nobilii să te înveţe totul. Dar – sări sprintenă în picioare – iată un altul. Ţi-e foame?

Parcă îmboldită de întrebarea ei, o senzaţie de gol i se deschise în stomac. Cât trecuse de când mâncase ultima oară? îşi aranjă crăcii pantalonilor, îşi trase mânecile în jos şi se ridică în picioare. Uluirea îi crescu dându-şi seama că îi dispăruseră aproape toate durerile din muşchi. Scuturând neîncrezător din cap, o urmă pe Lena spre o latură a văii.

În umbra copacilor, se opri lângă un tufiş noduros, înalt până la talie. Avea frunze mari şi ascuţite ca ale ilicei, dar presărate cu mici flori verzi-albăstrui şi cuibărite sub unele dintre frunze se găseau ciorchini de fructe albăstrii de mărimea afinelor.

— Aste e aliantha, zise Lena. Noi le spunem fructe-comoară.

Rupând un ciorchine, mâncă patru sau cinci fructe, apoi scuipă seminţele în palmă şi le aruncă în spatele ei.

— Se spune că un om poate străbate întregul Tărâm în lung şi în lat mâncând numai fructe-comoară şi se va întoarce acasă mai puternic şi mai bine hrănit ca înainte. Sunt un mare dar al Pământului. Înfloresc şi rodesc în toate anotimpurile. Nu există nicio parte a Tărâmului în care să nu crească, poate cu excepţia răsăritului, în Câmpiile Nimicite. Sunt cele mai rezistente plante, ultimele care mor şi primele care renasc.

Toate astea mi le-a spus mama, ca parte a înţelepciunii poporului meu. Mănâncă, zise întinzându-i lui Covenant un ciorchine, mănâncă şi răspândeşte seminţele pe Pământ, pentru ca aliantha să prospere.

Dar Covenant nu făcu nicio mişcare să ia fructele.

Era pierdut în uluire, în întrebări fără răspuns despre straniile puteri ale acestui Tărâm. Pe moment îi neglija pericolele.

Lena îi observă privirea pierdută, apoi luă un fruct şi i-l puse

în gură. Din reflex el sparse coaja cu dinţii; imediat gura i se umplu de un gust delicat şi dulce precum cel al unei piersici coapte, amestecat cu sare şi lămâie verde. În clipa următoare mânca lacom, amintindu-şi doar ocazional să scuipe seminţele.

Mâncă până când nu mai găsi fructe în tufiş, apoi se uită în jur după un altul. Dar Lena îi puse o mână pe braţ ca să-l oprească.

— Fructele-comoară sunt o hrană puternică, zise.

Nu ai nevoie de multe. Iar gustul e mai plăcut dacă le mănânci încet.

Dar lui Covenant îi era încă foame. Nu-şi amintea să-şi fi dorit vreodată vreo mâncare aşa cum îşi dorea acum acele fructe – pofta de a mânca nu fusese niciodată atât de vie, de imperativă. Îşi smulse braţul ca şi cum ar fi intenţionat s-o lovească, apoi brusc se stăpâni.

Ce înseamnă asta? Ce se petrece?

Înainte de a-şi putea continua întrebarea, deveni conştient de o altă senzaţie – o somnolenţă copleşitoare. Într-o clipă trecu aproape fără tranziţie de la foame la un căscat enorm care îl făcu să se simtă doborât de oboseală. Încercă să se răsucească şi se împiedică. Lena spunea:

— Argila de leac provoacă asta, dar nu mă aşteptam.

Când rănile sunt mortale, argila aduce somnul ca să grăbească vindecarea. Dar zgârieturile de pe mâinile tale nu sunt mortale. Ai răni pe care nu mi le-ai arătat?

Da, gândi el în cursul unui alt căscat. Sunt bolnav de moarte.

Adormi înainte să atingă iarba.

Când începu să se trezească, încet, primul lucru de care îşi dădu seama fură coapsele tari ale Lenei sub capul său. Treptat, deveni conştient de alte lucruri – umbra copacilor ornată cu sclipiri ale soarelui apunând, mirosul de pini, murmurul vântului, iarba deasă ca un covor sub trupul său, sunetul unei melodii, gâdilăturile neregulate care apăreau şi dispăreau din palmele lui ca un atavism – dar căldura obrazului său în poala Lenei părea mult mai importantă. Pentru moment, unica lui dorinţă era s-o strângă pe Lena în braţe şi să-şi îngroape faţa în coapsele ei. Îi rezistă ascultând cântecul ei.

Cu o intonaţie moale şi cumva naivă, ea cânta:

Există ceva în frumuseţe care creşte în sufletul celui ce

priveşte ca o floare: fragilă, căci multe sunt nenorocirile care pot face să se risipească frumuseţea sau pe cel ce o priveşte şi nepieritoare, căci frumuseţea poate muri sau privitorul poate muri, sau lumea ar putea muri, dar sufletul în care creşte această floare rămâne viu.

Glasul ei îl învăluia într-o vrajă confortabilă care n-ar fi vrut să se mai sfârşească. După o pauză plină de aroma pinilor şi şoaptele adierii, rosti încet:

— Îmi place.

— Da? Mă bucur. A fost compus de Tomal Artizanul pentru nunta lui cu Imoiran, fiica lui Moiran.

Dar adesea frumuseţea unui cântec stă în felul cum e cântat, iar eu nu sunt cântăreaţă. Poate că în seara asta Atiaran, mama mea, îl va cânta pentru Stonedown. Atunci o să auzi un cântec adevărat.

Covenant nu răspunse. Rămase nemişcat, dorindu-şi doar să stea cuibărit pe perna sa cât mai mult posibil. Gâdilăturile din palme păreau să-l împingă s-o îmbrăţişeze pe Lena, dar rămase liniştit, bucurându-se de dorinţă şi întrebându-se de unde ar putea să-şi găsească curajul.

Apoi ea începu din nou să cânte. Melodia suna cunoscut şi auzi în spatele ei zvonuri de aripi întunecate. Brusc îşi dădu seama că semăna foarte mult cu melodia care se potrivea la „Băiatul de aur[1]”. Mersese pe jos către birourile companiei de telefoane – Compania de telefonie Bell; numele era scris cu litere aurite pe uşă – ca să-şi achite personal factura.

Sări din poala Lenei în picioare. O negură de violenţă îi întuneca vederea.

— Ce cântec e ăsta? întrebă răguşit.

Speriată, Lena răspunse:

— Nu e un cântec, încercam doar să fac o melodie. E ceva rău?

Tonul vocii ei îl făcu să se liniştească – părea atât de speriată, atât de amărâtă din cauza furiei lui subite. Cuvintele îl părăsiră şi negura se destrămă. Nu trebuie, se gândi el. Nu am de ce să mă supăr pe ea.

---

[1] Numele dat statuii-simbol a companiei Bell, numită oficial Spirit of Cummunication (n.tr.).

Întinzându-i mâinile, o ajută să se ridice în picioare, încercă să zâmbească, dar faţa lui înţepenită nu reuşi decât o grimasă.

— Şi acum unde mergem?

Încet, supărarea dispăru din ochii ei.

— Eşti ciudat, Thomas Covenant, zise ea.

Confuz, răspunse:

— N-am ştiut că e atât de rău.

Pentru o clipă se priviră reciproc. Apoi ea, surprinzându-l, roşi şi îi dădu drumul mâinilor. Glasul ei era copleşit de o emoţie nouă atunci când spuse:

— Vom merge în Stonedown. Mama şi tata o să fie uimiţi.

Veselă, se întoarse şi alergă în vale. Era sprintenă, uşoară şi graţioasă şi Covenant o urmări meditând asupra noilor sentimente bizare pe care le trezea în el. Avea senzaţia neaşteptată că Tărâmul i-ar putea oferi vreun descântec care să-i alunge impotenţa, vreo renaştere de care să se poată agăţa chiar şi după ce îşi va recăpăta cunoştinţa, după ce Tărâmul şi toate implicaţiile lui nebuneşti se vor pierde în miasmele unor vise pe jumătate amintite. O asemenea speranţă nu cerea ca Tărâmul să fie real, fizic şi independent de conştiinţa lui, o ţesătură de vise necontrolate. Nu, lepra era o boală incurabilă, iar dacă el nu murise în accident, va fi nevoit să trăiască cu acest fapt. Dar un vis ar putea vindeca alte boli. Ar putea. Porni după Lena cu pas vioi şi pasiune în vene.

Soarele coborâse pe cer suficient cât să lase jumătatea de jos a văii în umbră. În faţa lui o putea vedea pe Lena făcându-i semn şi urmă pârâul în direcţia ei, bucurându-se în mers de iarba primăvăratică de sub picioare. Se simţea cumva mai înalt decât înainte, ca şi cum argila de leac ar fi făcut pentru el mai mult decât să-i vindece pur şi simplu zgârieturile şi juliturile.

Apropiindu-se de Lena părea să vadă pentru prima dată părţi ale ei – delicateţea urechilor ei când părul se ascundea în spatele lor, talia ei zveltă. Imaginea ei făcea ca gâdilăturile din palme să devină şi mai puternice.

Ea îi zâmbi, apoi îl conduse în lungul pârâului afară din vale. Parcurseră un drum întortocheat printre pereţii golaşi de piatră care se ridicau deasupra lor până la fanta îngustă de cer situată la sute de metri înălţime.

Cărarea era accidentată, iar Covenant trebuia să-şi privească încontinuu picioarele pentru a-şi păstra echilibrul. Efortul făcea ca drumul să pară lung, dar după câteva sute de metri el şi Lena ajunseră la o crevasă care se ridica spre dreapta, îndepărtându-se de pârâu.

Urcară prin ea. În curând aceasta se nivelă, apoi se înclină uşor într-o pantă lungă, dar suficient de abruptă încât Covenant nu putea vedea încotro se îndreaptă.

În sfârşit crevasa mai coti o dată şi se termină, lăsându-i pe Lena şi Covenant sus, pe panta muntelui, mult deasupra văii râului. Stăteau cu faţa spre vest în amurg. Pârâul se ivea din munte în stânga lor şi curgea către câmpiile din dreapta. Dincolo de vale se afla o ramură a lanţului muntos, dar curând se pierdea în câmpiile dinspre nord.

— Acesta este Mithil, zise Lena. Iar acolo este Mithil Stonedown.

Covenant văzu o mică îngrămădire de colibe spre nord, pe partea răsăriteană a râului.

— Distanţa nu e prea mare, continuă Lena, dar poteca urcă prin vale şi apoi revine la râu. Soarele va fi apus deja când noi vom ajunge la Stonedown. Vino.

Covenant trecu printr-o clipă neplăcută privind în josul versantului – se aflau încă la vreo şapte sute de metri deasupra văii – dar se stăpâni şi o urmă pe Lena către sud. Panta muntelui se îndulcea constant şi în curând poteca şerpuia pe pante pline de iarbă în spatele unor colţi de stâncă, prin vâlcele şi râpe, prin labirinturi de bolovani prăbuşiţi. Pe măsură ce drumul cobora, aerul devenea mai dens, mai blând, mai puţin cristalizat. Mirosurile se schimbau încet, devenind mai verzi; pinii şi plopii făceau loc pământului roditor şi plin de iarbă. Covenant se simţea viu la fiecare gradaţie a schimbărilor, la fiecare nuanţă a scăderii altitudinii. Cu emoţia noii lui vioiciuni, coborârea se scurse rapid. Înainte să se fi terminat muntele, cărarea se rostogoli pe un deal lung, descoperi râul, apoi coti spre nord de-a lungul lui.

Râul Mithil era îngust şi agitat în punctul unde cărarea îl întâlni prima dată şi vorbea în sinea lui cu o viteză umedă într-un glas plin de rumoare şi ecou.

Dar, pe măsură ce înainta în câmpie, râul se lărgea şi

încetinea, devenea mai filosofic murmurând încet, doar pentru sine. Curând glasul lui nu mai umplea creierul. Îşi spunea în linişte lunga poveste rostogolindu-se în căutarea mării.

Vrăjit de râu, Covenant deveni încet mai conştient de soliditatea liniştitoare a Tărâmului. Nu era un peisaj de vis intangibil; era concret, putea fi atins. Acest lucru reprezenta o iluzie, desigur – o amăgire a minţit sale ruinate, distruse. Dar era ciudat de reconfortant.

Părea să-i promită că nu se îndrepta spre oroare, spre haos, că Tărâmul era coerent, ceva cu care te puteai descurca, că atunci când avea să-i stăpânească legile, faptele sale stranii, avea să fie capabil să călătorească nevătămat pe cărarea visului său, să-şi păstreze sănătatea mintală. Astfel de gânduri îl făceau să se simtă aproape îndrăzneţ în timp ce urmărea spatele zvelt al Lenei, legănarea atrăgătoare a şoldurilor ei.

Cât timp Covenant rătăci printre sentimente nefamiliare, valea Mithilului se cufundă în umbră. Soarele coborî în spatele munţilor dinspre apus şi, cu toate că lumina încă scălda câmpiile îndepărtate, un văl subţire de întuneric se îndesea peste vale. Sub ochii lui, limita umbrei se extindea în sus pe munţii din dreapta lui, urcând ca un flux lacom pe ţărmurile zilei.

În amurg, simţi cum pericolul se furişează mai aproape de el, deşi el nu ştia care anume era acesta.

Când ultima culme de munte se cufundă în umbră, iar lumina de pe câmpie începu să scadă, Lena se opri, atinse braţul lui Covenant şi arătă:

— Uite, zise, acolo este Mithil Stonedown.

Stăteau pe culmea unui deal lung şi cu pantă lină, iar la poalele lui erau adunate clădirile satului.

Covenant putea vedea destul de limpede casele, chiar dacă în spatele unora dintre ferestre deja luceau slab lumini. Cu excepţia unui larg spaţiu deschis circular în centrul satului, Stonedown părea aşezat la întâmplare, ca şi cum ar fi căzut de pe munte nu cu mult timp în urmă. Dar această impresie era dezminţită de luciul neted al pereţilor de piatră şi al acoperişurilor plate. Iar când se uită mai de aproape, Covenant constată că de fapt Stonedown nu era deloc dezorganizat. Toate clădirile erau aşezate cu faţa spre centru.

Niciuna dintre ele nu avea mai mult de un etaj şi toate erau construite din piatră, cu lespezi netede de stâncă drept acoperişuri; dar variau considerabil ca formă şi mărime – unele erau rotunde, altele pătrate sau rectangulare şi câteva erau atât de neregulate de sus până jos încât păreau mai degrabă nişte bolovani scobiţi pe dinăuntru decât construcţii.

Pornind împreună cu Covenant spre Stonedown, Lena spuse:

— De cinci ori o sută de oameni din Câmpiile de Miazăzi trăiesc aici – maeştri rhadhamaerl, păstori, crescători de vite, fermieri şi din cei care cunosc Artele.

Dar numai mama mea Atiaran a fost la Loresraat.

Arătând cu degetul, adăugă: Casa familiei mele e acolo, cea mai apropiată de râu.

Alături, ea şi Covenant ocoliră Stonedownul spre locuinţa ei.

6

LEGENDA LUI BEREK JUMĂTATE-DE-MÂNĂ

Amurgul se adâncea peste vale. Păsările se adunau ca să se odihnească peste noapte în copacii de la poalele dealurilor. Un timp cântară şi se chemară frenetic una pe alta, dar zarva lor se potoli curând, devenind un murmur liniştit, satisfăcut. Când Lena şi Covenant trecură prin spatele caselor de la marginea stonedownului, puteau auzi în depărtare şopotul râului.

Lena era tăcută, reţinându-şi parcă o emoţie sau o agitaţie, iar Covenant era prea cufundat în sunetele amurgului din jurul său ca să mai spună ceva. Noaptea crescând părea să ofere un adăpost intim, calmant în solitudinea întunericului. Aşa că se apropiară în linişte de casa Lenei.

Era o clădire dreptunghiulară, mai mare decât majoritatea construcţiilor din Stonedown, dar cu aceiaşi pereţi lustruiţi. O lumină galbenă caldă radia prin ferestre. Pe când Lena şi Covenant se apropiau, o siluetă masivă trecu prin dreptul uneia dintre ferestre în drum spre o o cameră mai îndepărtată. La colţul casei, Lena se opri ca să-l ia pe Covenant de mână şi să i-o strângă înainte de a-l conduce spre uşă.

Intrarea era acoperită de o draperie grea. Ea o dădu la o parte şi îl trase înăuntru. Acolo se opri. Uitându-se repede în

jur, observă că încăperea în care intraseră ducea – adânc în interiorul casei, dar avea două uşi cu draperii pe fiecare dintre pereţi. O masă de piatră cu bănci pe care puteau sta şase sau opt persoane ocupa mijlocul podelei. Dar camera era destul de mare pentru ca masa să nu o domine.

De jur împrejur se aflau rafturi tăiate în pereţii de piatră, pline de recipiente din gresie şi ustensile, unele evident folosite pentru gătit şi mâncat, altele cu funcţiuni pe care Covenant nu le putea ghici. Câteva scaune de piatră stăteau sprijinite de pereţi. Lumina galbenă caldă umplea încăperea, licărind pe suprafeţele netede şi reflectând culorile preţioase şi texturile rocii.

Lumina venea de la focurile din vasele de piatră, câte unul în fiecare colţ al încăperii şi unul în mijlocul mesei; dar nu existau flăcări care să pâlpâie – lumina era la fel de fixă ca şi recipientele sale din piatră. Şi odată cu lumina se ridica un iz de pământ proaspăt săpat.

După numai o privire superficială în jurul camerei, atenţia lui Covenant fu atrasă către capătul îndepărtat al acesteia. Acolo, pe o lespede de piatră de lângă zid, se afla un vas imens de granit cam cât jumătate din înălţimea unui om. Iar deasupra vasului, uitându-se atent la conţinut, stătea un bărbat masiv, o siluetă ca o coloană, solidă ca o stâncă. Era cu spatele către Lena şi Covenant şi nu părea conştient de prezenţa lor.

Purta o haină scurtă, cafenie, cu pantaloni maro pe dedesubt, dar modelul cu frunze brodat pe umerii lui era identic cu al Lenei. Pe sub haină, muşchii lui masivi se încordau şi se întindeau atunci când răsucea vasul. Părea extrem de greu, dar Covenant se aştepta pe jumătate ca bărbatul să-l ridice deasupra capului şi să-i verse conţinutul.

Vasul se afla într-o umbră în care lumina camerei nu pătrundea şi pentru un timp bărbatul privi fix în întuneric, studiindu-l pe măsură ce răsucea vasul.

Apoi începu să cânte. Glasul său era prea jos şi Covenant nu-i putea distinge cuvintele, dar ascultând simţi în sunet un fel de invocare, ca şi cum conţinutul vasului ar fi deţinut o putere anume. Un timp nu se întâmplă nimic. Apoi umbra începu să se destrame.

La început, Covenant crezu că se schimbase lumina din

încăpere, dar curând observă o nouă sursă de lumină pornind din vas. Lucirea se umfla şi se intensifica şi în cele din urmă ajunse să strălucească puternic, făcând celelalte lumini să pară firave.

Cu un ultim murmur asupra lucrării sale, bărbatul se îndreptă şi se întoarse. În noua strălucire părea chiar mai înalt şi mai solid ca înainte, ca şi cum umerii, braţele şi pieptul căpătaseră putere de la lumină; fruntea îi era rumenă de la căldura vasului. Văzându-l pe Covenant tresări surprins. O expresie stânjenită îi apăru în priviri şi mâna dreaptă îi atinse barba deasă şi roşcată. Apoi întinse mâna, cu palma înainte, spre Covenant şi îi spuse Lenei:

— Ei bine, fata mea, aduci un oaspete. Dar îmi amintesc că astăzi ospitalitatea noastră cade în sarcina ta.

Strania forţă de acum câteva momente dispăruse din glasul său. Suna ca un om care nu vorbea prea mult cu alţi oameni. Dar, cu toate că îşi trata cu asprime fiica, părea în esenţă calm.

— Ştii că azi am promis să fac mai mult pietriş, iar mama ta Atiaran ajută la naşterea ultimului copil al Odonei, soţia lui Murrin. Musafirul se va simţi ofensat de ospitalitatea noastră – fără nicio mâncare gata pregătită pentru întâmpinarea sfârşitului zilei.

Însă în timp ce o dojenea pe Lena, ochii lui îl studiau atent pe Covenant.

Lena lăsă capul în jos încercând, Covenant era sigur, să pară ruşinată în faţa tatălui ei. Dar după o clipă se repezi şi-l îmbrăţişă pe bărbat. Apoi, întorcându-se spre Covenant, anunţă:

— Trell tatăl meu, aduc un străin în Stonedown.

L-am găsit la Postul de Veghe al lui Kevin.

O sclipire vie îi juca în ochi, cu toate că se străduia să-şi păstreze tonul oficial.

— Aşadar, răspunse Trell. Un străin – asta văd. Şi mă întreb ce treburi l-au adus în acel loc de rău augur.

— S-a luptat cu un nor cenuşiu, răspunse Lena.

Uitându-se la acest bărbat înalt şi zdravăn, al cărui braţ musculos se odihnea cu o asemenea blândeţe fermă pe umerii Lenei, Covenant se aştepta ca el să râdă de o astfel de sugestie absurdă – un om luptându-se cu un nor. Prezenţa lui

Trell părea imperturbabilă şi concretă, ca o afirmare a bunului simţ care reducea coşmarul despre Foul la corecta sa irealitate. Astfel Covenant fu dezechilibrat auzindu-l pe Trell rostind cu o seriozitate fără cusur:

— Cine a ieşit învingător?

Întrebarea îl sili pe Covenant să-şi găsească un nou fundament. Nu era pregătit să aibă de-a face cu amintirea Nobilului Foul – dar în acelaşi timp se simţea oarecum sigur că nu-l putea minţi pe Trell. Constată că i se uscase gâtul şi răspunse ezitant:

— Am supravieţuit.

Trell nu spuse nimic pe moment, dar în tăcere Covenant simţi că răspunsul lui sporise stânjeneala bărbatului. Ochii lui Trell alunecară într-o parte, apoi reveniră şi el spuse:

— Înţeleg. Şi cum te numeşti, străine?

Prompt, Lena îi zâmbi lui Covenant şi răspunse în locul lui:

— Thomas Covenant, Covenant de la Postul de Veghe al lui Kevin.

— Cum, fata mea? întrebă Trell. Eşti cumva profet de vorbeşti în locul cuiva mai presus de tine? apoi i se adresă lui Covenant: Deci, Thomas Covenant de la Postul de Veghe al lui Kevin… mai ai şi alte nume?

Covenant era pe punctul de a răspunde negativ când surprinse în ochii Lenei o sclipire lacomă de interes faţă de întrebare. Se opri. Într-un imbold de intuiţie îşi dădu seama că pentru fată el era la fel de tulburător, ca şi cum ar fi fost într-adevăr Berek Jumătate-de-Mână – că pentru înclinaţia ei către mistere şi forţe, Nobili atotştiutori şi bătălii în nori, ciudăţenia lui şi apariţia sa inexplicabilă la Postul de Veghe îl făceau să pară o personificare a marilor evenimente dintr-un trecut eroic. Mesajul privirii fetei îi fu dintr-odată limpede; în curiozitatea ei, se agăţa de speranţa că el i se va dezvălui, că îi va permite să-i zărească înalta menire, domolindu-i astfel tinereţea şi ignoranţa.

Ideea îl umplu de o tulburare stranie. Nu era obişnuit cu astfel de flatări; îi dădeau un sentiment nefamiliar al posibilităţii. Rapid, îşi căută un titlu care să sune bine, un nume prin care să o poată mulţumi pe Lena fără să mintă în faţa lui Trell. Apoi avu un moment de inspiraţie.

— Thomas Covenant, rosti de parcă ar fi adresat o provocare, Necredinciosul.

Imediat, simţi că prin acest nume se angaja la ceva mai mult decât putea estima în prezent. Actul i se păru teatral, dar Lena îi mulţumi printr-o privire luminoasă, iar Trell îi acceptă declaraţia cu gravitate.

— Ei bine, Thomas Covenant, replică el, bine ai venit în Mithil Stonedown. Te rog să accepţi ospitalitatea acestei case. Acum eu trebuie să duc pietrişul promis. Poate că soţia mea Atiaran se va întoarce curând. Iar dacă o îmboldeşti, Lena ar putea să-şi amintească să-ţi ofere nişte răcoritoare cât timp sunt eu plecat.

În timp ce vorbea, Trell reveni la vasul lui de piatră. Îşi încolăci braţul în jurul lui şi îl ridică de la bază. Cu flăcările roşii-aurii reflectându-şi dansul în părul şi barba lui, purtă vasul spre uşă. Lena alergă în faţa sa să-i ţină draperia ridicată şi după o clipă Trell dispăruse, lăsându-l pe Covenant să arunce doar o privire la conţinutul vasului. Era plin cu pietre mici şi rotunde ca un pietriş fin, care păreau să ardă.

— La naiba, şopti Covenant. Cât de grea e chestia aia?

— Trei bărbaţi abia dacă pot ridica vasul gol, replică Lena mândră. Dar când pietrişul arde, tata poate să-l ridice uşor. El e Gravelingas de rhadhamaerl şi a pătruns înţelepciunea pietrei.

Covenant privi un timp în urma lui, îngrozit de puterea lui Trell.

Apoi Lena rosti:

— Nu trebuie să uit să-ţi ofer ceva răcoritor. Vrei să te speli sau să faci o baie? Ţi-e sete? Avem vin de primăvară bun.

Glasul ei readuse scânteierile în nervii lui Covenant.

Neîncrederea instinctivă în puterea lui Trell dispăru dându-şi seama că şi el are o putere a sa proprie. Lumea aceasta îl accepta; îi acorda importanţă. Oameni ca Trell şi Lena erau gata să-l ia cât de în serios dorea el.

Tot ce avea de făcut era să continue să se mişte, să urmeze drumul din vis către Piatra Sărbătorii – indiferent unde se afla acesta. Se simţi tulburat de perspectivă. Sub impulsul momentului, hotărî să participe la propria sa importanţă, să se bucure de ea atâta timp cât exista.

Ca să-şi ascundă năvala noilor emoţii, îi spuse Lenei că ar vrea să se spele. Ea îl conduse dincolo de draperie într-o altă încăpere, unde apa curgea continuu pe un jgheab din perete. O valvă dintr-o piatră mobilă trimitea apa fie într-un mic bazin, fie într-o cadă mare, ambele lucrate din piatră. Lena îi arătă nişte nisip fin folosit drept săpun, apoi îl părăsi. Apa era rece, dar el îşi scufundă mâinile şi capul în ea aproape cu entuziasm.

Când termină, căută în jur un prosop, dar nu găsi niciunul. Experimental, trecu o mână pe deasupra vasului strălucitor care lumina încăperea. Lumina galbenă caldă îi uscă degetele repede, aşa că se aplecă peste vas, frecându-şi apa de pe faţă şi gât şi curând chiar şi părul îi era uscat. Din obişnuinţă parcurse SVE, examinând semnele aproape invizibile din locul unde mâna îi fusese zgâriată. Apoi împinse draperia şi reintră în camera principală.

Descoperi că o altă femeie i se alăturase Lenei.

Întorcându-se, o auzi pe Lena spunând:

— El zice că nu ştie nimic despre noi.

Apoi cealaltă femeie îl privi şi el ghici imediat că era Atiaran. Modelul cu frunze de pe umerii robei sale lungi, cafenii, părea să fie o emblemă a familiei, însă nu era nevoie de astfel de indicii ca să observe familiaritatea cu care femeia mai în vârstă atingea umărul Lenei sau asemănările din atitudinea lor. Numai că Lena era tânără şi zveltă, plină de o prospeţime continuă, iar Atiaran părea complexă, aproape contradictorie. Îşi purta pielea moale, silueta plină ca pe un acoperământ al durităţii experienţelor acumulate, ca şi cum ar fi trăit cu trupul său în baza unui armistiţiu vechi şi dificil. Chipul ei purta urmele acestui armistiţiu; fruntea părea ridată prematur, iar ochii mari şi adânci păreau deschişi spre interior înspre o obositoare luptă cu îndoielile şi împăcările dificile. Privind la ea peste masa de piatră, Covenant avu o dublă impresie, a unei îngrijorări – rezultat al cunoaşterii şi al temerii dincolo de ceea ce înţelegeau majoritatea oamenilor – şi a unei frumuseţi absente care i-ar reaprinde chipul dacă ar zâmbi.

După o scurtă ezitare, femeia în vârstă îşi atinse inima şi ridică mâna către Covenant aşa cum făcuse şi Trell.

— Salut, oaspete şi fii bine-venit. Eu sunt Atiaran soţia lui Trell. Am vorbit cu Trell şi cu fiica mea Lena – nu mai e nevoie

să mi te prezinţi, Thomas Covenant. Simte-te bine în casa noastră.

Amintindu-şi de bunele maniere – şi de noua sa hotărâre – Covenant răspunse:

— Sunt onorat.

Atiaran se înclină uşor.

— Să accepţi ceea ce este oferit onorează pe cel care dă. Iar politeţea este întotdeauna bine-venită.

Apoi păru să ezite din nou, nesigură cum să continue. Covenant urmări reîntoarcerea vechilor conflicte în ochii ei, gândindu-se că acea privire ar avea o putere extraordinară dacă nu ar fi atât de interiorizată.

Dar ea se decise repede şi spuse:

— Nu stă în obiceiul poporului nostru să creăm griji unui musafir cu întrebări complicate înainte de a-l ospăta. Dar masa nu e gata – îi aruncă o privire Lenei – iar tu eşti străin, Thomas Covenant, bizar şi neliniştitor. Aş vrea să stau de vorbă cu tine dacă se poate, în timp ce Lena pregăteşte de mâncare. Pari să ai o nevoie care nu mai poate aştepta.

Covenant se înfioră. Simţea o urmă de anxietate la gândul întrebărilor ei şi se hotărî să încerce să răspundă la ele fără să-şi piardă noul echilibru.

În tăcere, Lena începu să se mişte în jurul încăperii. Se duse la rafturi ca să ia farfurii şi castroane pentru masă şi prepară ceva de mâncare pe o lespede de piatră încălzită pe dedesubt cu o tavă cu pietriş. În timp ce se mişca, întorcea adesea ochii spre Covenant, dar el nu observa întotdeauna. Atiaran îi acapara atenţia.

— Nu prea ştiu de unde să încep, murmură ea nesigură. A trecut atâta timp, iar eu ştiu atât de puţin din ceea ce ştiu Nobilii. Dar ceea ce am va trebui să fie de ajuns. Nimeni de aici nu mă poate înlocui. Îşi îndreptă umerii: Pot să-ţi văd mâinile?

Amintindu-şi reacţia iniţială a Lenei în faţa lui, Covenant ridică mâna dreaptă.

Atiaran ocoli masa până ajunse suficient de aproape ca să-l atingă, dar nu o făcu. În schimb îi studie faţa.

— Jumătate-de-Mână. E aşa cum a spus Trell. Unii spun că Berek Prietenul Pământului, Puterea Inimii şi Nobil Părinte, se va întoarce pe Tărâm atunci când va fi nevoie. Cunoşti lucrurile

astea?

Covenant răspunse ţâfnos:

— Nu.

Continuând să-i privească faţa, Atiaran spuse:

— Şi cealaltă mână?

Nedumerit, ridică stânga. Ea îşi coborî ochii asupra ei.

Când o văzu, icni, îşi muşcă buza şi dădu un pas înapoi. Pentru o clipă păru inexplicabil de îngrozită.

Dar se stăpâni şi îl întrebă numai cu un uşor tremur în glas:

— Din ce metal e inelul?

— Ce? Ăsta?

Reacţia ei îl sperie pe Covenant şi în uimirea lui rechemă complicata amintire a lui Joan rostind: prin acest inel mă cunun cu tine şi a cerşetorului cu robă ocru replicându-i: fii onest, fii onest. Bezna îl ameninţa.

Se auzi răspunzând de parcă ar fi fost altcineva, cineva care nu avea nicio legătură cu lepra şi cu divorţul:

— Este aur alb.

Atiaran gemu, îşi strânse palmele peste tâmple ca şi cum ar fi durut-o. Dar îşi recăpătă din nou controlul şi un curaj trist îi reveni în ochi.

— Numai eu, zise, numai eu în Mithil Stonedown cunosc semnificaţia acestui lucru. Nici chiar Trell nu are această cunoştinţă. Iar eu ştiu prea puţin.

Răspunde-mi, Thomas Covenant – e adevărat?

Ar fi trebuit să-l arunc, îşi spuse el cu amărăciune.

Un lepros nu are dreptul să fie sentimental. Dar îndârjirea lui Atiaran îi atrase din nou atenţia asupra ei. Îi dădea impresia că ştia mai multe despre ceea ce se întâmplă cu el decât ştia el, că se mişca într-o lume care, într-un mod obscur, prevestitor de rele, fusese pregătită pentru el. Vechea lui furie crescu.

— Bineînţeles că e adevărat, se răsti. Ce-i cu tine?

E doar un inel.

— E aur alb.

Răspunsul lui Atiaran suna atât de lipsit de speranţă de parcă tocmai ar fi suferit o pierdere grea.

— Şi ce dacă? Nu putea înţelege ce o necăjea pe femeie. Nu înseamnă nimic. Joan…

Joan îl preferase aurului galben. Dar asta nu o împiedicase

să divorţeze de el.

— E aur alb, repetă Atiaran. Nobilii cântă un vechi cântec-înţelept în legătură cu cel care poartă aur alb.

Nu îmi amintesc decât o parte din el, aceasta:

Cel care poartă aurul alb sălbatic şi magic este un paradox – căci el este totul şi nimic, erou şi bufon, puternic, neajutorat – şi cu un singur cuvânt de adevăr sau de trădare, el va salva sau va condamna Pământul pentru că el este nebun şi întreg la minte, rece şi pasional, pierdut şi găsit.

— Ştii cântecul acesta, Covenant? În Tărâm nu există aur alb. Nu s-a găsit aur pe Pământ, cu toate că se spune că Berek ştia despre el şi a compus cântecele.

Tu vii din alt loc. Ce ţel teribil te aduce aici?

Covenant simţi cum ochii ei caută vreo scăpare, vreo falsitate care să trădeze minciuna temerilor ei.

Înlemni. Ai putere, spusese Dispreţuitorul, o magie sălbatică – nu vei şti niciodată care este. Ideea că verigheta lui era un fel de talisman îi făcea greaţă ca şi mirosul de ulei de trandafir. Simţi dorinţa animalică să urle. Nu se întâmplă nimic din toate astea! Dar nu cunoştea decât un singur răspuns valabil: nu te gândi la asta, urmează drumul, supravieţuieşte. O înfruntă pe Atiaran pe propriul ei teren.

— Toate ţelurile sunt teribile. Am un mesaj pentru Consiliul Nobililor.

— Ce mesaj?

După o clipă de ezitare, scrâşni:

— Ucigaşul Cenuşiu s-a întors.

Auzindu-l pe Covenant pronunţând acest nume, Lena scăpă bolul de piatră pe care îl ţinea şi alergă în braţele mamei sale.

Covenant rămase uitându-se urât la bolul spart.

Lichidul din el sclipea pe podeaua de piatră lustruită.

Apoi o auzi pe Atiaran gâfâind oripilată:

— De unde ştii asta?

Îşi întoarse privirea spre ea şi le văzu pe cele două femei îmbrăţişate strâns ca nişte copii ameninţaţi de cei mai răi demoni din coşmarurile lor. Lepros proscris necurat! se gândi el acru. Dar în timp ce o privea, Atiaran păru să devină mai solidă. Fălcile i se încleştară, privirea i se înăspri. Cu toate temerile ei, era o femeie puternică care îşi alina copilul – şi se

întărea în faţa pericolului. Întrebă din nou:

— De unde ştii asta?

Îl făcea să între în defensivă şi replică:

— L-am întâlnit la Postul de Veghe al lui Kevin.

— Vai, vai! strigă ea, îmbrăţişând-o pe Lena. Vai de tinerii de pe lumea asta! Blestemul Tărâmului apasă asupra lor. Generaţii întregi vor pieri în agonie, iar pentru cei care vor trăi va fi război, teroare şi suferinţă! Ah, Lena, fiica mea! Te-ai născut în vremuri rele şi nu va exista pace sau mângâiere pentru tine când va începe lupta. Ah, Lena, Lena.

Durerea ei atinse un punct neprotejat din sufletul lui Covenant şi gâtul i se strânse. Vocea ei umplea propria lui imagine despre Dezolarea Tărâmului cu o jale pe care nu o mai auzise până acum. Pentru prima dată simţi că Tărâmul deţinea ceva preţios care se afla în pericol de a fi pierdut.

Combinaţia aceasta de simpatie şi mânie îi întinse nervii şi mai mult. Emoţiile sale atinseră un punct şi mai înalt şi începu să tremure. Când se uită la Lena, văzu că un nou respect faţă de el se ridicase deja deasupra panicii ei. Oferta inconştientă din ochii ei ardea mai tulburător ca niciodată.

Stătu nemişcat până când Atiaran şi Lena îşi dădură încet drumul. Apoi întrebă:

— Ce ştiţi despre toate astea? Despre ceea ce se petrece cu mine?

Înainte ca Atiaran să poată răspunde, o voce strigă de afară:

— Salut, Atiaran fiica lui Tiaran! Trell Gravelingasul ne-a spus că ai terminat cu munca pe ziua de azi.

Vino şi cântă pentru Stonedown!

Atiaran rămase un moment nemişcată, retrăgându-se în sine. Apoi oftă.

— Ah, munca vieţii mele abia a început – şi se întoarse spre uşă. Dând la o parte draperia, vorbi în noapte: încă n-am mâncat. O să vin mai târziu. Dar după adunare trebuie să discut cu Cercul bătrânilor.

— O să li se spună, răspunse vocea.

— Bine, zise Atiaran.

Dar în loc să se întoarcă spre Covenant rămase în uşă, fixând un timp întunericul. Când în cele din urmă lăsă să cadă draperia şi se întoarse cu faţa spre el, ochii îi erau umezi şi

aveau o expresie pe care la început o luă drept înfrângere. Apoi îşi dădu seama că ea doar îşi amintea o înfrângere.

— Nu, Thomas Covenant, rosti ea trist, nu ştiu nimic despre soarta ta. Poate dacă aş fi stat mai mult la Loresraat… dacă aş fi avut puterea. Dar acolo mi-am depăşit limitele şi apoi m-am întors acasă. Cunosc o parte din vechea înţelepciune pe care Mithil Stonedown nu o bănuieşte, dar e prea puţin. Tot ce îmi pot aminti pentru tine sunt indicii despre o magie sălbatică prin care pacea va fi distrusă: magie sălbatică gravată în fiecare piatră, pentru ca aurul alb s-o dezlănţuie sau s-o controleze.

Dar înţelesul acestor versuri sau cursul evenimentelor nu le cunosc. Acesta este un dublu motiv pentru a te duce în faţa Consiliului. Apoi îl privi drept în faţă şi adăugă: Ţi-o spun deschis, Thomas Covenant – dacă ai venit să trădezi Tărâmul, numai Nobilii pot spera să te oprească.

Să trădeze? Iarăşi o idee nouă. Trecu o clipă până să înţeleagă ce sugera Atiaran. Înainte ca el să protesteze, Lena vorbi în locul lui:

— Mamă! S-a luptat cu un nor cenuşiu la Postul lui Kevin. L-am văzut eu. Cum te poţi îndoi de el?

Apărarea ei îi îmblânzi reacţia beligerantă. Fără să vrea, ea îl pusese într-o poziţie falsă. Nu ajunsese atât de departe încât să se lupte cu Nobilul Foul.

Întoarcerea lui Trell împiedică orice replică ar fi intenţionat Atiaran. Bărbatul masiv stătu o clipă în uşă, privind de la Atiaran la Lena şi Covenant. Brusc, spuse:

— Aşadar, ne ajung vremuri grele.

— Da, Trell soţul meu, murmură Atiaran. Vremuri foarte grele.

Apoi ochii lui căzură pe cioburile de pe podea.

— Într-adevăr vremuri grele, le dojeni el blând, dacă se sparg vasele de piatră şi bucăţile sunt lăsate să se facă praf sub picioare.

De data asta Lena fu cu adevărat ruşinată.

— Îmi pare rău, tată. Mi-a fost frică.

— Nu contează.

Se îndreptă spre ea şi-şi puse mâinile mari, uşoare de dragoste, pe umerii ei.

— Unele răni pot fi vindecate. Azi mă simt puternic.

Auzind asta, Atiaran privi recunoscătoare către Trell ca şi cum el şi-ar fi asumat o sarcină eroică.

Spre nedumerirea lui Covenant, ea zise:

— Ia loc, musafirule. Mâncarea o să fie gata curând.

Vino, Lena.

Cele două începură să trebăluiască pe lângă plită.

Covenant urmări cum Trell se apucă să adune bucăţile vasului spart. Vocea Gravelingasului murmura încet, îngânând un vechi cântec tainic. Duse cu grijă cioburile pe masă şi le puse jos lângă lampă. După aceea se aşeză şi el. Covenant stătea alături, întrebându-se ce avea să se întâmple.

Şoptind cântecul cavernos printre dinţii încleştaţi, Trell începu să potrivească cioburile laolaltă de parcă vasul ar fi fost un puzzle. Punea bucată lângă bucată şi fiecare dintre ele rămânea acolo unde o lăsa el fără să se vadă vreun adeziv. Trell se mişca sârguincios, atingând cu delicateţe fiecare fragment, iar vasul părea să crească rapid în mâinile lui, piesele îmbinându-se perfect, lăsând doar o reţea de linii negre fine care marcau spărturile. Curând toate cioburile fură la locurile lor.

Apoi tonul său scăzut căpătă o nouă cadenţă, începu să mângâie vasul cu degetele şi peste tot pe unde atingea piatra semnele negre dispăreau complet.

Lent, acoperi fiecare centimetru de vas cu mângâierea lui. Când termină cu exteriorul, mângâie şi suprafaţa interioară. În final ridică vasul şi îi atinse baza.

Ţinându-l între degetele ambelor mâini, îl roti cu grijă, asigurându-se că nu-i scăpase ceva. Apoi se opri din cântat, lăsă uşor vasul jos şi luă mâinile de pe el.

Era întreg şi solid de parcă nu ar fi căzut niciodată.

Covenant îşi mută privirile uimite de la vas la chipul lui Trell. Gravelingasul era schimonosit de încordare, iar obrajii netezi îi erau brăzdaţi de lacrimi.

— E mai greu să-l repari decât să-l spargi, murmură el. Nu fac asta în fiecare zi.

Obosit, îşi încrucişă braţele pe masă, sprijinindu-şi capul pe ele.

Atiaran stătea în spatele soţului ei, masându-i muşchii masivi ai umerilor şi gâtului şi ochii îi erau plini de mândrie şi

dragoste. Ceva din expresia ei îl făcu pe Covenant să simtă că venea dintr-o lume extrem de săracă, unde nimeni nu cunoştea şi nimănui nu-i păsa de vindecarea vaselor de piatră. Încercă să-şi spună că visa, dar nu voia să asculte.

După o pauză de tăcere plină de respect pentru fapta lui Trell, Lena începu să pună masa. Repede Atiaran aduse castroanele cu mâncare de pe plită.

Când totul fu gata, Trell înălţă capul şi se ridică obosit. Împreună cu Atiaran şi Lena, rămase în picioare lângă masă. Atiaran îi spuse lui Covenant:

— Obiceiul poporului nostru este să stăm în picioare înainte de a mânca, în semn de respect pentru Pământ, de la care vin viaţa, hrana şi puterea.

Covenant stătu şi el, simţindu-se stingher şi deplasat. Trell, Atiaran şi Lena închiseră ochii, plecând capetele pentru o clipă. Apoi se aşezară. Când Covenant li se alătură pe bancă, începură să-şi treacă unul altuia castroanele.

Era o masă îmbelşugată: carne de vită sărată rece acoperită cu sos aburind, orez sălbatic, mere uscate, pâine neagră şi brânză; iar Covenant primi o cană înaltă cu o băutură pe care Lena o numea vin de primăvară.

Lichidul era limpede şi uşor ca apa, puţin efervescent şi mirosea vag a aliantha, dar avea gust de bere de calitate din care fusese îndepărtată toată amărăciunea.

Covenant dăduse pe gât o cantitate însemnată înainte să-şi dea seama că adăuga o vibraţie pătrunzătoare nervilor lui şi aşa tensionaţi. Se simţea încordându-se. Erau prea multe presiuni neobişnuite. Curând aştepta nerăbdător sfârşitul mesei, ca să părăsească locuinţa şi să respire aerul nopţii.

Dar familia Lenei mânca încet, cu un nor atârnând deasupra capului. Mâncau meticulos, de parcă această masă ar fi marcat sfârşitul fericirii lor împreună. În tăcere, Covenant înţelese că acest lucru era rezultatul prezenţei lui. Îi împiedica să se simtă în largul lor.

Pentru a-şi uşura poziţia, încercă să-şi sporească oarecum cunoştinţele despre situaţia sa.

— Am o întrebare, rosti ţeapăn. Cu un gest, cuprinse întregul Stonedown: Nu-i nimic de lemn.

Există o mulţime de copaci pretutindeni în vale, dar nu văd

să folosiţi lemnul. Sunt copacii sacri sau ceva de genul ăsta?

După o clipă, Atiaran răspunse:

— Sacri? Cunosc cuvântul, dar înţelesul lui îmi este neclar. Puterea există în Pământ, în copaci, râuri, sol şi piatră, iar noi o respectăm pentru că dă viaţă. Aşa că am depus Legământul Păcii. Asta întrebi? Nu folosim lemnul pentru că noi am pierdut ştiinţa lemnului, lillianrill şi nu am căutat s-o recăpătăm. În timpul exilului poporului nostru, când Dezolarea stăpânea Tărâmul, s-au pierdut multe lucruri preţioase. Poporul nostru a păstrat ştiinţa rhadhamaerl în Masivul Southron şi în Pustiuri şi asta ne-a permis să rezistăm. Ştiinţa lemnului nu părea să ne fie de folos şi a fost uitată. Acum că ne-am întors în Tărâm, ştiinţa pietrei ne este suficientă. Dar lillianrill a fost păstrată de alţii. Am văzut Woodhelven înalt, pe dealurile îndepărtate din nord-est. Este un loc frumos – oamenii de acolo înţeleg lemnul şi prosperă. Există un oarecare comerţ între Stonedown şi Woodhelven, dar lemnul şi piatra nu se vând.

Când se opri, Covenant sesiză o diferenţă în noua linişte. Trecu o clipă înainte să fie sigur că aude un zumzet îndepărtat de voci. Repede, Atiaran îi confirmă aceasta adresându-i-se lui Trell:

— Ah, adunarea. Am promis să cânt în seara asta.

Ea şi Trell se ridicară împreună, iar bărbatul zise:

— Da. Şi apoi vei vorbi Cercului bătrânilor. O să fac nişte pregătiri pentru ziua de mâine. Vezi – arătă spre masă – o să fie o zi frumoasă, nu sunt umbre pe inima pietrei.

Aproape fără să vrea, Covenant se uită acolo unde arăta Trell. Dar nu putu vedea nimic. Observându-i privirea nedumerită, Atiaran spuse amabilă:

— Nu fi surprins, Thomas Covenant. Numai un maestru rhadhamaerl poate citi vremea în astfel de pietre. Acum vino cu mine dacă vrei şi o să-ţi cânt legenda lui Berek Jumătate-de-Mână.

În timp ce vorbea, luă cu ea vasul cu pietriş de pe masă.

— Lena, speli tu vasele?

Covenant se ridică în picioare. Aruncându-i o privire Lenei, o văzu strâmbându-se, nemulţumită că trebuia să se supună; în mod evident ar fi vrut să meargă cu ei. Dar şi Trell îi surprinse expresia şi spuse:

— Însoţeşte-l pe musafir, Lena fiica mea. Nu-s atât de ocupat încât să nu mă pot ocupa de vase.

Bucuria o transformă instantaneu şi sări să-şi arunce braţele în jurul gâtului tatălui ei. El îi întoarse o clipă îmbrăţişarea, apoi o lăsă jos pe podea. Ea se îndreptă, încercând să pară dintr-odată serioasă şi se alătură mamei sale. Atiaran spuse:

— Trell, o s-o faci pe fata asta să creadă că e regină.

Dar luă mâna Lenei, arătându-i că nu era supărată şi împreună trecură dincolo de draperie. Covenant le urmă rapid, ieşind din casă în noaptea înstelată cu un sentiment de uşurare. Avea mai mult spaţiu pentru a se autoexplora sub cerul liber.

Avea nevoie de explicaţii. Nu putea să-şi înţeleagă, să-şi raţionalizeze emoţia crescândă. Vinul de primăvară pe care îl băuse părea să-i concentreze energiile.

Îşi făcea de cap prin venele lui ca un satir dement. Se simţea în mod inexplicabil brutalizat de inspiraţie, de parcă ar fi fost mai degrabă victima decât sursa visului său. Aur alb! Scuipă el în bezna dintre case. Magie sălbatică! Oare cred ei că sunt nebun?

Poate că era nebun. Poate în acest moment rătăcea prin demenţă, torturându-se cu false dureri şi cerinţe, amăgiri ale unei iluzii. Asemenea lucruri li se întâmplă leproşilor. Ba nu! strigă, aproape cu voce tare. Eu cunosc diferenţa – ştiu că nu visez.

Degetele i se încordară cu violenţă, dar trase adânc în plămâni aerul răcoros, lăsând totul în urmă. Ştia cum să supravieţuiască unui vis. Nebunia era singurul pericol.

În timp ce mergeau împreună printre case, braţul neted al Lenei se frecă de al lui. Se simţi scânteind din cauza atingerii.

Murmurul oamenilor crescu rapid în intensitate.

Curând Lena, Atiaran şi Covenant ajunseră în cercul central, alăturându-se adunării din Stonedown.

Locul era iluminat de zeci de vase cu pietriş purtate în mâini şi la lumina lor Covenant putea vedea clar. Bărbaţi, femei şi copii se îngrămădeau la marginea cercului. Covenant bănuia că practic întregul Stonedown venise s-o asculte pe Atiaran cântând.

Majoritatea oamenilor erau mai scunzi decât el – şi

considerabil mai scunzi decât Trell – şi aveau părul de culoare închisă, castaniu sau negru, din nou altfel decât Trell. Dar erau îndesaţi, cu umeri largi şi chiar femeile şi copiii lăsau impresia de putere fizică; secole de lucru în piatră îi modelaseră potrivit muncii lor. Covenant simţi aceeaşi vagă teamă faţă de ei cum simţise şi faţă de Trell. Păreau prea puternici, iar el nu avea nimic în afară de ciudăţenia lui care să-l protejeze dacă se întorceau împotriva lui.

Îşi făceau de lucru vorbind unii cu alţii, aparent aşteptând-o pe Atiaran şi nu dădeau niciun semn că l-ar fi observat pe Covenant. Nedorind să atragă atenţia asupra sa, se retrase la marginile adunării. Lena se opri împreună cu el. Atiaran îi dădu ei vasul cu pietriş, apoi înaintă prin mulţime spre centrul cercului.

După ce studie lumea adunată, Covenant îşi îndreptă atenţia către Lena. Stătea în dreapta lui, creştetul capului depăşindu-i doar cu un centimetru sau doi nivelul umărului şi ţinea vasul cu pietriş cu ambele mâini în dreptul taliei, astfel încât lumina îi sublinia sânii.

Fata era evident inconştientă de efect, dar el îl simţea cu intensitate şi palmele începură să-l mănânce din nou de dorinţa puternică şi încărcată de temeri de a o atinge.

Ca şi cum i-ar fi simţit gândurile, ea ridică ochii spre el cu o blândeţe solemnă pe chip care îi făcu inima să tresară de parcă ar fi fost prea mare pentru spaţiul dintre coastele lui. Stânjenit, îşi mută privirea, fixând cercul fără să vadă nimic. Când îşi întoarse ochii iarăşi la ea, Lena părea să facă exact ceea ce făcuse el – se prefăcea că se uită în altă parte. Strânse din dinţi şi se forţă să aştepte să se întâmple ceva.

Curând mulţimea se linişti. În centrul cercului deschis, Atiaran stătea în picioare pe o platformă joasă de piatră. Înclină capul către adunare, iar oamenii răspunseră ridicând în tăcere vasele cu pietriş. Luminile părură să se concentreze în jurul ei.

Când vasele fură coborâte şi ultima şoaptă se stinse în mulţime, Atiaran începu:

— În seara asta mă simt bătrână – memoria pare să mi se fi tulburat şi nu-mi amintesc tot cântecul pe care vreau să vi-l cânt. Dar voi cânta ce îmi aduc aminte şi vă voi spune

povestea aşa cum am mai spus-o şi înainte, pentru ca voi să puteţi avea parte de ştiinţa pe care o am eu.

La auzul acestor cuvinte, râsete înfundate străbătură adunarea – un tribut amuzat adus cunoştinţelor superioare ale lui Atiaran. Ea rămase tăcută, cu capul plecat, ascunzându-şi teama pe care i-o aduseseră aceste cunoştinţe, până când oamenii se liniştiră. Apoi ridică privirea şi spuse:

— Vă voi cânta legenda lui Berek Jumătate-de-Mână.

După o ultimă scurtă pauză, îşi aşeză cântecul în liniştea receptivă, ca pe un giuvaier brut şi preţios.

La război bărbaţii trec ca nişte umbre peste iarbă,
Lăsându-şi vieţile pe pajişti:
Pe când Pământul jeleşte frumuseţea amurgului,
Visele, stelele şi şoaptele oamenilor se trec fără speranţă.
O umbră roşie de durere şi soartă potrivnică,
Într-o băltoacă roşie la picioare,
Berek îi seceră pe cei răi ca pe grâul copt,
Deşi dintre toţi paznicii Frumuseţii el e ultimul;
Ultimul care intră în umbra înfrângerii,
Ultimul care simte totala disperare,
Şi-şi lasă arma să zacă acolo
Luând mâna tăiată pe jumătate de pe şaua de luptă,
Peste câmpiile Tărâmului trec toţi
Trădători lacomi cu pas nesigur
Iar Berek zboară în faţa valului,
Până când pe coastele pietroase ale Muntelui
Tunetului plânge.
Berek! Prieten al Pământului!
— Ajutor şi bunătate,
Ajutor împotriva duşmanului!
Pământul dă şi răspunde chemării Puterii,
Răsunând, Prieten al Pământului!
Ajută-ne şi vindecă-ne!
Curăţă Tărâmul de moartea sângeroasă şi de suferinţă!

Cântecul îl făcu pe Covenant să se cutremure, de parcă ar fi ascuns o fantomă pe care el ar fi trebuit să fie în stare s-o recunoască. Dar vocea lui Atiaran îl subjuga. Niciun instrument nu o ajuta la cântat, dar înainte ca ea să termine primul vers

înţelese că nu avea nevoie de ele. Firul limpede al melodiei era decorat cu rezonanţe neaşteptate, armonii ascunse, ecouri ale unor glasuri tăcute, astfel că fiecare tril părea să se extindă la trei sau patru cântăreţi, guri separate dar unanime în cântec.

Începu într-o tonalitate la minor care făcu noaptea aurie înstelată să tremure ca un cântec funebru; prin ea bătea vântul negru al pierderii, în care lucrurile îndrăgite şi sfinte din întregul Stonedown păreau să pâlpâie şi să se stingă. Ascultând, Covenant simţea cum întreaga adunare plânge odată cu cântecul, strigă cu durere tăcută sub puternica influenţă a cântăreţei.

Dar durerea nu rămase mult în acea voce. După o pauză care se deschise în noapte ca o revelaţie, Atiaran se năpusti asupra refrenului eroic – „Berek! Prieten al Pământului!” – şi schimbarea o urcă pe culmile unei modulaţii majore care ar fi fost prea forţată pentru orice voce mai puţin încărcată de sugestii, mai slab întreţesută ca a ei. Tulburarea adunării continuă, dar într-o clipă renăscu din suferinţă în bucurie şi recunoştinţă. Şi pe măsură ce ultima notă înaltă, prelungă, a lui Atiaran răsuna din gâtul ei ca o salvă trasă în onoarea munţilor şi stelelor, oamenii îşi ridicară vasele cu pietriş şi strigară:

— Berek! Prieten al Pământului! Ura!

Apoi, încet, coborâră luminile şi începură să se strângă în jurul lui Atiaran ca să-i audă povestea. Impulsul comun era atât de simplu şi de puternic încât Covenant făcu şi el câţiva paşi înainte să-şi vină în fire.

Brusc se uită primprejur, concentrându-şi privirea pe stelele sclipind slab, inhalând mirosul atotpătrunzător al pietrişului. Reacţia unanimă a Stonedownului îl sperie; nu-şi putea permite să se piardă în ea. Vru să se întoarcă, dar trebuia să audă povestea lui Berek, aşa că rămase acolo unde se afla.

Imediat ce oamenii se instalară, Atiaran începu.

— S-a întâmplat să fie un război mare în zilele de demult, în timpurile de la începuturile amintirilor omenirii – înainte ca Vechii Nobili să se fi născut, înainte ca uriaşii să vină de peste Marea Zorilor ca să se alieze cu Fraţii de Piatră – timpuri dinainte de Legământul Păcii, înainte de Dezolare şi de ultima bătălie a înaltului Nobil Kevin. În vremurile acelea Demonii care

domneau în Demondim erau o rasă semeaţă şi nobilă, iar troglodiţii topeau şi prelucrau metale frumoase cu care făceau deschis şi prieteneşte comerţ cu toate popoarele din Tărâm. În timpurile acelea Tărâmul era o singură naţiune măreaţă şi peste el domneau un Rege şi o Regină. Erau o pereche tânără, plini de dragoste şi respect şi timp de mulţi ani au condus în armonie şi pace.

Dar după un timp a apărut o umbră peste inima Regelui. Gustase din puterea de viaţă şi de moarte asupra supuşilor săi şi se învăţase să şi-o dorească. Curând autoritatea deveni subiectul dorinţelor sale şi la fel de necesară ca şi hrana. Îşi petrecea nopţile căutând tot mai multă putere şi zilele exercitând această putere, devenind din ce în ce mai lacom şi din ce în ce mai crud pe măsură ce dorinţa îl acapara.

Dar Regina îl privea pe soţul ei şi se întrista. Ea nu-şi dorea decât ca vigoarea şi loialitatea din anii trecuţi să revină. Dar nicio rugăminte, nicio încercare de convingere sau altă putere a ei nu putu rupe lanţurile cruzimii care îl degradau pe Rege. Şi în cele din urmă, când văzu că bunăstarea Tărâmului va pieri cu siguranţă dacă soţul ei nu se oprea, ea se despărţi de el, opunându-şi propria autoritate autorităţii lui.

Şi începu războiul în Tărâm. Mulţi dintre cei care simţiseră biciul Regelui trecură de partea Reginei şi de asemenea i se alăturară mulţii alţii care urau crima şi iubeau viaţa. Conducătorul acestora era Berek – cel mai puternic şi mai înţelept dintre luptătorii Reginei.

Dar teama de Rege stăpânea Tărâmul şi oraşe întregi se ridicară să lupte pentru el, ucigând pentru a-şi apăra propria robie.

Bătălia s-a dat în Tărâm şi pentru un timp se părea că Regina va învinge. Eroii ei aveau braţe puternice, dar niciunul nu era mai puternic decât Berek, despre care se spunea că ar fi un adversar demn de orice rege.

Dar când lupta se încingea, o umbră, un nor cenuşiu dinspre răsărit căzu asupra oştirilor. Apărătorii Reginei fură loviţi în inimă şi puterea îi părăsi. Iar adversarii ei îşi găsiră o putere nebunească în negură.

Uitară de umanitatea lor – tăiau, zdrobeau, ciopârţeau, muşcau, schilodeau şi profanau până când atacul lor violent îi

copleşi pe eroi, iar camarazii lui Berek căzură unul câte unul pradă disperării şi morţii. Lupta continuă până când Berek rămase singurul duşman în viaţă al umbrei.

Dar el continuă să lupte, nepăsător la soarta sa şi la numărul duşmanilor săi şi sufletele cădeau sub sabia lui ca frunzele în suflarea vântului de toamnă. În cele din urmă însuşi Regele, cuprins de teama şi nebunia umbrei, îl provocă pe Berek şi începură să lupte.

Berek lovea cu putere, dar umbra îi devia tăişul săbiei. Astfel înfruntarea fu echilibrată până când o lovitură a securii Regelui muşcă mâna lui Berek. Atunci sabia lui Berek căzu la pământ şi el privi în jur – privi şi văzu umbra şi pe toţi bravii lui camarazi morţi.

Plânse amarnic de disperare şi, răsucindu-se, fugi de pe câmpul de luptă.

Fugi astfel, bântuit de moarte, apăsat de amintirea umbrei. Trei zile fugi, fără să se oprească vreodată, fără să se odihnească – şi timp de trei zile oştirea Regelui îl urmări ca o bestie ucigaşă, adulmecând sângele.

La capătul puterilor şi în cumplită disperare, ajunse la Muntele Tunetului. Urcând panta stâncoasă, se prăbuşi pe o piatră mare şi plânse: „Vai de Pământ! Am fost înfrânţi şi nu avem niciun prieten care să ne răzbune. Frumuseţea va dispărea din Tărâm.”

Dar piatra pe care zăcea îi răspunse: „Există un Prieten pentru o inimă care are înţelepciunea să-l vadă.”

„Pietrele nu sunt prietenii mei”, strigă Berek. „Vezi tu, duşmanii mei străbat Tărâmul şi niciun cutremur nu sparge pământul de sub picioarele lor pângăritoare.”

„Se prea poate”, spuse piatra. „Ei sunt la fel de vii ca şi tine şi au nevoie de pământ să stea pe el. Totuşi există pentru tine un prieten în Pământ, dacă îţi pui sufletul chezaş pentru vindecarea lui.”

Atunci Berek se ridică în picioare pe piatră şi îşi văzu duşmanii apropiindu-se. Făcu legământul, pecetluindu-l cu sângele mâinii sale despicate. Pământul îi răspunse cu un tunet; de pe înălţimile muntelui veniră stâncile mari Lei de Foc, devorând totul în drumul lor. Regele şi toată oastea lui fură risipiţi şi numai Berek mai rămase pe stânca sa ca o navă

înaltă în mijlocul mării.

Când focul trecu, Berek îi onoră pe Leii de pe Muntele Tunetului, promiţându-le respect, credinţă şi slujire pentru Pământ din partea lui însuşi şi a generaţiilor care îl vor urma pe Tărâm. Exercitând prima Putere a Pământului, el creă Toiagul Legii din lemnul Copacului Unic şi cu el începu să vindece Tărâmul. La împlinirea vremii, lui Berek Jumătate-de-Mână i se dădu numele de Puterea Inimii şi deveni Nobilul Părinte, primul dintre Vechii Nobili.

Cei care i-au urmat calea au prosperat în Tărâm timp de două mii de ani.

Mult timp după ce Atiaran termină, tăcerea domni asupra adunării. Apoi, împreună, de parcă inimile lor ar fi bătut la unison, locuitorii din Stonedown începură să înainteze, întinzându-şi mâinile ca s-o atingă în semn de apreciere. Ea îşi întinse braţele să cuprindă cât mai mulţi prieteni cu putinţă, iar cei care nu puteau ajunge la ea se îmbrăţişau unul pe altul, împărtăşind unanimitatea reacţiei colective.

7

LENA

Singur în noapte, pentru că nu putea împărtăşi impulsul general spontan al celor din Stonedown, Covenant se simţi dintr-odată prins în capcană, ameninţat.

Presiunea întunericului îi strivea plămânii; părea să nu-i ajungă aerul. Fusese cuprins de claustrofobia leproşilor, teama leproşilor de aglomeraţie, de comportamente imprevizibile. Berek! gemu el cu intensitate muşcătoare.

Oamenii aceştia voiau ca el să fie un erou. Cu o smucire rigidă de respingere, se îndepărtă de adunare, strecurându-se extrem de supărat printre case de parcă Stonedown i-ar fi adresat o insultă mortală.

Berek! Pieptul îi tresări. Magie sălbatică! Era ridicol. Oare oamenii ăştia nu ştiau că avea lepră? Nimic nu poate fi mai puţin posibil pentru mine decât genul de eroism pe care ei îl văd în Berek Jumătate-de-Mână.

Dar Nobilul Foul spusese: *Intenţionează ca tu să fii inamicul*

meu final. Te-a ales pe tine ca să mă distrugi. Dezolat şi îngrozit, întrezări sfârşitul la care l-ar putea duce visul său; se văzu iremediabil înecat într-o confruntare cu Dispreţuitorul.

Era prins în capcană. Evident că nu putea juca rolul de erou într-un vis războinic. Nu putea uita de sine într-atât; uitarea însemna sinucidere. Şi totuşi nu putea scăpa din vis fără să treacă prin el, nu se putea întoarce la realitate fără să se trezească. Ştia ce s-ar fi întâmplat cu el dacă stătea nemişcat încercând să-şi păstreze minţile. Deja, la doar o mică distanţă de luminile adunării de oameni, simţea noaptea întunecată înaintând spre el, rotindu-se cu aripi largi pe cerul de deasupra capului său.

Se opri, clătinându-se până se sprijini de un perete şi îşi prinse fruntea în mâini.

Nu pot, gâfâi el. Toate speranţele lui despre acest Tărâm care ar putea să-i alunge neputinţa, să-i vindece cumva sufletul rănit, se prefăceau în cenuşă.

Nu pot continua.

Nu mă pot opri.

Ce se întâmplă cu mine?

Deodată auzi paşi alergând spre el. Se îndreptă repede şi o văzu pe Lena grăbindu-se să i se alăture.

Vasul cu pietriş arunca umbre dezordonate pe chipul ei în mişcare. După câţiva paşi încetini, apoi se opri, ţinând vasul astfel încât să-l poată vedea clar.

— Thomas Covenant? întrebă ezitant. Nu te simţi bine?

— Nu, se răsti el, nu mă simt bine. Nu e nimic bine, nu a fost de când…

— Cuvintele i se opriră pentru o clipă în gât – de când am divorţat.

Se uită încruntat la ea, sfidând-o să-l întrebe ce însemna un divorţ. Modul în care ţinea lumina îi lăsa cea mai mare parte a feţei în întuneric; nu putu să-şi dea seama cum îi primise răbufnirea. Dar o sensibilitate interioară părea s-o ghideze. Când vorbi, nu îi accentuă durerea prin întrebări crude sau compătimiri.

Zise cu blândeţe:

— Ştiu un loc unde poţi fi singur.

El aprobă scurt din cap. Da! Simţea că nervii lui înnebuniţi

sunt pe cale să plesnească. Violenţa îl gâtuia. Nu voia să se vadă ce i se întâmplă.

Uşor, Lena îi atinse braţul şi îl conduse afară din Stonedown spre râu. Sub lumina slabă a stelelor ajunseră pe malul Mithilului, apoi coborâră la râu. După o jumătate de kilometru ajunseră la un pod vechi de piatră care lucea cu o reflexie udă, neagră, de parcă abia ieşise din apă spre folosul lui Covenant. Sugestivitatea acestui gând îl făcu să se oprească. Văzu arcul ca pe un fel de prag; primejdii pândeau pe colinele întunecate de dincolo de malul îndepărtat. Întrebă subit:

— Unde mergem?

Îi era teamă că dacă va traversa podul nu se va mai putea recunoaşte pe sine însuşi la întoarcere.

— Pe malul opus, zise Lena. Acolo poţi să fii singur.

Ai noştri nu traversează prea des Mithilul – se spune că munţii dintre apus nu sunt prietenoşi, că răul din Refugiul Damnaţilor care se află în spatele lor le-a înfrânt spiritul. Dar eu am mers peste tot prin valea de la apus, căutând pietre pentru imaginile suru-pa-maerl şi nu am întâlnit nicio primejdie. Există un loc în apropiere unde n-o să fii deranjat.

Cu tot aspectul său vechi, în ochii lui Covenant podul nu părea a fi o lucrare demnă de încredere, îmbinările fără mortar păreau fragile, unite numai de umbrele înşelătoare, obscure, provocate de lumina stelelor. Când păşi pe pod se aştepta să-i alunece piciorul, să se clatine pietrele. Dar arcul era stabil. În punctul său superior făcu o pauză ca să se sprijine de peretele scund al podului şi să privească în jos râul.

Apa curgea neagră sub el, murmurându-şi lunga rugăciune pentru mântuirea în mare. Iar el o privea ca şi când ar fi rugat-o să-i dea curaj. Nu putea pur şi simplu să ignore lucrurile care îl ameninţau, să ignore imposibilităţile care i se opuneau, nebuniile situaţiei lui – să se întoarcă în Stonedown şi să pretindă cu veselă prefăcătorie că el era Berek Jumătate-de-Mână renăscut?

Nu putea. Era un lepros; existau minciuni pe care nu le putea spune.

Apucat brusc de un acces de greaţă, se trezi lovind cu pumnii în parapet. Îşi smulse mâinile, încercând să vadă dacă se rănise, dar penumbra stelelor nu-i arătă nimic.

Strâmbându-se, se întoarse şi o urmă pe Lena pe malul de vest al Mithilului.

Curând ajunseră la destinaţie. Un timp Lena îl conduse pe Covenant drept spre vest, urcară o pantă accidentată spre dreapta, apoi coborâră iarăşi spre râu printr-o vale adâncă. Îşi croiră drum cu grijă pe fundul pietros al râpei ca şi cum şi-ar fi ţinut echilibrul pe o corabie avariată; carena sa spartă se înălţa de ambele părţi, îngustându-le orizontul. Câţiva copaci creşteau pe laterale ca nişte suliţe, iar în apropierea râului carcasa zăcea pe un banc de nisip neted care se întindea spre un promontoriu plat din piatră înaintând în apă. Mithilul plângea în jurul pietrei, parcă supărat de subita constrângere a malurilor sale şi sunetul exploda în râpă ca o briză marină gemând printr-o epavă eşuată.

Lena se opri pe malul nisipos. Îngenunchind, făcu o mică adâncitură în nisip şi îşi goli în ea vasul cu pietriş. Pietrele de foc dădeau mai multă lumină din adâncitură, astfel că fundul râpei era iluminat în galben şi pentru scurt timp Covenant simţi o căldură liniştită venind dinspre pietriş. Atingerea strălucirii pietrelor îl făcea conştient de faptul că noaptea era răcoroasă, o noapte în care era plăcut să stai în jurul focului. Se ghemui lângă pietriş cu un fior ca ultimul tremur pătrunzător al unei iminente isterii.

După ce aşezase pietrişul în nisip, Lena plecă spre rău. Acolo unde stătea pe promontoriu, lumina abia o ajungea şi silueta ei era întunecată; dar Covenant putea vedea că avea faţa ridicată spre cer.

Îi urmări privirea în sus pe versantul negru al muntelui şi văzu luna răsărind. O strălucire argintie făcea să pălească stelele de pe marginea stâncii, întunecând valea cu umbra ei; dar umbra trecu repede prin râpă şi lumina lunii căzu peste râu, dându-i aspect de argint vechi. Iar când luna plină se înălţă din munţi o înconjură pe Lena, aruncându-i un abur alb ca o mângâiere pe cap şi pe umeri. Stătea nemişcată lângă apă şi Covenant o privea cu o stranie gelozie tristă, de parcă ea ar fi stat pe marginea unui abis care îi aparţinea lui. În cele din urmă, când lumina lunii traversă râul către valea dinspre est, Lena lăsă capul în jos şi se întoarse la cercul cu pietriş. Fără să întâlnească privirea lui Covenant, întrebă încet:

— Să plec?

Palmele lui Covenant îl mâncau de parcă ar fi vrut s-o lovească chiar şi numai pentru sugestia că ar fi putut rămâne. Dar în acelaşi timp îi era frică de noapte; nu voia s-o înfrunte singur. Se ridică şovăitor în picioare şi făcu câţiva paşi îndepărtându-se de ea. Privind supărat în sus la versanţii râpei, se luptă ca glasul să-i sune neutru când rosti:

— Tu cum vrei?

Răspunsul ei, atunci când sosi, fu liniştit şi sigur.

— Vreau să ştiu mai multe despre tine.

El se cutremură şi plecă brusc capul ca şi cum ar fi fost lovit şi lăsat fără aer. Apoi se îndreptă iar.

— Întreabă.

— Eşti însurat?

Auzind asta, se răsuci cu faţa la ea de parcă l-ar fi înjunghiat în spate. Văzându-i suferinţa arzând în ochi şi dinţii dezgoliţi, ea şovăi, coborî ochii şi întoarse capul. Observându-i nesiguranţa, simţi ca faţa îl trăda din nou. Nu intenţionase acea contorsionare dispreţuitoare a trăsăturilor. Voia să se stăpânească, nu să se dea astfel de gol, nu în faţa ei. Însă ea îi agrava suferinţa mai mult decât orice altceva. Străduindu-se să se autocontroleze, se răsti:

— Da. Nu. Nu contează. De ce întrebi?

Sub privirea lui severă, Lena se lăsă să cadă pe nisip în genunchi lângă pietriş şi îl studie oblic pe sub sprâncene. Fiindcă nu spunea nimic pe moment, el începu să se plimbe pe limba de nisip. Mergând, îşi răsucea şi trăgea frenetic verigheta.

După o clipă, Lena îi răspunse cu un aer de lipsă de importanţă:

— Există un bărbat care doreşte să se căsătorească cu mine. Triock, fiul lui Thuler. Nu sunt la vârsta la care să mă peţească, însă când va veni timpul nu voi face o altă alegere. Dar dacă acum aş avea vârsta necesară nu m-aş mărita cu el. O, în felul lui e un bărbat bun – un bun păstor, îşi apără cu vitejie vitele. Şi e mai înalt decât majoritatea celorlalţi. Dar pe lume sunt atât de multe lucruri minunate, atâta putere care poate fi cunoscută şi frumuseţe care poate fi împărtăşită sau creată – şi nu i-am văzut pe ranyhyni. Nu mă pot mărita cu un păstor care

îşi doreşte de nevastă doar o suru-pa-maerl. Mai degrabă aş vrea să merg la Loresraat cum a făcut mama mea Atiaran, să rămân acolo fără să ratez indiferent la ce încercări m-ar pune înţelepciunea, până când aş deveni Nobilă. Se spune că astfel de lucruri se pot întâmpla. Tu crezi?

Covenant abia o auzea. Păşea agitat pe nisip, înfuriat şi subminat de amintirea nedorită a lui Joan.

Pe lângă iubirea lui pierdută, Lena şi noaptea argintie a Tărâmului îşi pierdeau importanţa. Goliciunea visului său deveni dintr-odată evidentă în ochii lui interiori, ca un teren sălbatic dezgolit, o nouă permutare a dezolării leprei. Nu era ceva real – era un chin pe care şi-l asumase în subconştient, o revoltă involuntară împotriva bolii şi pierderii sale. Gemu în sinea lui: izolarea provoacă asta? E un şoc atât de puternic să fii proscris? La naiba! Nu mai am nevoie.

Se simţea pe punctul de a începe să ţipe. Într-un efort de a se controla, se lăsă să cadă pe nisip cu spatele la Lena şi îşi strânse genunchii cât putu de tare. Atent la nesiguranţa vocii lui, întrebă:

— Cum se căsătoresc ai voştri?

Cu o intonaţie lipsită de complicaţii, ea spuse:

— E ceva simplu, când un bărbat şi o femeie se aleg unul pe celălalt. După ce devin prieteni, dacă doresc să se căsătorească spun Cercului bătrânilor. Iar bătrânii aşteaptă un anotimp ca să vadă dacă relaţia celor doi este sigură, fără gelozii ascunse sau promisiuni nerespectate care să-i tulbure mai târziu în decursul anilor. Apoi întregul Stonedown se adună în centru şi bătrânii îi iau în braţele lor pe cei doi şi întreabă: „Vreţi să împărţiţi viaţa, la bucurie şi la tristeţe, la muncă şi la odihnă, în pace şi în luptă, ca să înnoiţi Tărâmul?”

Cei doi răspund: „Viaţă alături de viaţă, alegem să împărţim binecuvântările şi slujirea Pământului.”

O clipă, vocea ei luminată de stele se opri respectuos. Apoi continuă.

— Stonedown strigă la unison: „Bine! Să aveţi parte de viaţă, bucurie şi putere tot timpul!” Apoi ziua trece în sărbătoare, iar noii soţi îi învaţă pe oameni jocuri noi, dansuri şi cântece, astfel că fericirea în Stonedown este reînnoită, iar comuniunea şi veselia nu încetează în Tărâm.

Făcu din nou o pauză înainte de a relua.

— Ziua căsătoriei mamei mele Atiaran cu tatăl meu Trell a fost o zi deosebită. Bătrânii cu care învăţăm ne-au vorbit despre ea de multe ori. În fiecare zi din anotimpul încrederii Trell urca în munţi, căutând prin cărări uitate şi peşteri pierdute, cascade ascunse şi crevase noi, câte o piatră de orcrest – o rocă preţioasă şi cu multe puteri. Căci pe vremea aceea era secetă în Câmpiile de Miazăzi, iar viaţa din Stonedown se chinuia în foamete. Apoi, în ajunul căsătoriei şi-a descoperit comoara – o bucată de orcrest mai mică decât un pumn. Şi în timpul sărbătorii, după rostirea cuvintelor rituale, el şi Atiaran au salvat Stonedownul. În timp ce ea cânta o rugăciune fierbinte Pământului – un cântec cunoscut în Loresraat, dar demult uitat de poporul nostru el a luat piatra de orcrest în mână şi a sfărâmat-o cu forţa degetelor. Când piatra s-a prefăcut în praf, s-a auzit un tunet în munţi, deşi nu erau nori, iar un fulger a izbucnit din praful din mâna lui. Într-o clipă cerul s-a făcut negru de nori de furtună şi a început să plouă. Astfel foametea a încetat, iar locuitorii din Stonedown au zâmbit viitorului ca un popor renăscut.

Cu toate că îşi strângea picioarele cu toată puterea, Covenant nu-şi putea stăpâni furia ameţitoare. Joan!

Povestea Lenei îl izbi ca o batjocură la adresa suferinţelor şi eşecurilor lui.

Nu pot.

O clipă, falca sa tremură sub efortul pe care îl făcu ca să vorbească. Apoi sări în picioare şi alergă spre râu. Parcurgând distanţa scurtă, se aplecă şi smulse o piatră din nisip. Sărind pe promontoriu, aruncă cu toate puterile piatra în apă.

Nu pot!

Un plescăit slab îi răspunse, dar imediat sunetul se stinse în tânguirea nepăsătoare a râului şi undele fură măturate.

La început cu voce joasă, Covenant spuse râului:

— I-am luat lui Joan o pereche de cizme de călărie drept cadou de nuntă. Apoi, scuturându-şi sălbatic pumnii, strigă: Cizme de călărie! Te surprinde neputinţa mea?!

Nevăzută şi fără să înţeleagă, Lena se ridică se îndreptă spre Covenant, cu o mână întinsă ca pentru a calma violenţa adunată în spatele lui. Dar se opri la câţiva paşi distanţă de el,

căutând ceva potrivit de spus. După o clipă şopti:

— Ce s-a întâmplat cu soţia ta?

Umerii lui Covenant tresăriră. Spuse răguşit:

— A plecat.

— Cum a murit?

— Nu ea – eu. M-a părăsit. A divorţat. S-a terminat.

Când aveam nevoie de ea.

Indignată, Lena se miră:

— De ce să se întâmple aşa ceva cât există viaţă?

— Eu nu sunt viu.

Ea îi simţi furia urcând în glasul lui.

— Am lepră. Proscris necurat. Leproşii sunt urâţi şi murdari. Abominabili.

Cuvintele lui o umplură de groază şi protest.

— Nu se poate, gemu ea. Tu nu eşti… abominabil.

Ce lume e aia care îndrăzneşte să te trateze astfel?

Muşchii umerilor lui tresăriră şi mai puternic, de parcă mâinile i-ar fi fost încleştate de gâtul unui demon chinuitor.

— E adevărat. Asta e realitatea. Faptele. Genul de lucruri care te omoară dacă nu le crezi. Cu un gest de respingere către râu, icni: Ăsta e un coşmar.

Lena fu cuprinsă brusc de curaj.

— Eu nu cred. Poate să fie aceea lumea ta – dar Tărâmul… ah, Tărâmul e real.

Spatele lui Covenant înţepeni şi el rosti cu un calm supranatural:

— Încerci să mă înnebuneşti?

Tonul prevestitor de rele o sperie, o înfioră. Pentru o clipă, curajul îi pieri; simţi râul şi râpa închizându-se în jurul ei ca fălcile unei capcane. Apoi Covenant se răsuci şi îi aplică o palmă usturătoare peste faţă.

Forţa loviturii o trimise clătinându-se înapoi în lumina pietrişului. El o urmă repede, cu faţa schimonosită într-un rânjet sălbatic. Când ea îşi recăpătă echilibrul, îi aruncă o ultimă privire atentă, îngrozită şi fu convinsă că intenţiona s-o omoare. Gândul o paraliză.

Stătu amorţită şi neajutorată în timp ce el se apropia.

Ajungând la ea, îşi încurcă mâinile în rochia ei şi sfâşie materialul ca pe un văl. Ea nu se putu mişca.

Pentru o clipă se holbă la ea, la sânii ei tari, perfecţi şi la slipul mic, cu un triumf mohorât în priviri, ca şi cum tocmai descoperise un complot murdar. Apoi o apucă de umăr cu mâna stângă şi îi rupse chiloţii cu dreapta, forţând-o să se lase pe nisip în timp ce o dezgolea. Acum ea încercă să opună rezistenţă, dar membrele ei nu voiau să se mişte; suferea neajutorată.

O clipă mai târziu el îşi aruncă povara greutăţii lui pe pieptul ei şi pântecele îi fu înjunghiat cu un foc alb, sălbatic care îi sparse tăcerea, o făcu să ţipe.

Dar chiar în timp ce ţipa îşi dădu seama că era prea târziu pentru ea. Ceva ce semenii ei considerau un dar îi fusese răpit.

Dar Covenant nu se simţea ca un răpitor. Orgasmul îl inundă ca şi cum ar fi căzut într-un Mithil de furie topită. Sufocat de patimă, aproape că leşină. Apoi timpul păru să treacă pe lângă el şi rămase nemişcat poate chiar şi ore – ore în care lumea lui putea să se sfărâme, nebăgată în seamă.

În cele din urmă îşi aminti de moliciunea trupului Lenei sub al lui, simţi tremurul prelung al suspinelor ei. Cu efort, se ridică în picioare. Când privi în jos spre ea în lumina pietrişului, văzu sângele de pe coapsele ei. Brusc capul i se dezechilibră, ameţit, parcă ar fi privit într-o prăpastie. Se întoarse şi porni cu pas grăbit, nesigur, târşâit, către râu, se întinse pe piatră şi-şi vomită greutatea din măruntaie în apă. Iar Mithilul îi curăţă voma ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Rămase întins pe piatră în timp ce extenuarea nervilor săi supraîncărcaţi îl doborî. Nu o auzi pe Lena ridicându-se, adunându-şi zdrenţele hainelor, vorbind sau plecând prin râpa accidentată.

Nu auzi nimic în afară de prelunga lamentaţie a râului, nu văzu nimic în afară de cenuşa pasiunii sale consumate, nu simţi nimic în afară de umezeala pietrei pe obrajii lui, ca nişte lacrimi.

8

DIMINEAŢA MESAJULUI

Suprafaţa tare a pietrei îl smulse încet pe Thomas Covenant din visele cu îmbrăţişări pasionale. Un timp pluti pe curentul ascendent al dimineţii, în patul său ascetic şi suficient, înconjurat de introspecţia râului, de mirosurile proaspete ale zilei, de strigătele păsărilor care se roteau pe cer. Pe măsură ce conştiinţa de sine îi revenea, se simţea calm, în armonie cu mediul; chiar şi duritatea neîndurătoare a pietrei îi părea bine-venită, o parte potrivită cu întreaga dimineaţă.

Primele lui amintiri despre noaptea precedentă fură despre orgasm, eliberarea uşurătoare, inima explodând, satisfacţia atât de preţioasă încât ar fi dorit să-şi vândă sufletul pentru ca asemenea lucruri să facă parte din viaţa lui reală. Pentru un lung moment de fericire, reexperimentă acea senzaţie. Apoi îşi aduse aminte că pentru a o obţine trebuise s-o rănească pe Lena.

Lena!

Se răsuci pe o parte şi se ridică în capul oaselor, în lumina zorilor. Soarele nu se înălţase încă deasupra munţilor, dar în vale se reflecta suficientă lumină de pe câmpie ca să vadă că ea dispăruse.

Îşi lăsase focul arzând în nisip ceva mai sus în râpă.

Se ridică clătinându-se, cercetă râpa şi ambele maluri ale Mithilului după un semn al ei – sau, după cum îi zbură imaginaţia, al locuitorilor din Stonedown căutând răzbunare. Inima îi bubuia; oamenii aceia puternici ca stânca nu ar fi interesaţi de explicaţiile sau scuzele lui. Căuta indiciile doveditoare ale urmăririi unui evadat.

Dar dimineaţa era netulburată ca şi cum nu ar fi existat oameni, crime sau dorinţe care să trebuiască pedepsite. Treptat, panica lui Covenant cedă. După o ultimă privire în jur, începu să se pregătească pentru orice l-ar fi aşteptat.

Ştia că ar fi trebuit să pornească imediat, să se grăbească de-a lungul râului spre siguranţa relativă a câmpiilor. Dar era lepros şi nu-şi putea asuma cu uşurinţă călătorii solitare. Trebuia să se organizeze.

Nu se gândi la Lena; ştia instinctiv că nu-şi putea permite să se gândească la ea. Îi înşelase încrederea, înşelase încrederea Stonedownului; atât de departe putuse merge turbarea lui din noaptea trecută. Era trecutul, irevocabil – şi iluzoriu, ca visul

însuşi. Cu un efort care îl făcu să tremure, lăsă totul în urmă.

La Postul de Veghe al lui Kevin descoperise aproape din întâmplare răspunsul la toată această nebunie: *continuă să te mişti, nu te gândi, supravieţuieşte.*

Răspunsul era chiar şi mai necesar acum. Teama lui „Berek” faţă de noaptea precedentă părea relativ lipsită de importanţă. Asemănarea lui cu un erou legendar era doar o parte dintr-un vis, nu un fapt sau o cerinţă obligatorie. O lăsă de asemenea în urmă.

Deliberat, îşi acordă o SVE şi o analiză minuţioasă.

Când fu sigur că nu avea nicio rană ascunsă, nicio pată roşie periculoasă, se îndreptă spre capătul promontoriului. Încă mai tremura. Avea nevoie de mai multă disciplină, de mortificare; mâinile îi tremurau de parcă nu se puteau linişti fără obişnuitul ritual al bărbieritului. Dar briceagul din buzunar nu era potrivit pentru bărbierit. După o clipă respiră adânc, se prinse de marginea pietrei şi se aruncă, îmbrăcat complet, să facă o baie în râu.

Curentul îl îmboldea seducător, împingându-l să plutească sub cerul albastru al unei zile de primăvară.

Dar apa era prea rece; putu să suporte răceala doar cât să se scufunde şi să se zvârcolească o clipă în curent.

Apoi se săltă pe piatră şi se ridică în picioare, ştergându-şi picăturile de pe faţă. Apa din păr îi intra în ochi, împiedicându-l să vadă pe moment că Atiaran stătea pe nisip lângă pietriş. Îl contempla cu o privire gravă, fermă.

Covenant îngheţă, transpirând de parcă ar fi fost prins în flagrant. O secundă, el şi Atiaran se măsurară reciproc peste nisip şi piatră. Când ea începu să vorbească inima i se strânse, aşteptându-se să-l ocărască, să-l acuze, să-i azvârle insulte. Dar ea nu spuse decât:

— Vino lângă pietriş. Trebuie să te usuci.

Surprins, îi analiză tonul cu toată ascuţimea simţurilor, dar nu reuşi să discearnă în el altceva decât hotărâre şi o tristeţe liniştită. Dintr-odată îşi dădu seama că ea nu ştia ce se întâmplase cu fiica ei.

Respirând adânc ca să-şi controleze bătăile inimii, înaintă şi se ghemui lângă pietriş. Mintea îi alerga printre speculaţii improbabile privind atitudinea lui Atiaran, dar îşi ţinu faţa lângă

sursa de căldură şi rămase tăcut, sperând că ea va spune ceva care să-i dea de înţeles cum stăteau lucrurile.

Aproape dintr-o suflare, ea şopti:

— Am ştiut unde să te găsesc. Înainte să mă întorc eu de la discuţia cu Cercul bătrânilor, Lena i-a spus lui Trell că eşti aici.

Se opri, iar Covenant se forţă să întrebe:

— A văzut-o?

Ştia că era o întrebare suspectă. Dar Atiaran răspunse simplu:

— Nu. Şi-a petrecut noaptea la o prietenă. Doar şi-a strigat mesajul când a trecut pe lângă casă.

Câteva clipe lungi Covenant rămase nemişcat şi mut, uimit de implicaţiile a ceea ce făcuse Lena. Strigase numai! La început, creierul lui depănă gânduri de uşurare. Era în siguranţă – cel puţin temporar. Prin reticenţa ei, Lena obţinuse timp preţios pentru el. Clar, oamenii acestui Tărâm erau pregătiţi să facă sacrificii.

După încă puţin timp înţelese că ea nu făcuse acel sacrificiu pentru el. Nu-şi putea închipui că ei îi păsa de siguranţa lui personală. Nu, ea alesese să-l protejeze pentru că era un erou ca Berek, un purtător al mesajelor pentru Nobili. Nu dorea ca ţelul lui să fie împiedicat de răzbunarea Stonedownului. Aceasta era contribuţia ei la apărarea Tărâmului de Nobilul Foul, Ucigaşul Cenuşiu.

O contribuţie eroică. În ciuda disciplinei sale, a temerilor, înţelese ce rău îşi făcuse Lena de dragul mesajului său. Părea că o vede ghemuindu-se dezbrăcată în spatele unei stânci de la poalele colinelor în noaptea pustie, ocolind pentru prima dată în tânăra ei viaţă braţele deschise ale comunităţii, îndurând singură durerea şi ruşinea trupului ei sfârtecat pentru ca el să nu fie tras la răspundere. O amintire nedorită a sângelui de pe coapsele ei se zvârcoli în el.

Umerii i se strânseră luptând cu gândul. Şopti pentru sine printre dinţii încleştaţi: Trebuie să merg la Consiliu.

Când se linişti, întrebă mohorât:

— Ce au spus bătrânii?

— Nu au avut prea multe de spus, replică ea cu o voce plată. Le-am povestit ce ştiam despre tine şi despre primejdia în care se află Tărâmul. Au fost de acord că trebuie să te conduc la

Cetatea Nobilă. De asta am venit acum la tine. Vezi – arătă cei doi saci de la picioarele ei – eu sunt gata. Soţul meu Trell mi-a dat binecuvântarea lui. Mă îndurerează că trebuie să plec fără să-i transmit dragostea mea fiicei mele Lena, dar timpul ne presează. Nu mi-ai redat întreg mesajul, dar simt că de acum încolo orice întârziere este periculoasă. Bătrânii se vor gândi la apărarea câmpiilor.

Trebuie să plecăm.

Covenant îi întâlni privirea şi de data aceasta îi înţelese trista hotărâre. Îi era teamă şi nu credea că se va mai întoarce la familia ei. Simţi o milă subită pentru ea. Fără să înţeleagă prea bine ceea ce spunea, încercă s-o liniştească.

— Lucrurile nu stau atât de prost pe cât ar putea.

Un troglodit a găsit Toiagul Legii şi am dedus că nu prea ştie cum să-l folosească. Cumva, Nobilii trebuie să-l ia de la el.

Dar încercarea lui dădu greş. Atiaran înţepeni şi rosti:

— Atunci viaţa Tărâmului depinde de viteza cu care ne mişcăm. Vai, nu putem merge la ranyhyni să cerem ajutor. Dar ramenilor nu prea le pasă de problemele Tărâmului şi niciun ranyhyn nu a mai fost călărit, în afară de un Nobil sau de un Gardian al Sângelui, încă de la începutul timpurilor. Trebuie să mergem pe jos, Thomas Covenant, iar Piatra Sărbătorii se află la peste o mie cinci sute de kilometri distanţă.

Ţi s-au uscat hainele? Ar fi bine să pornim la drum.

Covenant era gata; trebuia să plece din locul acela.

Se ridică în picioare zicând:

— Bine. Hai să mergem.

Însă privirea pe care Atiaran i-o aruncă exprima clar nehotărâre. Cu o voce joasă ca şi cum s-ar fi chinuit, întrebă:

— Ai încredere în mine să te conduc, Thomas Covenant? Nu mă cunoşti. Nu am reuşit la Loresraat.

Tonul părea să insinueze nu că ea nu ar fi fost de încredere, ci că el ar fi avut dreptul s-o judece. Dar el nu se afla în poziţia de a judeca pe nimeni.

— Am încredere în tine, zise răguşit. De ce nu? Chiar tu ai spus… Se împiedică, apoi continuă: Chiar tu ai spus că am venit să salvez sau să condamn Tărâmul.

— Adevărat, replică ea cu simplitate. Dar nu ai duhoarea unui slujitor al Ucigaşului Cenuşiu. Inima îmi spune că destinul

Tărâmului este să se încreadă în tine, la bine şi la rău.

— Atunci să mergem.

Luă rucsacul pe care Atiaran îl întinse spre el şi-şi prinse umerii în curele. Însă înainte de a-l lua pe al ei, femeia îngenunche lângă pietrişul din nisip. Trecându-şi mâinile peste pietrele de foc începu să murmure cu glas scăzut – o melodie blândă care suna stângaci în gura ei, ca şi cum nu ar fi fost obişnuită cu ea – şi sub gesturile ei unduitoare lumina galbenă se stinse. Într-o clipă pietrele deveniră de un cenuşiu palid, ca prundişul, ca şi cum ea le-ar fi cântat un cântec de leagăn şi căldura lor se disipă. Când fură reci, le adună în vas, îl acoperi şi îl puse în rucsac.

Imaginea aceasta îi reaminti lui Covenant de toate lucrurile pe care nu le ştia despre acest vis. Când Atiaran se ridică, spuse:

— Am nevoie de un singur lucru. Vreau să-mi vorbeşti – povesteşte-mi despre Loresraat, despre Nobili şi tot ce m-ar putea interesa. Apoi, pentru că nu-i oferise niciun motiv pentru cererea lui, încheie neconvingător: O să mai treacă timpul.

Aruncându-i o privire întrebătoare, ea îşi puse rucsacul pe umeri.

— Eşti ciudat, Thomas Covenant. Consider că eşti prea nerăbdător să afli despre neştiinţa mea. Dar o să-ţi spun ce ştiu – cu toate că şi fără hainele şi felul tău de a vorbi mi-ar trece prin minte că eşti total străin de Tărâm. Acum hai. Se găsesc suficiente fructe-comoară pe traseul nostru din această dimineaţă. Ne vor servi drept mic dejun. Hrana pe care o avem o păstrăm pentru întâmplările de pe drum.

Covenant aprobă din cap şi o urmă spre ieşirea din râpă. Se simţea uşurat să se afle din nou în mişcare şi parcurse distanţa repede. În curând se aflară din nou lângă râu, apropiindu-se de pod.

Atiaran urcă drept pe pod, dar când ajunse în vârful arcului se opri. Imediat ce Covenant i se alătură, făcu semn spre nord în lungul Mithilului înspre câmpiile îndepărtate:

— Îţi spun deschis, Thomas Covenant, nu intenţionez să urmez drumul direct către Cetatea Nobilă.

Cetatea se află la nord, la o mie cinci sute de kilometri după cum văd ochii peste Câmpiile Centrale ale Tărâmului. Acolo

trăiesc mulţi oameni, în Stonedown şi Woodhelven şi s-ar putea întâmpla să găsim şi drum şi ajutor care să ne ducă acolo unde trebuie noi să mergem. Dar nu putem spera să găsim cai. Sunt rari în Tărâm şi puţini oameni în afară de cei din Piatra Sărbătorii îi cunosc. Inima îmi spune că putem economisi timp călătorind spre nord, traversând Mithilul acolo unde coteşte spre răsărit şi astfel să pătrundem în Andelain, unde Colinele senine sunt floarea tuturor frumuseţilor Pământului. Acolo vom ajunge la Râul Alinării şi poate vom reuşi să găsim o barcă să ne ducă în sus pe dulcele său curent, pe lângă ţinutul Trothgard, unde se păstrează legămintele Nobililor, până la însăşi măreaţa Piatră a Sărbătorii, Cetatea Nobilă. Toţi drumeţii sunt binecuvântaţi de curenţii Râului Alinării, iar călătoria noastră s-ar sfârşi mai devreme dacă am găsi acolo pe cineva să ne ducă. Dar trebuie să parcurgem cam două mii cinci sute de kilometri până la Muntele Tunetului – Gravin Threndor.

Când pronunţă numele străvechi, un fior păru să-i străbată glasul.

— Toiagul Legii a fost găsit acolo sau nicăieri şi nu doresc să mă apropii nici măcar până în Andelain de cel care foloseşte greşit o asemenea putere.

Făcu un moment de pauză, ezitând, apoi continuă:

— Ar fi un sfârşit regretabil dacă un troglodit corupt ar ajunge în posesia inelului pe care îl porţi – cei răi dezlănţuie rapid forţe de genul magiei sălbatice. Şi chiar dacă un troglodit nu ar fi capabil să utilizeze inelul, mă tem că demonii-abjecţi mai trăiesc încă sub Muntele Tunetului. Sunt creaturi înţelepte, iar aurul alb nu este dincolo de puterile lor. Dar timpul ne presează şi trebuie să-l economisim atunci când putem.

Şi mai există un motiv pentru care să ne folosim de trecerea prin Andelain în această perioadă a anului – dacă ne grăbim. Dar n-ar trebui să vorbesc despre asta.

O să vezi şi o să te bucuri, dacă nu ni se întâmplă nimic rău pe drum.

Îşi fixă ochii asupra lui Covenant, concentrându-şi toată puterea lor interioară asupra lui şi el simţi, ca şi seara trecută, că ea îi căuta slăbiciunile. Se temu că va descoperi pe chipul lui fapta din noaptea trecută şi se sili să-i susţină privirea până când ea rosti:

— Acum spune-mi, Thomas Covenant. Vei merge acolo unde te conduc eu?

Simţindu-se în acelaşi timp ruşinat şi uşurat, îi răspunse:

— Hai s-o facem. Sunt gata.

— Asta e bine.

Dădu din cap şi porni din nou spre malul răsăritean. Dar Covenant mai petrecu o clipă privind în jos în râu. Lamentaţia lui înceată trezea multe ecouri care păreau să geamă către el cu ironie senină. Neputinţa mea te surprinde? Un nor îi adumbri chipul, dar strânse pumnii, îşi frecă verigheta şi porni după Atiaran, lăsând Mithilul să curgă în albia lui ca un curent de uitare sau ca un hotar al morţii.

Cât soarele urcă deasupra munţilor din răsărit, Atiaran şi Covenant se îndreptară spre nord, în josul râului spre câmpiile largi. La început călătoriră în linişte. Covenant era ocupat cu scurte incursiuni pe dealurile din dreapta lui, să adune aliantha. Găsea aroma lor picantă de piersică la fel de delicioasă ca şi înainte; o esenţă fină din sucul lor transforma foamea şi gustul în senzaţii subtile. Se abţinea să ia toate fructele de pe tufişurile la care ajungea – era adesea nevoit să se abată de la drumul drept al lui Atiaran ca să poată aduna suficientă hrană – şi împrăştia conştiincios seminţele aşa cum îl învăţase Lena. După aceea trebuia să alerge ca s-o ajungă pe Atiaran din urmă. Astfel parcurseră aproape cinci kilometri şi când termină de mâncat valea era perceptibil mai largă. Făcu o ultimă excursie în lateral – de data asta la râu ca să bea apă – apoi se grăbi să i se alăture lui Atiaran.

Ceva din atitudinea ei părea să-i ceară să nu vorbească, astfel că el se disciplină să stea liniştit conform antrenamentului său de supravieţuire. Se strădui să-şi regăsească pasul mecanic care îl purtase atât de departe de ferma Haven. Atiaran părea resemnată la gândul unei călătorii de o mie cinci sute de kilometri, dar el nu. Simţea că va avea nevoie de toate aptitudinile lui de lepros ca să meargă fie şi o singură zi fără să se rănească. În ritmul paşilor se lupta să stăpânească dezordinea situaţiei lui.

Ştia că în cele din urmă va trebui să-i explice lui Atiaran primejdiile aparte în care se găsea el. Era posibil să aibă nevoie de ajutorul ei sau cel puţin de înţelegerea ei. Dar nu

încă – nu încă. Nu avea destul control.

Dar după un timp ea schimbă direcţia, începu să se îndrepte oblic dinspre râu în sus spre colinele din nord-est. Atât de aproape de munţi, dealurile păreau accidentate şi încovoiate, iar ea nu părea să urmeze nicio cărare. În spatele ei Covenant se împleticea şi se împiedica pe pantele pietroase, torsionate, cu toate că aşezarea naturală a ţinutului părea să încerce constant să le întoarcă spre vest. Părţile laterale ale gâtului începură să-l doară de la greutatea rucsacului şi sub omoplaţi muşchii începură să-i tresară în crampe incipiente. În curând gâfâia din greu şi mormăia împotriva alegerii proaste făcute de Atiaran în privinţa direcţiei.

Spre mijlocul dimineţii ea se opri să se odihnească pe curba descendentă a unui deal înalt. Rămase în picioare, dar muşchii lui Covenant tremurau de extenuare şi el se lăsă să cadă pe pământ lângă ea, respirând greu. Când îşi mai reveni puţin, zise gâfâind:

— De ce nu am ocolit pe la nord de dealurile astea şi apoi către est? Ne-ar fi scutit să urcăm şi să coborâm de atâtea ori.

— Din două motive, replică ea tăios. În faţă există un drum lung spre nord printre dealuri; e uşor de mers şi vom câştiga timp. Şi în plus – făcu o pauză uitându-se în jur – ne-ar putea scăpa ceva. De când am coborât de pe pod m-am temut că suntem urmăriţi.

— Urmăriţi? se răsti Covenant. De cine?

— Nu ştiu. Se poate ca spionii Ucigaşului Cenuşiu să fie deja peste tot. Se spune că cei mai importanţi slujitori ai săi, Prorocii deliranţi, nu pot muri atâta timp cât el încă trăieşte. Ei nu au trupuri ale lor şi spiritele lor hoinăresc până când găsesc vietăţi pe care să le poată stăpâni. Astfel ei pot apărea ca animale sau ca oameni, după cum le e norocul şi strică viaţa Tărâmului. Dar eu sper că nu vom fi urmăriţi printre dealurile astea. Te-ai odihnit? Trebuie să mergem.

După ce îşi aranjă haina sub curelele rucsacului, porni din nou în jos pe pantă. O clipă mai târziu Covenant o urmă bombănind.

Tot restul dimineţii trebui să se chinuie să facă faţă extenuării. Picioarele îi amorţiră de oboseală şi greutatea din spate părea să-i împiedice respiraţia, aşa că gâfâia de parcă s-

ar fi sufocat. Nu era antrenat pentru astfel de trudă; clătinându-se nesigur, mergea împiedicându-se. De nenumărate ori numai ghetele şi pantalonii rezistenţi îl salvară de accidente. Însă Atiaran mergea în ritm constant în faţa lui, abia risipind câte o mişcare sau un pas greşit şi vederea ei îl trăgea mai departe.

În cele din urmă ea intră într-un defileu lung care din câte se putea vedea înainta spre nord, ca o tăietură între dealuri. Prin centrul său curgea un mic pârâu, iar ei se opriră pe malul lui să bea apă, să se spele pe faţă şi să se odihnească. De data asta amândoi îşi dădură jos bagajele şi se întinseră pe pământ. Gemând adânc, Covenant se lăsă pe spate cu ochii închişi.

Pentru un timp se relaxă pur şi simplu, ascultându-şi propria respiraţie aspră până când se linişti şi putu să audă dincolo de ea vântul şuierând uşor. Apoi deschise ochii să studieze împrejurimile.

Se pomeni privind Postul de Veghe al lui Kevin, la o mie de metri mai sus.

Imaginea era neaşteptată; se ridică în capul oaselor să se uite mai bine. Postul se afla la sud-est de el şi se apleca pe cer de pe stânca lui ca un deget acuzator. De la acea distanţă piatra se vedea neagră şi mortală şi părea să atârne deasupra defileului prin care el şi Atiaran aveau să meargă. Îi aducea aminte de Dispreţuitor şi de întuneric.

— Da, zise Atiaran, e Postul de Veghe al lui Kevin.

Acolo a stat Kevin Risipitorul Tărâmului, Înalt Nobil şi deţinător al Toiagului, descendent direct din Berek Jumătate-de-Mână, în timpul bătăliei împotriva Ucigaşului Cenuşiu. Se spune că acolo a cunoscut înfrângerea şi suferinţa cumplită. În bezna care i-a copleşit inima, el – cel mai puternic apărător al Tărâmului din toate timpurile –, chiar el, Înaltul Nobil Kevin, jurat Prieten al Pământului, a adus Profanarea, sfârşitul tuturor lucrurilor pe Tărâm timp de multe generaţii.

Nu e de bun augur faptul că tu ai fost acolo.

În timp ce vorbea Covenant se întoarse spre ea şi observă că privea nu în sus spre stâncă, ci în interior, ca şi cum s-ar fi gândit cât de rău ar fi eşuat ea dacă ar fi fost în locul lui Kevin. Apoi brusc se adună şi se ridică în picioare.

— Dar nu avem ce face, zise. Drumul nostru se află în umbra

Postului de Veghe încă mulţi kilometri de acum încolo. Acum trebuie să mergem mai departe.

Când Covenant gemu, ea îi porunci:

— Hai. Nu îndrăznim să mergem încet de teamă să nu ajungem prea târziu. De acum drumul e mai uşor. Şi dacă asta îţi uşurează paşii, eu o să-ţi vorbesc despre Tărâm.

Luându-şi rucsacul, Covenant întrebă:

— Tot mai suntem urmăriţi?

— Nu ştiu. Nici nu am auzit, nici nu am văzut vreun semn. Dar inima mea are o presimţire. Astăzi simt ceva rău în drumul nostru.

Covenant îşi puse rucsacul în spate şi sări stângaci în picioare. Şi inima lui presimţea ceva rău, din propriile lui motive. Aici, sub Postul de Veghe al lui Kevin, vuietul vântului suna ca bătaia unor aripi de corb îndepărtate. Aşezându-şi curelele rucsacului pe umerii zdreliţi se aplecă sub greutate şi cobori împreună cu Atiaran prin defileu.

În cea mai mare parte a sa despicătura era dreaptă şi netedă pe jos, cu toate că nu avea nicăieri mai mult de cinci metri lărgime. Era oricum spaţiu pe lângă pârâul îngust pentru ca Atiaran şi Covenant să meargă alături unul de altul. În timpul călătoriei, oprindu-se la fiecare preţioasă aliantha să culeagă şi să mănânce câteva fructe, Atiaran schiţă câte ceva care să umple spaţiul gol al cunoştinţelor lui Covenant despre Tărâm.

— E dificil să ştii cum să vorbeşti despre el, începu ea. Totul face parte din tot şi fiecare întrebare la care pot să răspund ridică alte trei la care nu pot. Înţelepciunea mea este limitată la ceea ce învăţăm cu toţii repede în primii ani la Loresraat. Dar îţi voi spune ceea ce pot. Fiul lui Berek Puterea Inimii a fost Damelon Prietenul Uriaşilor, iar fiul lui – Loric Amuţitorul Demonilor, care a oprit depravarea din Demondim, făcându-i neputincioşi.

În timp ce vorbea, vocea ei căpătă o cadenţă care îi amintea lui Covenant de cântecul ei. Ea nu recita sec faptele; povestea ceva de importanţă capitală pentru ea, pentru Tărâm.

— Iar Kevin, pe care noi îl numim Risipitorul Tărâmului mai mult în semn de milă decât de condamnare a disperării sale, a fost fiul lui Loric şi Înalt Nobil în locul lui când Toiagul a fost

transmis. Timp de o mie de ani, Kevin a stat în fruntea Consiliului şi a extins Prietenia Pământului a Nobililor dincolo de orice hotar cunoscut înainte în Tărâm şi a fost foarte onorat.

În primii săi ani a fost atât înţelept, cât şi puternic şi bine informat. Când a văzut primele indicii cum că vechea umbră trăieşte, a analizat şansele pe termen lung şi ceea ce a văzut i-a provocat temeri. Astfel că a adunat toată înţelepciunea sa în Şapte Părţi – Şapte Părţi ale vechii înţelepciuni, zid şi poartă pentru apărarea pe Tărâm – şi le-a ascuns, căci ştiinţa lui nu trebuia să părăsească Tărâmul chiar dacă el şi Vechii Nobili ar fi fost înfrânţi.

Timp de mulţi ani Tărâmul a continuat să trăiască în pace. Dar în acest timp Ucigaşul Cenuşiu s-a ridicat sub masca înşelătoare a unui prieten. Cumva ochii lui Kevin au fost orbiţi, iar el şi-a acceptat duşmanul ca prieten şi Nobil. Din acest motiv, Nobilii şi toată munca lor s-au stins de pe Pământ.

Dar trădarea lui Kevin a adus înfrângerea şi Dezolarea, iar Tărâmul a zăcut generaţii în şir sub blestem, apoi a început să se vindece şi a strigat către oamenii care trăiau ascunzându-se în Pustiuri şi pe înălţimile Northron. Încetul cu încetul, ei s-au întors. Anii au trecut, casele şi satele au devenit sigure, unii oameni călătoreau, explorau Tărâmul în căutarea unor legende pe jumătate amintite. Iar când în cele din urmă au înfruntat Codrii Uriaşilor, au ajuns la ţinutul Ţărmul Mărilor şi au descoperit că uriaşii, Fraţi de Piatră ai poporului Tărâmului, au supravieţuit Ritualului Profanării.

Există multe cântece, noi şi vechi, care preamăresc loialitatea uriaşilor – şi pe bună dreptate. Când uriaşii au aflat că oamenii s-au întors pe Tărâm, au început o mare călătorie, trecând peste tot Tărâmul prin fiecare nou stonedown şi woodhelven, învăţându-i povestea înfrângerii lui Kevin şi reînnoind vechea Frăţie de Piatră. Apoi, luându-i cu ei pe cei care au dorit să meargă, uriaşii şi-au încheiat călătoria la Piatra Sărbătorii, cetatea fără de vârstă pe care ei o smulseseră din stânca muntelui pentru Înaltul Nobil Damelon, în semn de pecetluire a legăturii dintre ei.

La Piatra Sărbătorii uriaşii au făcut un dar oamenilor adunaţi acolo. Ei au dezvăluit întâia Parte, temelia înţelepciunii lui Kevin. Căci el le-o încredinţase uriaşilor înainte de ultima

bătălie. Iar oamenii au primit acea Parte şi au făcut legământ, jurând Prietenie Pământului şi credinţă Puterii şi frumuseţii Tărâmului.

Şi au mai jurat un lucru – Pace, linişte personală care să protejeze Tărâmul de emoţiile distructive precum cea care l-a înnebunit pe Kevin. Căci era limpede pentru toţi cei adunaţi acolo că puterea este un lucru de temut şi cunoaşterea sa întunecă ochii celor înţelepţi. Când au văzut Prima Parte, s-au temut de o nouă Profanare. Ca urmare au jurat să stăpânească înţelepciunea pentru a putea vindeca Tărâmul şi să se stăpânească pe ei înşişi pentru a nu cădea pradă furiei şi disperării care l-au făcut pe Kevin cel mai rău duşman al său.

Aceste legăminte au fost transmise tuturor oamenilor Tărâmului şi toţi oamenii au jurat. Apoi puţinii care au fost aleşi la Piatra Sărbătorii pentru această lucrare măreaţă au dus Prima Parte la Kurash Plenethor, Piatra Spartă, unde au fost cele mai multe victime în ultima bătălie. Au numit acel ţinut Trothgard, ca simbol al promisiunii lor de vindecare, apoi au fondat Loresraat – un lăcaş de învăţătură unde au căutat să recâştige cunoştinţele şi puterea Vechilor Nobili şi unde s-au pregătit în spiritul Legământului Păcii.

După aceea Atiaran rămase tăcută şi împreună cu Covenant parcurse defileul în nemişcarea punctată de şoaptele pârâului şi trilurile ocazionale ale păsărilor.

El îşi dădu seama că povestea ei îl ajutase să ţină pasul.

Îl făcuse să uite oarecum de sine, să uite de durerea severă din umeri şi picioare. Glasul ei părea să-i dea putere; povestirea ei era o promisiune că nicio osteneală în slujba Tărâmului nu era o pierdere.

După un timp, el o îndemnă să continue:

— Poţi să-mi vorbeşti despre Loresraat?

Vehemenţa amară din răspunsul ei îl luă prin surprindere.

— Ţii să-mi aduci aminte că dintre toţi oamenii eu sunt cea mai puţin vrednică să vorbesc despre astfel de lucruri? Tu, Thomas Covenant, Necredincios şi purtător al aurului alb – îmi aduci un reproş?

El nu putu decât să se holbeze prosteşte la ea, incapabil să evalueze anii de luptă care umpleau ochii ei mari.

— Nu am nevoie să-mi aminteşti tu.

Dar un moment mai târziu privea din nou în faţă, cu chipul îndreptat spre nord.

— Acum chiar îmi aduci un reproş, zise. Mă las prea uşor rănită de faptul că toată lumea mă cunoaşte atât de bine. Fiind o femeie vinovată, nu reuşesc să cred în nevinovăţia altora. Te rog să mă ierţi – ar trebui să te tratez mai bine.

Înainte ca el să poată răspunde, ea începu:

— Eu descriu astfel Loresraatul. Se află în Trothgard în Valea celor Două Râuri şi este o comunitate de studii şi învăţătură. În acel loc vin toţi cei care doresc şi se consacră Prieteniei Pământului şi înţelepciunii Vechilor Nobili.

Această înţelepciune este ceva profund, încă nestăpânită în ciuda tuturor anilor şi eforturilor făcute în acest sens. Problema esenţială este traducerea sa, căci limba Vechilor Nobili nu era ca a noastră, iar cuvintele care într-un loc sunt simple sunt dificile în altul.

Iar după traducere, înţelepciunea trebuie interpretată, apoi trebuiesc învăţate aptitudinile pentru folosirea ei.

Când eu – ezită o clipă – când eu am studiat acolo, Păstrătorii Înţelepciunii cu care am studiat mi-au spus că întregul Loresraat nu a trecut încă dincolo de suprafaţa cunoştinţelor puternice ale lui Kevin. Şi aceste cunoştinţe nu sunt decât a şaptea parte din întreg.

Prima Parte din cele Şapte.

Covenant auzi în cuvintele ei un ecou nevinovat al dispreţului lui Foul, ceea ce îl făcu să o asculte cu şi mai multă atenţie.

— Cel mai uşor de tradus, continuă ea, a fost Ştiinţa Războiului, arta luptei şi apărării. Dar se cere mult talent. În consecinţă o parte din Loresraat se ocupă numai de aceia care vor urma Spada şi se vor alătura Oştii din Cetatea Nobilă. Dar în vremurile noastre nu au avut loc războaie şi, cât am fost eu la Loresraat, Oastea abia dacă număra vreo două mii de bărbaţi şi femei.

Astfel munca principală din Loresraat constă în predarea şi studierea limbii şi cunoştinţelor Puterii Pământului. Mai întâi, noii elevi învaţă istoria Tărâmului, rugăciunile, cântecele şi legendele – şi, cu timpul, tot ceea ce se ştie despre Vechii Nobili şi luptele lor împotriva Ucigaşului Cenuşiu. Cei care

stăpânesc aceste lucruri devin Păstrători ai înţelepciunii. Ei îi învaţă pe alţii, sau caută noi cunoştinţe şi puteri din Prima Parte. Preţul pentru o asemenea măiestrie e mare – asemenea puritate, hotărâre, intuiţie şi curaj cere înţelepciunea lui Kevin; dar mai sunt şi alţii, spuse ea parcă decisă să nu-şi cruţe propriile sentimente, care nu pot face faţă cerinţelor. Eu am eşuat atunci când ceea ce am învăţat mi-a făcut inima să tremure de frică – atunci când Păstrătorii înţelepciunii m-au condus să privesc, doar puţin, în adâncurile Urii Ucigaşului Cenuşiu. Nu am putut să suport şi astfel mi-am întrerupt consacrarea şi m-am întors la Mithil Stonedown ca să folosesc puţinul pe care îl ştiam în folosul poporului meu. Iar acum, când am uitat atât de multe, sunt pusă la încercare.

Oftă adânc, ca şi cum şi-ar fi deplâns consimţământul la soarta sa.

— Dar nu asta contează. La Loresraat, cei care urmează şi stăpânesc atât Spada, cât şi Toiagul, care îşi câştigă un loc în Oaste şi printre Păstrătorii înţelepciunii şi care nu se tem să-şi urmeze visele personale în izolare, cum fac Păstrătorii înţelepciunii Dezlegaţi, acele brave suflete care sunt numite Nobili, se alătură Consiliului care conduce vindecarea şi protecţia Tărâmului. Dintre ei aceştia aleg pe Înaltul Nobil, care să acţioneze în numele tuturor aşa cum cere înţelepciunea:

Un singur Înalt Nobil care să exercite Legea,

Să păstreze neatins miezul Puterii Pământului.

În anii petrecuţi de mine la Loresraat, Înalt Nobil a fost Variol, soţul Tamaranthei – fiul lui Pentil. Dar el era bătrân, chiar pentru un Nobil şi Nobilii trăiesc mai mult decât alţi oameni – iar în Stonedown nu au mai sosit veşti de la Piatra Sărbătorii sau de la Loresraat de mulţi ani. Nu ştiu cine conduce acum Consiliul.

Fără să se gândească, Covenant spuse:

— Prothall fiul lui Dwillian.

— Ah, icni Atiaran. Mă cunoaşte. Ca Păstrător al înţelepciunii el m-a învăţat primele rugăciuni. Îşi va aminti că am dat greş şi nu va crede în misiunea mea.

Scutură îndurerată din cap. Apoi, după o secundă de reflecţie, adăugă:

— Iar tu ai ştiut asta. Tu ştii totul. De ce cauţi să faci de

ruşine cunoştinţele mele rudimentare? Nu e frumos.

— Pe focurile iadului! se răsti Covenant. Reproşul ei îl făcu să se simtă subit mânios. Toată lumea de aici, tu şi…

— Nu putu să pronunţe numele Lenei – şi toţi ceilalţi mă tot acuzaţi că aş fi un fel de expert secret.

Îţi spun, habar n-am de absolut nimic dacă nu-mi explică cineva. Nu sunt nenorocitul vostru de Berek.

Atiaran îi aruncă o privire plină de scepticism – rezultatul unei lungi şi aspre îndoieli de sine – iar ca răspuns el simţi nevoia să-şi dovedească într-un fel spusele. Se opri şi se îndreptă sub povara rucsacului.

— Asta e mesajul Nobilului Foul Dispreţuitorul:

„Să spui Consiliului Nobililor şi înaltului Nobil Prothall fiul lui Dwillian că limita zilelor lor în Tărâm este de şapte ori şapte ani începând din prezent, înainte de sfârşitul acestor zile numărate, eu voi avea în mână controlul asupra vieţii şi morţii.”

Se opri brusc. Cuvintele lui păreau să bată din aripi prin defileu ca nişte corbi, iar el simţi în obraji ruşinea arzătoare a unui lepros ca şi cum ar fi pângărit ziua.

Pentru o clipă fu înconjurat de imobilitate – păsările erau tăcute, ca şi cum ar fi fost alungate de pe cer şi pârâul părea nemişcat. În arşiţa după-amiezii, pielea lui era lipicioasă de transpiraţie.

În clipa aceea Atiaran îl privi înspăimântată şi strigă:

— Melenkurion abatha! Nu-l rosti decât atunci când e nevoie! Nu pot să ne apăr de astfel de blesteme.

Tăcerea se înfioră, trecu; pârâul începu iarăşi să clipocească şi o pasăre zbură pe deasupra capetelor lor. Covenant îşi şterse fruntea cu o mână ezitantă.

— Atunci încetează să mă mai tratezi drept cineva care nu sunt.

— Cum aş putea? răspunse ea cu greu. Eşti închis pentru mine, Thomas Covenant. Nu te văd.

Folosi cuvântul a vedea într-un sens pe care el nu îl înţelese.

— Cum adică, nu mă vezi? întrebă acru. Stau chiar în faţa ta.

— Eşti închis pentru mine, repetă ea. Nu ştiu dacă eşti sănătos sau bolnav.

El clipi mirat de nesiguranţa ei, apoi îşi dădu seama că fără

să vrea ea îi oferise o şansă de a-i vorbi despre lepra lui. Profită de oportunitate; deja era suficient de supărat. Lăsând de o parte lipsa lui de înţelegere, scrâşni din dinţi:

— Sunt bolnav, bineînţeles. Am lepră.

Auzind asta, Atiaran gemu de parcă el tocmai i-ar fi mărturisit o crimă.

— Atunci vai de acest Tărâm, căci tu ai magia sălbatică şi poţi să ne faci pe toţi la fel.

— Vrei să termini cu asta? Fluturându-şi pumnul stâng, scrâşni: E doar un inel. Ca să-mi amintească de toate lucrurile fără de care sunt nevoit să trăiesc.

Nu are mai multă magie sălbatică decât o piatră.

— Pământul este sursa tuturor puterilor, şopti ea.

Cu efort, Covenant se abţinu să-şi strige frustrarea. Ea vorbea indiferentă la el, reacţionând de parcă vorbele lui ar fi avut alte tâlcuri decât intenţiona el.

— Stai o clipă, zise. Să ne înţelegem. Am spus că sunt bolnav. Ce înseamnă asta pentru tine? În lumea asta nu aveţi nici măcar boli?

Pentru o clipă, buzele ei formară cuvântul boli.

Apoi o teamă subită îi încordă trăsăturile şi privirea îi sări peste umărul stâng al lui Covenant.

Se întoarse să vadă ce o înspăimântase. Nu descoperi nimic în spatele lui; dar în timp ce scana marginea de vest a defileului auzi un zgomot de pietriş.

Bolovani şi pământ cădeau în râpă.

— Urmăritorul! ţipă Atiaran. Fugi! Fugi!

Graba ei îl molipsi; se răsuci şi o urmă cât putu de repede în lungul defileului.

Pe moment uită de slăbiciunea lui, de greutatea bagajului, de căldură. Se repezi după călcâiele alergând ale lui Atiaran ca şi când l-ar fi putut auzi pe urmăritor aplecat asupra lui pe marginea defileului.

Dar curând plămânii lui părură să cedeze de extenuare şi începu să-şi piardă echilibrul. Când se împiedică, trupul lui fragil aproape că se izbi de pământ.

Atiaran strigă:

— Fugi!

Dar el se opri şi se întoarse tremurând spre urmăritor.

O siluetă săltând zbură peste marginea râpei şi căzu spre el. Se feri de lovitură, fluturând din mâini ca să înlăture braţul rotitor al personajului.

În trecere atacatorul crestă dosul degetelor lui Covenant cu un cuţit. Apoi căzu la pământ şi se rostogoli, revenind pe picioare cu spatele la peretele dinspre răsărit al defileului, fluturând ameninţător cuţitul în faţa lui.

Lumina soarelui părea să accentueze totul în viziunea lui Covenant. Văzu neregularităţile peretelui şi umbrele întinse sub ele ca un rictus.

Atacatorul era un bărbat tânăr cu trup puternic şi păr de culoare întunecată – negreşit un locuitor din Stonedown, deşi mai înalt decât majoritatea acestora.

Cuţitul lui era făcut din piatră, iar pe umerii hainei sale purta însemnele familiei, un model cu nişte fulgere încrucişate. Furia şi ura îi tensionau chipul ca şi cum craniul ar fi stat să-i crape.

— Ticălosule! strigă. Violatorule!

Se apropie legănându-şi lama. Covenant fu silit să se retragă până ajunse în pârâu, intrând până la glezne în apa rece.

Atiaran alergă spre ei, cu toate că se afla prea departe ca să intervină între Covenant şi cuţit.

Sângele îi curgea din dosul mâinii. Pulsul bubuia în tăieturi, în vârfurile degetelor. Auzi strigătul poruncitor al lui Atiaran:

— Triock!

Cuţitul flutură mai aproape. Îl vedea atât de limpede încât părea gravat pe ochii lui.

Simţea pulsul zvâcnind în vârfurile degetelor.

Tânărul se pregăti pentru o lovitură mortală.

Atiaran strigă din nou:

— Triock! Eşti nebun? Ai depus Legământul Păcii!

În vârfurile degetelor?

Ridică brusc mâna, holbându-se la ea. Dar vederea îi era dintr-odată tulburată de spaimă. Nu putea înţelege ce se petrecea.

E imposibil, icni el cu uluire nemaipomenită.

Imposibil.

Degetele lui amorţite de lepră ardeau de durere.

Atiaran se apropie de cei doi bărbaţi şi îşi trânti rucsacul la pământ. Părea să arunce o interdicţie puternică asupra lui

Triock; acesta se zbătea furios pe loc. Sufocat de patimă, scuipă:

— Ucide-l! Violatorul!

— Îţi interzic! strigă Atiaran.

Intensitatea poruncii ei îl izbi pe Triock ca o lovitură fizică. Se împletici un pas în spate, apoi ridică smucit capul şi dădu drumul unui urlet răguşit de frustrare şi mânie.

Vocea ei întrerupse tăios sunetul:

— Eşti dator cu credinţa. Ai depus Legământul.

Vrei să condamni Tărâmul?

Triock se cutremură. Într-o mişcare convulsivă aruncă jos cuţitul astfel încât să se afunde până în plăsele în pământul de la picioarele lui. Îndreptându-se mândru, şuieră spre Atiaran:

— A violat-o pe Lena. Noaptea trecută.

Situaţia era peste puterile lui Covenant. Durerea era o senzaţie splendidă pe care degetele sale o uitaseră; nu avea altă reacţie decât: Imposibil. Imposibil. Neobservat, sângele curgea roşu şi uman pe încheietură.

Un spasm îi traversă chipul. Bezna se aduna în aer în jurul lui; atmosfera din defileu fierbea ca plină de aripi fluturând, de gheare care săgetau spre faţa lui. Gemu:

— Imposibil.

Dar Atiaran şi Triock erau ocupaţi unul cu altul, ochii lor evitându-l parcă ar fi fost o pată murdară.

Când vorbele lui Triock ajunseră la ea, se prăbuşi în genunchi, îşi acoperi faţa cu mâinile şi îşi plecă fruntea la pământ. Umerii i se scuturau ca şi cum ar fi plâns, cu toate că nu scotea niciun sunet; şi peste suferinţa ei el spuse amar:

— Am găsit-o pe dealuri când primele raze ale soarelui atingeau câmpia. Ştii că o iubesc. Am urmărit-o la adunare şi nu am fost deloc fericit de felul în care străinul ăsta o ameţea. Mă durea inima văzând-o atât de impresionată de un om despre care nimeni nu ştie nimic. Aşadar, seara târziu, l-am întrebat pe soţul tău Trell şi am aflat că ea se dusese să doarmă la o prietenă – Terass, fiica Annoriei. Apoi am întrebat-o pe Terass, iar ea nu ştia nimic despre Lena. Atunci m-a cuprins o umbră de teamă – de când au început să mintă oamenii ăştia? Mi-am petrecut întreaga noapte căutând-o. Am găsit-o în zori, cu hainele sfâşiate şi sângerând. A vrut să fugă

de mine, dar era prea slăbită de frig, durere şi tristeţe şi în scurt timp s-a ghemuit în braţele mele şi mi-a spus ce… ce i-a făcut acest ticălos. După aceea am dus-o la tatăl ei. Am plecat în timp ce el o îngrijea, intenţionând să-l omor pe străin.

Când v-am văzut, v-am urmărit, crezând că scopul meu e şi al tău – că l-ai condus pe dealuri ca să-l dobori. Dar tu vrei să-l salvezi – pe el, violatorul fiicei tale Lena! Cum de ţi-a viciat inima? Îmi interzici? Atiaran soţia lui Trell! Ea a fost un copil atât de bun încât făcea un om să plângă de bucurie văzând-o – rănită fără consimţământul ei şi fără milă. Răspunde-mi.

Ce legătură au Legămintele cu noi?

Vârtejul sălbatic, turbat al aripilor întunecate îl împingea pe Covenant până când ajunse în mijlocul pârâului. Imaginile i se perindau prin minte – amintiri de la leprozerie, cu medicii spunându-i: *Nu poţi spera*. Fusese lovit de o maşină de poliţie. Se dusese în oraş ca să-şi plătească factura de telefon – să-şi plătească personal factura. Cu o voce abstractizată de oroare, murmură:

— Nu se poate întâmpla aşa ceva.

Încet, Atiaran înălţă capul şi-şi desfăcu braţele ca şi cum ţi-ar fi expus pieptul unei lănci azvârlite din cer. Chipul îi era contorsionat de durere, ochii două cratere întunecate de suferinţă privind în interiorul omeniei ei compromise.

— Trell, ajută-mă, suspină slab. Apoi vocea ei căpătă putere şi furia păru să îndurereze aerul din jurul ei:

Vai! Vai de tinerii lumii! De ce este atât de greu de purtat povara urii? Ah, Lena, fiica mea! Văd ce ai făcut, înţeleg. Este o faptă plină de curaj, demnă de laudă şi mândrie! Iartă-mă că nu pot fi alături de tine în această încercare.

Dar după un timp, privirea ei se mută din nou. Se ridică nesigură pe picioare şi stătu o clipă clătinându-se înainte să rostească răguşit:

— Eşti dator cu credinţa. Îţi interzic să te răzbuni.

— Scapă nepedepsit? protestă Triock.

— Tărâmul e în pericol, replică ea. Lasă să-l pedepsească Nobilii. Gustul sângelui îi aspri glasul: Ei vor şti ce să creadă despre un străin care atacă o persoană nevinovată. Apoi slăbiciunea îi reveni: Problema asta e dincolo de mine. Triock, aminteşte-ţi de Legământ.

Îşi cuprinse umerii, împletindu-şi degetele în modelul cu frunze al robei ei ca şi cum ar fi vrut să-şi ţină regretele în frâu.

Triock se întoarse spre Covenant. Pe chipul tânărului era ceva trist – capacitatea distrusă sau irosită de a resimţi mulţumirea, bucuria. Rosti dispreţuitor, cu forţa unei anateme:

— Te cunosc, Necredinciosule. O să ne mai întâlnim.

Apoi se îndepărtă repede. Acceleră până ajunse să alerge, lovindu-şi reproşurile de solul tare al defileului. Ajunse într-un loc unde peretele dinspre vest se înclina, apoi dispăru din vedere, pierzându-se printre dealuri.

— Imposibil, murmură Covenant. Nu se poate întâmpla asta. Nervii nu se regenerează.

Dar degetele îl dureau strivite de suferinţă. Aparent în Tărâm nervii se regenerau. Voia să strige în beznă şi teroare, dar părea să-şi fi pierdut controlul asupra gâtului, vocii, asupra lui însuşi.

Ca de la o distanţă mărită de dezgust sau milă, Atiaran zise:

— Mi-ai făcut inima un pustiu.

— Nervii nu se regenerează. Gâtul lui Covenant se strângea ca strangulat, dar nu putea ţipa. Nu se regenerează deloc.

— Asta te face să te simţi liber? întrebă ea încet, amar. Îţi justifică crima?

— Crima? auzi cuvântul ca un cuţit străbătând prin fâlfâitul aripilor: Crima?

Sângele îi curgea din tăieturi ca unui om normal, dar fluxul descreştea constant. Cu un spasm brusc reuşi să strige, jalnic:

— Mă doare!

Sunetul tânguirii lui îl zdruncină, făcu bezna rotitoare să dea înapoi un pas. Durere! Imposibilitatea construia un pod pentru el. Durerea era pentru oamenii sănătoşi, oameni ai căror nervi erau vii.

Aşa ceva nu se putea întâmpla. Desigur că nu.

Asta demonstrează că totul este un vis.

Dintr-odată simţi o nevoie acută să plângă. Dar el era lepros şi petrecuse prea mult timp învăţând să zăgăzuiască astfel de canale emoţionale. Leproşii nu-şi pot permite să sufere. Tremurând febril, îşi afundă mâna tăiată în pârâu.

— Durerea e durere, scrâşni Atiaran. Ce înseamnă durerea ta pentru mine? Ai făcut o faptă oribilă, Necredincios violent şi

crud, fără reciprocitate sau angajament. Mi-ai provocat o durere pe care nici sângele şi nici timpul nu o va spăla. Iar Lena, fiica mea…! Ah, mă rog ca Nobilii să te pedepsească… să te pedepsească!

Apa curgătoare era rece şi limpede. După câteva secunde degetele începură să-l înţepe de frig, iar durerea se extinse până la încheietura mâinii. Roşul curgea din tăieturi în curent, dar apa rece îi opri curând sângerarea. Privind cum pârâul îi curăţă rănile, suferinţa şi teama i se transformară în furie. Pentru că Atiaran era singura sa tovarăşă, mârâi spre ea:

— De ce trebuie să merg eu? Nimic din toate astea nu contează cu adevărat şi puţin îmi pasă de preţiosul vostru Tărâm.

— Pe Cele Şapte! Tonul sever al lui Atiaran părea să sculpteze cuvintele din aer. O să mergi la Piatra Sărbătorii chiar dacă va trebui să te târăsc tot drumul, pas cu pas.

Ridică mâna s-o examineze. Cuţitul lui Triock îl tăiase curat ca o lamă; nu existau margini zdrenţuite care să ascundă murdăria sau să îngreuneze vindecarea. Dar tăietura ajunsese la os pe cele două degete din mijloc, iar sângele încă se scurgea din ele. Se ridică în picioare. Pentru prima dată de când fusese atacat, se uită la Atiaran.

Stătea la câţiva paşi distanţă de el, cu mâinile strânse în dreptul inimii de parcă bătăile ei i-ar fi făcut rău. Îl privea cu ură, iar faţa îi era tensionată de indiciile unei forţe feroce, brutale. Se vedea că era pregătită să se lupte cu el până la Piatra Sărbătorii dacă ar fi fost necesar. Îl făcea de ruşine, îi agrava supărarea. Ostil, flutură către ea mâna rănită.

— Am nevoie de un bandaj.

Pentru o clipă privirea ei se intensifică de parcă ar fi fost pe punctul să sară asupra lui. Dar apoi se stăpâni, înghiţindu-şi mândria. Se duse la rucsacul ei, îl deschise şi scoase o bucată de pânză albă, pe care o rupse la dimensiunea potrivită şi se întoarse la Covenant. Apucându-i cu grijă mâna examină tăietura, dădu din cap aprobator văzându-i starea, apoi legă strâns materialul moale în jurul degetelor.

— Nu am argilă de leac, zise şi nu putem irosi timpul căutând-o. Dar rana arată curat, o să se vindece bine.

După ce termină se întoarse la bagajul ei. Aruncându-l pe

umeri spuse:

— Hai. Am pierdut timp.

Fără să-i arunce vreo privire lui Covenant porni prin defileu.

El rămase pe loc un moment, bucurându-se de durerea din degete. Durerea avea o margine fierbinte, ca şi cum cuţitul s-ar fi aflat încă în rană. Dar acum avea răspunsul. Bezna se mai retrăsese întru câtva, iar el putea privi în jur fără panică. Însă continua să se teamă. Visa nervi sănătoşi; nu-şi dăduse seama că ajunsese atât de aproape de colaps. Zăcând neajutorat undeva, era în ghearele crizei – o criză a capacităţii lui de supravieţuire. Ca s-o înfrunte avea nevoie de fiecare dram de disciplină sau intransigenţă pe care îl putea găsi.

Într-un impuls se aplecă şi încercă să scoată din pământ cuţitul lui Triock, cu mâna dreaptă. Strânsoarea îi alunecă atunci când trase în sus de mâner, dar mişcându-l înainte şi înapoi reuşi să-l slăbească şi să-l elibereze. Întregul cuţit era modelat şi şlefuit dintr-o singură aşchie plată de piatră, cu plăsele legate în piele pentru siguranţa mânuirii şi cu un tăiş care părea suficient de ascuţit ca să te poţi bărbieri cu el.

Îl testă pe antebraţul stâng şi constată că îi curăţă părul la fel de neted ca şi cum lama ar fi fost unsă.

Îl strecură la centură. Apoi îşi săltă rucsacul pe umeri şi porni după Atiaran.

9

JEHANNUM

Înainte de sfârşitul amiezii, alunecase într-un ritm surd, hipnotizant al durerii. Curelele rucsacului îi împiedicau circulaţia sângelui în braţe, multiplicându-i junghiurile din mână; şosetele umede îi făcuseră băşici la care degetele picioarelor erau acut şi imposibil de sensibile; oboseala îi făcea muşchii grei ca plumbul.

Dar Atiaran se deplasa constant, neabătut, în faţa lui prin defileu, iar el o urma tras parcă de forţa de constrângere a voinţei ei. Ochii i se împăienjeniră de epuizare; pierdu orice simţ al timpului, al mişcării, al oricărui alt lucru în afară de durere. Era vag conştient că adormise şi simţi o surprindere

detaşată, impersonală, când în cele din urmă fu scuturat ca să se trezească.

Se pomeni întins pe solul defileului, în amurg.

După ce îl trezi, Atiaran îi întinse un bol cu supă fierbinte. Ameţit, o înghiţi. Când bolul fu gol, ea i-l luă şi îi întinse o ploscă mare cu vin de primăvară. Îl înghiţi şi pe acela.

Din stomac vinul de primăvară părea să întindă degete lungi şi moi care mângâiau şi relaxau fiecare muşchi bătut al său, înmuindu-i până când nu mai fu în stare să stea în capul oaselor. Îşi aranjă rucsacul drept pernă, apoi se întinse din nou să doarmă. Ultima imagine înainte de a i se închide ochii fu a lui Atiaran stând în umbră de cealaltă parte a vasului cu pietriş, cu faţa întoarsă implacabil spre nord.

Dimineaţa celei de-a doua zile era limpede, răcoroasă şi proaspătă. Atiaran reuşi în sfârşit să-l trezească pe Covenant când întunericul se ştergea de pe cer. Se ridică chinuit şi îşi frecă faţa ca şi cum i-ar fi amorţit peste noapte. Trecu o clipă înainte de a-şi reaminti noua sensibilitate a nervilor; apoi îşi mişcă mâinile, uitându-se la ele de parcă nu le-ar mai fi văzut niciodată. Erau vii, vii.

Dădu pătura la o parte dezvelindu-şi picioarele.

Când îşi strânse degetele în bocanci, usturimea băşicilor răspunse acut. Degetele de la picioare erau la fel de vii ca şi cele de la mâini.

Măruntaiele i se zvârcoliră greţos. Gemând, se întrebă: Cât de mult o să dureze asta? Simţea că nu mai putea îndura mult.

Apoi îşi aminti că nu avusese pătură pe el când adormise seara trecută. Probabil Atiaran îl învelise.

Tresări şi o evită împleticindu-se ţeapăn către pârâu ca să se spele pe faţă. De unde găsea ea curaj să facă astfel de lucruri pentru el? În timp ce se stropea cu apa rece pe gât şi obraji, îşi dădu seama că îi era din nou frică de ea.

Dar acţiunile ei nu erau ameninţătoare. Îi dădu să mănânce, îi verifică bandajul de pe mâna rănită, strânse tabăra ca şi cum el ar fi reprezentat o povară cu care se obişnuise deja. Numai cearcănele de nesomn din jurul ochilor şi curba tristă a gurii arătau cât strângea din dinţi. Când fu gata de drum, el îşi acordă o SVE minuţioasă, apoi îşi prinse umerii în curelele rucsacului şi o urmă prin defileu ca şi cum spatele ei ţeapăn ar

fi fost un ordin căruia nu i se putea împotrivi.

Înainte de sfârşitul zilei devenise expert în acel spate. Nu făcea niciodată compromisuri, nu admitea niciodată îndoieli asupra autorităţii sale, nu oferea niciodată nici cea mai mică urmă de compătimire. Avea senzaţia că muşchii i se încordează până când devin rigizi ca oasele, că spasmul dureros al umerilor îl făcea să se cocoşeze sub rucsac ca un infirm; kilometrii parcurşi îi agravau chinul picioarelor până când ajunse să şchiopăteze ca un om hărţuit de vulturi – însă spatele ei îl constrângea ca un ultimatum: continuă să te mişti altfel înnebuneşti; nu permit alternative. Iar el nu o putea contrazice. Se strecura înaintea lui ca o figură de coşmar, iar el o urma de parcă ea ar fi deţinut cheia existenţei lui.

Spre sfârşitul dimineţii părăsiră capătul defileului şi ajunseră pe panta cu iarbă a unui deal situat la nord de degetul înalt şi mohorât al Postului de Veghe al lui Kevin. Puteau vedea Câmpiile de Miazăzi departe spre vest; imediat ce defileul se termină, pârâul coti în acea direcţie, curgând înspre o unire îndepărtată cu Mithil. Dar Atiaran continuă să-l conducă pe Covenant spre nord, croindu-şi drum pe cărările parţial vizibile şi pajiştile neumblate care mărgineau colinele din dreapta ei.

Spre apus, întinderile cu iarbă ale câmpiilor erau pline de ferigi, violete în lumina soarelui. Spre răsărit dealurile se înălţau calme, ridicându-se cu câteva zeci de metri deasupra drumului ales de Atiaran de-a lungul lor. Pe aceste terenuri intermediare buruienile alternau cu zone întinse de iarbă albăstruie. Pe pantele dealurilor creşteau flori şi fluturii zburau prin crânguri dese cu tufişuri şi pâlcuri de arbori mai înalţi – stejari şi smochini, câţiva ulmi şi nişte copaci cu frunze aurii – Atiaran îi numea „gilden” – care semănau cu arţarii. Toate culorile – copacii, buruienile şi ferigile, aliantha, florile şi infinitul cer senin – vibrau cu entuziasmul primăverii, renaşterea luxuriantă şi exuberantă a lumii. Dar Covenant nu avea puterea să recepţioneze aceste lucruri. Era orb şi surd de epuizare, durere, lipsă de înţelegere. Ca un penitent, tropăia prin lumina amiezii la porunca lui Atiaran.

În cele din urmă ziua se sfârşi. Covenant parcurse ultimii kilometri împleticindu-se amorţit, cu toate că nu adormi în picioare ca în ziua trecută; iar când Atiaran se opri şi lăsă jos

rucsacul, el se prăbuşi pe iarbă ca un copac doborât. Muşchii săi supraîncordaţi tresăreau ca speriaţi; nu-i putea ţine pe loc fără să-i strângă. Cu involuntară agitaţie o ajută pe Atiaran despachetând păturile în timp ce ea pregătea cina. În timpul mesei soarele apuse dincolo de câmpii, aruncând asupra ierburilor umbre violete; şi când apărură stelele el se întinse şi le privi, încercând să înlesnească efectul vinului de primăvară asupra stării sale.

În sfârşi adormi. Dar somnul îi fu tulburat. Visă că se târa printr-un deşert ore în şir şi o voce sardonică îl zorea să se bucure de prospeţimea ierbii. Tiparul se derulă obsesiv în mintea lui până când simţi că transpiră de furie. Când zorile îl treziră, le întâmpină ca pe un afront la sănătatea lui mintală.

Descoperi că picioarele îi erau deja mai rezistente şi mâna tăiată i se vindecase aproape complet. Suferinţa lui viabilă scădea. Dar nervii nu erau mai puţin vii. Putea simţi vârfurile şosetelor cu degetele de la picioare, putea simţi vântul cu degetele de la mâini.

Acum caracterul direct al acestor senzaţii începu să-l supere. Reprezentau dovezi de sănătate, de vitalitate – petrecuse zile lungi şi chinuitoare din viaţă ca să înveţe să trăiască fără această deplinătate – care păreau să-l inunde cu implicaţii înspăimântătoare. Păreau să nege realitatea lui.

Dar era imposibil. Ori una, ori alta, gâfâi el sălbatic. Nu amândouă. Fie am lepră, fie nu am. Fie Joan a fost violată de mine, fie nu a existat niciodată.

Nu există cale de mijloc. Cu un efort care îl făcu să scrâşnească din dinţi, declară: Am lepră. Visez. E un fapt obiectiv. Nu ar fi putut suporta alternativa. Dacă visa, tot ar fi putut să-şi salveze sănătatea mintală, să supravieţuiască, să reziste. Dar dacă Tărâmul era real… ah, atunci lungul chin al leprei era un vis, iar el era deja nebun dincolo de orice speranţă.

Orice convingere era mai bună decât asta. Mai bine să se lupte pentru o logică pe care măcar era capabil să o recunoască decât să admită o „vindecare” care depăşea orice explicaţie.

Mestecă zgârciul acestor gânduri cale de kilometri întregi tropăind în urma lui Atiaran, dar fiecare argument îl aducea

înapoi în acelaşi loc. Misterul leprei era tot ce putea tolera, tot ce putea accepta ca fiind un fapt. Determina orice reacţie la toate întrebările despre credibilitate.

Îl făcea să pândească spatele lui Atiaran parcă ar fi fost gata să o atace la orice provocare.

Însă din această dilemă obţinu un singur beneficiu. Prezenţa sa apropiată şi tangibilă ridica un fel de zid între el şi temerile speciale şi acţiunile care îl ameninţaseră mai devreme. Anumite amintiri ale violenţei şi sângelui nu mai reveneau. Şi, fără ruşinea care să-l zgândăre, furia îi rămânea uşor de controlat, discretă. Nu îl împingea să se revolte împotriva conducerii lipsite de compromisuri a lui Atiaran.

Nici în timpul celei de-a treia zile silueta ei dreaptă şi neînduplecată nu-şi relaxă forţa de constrângere.

Urcând şi coborând pante, străbătând văi, ocolind desişuri – la marginea dinspre vest a dealurilor – ea îl conducea înainte în ciuda minţii lui fumegând de furie şi a cărnii recalcitrante. Dar la începutul după-amiezii se opri brusc şi privi de jur împrejur ca şi cum ar fi auzit un ţipăt îndepărtat de teamă. Neliniştea ei neaşteptată îl sperie pe Covenant, dar înainte s-o poată întreba ce se întâmplase ea porni mohorâtă mai departe.

Ceva mai târziu repetă spectacolul. De data asta Covenant văzu cum femeia adulmeca aerul de parcă vântul ar fi adus un iz rătăcitor al răului. Mirosi şi el, dar nu simţi nimic.

— Ce e? întrebă. Iar suntem urmăriţi?

Ea nu se uită la el.

— Ar fi trebuit să fie Trell aici, şopti ea fără să-i acorde vreo atenţie. Poate că el ar şti de ce Tărâmul este atât de neliniştit.

Fără nicio altă explicaţie se răsuci din nou către nord.

În seara aceea se opri mai devreme decât de obicei.

După-amiaza târziu observă că ea căuta ceva, un semn de orice fel în iarbă şi copaci; dar nu spuse nimic care să ofere o explicaţie, astfel că el nu putu face altceva decât s-o privească şi s-o urmeze. Apoi, fără niciun avertisment, coti brusc spre dreapta, deplasându-se printr-o vale puţin adâncă dintre două dealuri. Fură nevoiţi să-i ocolească marginea ca să evite un pâlc de mărăcini care acoperea cea mai mare parte a fundului văii; peste câteva sute de metri ajunseră într-un crâng larg şi des pe dealul dinspre nord. Atiaran o luă pe la marginea

crângului, apoi, pe neaşteptate, dispăru în el.

Uşor mirat, Covenant merse spre punctul în care dispăruse ea. Acolo reuşi să discearnă firul subţire al unei cărări ducând în interiorul păduricii. Fu nevoit să se răsucească într-o parte ca să se strecoare printre unii dintre copaci, dar din douăzeci de paşi ajunse la un spaţiu deschis ca o cameră apărută în mijlocul pădurii.

Spaţiul era luminat de lumina filtrată prin pereţii formaţi din lăstarii crescând apropiaţi într-un dreptunghi aproximativ. Dar ramurile întreţesute şi frunzele creau un acoperiş dens pentru cameră. Era confortabil de spaţioasă pentru trei sau patru persoane şi de-a lungul fiecărui perete se găseau ridicături cu iarbă ca nişte paturi. Într-un colţ se afla un copac mai mare cu o scorbură în care fuseseră construite rafturi şi acestea erau încărcate cu oale şi ploşti făcute atât din lemn, cât şi din piatră. Întregul loc părea intenţionat primitor şi confortabil.

În timp ce Covenant privea în jur, Atiaran îşi puse rucsacul pe unul dintre paturi şi spuse repezit:

— Acesta e un Popas. Când el întoarse către ea o faţă plină de întrebări, oftă şi continuă: Un loc de odihnă pentru călători. Există hrană, băutură şi loc de dormit pentru toţi cei care trec pe aici.

Se îndepărtă ca să inspecteze conţinutul rafturilor, iar ocupaţia ei îl sili pe Covenant să-şi reţină întrebările până când ea avea să devină mai accesibilă. Dar, în timp ce femeia îşi reîmprospăta proviziile din rucsac şi pregătea masa, el stătu şi cugetă că ea probabil nu-i va fi niciodată accesibilă; şi nu avea niciun chef să fie ţinut în ignoranţă. Astfel că, după ce mâncară şi Atiaran se instalase pentru noapte, rosti cu cât de multă amabilitate putu:

— Spune-mi mai multe despre locul ăsta. Poate cândva o să am nevoie să ştiu.

Ea îşi ţinu faţa întoarsă de la el şi un timp stătu tăcută în întuneric. Părea să aştepte curajul, iar când în cele din urmă vorbi, se mulţumi să ofteze:

— Întreabă.

Întârzierea ei îl făcu să se grăbească.

— Există multe astfel de locuri?

— Sunt multe pe cuprinsul Tărâmului.

— De ce? Cine le face?

— Nobilii au pus să fie făcute. Piatra Sărbătorii nu e decât o singură cetate, dar oamenii trăiesc în multe locuri, aşa că Nobilii au căutat o cale să ajute călătorii, să le înlesnească accesul la Piatra Sărbătorii.

— Bine, dar cine are grijă de ele? Aici se găseşte hrană proaspătă.

Atiaran oftă din nou, ca şi cum ar găsit dificil să discute cu el. Noaptea se adâncea; nu putea vedea în direcţia ei decât o umbră. Îi explică:

— Printre progeniturile Demondim care au supravieţuit Dezolării au fost câţiva care şi-l aminteau cu recunoştinţă pe Loric Amuţitorul Demonilor. S-au întors împotriva demonilor-abjecţi şi au cerut Nobililor să le dea ceva de muncă, drept ispăşire pentru păcatele rudelor lor. Acele creaturi, waynhimii, au grijă de Popasuri – ajută copacii să crească, aduc de mâncat şi de băut. Dar relaţia dintre oameni şi waynhimi este fragilă şi n-ai să vezi vreunul. Ei slujesc din propriile lor motive, nu din dragoste pentru noi – îndeplinind sarcini simple ca să răscumpere răul adus de puternicele lor cunoştinţe.

Întunericul din încăpere era acum complet. În ciuda iritaţiei, Covenant era gata să adoarmă. Mai puse doar o singură întrebare:

— Cum ai găsit locul ăsta? E vreo hartă?

— Nu există hartă. Un Popas e o binecuvântare pe care cel care călătoreşte o acceptă oriunde o întâlneşte – un simbol al sănătăţii şi ospitalităţii Tărâmului.

Se găsesc atunci când este nevoie de ele. Waynhimii lasă semne în zonele înconjurătoare.

Lui Covenant i se păru că aude în tonul ei o notă apreciativă care îi contrazicea ostilitatea. Nuanţa îi amintea de constanta ei povară de conflicte – sentimentul slăbiciunii personale în faţa nevoii puternice a Tărâmului, dorinţele ei de a-l pedepsi şi în acelaşi timp de a-l apăra. Dar curând uită de asemenea lucruri pe măsură ce imagini ale Popasurilor îi umpleau visele. Învăluit în mirosul ierbii proaspete pe care stătea culcat, alunecă uşor în somn.

Pe parcursul nopţii vremea se schimbă. Dimineaţa sosi mânioasă sub norii grei mânaţi de un vânt agitat dinspre nord,

pe care Covenant îl întâmpină cu o încruntare masivă care părea să-i apese fruntea. Se trezi înainte ca Atiaran să-l strige. Cu toate că dormise adânc în siguranţa Popasului, se simţea la fel de obosit ca şi când ar fi petrecut întreaga noapte ţipând.

În timp ce Atiaran prepara micul dejun, el scoase cuţitul lui Triock, apoi cercetă rafturile şi găsi un lighean pentru apă şi o oglindă mică. Nu reuşi să descopere săpun – aparent waynhimii se bazau pe acelaşi nisip fin pe care îl folosise acasă la Atiaran.

Aşa că se pregăti să se bărbierească fără spumă.

Cuţitul lui Triock atârna greoi în mâna sa dreaptă şi nu-şi putu înlătura viziunile bolnăvicioase despre gâtul său tăiat.

Ca să-şi adune curajul, se studie în oglindă. Părul îi stătea ciufulit; cu barba ţepoasă arăta ca un profet necioplit. Avea buzele subţiri şi strânse, ca gura săpată în piatră a unui oracol, iar ochii duşi în fundul capului indicau hotărâre. Pentru a completa imaginea nu mai lipsea decât puţină nebunie. Murmurând tăcut „toate la timpul lor”, duse cuţitul la obraz.

Spre surprinderea lui, lama aluneca pe piele şi tăia tuleiele fără să trebuiască să le râcâie în mod repetat. În scurt timp era bărbierit relativ adecvat, cel puţin prin contrast şi nici nu se rănise. Aprobându-şi sardonic reflexia, puse lama în rucsac şi începu să mănânce.

Curând el şi Atiaran erau pregătiţi să părăsească Popasul. Ea îi făcu semn s-o ia înainte; el făcu câţiva paşi pe cărare, apoi se opri să vadă ce făcea ea. Părăsind încăperea, ea înălţă capul spre tavanul de frunze şi spuse blând:

— Mulţumim pentru Popas. Acest dar ne onorează şi acceptându-l la rândul nostru îl onorăm pe cel care ni l-a dat. Plecăm în Pace.

Apoi îl urmă pe Covenant afară din crâng.

Când ajunseră în valea deschisă, norii negri se adunau înspre nord.

Încordată, Atiaran privi cerul, mirosi aerul; părea zăpăcită de apropierea ploii. Reacţia ei făcea ca norii de furtună să-i pară lui Covenant de rău augur, iar când ea coti brusc, revenind pe drumul spre nord, se grăbi după femeie strigând:

— Ce s-a întâmplat?

— Rău după rău, replică ea. Nu simţi? Tărâmul e neliniştit.

— Ce nu e-n regulă?

— Nu ştiu, şopti ea atât de încet încât abia o putu auzi. E o umbră în aer. Şi ploaia asta…! Ah, Tărâmul!

— Ce nu e-n regulă? Pe aici nu plouă primăvara?

— Nu dinspre nord, răspunse ea peste umăr. Primăvara în Tărâm vine dinspre sud-vest. Nu, ploaia asta vine direct de la Gravin Threndor. Purtătorul nepotrivit al Toiagului, trogloditul, îşi încearcă puterile – o simt. Am întârziat prea mult.

Mersul ei deveni rigid în bătaia vântului şi Covenant se repezi pe urmele ei. Când primele picături de ploaie îi loviră fruntea, întrebă:

— Toiagul ăsta chiar controlează vremea?

— Vechii Nobili nu îl foloseau în felul ăsta… nu doreau să-i facă rău Tărâmului. Dar cine poate spune de ce este capabilă o asemenea putere?

Atunci întreaga forţă a furtunii îi izbi. Vântul biciuia ploaia spre sud ca şi cum cerul ar fi vrut să alunge orice fiinţă vie lipsită de apărare. Curând pantele dealurilor erau inundate sălbatic. Vântul frângea copacii, smulgea şi răvăşea iarba; gonea lumina zilei de pe coline, îngropând pământul într-o noapte supranaturală. În câteva secunde Atiaran şi Covenant erau uzi până la piele, gâfâind prin torent. Păstrau direcţia înfruntând furtuna întunecată, dar nu puteau vedea nimic din teren; se împleticeau pe pantele accidentate, intrau până la şolduri în ape, înaintau prin tufişuri dese; ţineau piept vântului ca şi cum ar fi fost curentul unui purgatoriu dureros, un abis care curgea nemilos dinspre nicăieri înspre nicăieri. Însă Atiaran se năpustea înainte neabătută, cu o hotărâre neţărmurită, iar teama de a o pierde îl îndemna pe Covenant să se târască pe urmele ei.

Dar obosi repede. Cu un efort suplimentar care îi provocă dureri în piept, o ajunse din urmă, o apucă de umăr şi ţipă în urechea ei:

— Opreşte-te! Trebuie să ne oprim!

— Nu! strigă ea drept răspuns. Am întârziat prea mult! Nu îndrăznesc!

Vocea sa abia ajungea până la el prin urletul furtunii. Încercă să se tragă înainte, dar el o strânse şi mai tare, răcnind:

— N-avem de ales! O să murim!

Ploaia îl biciui brutal; pentru o clipă aproape că îi scăpă mâna. O prinse cu celălalt braţ, trăgând faţa ei şiroind de apă aproape de a lui.

— La adăpost! strigă. Trebuie să ne oprim!

Prin apă, faţa ei părea înecată. Răspunse:

— În niciun caz! Nu e timp!

Cu o răsucire rapidă a trupului şi o legănare a braţelor se desprinse din strânsoare şi-l aruncă la pământ. Înainte ca el să-şi poată reveni, îl înşfăcă de mâna dreaptă şi începu să-l târască după ea prin iarbă şi noroi, cărându-l ca pe o povară de nesuportat în ciuda opoziţiei furtunii. Forţa ei era atât de disperată încât îl târî câţiva metri înainte să se poată sălta şi să-şi aducă picioarele sub el.

În timp ce el se echilibra, mâna lui Atiaran alunecă şi femeia căzu.

— La naiba, trebuie să ne oprim! răcni el şi sări după ea.

Dar Atiaran îl evită şi o luă la fugă împiedicat, îndepărtându-se în ciuda furtunii.

El porni după ea. Câteva minute interminabile alunecă şi se împletici prin plesnetele ploii în urma spatelui ei de neatins, încercând furios s-o prindă. Dar un resort interior îi electriza puterile dincolo de tot ce putea obţine; în curând pierdu ritmul. Ploaia îi îngreuna înaintarea ca şi cum ar fi încercat să alerge la fundul unui val.

Apoi un pas greşit îl trimise alunecând în josul unui deal, cu faţa plină de pământ. Când ridică din nou privirea prin ploaie şi noroi, Atiaran se pierduse în negura furtunii parcă terorizată de el, îngrozită de atingerea lui.

Luptându-se să se ridice în picioare, Covenant răcni către norii dezlănţuiţi:

— Pe focurile iadului! Nu-mi puteţi face mie asta!

Fără niciun avertisment, exact când furia lui ajungea la apogeu, un uriaş fulger alb explodă lângă el.

Simţi cum un arc al trăsnetului îi lovea mâna stângă.

Explozia îl aruncă spre dreapta. Zăcu un timp ameţit, conştient doar de puterea detonaţiei şi de durerea fierbinte din mână. Verigheta părea să fi luat foc.

Dar când îşi reveni suficient de mult ca să se uite, nu văzu niciun semn pe degete, iar durerea se stingea în timp ce el

încă îi mai căuta sursa.

Scutură capul, săltându-se în capul oaselor. Nicăieri în jurul lui nu se vedea niciun semn al trăsnetului.

Era vag conştient că se schimbase ceva, dar în confuzia lui nu putea identifica ce anume. Se săltă chinuit în picioare. Într-o clipă o depistă pe Atiaran zăcând la pământ la vreo douăzeci de metri în faţa lui. Îşi simţea capul tulbure din cauza uimirii, dar se îndreptă cu grijă spre ea, concentrându-se să-şi menţină echilibrul. Când ajunse alături, femeia întrebă mirată:

— Ce ai făcut?

Tonul glasului ei îl ajută să-şi concentreze atenţia.

Reuşi să rostească fără să se bâlbâie:

— Eu? Eu nu… nimic.

Atiaran se ridică lent în picioare. Stând în faţa lui, îl studie cu gravitate, nesigură şi spuse:

— Ceva ne-a ajutat. Vezi, furtuna s-a domolit. Şi vântul s-a schimbat – acum suflă aşa cum ar trebui.

Gravin Threndor nu mai ameninţă. Lăudat fie Pământul, Necredinciosule, dacă nu tu ai făcut asta.

— Bineînţeles că n-am făcut-o eu, murmură Covenant. Eu nu controlez vremea.

Nu mai era asprime în glasul lui. Rămăsese înmărmurit de faptul că nu-şi dăduse seama şi singur de schimbarea vremii. Atiaran spusese purul adevăr.

Vântul îşi schimbase direcţia şi scăzuse considerabil în intensitate. Ploaia cădea constant, dar fără furie; era acum o ploaie zdravănă, normală, de primăvară.

Covenant scutură din nou capul. Se simţea straniu de incapabil să înţeleagă. Dar când Atiaran zise cu amabilitate: „Mergem?” simţi o notă de respect nedorit în glasul ei. Părea să creadă că de fapt el îi făcuse ceva furtunii. Amorţit, bâigui:

— Sigur.

Şi se luă iarăşi după ea.

Tot restul zilei merseră prin ploaia curată. Senzaţia lui Covenant de amorţeală a minţit persista şi singurele influenţe din exterior care pătrundeau până la el erau umezeala şi frigul. Cea mai mare parte a zilei trecu fără ca el să observe, într-o luptă lungă şi udă cu frigul. Spre seară îşi venise în fire suficient cât să se bucure când Atiaran găsi un Popas, unde îşi

analiză cu grijă corpul în căutarea oricăror răni ascunse, în timp ce hainele lui se uscau lângă pietriş. Dar se simţea încă năucit de ceea ce se întâmplase. Nu se putea debarasa de senzaţia bizară că forţa care schimbase furia furtunii îl modificase de asemenea şi pe el.

Dimineaţa sosi senină, răcoroasă şi luminoasă, iar el şi Atiaran părăsiră Popasul devreme, odată cu zorile primăvăratice. După chinul din ziua trecută Covenant se simţea pătrunzător de conştient de aerul proaspăt şi vesel, sclipirile de rouă pe iarbă, buruienile lucioase şi aroma înţepătoare a fructelor-comoară.

Tărâmul din jurul lui îl surprinse ca şi cum nu i-ar fi remarcat niciodată frumuseţea. Vitalitatea lui părea curios de tangibilă pentru simţurile sale. Avea impresia că poate vedea primăvara rodind în interiorul copacilor, ierbii, florilor, că poate auzi agitaţia păsărilor cântătoare sau mirosi prospeţimea bobocilor şi limpezimea aerului.

Deodată Atiaran se opri şi privi în jurul ei. O grimasă de dezgust şi preocupare îi încorda trăsăturile de parcă ar fi gustat vântul. Roti cu atenţie capul, încercând să localizeze sursa ameninţării.

Covenant îi urmă exemplul şi în timp ce o făcea fu străbătut de un fior de recunoaştere. Îşi dădea seama că într-adevăr exista ceva rău în aer, ceva fals.

Nu provenea din vecinătatea imediată – mirosurile copacilor, ierbii şi florilor, umezeala de după ploaie erau toate aşa cum trebuiau să fie – dar în spatele acestor mirosuri pândea în depărtare ceva neplăcut, deplasat, nefiresc. Înţelese instinctiv că era mirosul molimii – mirosul unei boli răspândite cu premeditare.

Un moment mai târziu vântul se schimbă; izul dispăru. Dar acel miros de boală îi ascuţise simţurile; contrastul accentuase impresia de vitalitate a împrejurimilor. Printr-un salt intuitiv reveni la schimbarea care avusese loc în interiorul lui sau pentru el.

Într-un anumit fel îl năucise complet, simţurile sale căpătaseră o nouă dimensiune. Privea iarba, îi simţea mirosul de verde crud şi îi vedea tinereţea, viaţa izbucnind, prospeţimea. Aruncându-şi ochii pe o aliantha din apropiere,

obţinu o impresie de putere, sănătate care îl ului.

Gândurile lui se derulară, bâjbâind, apoi dintr-odată se condensară în jurul ideii de sănătate. Vedea sănătatea, mirosea vigoarea naturală şi vitalitatea, auzea adevărata exuberanţă a primăverii. Sănătatea era atât de vie în jurul lui ca şi când spiritul vieţii Tărâmului ar fi devenit palpabil, s-ar fi întrupat. Parcă ar fi păşit fără avertisment într-un univers cu totul diferit. Chiar şi Atiaran – care privea extazul lui cu surprindere – era evident sănătoasă, cu toate că viaţa ei era complicată de necazuri, oboseală, suferinţă, hotărâre.

La naiba, murmură el. Lepra mea e atât de vizibilă pentru ea? Atunci de ce nu înţelege…? Se îndepărtă de privirea ei fixă, căutând o cale să testeze atât ochii ei, cât şi ai lui. După o clipă observă pe culmea unui deal un copac gilden care părea să aibă ceva în neregulă. În toate aspectele pe care le putea identifica şi specifica, acesta părea normal, sănătos, totuşi transmitea ochilor lui o impresie de putreziciune interioară, un junghi neaşteptat de regret. Arătându-i-l, o întrebă pe Atiaran ce vedea ea. Sobru, ea răspunse:

— Nu sunt maestru lillianrill, dar pot să-mi dau seama că gildenul moare. Vreun parazit i-a atins inima.

Tu nu ai mai văzut astfel de lucruri înainte?

Scutură din cap.

— Atunci cum supravieţuieşte lumea din care vii tu?

Părea întristată de perspectiva unei lumi în care sănătatea în sine era invizibilă.

El ignoră întrebarea ei. Voia s-o provoace, să afle ce vedea în el. Apoi îşi aminti cum spusese: Eşti închis pentru mine. Acum îi înţelegea comentariul, iar înţelegerea îi aduse un sentiment de uşurare. Intimitatea bolii lui era intactă, se afla în siguranţă. Îi făcu semn să continue drumul spre nord şi ea porni imediat, iar el o urmă cu plăcere. Pentru mult timp uită de sine văzând în jur atâta sănătate.

Treptat, pe măsură ce ziua înainta spre amiază şi spre crepuscul, el se adaptă astfel încât să vadă sănătatea dincolo de formele şi culorile care îi săreau în ochi. De două ori nările sale prinseseră mirosul tainic de boală, dar nu îl putu localiza nicăieri în apropierea pârâului unde Atiaran alesese să poposească.

În absenţa lui consideră ca va dormi liniştit.

Dar cumva un vis trandafiriu despre vigoare şi frumuseţe deveni un coşmar în care spiritele se lepădau de trupuri şi se arătau urâte, putrezite, pline de dispreţ. Fu bucuros să se trezească, bucuros chiar să-şi asume riscul de a se bărbieri fără ajutorul unei oglinzi.

În cea de-a şasea zi mirosul de boală deveni persistent şi se făcu tot mai puternic pe măsură ce Atiaran şi Covenant îşi croiau drum spre nord de-a lungul dealurilor. O ploaie scurtă de primăvară le înmuie hainele în miezul dimineţii, dar nu curăţă izul din aer.

Mirosul îl făcea pe Covenant să nu se simtă în largul lui, stârnindu-i neliniştea într-atât încât ajunse să i se pară că avea o sabie rece atârnând deasupra inimii, încă nu putea localiza clar mirosul. Îl încolţea dincolo de aromele ierbii, a ferigii şi a alianthei, dincolo de frumuseţea colinelor, ca duhoarea unui cadavru în putrefacţie aflat la limita nărilor sale.

În cele din urmă nu mai putu suporta tăcerea. Păşi alături de Atiaran şi întrebă:

— Tu simţi mirosul?

Fără să-i arunce o privire, ea replică apăsat:

— Da, Necredinciosule. Îl simt. Îmi e clar.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că ne îndreptăm spre primejdie. Nu te aşteptai?

Gândind „Pe focurile iadului!”, Covenant reformulă întrebarea:

— Dar de unde vine? Ce îl provoacă?

— De unde să ştiu eu? Contră ea. Nu sunt oracol.

Covenant se stăpâni înainte să-i dea o replică furioasă. Cu efort, îşi controlă temperamentul.

— Atunci ce este?

— E crimă, răspunse sec Atiaran şi grăbi pasul ca să se îndepărteze de el. Nu-mi cere să uit, părea să-i spună spatele şi el porni împleticit în urmă. Neliniştea rece i se apropie şi mai mult de inimă.

Pe la mijlocul după-amiezii senzaţia de boală sporea aproape cu fiecare pas. Ochii lui alergau în sus şi în jos pe dealuri, ca şi cum s-ar fi aşteptat în orice moment să zărească sursa mirosului. Îl dureau sinusurile din cauza adulmecării constante.

Dar nu percepea nimic – nimic altceva decât zgomotul înfundat al paşilor lui Atiaran urcând şi coborând prin văile şi pe culmile dealurilor, nimic altceva decât vigoarea copacilor, a tufişurilor, a florilor şi a ierbii crude, blazonul primăverii Pământului, nimic altceva decât intensificarea ameninţării a ceva rău în aer. Era o ameninţare subtilă, iar el simţea într-un mod obscur că motivul ei merita lacrimile.

Sentimentul crescu nelămurit ceva timp. Apoi o schimbare subită în încordarea spatelui lui Atiaran îl atenţionă pe Covenant să se încordeze şi el, cu câteva secunde înainte ca ea să-i şuiere să se oprească.

Tocmai ocolise un deal suficient de mult cât să vadă în cavitatea de dincolo de el. Înlemni pentru o clipă, aplecându-se uşor şi privind în depresiune. Apoi o luă la fugă în jos pe deal.

Covenant o urmă imediat. Din trei paşi ajunse la locul în care se oprise ea. Pe fundul depresiunii se afla un crâng, ca o insulă în mijlocul unui luminiş larg. Nu putu vedea nimic nelalocul lui. Dar simţul mirosului îl atenţionă urgent, iar Atiaran alerga direct spre crâng. El sprintă pe urmele ei.

Se opri brusc chiar la marginea dinspre răsărit a copacilor. Tremurând febril, se uită de jur împrejur cu o expresie de groază şi ură, ca şi cum ar fi vrut să între în crâng, dar nu avea curajul. Apoi strigă înspăimântată:

— Un waynhim? Melenkurion! Ah, pe Cele Şapte, cât de rău!

Când Covenant ajunse alături, ea fixa cu o privire ca un ţipăt mut desişul. Îşi ţinea mâinile încleştate în dreptul gurii şi umerii i se scuturau.

Imediat ce se uită la crâng observă şi el o cărare îngustă ducând spre interior. Impulsiv, porni înainte, afundându-se printre copaci. În cinci paşi ajunse la o deschidere foarte asemănătoare cu alte Popasuri pe care le văzuse. Încăperea era rotundă, dar avea aceiaşi pereţi alcătuiţi din copaci, acoperişul împletit din ramuri, paturi şi rafturi.

Dar pereţii erau stropiţi cu sânge, iar în mijloc zăcea pe jos o siluetă.

Covenant icni văzând că nu era un om.

Ansamblul părea uman, cu toate că torsul neobişnuit de lung şi membrele scurte, egale ca lungime, indicau că o astfel creatură putea să stea atât în poziţie verticală cât şi să alerge

pe mâini şi picioare. Dar faţa era complet străină pentru Covenant. Un gât lung, flexibil, lega de trup capul lipsit de păr; două urechi ascuţite se urcau pe ambele părţi spre creştet; gura era subţire, abia o despicătură în carne. Şi nu avea ochi. Două nări căscate înconjurate de o membrană groasă, cărnoasă, umpleau centrul feţei. Capul nu avea alte trăsături.

Înfipt în mijlocul pieptului creaturii, ţintuindu-l de pământ, era un ţăruş lung de fier.

Spaţiul duhnea atât de puternic a violenţă încât din câteva respiraţii Covenant aproape se sufocă.

Voia să fugă. El avea lepră; chiar şi morţii erau periculoşi pentru el. Dar se forţă să stea nemişcat în timp ce îşi forma o părere. Văzând creatura, primul său gând fusese că Tărâmul scăpase de ceva scârbos.

Dar în timp ce stătea scrâşnind din dinţi, ochii şi nasul îl corectară. Impresia de rău care îi asaltase simţurile provenea de la crimă – de la ţăruş – nu de la creatură. Carnea sa avea o nuanţă de sănătate distrusă; fusese naturală, corectă – o parte curată a vieţii din Tărâm. Înecându-se cu duhoarea morţii, Covenant se întoarse şi fugi.

Năvălind în lumina soarelui, o văzu pe Atiaran îndreptându-se deja spre nord, aproape ieşind din depresiune. Nu avea nevoie de un imbold special ca să se ia după ea; oasele sale doreau să pună o distanţă cât mai mare între el şi Popasul pângărit. Se grăbi în direcţia ei de parcă nişte fălci ar fi căutat să-l muşte de călcâie.

Tot restul zilei se simţi uşurat de kilometrii lăsaţi în urma lui. Izul nenatural se stingea încet pe măsură ce se grăbeau înainte. Dar nu scădea sub un anumit nivel. Când Covenant şi Atiaran se opriră siliţi de oboseală ca să înnopteze, el era convins că încă îi mai aşteptau neplăceri – că ucigaşul waynhimului se deplasa malefic la nord de ei. Atiaran părea să-i împărtăşească opinia; îl întrebă dacă ştia să se folosească de cuţitul pe care îl purta la el.

După ce somnul îl ocolise un timp, se hotărî s-o întrebe:

— N-ar fi trebuit să… să-l îngropăm?

Ea răspunse încet din patul ei cufundat în umbră dincolo de lumina pietrişului:

— Nu ar fi fost mulţumiţi de amestecul nostru. O să aibă ei

grijă de semenul lor. Dar mă tem că s-ar putea să rupă relaţiile cu Nobilii din cauza asta.

Ideea îi provocă lui Covenant un fior pe care nu şi-l putu explica şi zăcu fără să adoarmă jumătate de noapte sub batjocura rece a stelelor.

A doua zi îi găsi pe călători cu raţii reduse. Atiaran plănuise să-şi reîmprospăteze proviziile la Popas în ziua precedentă, aşa că acum nu îi mai rămăsese deloc vin de primăvară, doar nişte rămăşiţe de pâine şi alte alimente. Oricum nu exista pericolul de înfometare – se găseau din plin fructe-comoară în calea lor.

Dar trebuiau să plece la drum fără o mâncare caldă care să-i întremeze după noaptea rece şi neliniştitoare.

Şi erau nevoiţi să meargă în aceeaşi direcţie ca şi ucigaşul waynhimului. Covenant se pomeni tropăind furios, ca şi cum crima ar fi fost pusă la cale pentru el. Pentru prima dată după câteva zile îşi permise să se gândească la Drool şi la Nobilul Foul. Ştia că oricare dintre ei era capabil să ucidă un waynhim, chiar să-l ucidă fără rost. Iar Dispreţuitorul, cel puţin, putea foarte uşor să ştie unde se afla el.

Dar ziua trecu fără nicio întâmplare neplăcută.

Neplăcerea obscură, dar constantă din aer nu mai spori, iar tufele de aliantha abundau. Kilometru după kilometru, furia lui Covenant scăzu în intensitate. Se relaxa contemplând vigoarea din jurul său, privea copacii cu uimire nediminuată, stejarii măreţi şi ulmii demni, întinderea confortabilă a gildenilor, filigranul mimozelor, lăstarii elastici – şi bătrânele contururi calme ale colinelor culcate ca nişte capete somnoroase către întinderea rectilinie a câmpiilor dinspre apus.

Asemenea lucruri îi ofereau o nouă percepţie a pulsului şi a pauzei, a energiei crescânde şi a rocilor nemişcate ale Tărâmului. Prin contrast, chinuitoarea mizerie a morţii părea atât meschină şi neînsemnată pe lângă vasta vitalitate a dealurilor, cât şi abjectă, ca un act de cruzime asupra unui copil.

În dimineaţa următoare Atiaran schimbă direcţia, cotind puţin înspre est, astfel că ea şi Covenant urcară din ce în ce mai mult printre dealuri. Iar când soarele coborî suficient de jos ca să arunce pantele dinspre răsărit în umbră, călătorii zăriră Woodhelven înalt.

Apropiindu-se, Covenant obţinu o imagine bună asupra satului-copac, de la o distanţă considerabilă dincolo de un luminiş larg. Aprecie copacul ca având aproape o sută de metri înălţime şi vreo zece în diametru la bază. Trunchiul nu avea ramuri până la înălţimea de aproximativ zece-douăzeci de metri deasupra solului, apoi brusc crengile enorme se desfăceau orizontal de pe tulpină, formând un contur semioval cu vârful turtit. Ramurile şi frunzele erau atât de dese în copac încât cea mai mare parte a satului era ascunsă; dar Covenant putu vedea câteva scări între ramuri şi pe trunchi, iar în câteva noduri strânse ale crengilor i se păru că distinge forma locuinţelor. Dacă se mişcau oameni prin frunziş, aceştia erau extrem de bine camuflaţi şi el nu-i putu observa.

— Acesta este Woodhelven înalt, zise Atiaran, căminul oamenilor lillianrill, aşa cum Mithil Stonedown este căminul celor rhadhamaerl. Am mai fost cândva aici, pe drumul de întoarcere de la Loresraat. Locuitorii woodhelvenului sunt oameni primitori, deşi eu nu înţeleg ştiinţa lemnului. Ne vor oferi adăpost şi mâncare şi poate şi ajutor. Se spune: „Caută adevărul la rhadhamaerl şi sfaturi la lillianrill.” Am o nevoie chinuitoare de sfaturi. Vino.

Îl conduse pe Covenant prin luminiş la baza copacului imens. Trebuiră să ocolească trunchiul cu coajă aspră până în partea de nord-vest, unde găsiră o deschidere naturală în tulpina goală pe dinăuntru. Cavitatea interioară nu era adâncă; era doar suficient de largă ca să încapă o scară în spirală. Deasupra primei crengi groase se afla de asemenea o deschidere, de la care porneau în sus scări.

Imaginea îi readuse lui Covenant un fior al vechii sale frici de înălţimi, aproape uitată de la chinul cu treptele de la Postul de Veghe al lui Kevin. Nu voia să fie obligat să urce acele scări. Dar se părea că nu avea să fie nevoit s-o facă. Deschiderea din trunchi era blocată cu o poartă grea din lemn şi nu era nimeni acolo s-o deschidă. De fapt, întregul loc părea mult prea tăcut şi întunecat pentru a fi locuit de oameni. Amurgul se adâncea, dar din umbra de deasupra nu licărea nicio lumină casnică şi nicio strigare de seară între familii nu întrerupea liniştea.

Covenant îi aruncă o privire lui Atiaran şi observă că şi ea era nedumerită. Punându-şi mâinile pe barele porţii, zise:

— Asta nu e bine, Thomas Covenant. Când am venit aici ultima oară erau copii în luminiş, oameni pe scară şi nicio uşă la intrare. S-a întâmplat ceva. Însă nu simt un rău prea mare. Nu e mai multă nenorocire decât oriunde altundeva în drumul nostru.

Păşind înapoi de lângă poartă, înălţă capul şi strigă:

— Bună seara! Woodhelven înalt! Suntem drumeţi, oameni ai Tărâmului! Drumul e lung, viitorul întunecat! Ce s-a întâmplat cu voi?

Când nu primi niciun răspuns, continuă exasperată:

— Am mai fost pe aici! Pe atunci se spunea că ospitalitatea locuitorilor din Woodhelven nu are egal!

Asta este prietenia voastră pentru Tărâm?

Deodată auziră o bufnitură uşoară în spatele lor.

Întorcându-se, se pomeniră înconjuraţi de şapte sau opt bărbaţi purtând pumnale uşoare din lemn. Instinctiv, Atiaran şi Covenant se dădură înapoi. Ceilalţi înaintară şi unul dintre ei zise:

— Înţelesul noţiunii de prietenie se schimbă odată cu vremurile. Noi am văzut întunericul şi am auzit valurile întunecate. Suntem atenţi la străini.

O torţă se aprinse în mâna omului care vorbise.

În strălucirea intensă, Covenant îi văzu pentru prima dată pe woodhelvennini. Erau toţi înalţi, slabi şi supli, cu păr blond şi ochi de culoare deschisă. Purtau pelerine în nuanţele pădurii, iar materialul părea să se lipească de membrele lor, evitând să se agaţe de crengi. Fiecare bărbat ţinea un pumnal ascuţit din lemn lustruit care sclipea stins în lumina torţei.

Covenant era pierdut, dar Atiaran îşi strânse haina în jurul ei şi răspunse cu mândrie severă:

— Atunci fii atent. Eu sunt Atiaran soţia lui Trell din Mithil Stonedown. Acesta este Thomas Covenant Necredinciosul, purtătorul unui mesaj pentru Nobili. Venim cu prietenie şi de nevoie, căutăm adăpost şi ajutor. Nu ştiam că vă stă în obicei să luaţi prizonieri străinii.

Omul care ducea torţa păşi în faţă şi se înclină cu seriozitate.

— Când o să fim convinşi, o să ne cerem scuze. Până atunci trebuie să veniţi cu noi într-un loc unde să fiţi examinaţi. Am văzut indicii bizare şi vedem acum şi mai multe. Făcu semn din

cap către Covenant:

Nu vrem să facem vreo greşeală, nici având încredere, nici îndoindu-ne. Vreţi să mă urmaţi?

— Foarte bine, oftă Atiaran. Dar în Mithil Stonedown nu aţi fi fost trataţi astfel.

Bărbatul replică:

— Cei din Stonedown ar trebui să guste din necazurile noastre înainte să ne dispreţuiască precauţiile.

Acum veniţi în urma mea.

Păşi în faţă ca să deschidă poarta.

Covenant se opuse ordinului. Nu era pregătit să urce într-un copac înalt pe întuneric. Ar fi fost destul de rău şi pe lumină, când ar fi putut vedea ceea ce făcea, dar numai gândul de a-şi asuma un asemenea risc noaptea îi făcea pulsul să bubuie în tâmple, îndepărtându-se de Atiaran, rosti cu un tremur pe care nu şi-l putu reprima:

— Las-o baltă.

Înainte ca el să poată reacţiona, doi bărbaţi îl prinseră de braţe. Încercă să se răsucească, dar ei îl ţineau bine, ridicându-i mâinile în lumina torţei. Pentru o clipă, intensă, woodhelvenninul se holbă la mâinile lui – la inelul de pe stânga şi la cicatricea de pe dreapta – ca şi cum ar fi fost o stafie. Apoi omul cu torţa se răsti:

— Aduceţi-l.

— Nu! protestă Covenant. Nu înţelegeţi. Nu mă împac cu înălţimea. O să cad. Cum ei îl târau spre poartă, strigă: Pe focurile iadului! Încercaţi să mă omorâţi!

Cei care îl ţineau prizonier se opriră o clipă. Auzi o serie de răcnete, dar în panica lui confuză şi furioasă nu înţelese. Apoi conducătorul spuse:

— Dacă ţi-e teamă să urci, atunci nu ţi se va cere să urci.

În secunda următoare capătul unei frânghii căzu lângă Covenant. Imediat, încă doi bărbaţi îi legară încheieturile. Înainte să-şi dea seama ce se petrece, frânghia se încordă. Fu săltat în aer ca un sac neajutorat.

I se păru că aude un strigăt de protest din partea lui Atiaran, dar nu putu fi sigur. Plângând în sinea lui:

La dracu’! îşi încordă umerii împotriva presiunii şi se uită sălbatic în sus în beznă. Nu vedea pe nimeni trăgând de

frânghie – în ultima sclipire a luminii torţei, coarda părea să se întindă în sus într-un abis – şi asta îi dublă frica.

Apoi lumina de sub el dispăru.

În clipa următoare un foşnet slab al frunzelor îl anunţă că ajunsese la nivelul primelor ramuri. Zări o sclipire galbenă prin deschiderea din partea de sus a scării din copac. Dar frânghia îl săltă şi mai sus în înălţimile satului.

Propriile lui mişcări îl făceau să se legene uşor, astfel că la intervale neregulate se freca de frunze.

Dar contactul lui cu copacul se limita la atât. Nu vedea lumini, nu auzea voci; soliditatea de un negru adânc a ramurilor puternice aluneca lin pe lângă el ca şi cum ar fi fost târât către cer.

Curând ambii umeri îi pulsau dureros şi braţele îi amorţiseră. Cu capul lăsat pe spate, gâfâia în teroarea lipsită de lumină ca un înecat. Pe focurile iadului! Ahh!

Apoi, fără avertisment, mişcarea încetă. Înainte să se poată echilibra, se aprinse o torţă şi el se pomeni faţă în faţă cu trei bărbaţi care stăteau în picioare pe o creangă. În lumina bruscă păreau identici cu cei care îl capturaseră, dar unul dintre ei purta o coroniţă de frunze pe cap. Ceilalţi doi îl studiară pe Covenant câteva secunde, apoi se întinseră şi îl apucară de cămaşă, trăgându-l spre creanga lor. Când ramura solidă îi ajunse sub picioare, frânghia slăbi, lăsându-i braţele să cadă.

Avea încă încheieturile legate, dar încercă să se apuce de unul dintre bărbaţi ca să nu cadă de pe creangă. Braţele îi erau amorţite, nu le putea mişca.

Bezna se căsca sub el ca o fiară flămândă. Icnind, se aruncă spre bărbaţi străduindu-se să-i convingă să-l salveze. Ei îl smuciră brutal. El refuză să-şi susţină propria greutate şi îi sili să-l târască pe ramură până la o deschidere largă din trunchi. Acolo mijlocul tulpinii era scobit, formând o încăpere mare, iar Covenant căzu greu pe podea, tremurând de uşurare.

Rapid, un flux crescând de activitate se porni în jurul lui. El nu îi dădu atenţie; îşi ţinu ochii închişi, concentrându-se asupra stabilităţii solide a podelei şi a durerii sângelui reîntorcându-i-se în mâini şi braţe.

Durerea era chinuitoare, dar el o îndură într-o muţenie încordată. Curând simţi palmele înţepând şi degetele groase şi

fierbinţi. Le mişcă, strângându-le gheare.

Printre dinţi murmura în ritmul violent al inimii:

Pe focurile iadului! La dracu'. Deschise ochii.

Zăcea pe lemnul lustruit, în centrul miliardelor de cercuri concentrice ale trunchiului copacului. Inelele de vârstă făceau să pară că restul încăperii se concentra asupra lui ca şi cum ar fi fost aşezat în mijlocul unei ţinte, îşi simţea braţele nefiresc de dezarticulate, dar şi le forţă ca să se salte în poziţie şezând. Apoi îşi privi mâinile, încheieturile îi erau roase de frânghie, dar nu sângerau.

Ticăloşii!

Înălţă capul şi aruncă o privire în jur.

Încăperea avea cam şapte metri în diametru şi părea să cuprindă întregul interior al copacului. Singura deschidere era cea prin care intrase împleticindu-se, prin care putea vedea întunericul de afară; dar camera era viu luminată de torţe fixate pe pereţi – torţe care ardeau fără fum şi nu păreau să se consume.

Pereţii lustruiţi sclipeau ca şlefuiţi, dar tavanul, situat mult deasupra, era din lemn aspru, neprelucrat.

Cinci woodhelvennini stăteau în jurul lui Covenant în scorbură – trei bărbaţi, incluzându-l pe cel cu coroniţa de frunze şi două femei. Toţi purtau acelaşi tip de pelerine care se lipeau de trup, deşi culorile difereau şi toţi erau mai înalţi decât Covenant. Statura lor părea ameninţătoare, aşa că el se ridică încet în picioare, lăsându-şi jos rucsacul de pe umeri.

O secundă mai târziu bărbatul care îi condusese pe răpitorii lui Covenant de jos intră în încăpere, urmat de Atiaran. Ea părea să fie teafără, dar obosită şi deprimată, ca şi cum urcuşul şi neîncrederea i-ar fi secătuit puterile. Când îl zări pe Covenant înaintă, aşezându-se alături de el. Una dintre femei zise:

— Numai doi, Soranal?

— Da, răspunse paznicul lui Atiaran. Am cercetat şi nu mai erau şi alţii când au traversat ei luminişul dinspre sud. Iar iscoadele noastre nu au depistat alţi străini pe dealuri.

— Iscoade? întrebă Atiaran. Nu ştiam că e nevoie de iscoade între popoarele Tărâmului.

Femeia făcu un pas înainte şi replică:

— Atiaran soţia lui Trell, oamenii din Mithil Stonedown ne sunt cunoscuţi încă de când ne-am reîntors pe Tărâm în noua eră. Iar printre noi sunt unii care îşi amintesc de vizita ta aici. Noi ne cunoaştem prietenii şi valoarea prieteniei.

— Atunci cum de merităm un asemenea tratament?

Am venit în căutarea unor prieteni.

Femeia nu răspunse direct întrebării lui Atiaran.

— Pentru că suntem cu toţii oameni ai Tărâmului, zise ea şi pentru că primejdia noastră este primejdie pentru toţi, o să încerc să domolesc asprimea lipsei noastre de politeţe explicându-vă acţiunile noastre.

Noi, cei de aici, din inima copacului, suntem Heerii din Woodhelven înalt, conducătorii neamului nostru.

Eu sunt Llaura fiica lui Annamar. Iar ei – indică fiecare individ cu o mişcare a capului – sunt Omournil fiica lui Mournil, Soranal fiul lui Thiller, Padrias fiul lui Mill, Malliner fiul lui Veinnin şi Baradakas, Hirebrand de lillianrill.

Ultimul era bărbatul care purta coroniţă de frunze.

— Am hotărât să nu avem încredere şi vă vom expune motivele noastre. Văd că sunteţi nerăbdători.

O undă de amărăciune îi aspri glasul: Ei bine, n-o să vă obosim cu întreaga poveste a vântului nenorocirii care suflă din când în când asupra noastră dinspre Gravin Threndor. N-o să vă descriu furtunile furioase, nici n-o să vă arăt trupul păsării cu trei aripi care a murit în vârful Woodhelvenului şi n-o să comentez cât de adevărate sunt zvonurile despre o crimă care au ajuns la urechile noastre. Pe Cele Şapte!

Există cântece de mânie care trebuiesc cântate – dar nu le voi cânta acum. Dar vă spun asta: nu toţi slujitorii Ucigaşului Cenuşiu sunt morţi. Noi credem că a fost printre noi un proroc delirant.

Acest nume creă un spasm de spaimă care îl făcu pe Covenant să se uite rapid în jur, încercând să localizeze pericolul. Pe moment nu înţelese. Apoi observă că Atiaran înlemnise auzind cuvintele Llaurei – văzu muşchiul tresărind din colţul fălcii ei, simţi frica urcând în ea, cu toate că nu spusese nimic – şi înţelese.

Locuitorii woodhelvenului se temeau că ei doi ar putea fi proroci deliranţi.

Fără să se gândească, se răsti:
— Ridicol.
Heerii îl ignorară. După o scurtă pauză, Soranal continuă explicaţiile Llaurei:
— Acum două zile, la amiază, pe când oamenii erau ocupaţi cu munca şi meşteşugul lor, iar copiii se jucau pe ramurile de sus ale Copacului, a venit un străin la Woodhelven înalt. Cu două zile înainte, ultima furtună rea dinspre Muntele Tunetului se întrerupsese brusc, transformându-se într-una bună – iar în ziua în care a sosit străinul inimile noastre se bucurau gândindu-ne că o bătălie despre care noi n-am ştiut fusese câştigată în numele Tărâmului. Arăta ca un stonedownor şi se numea Jehannum. L-am întâmpinat cu ospitalitatea care aduce fericirea Tărâmului. Nu am văzut niciun motiv să ne îndoim de el, deşi copiii se fereau de el cu ţipete neobişnuite de frică. Vai de noi! Cei tineri au văzut mai limpede decât cei bătrâni.
A trecut printre noi cu aluzii întunecate şi ură în vorbe, aruncând glume ridicole despre meşteşugurile şi obiceiurile noastre. Iar noi nu am putut să-i răspundem. Dar ne-am amintit de Pace şi nu am făcut nimic timp de o zi. În acest timp, aluziile lui Jehannum s-au transformat în preziceri făţişe ale sfârşitului lumii.
Astfel că, în cele din urmă, l-am chemat în camera din inima copacului şi la întâlnirea cu Heerii. Am ascultat cuvintele alese de el, vorbe pline de batjocură şi insultă faţă de Tărâm. Apoi ochii noştri au văzut mai profund şi l-am supus testului lomillialor.
— Ştii ce este lomillialor, nu-i aşa, Atiaran? vorbi Baradakas pentru prima oară. Seamănă mult cu orcrest din rhadhamaerl. Este un lăstar al Copacului Unic, din care a fost făcut însuşi Toiagul Legii.
— Dar nu am avut ocazia să facem testul, reluă Soranal. Când Jehannum a văzut înaltul Lemn, a ţâşnit printre noi şi a fugit. L-am urmărit, dar ne luase prin surprindere – eram prea paşnici, nepregătiţi pentru astfel de rele – iar viteza lui o depăşea de departe pe a noastră. A scăpat de noi şi s-a îndreptat către răsărit.
Oftă, concluzionând:
— În singura zi care s-a scurs de atunci am început să

reînvăţăm cum să apărăm Tărâmul.

După o clipă, Atiaran spuse încet:

— Vă înţeleg. Iertaţi-mi mânia – am vorbit cu grabă şi ignoranţă. Dar cu siguranţă acum puteţi vedea că noi nu suntem prieteni ai Ucigaşului Cenuşiu.

— Putem vedea multe în tine, Atiaran soţia lui Trell, zise Llaura, cu ochii fixaţi atent pe stonedownoră, multe păreri de rău şi mult curaj. Dar tovarăşul tău este închis în faţa noastră. E posibil să fim nevoiţi să-l luăm prizonier pe acest Thomas Covenant.

— Melenkurion! şuieră Atiaran. Să nu îndrăzniţi!

Voi nu ştiţi? Nu v-aţi uitat la el?

Auzind asta, un murmur de uşurare trecu printre Heeri, un murmur care le accentuă încordarea.

Păşind către Atiaran, Soranal întinse mâna dreaptă, cu palma înainte, într-un salut de bun venit şi spuse:

— Ne-am uitat – ne-am uitat şi am ascultat. Avem încredere în tine, Atiaran soţia lui Trell. Tu ai pronunţat un cuvânt pe care niciun proroc delirant nu l-ar rosti ca să şi salveze un tovarăş.

O luă de braţ şi o trase de lângă Covenant, scoţând-o din centrul încăperii.

Fără ea alături, Covenant se simţi dintr-odată expus, vulnerabil. Pentru prima dată îşi dădu seama cât de mult ajunsese să depindă de prezenţa ei, de îndrumarea ei, dacă nu de sprijinul ei. Dar nu avea dispoziţia necesară ca să accepte ameninţările pasiv.

Se fixă pe călcâie, gata să se mişte în orice direcţie şi ochii i se deplasară rapid printre chipurile care se holbau la el dinspre pereţii sclipitori ai încăperii.

— Jehannum a făcut multe preziceri, spuse Llaura, dar una anume trebuie s-o aflaţi. A spus că un mare necaz se îndreaptă spre noi peste dealurile din sud, sub asemănarea lui Berek Jumătate-de-Mână. Şi iată – arătă cu braţul palid la Covenant şi glasul i se ridică sever în timp ce vorbea – iată aici un străin de Tărâm, cu palma dreaptă pe jumătate tăiată şi purtând pe stânga un inel din aur alb. Fără îndoială aduce un mesaj Nobililor – mesajul damnării!

Cu o notă intensă de rugăminte în glas, Atiaran zise:

— Nu vă grăbiţi să judecaţi. Amintiţi-vă Legământul.

Voi nu sunteţi Nobili. Iar cuvintele întunecate pot să fie avertismente la fel ca şi profeţii. Aveţi încredere în vorbele unui proroc delirant?

Baradakas se înfioră uşor.

— Nu mesajul îl judecăm. Testul este pentru om.

Întinzându-se în spate, ridică o vergea netedă de lemn lungă de un metru de pe care toată coaja fusese înlăturată. O ţinea uşor de mijloc, cu respect.

— Acesta este lomillialor.

Când pronunţă numele, lemnul sclipi ca şi când suprafaţa sa ar fi fost umezită de rouă.

Ce naiba e asta? Covenant încercă să se pregătească pentru orice avea să urmeze.

Dar următoarea mişcare a Hirebrandului îl luă prin surprindere. Baradakas legănă bâta şi o ridică asupra Necredinciosului.

Sări într-o parte şi prinse lomillialor-ul cu mâna dreaptă. Dar nu avea suficiente degete ca să-l apuce repede; alunecă şi căzu pe jos cu un sunet de lemn lovit care păru nefiresc de puternic în liniştea camerei.

O clipă toată lumea rămase nemişcată, încremenind pe măsură ce absorbeau tâlcul celor văzute.

Apoi, la unison, Heerii emiseră verdictul definitiv ca o condamnare la moarte:

— Înaltul Lemn îl respinge. Nu este bine-venit în Tărâm.

10

SĂRBĂTOAREA PRIMĂVERII

Cu o mişcare fluidă, Baradakas scoase o măciucă de sub pelerină şi o ridică, îndreptându-se către Covenant.

Covenant reacţionă instinctiv în apărare. Înainte ca Hirebrandul să ajungă la el, se ghemui şi apucă vergeaua de lomillialor cu mâna stângă. Când Baradakas coborî măciuca spre capul lui, izbi braţul Hirebrandului cu băţul.

Într-un nor de scântei albe, măciuca se făcu aşchii.

Baradakas fu aruncat înapoi ca de suflul unei explozii.

Forţa loviturii rezonă prin mâna lui Covenant până la cot şi

degetele îi amorţiră pe moment. Vergeaua începu să-i alunece din mână. Se holbă la ea, gândindu-se: ce naiba…? apoi uluirea mută a Heerilor şi silueta chircită a Hirebrandului îl calmă. Mă testează? scrâşni el. Ticăloşii. Apucă vergeaua în mâna dreaptă, ţinând-o de mijloc aşa cum făcuse Baradakas. Lemnul lucios părea lustruit; îi dădea senzaţia de alunecare, ca şi cum ar fi ţâşnit din strânsoarea lui, cu toate că lemnul de fapt nu se mişca. Apucându-l, se uită răutăcios în jur la Heeri, punându-şi în privire toată mânia pe care comportamentul lor o stârnise în el.

— Acum mai spuneţi-mi încă o dată cum mă respinge obiectul ăsta.

Soranal şi Llaura stăteau de o parte şi de alta a lui Atiaran, cu Malliner în faţa lor, sprijinit de perete.

Omournil şi Padrias se aplecaseră deasupra Hirebrandului căzut. În timp ce Covenant îi supraveghea, Atiaran îl înfruntă mohorâtă:

— În timpurile de demult, când Înaltul Nobil Kevin a avut încredere în Ucigaşul Cenuşiu, a primit daruri nepreţuite de orcrest şi lomillialor. Legendele spun că aceste daruri s-au pierdut repede – dar atâta timp cât le-a avut Ucigaşul Cenuşiu, ele nu l-au respins. Este posibil ca Dispreţul să poarte masca adevărului. Poate că magia sălbatică întrece adevărul.

— Mulţumesc mult! Covenant se uită chiorâş la ea.

— Ce încerci să-mi faci?

Cu voce slabă, Llaura replică:

— Asta e o legendă. Dar noi nu suntem decât woodhelvennini, nu Nobili. Astfel de probleme ne depăşesc.

Niciodată în istoria poporului nostru un test al adevărului nu a doborât un Hirebrand de lillianrill.

Cum e cântecul? „El va mântui sau va condamna Pământul.” Să ne rugăm să nu atragem condamnarea prin neîncrederea noastră. Întinzând către Covenant o mână nesigură într-un salut de bun-venit, rosti: Salut, Necredinciosule! Iartă-ne îndoielile şi fii bine-venit la Woodhelven înalt.

O clipă, Covenant o privi în faţă cu o ripostă amară strâmbându-i buzele. Dar când îi întâlni ochii, îşi dădu seama de sinceritatea scuzelor ei. Remarca îi scăzu vehemenţa. Cu intenţii contradictorii, murmură:

— Las-o baltă.

Llaura şi Soranal se înclinară amândoi ca şi cum el ar fi acceptat scuzele. Apoi se întoarseră să vadă cum Baradakas se ridica ameţit în picioare. Îşi freca faţa cu mâinile de parcă ar fi fost acoperită cu pânze de păianjen, dar îi asigură pe Omournil şi Padrias că era teafăr. Cu un amestec de uimire şi tristeţe în ochi, îl salută şi el pe Covenant.

Covenant răspunse cu o mişcare severă din cap.

Nu aşteptă ca Hirebrandul să-l ceară, ci îi întinse lomillialor-ul lui Baradakas, bucuros să scape de atingerea lui neliniştitoare, nesigură.

Baradakas primi vergeaua şi schiţă un surâs, ca şi când ar fi fost martor la propria sa înfrângere.

Apoi îl strecură sub pelerină. Întorcând zâmbetul către Covenant, spuse:

— Necredinciosule, prezenţa noastră aici nu mai este necesară. Nu ai mâncat, iar oboseala călătoriei te apasă greu. Accepţi ospitalitatea casei mele?

Invitaţia îl surprinse pe Covenant; ezită o clipă, încercând să se hotărască dacă poate avea sau nu încredere în Hirebrand. Baradakas părea calm, deloc ostil, dar zâmbetul său era mai complex decât scuzele Llaurei. Însă se gândi că, dacă era vorba de încredere, ar fi mai în siguranţă numai cu Baradakas decât cu toţi Heerii la un loc. Ţeapăn, zise:

— Îmi faci o onoare.

Hirebrandul se înclină:

— Acceptând un dar faci o onoare celui care ţi-l oferă.

Privi în jur la ceilalţi woodhelvennini, iar când ei dădură aprobator din cap, se întoarse şi ieşi din încăperea din inima copacului.

Covenant aruncă o privire către Atiaran, dar deja ea vorbea încet cu Soranal. Fără să mai întârzie, păşi afară pe ramura groasă alături de Baradakas.

Întunericul din marele copac era acum presărat cu lumini – focurile din casele woodhelvenninilor. Luminau mult în jos printre crengi, dar nu ajungeau până la sol. Involuntar, Covenant apucă strâns umărul lui Baradakas.

— Nu e departe, zise blând Hirebrandul. În sus pe ramura următoare. O să vin în spatele tău – n-o să cazi.

Înjurând încet printre dinţi, Covenant apucă treptele scării. Ar fi vrut să se retragă, să se întoarcă la soliditatea camerei din inima copacului, dar orgoliul şi furia îl împiedicau. Iar treptele păreau sigure, aproape aderente sub degetele lui. Când Baradakas îi puse o mână liniştitoare pe spate, porni să urce cu teamă.

După cum promisese Baradakas, următoarea ramură nu era departe. Curând Covenant ajunse pe o altă creangă groasă. La câţiva paşi depărtare de trunchi se bifurca, iar la bifurcaţie se găsea casa Hirebrandului.

Sprijinindu-se de umerii lui Baradakas, se apropie de uşă şi trecu pragul ca şi cum ar fi fost suflat înăuntru de o rafală de uşurare.

Se afla într-o locuinţă curată cu două încăperi, formată în întregime din ramurile copacului. Crengile întreţesute alcătuiau parţial podeaua şi toţi pereţii, inclusiv cel despărţitor dintre camere, iar tavanul era un dom din lăstari şi frunze. De-a lungul unuia dintre pereţii primei camere, noduri mari de lemn creşteau ca nişte scaune şi în faţa lor atârna un fel de laviţă.

Locul avea un aer cald, curat, o ambianţă de devoţiune pentru ştiinţă, pe care Covenant o găsea vag tulburătoare, ca o reamintire a faptului că Hirebrandul putea fi un om periculos.

În timp ce Covenant cerceta încăperea, Baradakas fixă torţe pe fiecare dintre pereţii exteriori şi le aprinse frecându-le capetele cu palmele şi murmurând molatec. Apoi scotoci puţin prin camera cealaltă şi se întoarse aducând o tavă încărcată cu felii de pâine şi brânză, mai mulţi ciorchini de struguri şi un urcior de lemn. Aşeză o măsuţă mică cu trei picioare între două dintre scaune, puse tava pe ea şi îi făcu semn lui Covenant să ia loc.

Văzând mâncarea, Covenant descoperi că îi era foame; nu mâncase nimic altceva decât aliantha în ultimele două zile. Privi cum Baradakas se înclină asupra hranei. Apoi se aşeză. Urmând exemplul gazdei, îşi făcu sendvişuri cu brânză şi struguri între felii de pâine proaspătă şi se servi liber din urciorul cu vin de primăvară. În graba de a mânca nu spuse nimic la început, concentrându-şi atenţia asupra mâncării.

Dar nu uita cine era gazda lui, ceea ce se petrecuse între ei.

Lăsându-i vinul de primăvară lui Covenant, Baradakas

strânse rămăşiţele mesei. Întorcându-se după ce depozitase alimentele în camera din spate, zise:

— Şi acum, Necredinciosule. În ce alt mod te mai pot ajuta?

Covenant luă o înghiţitură lungă de vin de primăvară, apoi răspunse cât de firesc putu:

— Dă-mi un răspuns. Mai devreme erai gata să-mi crăpi capul. Şi se pare că ai avut parte de o zdruncinătură frumoasă din partea acelui… acelui înalt Lemn. De ce m-ai invitat aici?

O clipă Baradakas ezită, ca şi când ar fi cântărit cât de mult trebuia să spună. Apoi se duse în încăperea lui din spate, luă un toiag neted, lung de vreo doi metri şi se aşeză pe pat faţă în faţă cu Covenant. Vorbind, începu să lustruiască lemnul alb cu o cârpă moale.

— Există multe motive, Thomas Covenant. Aţi cerut un loc unde să dormiţi, iar casa mea este cea mai apropiată dintre toate de camera din inima lemnului – pentru cineva care detestă înălţimile. Şi nici eu, nici tu nu suntem necesari din punctul de vedere al sfaturilor şi ajutorului din această noapte. Atiaran cunoaşte Tărâmul – ea va spune tot ceea ce este necesar privind călătoria voastră. Iar Soranal şi Llaura sunt capabili să îi ofere orice ajutor va cere.

Privind de-a curmezişul camerei la mâinile lucrând ale lui Baradakas şi la ochii deschişi la culoare şi pătrunzători, Covenant avu senzaţia ciudată că testul fusese reluat şi că întâlnirea cu lomillialor-ul nu fusese decât începutul examinării lui Baradakas. Dar vinul de primăvară îi slăbea temerile şi încordarea; nu mai era neliniştit. Calm, zise:

— Spune-mi mai multe.

— De asemenea am intenţionat ca prin oferta mea de ospitalitate să-mi cer scuze. Eram pregătit să te rănesc, iar această încălcare a Legământului Păcii cere o compensaţie. Dacă te-ai fi dovedit a fi slujitor al Ucigaşului Cenuşiu ar fi fost suficient să te iau prizonier. Iar rănirea ta ar fi putut lipsi Nobilii de ocazia de a te examina. Astfel că, din acest punct de vedere, eu am greşit. Şi am greşit şi mai mult când tu ai ridicat lomillialor-ul şi focul lui m-a lovit. Sper să-mi îndrept prostia.

Covenant aprecie sinceritatea Hirebrandului, dar senzaţia că este studiat mai degrabă se întări decât scăzu. Susţinu privirea gazdei lui:

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

Cu un ton lipsit de surpriză, Baradakas replică:

— Mai există şi alte motive? Tu ce vezi în mine?

— Încă mă testezi, mârâi Covenant.

Hirebrandul înclină încet din cap.

— Poate. Poate asta fac.

Se ridică în picioare şi apăsă un capăt al toiagului de podea ca şi cum ar fi vrut să-i dea un ultim lustru.

Apoi spuse:

— Uite, Thomas Covenant – am făcut un toiag pentru tine. Când l-am început, am crezut că îl fac pentru mine. Dar acum ştiu că nu e aşa. Ia-l. S-ar putea să-ţi fie de folos atunci când ajutorul şi sfaturile eşuează. La scurta întrebare din ochii lui Covenant răspunse: Nu, ăsta nu e înalt Lemn. Dar e bun oricum.

Dă-mi voie să ţi-l ofer.

Covenant clătină din cap.

— Termină-ţi testul.

Brusc, Baradakas ridică toiagul şi lovi puternic lemnul de sub picioarele sale. O clipă, întreaga ramură se clătină ca lovită de vijelie; crengile subţiri se zbătură şi întreaga locuinţă se scutură ca o surcică pe un val furios. Covenant se temu că va cădea copacul şi se apucă speriat de scaun. Dar aproape imediat mişcarea violentă se potoli. Baradakas îşi ridică ochii palizi către Covenant şi şopti:

— Atunci ascultă-mă, Necredinciosule. Niciun test al adevărului nu este mai puternic decât cel care îl face. Iar eu ţi-am simţit puterea. În toată memoria lillianrill, niciun Hirebrand nu a fost vreodată lovit de înaltul Lemn. Noi suntem prietenii Copacului Unic, nu duşmanii săi. Dar faţă de tine eu sunt slab ca un copil. Nu pot obţine de la tine adevărul prin forţă. În ciuda testului meu, ai putea să fii însuşi Ucigaşul Cenuşiu, venit să transforme în cenuşă toată viaţa de pe Tărâm.

Înfuriat de idee, Covenant scrâşni:

— E ridicol.

Baradakas păşi mai aproape şi-şi fixă privirea cercetătoare adânc în ochii lui Covenant. Acesta nu ştiu ce să facă; simţea că Hirebrandul sondează părţi ale lui pe care le voia protejate, ascunse. Ce-are de-a face cu mine ticălosul ăsta de Foul? Se

întrebă amar. Nu eu am ales să-i fac comisioanele.

Deodată ochii lui Baradakas se lărgiră şi se dădu înapoi ca şi cum ar fi văzut ceva cu o putere uluitoare. Se prinse de pat şi rămase acolo câteva secunde, privindu-şi mâinile care tremurau pe toiag. Apoi spuse, cu grijă:

— Adevărat. Cândva poate o să fiu destul de înţelept ca să ştiu pe ce mă pot baza. Acum am nevoie de timp ca să înţeleg. Am încredere în tine, prietene. La judecata finală nu ne vei abandona morţii. Uite. Îi întinse din nou toiagul: îmi accepţi darul?

Covenant nu răspunse imediat. Tremura şi el şi trebui să strângă din dinţi înainte de a răspunde fără să-i tremure glasul:

— De ce? De ce ai încredere în mine?

Ochii Hirebrandului sclipiră ca umeziţi de lacrimi, dar zâmbi şi spuse:

— Eşti un om care cunoaşte valoarea frumuseţii.

Covenant se holbă uimit de răspuns, apoi îşi mută privirea. Fu cuprins de o ruşine complexă; se simţea necurat, pătat în faţa încrederii lui Baradakas. Apoi se întări. Mişcă-te continuu. Supravieţuieşte. Ce legătură are încrederea cu asta? Brusc, se întinse şi acceptă toiagul.

Îl simţea pur în mâna lui, ca şi cum ar fi fost sculptat din cel mai sănătos lemn cu cel mai iubitor devotament. Îl ţinu în mâini, îl analiză de parcă i-ar fi putut oferi inocenţa care lui îi lipsea.

La scurt timp după aceea se surprinse căscând larg.

Nu-şi dăduse seama cât era de obosit. Încercă să-şi suprime osteneala, dar efortul nu făcu decât să-i provoace un alt căscat.

Baradakas îi răspunse cu un surâs amabil. Se ridică de pe pat şi-i făcu semn lui Covenant să se întindă.

Covenant nu avea intenţia să adoarmă, însă imediat ce fu la orizontală tot vinul de primăvară pe care îl băuse păru să-i năvălească în cap şi el se simţi ca legănat de vântul din vârful copacului. În curând dormea buştean.

Dormi profund, tulburat numai de amintirea ochilor intenşi, întrebători ai Hirebrandului şi de senzaţia că lomillialor-ul îi aluneca dintre degete oricât de tare l-ar fi strâns.

Când se trezi în dimineaţa următoare, braţele îl dureau de

parcă s-ar fi luptat toată noaptea cu un înger. Deschizând ochii, o zări pe Atiaran stând în cameră lângă el, aşteptând. Imediat ce îl văzu treaz se ridică şi se apropie de el.

— Haide, Thomas Covenant. Deja am pierdut prima parte a dimineţii.

Covenant o cercetă o clipă. Străfundurile chipului ei păstrau o umbră adâncă de oboseală şi el bănui că îşi petrecuse cea mai mare parte a nopţii discutând cu Heerii. Însă părea cumva liniştită de ceea ce auzise şi împărtăşise, iar sclipirea din ochii ei era aproape optimistă. Poate acum avea un fel de speranţă.

Cum aproba orice i-ar fi putut reduce ostilitatea faţă de el, sări din pat ca şi cum i-ar fi împărtăşit optimismul. În ciuda durerii din braţe, se simţea remarcabil de reîmprospătat, de parcă ambianţa din Woodhelven s-ar fi folosit de ospitalitatea şi milostenia sa ca să-l ajute pe el să se odihnească. Mişcându-se vioi, se spălă pe faţă, se şterse cu un prosop gros din frunze, apoi se verifică să nu aibă vreo rană şi îşi aranjă hainele. Pe măsuţa cu trei picioare se găsea o pâine şi când rupse din ea o bucată drept mic dejun descoperi că era compusă din pâine şi carne coapte împreună. Mestecând din ea, se duse să se uite afară pe una dintre ferestre.

Atiaran i se alătură şi împreună priviră printre ramuri înspre nord. În depărtare se vedea un râu curgând spre est şi dincolo de el dealuri care se întindeau până la orizont. Dar ceva mai mult decât râul separa aceste dealuri din nord de cele printre care călătoriseră încă de când părăsiseră Mithil Stonedown.

Terenul de dincolo de râu părea să se încreţească sub strălucirea soarelui matinal, ca şi cum pământul tăcut s-ar fi scurs peste maluri, ca şi cum roca tainică a Tărâmului şi-ar fi unduit suprafaţa, revelându-se celor care ştiau s-o citească. Din poziţia sa avantajoasă în înaltul Woodhelven, Covenant avea senzaţia că vede ceva care depăşea chiar şi noile sale percepţii.

— Acolo, zise Atiaran încet, ca şi cum ar fi vorbit despre un loc sacru, acolo este Andelain. Hirebrandul şi-a ales bine locuinţa având o astfel de vedere.

Aici Râul Mithil curge spre răsărit înainte de a coti din nou la nord către Gravin Threndor şi Râul Alinării. Dincolo de el se află Colinele Andelain, bogăţia alinătoare de inimi a Tărâmului. Ah,

Covenant, vederea lor îmi dă curaj. Iar Soranal m-a învăţat un drum care face posibil cel mai drag vis al meu. Cu noroc şi dacă mergem repede, am putea vedea ceea ce ar transforma mult din prostia mea în înţelepciune.

Trebuie să pornim. Eşti pregătit?

Nu, se gândi Covenant. Nu să stăm agăţaţi de copacul ăsta. Dar aprobă din cap. Atiaran îi adusese rucsacul şi, în timp ce ea ieşea din casa Hirebrandului pe ramura lată, el îşi aranjă curelele pe umeri, ignorând durerea din braţe. Apoi luă toiagul pe care i-l dăruise Baradakas şi se pregăti să-şi rişte gâtul coborând din Woodhelven.

Trunchiul se afla la numai trei sau patru paşi distanţă, dar cei o sută de metri până la pământ îl făcură să încremenească, să ezite cu teamă în timp ce primele semne de vertij îi rodeau hotărârea. Dar, stând în uşa Hirebrandului, auzi strigăte de voci tinere şi văzu copii alergând printre crengile de deasupra capului. Unii îi fugăreau pe alţii şi în urmărire săreau de pe o ramură pe alta voioşi, de parcă o căzătură ar fi fost incapabilă să le facă vreun rău.

În clipa următoare doi copii, un băiat şi o fetiţă, săriră pe creangă în faţa lui Covenant de pe o alta aflată la vreo şapte metri înălţime. Fata îl urmărea pe băiat, dar el scăpă de atingerea ei şi se strecură în spatele lui Covenant. Din adăpost strigă vesel:

— Casă! Prinde-l pe altu'! Eu sunt în casă!

Fără să se gândească, Covenant spuse:

— E în casă.

Fetiţa râse, mimă un salt înainte şi fugi după altcineva. Imediat, băiatul alergă la trunchi şi se repezi pe scară spre terenurile de joacă de sus.

Covenant inspiră adânc, apucă strâns toiagul ca să se echilibreze şi ieşi pe uşă.

Tremurat şi temător, se strădui să ajungă la relativa siguranţă a trunchiului.

După aceea se simţi mai bine. Când îşi prinse toiagul printre curelele rucsacului putu să apuce scara cu ambele mâini şi atunci senzaţia de siguranţă dată de trepte îl linişti. Înainte să ajungă la jumătatea distanţei, inima lui nu mai bubuia dezordonat şi era capabil să se încreadă suficient în

strânsoarea mâinilor încât să se uite în jurul lui la locuinţele şi oamenii pe lângă care trecea.

În cele din urmă ajunse la ramurile de jos şi o urmă pe Atiaran pe scară până la sol. Acolo Heerii se adunaseră ca să-şi ia rămas-bun. Când îl văzu pe Baradakas, Covenant luă toiagul în mână ca să-i arate că nu uitase şi făcu o grimasă ca răspuns la surâsul Hirebrandului.

— Ei bine, purtători ai mesajului, zise Llaura după o pauză, ne-aţi spus că soarta Tărâmului apasă pe umerii voştri şi noi am crezut. Ne întristează că nu vă putem uşura povara – dar considerăm că nimeni nu vă poate înlocui în această problemă. Puţinul ajutor pe care l-am putut da l-am dat. Nu ne rămâne decât să ne apărăm căminul şi să ne rugăm pentru voi. Vă dorim drum bun, pentru binele Tărâmului. Iar pentru binele vostru, grăbiţi-vă ca să ajungeţi la timp la Sărbătoare. Cei care văd acel festival au multe semne de speranţă. Atiaran soţia lui Trell, mergi în pace şi credinţă. Aminteşte-ţi de drumul despre care ţi-a vorbit Soranal şi nu face ocoluri. Thomas Covenant, Necredincios şi străin Tărâmului – fii onest. În momentele de întunecime aminteşte-ţi de toiagul Hirebrandului.

Acum plecaţi.

Atiaran răspunse atât de formal, încât parcă ar fi îndeplinit un ritual:

— Plecăm, amintindu-ne de Woodhelven înalt pentru adăpostul, ajutorul şi speranţele oferite.

Se înclină, atingându-şi fruntea cu palmele şi apoi depărtând braţele. Nesigur, Covenant îi urmă exemplul. Heerii le întoarseră gestul de inimă deschisă cu o lentoare ceremonioasă. După aceea Atiaran porni înspre nord, iar Covenant pluti în urma ei ca o frunză în siajul hotărârii ei.

Niciunul dintre ei nu privi înapoi. Odihna în satul din copac îi făcuse vioi, le dăduse o dispoziţie bună.

În feluri diferite, fiecare dorea să ajungă în Andelain şi ştiau că Jehannum plecase din Woodhelven înalt către est, nu către nord. Se grăbiră printre colinele bogate şi la începutul după-amiezii ajunseră pe malurile Râului Mithil.

Traversară printr-un vad larg. Înainte de a intra în apă, Atiaran îşi descălţă sandalele şi o intuiţie semiconştientă îl împinse pe Covenant să-şi scoată şi el ghetele şi şosetele şi să-

şi suflece pantalonii. La mirosul luxuriant al primelor Coline, simţi cumva că era nevoie să străbată Mithilul desculţ pentru a fi pregătit, că spălarea picioarelor în râu era necesară pentru transsubstanţierea cărnii lui în esenţa pură a Andelainului.

Când păşi pe malul nordic îi putu percepe vitalitatea prin picioare; acum chiar şi tălpile îi erau sensibile la vigoarea Tărâmului. Îi plăcea atât de mult senzaţia puternică a Colinelor sub degetele picioarelor, încât nu era dispus să-şi încalţe iar ghetele, dar îşi refuză această plăcere ca să poată fi în stare să ţină pasul cu Atiaran.

Apoi o urmă pe poteca despre care o învăţase Soranal – o cale uşoară prin centrul Andelainului – merse şi se minună de schimbarea care se abătuse asupra Pământului de când traversaseră râul.

Percepea schimbarea distinct, dar aceasta părea să treacă de detaliile din care era compusă. Copacii erau în general mai înalţi şi mai groşi decât rudele lor de la sud; tufele luxuriante şi îmbelşugate de aliantha acopereau adesea versanţi întregi cu verdele lor albăstrui; ridicăturile şi vâlcelele erau scufundate în ierburi înmiresmate; florile se iveau pe neaşteptate în adierea vântului de parcă abia cu o clipă în urmă ar fi răsărit vesele din solul mănos; mici animale de pădure – iepuri, veveriţe, bursuci şi altele asemănătoare – alergau prin jur, amintindu-şi doar vag că ar trebui să se teamă de oameni. Dar adevărata diferenţă era una subtilă. Colinele Andelain transmiteau simţurilor lui Covenant o impresie de sănătate mai pură decât orice altceva întâlnise el. Aura de bine era aici atât de puternică încât începu să regrete că el aparţinea unei lumi în care sănătatea era impalpabilă, nedefinită, posibil de distins numai prin implicaţii. Un timp se întrebă cum va fi în stare să se întoarcă, să se trezească. Dar frumuseţea Andelainului îl făcu repede să uite de asemenea preocupări. Drăgălăşenia era periculoasă – nu pentru că ar fi fost amăgitoare sau ar fi produs vreun rău, ci pentru că putea seduce. Nu peste mult timp boala, SVE, dispreţul, furia, toate erau uitate, pierdute în fluxul de sănătate de la un peisaj la altul din jurul lui.

Prins între Coline, înconjurat de asemenea vitalitate tangibilă şi clară, deveni din ce în ce mai surprins că Atiaran nu voia să zăbovească. Pe măsură ce săltau peste terenul ondulat,

pătrunzând kilometru după kilometru tot mai adânc în Andelain, el ar fi vrut să se oprească la fiecare nouă revelaţie, la fiecare vale, cărare sau vâlcea, ca să savureze ceea ce vedea – să absoarbă totul prin ochi până ajungea să facă parte din el, de neşters, asigurat împotriva oricărui necaz. Dar Atiaran îl presa – sculându-se devreme, făcând popasuri scurte, mergând până târziu. Ochii ei erau concentraţi într-un punct îndepărtat, iar oboseala care creştea pe chipul ei părea incapabilă să iasă la suprafaţă. Evident, chiar şi aceste Coline păleau în faţa ei în anticiparea inexplicabilei „Sărbători”. Covenant nu avea de ales decât să se grăbească în urma ei; voinţa ei nu tolera nicio întârziere.

A doua noapte petrecută departe de Woodhelven înalt fu atât de luminoasă şi de limpede încât nu trebuiră să se oprească la apusul soarelui, iar Atiaran continuă să meargă până aproape de miezul nopţii. După cină, Covenant stătu mult timp privind cerul şi stelele înţepătoare. Cornul lunii se ridica sus pe cer, iar semicercul său alb arunca o sugestie a luminii supranaturale care iluminase prima sa noapte pe Tărâm.

Remarcă, indiferent:

— Luna o să scadă în câteva zile.

Atiaran îl privi sever, ca şi cum ar fi suspectat că îi descoperise vreun secret. Dar nu spuse nimic, iar el nu-şi dădu seama dacă reacţiona la o amintire sau la o anticipare.

Ziua următoare începu la fel de splendid ca şi precedenta. Lumina soarelui făcea roua să strălucească precum pietrele preţioase, sclipind ca diamantele prin iarbă şi frunze; aerul la fel de proaspăt ca prima adiere a Pământului purta peste Coline foşnetul alianthei şi zadei, parfumul de gilden şi bujor. Covenant privea la aceste lucruri cu un fel de extaz al inimii şi o urma mulţumit pe Atiaran către nord. Dar la începutul după-amiezii se întâmplă ceva care îi întunecă toată bucuria, ofensându-l până în măduva oaselor. În timp ce mergea pe o potecă naturală între dealuri acoperite de păduri dese, simţind acut iarba primăvăratecă de sub picioare, călcă fără niciun avertisment pe o brazdă pe care o simţi la fel de periculoasă ca nişte nisipuri mişcătoare.

Instinctiv se retrase, sărind înapoi trei paşi. Imediat senzaţia de ameninţare dispăru. Dar nervii lui şi-o aminteau de la tălpi

în sus pe toată lungimea piciorului.

Fu atât de surprins, atât de jignit, încât nu se gândi s-o strige pe Atiaran. Se apropie în schimb de punctul în care simţise pericolul şi îl atinse experimental cu vârful degetului. Însă de data asta nu simţi nimic decât iarba grasă din Andelain. Aplecându-se, pipăi iarba cu mâinile pe distanţă de un metru în toate direcţiile. Dar ceea ce îi declanşase senzaţia de rău dispăruse deja şi după un moment de perplexitate porni din nou înainte. La început făcu fiecare pas cu prudenţă, aşteptându-se la o altă zdruncinătură. Dar pământul părea la fel de plin de vitalitate pură, rezonantă, ca şi înainte. Grăbi pasul ca s-o ajungă din urmă pe Atiaran.

Spre seară simţi din nou înţepătura răului, ca şi cum ar fi călcat în acid. De data asta reacţionă cu o repulsie violentă; sări înainte ca şi cum s-ar fi ferit de lovitura unui trăsnet şi un ţipăt îi ţâşni printre dinţi înainte să se poată opri. Atiaran se întoarse la el alergând şi îl găsi pipăind iarba, smulgând pumni întregi în frustrare.

— Aici! scrâşni el printre dinţi, lovind brazda cu pumnul. La naiba! A fost aici.

Atiaran clipi fără să înţeleagă. El sări în picioare, arătând cu un deget acuzator spre pământ.

— N-ai simţit? A fost aici. Pe focurile iadului!

Degetul îi tremura: Ţie cum de ţi-a scăpat?

— N-am simţit nimic, replică ea plat.

El ridică din umeri şi lăsă mâna să-i cadă.

— Am simţit parcă… parcă aş fi călcat pe nisipuri mişcătoare, sau acid, sau…

— Îşi aminti de waynhimul ucis – sau ca o crimă.

Lent, Atiaran îngenunche lângă punctul indicat de el. Îl studie o clipă, apoi îl atinse cu mâinile. Când se ridică, zise:

— Eu nu simt nimic…

— A dispărut, o întrerupse el.

— … dar eu nu am simţul pipăitului unui rhadhamaerl, continuă ea. Ai mai simţit asta şi înainte?

— O dată. Mai devreme.

— Ah, oftă ea, dacă aş fi Nobil şi aş şti ce să fac…

Trebuie să fie un rău săpând în adâncurile Pământului – un rău cu adevărat mare, dacă nici Colinele Andelain nu sunt

absolut în siguranţă. Însă răul este unul nou, sau timid. Nu persistă. Trebuie să sperăm că o să-l depăşim. Ah, slăbiciune! Viteza noastră devine din ce în ce mai puţin suficientă cu fiecare zi ce trece.

Îşi strânse haina pe lângă corp şi se îndepărtă în penumbra serii. Ea şi Covenant călătoriră fără oprire până când noaptea se îndesi în jurul lor şi luna palidă se înălţă pe cărarea ei printre stele.

În ziua următoare Covenant simţi prin iarbă convulsiile răului tot mai des. De două ori în cursul dimineţii şi de patru ori în cursul după-amiezii şi serii, un picior sau altul îi tresări din cauza ferocităţii neaşteptate a ierbii şi până când Atiaran făcu popas pentru noapte, nervii lui începând de la picioare şi până la rădăcinile dinţilor erau răniţi şi dezarticulaţi.

Simţea cu intensitate că astfel de puncte dureroase constituiau un afront şi chiar o trădare faţă de Andelain, unde fiecare altă atingere, linie şi nuanţă a cerului, a copacilor şi a ierbii de pe coline musteau de bogăţie. Aceste atacuri, junghiuri, înţepături îl făceau să fie prudent chiar şi cu solul propriu-zis, ca şi cum însăşi fundaţia Pământului ar fi fost supusă îndoielii.

În a cincea zi de când părăsiseră Woodhelven înalt simţi mai rar răul în iarbă, dar atacurile demonstrau o sporire a virulenţei. La scurt timp după prânz descoperi un punct rău care nu se disipă după ce îl atinsese prima dată. Când puse din nou talpa acolo simţi un fior, ca şi cum ar fi călcat pe o rană a pământului. Vibraţia îi amorţi rapid piciorul şi fălcile începură să-l doară de la dinţii încleştaţi, dar nu se retrase. Chemând-o pe Atiaran, îngenunche şi atinse zona cu mâinile.

Spre surprinderea lui, nu simţi nimic.

Atiaran exploră ea însăşi terenul, apoi se uită la el, încruntându-se. Nici ea nu simţea nimic.

Dar când testă punctul cu piciorul, constată că suferinţa era încă acolo. Îi sfredeli creierul, aducându-i picături de sudoare pe frunte şi un mârâit în gâtlej.

Durerea i se răspândi prin oase, trimiţându-i o amorţeală rece în sus pe picior şi el se aplecă să-şi strecoare degetele sub talpă. Dar mâinile tot nu simţeau nimic; numai picioarele erau sensibile la primejdie.

Într-un impuls, îşi scoase o gheată, dădu jos şoseta şi aşeză piciorul desculţ pe punctul rău. De data asta discrepanţa era şi mai surprinzătoare. Simţea durerea prin piciorul încălţat, dar nimic cu cel desculţ. Şi totuşi senzaţiile lui erau perfect clare; răul se ridica din pământ, nu din gheată.

Înainte să se poată opri îşi smulse şi gheata şi şoseta din celălalt picior şi le aruncă departe de el.

Apoi se lăsă greu pe iarbă, strângându-şi între mâini capul pulsând.

— Nu am sandale pentru tine, zise Atiaran ţâfnoasă. O să ai nevoie de încălţăminte înainte de sfârşitul acestei călătorii.

Covenant abia o auzea. Simţea acut faptul că recunoscuse un pericol, identificase o ameninţare care îl apăsase zile întregi fără ca el să ştie.

Aşa o să-mi faci, Foul? mârâi el. Mai întâi nervii mei revin la viaţă. Apoi Andelain mă face să uit. Şi atunci îmi arunc ghetele. Asta e? Îmi dobori toate apărările, una câte una, ca să nu mai fiu capabil să mă protejez? Aşa ai de gând să mă distrugi?

— Trebuie să mergem mai departe, zise Atiaran.

Hotărăşte-te ce faci.

Să mă hotărăsc? La dracu'! Covenant sări în picioare. Spumegând de furie, scrâşni printre dinţi:

— Nu e chiar aşa de uşor.

Apoi porni furios să-şi recupereze ghetele şi şosetele.

Supravieţuieşte.

Îşi legă şireturile de parcă ar fi fost o armură.

Tot restul zilei se feri de orice urmă de suferinţă din pământ şi o urmă pe Atiaran ursuz, cu o privire încleştată, luptându-se cu răul usturător pentru a-şi păstra controlul, simţul sinelui. Spre seară lupta păru să-şi afle succesul. După un atac deosebit de parşiv în a doua parte a după-amiezii, înţepăturile bolnăvicioase încetară. Nu ştia dacă aveau să se întoarcă sau nu, dar cel puţin pentru o vreme scăpase de ele.

Seara cerul se acoperi de nori negri şi Atiaran fu nevoită să facă popas mai devreme decât de obicei. Totuşi ea şi Covenant se odihniră puţin. O ploaie uşoară şi constantă le înmuie păturile şi îi ţinu treji în cea mai mare parte a nopţii, ghemuindu-se în căutarea adăpostului sub umbra adâncă a sălciei învăluitoare.

Dar dimineaţa următoare – cea de-a şasea de la plecarea lor din Woodhelven înalt – sosi luminoasă şi plină de veselia Andelainului. Atiaran o întâmpină cu grabă şi nerăbdare în fiecare mişcare; modul în care îl zori părea să exprime mai multă prietenie, mai multă tovărăşie decât oricând de la începutul pelerinajului lor. Dorinţa ei de viteză era molipsitoare; Covenant fu bucuros s-o împărtăşească pentru că îl scutea să se mai gândească la posibilitatea unor alte atacuri ale răului. Îşi reluară drumul aproape alergând.

Ziua era potrivită pentru călătorie. Aerul era răcoros, soarele curat şi încurajator; poteca mergea dreaptă şi netedă; iarba primăvăratică îi purta pe Atiaran şi Covenant înainte cu fiecare pas. Iar nerăbdarea ei contagioasă îl ajuta să galopeze în urma ei kilometru după kilometru. Spre miezul zilei ea încetini ritmul ca să mănânce fructe-comoară din mers; dar chiar şi aşa avea o viteză destul de mare, iar spre seară alergau din nou.

Atunci cărarea nemarcată despre care îi spuseseră locuitorii Woodhelvenului îi aduse la capătul unei văi largi. După o scurtă pauză în timpul căreia îşi verifică bagajele, Atiaran porni drept în sus pe panta lungă şi uşoară care părea să continue mult înspre răsărit.

Alesese un drum drept ca o linie care o conduse drept între doi copaci gilden situaţi la o sută de metri deasupra văii, iar Covenant îi urmă salturile trudite în sus pe deal fără să comenteze. Era prea obosit şi respira prea greu ca să mai pună întrebări.

Astfel urcară dealul – Atiaran mergând repede cu capul drept şi părul fluturând, de parcă în faţa ei s-ar fi aflat porţile raiului şi Covenant tropăind greoi în urma ei. În spatele lor soarele se scufunda într-o răsuflare adâncă precum eliberarea unui suspin îndelung reţinut. Iar în faţă panta părea să se prelungească în sus până la cer.

Covenant fu uluit când Atiaran, ajunsă pe culmea dealului, se opri subit, îl prinse de umeri şi îl răsuci în cerc, strigând veselă:

— Am ajuns! Am ajuns la timp!

El îşi pierdu echilibrul şi căzu pe iarbă. Rămase un timp gâfâind, abia având suficientă energie ca să se holbeze la femeie. Dar Atiaran nu era atentă la el.

Ochii ei erau fixaţi pe panta dinspre răsărit şi strigă cu o voce gâtuită de oboseală, entuziasm şi respect:

— Banas Nimoram! Ah, bucurie a inimii! Inima fericită a Andelainului. Am trăit să apuc această clipă.

Prins de vraja glasului ei, Covenant se ridică în picioare şi îi urmări privirea ca şi cum s-ar fi aşteptat să zărească încarnarea sufletului Andelainului.

Nu se putu abţine să nu mormăie la primul şoc de dezamăgire. Nu putea vedea nimic care să justifice încântarea lui Atiaran, nimic care să fie mai sănătos sau mai preţios decât milioanele de peisaje din Andelain pe lângă care trecuse nepăsătoare. Sub picioarele lui iarba se aduna într-o depresiune largă, deschisă între dealuri ca o ceaşcă din care să bea cerul nopţii. Cum soarele apusese, contururile depresiunii nu erau clare, dar lumina stelelor era suficientă ca să se vadă că nu existau copaci, tufişuri sau alte întreruperi ale netezimii ierbii. În acea noapte stelele păreau deosebit de vesele, ca şi cum scăderea lunii le provoca să strălucească mai puternic. Dar Covenant simţea că asemenea lucruri nu-l puteau răsplăti îndeajuns pentru oboseala care-i pătrunsese în oase.

Însă Atiaran nu-i ignoră mormăitul. Apucându-l de braţ, zise:

— Nu mă judeca încă.

Şi-l trase mai departe. Sub ramurile ultimului copac de pe buza depresiunii îşi lăsă jos rucsacul şi se aşeză cu spatele sprijinit de trunchi, cu faţa spre vale. Când Covenant ajunse lângă ea, spuse încet:

— Stăpâneşte-ţi inima nebună, Necredinciosule.

Am ajuns la timp. Este Banas Nimoram, luna întunecată în noaptea de mijloc a primăverii. În toată generaţia mea nu a existat o astfel de noapte, o astfel de perioadă rară de frumuseţe. Nu aprecia Tărâmul după standardele tale. Aşteaptă. Aceasta este Banas Nimoram, Sărbătoarea Primăverii – cea mai frumoasă ceremonie dintre toate comorile Pământului. Dacă nu tulburi aerul cu mânia ta, vei vedea Dansul Duhurilor din Andelain.

Vorbind, glasul ei răsuna de ecouri armonice de parcă ar fi cântat; iar Covenant simţi puterea a ceea ce îi promitea ea, cu toate că nu înţelegea. Nu era un timp pentru întrebări, iar el se pregăti să aştepte încercarea.

Aşteptarea nu era dificilă. Mai întâi Atiaran îi dădu lui pâinea şi ultimul rest de vin de primăvară, iar mâncatul şi băutul îi mai uşurară osteneala. Apoi, pe măsură ce noaptea se lăsa, îşi dădu seama că aerul care urca până la el din depresiune avea un efect îmbătător, odihnitor. Când îl inspiră adânc în plămâni păru să-i frângă toate grijile şi temerile, lăsând totul în urmă şi făcându-l să plutească suspendat într-o stare de calm. Se relaxă în adierea blândă, instalându-se confortabil lângă copac. Umărul lui Atiaran îl atingea cu căldură, ca şi cum l-ar fi iertat. Noaptea se adâncea, iar stelele sclipeau în aşteptare şi vântul alunga pânzele de păianjen şi praful de pe inima lui Covenant – aşteptarea nu era deloc grea.

Primul licăr de lumină sosi ca o hotărâre subită care concentră întreaga noapte. Peste deschiderea depresiunii, zări o flacără ca a unei lumânări – mică la depărtare, dar vie, legănându-se în galben şi portocaliu la fel de limpede ca şi cum ar fi ţinut el însuşi lumânarea în mâini. Simţi cu o certitudine bizară că distanţa nu avea niciun sens; dacă flacăra s-ar fi aflat înaintea lui pe iarbă, nu ar fi fost mai mare decât palma lui.

Când apăru Duhul, răsuflarea lui Atiaran şuiera intens printre dinţi, iar Covenant se îndreptă ca să se poată uita mai atent.

Cu o mişcare circulară strălucitoare, flacăra coborî în depresiune. Nu ajunsese la mijlocul distanţei până jos când un al doilea foc apăru pe marginea dinspre nord. Apoi alte două Duhuri intrară dinspre sud şi, prea rapid pentru a putea fi măsurat, o oştire de flăcări începu să-şi traseze drumurile individuale prin depresiune sosind din toate direcţiile. Unele trecură la aproape trei metri depărtare de Atiaran şi Covenant pe ambele părţi, dar nu păreau a fi conştiente de prezenţa observatorilor; îşi urmau cercurile lente ca şi cum ar fi fost singure pe Coline, independente de orice altceva în afară de propria lor strălucire. Însă luminile lor curgeau împreună, formând o cupolă de aur prin care stelele abia puteau fi zărite; din când în când anumite Duhuri păreau să se încline şi să se rotească unul în jurul celuilalt, parcă salutându-se reciproc în drumul spre centru.

Covenant urmări mişcarea masivă care adună mii de flăcări, clătinându-se la înălţimea umărului, în interiorul depresiunii şi abia îndrăznea să respire. Într-un exces de uimire, se simţea ca

un spectator intrus urmărind un act ocult care nu era destinat ochilor umani.

Îşi cuprinse strâns pieptul ca şi cum posibilitatea de a privi până la capăt Sărbătoarea ar fi depins de liniştea respiraţiei sale, ca şi cum s-ar fi temut că orice sunet ar tulbura conclavul aprins, le-ar alunga pe Duhuri.

Apoi ceva se schimbă la flăcările adunate. O melodie fără cuvinte, acută, scânteietoare, se înălţă spre cer. Din mijlocul depresiunii, rotaţiile individuale ale Duhurilor se topiră într-un dans radiant, circular. Fiecare Duh părea să-şi fi găsit în sfârşit locul într-un tipar mai larg, ca o roată, care umplea jumătate din depresiune, roată care începu să se învârtă în jurul axului său. Dar în centru nu existau lumini; osia era de un negru total care refuza strălucirea Duhurilor.

Pe măsură ce cântecul se răspândea în noapte, cercul cel mare se rotea, fiecare flacără dansând un dans secret, independent, variat în mişcări şi răsuciri, fiecare flacără păstrându-şi locul în tiparul general.

În spaţiul dintre axul central şi marginea exterioară se rostogoleau alte cercuri, astfel că întreaga roată era umplută cu mai multe roţi, toate învârtindu-se. Niciun Duh nu-şi menţinea pentru mult timp aceeaşi poziţie.

Flăcările curgeau continuu prin tiparul lor mişcător, astfel că, în timp ce roata se învârtea, Duhurile individuale dansau dintr-un loc în altul, acum balansându-se pe marginea exterioară, acum rotindu-se în cercurile mediane, acum înconjurând axul. Fiecare Duh se mişca şi îşi schimba constant locul, dar tiparul nu era niciodată întrerupt – nicio pauză sau pas greşit nu întrerupea roata nici măcar o clipă – şi fiecare flacără părea în acelaşi timp absolut singură, rătăcind tainic după un destin personal prin Dans şi parte absolut integrată în întreg. În timp ce dansau, lumina lor devenea tot mai puternică, până când stelele păliră pe cer şi noaptea se retrase ca un spectator îndepărtat la Sărbătoare.

Iar frumuseţea uimitoare a Dansului transformă suspansul lui Covenant într-o durere plină de dorinţă.

Apoi o nouă schimbare afectă festivalul. Covenant nu îşi dădu seama de ea decât atunci când Atiaran îi atinse braţul; semnalul ei îi trimise un fior de avertizare şi observă că roata

Duhurilor se îndoia încet.

Restul cercului îşi păstra forma, iar miezul negru nu se mişca. Treptat, cercul rotitor ajunse turtit pe o parte, întrucât Duhurile dinspre exterior se apropiaseră de privitori. Curând umflătura crescândă indica fără greşeală către Covenant.

Ca replică, i se păru că simte cu mai multă intensitate cântecul lor – o lamentaţie extatică, pătrunzătoare, o melodie funebră la fel de pasională ca un bocet şi la fel de lipsită de pasiune ca o afirmaţie sublimă, impersonală. Flăcările apropiindu-se îl umplură de teamă şi fascinaţie, astfel că se retrase în sine, dar nu se putu mişca. Ciclu după ciclu, Duhurile se întinseră către el, iar el îşi încleştă mâinile deasupra genunchilor şi rămase imobil, cu inima încordată şi fără grai în faţa Dansatorilor de foc.

În câteva clipe vârful extensiei alungite din cerc se afla deasupra lui, iar el putea vedea fiecare flacără înclinându-se în faţa lui în timp ce dansa. Apoi marginea extensiei se aplecă şi ritmul dansului încetini, parcă pentru a da fiecărui Duh şansa de a zăbovi în compania lui. În scurt timp focurile treceau atât de aproape încât le putea atinge cu mâna. Apoi braţul lung pâlpâi, ca şi cum o decizie ar fi străbătut Dansatorii. Cel mai apropiat Duh înaintă şi se aşeză pe verigheta lui.

Tresări, aşteptându-se ca focul să-l ardă, dar nu simţi durere. Flacăra se ataşă de inel ca de un fitil şi el simţi vag armoniile cântecului Sărbătorii prin degetul său. Ţinându-se de verigheta sa, Duhul dansa şi sărea ca şi când s-ar fi hrănit acolo cu frenezie, încet, culoarea i se transformă din galben-portocaliu strălucitor în alb-argintiu.

Când transformarea fu completă, Duhul zbură şi un altul îi luă locul. Urmă o succesiune de focuri, dansând fiecare pe inelul lui până când devenea argintiu; şi pe măsură ce neliniştea i se domolea, viteza succedării spori. În scurt timp şirul de Duhuri sclipind în alb aproape ajunsese înapoi la restul Dansului. Fiecare flacără nouă se prezenta vioaie, dornică de apoteoză, de atingerea unei culmi a existenţei sale pe aurul alb al inelului lui Covenant.

Nu după mult timp emoţia lui deveni prea puternică pentru a mai rămâne aşezat. Sări în picioare, ţinând inelul expus astfel ca Duhurile să se poată aprinde de la el fără să coboare.

Atiaran stătea lângă el. Covenant avea ochi numai pentru transformarea pe care inelul o făcea cumva posibilă, dar ea privea departe dincolo de Dans.

Ceea ce văzu o făcu să-şi înfigă degetele ca nişte gheare disperate în braţul lui.

— Nu! Pe Cele Şapte! Nu se poate asta!

Ţipătul ei îi atrase atenţia; privirea lui sări de cealaltă parte a depresiunii.

— Acolo! Acela este tâlcul răului pe care l-au simţit picioarele tale!

Simţi ceea ce văzu ca pe un junghi în inimă.

Peste marginea din nord-est a depresiunii intra în lumina aurie o pană de beznă, la fel de întunecată şi de imposibil de iluminat ca terenul prolific al nopţii.

Pana îşi croia drum în jos către Dans şi prin cântecul flăcărilor purta un sunet ca o oaste de picioare însângerate mărşăluind grăbit peste iarba curată. Meticulos, agonizant, se răsucea în sine fără să strice formaţia. În câteva clipe vârful întunericului tăie Dansul şi începu să plonjeze spre centrul său.

Îngrozit, Covenant observă că Dansul nu se opri, nici nu făcu vreo pauză. La prima atingere a penei, cântecul Duhurilor se prăbuşi ca sfâşiat de un sacrilegiu, fără să lase în urmă alt sunet în afara unui zgomot ca de crimă. Dar Dansul nu încetă. Flăcările continuau să se rotească parcă inconştiente de ceea ce li se întâmpla, neajutorate. Îşi urmau ciclul în calea penei şi dispăreau parcă prăbuşindu-se în abis. Niciun Duh nu mai ieşi din beznă.

Înghiţind fiecare lumină pe care o atingea, pana neagră îşi săpa drum în interiorul Sărbătorii.

— Vor muri toate! gemu Atiaran. Nu se pot opri – nu pot scăpa. Trebuie să danseze până când Dansul se termină. Vor muri – toate Duhurile, toate luminile strălucitoare ale Tărâmului! Nu trebuie să se întâmple asta. Ajută-le! Covenant, ajută-le!

Dar Covenant nu ştia cum să ajute. Era paralizat.

Vederea penei negre îi făcea greaţă, ca şi cum ar fi urmărit de dincolo de un zid de amorţeală cum degetele lui sunt mâncate de un nebun – greaţă, furie şi neputinţă, de parcă ar fi aşteptat prea mult timp ca să se apere, iar acum nu mai avea

mâini cu care să riposteze. Cuţitul lui Triock îi alunecă dintre degetele ţepene şi dispăru în întuneric.

Cum...?

Timp de câteva secunde Atiaran trase de el cu furie.

— Covenant! Ajută-le! îi strigă în faţă.

Apoi se întoarse şi o luă la fugă în jos în vale în întâmpinarea penei.

Duhurile!

Mişcarea ei rupse încremenirea ororii sale. Ridicând smucit toiagul lui Baradakas, se aplecă pe sub flăcări şi porni grăbit după ea, mergând cocoşat ca să se păstreze sub nivelul drumului Duhurilor. Un fel de nebunie părea să dea viteză picioarelor lui; o prinse din urmă pe Atiaran la jumătatea distanţei până la ax.

Împingând-o în spate alergă spre pana penetrantă, antrenat de convingerea oarbă că trebuia să ajungă în centru înaintea beznei.

Atiaran îl urmă, strigând după el:

— Fii atent, fereşte-te! Sunt demoni-abjecţi! Putreziciunea Demondimului!

El abia o auzea. Era concentrat asupra necesităţii stringente de a atinge primul centrul Dansului. Ca să aibă mai multă viteză alergă ceva mai drept, dându-şi capul într-o parte ori de câte ori un Duh lucea la nivelul ochilor săi.

Cu un ultim efort năvăli în centrul gol al roţii.

Se opri. Acum se afla suficient de aproape ca să vadă că pana era compusă din siluete înalte, înghesuite, cu piele atât de neagră încât nicio lumină nu putea nici să sclipească, nici să se reflecte pe ea. Când Duhurile neajutorate se loveau de pană, atacatorii le mâncau.

Demonii-abjecţi se apropiau. Vârful penei era compus dintr-un singur personaj, mai mare decât ceilalţi.

Covenant îl putea vedea limpede. Arăta ca un waynhim crescut mai înalt şi cu un tors diabolic de lung, membre scurte de lungimi egale, urechi ascuţite plasate sus pe cap, un chip fără ochi aproape umplut de nările scobite. Gura ca o despicătură pocnea ca o capcană de fiecare dată când un Duh venea în apropiere. Un mucus îi curgea din nări spre spate de fiecare parte a capului. Când Covenant se opri în faţa lui, nasul

i se strâmbă, ca şi cum ar fi adulmecat un nou joc şi emise un lătrat cadenţat ca un îndemn pentru celelalte creaturi. Întreaga falangă se avântă cu elan înainte.

Atiaran îl ajunse din urmă pe Covenant şi îi strigă în ureche:

— Mâna! Uită-te la mâna ta!

Ridică mâna stângă. Un Duh încă mai stătea agăţat de inel – arzând alb – evident dansând. În clipa următoare, demonul din frunte străpunse axul Dansului şi se opri. Atacatorii stăteau grupaţi umăr la umăr în spatele conducătorului lor. Întunecaţi, malefici şi cruzi, lăsau bale şi muşcau din Duhurile neajutorate.

Covenant se cutremură de parcă inima i s-ar fi transformat în cenuşă. Însă Atiaran răcni:

— Acum! Loveşte-i acum!

Tremurând, păşi înainte. N-avea nicio idee despre ce trebuia să facă.

Imediat, primul demon flutură un cuţit lung cu o lamă lucioasă, roşie de sânge. O putere cumplită radia dinspre tăiş; fără să vrea, Covenant şi Atiaran dădură înapoi.

Demonul-abject ridică mâna să lovească.

Dintr-un impuls, Covenant azvârli Duhul alb, arzător, în faţa demonului. Cu o strâmbătură de durere, creatura sări înapoi.

Covenant avu o tresărire subită de intuiţie.

Imediat atinse cu vârful toiagului său Duhul de foc.

O flacără vie izbucni din toiag, umbrind aurul Dansului şi sfidând forţa demonilor-abjecţi. Conducătorul lor se retrase din nou.

Dar îşi regăsi imediat hotărârea. Ţâşnind înainte, înjunghie în inimă focul alb cu lama sa sângerie.

Puterile se încleştară în miezul Dansului. Lama demonului secera cu o ură fierbinte, iar toiagul strălucea sălbatic. Conflictul lor arunca scântei, făcând aerul să ardă de fulgere şi sânge.

Dar demonul era maestru. Energia lui umplea depresiunea cu un sunet profund, sfărâmător, ca fărâmiţarea unui bolovan sub o presiune uriaşă. Cu un ultim efort, stinse focul lui Covenant. Forţa stingerii îi aruncă pe el şi pe Atiaran pe spate în iarbă.

Cu un mârâit de triumf, demonul-abject se pregăti pentru saltul ucigaş.

Covenant văzu apropiindu-se cuţitul roşu şi se ghemui, un giulgiu al morţii acoperindu-i mintea.

Dar Atiaran se sculă iar în picioare, strigând:

— Melenkurion! Melenkurion abatha!

Glasul ei suna fragil împotriva victoriei demonilor-abjecţi, dar ea îi înfruntă curajos, luptându-se cu mâna-cuţit a conducătorului.

Apoi, din spatele ei dinspre apus, strigătul ei primi răspuns. O voce metalică încărcată de furie urlă:

— Melenkurion abatha! Binas mill Banas Nimoram khabaal! Melenkurion abatha! Abatha Nimoram!

Sunetul străpunse panica lui Covenant şi, clătinându-se, sări în ajutorul lui Atiaran. Dar nici împreună nu-l putură opri pe demonul-abject; îi aruncă din nou la pământ. Îi atacă imediat. Fu oprit la jumătatea drumului de o siluetă mătăhăloasă care sări peste el ca să-l înşface. Timp de câteva secunde cei doi se luptară sălbatic. Apoi noul-venit apucă lama înroşită de sânge şi o înfipse în inima creaturii.

O furtună de mârâituri izbucni dintre demonii-abjecţi. Covenant auzi un fâşâit asemănător cu sunetul paşilor unor copii care fug. Ridicând ochii, văzu un torent de animale mici scurgându-se în depresiune – iepuri, bursuci, nevăstuici, cârtiţe, vulpi, câţiva câini.

Cu o hotărâre tăcută, se aruncau asupra demonilor-abjecţi. Duhurile se împrăştiaseră. În timp ce Covenant şi Atiaran se ridicau ezitant pe picioare, ultima flacără ieşi din depresiune.

Dar demonii-abjecţi rămaseră, iar mărimea lor făcea ca atacul animalelor să pară abia o sâcâială. În întunericul subit, creaturile păreau să se extindă, ca şi cum lumina i-ar fi stânjenit, forţându-i să ţină rândurile strânse. Acum se despărţiră unul de celălalt. Zeci de lame care clocoteau ca lava ţâşniră dintr-odată şi într-o oribilă coordonare începură să măcelărească animalele.

Până să priceapă Covenant ce se întâmpla, silueta masivă care îi salvase pe ei se întoarse şi şuieră:

— Plecaţi! La nord de râu. Am eliberat Duhurile.

Acum o să câştigăm timp pentru evadarea voastră.

Plecaţi!

— Nu! gâfâi Atiaran. Tu eşti singurul om. Animalele nu sunt

de ajuns. Trebuie să te ajutăm să lupţi.

— Nici împreună nu suntem de ajuns! strigă el. V-aţi uitat misiunea? Trebuie să ajungeţi la Nobili – trebuie!

Drool trebuie să plătească pentru Profanarea asta!

Plecaţi! Nu pot câştiga prea mult timp pentru voi!

Răcnind Melenkurion abatha! se răsuci şi se aruncă în grosul hoardei, doborând demonii cu pumnii săi de ceaţă.

Oprindu-se numai ca să ridice toiagul lui Baradakas, Atiaran o luă la fugă spre nord. Covenant o urmă, alergând ca şi cum săbiile demonilor-abjecţi l-ar fi împuns în spate. Stelele le dădeau suficientă lumină.

Urcară panta fără să se uite dacă erau urmăriţi, fără să le pese de bagajele părăsite – temându-se să se gândească la orice altceva în afară de nevoia de a se îndepărta. Trecând de marginea depresiunii, zgomotele măcelului fură brusc atenuate. Nu auziră pe nimeni urmărindu-i. Dar continuară să alerge – alergară şi alergară, nu se opriră decât atunci când fură surprinşi în mijlocul unui pas de un ţipăt scurt, de sfârşeală şi agonie.

Auzind sunetul, Atiaran căzu în genunchi şi îşi lăsă fruntea pe pământ, hohotind de plâns.

— A murit! Cel Dezlegat a murit! Vai Tărâmului!

Toate căile mele sunt atinse de rău şi distrugerea îmi pândeşte toate alegerile. De la început am atras răul asupra noastră. Acum nu vor mai fi Sărbători, iar vina este a mea. Înălţându-şi faţa către Covenant, suspină: Ia-ţi toiagul şi loveşte-mă, Necredinciosule!

Covenant se holbă pierdut în lacurile de durere ale ochilor ei. Se simţea paralizat de durere, suferinţă şi furie irosită şi nu înţelegea de ce se învinovăţea ea.

Se aplecă după toiag, apoi o apucă de braţ şi o ridică în picioare. Amorţit şi golit, o conduse prin noapte până când ea îşi potoli plângând tot chinul şi putu merge din nou singură. Ar fi vrut să plângă şi el, dar în lunga lui luptă cu nenorocirea de a fi lepros uitase cum s-o facă, iar acum nu putea decât să continue să meargă. Era conştient de faptul că, atunci când Atiaran îşi recâştigă stăpânirea de sine şi se trase de lângă el, îl acuza de ceva. În decursul nopţii nedormite, pe drumul lor înspre nord, nu putu face nimic în privinţa asta.

11

CEI FĂRĂ CASĂ

Treptat, noaptea se împletici amorţită şi rătăcind fără ţintă către o zi mohorâtă – şchiopătă prin ţinutul sălbatic al tranziţiei, parcă neştiind unde se termina întinderea întunericului şi unde începea lumina cenuşie.

Norii joşi păreau încărcaţi de suferinţe – încordaţi şi afectaţi de nenorocirile acumulate – însă inutili, incapabili de ploaie, ca şi cum aerul s-ar fi încleştat prea tare ca să mai plângă.

Sosirea unei alte zile nu însemna nimic pentru ei, nu schimba cu nimic felul în care fugiseră către nord – lipsiţi de teroare întrucât capacitatea lor de a se teme se epuizase. Ziua şi noaptea nu erau nimic altceva decât deghizări, nişte veşminte pestriţe pentru umbra constantă aşternută peste inima Tărâmului. Nu-şi puteau da seama cât de mult fusese afectată acea inimă.

Nu puteau judeca decât după propriile lor răni – şi astfel de-a lungul tristelor nopţi şi zile care urmară pângăririi Sărbătorii ei continuară să meargă bântuiţi de ceea ce văzuseră şi insensibili la orice altceva, ca şi cum chiar şi foamea, setea şi oboseala se stinseseră în ei.

În seara aceea trupurile lor ajunseră la limita rezistenţei şi se cufundară orbeşte în somn, fără să le mai pese cine era pe urmele lor. În timp ce ei dormeau, cerul îşi eliberă şi el o parte din tensiune. Fulgere albăstrii biciuiau Colinele; tunetele mugeau cu o durere îndelung reţinută. Când se treziră călătorii, soarele se afla sus deasupra lor şi hainele le erau ude de la ploaia de peste noapte. Dar strălucirea soarelui şi a dimineţii nu putea să şteargă cicatricele amintirilor. Se ridicară în picioare ca nişte zombi, mâncară aliantha, băură apă din pârâu şi porniră din nou la drum ca paralizaţi de moarte.

Totuşi timpul, aliantha şi aerul andelainian reuşiră să-i resusciteze. Încet-încet, gândurile obosite ale lui Covenant începură să zboare; oroarea măcelului păli, făcând loc unei suferinţe mai familiare. O putea auzi pe Atiaran strigând: Covenant, ajută-i! Şi sunetul glasului ei îi făcea sângele să-i

îngheţe de neputinţă.

Duhuri, Duhuri! gemu el slab, distant, pentru sine. Fuseseră atât de frumoase – iar el nu izbutise să le salveze.

Totuşi Atiaran îl considerase capabil să le salveze; se aşteptase la o manifestare a puterii sale. Ca şi Lena şi Baradakas şi toţi ceilalţi pe care îi întâlnise, ea îl considera un Berek Jumătate-de-Mână renăscut, maestru al magiei sălbatice. Tu ai putere, spusese Dispreţuitorul.

Nu vei şti niciodată ce este. Nu ştia; cum ar fi putut?

Ce legătură aveau magia, sau chiar visele, cu el?

Şi totuşi Duhurile îi omagiaseră inelul ca şi cum i-ar fi recunoscut umanitatea pierdută. Fuseseră schimbate de el.

După un timp, rosti fără să fi avut intenţia de a vorbi cu voce tare:

— Le-aş fi salvat dacă aş fi putut.

— Ai puterea.

Glasul lui Atiaran era plat, inert, ca şi cum ea nu ar mai fi fost capabilă de suferinţă sau furie.

— Ce putere? întrebă el chinuit.

— Porţi aurul alb degeaba?

— Nu e decât un inel. Îl port… îl port pentru că am lepră. Nu ştiu nimic despre putere.

Ea nu se uită spre el.

— Nu pot vedea. Eşti închis pentru mine.

Auzind asta Covenant vru să protesteze, să urle, s-o apuce de umeri şi să-i strige în faţă: închis? Uită-te la mine! Eu nu sunt Berek! Nu sunt erou. Sunt prea bolnav pentru aşa ceva. Dar îi lipsea tăria. Şi fusese prea adânc rănit – rănit la fel de mult de cerinţa imposibilă a lui Atiaran, cât şi de lipsa lui de putere.

Cum…?

Duhurile!

Cum de mi se întâmplă mie aşa ceva?

Trecu o clipă cât rumegă întrebarea. Apoi oftă în sinea lui: Ar fi trebuit să ştiu. Ar fi trebuit să audă primejdia în legenda lui Berek cântată de Atiaran, s-o vadă în Andelain, s-o simtă în repulsia ghetelor sale. Dar fusese surd, orb, paralizat. Fusese atât de preocupat să se mişte, să lase nebunia în urma lui, încât ignorase nebunia spre care îl ducea calea visului său.

Acest vis voia ca el să devină un erou, un salvator; prin urmare îl seducea, îl atrăgea – împingându-l înainte ca să alerge inconştient, riscându-şi viaţa de dragul Duhurilor, al Tărâmului, al iluziei. Aici singura diferenţă între Atiaran şi Nobilul Foul era că Dispreţuitorul voia ca el să eşueze.

Nu vei şti niciodată ce este. Bineînţeles că nu va şti.

O furie viscerală se zvârcolea dincolo de oboseala lui.

Visa – asta era răspunsul la toate, la imposibilele aşteptări ale Tărâmului faţă de el, ca şi la imposibilitatea Tărâmului însuşi. El cunoştea diferenţa dintre realitate şi vis; era întreg la minte.

Era lepros.

Totuşi Duhurile fuseseră atât de frumoase. Şi fuseseră ucise.

Sunt lepros!

Tremurând, începu o SVE. Pe focurile iadului! Ce legătură am eu cu Duhurile şi magia sălbatică şi Berek Jumătate-de-Mână? Trupul lui părea teafăr – nu vedea nicio rană, hainele îi erau mototolite, dar nu rupte – însă capătul toiagului Hirebrandului se înnegrise de la forţa demonilor-abjecţi. La naiba! Nu-mi pot face mie asta.

Spumegând de furie împotriva ostenelii, mergea târşâindu-şi picioarele alături de Atiaran. Ea nu se uita la el, părea să nu-i conştientizeze prezenţa în niciun fel; pe tot parcursul zilei o lăsă în pace, temându-se parcă de propria sa reacţie dacă i-ar oferi ocazia să-l acuze. Dar când se opriră seara, noaptea rece şi stelele scânteietoare îl făcură să regrete pierderea păturilor şi a pietrişului. Ca să-şi abată atenţia de la disconfort, îşi reluă eforturile pe jumătate uitate de a învăţa despre Tărâm. Sobru, zise:

— Povesteşte-mi despre… despre cel care ne-a salvat.

O linişte lungă se aşternu până când ea spuse:

— Mâine.

Glasul ei era întunecat, neanimat de nimic altceva decât somnolenţă sau înfrângere.

— Lasă-mă. Până mâine.

Covenant aprobă din cap în întuneric. Îl simţea dens de frig şi fâlfâit de aripi, dar îi putea face faţă mai bine decât tonului vocii lui Atiaran. Mult timp tremură, pregătit să înfrunte toate visele care afectau mizerabila umanitate şi în cele din urmă

dormi agitat.

În ziua următoare, a noua de când părăsiseră Woodhelven înalt, Atiaran îi povesti lui Covenant despre Cel Dezlegat cu o voce plată ca o stâncă sfărâmată, ca şi când ar fi ajuns într-un punct în care ceea ce spunea, modul în care se expunea nu mai avea importanţă pentru ea.

— Dintre cei de la Loresraat sunt unii care constată că nu pot lucra pentru Tărâm sau pentru înţelepciunea Vechilor Nobili în compania tovarăşilor lor – Nobili sau Păstrători ai înţelepciunii, purtători ai Spadei sau ai Toiagului. Aceştia au o viziune particulară care îi îndeamnă să o cerceteze în izolare. Dar nevoia lor de singurătate nu îi desparte de oameni.

Au parte de Ritul Dezlegării şi sunt eliberaţi de toate cerinţele obişnuite, ca să-şi caute propria lor înţelepciune, având binecuvântarea Nobililor şi respectul tuturor celor care iubesc Tărâmul. Căci Nobilii au aflat cu mult timp în urmă că dorinţa de singurătate nu este neapărat una egoistă, dacă nu o face să fie astfel cel care o simte.

Mulţi dintre cei Dezlegaţi nu s-au mai întors niciodată. Dar s-au născut poveşti în jurul celor care nu au dispărut complet. Despre unii se spune că ar cunoaşte secretele viselor, despre alţii că ar practica taine adânci în artele vindecării, despre alţii că ar fi prieteni ai animalelor, vorbind limba lor şi chemându-le în ajutor în vremuri de nevoie. Unul dintre aceştia ne-a salvat pe noi – vocea i se aspri pe moment – unul care a învăţat Duhurile şi un prieten al animalelor mici din pădure. El cunoştea mai mult din Cele Şapte Părţi decât au auzit vreodată urechile mele.

Gemu încet:

— Un om cu aşa putere să fie ucis astfel. A eliberat Duhurile şi ne-a salvat vieţile. Numai să merit eu atât de mult! Pe Cele Şapte! Până acum niciun rău nu a fost îndreptat asupra Duhurilor din Andelain. Nici Ucigaşul Cenuşiu nu a îndrăznit… Şi se spune că însuşi Ritualul Profanării nu a avut puterea să le atingă.

Acum în inima mea nu vor mai dansa niciodată.

După o pauză, continuă:

— Nu contează. Toate lucrurile au un sfârşit, în declin şi moarte. Regretele aparţin celor care au şi speranţe. Dar Cel

Dezlegat şi-a dat viaţa pentru ca tu, mesajul tău şi inelul tău să puteţi ajunge la Nobili.

Vom îndeplini acest lucru pentru ca sacrificiul lui să aibă un rost.

Tăcu din nou, iar Covenant se întrebă: Oare de asta? Oare ăsta e sensul vieţii? Răzbunarea morţii altora? Dar nu spuse nimic şi în scurt timp gândurile lui Atiaran reveniră la subiect.

— Dezlegaţii. Unii sunt visători, alţii vindecători, unii împart viaţa animalelor. Unii studiază pământul ca să descopere secretele troglodiţilor, alţii învaţă cunoştinţele Demondim – orice ştiinţă ar ghida profeţia personală a unui Dezlegat. Chiar am auzit şoptindu-se că nişte Dezlegaţi urmează legenda lui Caerroil Codru Sălbatic de la întunecimea Sufocantă şi devin forestali. Dar asta e o idee periculoasă, chiar şi şoptită. Până acum nu am mai văzut niciodată un Dezlegat. Dar am ascultat Riturile Dezlegării. Se cântă un imn.

Plat, recită:

Liber
Dezlegat
Iertat
Liber
Visează să ţi se împlinească visul:
Ţine ochii strâns închişi până vor vedea,
Şi cântă profeţia tăcută
Fii
Dezlegat
Iertat
Liber.

E mai mult, dar slăbiciunea mea mă împiedică să-mi amintesc – s-ar putea să nu mai cânt niciodată vreun cântec.

Îşi strânse haina în jurul umerilor, ca înfiorată de un vânt rece şi nu mai spuse nimic în tot restul zilei.

Când poposiră pentru noapte, Covenant iarăşi nu putu să adoarmă. Fără chef, stătu treaz şi privi argintul lunii noi. Când în cele din urmă se ridică deasupra Colinelor, fu îngrozit să vadă că nu mai avea culoarea alb-argintiu, ci roşu – culoarea sângelui şi a ochilor de lavă ai lui Drool.

Dădea Colinelor o nuanţă bolnăvicioasă, nopţii o atingere stacojie ca o sudoare de sânge lăcuind tufişurile, copacii, iarba

şi pantele dealurilor, ca şi cum întregul Andelain ar fi fost în suferinţă. Sub el, pământul rănit licărea parcă tremurând.

Covenant privea fără să poată închide ochii. Cu toate că îşi dorea cu ardoare companie, strânse din dinţi, refuzând s-o trezească pe Atiaran. Singur şi tremurând, cu mâinile transpirate încleştate pe toiagul lui Baradakas, rămase treaz până când apuse luna, apoi adormi consternat până în zori.

În cea de-a patra zi după noaptea Dansului, el fu cel care impuse ritmul călătoriei. Mări viteza de la o zi la alta, de parcă s-ar fi temut că luna sângerie îi va ajunge din urmă.

Când se opriră să înnopteze, îi dădu lui Atiaran toiagul său şi o convinse să stea trează şi să vadă luna.

Traversă orizontul într-un abur stacojiu, ridicându-se ca o seceră de sânge pe ceruri. Cornul ei era apreciabil mai gros decât în noaptea precedentă. Ea o privi rigidă, strânse toiagul, dar nu ţipă. După ce gustă tot răul, spuse sec:

— Nu mai e timp.

Şi îşi întoarse faţa.

Dar de dimineaţă reluă conducerea. Înspăimântată de luna distrusă, părea să fi luat o hotărâre şi acum se silea să înainteze ca împinsă de un blestem personal sau o flagelare care prin pura hotărâre respingea gândul logic al înfrângerii. Părea să creadă că pierduse totul pentru sine şi pentru Tărâm, însă drumul pe care mergea demonstra că această durere putea fi un imbold la fel de puternic ca oricare altul. Din nou Covenant se pomeni nevoit să se grăbească din răsputeri ca să se ţină în spatele ei aprig.

Îi acceptă ritmul mânat de spaimele sale complexe; nu voia să fie prins de forţele capabile să le atace pe Duhuri şi să facă luna roşie ca sângele. Dar continua să fie scrupulos cu SVE şi alte protecţii personale. Dacă ar fi putut găsi altă lamă în afară de cea a briceagului său, s-ar fi bărbierit cu ea.

Petrecură ziua, o parte din noapte şi dimineaţa următoare înaintând împleticindu-se, aproape alergând. Covenant menţinu ritmul cât putu mai bine, dar zilele lungi şi nopţile lipsite de odihnă îi epuizaseră resursele, îi făceau paşii nesiguri şi muşchii ţepeni.

Ajunse să se sprijine din ce în ce mai mult în toiag, incapabil să-şi păstreze echilibrul fără el. Şi chiar şi cu acesta tot ar fi

putut cădea dacă ar fi mers cu asemenea viteză printr-o altă regiune. Dar însăşi esenţa Andelainului îi susţinea. Aerul sănătos îi alimenta plămânii, iarba deasă îi amortiza încheieturile dureroase, gildenii îi ofereau umbră, fructele-comoară musteau de energie în gura lui. În cele din urmă, spre amiaza celei de-a şasea zile, el şi Atiaran trecură creasta unui deal şi zăriră, la poalele pantei, Râul Alinării.

Albastru sub cerul azuriu, şerpuia larg, liniştit şi lent aproape direct către răsărit, ca o linie de demarcaţie în drumul lor sau ca hotarul unei realizări. Curgând printre Coline, avea o sclipire de tinereţe, o scânteie de exuberanţă reţinută care putea izbucni în hohote de râs în momentul în care ar fi fost gâdilat de vreun banc de peşti. Iar apa sa era curată, limpede şi proaspătă ca o invitaţie la botez. Văzându-l, Covenant simţi o dorinţă nestăpânită de a plonja în el, ca şi când curentul ar fi avut puterea să-l spele de natura sa muritoare.

Dar atenţia îi fu distrasă aproape imediat.

La o oarecare distanţă spre vest, mişcându-se în amonte în mijlocul râului, se afla o barcă, un fel de luntre, cu o siluetă înaltă la cârmă. În clipa în care o zări, Atiaran strigă tare, flutură braţele, apoi se aruncă în jos pe pantă strigând frenetic:

— Salut! Ajutor! Întoarce-te! Întoarce-te!

Covenant o urmă cu mai puţină grabă. Avea ochii fixaţi pe barcă.

Cu o răsucire a prorei, se întoarse în direcţia lor.

Atiaran ridică din nou braţele, mai strigă o dată, apoi căzu la pământ. Când Covenant ajunse lângă ea, stătea cu genunchii strânşi la piept şi buzele îi tremurau de parcă faţa i-ar fi fost pe punctul de a se descompune. Se uita cu o fixitate febrilă la luntrea care se apropia.

Pe măsură ce distanţa dintre ei se micşora, Covenant observă cu o uimire crescândă cât de înaltă era silueta de la cârmă. Înainte ca barca să ajungă la treizeci de metri de ei, era convins că înălţimea cârmaciului era de două ori cât a sa. Şi nu putea vedea niciun mijloc de propulsie. Ambarcaţia părea să nu fie mai mult decât o enormă barcă cu vâsle, dar nu existau vâsle, suporţi pentru rame sau prăjini. Se uită cu ochii lărgiţi la luntre în timp ce aceasta aluneca spre ei.

Când ajunse la vreo zece metri depărtare, Atiaran sări în

picioare şi strigă:

— Salut, Frate de Piatră! Uriaşii din Ţărmul Mărilor sunt celălalt nume al prieteniei! Ajută-ne!

Luntrea continuă să alunece către mal, dar cârmaciul nu vorbi; iar Atiaran adăugă într-o şoaptă pe care numai Covenant o putu auzi:

— Te implor.

Uriaşul păstră tăcerea. Pe ultimii metri roti cârma astfel încât prora să se îndrepte direct spre malul râului. Apoi, chiar înainte ca ambarcaţiunea să atingă malul, îşi mută greutatea către pupa. Prora se ridică deasupra apei şi barca se opri în siguranţă la câţiva metri de Atiaran şi Covenant. În clipa următoare uriaşul stătea pe iarbă în faţa lor, oferindu-le salutul de bun venit.

Covenant clătină din cap uluit. I se părea imposibil să fie cineva atât de mare; uriaşul avea cel puţin patru metri înălţime. Dar concreteţea solidă a prezenţei uriaşului îl contrazicea. Îi lovea percepţiile la fel de tangibil ca o căzătură pe o piatră aspră.

Chiar şi pentru o făptură înaltă de patru metri părea a avea muşchi noduroşi, ca un stejar trezit la viaţă. Era îmbrăcat cu pantaloni şi vestă din piele groasă şi nu purta arme. O barbă scurtă, ţepoasă ca sârma, i se vedea pe faţă. Ochii erau mici, adânciţi şi plini de entuziasm. De sub sprâncenele adunate deasupra orbitelor ca zidurile unei fortăreţe privirea lui sclipea pătrunzător, ca nişte scântei ale gândurilor sale cavernoase. Însă în ciuda aspectului său impozant lăsa impresia unei amabilităţi oarecum nepotrivite, de imensă bună dispoziţie.

— Salut, Soră de Piatră, zise el cu o voce bubuitoare de tenor care suna prea blând şi plăcut ca să provină din acel gât musculos. Ce nevoie ai? Vreau să te ajut, dar eu sunt sol, iar misiunea mea nu prea acceptă întârziere.

Covenant se aştepta ca Atiaran să-şi expună pledoaria; ezitarea cu care ea întâmpină oferta uriaşului îl derută. Timp îndelungat ea îşi muşcă buzele ca şi cum şi-ar fi ros carnea rebelă în căutarea unei exprimări prin care să dea o orientare, într-un sens sau altul, unei alegeri pe care o detesta. Apoi, coborând ochii parcă ruşinată, murmură nesigură:

— Încotro mergi?

La întrebarea ei ochii uriaşului sclipiră, iar glasul său răsună ca un izvor:

— Destinaţia mea? Cine este atât de înţelept încât să-şi cunoască propriul ţel? Dar eu mă îndrept către…

Nu, numele acesta este o poveste prea lungă pentru astfel de vremuri. Merg la Cetatea Nobilă, cum îi spuneţi voi oamenii.

Încă şovăind, Atiaran întrebă:

— Cum te numeşti?

— Asta e o altă poveste lungă, replică uriaşul şi repetă: Ce nevoie ai?

Dar Atiaran insistă inexpresiv:

— Numele tău.

Din nou o scânteie luci sub sprâncenele masive ale uriaşului.

— În nume există putere. Nu vreau să fie invocată de altcineva în afară de prieteni.

— Numele tău, mârâi Atiaran.

O clipă, uriaşul tăcu indecis. Apoi spuse:

— Foarte bine. Cu toate că misiunea mea nu este una uşoară, îţi voi răspunde de dragul loialităţii între poporul meu şi al tău. Pe scurt, mi se spune Lup de Mare Navigatorul Spumei.

Brusc, rezistenţa, ura din decizia ei se prăbuşi în Atiaran ca şi cum ar fi fost în sfârşit înfrântă de încrederea uriaşului. Înălţă capul, arătându-le lui Covenant şi Navigatorului peisajul ruinat din spatele ochilor ei. Cu gravă minuţiozitate rosti salutul de bun venit.

— Aşa să fie. Lup de Mare Navigatorul, Frate de Piatră şi sol al uriaşilor, te însărcinez prin puterea numelui tău şi prin măreţul legământ de credinţă făcut între Damelon Prietenul Uriaşilor şi poporul tău, să-l duci pe acest om, Thomas Covenant, Necredinciosul, străin de Tărâm, în deplină siguranţă până la Consiliul Nobililor. Aduce mesaje de la Postul de Veghe al lui Kevin. Ai grijă de el, Frate de Piatră.

Eu nu pot merge mai departe.

Cum? Covenant rămase cu gura căscată. Surprins, aproape că protestă cu voce tare: Renunţi la răzbunarea ta? Dar stătu liniştit derulându-şi gândurile şi aşteptă ca ea să facă o declaraţie pe care el să o înţeleagă.

— Ah, te cam grăbeşti să pronunţi astfel de nume, zise uriaşul molatec. Aş fi acceptat însărcinarea ta şi fără ele. Dar

te rog să ni te alături. La Cetatea Nobilă există leacuri rare. Nu vrei să vii? Cei care te aşteaptă n-o să-ţi poarte pică pentru o asemenea călătorie – dacă ei te-ar putea vedea aşa cum te văd eu acum.

Amărăciunea strâmbă buzele lui Atiaran.

— Ai văzut luna nouă? Asta s-a întâmplat în urma ultimului leac pe care l-am căutat. Continuând, glasul ei deveni cenuşiu din dispreţ de sine: însărcinarea pe care ţi-o dau e inutilă. Deja am provocat eşecul ei. Crima a fost prezentă în toate alegerile pe care le-am făcut de când am devenit ghidul acestui om, asemenea crime… Se sufocă în amărăciunea a ceea ce tocmai văzuse şi trebui să înghită un nod înainte de a continua: Pentru că drumul ales de mine trecea prea aproape de Muntele Tunetului. Tu ai ocolit acel loc.

Probabil ai văzut răul lucrând acolo.

Distant, uriaşul zise:

— Am văzut.

— Am mers în întâmpinarea acelui rău în loc să traversăm Câmpiile Centrale. Iar acum e prea târziu pentru toată lumea. El… Ucigaşul Cenuşiu s-a întors.

Am ales acest drum pentru că am dorit un leac pentru mine însămi. Ce s-ar întâmpla cu Nobilii dacă le-aş cere acum să mă ajute?

Şi renunţi la răzbunare? se miră Covenant. Nu putea înţelege. Se întoarse cu totul s-o urmărească şi să-i studieze chipul, încercând să-i vadă vigoarea, spiritul.

Arăta de parcă ar fi fost cuprinsă de o boală distrugătoare. Trupul ei slăbise şi se ascuţise; ochii mari îi erau umbriţi, învăluiţi în întuneric, iar buzele scurse de sânge. Şi drept în centrul frunţii, verticală, se găsea o linie adâncită ca o fisură în craniu – rezultatul unei disperări de neclintit. Erau gravate acolo imensitatea suferinţei personale pe care şi-o reţinea doar prin forţa voinţei şi răul pe care şi-l făcuse singură reţinând-o astfel.

În sfârşit Covenant vedea limpede lupta morală care o răvăşea, triplul conflict între dezgustul faţă de el, teama pentru soarta Tărâmului şi tristeţea datorată propriei sale slăbiciuni – o luptă care îi epuizase resursele, o sărăcise. Imaginea îi umplu inima de ruşine, făcându-l să-şi coboare privirea. Fără să se

gândească, întinse mâna spre ea şi spuse cu un glas încărcat de rugăminţi contradictorii:

— Nu te da bătută.

— Să mă dau bătută? icni ea violent, trăgându-se înapoi de lângă el. Dacă m-aş da bătută, te-aş înjunghia pe loc!

Brusc băgă o mână pe sub haină şi scoase un cuţit de piatră precum cel pe care îl pierduse Covenant.

Fluturându-l, scuipă:

— De la Sărbătoare, de când ai permis ca Duhurile să moară, cuţitul ăsta strigă după sângele tău. Alte crime le pot ignora. Vorbesc doar în numele meu.

Dar asta…! Să încuviinţez o asemenea profanare…!

Zvârli cuţitul la pământ cu sălbăticie şi acesta se înfipse până la plăsele în iarba de la picioarele lui.

— Uite! strigă ea şi în acea clipă glasul ei deveni dintr-odată rece, calm. Am rănit Pământul în loc să te rănesc pe tine. Se potriveşte. Nu prea am făcut altceva de când ai pătruns tu pe Tărâm. Acum ascultă-mi ultimele cuvinte, Necredinciosule. Te las să pleci pentru că asemenea decizii mă depăşesc. Moşitul copiilor din Stonedown nu m-a pregătit pentru astfel de alegeri. Dar nu voi amesteca dorinţele mele cu singura speranţă a Tărâmului, oricât de sterilă ar fi aceasta.

Aminteşte-ţi că mi-am reţinut mâna – mi-am respectat Legământul.

— Aşa să fie? întrebă el, împins de un impuls complex de simpatie şi mânie fără nume.

Ea arătă cu un deget tremurător spre cuţit.

— Nu ţi-am făcut niciun rău. Te-am adus aici.

— Ţi-ai făcut rău ţie.

— E Legământul meu, şuieră ea. Acum, adio. Când o să te întorci în siguranţă în lumea ta, să-ţi aminteşti ce înseamnă răul.

El vru să protesteze, să se certe, dar tulburarea ei îl făcu să se stăpânească şi rămase tăcut în faţa hotărârii femeii. Sub presiunea ochilor ei se aplecă şi trase cuţitul din iarbă. Ieşi uşor. Aproape că se aştepta să vadă sânge ţâşnind din brazdă, dar iarba groasă se închise peste tăietură, ascunzând-o complet, ca o iertare. Din reflex verifică tăişul cu degetul mare, simţindu-i ascuţimea.

Când ridică din nou ochii văzu că Atiaran urca dealul, îndepărtându-se cu pas inegal de olog.

Nu e corect! strigă el spatelui ei. Ai milă! Îndurare!

Dar limba îi era prea încleiată de suferinţa abnegaţiei ei; nu putu vorbi. Cel puţin pe tine iartă-te. Încordarea de pe chipul său îi dădea impresia neplăcută de rânjet. Atiaran! Gemu. De ce suntem atât de neputincioşi?

Peste durerea lui, vocea uriaşului veni cu blândeţe:

— Mergem?

Covenant aprobă în tăcere. Îşi smulse privirea de pe silueta înaintând cu greu a lui Atiaran şi strecură cuţitul ei sub curea.

Lup de Mare Navigatorul Spumei îi făcu semn să se urce în barcă. Când Covenant sări peste copastie şi îşi ocupă locul pe o bancă la prora – singurul loc de pe ambarcaţiunea lungă de zece metri care era destul de mic pentru el – uriaşul păşi şi el la bord, în acelaşi timp împingând barca de la ţărm. Apoi se duse la pupa largă, scundă. Stând acolo în picioare, apucă de cârmă. Un curent de energie străbătu chila. Făcu barca să vireze de la ţărm în mijlocul curentului şi în scurt timp se îndreptau spre vest printre Coline.

Imediat după ce se aşezase, Covenant se întorsese să urmărească înaintarea lui Atiaran pe panta dealului, cu gustul înfrângerii în gât. Dar sursa de putere care punea barca în mişcare îi imprima o viteză mare, ca şi cum ar fi alergat şi în câteva clipe distanţa o reduse la un punct maroniu pe verdele luxuriant, nepăsător al Andelainului. Cu un efort puternic îşi forţă ochii să se desprindă de ea, obligându-se în schimb să caute sursa de putere a bărcii.

Dar nu putea localiza de unde venea energia.

Luntrea aluneca lin contra curentului ca trasă de peşti.

Nu se putea discerne niciun fel de propulsie. Însă nervii lui erau sensibili la energia care se scurgea prin chilă. Întrebă neclar:

— Ce pune în mişcare obiectul ăsta? Nu văd niciun motor aici.

Navigatorul stătea la pupa, cu faţa către amonte, cu braţul înalt al cârmei sub mâna stângă şi cu dreapta ridicată în briza râului; cânta ceva, un cântec monoton, într-o limbă pe care Covenant nu o înţelegea – un cântec cu o intonaţie spărgătoare

de valuri, sărată ca marea. Un timp după întrebarea lui Covenant continuă să-şi îngâne incantaţia. Dar curând limba se schimbă şi Covenant îl auzi cântând:

Piatra şi Marea fac parte din viaţă, două simboluri inalterabile ale lumii: eternitate în repaus şi eternitate în mişcare; părţi ale Puterii care dăinuie.

Apoi Navigatorul se opri şi privi în jos la Covenant cu veselia sclipindu-i sub sprâncenele unite.

— Un străin de Tărâm, zise el. Femeia aia nu te-a învăţat nimic?

Covenant înţepeni pe locul său. Tonul uriaşului părea să o coboare pe Atiaran, să denigreze preţul plătit de ea; fruntea lui prietenoasă şi de nepătruns şi căutătura veselă păreau inaccesibile empatiei. Dar pentru Covenant suferinţa ei era vie. Fusese deposedată de atât de multă căldură şi dragoste umană normală. Cu o voce rigidă din cauza furiei, replică:

— Ea este Atiaran, soţia lui Trell, din Mithil Stonedown şi a făcut mai mult decât să mă înveţe. M-a adus în siguranţă dincolo de proroci deliranţi, un waynhim ucis, o lună sângerie, demoni-abjecţi. Tu ai fi putut face asta?

Navigatorul nu răspunse, dar o grimasă i se întinse amuzată peste chip, ridicându-i vârful bărbii ca într-o parodie de salut.

— La dracu'! izbucni Covenant. Crezi că te mint?

Nu m-aş coborî să te mint pe tine.

Auzind asta, amuzamentul uriaşului se revărsă într-un hohot bubuitor, cu capul aplecat pe spate.

Covenant privi, înăbuşindu-şi furia, cum Navigatorul râdea. Pentru scurt timp suportă afrontul. Apoi sări de la locul său şi ridică toiagul ca să-l lovească pe uriaş.

Navigatorul îl opri cu un gest împăciuitor.

— Uşurel, Necredinciosule. Te-ai simţi mai înalt dacă m-aş aşeza?

— Pe toţi dracii! urlă Covenant. Rotindu-şi sălbatic braţele, izbi puntea cu capătul toiagului înnegrit de demonii-abjecţi.

Barca se aplecă de parcă lovitura ar fi provocat râului convulsii. Clătinându-se, se prinse de traversă ca să nu fie azvârlit peste punte. Într-o clipă spasmul trecu, lăsând în urmă apa sclipind în soare la fel de calmă ca înainte. Dar el rămase ţinându-se de bancă timp de câteva bătăi de inimă, cu nervii

întinşi şi inelul pulsând greu.

Covenant, mârâi în sinea lui ca să se liniştească: ai fi ridicol dacă nu ai fi absolut ridicol. Se ridică drept şi stătu cu picioarele depărtate până când reuşi să-şi stăpânească emoţiile. Apoi îşi îndreptă privirea către Navigator, sondând aura uriaşului. Dar nu putu percepe nimic rău; Navigatorul părea la fel de zdravăn ca şi granitul brut. Ridicol! repetă Covenant.

— Ea merită respect.

— A, iartă-mă, zise uriaşul.

Răsucindu-se, coborî cârma astfel încât s-o poată ţine sub braţ stând aşezat.

— N-am vrut să fiu lipsit de respect. Loialitatea ta mă face să mă simt uşurat. Şi eu ştiu să preţuiesc ceea ce a realizat ea. Se aşeză jos la pupa şi se lăsă pe spate sprijinit de cârmă, astfel încât ochii lui se aflau cu numai jumătate de metru deasupra celor ai lui Covenant: Da şi de asemenea ştiu să sufăr pentru ea.

Nu există nimeni în Tărâm, om, uriaş sau ranyhyn, care să te ducă la... la Cetatea Nobilă mai repede ca mine. Surâsul îi reveni: Dar tu, Thomas Covenant, Necredincios şi străin de Tărâm, tu te consumi prea mult. Am râs când te-am văzut ca un cocoş ameninţând un ranyhyn. Te iroseşti, Thomas Covenant.

Covenant îşi controlă furia şi zise liniştit:

— Aşa să fie? Judeci prea rapid, uriaşule.

O altă cascadă de râsete năvăli bubuind din pieptul Navigatorului.

— Curajos vorbeşti! Asta e ceva e nou în Tărâm – un om să acuze un uriaş că se pripeşte. Ei bine, ai dreptate. Dar tu nu ştii că oamenii ne consideră – râse din nou – un popor meticulos? Eu am fost ales drept sol pentru că numele scurte ale oamenilor, care îi privează pe posesorii lor de atât de multă istorie, putere şi înţelesuri, sunt mai simple pentru mine decât pentru majoritatea alor mei. Dar acum se pare că sunt prea simple.

Îşi răsturnă încă o dată capul pe spate şi dădu drumul unui şuvoi de veselie profundă.

Covenant se uită chiorâş la uriaş, de parcă tot umorul lui i-ar

fi fost de neînţeles. Apoi se smulse cu efort, aruncă toiagul pe fundul bărcii şi se aşeză cu faţa înainte către vest şi soarele după-amiezii.

Râsul Navigatorului era contagios, colorat într-o fericire lipsită de complicaţii, dar el îi rezistă. Nu-şi putea permite să fie victima altor seducţii. Deja pierduse din sine însuşi mai mult decât ar fi putut spera să redobândească.

Nervii nu se regenerează. Reluă cuvintele ca pe o litanie intimă, icoane ale sinelui său expus în luptă.

Nu există uriaşi. Eu cunosc diferenţa.

Continuă să te mişti, supravieţuieşte.

Îşi muşcă buzele de parcă durerea l-ar fi putut ajuta să-şi păstreze echilibrul, să-şi ţină furia sub control.

În spatele lui, Lup de Mare Navigatorul Spumei începu din nou să cânte încet. Cântecul se rostogolea prin canalul său ca un golf prelung spre mare, ridicându-se şi coborând ca o condensare a mareelor şi vânturi îndepărtate suflau printre cuvintele arhaice.

Din timp în timp reveneau la refrenul „Piatra şi Marea fac parte din viaţă”, apoi se îndepărtau iarăşi.

Sunetul călătoriei îndepărtate îi aminti lui Covenant de propria sa oboseală şi se întinse să se odihnească.

Întrebarea pusă de Navigator îl surprinse cu mintea aiurea.

— Eşti povestitor, Thomas Covenant?

Absent, răspunse:

— Am fost, cândva.

— Şi ai renunţat? Ah, e o poveste din trei cuvinte la fel de tristă ca oricare alta pe care mi-ai fi putut-o spune. Dar o viaţă fără o poveste e ca o mare fără sare. Cum poţi tu trăi?

Covenant îşi sprijini braţele de copastie şi îşi lăsă bărbia pe ele. Pe măsură ce barca înainta, Andelain se deschidea constant în faţa lui ca un boboc de floare; dar el îl ignora, concentrându-se în schimb la tânguirea apei pe lângă proră. Inconştient, îşi încleştă pumnul peste inel.

— Pot trăi.

— O alta? replică Navigatorul. Din două cuvinte, o poveste mai tristă decât prima. Nu mai spune alta – cu un singur cuvânt o să mă faci să plâng.

Dacă uriaşul intenţionase vreo jignire, Covenant nu o

resimţi. Navigatorul părea acum pe jumătate sâcâitor, pe jumătate empatic. Covenant ridică din umeri şi rămase tăcut.

După o clipă, uriaşul continuă:

— Mă rog, e un moment dificil pentru mine.

Călătoria noastră nu va fi uşoară şi speram să-mi poţi lumina milele cu o poveste. Dar nu contează.

Oricum bănuiesc că tu nu spui poveşti fericite. Proroci deliranţi. Un waynhim şi Duhurile din Andelain ucise. Ei bine, unele dintre aceste lucruri nu mă surprind – bătrânii noştri au suspectat întotdeauna că Zdrobitorul Sufletelor nu va muri aşa de uşor cum a sperat bietul Kevin. Piatră şi Mare! Toată acea Profanare, distrugere şi jaf – în numele unei false speranţe. Dar noi avem o vorbă cu care ne liniştim pruncii – puţini câţi sunt – când plâng pentru poporul, casele şi tovărăşia alor noştri, pe care le-am pierdut; spunem că bucuria se află în urechile care ascultă, nu în gura care vorbeşte. În lume există puţine poveşti vesele în sine, iar noi trebuie să avem urechi vesele ca să sfidăm Dispreţul. Lăudat fie Creatorul! Vechiul Nobil Damelon Prietenul Uriaşilor cunoştea valoarea unui râs sănătos. Când am ajuns noi pe Tărâm, eram prea îndureraţi ca să luptăm pentru dreptul de a trăi.

Un râs sănătos, oftă Covenant posac. Am râs oare pentru toată viaţa mea în timpul ăsta atât de scurt?

— Oamenii sunt nerăbdători, Thomas Covenant.

Crezi că bat câmpii? Nicidecum – am ajuns rapid la ceea ce e important. Întrucât ai renunţat să spui poveşti şi întrucât se pare că niciunul dintre noi nu e dispus să suporte recitalul aventurilor tale, atunci trebuie să vorbesc eu însumi. În poveşti se găseşte putere – renaştere a inimii şi întărire a muşchilor – şi chiar şi uriaşii au nevoie de putere când au însărcinări ca a mea.

Făcu o pauză, iar Covenant, nevrând să se oprească, fiindcă vocea uriaşului părea să se întreţească cu murmurul apei din jurul bărcii într-o tapiserie moale, zise în liniştea lăsată:

— Povesteşte.

— Ah, răspunse Navigatorul, n-a fost aşa de rău.

Îţi revii din asta chiar fără să vrei, Thomas Covenant.

Aşadar. Bucură-ţi urechile şi ascultă cu veselie, căci eu nu sunt furnizor de tristeţe, cu toate că în vremuri de acţiune nu

ne dăm înapoi din faţa faptelor. Dacă mi-ai cere să refac drumul tău până aici, ţi-aş cere fiecare amănunt al călătoriei tale înainte să fac trei paşi printre Coline. Refacerea unui drum este periculoasă şi mult prea adesea întoarcerea e imposibilă, cărarea pierdută sau drumeţul e schimbat dincolo de orice şansă de recuperare.

Dar trebuie să înţelegi, Necredinciosule, că de obicei alegerea unei poveşti este un motiv de reflecţie. Istoria uriaşilor este un tezaur de poveşti, iar unele au nevoie de zile întregi pentru a fi spuse. Odată, când eram copil, am ascultat de trei ori la rând povestea lui Bahgoon cel Insuportabil şi a Thelmei Doi Pumni care l-a îmblânzit – asta a fost o poveste la care merita să râzi – dar au trecut nouă zile până când s-a terminat.

Oricum, tu nu vorbeşti limba uriaşilor, iar traducerea este o sarcină care ia mult timp, chiar şi pentru uriaşi, aşa că problema alegerii e mai simplă. Dar înţelepciunea vieţii noastre în Ţărmul Mărilor de când vasele noastre au descoperit Tărâmul conţine de multe ori multe basme despre domniile lui Damelon Prietenul Uriaşilor, Loric Amuţitorul Demonilor şi Kevin, care acum e numit Risipitorul Tărâmului – poveşti despre construcţii, săpături în munţi, despre Piatra Sărbătorii stânca adorată, „capodoperă de supunere şi loialitate în piatra eternă a timpului” după cum a cântat-o cândva Kevin, cea mai puternică lucrare pe care uriaşii au făcut-o pe Tărâm, un templu de care poporul nostru să aibă grijă şi să-şi amintească de cele ce pot fi realizate – basme despre călătoria care ne-a salvat de Profanare şi despre multele lucrări de vindecare ale noilor Nobili. Dar şi aici alegerea devine uşoară fiindcă tu eşti străin. Ţie o să-ţi spun prima poveste a uriaşilor din Ţărmul Mărilor, Cântecul Celor Fără Casă.

Covenant privi în jurul său la albastrul liniştit al Râului Alinării şi se pregăti să asculte povestea Navigatorului. Dar naraţiunea fu amânată. În loc să-şi înceapă povestirea, uriaşul reveni la incantaţia sa antică, învârtind meditativ melodia, derulând-o ca pe cărarea râului. Cântă mult timp şi, sub vraja vocii lui, Covenant începu să moţăie. Extenuarea care i se scurgea prin oase era prea multă ca să-şi ţină atenţia trează. În timp ce aştepta se sprijini de proră ca un înotător epuizat.

Apoi o modulaţie aspri incantaţia. Melodia căpătă accente mai profunde şi se transformă într-o lamentaţie. În curând Navigatorul începu să cânte cuvinte pe care Covenant le înţelegea.

Noi suntem Cei Fără Casă – călători pierduţi în lume.

În ţinutul de dincolo de Marea Zorilor am trăit, am avut case şi am prosperat – am întins pânzele în vânt, inconştienţi de pericolul pierderii.

Noi suntem Cei Fără Casă.

Din colibe, din cămine, locuinţe sacre lucrate de mâinile noastre respectuoase, am ridicat pânzele în vântul stelelor, purtând viaţă în ţinuturi îndepărtate, nepăsători la pericolul pierderii noastre.

Noi suntem Cei Fără Casă – călători pierduţi ai lumii.

De pe malurile nisipoase pe piscurile înalte, cămin al oamenilor şi tărâmuri de basm împădurite la ţărm de mare – de la un vis la altul am navigat, surâzând în curcubeul pierderii noastre.

Acum nu mai avem Casă, nu mai avem rădăcini, rude şi prieteni.

Pentru alte minunate taine, am întins pânzele şi ne-am întors pe propriile urme; dar vânturile vieţii nu bat aşa cum alegem noi şi tărâmul de dincolo de Mare l-am pierdut.

Ah, Piatră şi Mare! Cunoşti vechea legendă a Curcubeului Frânt, Thomas Covenant? Se spune că în trecutul întunecat al Pământului pe cer nu existau stele. Cerul nu era decât o pătură neagră care ne despărţea de universul etern al Creatorului. Acolo locuia el împreună cu poporul lui şi miliardele de copii strălucitori şi dansau pe o muzică jucăuşă şi veselă.

Cum erele se derulau mereu şi mereu, Creatorul a vrut să facă ceva nou pentru a bucura inimile copiilor săi. A coborât în marea sa fierărie şi la cazanele puterii sale, unde a topit, a forjat, a modelat preţioase lucrări demiurgice. Şi când a terminat s-a întors şi a aruncat creaţia sa mistică pe cer – şi iată!

Un curcubeu şi-a întins braţele deasupra universului.

Pe moment, Creatorul a fost fericit. Apoi s-a uitat mai de aproape la curcubeu – şi sus, în vârful deschiderii scânteietoare, a zărit o ruptură, o breşă în frumuseţea pe care

o crease. Nu ştia că Duşmanul său, spiritul demonic al întunecimii şi mocirlei, târându-se prin măruntaiele universului, îl văzuse la muncă şi aruncase un blestem în mortarul creaţiei sale. Astfel că acum, când curcubeul se întindea pe cer, era stricat.

Supărat, Creatorul s-a întors la lucru, ca să găsească un leac pentru creaţia sa. Dar, în timp ce el muncea, copiii lui, miliardele de copii strălucitori, au găsit curcubeul şi au fost copleşiţi de bucurie la vederea frumuseţii lui. Împreună s-au urcat pe cer şi au escaladat fericiţi arcul, dansând veseli peste culorile sale. Sus au descoperit ruptura. Dar nu au înţeles. Ţipând de veselie au sărit prin spărtură şi s-au pomenit în cerul nostru. Noua lume fără lumină i-a bucurat şi mai mult şi s-au învârtit pe cer până când acesta a ajuns să strălucească de sclipirile jocului lor.

Când au obosit, au căutat să se întoarcă în cerul lor de lumină. Dar uşa era închisă. Căci Creatorul descoperise meşteşugul Duşmanului său – cauza rupturii – şi de mânie i se întunecase mintea. Fără să se gândească, smulsese curcubeul de pe cer. Abia când furia i s-a mai domolit şi-a dat seama că propriii lui copii rămăseseră captivi în cerul nostru. Şi acolo vor rămâne, ca stele care să-i conducă pe călători prin noapte, până când Creatorul va elibera universul de Duşmanul lui şi va găsi o cale să-şi aducă acasă copiii.

Asta e cu noi Cei Fără Casă. În ţara noastră pietroasă am trăit şi am prosperat în mijlocul neamului nostru, iar când am învăţat să călătorim pe mări am prosperat şi mai mult. Dar în lumina strălucirii, vigorii şi minunăţiei noastre, am căzut în păcatul nebuniei. Am construit douăzeci de nave frumoase, fiecare suficient de mare cât să cuprindă un castel de-al oamenilor şi ne-am jurat să întindem pânzele şi să pornim să descoperim întregul Pământ. Ah, întregul Pământ! În douăzeci de nave, două mii de uriaşi şi-au luat rămas-bun de la ai lor, promiţând să le aducă înapoi prin poveşti fiecare aspect al lumii diverse – şi s-au lansat pe calea visului lor.

Apoi, de pe o mare pe alta, prin furtună şi calm, secetă, foamete şi belşug, printre stânci şi coaste, uriaşii au navigat plini de glorie prin aerul sărat, mereu cu muşchii încordaţi şi în continuă întrecere cu oceanul, „etern în mişcare” – încântaţi să

împletească noi popoare în pânza călătoriilor lor.

În jumătate de generaţie s-au pierdut trei nave.

O sută de uriaşi au ales să rămână şi să trăiască împreună cu ai lor în tărâmurile mirifice ale Elohimilor.

Două sute au murit în războaiele din Bhrathair, care aproape că a fost distrus de Gorgonele Nisipurilor din marele Deşert. Două nave au eşuat şi s-au scufundat.

Şi când primii copii născuţi în timpul călătoriei au fost suficient de mari ca să devină ei înşişi marinari, cele cincisprezece vase au ţinut sfat şi gândurile lor s-au îndreptat spre Casă – căci înţeleseseră nebunia jurământului lor, iar lupta cu mările îi obosise.

Aşa că s-au orientat după stele şi au căutat drumul spre acasă. Dar au întâmpinat piedici. Traseele cunoscute i-au purtat pe oceane străine şi pericole nemaiîntâlnite. Furtunile i-au împins mai mult decât socotiseră ei, până ce palmele li s-au jupuit de la odgoane, iar valurile se ridicau împotriva lor parcă cu ură. Încă cinci nave s-au pierdut – cu toate că epava uneia dintre ele a fost regăsită, iar marinarii de pe o alta au fost salvaţi de pe insula pe care fuseseră aruncaţi. Gheţurile i-au ţinut în strânsoarea lor timp de multe anotimpuri, omorând pe mulţi dintre ei, perioadele calme i-au făcut să devină prieteni apropiaţi în foamete – astfel au îndurat, luptându-se pentru vieţile lor şi năzuind spre Casă. Dar dezastrele au şters ultimele vestigii ale ştiinţei lor, până când nu au mai ştiut unde se aflau sau încotro să se îndrepte. Atunci au ajuns în Tărâm şi acolo au aruncat ancorele. Mai puţin de o mie de uriaşi au coborât pe malurile pietroase din Ţărmul Mărilor. Lipsiţi de mângâiere, au renunţat la speranţa lor de a se mai întoarce acasă.

Dar prietenia Nobilului Damelon fiul Puterii Inimii i-a reînvigorat. În puternica lui înţelepciune au văzut semne bune, iar cuvintele lui au îmbărbătat inimile uriaşilor. Au făcut din Ţărmul Mărilor teritoriul lor, au jurat credinţă Nobililor şi au trimis trei vase în căutarea Casei lor. Încă din acele vremuri – de mai mult de trei ori o mie de ani – întotdeauna au existat trei vase ale uriaşilor pe mare, căutând rând pe rând căminul nostru şi alte trei pregătite să iasă când se întorc cele vechi fără să fi obţinut succesul. Suntem încă Fără de Casă, pierduţi

în labirintul unui vis nebunesc.

Piatră şi Mare! Suntem un popor longeviv, comparativ cu voi, oamenii – eu m-am născut la bordul unei nave în timpul scurtei călătorii care ne-a salvat de Profanare, iar străbunicii mei s-au aflat printre primii rătăcitori. Şi avem aşa de puţini copii. Rar femeile noastre au mai mult de un singur copil. Astfel că nu suntem decât cinci sute şi vitalitatea noastră scade cu fiecare generaţie.

Nu putem uita.

Dar în vechea legendă copiii Creatorului au păstrat speranţa. El a pus din nou curcubeul pe cer după ploile curăţitoare, ca o promisiune făcută stelelor că poate, cumva, cândva, va găsi o cale de a-i aduce acasă.

Dacă vrem să supravieţuim, trebuie să găsim Casa pe care am pierdut-o, ţinutul iubit de dincolo de Marea Zorilor.

În timpul povestirii, soarele după-amiezii târzii coborâse, iar când Navigatorul termină ajunsese la orizont. Râul Alinării curgea dinspre vest în măreţia sa portocaliu-aurie reflectând flacără cu flacără pe chipul său arzător. În cerurile de nepătruns focul împrăştia în acelaşi timp o tristeţe şi o profeţie, noaptea care venea şi ziua promisă, întunericul care va trece; căci atunci când va sosi adevăratul sfârşit al zilei şi al luminii nu va mai exista nicio strălucire care să-l facă demn de admirat, niciun spectacol de focuri frumoase şi veselie, nimic nu i se va arăta inimii decât decădere şi cenuşă.

În măreţia apusului, Navigatorul ridică din nou glasul şi cântă cu o durere apăsătoare:

Am întins pânzele şi ne-am întors pe propriile urme; dar vânturile vieţii nu bat aşa cum alegem noi şi tărâmul de dincolo de Mare l-am pierdut.

Covenant se răsuci să se uite la uriaş. Navigatorul ţinea capul sus şi pârâiaşe de foc portocalii-aurii curgeau delicat pe obrajii lui. În timp ce Covenant privea, lumina reflectată căpătă o nuanţă roşiatică, apoi începu să pălească.

Blând, uriaşul spuse:

— Râzi, Thomas Covenant, râzi pentru mine.

Bucuria se află în urechile care ascultă.

Covenant simţi vibraţia atenuată, modestă şi rugămintea din vocea Navigatorului şi propria sa durere înăbuşită gemu drept

răspuns. Dar nu putu râde; nu mai avea resurse. Cu un spasm de dezgust faţă de limitarea care îl ologea, făcu un efort brutal într-o altă direcţie:

— Mi-e foame.

O clipă, ochii umbriţi ai Navigatorului sclipiră ca şi cum ar fi fost înţepat. Dar dădu capul pe spate şi râse. Umorul lui părea să izvorască direct din inimă şi în curând îi alungă toată încordarea şi lacrimile de pe faţă.

Când se relaxă şi chicotea uşor, zise:

— Thomas Covenant, nu-mi place să mă grăbesc, dar cred că tu eşti prietenul meu. Tu mi-ai înfrânt mândria şi ăsta ar fi un serviciu cinstit chiar dacă nu aş fi râs de tine mai devreme. Foame? Bineînţeles că ţi-e foame. Ai vorbit cu curaj. Ţi-aş fi oferit mai devreme de mâncare – arăţi transparent, ca unul care a mâncat numai aliantha zile întregi. Unii înţelepţi bătrâni spun că privaţiunile întăresc sufletul, dar eu zic că e uşor să purifici sufletul când trupul nu poate face altă alegere.

Din fericire, simt bine aprovizionat cu alimente.

Împinse cu piciorul un sac imens din piele spre Covenant şi îi făcu semn să-l deschidă. Când Covenant îi desfăcu baierele găsi carne sărată, brânză, pâine uscată, mai mult de zece mandarine mari cât ambii lui pumni şi o ploscă din piele pe care abia o putea ridica. Ca să amâne această dificultate urni mai întâi felurile principale, spălându-şi sarea din gât cu bucăţi dintr-o mandarină. Apoi îşi îndreptă atenţia asupra ploştii.

— Asta e licoare-diamant, zise Navigatorul. E o băutură vitală. Poate ar trebui… Nu, cu cât mă uit mai mult la tine, prietene, cu atât văd mai multă oboseală. Bea din ploscă. O să te ajute să te odihneşti.

Înclinând plosca, Covenant sorbi din licoarea-diamant. Avea gust de whisky slab şi îi putea mirosi forţa; dar era aşa de fin încât nici nu pişcă, nici nu ardea.

Luă mai multe înghiţituri aromate şi imediat se simţi profund revigorat.

Închise cu grijă plosca, reaşeză alimentele în sac, apoi cu efort împinse sacul înapoi la îndemâna Navigatorului. Licoarea-diamant îi sclipea în stomac şi simţea că peste puţin timp va fi pregătit pentru o altă poveste.

Dar pe când se întindea sub băncile de la prora, cerul trecu

de la amurg la un întuneric de cristal, iar stelele apărură împrăştiate ca nişte copii părăsiţi. Înainte să-şi dea seama că aţipeşte, adormi.

Avu parte de un somn chinuit. Se împleticea amorţit printre viziuni încărcate de molime, pline de luni muribunde, măceluri şi trupuri rănite dincolo de orice speranţă şi se pomeni zăcând în stradă în faţa barei de protecţie a unei maşini de poliţie. Un cerc de orăşeni se adunase în jurul lui. Aveau ochi sticloşi, iar gurile lor se întindeau într-un rictus uniform de acuzare. Fără excepţie, arătau spre mâinile lui.

Când ridică mâinile ca să le privească, le văzu acoperite de pete purpurii de lepră.

Apoi doi bărbaţi solizi îmbrăcaţi în alb se apropiară de el şi-l aşezară pe o targă. În apropiere se vedea o ambulanţă. Dar bărbaţii nu-l duseră imediat la ea.

Stăteau nemişcaţi, ţinându-l ridicat la nivelul taliei ca şi cum l-ar fi arătat mulţimii.

Un poliţist păşi în centrul cercului de oameni. Ochii lui exprimau dispreţ. Se aplecă deasupra lui Covenant şi spuse sever:

— Te-ai pus în calea mea. Asta a fost o greşeală.

Ar trebui să-ţi fie ruşine.

Respiraţia lui îl acoperi pe Covenant cu miros de ulei de trandafiri.

În spatele poliţistului, cineva ridică glasul. Era mieros ca cel al avocatului lui Joan. Zise:

— A fost o greşeală.

La unison, toţi orăşenii vomitară sânge pe caldarâm.

Nu pot să cred asta, gândi Covenant.

Imediat, vocea mieroasă susură:

— Nu ne crede.

Un urlet tăcut al realităţii, o afirmare furioasă a faptelor izbucni din mulţime. Îl bătu pe Covenant până ce se ghemui sub lovituri, abject şi fără replică.

Apoi orăşenii strigară laolaltă:

— Eşti mort. Nu poţi trăi fără o comunitate. Viaţa există în comunitate, iar tu nu ai o comunitate. Nu poţi trăi dacă nimănui nu-i pasă.

Corul vocilor lor făcea un zgomot ca de fărâmiţare, de

strivire. Când se opriră, Covenant simţi că aerul din plămânii lui se transformase în nisip.

Cu un oftat satisfăcut, vocea mieroasă rosti:

— Duceţi-l la spital. Vindecaţi-l. Există un singur răspuns potrivit pentru moarte. Vindecaţi-l şi aruncaţi-l de aici.

Cei doi bărbaţi îl azvârliră în ambulanţă. Înainte ca uşile să se trântească îi văzu pe orăşeni strângându-şi mâinile, felicitându-se reciproc. După aceea ambulanţa începu să se mişte. Îşi ridică mâinile şi văzu că petele i se întindeau şi pe antebraţe. Le privi oripilat, gemând:

Pe focurile iadului! Pe focurile iadului!

Apoi un glas bubuitor de tenor spuse prietenos:

— Nu te teme. E un vis.

Calmul se aşternu peste el ca o pătură. Dar el nu o putea simţi cu mâinile şi ambulanţa continua să se mişte. În nevoia de pătură strânse aerul gol până când încheieturile degetelor i se albiră de singurătate.

Când durerea dispăru, ambulanţa se rostogoli şi el căzu de pe targă în întuneric.

12

PIATRA SĂRBĂTORII

Apăsarea de pe obrazul stâng începu să-i roadă încet pielea şi durerea îl îmboldi din străfundurile somnului. Turbulenţa apei vuia sub capul lui, de parcă ar fi stat pe o pernă de nisip. Se strădui să se trezească.

Apoi obrazul i se scutură de două ori în succesiune rapidă şi locul său de odihnă se înălţă. Săltându-se, se izbi cu capul de o bancă. Durerea îi făcu craniul să vibreze. Se prinse de bancă şi se ridică de pe scândura care îi freca obrazul, aşezându-se în capul oaselor ca să privească peste bord.

Descoperi că poziţia bărcii se schimbase radical.

Nimic din culorile, relieful sau bogăţia Andelainiană nu se păstrase în zona din jur. Spre nord-est, râul era mărginit de un mal înalt şi abrupt din piatră. Iar către vest se întindea o câmpie aridă, un teren viran ca un vast câmp de luptă pe care nu numai ca muriseră oameni, ci unde focurile care

carbonizaseră totul şi sângele scurs distruseseră capacitatea pământului de a se regenera, de a înflori din nou – un şes inegal, accidentat, marcat numai de copacii piperniciţi agăţându-se de viaţă de-a lungul râului care se vărsa în Râul Alinării la câteva sute de metri în faţa ambarcaţiunii. Vântul dinspre răsărit aducea un miros de arsură veche şi, dincolo de el, se simţea amintirea fetidă a unei crime.

Deja apa curgătoare cu care urma să se unească tulbura Râul Alinării – îi înnoda curenţii, îi păta claritatea cu nămol – şi Covenant trebui să se ţină strâns de copastie ca să se echilibreze pe măsură ce tangajul ambarcaţiunii devenea mai puternic.

Navigatorul păstra barca pe centrul râului, departe de tumultul din apropierea falezei. Covenant aruncă o privire în spate uriaşului. Stătea la pupa cu picioarele larg desfăcute şi cârma strânsă sub braţul drept.

Ca răspuns la privirea lui Covenant strigă peste zgomotul încleştării râurilor:

— În faţă se află Trothgard! Aici o luăm spre nord, pe Râul Alb! Cenuşiul vine dinspre apus!

Vocea lui avea o urmă de stridenţă, ca şi cum ar fi cântat din răsputeri toată noaptea; dar după o clipă începu să fredoneze un fragment dintr-un cântec diferit:

Căci noi nu ne vom odihni, nici nu ne vom da la o parte, nu ne vom pierde speranţa, nu vom eşua – până când Cenuşiul nu va curge Albastru şi Rill şi Maerl nu vor fi proaspete şi curate ca vechiul Llurallin.

Valurile râului creşteau constant. Covenant stătea pe fundul bărcii sprijinit de una dintre traverse şi ţinându-se strâns de copastie, urmărind amestecul forţat al apelor curate cu cele murdare. Apoi Navigatorul strigă:

— O sută de leghe până la Munţii Westron – Pasul Gardienilor şi izvorul Llurallinului – şi spre sud-vest o sută cincizeci până la Ultimele Coline şi întunecimea Sufocantă! Şaptezeci distanţă de Cetatea Nobilă!

Brusc, mârâitul trudnic al râului crescu în intensitate, acoperind vocea uriaşului. O lovitură neaşteptată a curentului prinse barca şi smuci prora spre dreapta, aducându-i flancul în şuvoi. Când barca se răsuci, apa împroşcată îl izbi pe

Covenant; instinctiv îşi mută greutatea pe bordul stâng. În clipa următoare auzi o frântură din cântecul Navigatorului şi simţi energia pulsând profund de-a lungul chilei. Încet, barca se îndreptă, intrând din nou în curent.

Dar dezastrul iminent îi adusese periculos de aproape de peretele din nord-vest. Barca tremura de energie, iar Navigatorul o conducea treptat înapoi în apele mai liniştite care curgeau dincolo de impactul principal al curentului Cenuşiului. Apoi senzaţia de energie dispăru din chilă.

— Îmi cer scuze! strigă uriaşul. Îmi pierd priceperea de marinar!

Vocea lui era asprită de încordare. Încheieturile degetelor lui Covenant se albiseră de cât de tare strângea copastia. Clătinându-se din cauza aplecării navei, îşi aminti. Există un singur răspuns potrivit pentru moarte.

Un singur răspuns potrivit, se gândi. Nu e ăsta.

Poate ar fi mai bine dacă barca s-ar răsturna, dacă el s-ar îneca – mai bine dacă nu ar duce la Piatra Sărbătorii mesajul Nobilului Foul cu jumătatea lui de mână şi cu inelul. El nu era erou. Nu putea îndeplini asemenea aşteptări.

— Şi acum traversarea! anunţă Navigatorul. Trebuie să trecem de Cenuşiu ca să mergem spre nord.

Nu e niciun pericol prea mare – numai că eu sunt obosit. Şi nivelul râurilor este ridicat.

De data asta Covenant se întoarse şi se uită atent la uriaş. Văzu acum că Lup de Mare Navigatorul Spumei suferea. Avea obrajii traşi, scobiţi, ca şi cum ceva ar fi supt amabilitatea de pe faţa lui; ochii adânciţi ardeau de o hotărâre tensionată, febrilă. Obosit? Gândi Covenant. Mai degrabă extenuat. Sări stângaci din scândură în scândură până ajunse lângă uriaş. Ochii lui nu ajungeau mai sus de talia Navigatorului. Îşi aplecă pe spate capul ca să strige:

— Ţin eu cârma! Tu odihneşte-te!

Un zâmbet flutură pe buzele uriaşului.

— Îţi mulţumesc. Dar nu, nu eşti pregătit. Sunt suficient de puternic. Dar te rog să-mi dai nişte licoare-diamant.

Covenant deschise sacul cu alimente şi puse mâinile pe plosca din piele. Greutatea şi flexibilitatea o făceau greu de manevrat, iar legănarea bărcii îl dezechilibra. Pur şi simplu nu

putu ridica plosca. Dar, după un moment, îşi strecură braţele pe sub ea. Cu un icnet de efort, o săltă în sus.

Navigatorul apucă bine gâtul ploştii cu mâna stângă.

— Mulţumesc, prietene, zise cu un rânjet strâmb.

Ducând plosca la gură, neglijă pentru o clipă pericolele curentului ca să bea prelung. Apoi lăsă plosca jos şi răsuci barca spre gura Râului Cenuşiu.

O altă revărsare de putere vibră prin ambarcaţiune.

Când se întâlni cu principalul torent al Cenuşiului, Navigatorul întoarse în aval şi abordă curentul pieziş.

Energia pulsa prin scândurile de pe fundul bărcii. Cu o manevră lină, Navigatorul ajunse în partea nordică a şuvoiului, pivotă spre amonte având contracurenţii în lungul falezei şi se lăsă aruncat în calmul Râu Alb.

Imediat ce coti spre nord, urletul confluenţei începu să scadă constant în spatele bărcii.

O clipă mai târziu încetă şi pulsul energiei.

Cântând cu greu, Navigatorul îşi şterse sudoarea de pe faţă. Stătea cu umerii aduşi şi capul plecat. Cu încetineală meticuloasă lăsă în jos braţul cârmei apoi se aşeză la pupa.

— Ah, prietene, mormăi, nici chiar uriaşii nu sunt făcuţi pentru asemenea lucruri.

Covenant se deplasă spre centrul bărcii şi se aşeză jos, sprijinit de un perete lateral. Din acea poziţie nu putea vedea peste bord, dar deocamdată nu era curios în privinţa peisajului. Avea alte preocupări. Una dintre ele era starea Navigatorului. Nu ştia cum obosise uriaşul atât de mult.

Încercă să abordeze problema indirect spunând:

— O manevră curată. Cum ai făcut-o? Nu mi-ai spus ce alimentează barca asta.

Se încruntă auzind sunetul lipsit de tact al glasului său.

— Cere-mi altă poveste, oftă Navigatorul obosit.

Asta este aproape la fel de lungă ca istoria Tărâmului. Nu am atâta vigoare ca să te învăţ acum despre sensul vieţii.

— Tu nu ştii poveşti scurte.

Uriaşul reuşi un zâmbet palid.

— Da, asta e destul de adevărat. Ei bine, o s-o scurtez pentru tine. Dar după aceea trebuie să promiţi că o să-mi spui tu mie o poveste – ceva deosebit, ceva ce nu aş fi bănuit eu

însumi. O să am nevoie de asta, prietene.

Covenant aprobă din cap, iar Navigatorul zise:

— Bine. Mănâncă şi eu voi vorbi.

Vag surprins de cât de foame îi era, Covenant căută în sacul Navigatorului. Mestecă rapid nişte carne şi puţină brânză, satisfăcându-şi setea cu mandarine. În timp ce el mânca, uriaşul începu cu o voce plată din cauza oboselii:

— Vremurile lui Damelon Prietenul Uriaşilor au luat sfârşit în Tărâm înainte ca poporul meu să termine construcţia cetăţii Coercri, căminul lor din Ţărmul Mărilor. Au construit din inima muntelui Cetatea Nobilă, cum îi spun oamenii, înainte să muncească la propriul lor pământ dat de Nobili şi când s-a construit Coercri Înalt Nobil era Loric. Apoi străbunii mei şi-au îndreptat atenţia în afară – spre Marea Zorilor şi spre prietenia Tărâmului.

Acum atât maeştrii lillianrill, cât şi cei rhadhamaerl doreau să studieze ştiinţa uriaşilor, iar vremurile înaltului Nobil Loric Amuţitorul Demonilor au fost unele de prosperitate pentru lillianrill. Ca să îi ajute era necesar ca uriaşii să facă multe călătorii la Cetatea Nobilă…

— Începu o incantaţie liniştită, cântând un timp ca o invocaţie a vechii grandori a respectului uriaşilor – la puternica Piatră a Sărbătorii. Asta era bine, pentru că păstra strălucirea Pietrei Sărbătorii în ochii lor.

Dar uriaşilor nu prea le plăcea să meargă pe jos, nici atunci şi nici acum. Astfel că strămoşii mei s-au gândit la râurile care curg din Munţii Westron spre Mare şi au decis să construiască vase. Ei bine, navele nu puteau să vină dinspre Mare, după cum ştii – Riftul, pe care stă Gravin Threndor, blochează drumul.

Şi nimeni, uriaş sau de alt neam, nu ar naviga de bunăvoie pe Cursul Murdar din Înghiţitoarea de Vieţi, Marea Mlaştină. Aşadar uriaşii au construit docuri la Râul Alinării, mai sus de Gravin Threndor şi de cheile numite acum Pasul Trădătorului. Acolo au adus bărci ca aceasta – acolo şi la Cetatea Nobilă şi la poalele Cascadei Vălurite, pentru ca cel puţin două sute de leghe din drum să poată fi parcurse pe apa pe care noi o iubim.

În această întreprindere, Loric şi maeştrii lillianrill au dorit să fie de ajutor uriaşilor. Cu puterile lor au creat lemn Gildenlode –

un lemn puternic pe care l-au numit lor-liarill – şi din care au lucrat vâsle şi chile pentru vasele noastre de pe râu. Iar promisiunea Vechilor Nobili a fost că, atunci când binecuvântările lor vor păli, ne va ajuta Gildenlode.

Ah, suficient. Navigatorul oftă adânc: Pe scurt, eu sunt cel care dau impuls vasului. Luă mâna de pe cârmă şi imediat barca începu să piardă direcţia. Sau mai degrabă eu sunt cel care invocă puterea din Gildenlode.

În Pământ este putere şi viaţă – în piatră, lemn, apă şi Gildenlode. Dar viaţa din ele este cumva ascunsă – adormită. Sunt necesare atât cunoştinţe, cât şi forţă şi cântece vitale puternice ca să le trezim.

Apucă din nou cârma şi barca reîncepu să înainteze.

— Sunt deci ostenit, oftă. Nu m-am odihnit din noaptea dinaintea întâlnirii noastre.

Tonul lui îi amintea lui Covenant de oboseala lui Trell după ce Gravelingasul reparase vasul spart.

— Două zile şi două nopţi nu am lăsat puterea Gildenlode să se oprească sau să încetinească, iar oasele mele au slăbit din cauza efortului. Observând surpriza de pe faţa lui Covenant adăugă: Da, prietene – ai dormit două nopţi şi o zi. De la vest de Andelain peste Câmpiile Centrale până la hotarul Trothgardului sunt mai mult de o sută de leghe. După o pauză, concluzionă: Licoarea-diamant provoacă oamenilor aşa ceva.

Dar tu aveai nevoie să te odihneşti.

O clipă Covenant rămase tăcut, fixând scândurile ca şi cum ar fi căutat un punct unde să le lovească.

Gura i se strâmbă amar şi el înălţă capul spunând:

— Acum sunt odihnit. Pot să te ajut?

Navigatorul nu răspunse imediat. În spatele fortăreţei frunţii sale părea să cântărească diverse probleme incerte înainte de a mormăi:

— Piatră şi Mare! Bineînţeles că poţi. Însă chiar faptul că întrebi arată că nu poţi. Te împiedică o lipsă de voinţă sau o ignoranţă.

Covenant înţelese. Putea auzi aripile întunecate, putea vedea Duhurile ucise. Magie sălbatică! gemu el. Eroism! Insuportabil. Scuturând din cap, lăsă la o parte cuvintele de tranziţie şi întrebă direct:

— Vrei inelul meu?

— Dacă îl vreau? mârâi Navigatorul, părând că ar fi râs dar nu avea curajul. Dacă îl vreau? Glasul lui tremura dureros, ca şi cum ar fi mărturisit vreo aberaţie. Nu folosi un astfel de cuvânt, prietene. Să vrei e ceva firesc şi poţi să obţii sau să eşuezi fără să fie vina ta. Mai degrabă spune că-l râvnesc. Să râvneşti înseamnă să-ţi doreşti ceva ce nu poate fi dat.

Da, râvnesc la aurul tău alb nepământesc, magic şi sălbatic, distrugător al păcii.

În fiecare piatră este gravată magia sălbatică, pentru ca aurul alb s-o dezlănţuie sau s-o controleze.

Admit dorinţa. Dar nu mă ispiti. Puterea are căile ei de a se răzbuna pe uzurpatori. Nu aş accepta acest inel dacă mi l-ai oferi.

— Dar ştii cum să-l foloseşti? întrebă Covenant mohorât, pe jumătate năucit de frica incipientă faţă de răspuns.

De data asta Navigatorul râse. Umorul lui era palid, abia o urmă a celui dinainte, dar curat şi vesel.

— Ah, curajoase vorbe, prietene. Aşadar invidia decade din cauza propriei sale prostii. Nu, nu ştiu. Dacă magia sălbatică nu poate fi invocată prin simpla hotărâre de a o folosi, atunci eu nu o înţeleg deloc.

Uriaşii nu au o astfel de înţelepciune. Noi întotdeauna am acţionat personal – cu toate că folosim bucuroşi unelte ca Gildenlode. Ei bine, sunt răsplătit pentru gândurile mele nedemne. Iertare, Thomas Covenant.

Covenant dădu din cap tăcut, ca şi cum ar fi primit o păsuire neaşteptată. Nu voia să ştie cum funcţionează magia sa sălbatică; nu voia să creadă în ea în niciun fel. Simplul fapt că o purta era periculos.

Acoperi inelul cu mâna dreaptă şi privi inexpresiv, neajutorat, la uriaş.

După o clipă oboseala Navigatorului îi înăbuşi umorul. Ochii i se întunecară, iar respiraţia şuiera slab printre buzele moi. Se sprijini pe cârmă de parcă râsul i-ar fi secătuit energia vitală.

— Şi acum, prietene, gâfâi el, curajul meu e pe sfârşite. Am nevoie de povestea ta.

Poveste? se gândi Covenant. Nu mai am poveşti.

Le-am ars.

Le arsese – atât noul roman, cât şi cel ajuns bestseller. Fuseseră atât de autosuficiente, atât de oarbe în faţa pericolelor leprei care pândeau tainice şi imprevizibile în spatele fiecărei existenţe fizice sau morale – atât de inconştiente de propria lor orbire. Erau nişte cadavre – la fel ca el însuşi – bune doar de aruncat în foc. Ce poveste ar mai putea spune acum?

Dar trebuia să continue să se mişte, să acţioneze, să supravieţuiască. Cu siguranţă ştiuse acest lucru înainte de a deveni victima viselor. Oare nu îl învăţase la leprozerie, în mijlocul putrefacţiei şi vomei? Da, da! Supravieţuieşte! Însă acest vis cerea de la el putere, aştepta ca el să pună capăt crimelor. Imaginile fulgerară prin mintea lui ca nişte aşchii de oglindă ameţitoare: Joan, maşina poliţiei, ochii de lavă ai lui Drool. Se clătină ca şi cum ar fi căzut.

Ca să-şi ascundă subita neputinţă se îndepărtă de Navigator, mergând să se aşeze la prora cu faţa spre nord.

— O poveste, zise cu glas răguşit.

De fapt, ştia una singură – o singură poveste cu toate deghizările ei mohorâte şi pestriţe. Sortă rapid, însufleţit, până când găsi una potrivită cu celelalte lucruri pe care simţea nevoia să le exprime.

— O să-ţi spun o poveste. Una adevărată.

Strânse cu putere bordul, luptând să-şi alunge complet ameţeala.

— Este o poveste despre şocul cultural. Ştii ce înseamnă şoc cultural?

Navigatorul nu răspunse.

— Nu contează. O să-ţi spun eu. Şoc cultural este ceea ce se întâmplă când scoţi un om din lumea lui şi îl pui într-un loc unde presupunerile… unde standardele prin care defineşti o persoană sunt atât de diferite, încât el nu le poate înţelege. El nu este construit astfel. Dacă este… superficial, se poate preface că ar fi altcineva până când se întoarce în lumea lui. Sau se poate prăbuşi lăsându-se reconstruit. Nu există altă cale.

O să-ţi dau un exemplu. Când am fost la leprozerie, doctorii vorbeau despre un bărbat – un lepros – ca şi mine. Izolat. Era un caz clasic. Venea din altă ţară – unde lepra este mult mai

des întâlnită – probabil contractase bacilul în copilărie şi, peste ani când a avut o soţie şi trei copii ai lui şi locuia în altă ţară, dintr-odată şi-a pierdut nervii din degetele de la picioare şi a început să orbească.

Ei bine, dacă ar fi rămas în ţara lui, unde boala este obişnuită, ar fi fost recunoscut mai devreme. Imediat ce ar fi fost depistat, el, soţia, copiii, tot ceea ce deţinea – şi casa şi animalele – şi rudele sale apropiate, totul ar fi fost declarat necurat. Proprietatea, casa, animalele ar fi fost arse complet. Iar el, soţia, copiii şi rudele apropiate ar fi fost alungaţi să trăiască în sărăcie lucie într-un sat alături de alţi oameni cu aceeaşi boală.

Şi-ar fi petrecut acolo tot restul vieţii – lipsit de tratament, fără speranţă – în timp ce diformitatea hidoasă i-ar fi ros braţele, picioarele şi faţa... până când el, soţia, copiii şi rudele apropiate ar fi murit cu toţii de cangrenă.

Consideri asta o cruzime? Hai să-ţi spun ce s-a întâmplat de fapt cu acel bărbat. Imediat ce şi-a dat seama că e bolnav, a mers la doctor. Doctorul l-a trimis la leprozerie – singur, fără familie – unde răspândirea bolii a fost oprită. A fost tratat, i s-au oferit medicamente şi consiliere, a fost reabilitat. Apoi a fost trimis acasă să ducă o viaţă „normală” alături de soţie şi copii. Ce drăguţ. A existat o singură problemă.

El nu s-a putut descurca.

Pentru început, vecinii i-au făcut necazuri. A, la început nu au ştiut că era bolnav – lepra nu le era familiară, nu au recunoscut-o – dar ziarul local a publicat o ştire despre el, astfel că toată lumea din oraş a aflat că avea lepră. L-au evitat, l-au urât pentru că nu ştiau cum să se poarte cu el. Apoi a început să aibă probleme cu continuarea tratamentului. Ţara lui natală nu avea medicamente şi tratamente pentru lepră – în sinea lui considera că asemenea lucruri erau magice, că, boala odată oprită, el era vindecat, mântuit – că, i se acordase iertarea, de la ceva mai rău decât execuţia. Dar ca să vezi! Când a început să nu se mai îngrijească, amorţeala a pornit să se răspândească din nou. Apoi a venit punctul decisiv. A descoperit deodată că pe la spatele lui, când nu se uita, când nu era atent, familia s-a îndepărtat de el. Ei nu îi împărtăşeau necazul – departe de asta. Voiau să scape de el, să se întoarcă

la viaţa pe care o duceau înainte.
Aşa că l-au expediat din nou la leprozerie. Dar după ce s-a urcat în avion – nici avioane nu aveau în ţara lui natală – s-a dus la toaletă, ca şi cum ar fi fost dezmoştenit fără să-i spună cineva de ce şi acolo şi-a tăiat venele.
Se uita cu ochii larg deschişi la propria sa povestire. Ar fi vrut, ar fi fost dornic să plângă pentru acel om dacă ar fi putut face asta fără să-şi sacrifice propriul său sistem de apărare. Dar nu putea plânge. În schimb înghiţi în sec şi se lăsă purtat de impuls.
— Şi o să-ţi mai spun ceva despre şocul cultural.
Fiecare lume are propriile ei moduri de sinucidere şi este mult mai uşor să te omori folosind metode cu care nu eşti obişnuit. Eu nu mi-aş putea tăia venele niciodată. Am citit prea multe despre asta – am discutat prea mult despre asta. E mult prea intens.
Mi s-ar face rău. Dar m-aş putea duce în lumea acelui om şi să beau ceai de mătrăgună fără să am vreo greaţă. Pentru că nu ştiu suficient de multe despre ea. E ceva vag, ceva obscur, ceva nu tocmai fatal.
Aşadar bietul om a stat în baie mai mult de o oră, lăsând viaţa să i se scurgă în chiuvetă. Nu a încercat să ceară ajutor decât atunci când, subit şi-a dat seama că avea să moară în acelaşi fel ca bând ceaiul de mătrăgună. Atunci a încercat să deschidă uşa – dar era prea slăbit. Şi nu ştia pe care buton să apese ca să ceară ajutor. În cele din urmă a fost găsit într-o poziţie grotescă, pe podea, cu degetele rupte, ca şi cum ar fi încercat să se târască pe sub uşă. El…
Nu mai putu continua. Suferinţa îl sufoca, reducându-l la tăcere şi rămase un timp nemişcat, în vreme ce apa plângea încet pe lângă proră. Se simţea rău, disperat să supravieţuiască; nu se putea abandona unor asemenea seducţii. Apoi vocea Navigatorului ajunse până la el. Cu blândeţe, uriaşul spuse:
— Din cauza asta ai renunţat să mai spui poveşti?
Covenant sări, întorcându-se cu o furie subită.
— Tărâmul ăsta al vostru încearcă să mă omoare! şuieră sălbatic. Mă forţaţi să mă sinucid! Aur alb! Berek! Duhuri! Îmi faceţi lucruri cu care eu nu mă pot descurca. Eu nu sunt aşa,

eu nu trăiesc într-o lume de genul ăsta. Toate… ispitele astea! Pe toţi dracii!

Am lepră! Nu înţelegeţi?

Timp îndelungat Navigatorul susţinu privirea înfierbântată a lui Covenant şi simpatia din ochii uriaşului îi împiedică izbucnirea. Continuă să se uite urât, cu degetele încleştate, în timp ce Navigatorul îl analiza trist, obosit. Îşi dădea seama că uriaşul nu înţelegea; lepră era un cuvânt care părea să nu aibă niciun înţeles în Tărâm.

— Haide, zise cu durere. Râzi. Bucuria se află în urechile care ascultă.

Atunci Navigatorul demonstră că înţelesese ceva.

Băgă mâna în vestă şi scoase o legătură pe care o desfăşură, obţinând o foaie mare de piele suplă.

— Uite, spuse, o să vezi de multe ori aşa ceva înainte de a termina cu Tărâmul. E clingor. Uriaşii l-au adus pe Tărâm cu mult timp în urmă, dar o să te scutesc de efortul poveştii.

Rupse un pătrat mic dintr-un colţ şi îi întinse bucata lui Covenant. Era lipicioasă pe ambele părţi, dar se transfera uşor din mână în mână şi nu lăsa în urmă nicio urmă de clei.

— Ai încredere. Pune inelul peste bucata asta şi ascunde-l sub haine. Nimeni nu va şti că porţi un talisman de magie sălbatică.

Covenant aprecie ideea. Smulgându-şi inelul de pe deget, îl aşeză pe pătratul de clingor. Se lipi ferm; inelul nu cădea, dar putea desprinde clingorul fără dificultate. Dând din cap, puse inelul pe bucata de piele, apoi îşi descheie cămaşa şi presă clingorul pe mijlocul pieptului. Stătea bine acolo, nu îi crea niciun disconfort. Rapid, parcă pentru a profita de o ocazie înainte să o piardă, se încheie la cămaşă. Spre surprinderea lui, părea să simtă greutatea inelului deasupra inimii, dar decise să o ignore.

Cu grijă, Navigatorul reîmpături clingorul şi îl repuse în interiorul vestei. Apoi îl studie din nou scurt pe Covenant. Acesta încercă să zâmbească drept răspuns, să-şi exprime recunoştinţa, dar chipul lui părea capabil numai de grimase. În cele din urmă se întoarse, se aşeză iarăşi la prora ca să urmărească înaintarea bărcii şi să se gândească la ceea ce făcuse Navigatorul pentru el.

După ce cugetă un timp, îşi aminti de cuţitul de piatră al lui Atiaran. Făcea posibilă o autodisciplinare de care avea o nevoie stringentă. Se aplecă peste bord ca să-şi ude faţa, apoi ridică lama şi îşi rase sârguincios tuleiele. Avea o barbă de opt zile, dar tăişul ascuţit şi lucios aluneca uşor peste obrajii lui şi pe gât, iar el făcu o treabă acceptabilă şi se bărbieri fără să se taie.

Dar îşi pierduse antrenamentul, nu mai era obişnuit cu riscurile; perspectiva vărsării de sânge făcea inima să-i tresalte. Atunci începu să-şi dea seama cât de mult avea nevoie să se întoarcă în lumea lui reală, să-şi revină înainte de a-şi pierde cu totul abilitatea de a supravieţui ca lepros.

Mai târziu în cursul zilei se porni ploaia, o burniţă uşoară care împroşca suprafaţa râului, rotind oglinda cerului în miliarde de bucăţele. Picăturile îi stropeau faţa ca un duş, se infiltrau lent în hainele lui până când ajunse să se simtă ud şi lipsit de confort, ca şi cum ar fi fost cufundat în apă. Dar îndură totul într-o reverie cenuşie şi posacă, gândindu-se la ceea ce pierduse şi la ceea ce câştigase ascunzându-şi inelul.

În cele din urmă ziua se sfârşi. Întunericul cuprinse atmosfera de parcă ploaia ar fi devenit pur şi simplu mai neagră şi în amurg Covenant şi Navigatorul îşi mâncară posaci cina. Uriaşul aproape că era prea slăbit ca să mai mănânce singur, dar cu ajutorul lui Covenant reuşi să obţină o masă decentă şi să bea o cantitate mare de licoare-diamant.

Apoi reveniră fiecare la tăcerea lui. Covenant era bucuros de obscuritate; îl scutea să vadă epuizarea Navigatorului. Nedorind să se întindă pe puntea umedă, se ghemui îngheţat şi ud lângă bord şi încercă să se relaxeze, să adoarmă.

După un timp, Navigatorul începu să îngâne slab: *Piatra şi Marea fac parte din viaţă, două simboluri inalterabile ale lumii: eternitate în repaus şi eternitate în mişcare; părţi ale Puterii care dăinuie.*

Părea să-şi adune puterile din cântec şi prin el să împingă barca împotriva curentului, înaintând spre nord ca şi cum niciun fel de epuizare nu l-ar fi putut opri.

În cele din urmă ploaia încetă; pătura de nori se destrămă încet. Dar Covenant şi Navigatorul nu-şi găsiră alinare în cerul senin. Deasupra orizontului luna roşie atârna ca o pată, ca o

imputaţie a răului pe fundalul supărat al stelelor. Transforma terenul înconjurător într-un peisaj sângeriu umed şi rece, încărcat de forme stacojii evanescente ca nişte crime de neînţeles. Iar dinspre lumină venea o duhoare de putreziciune, ca şi cum Tărâmul ar fi fost luminat de ceva otrăvit. Atunci cântecul Navigatorului suna deznădăjduit de fragil, inutil şi înseşi stelele păreau să se retragă din faţa blestemului lunii.

Însă zorile aduseră o zi spălată de soare, netulburată de vreo pată murdară sau de amintirea ei. Când Covenant se ridică să se uite în jur, văzu munţii înspre nord. Se întindeau înspre apus, unde cel mai înalt dintre ei avea încă zăpadă pe vârf; dar lanţul muntos se întrerupea brusc într-un punct situat pe linia Râului Alb. Deja munţii păreau a fi la o întindere de braţ.

— Zece leghe, şopti Navigatorul răguşit. O jumătate de zi de mers contra curentului.

Aspectul uriaşului îl copleşi pe Covenant de tristeţe. Cu ochi stinşi şi pleoape grele, Navigatorul arăta ca un cadavru. Barba îi părea mai căruntă, ca şi cum ar fi îmbătrânit cu câţiva ani peste noapte şi o dâră de salivă pe care era incapabil să o controleze i se scurgea din colţul gurii. Pulsul din tâmple îi bătea neregulat. Dar strângea cârma puternic ca într-un nod de lemn şi barca spinteca rigidă râul vioi.

Covenant se deplasă spre pupa, încercând să fie de ajutor. Şterse buzele uriaşului, apoi ridică plosca de licoare-diamant pentru ca Navigatorul să poată bea.

O urmă de zâmbet mişcă buzele uriaşului, care şopti:

— Piatră şi Mare. Nu e uşor să fiu prietenul tău.

Spune următorului tău luntraş să te ducă în josul râului. Destinaţiile tale sunt pentru suflete mai puternice decât al meu.

— Nu vorbi prostii, zise Covenant morocănos.

Pentru asta se vor scrie cântece despre tine. Nu ţi se pare că merită?

Navigatorul încercă să răspundă, dar efortul îl făcu să tuşească violent şi fu nevoit să se retragă în sine, concentrându-se asupra focului stins al spiritului său, a încleştării pumnului şi a progresului bărcii.

— E în regulă, zise Covenant blând. Toţi cei care mă ajută ajung epuizaţi, într-un fel sau altul. Dacă aş fi poet, aş scrie eu

însumi cântece despre mine.

Blestemându-şi în tăcere neputinţa, îl hrăni pe uriaş cu felii de mandarină până când nu mai rămase niciun fruct. Uitându-se la Navigator, fiinţa înaltă stoarsă de toate în afară de puterea de a îndura, din motive de neînţeles pentru el autodevastată de orice urmă de umor sau demnitate de parcă ar fi fost simple accesorii, se simţi iraţional de dator Navigatorului, ca şi cum ar fi fost vândut unicului său prieten – pe la spatele lui şi cu nepăsare faţă de consimţământul său – cu o dobândă exagerată.

— Toţi cei care mă ajută, murmură din nou.

Constata că preţurile pe care cei din Tărâm erau dispuşi să le plătească pentru el erau îngrozitoare.

În cele din urmă nu mai fu în stare să suporte priveliştea. Se întoarse la prora, unde fixă contururile munţilor cu ochii goi, mormăind: Nu eu am cerut asta.

Oare mă urăsc atât de mult pe mine însumi? Se întrebă. Dar unicul răspuns fu horcăitul respiraţiei Navigatorului.

Astfel trecu jumătate din dimineaţă, măsurată în bucăţi ciopârţite din întinderea impenetrabilă a timpului de hârâitul respiraţiei Navigatorului. În jurul bărcii terenul se încorda, parcă pregătindu-se pentru un salt în cer. Dealurile erau din ce în ce mai înalte şi mai abrupte, lăsând treptat în urmă iarba neagră şi smochinii din câmpie pentru a face loc tufişurilor pitice şi aspre şi câtorva cedri solitari. În faţă munţii apăreau tot mai înalţi în spatele dealurilor la fiecare cot al râului. Acum Covenant putea vedea că marginea dinspre est a lanţului muntos se sfârşea căzând accidentat pe un podiş ca o scară din munţi – un podiş de circa o mie de metri înălţime care se termina cu un povârniş aproape vertical la picioarele dealurilor.

De pe podiş cădea o cascadă şi un efect al luminii reflectate de stâncă făcea apa cascadei să sclipească în albastru palid în căderea ei. Cascada Văluriră, îşi zise Covenant în sinea lui. În ciuda horcăitului Navigatorului, simţi o tresărire în inimă, ca şi când s-ar fi apropiat de ceva măreţ.

Dar apropierea îşi pierdea constant viteza. Râul Alb se îngusta pe măsură ce şerpuia printre dealuri; ca rezultat curentul devenea din ce în ce mai învolburat. Uriaşul părea să fi trecut dincolo de capătul puterilor. Respiraţia sa părea atât

de grea încât îl putea sufoca în orice moment; abia dacă mişca barca la pas.

Covenant nu-şi dădea seama cum vor putea acoperi ultimele mile.

Cercetă malurile râului în căutarea unui loc unde să poată ancora; intenţiona să-l convingă cumva pe uriaş să tragă barca la ţărm. Dar în timp ce se uita auzi un bubuit scăzut în aer, ca un galop de cai. Ce naiba…?

Imaginea demonilor-abjecţi îi fulgeră prin minte.

Apucă toiagul de pe fundul bărcii şi îl strânse cu putere, încercând să-şi controleze trepidaţia subită.

În secunda următoare, ca un val revărsându-se peste culmea dealului aflat în faţă şi la răsărit de barcă, apărură galopând vreo douăzeci de cai cu călăreţi pe spinări. Călăreţii erau oameni, bărbaţi şi femei. În clipa în care zăriră ambarcaţiunea unul dintre ei strigă, iar grupul se repezi în jos pe deal, strunindu-şi caii pe marginea râului.

Călăreţii păreau a fi războinici. Purtau cizme înalte cu tălpi flexibile, pantaloni negri, cămăşi negre fără mâneci, cu pieptul acoperit de scuturi turnate dintr-un metal galben şi pe cap banderole galbene.

Fiecare avea atârnată la centură o sabie scurtă şi pe spate un arc şi un mănunchi de săgeţi. Analizându-i rapid, Covenant observă trăsături caracteristice atât stonedownorilor, cât şi woodhelvenninilor; unii erau înalţi şi blonzi, zvelţi, cu ochii deschişi la culoare, alţii îndesaţi, negricioşi şi musculoşi.

Imediat ce caii lor se opriră, călăreţii loviră la unison cu pumnul drept în zona inimii, apoi întinseră mâinile cu braţele înainte într-un gest de bun venit.

Un bărbat care se deosebea de ceilalţi printr-o diagonală neagră peste platoşă strigă peste apă:

— Salut, Frate de Piatră! Bun venit, onoare şi credinţă ţie şi poporului tău! Eu sunt Quaan, Warhaft al celui de-al Treilea Eoman al Oştii din Cetatea Nobilă!

Făcu o pauză aşteptând un răspuns şi întrucât Covenant nu spuse nimic continuă pe un ton mai prudent:

— Nobilul Mhoram ne-a trimis. El a prevăzut că astăzi râul aduce probleme importante. Am venit să vă escortăm.

Covenant se uită la Navigator, dar ceea ce văzu nu făcu

decât să îl convingă că uriaşul nu mai era conştient de ceea ce se petrecea în jur. Zăcea prăbuşit la pupa, surd şi orb la orice în afară de eforturile lui zadarnice de a conduce barca. Covenant se întoarse spre Eoman şi strigă:

— Ajutaţi-ne! Moare!

Quaan încremeni, apoi trecu la acţiune. Răcni un ordin şi în secunda următoare el şi încă doi călăreţi intrară cu caii în râu. Cei doi se îndreptară direct către malul vestic, dar Quaan îşi mână calul în aşa fel încât să intercepteze barca. Mustangul înota cu putere, ca şi cum aşa ceva făcea parte din antrenamentul lui.

Quaan se apropie repede de vas. În ultimul moment se ridică în picioare pe spinarea calului şi sări uşor peste bord. La comanda lui calul porni înapoi către malul estic. O clipă Quaan îl măsură pe străin din priviri, iar Covenant văzu după părul său ţepos şi negru, umerii largi şi faţa deschisă că era un stonedownor. Apoi Warhaftul se îndreptă spre Navigator.

Îl apucă pe uriaş de umeri şi îl scutură, răcnind cuvinte pe care Covenant nu le înţelegea.

La început Navigatorul nu reacţionă. Stătea orbit, transfigurat, cu mâna înţepenită pe cârmă ca o strânsoare de moarte. Dar încet-încet vocea lui Quaan păru să ajungă la el. Tendoanele gâtului vibrară când înălţă capul, concentrându-şi cu greu ochii asupra lui Quaan. Apoi, cu un geamăt care părea să izvorască din însăşi măduva oaselor sale, dădu drumul cârmei şi se prăbuşi într-o parte.

Ambarcaţiunea pierdu imediat direcţia, începând să plutească în derivă înapoi în aval. Dar deja cei doi călăreţi erau pregătiţi pe malul vestic. Quaan trecu pe lângă Covenant la prora şi când ajunse în poziţia potrivită unul dintre cei doi călăreţi aruncă spre el capătul unei frânghii. El o prinse cu precizie şi o aruncă peste prora. Se înţepeni acolo; nu era frânghie, ci clingor. Imediat se întoarse spre est. O altă frânghie ajunse la el şi el o ataşă de asemenea de prora.

Frânghiile se tensionară; barca se opri. Apoi Quaan flutură braţul şi călăreţii începură să se deplaseze de-a lungul râului, trăgând barca împotriva curentului.

Imediat ce înţelese ce se petrecea, Covenant reveni la Navigator. Uriaşul zăcea acolo unde căzuse, răsuflând

superficial, neregulat. Covenant căută o clipă un mod de a-l ajuta, apoi ridică plosca de piele şi vărsă licoare-diamant peste capul Navigatorului. Lichidul îi curse în gură; el scuipă, înghiţindu-l cu greu. Apoi inspiră adânc, horcăit şi ochii i se întredeschiseră. Covenant îi ţinu plosca la gură şi după ce bău din ea uriaşul se întinse pe fundul bărcii. Imediat căzu într-un somn adânc.

Uşurat, Covenant murmură:

— Iată un bun sfârşit pentru un cântec – „şi apoi adormi”. La ce bun să fii erou dacă nu stai treaz până primeşti felicitările?

Se simţi dintr-odată obosit, ca şi cum extenuarea uriaşului l-ar fi secătuit de propriile-i puteri şi se aşeză oftând pe una dintre bănci ca să urmărească înaintarea vasului pe râu, în timp ce Quaan se instală la pupa şi preluă cârma. Un timp, Covenant ignoră privirile cercetătoare ale lui Quaan. Dar, în cele din urmă, îşi adună energie suficientă cât să spună:

— El este Lup de Mare Navigatorul Spumei, un… un sol al uriaşilor din Ţărmul Mărilor. Nu s-a mai odihnit de când m-a luat pe mine din mijlocul Andelainului – de trei zile.

Observă pe chipul lui Quaan compătimire pentru situaţia grea a Navigatorului. Apoi îşi îndreptă atenţia asupra terenului pe lângă care treceau. Caii care îi remorcau păstrau un ritm susţinut contra curentului tot mai puternic al Râului Alb. Călăreţii se descurcau cu abilitate printre neregularităţile malului, adaptându-şi forţa de tracţiune şi slăbind o frânghie sau alta atunci când era necesar. Spre nord terenul deveni mai pietros, iar tufişurile făceau loc ferigilor.

Gildenii îşi întindeau ramurile largi şi frunzele din ce în ce mai des peste dealuri, iar lumina soarelui făcea frunzişul auriu să strălucească cald. În faţă, podişul se vedea acum cu o deschidere de aproape cinci kilometri şi la vest de el munţii se înălţau drepţi, plini de mândrie.

La amiază Covenant putu auzi vuietul cascadei şi bănui că se aflau aproape de Piatra Sărbătorii, deşi dealurile înalte îi blocau cea mai mare parte din vedere. Vuietul se apropia constant. Curând barca trecu pe sub un pod larg. Şi, la scurt timp după aceea, călăreţii cotiră încă o dată şi aduseră barca într-un lac la picioarele Cascadei Vălurite.

Lacul avea o formă relativ rotundă şi era lat, mărginit pe

întregul mal vestic de gildeni şi pini.

Se găsea la baza falezei – o cădere de peste şapte sute de metri – şi apa albăstrie cădea bubuind în el de pe podiş ca o bătaie puternică a inimii muntelui. Apa din lac era limpede şi rece ca aerul spălat de ploaie şi Covenant putea vedea clar în adânc fundul plin de bolovani.

Palisandri contorsionaţi cu flori albastre delicate se înghesuiau pe pietrele ude de la baza cascadei, dar pe cea mai mare parte a malului dinspre răsărit al lacului nu creşteau copaci. Acolo se aflau două cheiuri mari şi câteva docuri mai mici. La unul dintre cheiuri se odihnea o barcă mult asemănătoare cu cea în care călătorea Covenant, iar la docurile mai mici stăteau legate ambarcaţiuni de dimensiuni reduse – bărci uşoare şi plute. Sub îndrumarea lui Quaan, călăreţii traseră barca la chei, unde doi războinici din Eoman o legară strâns. Apoi Warhaftul îl trezi cu blândeţe pe Navigator.

Uriaşul îşi reveni din somn cu dificultate, dar când îi deschise ochii lui erau calmi, limpezi, cu toate că arăta atât de slăbit, de parcă oasele lui ar fi fost din cretă. Cu ajutorul lui Quaan şi al lui Covenant se ridică în şezut. Apoi se odihni, privind năuc în jur, ca şi cum s-ar fi întrebat unde dispăruse toată puterea lui.

După un timp, se adresă încet lui Quaan:

— Iertare, Warhaft. Sunt… puţin obosit.

— Văd, murmură Quaan. Nu-ţi face probleme.

Piatra Sărbătorii e aproape.

O clipă, Navigatorul se încruntă perplex, încercând să-şi amintească ce i se întâmplase. Apoi o expresie de aducere aminte îi tensionă chipul.

— Trimiteţi călăreţii, gâfâi agitat. Adună-i pe Nobili.

E nevoie de Consiliu.

Quaan zâmbi.

— Timpurile se schimbă, Frate de Piatră. Cel mai nou Nobil, Mhoram fiul lui Variol, este vizionar şi oracol. Cu zece zile în urmă a trimis călăreţi la Loresraat şi la Înaltul Nobil Prothall în nord. Vor ajunge cu toţii la Cetate în seara asta.

— Bine, oftă uriaşul. Trăim vremuri întunecate.

Pretutindeni există intenţii urâte.

— Am văzut şi noi, răspunse Quaan trist. Dar Lup de Mare Navigatorul Spumei s-a grăbit destul.

Voi duce faima curajoasei voastre călătorii până la Cetate. Acolo îţi vor aduce o litieră să te poarte, dacă doreşti.

Navigatorul scutură din cap şi Quaan sări pe chei ca să dea ordine unuia dintre războinicii Eomanului său. Uriaşul se uită la Covenant şi zâmbi uşor.

— Piatră şi Mare, prietene, n-am spus eu că te voi aduce aici repede?

Zâmbetul atinse inima lui Covenant cu o strângere de afecţiune. Cu greu, răspunse:

— Data viitoare ia-o mai încet. Nu suport să văd…

Întotdeauna îţi respecţi astfel promisiunile?

— Mesajul tău este urgent. Cum aş fi putut face altfel?

Din perspectiva leprosului, Covenant replică:

— Nimic nu e atât de urgent. La ce bun dacă drumul te omoară?

Un timp, Navigatorul nu răspunse. Puse o mână grea pe umărul lui Covenant şi se ridică ezitant în picioare. Apoi rosti ca şi cum ar fi răspuns la întrebarea lui Covenant:

— Vino. Trebuie să vedem Piatra Sărbătorii.

Mâini binevoitoare îl ajutară să urce pe chei şi în curând stătea pe malul lacului. În ciuda extenuării, era mai înalt chiar şi decât bărbaţii şi femeile călare.

Iar când Covenant i se alătură, îşi prezentă pasagerul cu un gest ca o acordare de titlu nobiliar:

— Eoman al Oştii, acesta este prietenul meu Thomas Covenant Necredinciosul, purtător al unui mesaj pentru Consiliul Nobililor. Deţine multe cunoştinţe, dar nu cunoaşte Tărâmul. Păziţi-l bine, în numele prieteniei şi pentru asemănarea lui cu Berek Puterea Inimii, Prieten al Pământului şi Nobil Părinte.

Ca răspuns Quaan îi adresă lui Covenant salutul de bun venit:

— Salutări de la Cetatea Nobilă, cetatea clădită de uriaşi, zise. Fii bine-venit în Tărâm – bine-venit şi onest.

Covenant întoarse gestul smucit, dar nu rosti niciun cuvânt şi o clipă mai târziu Navigatorul îi spuse lui Quaan:

— Hai să mergem. Ochii mei sunt flămânzi să vadă măreaţa lucrare a strămoşilor mei.

Warhaftul aprobă din cap şi le vorbi celor de sub comanda

lui. Imediat doi călăreţi porniră în galop spre răsărit şi alţi doi îşi ocupară poziţiile de o parte şi de alta a uriaşului, astfel încât să se poată sprijini pe spinările cailor lor. Un alt războinic, o tânără woodhelvennină blondă, îi oferi lui Covenant un loc pe cal în spatele ei. Pentru prima dată observă că şeile Eomanului erau făcute cu totul din clingor, fără tăieturi sau adaosuri, formând suporturi largi şi îngustându-se la fiecare capăt în ochiuri pentru scări. Era ca şi cum ar fi călărit pe o pătură lipită atât de cal, cât şi de călăreţ.

Dar, cu toate că Joan îl învăţase noţiunile de bază ale echitaţiei, el nu îşi depăşise niciodată profunda lipsă de încredere faţă de cai. Refuză oferta. Îşi adună lucrurile din barcă şi se postă lângă unul dintre caii care îl sprijineau pe Navigator, apoi Eomanul se îndepărtă de lac împreună cu cei doi călători.

Ocoliră un deal pe la sud şi apucară pe drumul care venea dinspre pod. Spre răsărit drumul ducea aproape drept în sus către o culme transversală. Suişul abrupt îl făcu pe Navigator să se împiedice de câteva ori şi el abia dacă era suficient de puternic ca să se agaţe de cai. Dar când ajunse pe culme se opri, înălţă capul, desfăcu braţele şi începu să râdă:

— Iată, prietenii mei. Nu e ăsta un răspuns?

Glasul lui era slab, dar înveselit parcă de o bucurie proaspătă.

În faţă, dincolo de câteva coline scunde, se afla Cetatea Nobilă.

Imaginea îl luă prin surprindere pe Covenant, aproape tăindu-i răsuflarea. Piatra Sărbătorii era o operă de artă. Se ridica în duritatea granitului ca o întrupare a eternităţii, o realizare dincolo de timp creată din cea mai rezistentă piatră printr-o unire pură, supremă a meşteşugului uriaşilor.

Covenant recunoscu faptul că numele Piatra Sărbătorii era prea scurt pentru ea.

La răsărit platoul se termina cu o coloană groasă de piatră, înaltă pe jumătate cât podişul şi unită cu acesta doar la bază, pe primele câteva sute de metri.

În această coloană fusese scobit un turn care păzea singura intrare în Cetate şi pe lângă contraforturi se ridicau cercuri de ferestre până la coroana fortificată. Dar cea mai mare parte a

Cetăţii Nobile era săpată în măruntaiele muntelui sub podiş.

Pe o distanţă surprinzătoare de la turn, întreaga suprafaţă a falezei fusese prelucrată de uriaşi – deviată şi transformată într-un zid exterior vertical al oraşului care, după cum află mai târziu Covenant, umplea întregul promontoriu în formă de lance al podişului.

Zidul avea modele complicate – ornamentat, crenelat şi înţesat cu grupuri regulate şi neregulate de ferestre, balcoane, contraforturi – cu nişe şi parapete, împodobit cu o prolifică şi aparent spontană multitudine de detalii care păreau să fie pe punctul de a se cristaliza într-un tipar. Dar lumina fulgera şi dansa pe suprafaţa lustruită a stâncii, iar bogăţia de variaţii în lucrare copleşea simţurile lui Covenant, astfel încât nu reuşi să distingă despre ce tipar ar putea fi vorba.

Dar cu noii săi ochi putea vedea viaţa comună a oraşului, densă, frenetică. Emana din spatele zidului ca şi cum roca ar fi fost aproape translucidă, luminată din interior în clarobscur de către forţa vitală a miilor de locuitori. Imaginea făcu întreaga Cetate să i se învârtă înaintea ochilor. Cu toate că privea de la distanţă şi putea cuprinde zgomotoasa Cascadă Vălurită într-o parte şi întinderea câmpiei coborând de cealaltă, simţea că vechii uriaşi îl depăşiseră. Aceasta era o operă demnă de pelerinaje, de grele încercări. Nu fu surprins să-l audă pe Navigator şoptind ca o călugăriţă:

— Ah, Piatra Sărbătorii! Cetatea Nobilă! Aici Cei
Fără de Casă şi-au răscumpărat pierderea!
Eomanul răspunse cu o litanie:
Piatra Sărbătorii, onoare a uriaşilor, antic păzitor,
Inima şi poarta ţinutului Prietenilor Pământului;
Apără adevărul cu sabia Puterii,
Tu Cetate a erelor, rege al muntelui!

Apoi călăreţii porniră din nou înainte. Navigatorul şi Covenant se mişcau uluiţi către zidurile copleşitoare şi distanţa se scurgea uniform, nemarcată de altceva în afara bătăilor inimilor lor înălţate.

Drumul mergea paralel cu faleza până la marginea sa dinspre răsărit, apoi cotea spre porţile înalte de pe latura de sud-est a bazei turnului. Porţile – câte o lespede solidă de piatră de fiecare parte – erau deschise în semn de paşnic bun-

venit; erau însă canelate, teşite şi astfel echilibrate încât să poată fi închise rapid şi încuiate, ca nişte fălci. Intrarea pe care o păzeau era suficient de largă pentru ca întreg Eomanului să între pe un singur rând.

Apropiindu-se de porţi, Covenant zări un steag albastru fluturând sus, pe crenelurile turnului – o flamură cu numai o nuanţă mai deschisă decât cerul senin. Dedesubt era un steag mai mic, un fanion roşu de culoarea lunii sângerii şi a ochilor lui Drool. Observând direcţia privirii lui Covenant, femeia de lângă el spuse:

— Cunoşti semnificaţia culorilor? Albastrul este Stindardul înaltului Nobil, steagul Nobililor. Simbolizează Legământul lor şi conducerea popoarelor Tărâmului. Iar roşul reprezintă pericolul prezent. Va flutura acolo atâta timp cât durează primejdia.

Covenant dădu din cap fără să-şi ia ochii de pe Cetate. Însă după o clipă îşi coborî privirea spre intrarea în Piatra Sărbătorii. Deschiderea semăna cu o peşteră ducând direct în munte, dar putea vedea strălucirea luminii soarelui dincolo de ea.

Deasupra porţilor stăteau de veghe trei santinele.

Aspectul lor atrase atenţia lui Covenant; nu semănau cu călăreţii din Oaste. Ca dimensiuni şi alură aduceau cu stonedownorii, dar aveau feţe turtite şi piele cafenie, cu părul cârlionţat tăiat scurt. Purtau tunici de culoare ocru cu centuri albastre dintr-un material asemănător catifelei, iar picioarele le erau desculţe.

Stăteau pur şi simplu la posturile lor relaxaţi şi neînarmaţi, dar se mişcau cu un echilibru şi o vioiciune aproape felină; păreau gata de luptă în orice moment.

Când Eomanul se apropie de poartă, Quaan strigă santinelelor:

— Salut! Prim Mark Tuvor! Cum de Gardienii Sângelui au devenit cei care îi întâmpină pe oaspeţi?

Şeful santinelelor răspunse cu o voce care suna străină, şovăitoare, ca şi cum vorbitorul ar fi fost obişnuit cu o limbă total deosebită de cea vorbită în Tărâm.

— Uriaşii şi aducătorii de mesaje au sosit împreună la Cetate.

— Ei, Gardian al Sângelui, replică Quaan cu un ton de camaraderie, învaţă-ţi îndatoririle. Uriaşul este Lup de Mare

Navigatorul Spumei, sol din Ţărmul Mărilor la Consiliul Nobililor. Iar bărbatul care aduce mesajul este Thomas Covenant, Necredinciosul, străin de Tărâm. Sunt pregătite locurile lor?

— S-a dat poruncă. Bannor şi Korik aşteaptă.

Quaan flutură mâna în semn de aprobare. Împreună cu războinicii lui, intră în gura de piatră a Cetăţii Nobile.

13

VECERNIILE

Păşind printre fălcile în echilibru, Covenant strânse toiagul în mâna stângă. Intrarea era ca un tunel ducând pe sub turn la o curte deschisă între turn şi corpul principal al Cetăţii, luminată slab numai de razele soarelui reflectate de la celălalt capăt.

Nu existau uşi sau ferestre în piatră. Singurele deschizături erau nişte puţuri întunecate situate drept în faţă, care păreau să îndeplinească funcţii de apărare a Pietrei Sărbătorii. Potcoavele cailor stârneau ecouri pe piatra netedă, umplând tunelul cu un ropot de război şi chiar şi loviturile uşoare ale toiagului lui Covenant răsunau în jurul său de parcă umbre ale lui l-ar fi urmat ezitant, cu un pas în urmă, spre interiorul Cetăţii.

Apoi Eomanul intră în curtea luminată de soare.

Acolo piatra originală fusese săpată astfel încât un spaţiu liber la fel de mare ca şi turnul se deschidea spre cer între pereţii înalţi şi abrupţi.

Curtea era netedă şi pavată, dar în centru se afla un petic mare de pământ în care creştea un gilden bătrân şi câte un mic izvor susura de ambele părţi ale copacului. În spate se vedeau alte porţi de piatră asemănătoare celor de la baza turnului, de asemenea deschise.

Aceasta era singura intrare în Cetate la nivelul solului, dar, la anumite intervale deasupra curţii, pasarele de piatră împânzeau spaţiul deschis de la turn la crenelurile de pe faţa interioară a Cetăţii. În plus, două uşi pe fiecare latură a tunelului asigurau accesul în turn.

Covenant ridică ochii spre corpul principal al Cetăţii. Pereţii dinspre sud şi est ai curţii erau cufundaţi în umbră, dar

înălţimile încă luceau în lumina soarelui de după-amiază şi, din unghiul din care privea el, Piatra Sărbătorii părea suficient de înaltă ca să ofere sprijin cerului. Pentru o clipă, privind cu admiraţie, îşi dori să fi fost, la fel ca Navigatorul, un moştenitor al Cetăţii Nobile – să poată cumva pretinde grandoarea ei pentru sine. Ar fi vrut ca acela să fie locul lui. Dar când impactul cetăţii asupra lui trecu, începu să opună rezistenţă dorinţei. Nu era decât o altă seducţie şi deja pierduse prea mult din independenţa lui fragilă dar necesară. Îşi alungă admiraţia cu o încruntare severă, apăsându-şi inelul cu mâna. Faptul că era ascuns îl liniştea.

Acolo stătea singura speranţă pe care şi-o putea imagina, singura soluţie a dilemei sale paradoxale.

Atâta timp cât îşi ţinea inelul ascuns putea să transmită mesajul Nobililor, să-şi satisfacă nevoia exigentă de mişcare continuă şi totuşi să evite aşteptările periculoase, pretenţiile la o putere pe care el nu o deţinea. Navigatorul – şi Atiaran de asemenea – îi oferiseră poate involuntar posibilitatea de a alege. Acum ar fi trebuit să fie capabil să se apere – dacă putea evita seducţiile viitoare şi dacă uriaşul nu-i trăda secretul.

— Navigatorule, începu el, apoi se opri.

Doi oameni se apropiau de el şi de uriaş dinspre cetate. Se asemănau cu santinelele. Chipurile lor late şi insondabile nu etalau semne de tinereţe sau de vârstă, ca şi cum relaţia lor cu timpul ar fi fost cumva ambivalenţă; transmiteau o asemenea impresie de solidaritate încât atenţia lui Covenant fu distrasă de la uriaş. Se deplasau nepăsător prin curte ca o personificare a pietrei. Unul dintre ei îl salută pe Navigator, iar celălalt se îndreptă spre Covenant.

Când ajunse lângă el se înclină puţin şi zise:

— Eu sunt Bannor din Garda Sângelui. Tu eşti în grija mea. Te voi conduce la locul pregătit.

Glasul său era şovăitor, ca şi cum limba nu i se putea relaxa în limbajul Tărâmului, dar în intonaţie Covenant simţi o răceală care suna a neîncredere.

Acest lucru şi atitudinea dură, impunătoare a Gardianului îl făcură brusc să nu se simtă în largul lui. Privi spre Navigator, îl văzu adresându-i celuilalt Gardian un salut plin de respect şi

veche camaraderie.

— Salut, Korik! zise Navigatorul. Gardianului Sângelui îi aduc onoare şi loialitate de la uriaşii din Ţărmul Mărilor. Trăim vremuri critice şi ne bucurăm să-i numărăm pe Gardienii Sângelui printre prietenii noştri.

Korik răspunse plat:

— Noi suntem Garda Sângelui. Camerele voastre au fost pregătite ca să vă puteţi odihni. Veniţi.

Navigatorul zâmbi.

— Asta e bine. Sunt foarte obosit, prietene.

Se îndreptă spre porţi alături de Korik.

Covenant porni după ei, dar Bannor îi bară calea cu un braţ puternic.

— Tu mă însoţeşti pe mine, zise Gardianul fără nicio inflexiune.

— Navigatorule! strigă Covenant nesigur. Navigatorule! Aşteaptă-mă.

Peste umăr, uriaşul răspunse:

— Du-te cu Bannor. Pace.

Părea să nu fie conştient de interpretarea greşită a lui Covenant; tonul lui exprima numai o uşurare plină de recunoştinţă, ca şi cum odihna şi Piatra Sărbătorii ar fi fost singurele lui gânduri.

— Ne revedem mâine.

Mergând ca şi cum ar fi avut încredere absolută în Gardian, îl urmă pe Korik în Cetatea principală.

— Locul tău e în turn, zise Bannor.

— În turn? De ce?

Gardianul ridică din umeri.

— Dacă întrebi asta, vei primi un răspuns. Dar acum trebuie să mă însoţeşti.

Pentru o clipă Covenant întâlni ochii calmi ai lui Bannor şi citi acolo competenţa Gardianului Sângelui, capacitatea şi voinţa de a-şi impune ordinele. Acest lucru îi spori şi mai mult anxietatea. Chiar şi ochii lui Soranal şi ai lui Baradakas, atunci când îl capturaseră prima dată, considerându-l un proroc delirant, nu conţinuseră atâta calm şi o asemenea promisiune serioasă de constrângere, de violenţă. Woodhelvenninii fuseseră severi datorită amabilităţii lor obişnuite, însă privirea

lui Bannor nu făcea aluzie la niciun Legământ al Păcii. Intimidat, Covenant întoarse capul. Când Bannor porni către una dintre uşile turnului, îl urmă tulburat şi nesigur.

Uşa se deschise la apropierea lor şi se închise după ei, deşi Covenant nu putu vedea cine sau ce o mişca. Dădea spre o scară în spirală cu mijlocul gol, pe care Bannor o urcă ferm vreo sută de metri, apoi ajunse la o altă uşă. Dincolo de ea Covenant se pomeni într-un labirint de pasarele, scări şi uşi care curând îi zăpăci complet simţul de orientare.

Bannor îl îndrepta într-o direcţie sau alta la intervale neregulate, în sus sau în jos pe scări nemăsurate, prin coridoare largi sau înguste, până când ajunse să se teamă că nu va mai reuşi să-şi găsească drumul spre ieşire fără un ghid. Din când în când întrezărea alţi oameni, în special Gardieni ai Sângelui şi războinici, dar nu se întâlni faţă în faţă cu niciunul. În cele din urmă Bannor se opri în mijlocul a ceea ce părea a fi un coridor gol. Cu un gest scurt deschise o uşă secretă. Covenant îl urmă într-o cameră mare cu un balcon.

Bannor aşteptă cât Covenant aruncă o scurtă privire prin încăpere, apoi spuse:

— Strigă dacă doreşti ceva.

Apoi plecă, închizând uşa în urma lui.

Un timp Covenant continuă să privească în jurul lui; făcu în minte un inventar al tuturor mobilelor astfel încât să ştie unde se aflau toate colţurile periculoase, ieşiturile, muchiile. Camera conţinea un pat, o baie, o masă încărcată cu alimente, scaune – unul dintre ele încărcat cu diverse articole de îmbrăcăminte – şi o tapiserie pe un perete. Însă nimic din toate astea nu reprezenta vreun pericol iminent şi curând atenţia lui reveni asupra uşii.

Nu avea clanţă, mâner, zăvor sau ivăr – niciun mod prin care s-o poată deschide.

Ce naiba…?

O împinse cu umărul, încercă să apuce de margini şi să tragă; nu putu urni piatra grea.

— Bannor!

Cu o zvârcolire, teama sa crescândă se transformă în furie.

— Fir-ar a dracului! Bannor. Deschide uşa asta!

Aproape imediat, piatra pivotă spre interior.

Bannor stătea impasibil în prag. Ochii lui nu aveau nicio expresie.

— Nu pot să deschid uşa, se răsti Covenant. Ce e asta? Un fel de închisoare?

Umerii lui Bannor se ridicară puţin.

— Spune-i cum vrei. Trebuie să rămâi aici până când Nobilii vor fi pregătiţi să trimită după tine.

—” Până când Nobilii vor fi pregătiţi.” Şi eu ce ar trebui să fac între timp? Doar să stau aici şi să cuget?

— Mănâncă. Odihneşte-te. Fă ce vrei.

— Să-ţi spun eu ce vreau. N-o să stau aici să înnebunesc aşteptând să aibă chef Nobilii ăia ai voştri.

Am făcut tot drumul de la Postul de Veghe al lui Kevin ca să vorbesc cu ei. Mi-am riscat…

Cu efort, se controlă. Îşi dădea seama că izbucnirea sa nu îl impresiona deloc pe Gardian. Îşi stăpâni furia cu ambele mâini şi întrebă tăios:

— De ce sunt ţinut prizonier?

— Cei care aduc mesaje pot fi prieteni sau duşmani, replică Bannor. Poate eşti un slujitor al Corupţiei.

Securitatea Nobililor stă în grija noastră. Garda Sângelui nu-ţi va permite să-i pui în pericol. Vrem să fim siguri de tine înainte să-ţi dăm voie să te mişti liber.

Pe focurile iadului! înjură Covenant. Exact ce-mi trebuia. Încăperea din spatele lui păru să se umple brusc de întuneric, gândurile i se întoarseră la corbii pe care se străduise atât de mult să-i lase în urmă. Cum să se apere împotriva lor dacă nu continua să se mişte?

Dar nu putea suporta să stea acolo cu toate temerile lui expuse analizei lipsite de pasiune a lui Bannor.

Se sili să se întoarcă cu spatele.

— Spune-le că nu-mi place să aştept.

Tremurând, se îndreptă spre masă şi ridică un urcior de piatră plin cu vin de primăvară.

Când auzi uşa închizându-se bău o înghiţitură lungă, ca un gest de sfidare. Apoi, cu dinţii încleştaţi savurând aroma delicată de bere a vinului de primăvară, privi din nou de jur împrejurul camerei, uitându-se cu răutate, ca şi cum ar fi provocat spectrele întunecate să iasă din ascunzătoare şi să

atace.

De data asta îi atrase atenţia tapiseria. Era o ţesătură groasă, în culori variate dominate de roşu puternic şi nuanţe de albastru ca cerul şi după un moment de confuzie înţelese că acolo era descrisă legenda lui Berek Jumătate-de-Mână.

Reliefată în centru se afla silueta lui Berek, într-o atitudine stilizată de străduinţă combinată cu beatitudine. În jurul acestui prim-plan erau lucrate scene care cuprindeau povestea Nobilului Părinte – loialitatea lui pură faţă de regină, lăcomia regelui pentru putere, repudierea de către regină a soţului ei, eforturile lui Berek în război, spintecarea mâinii lui, disperarea lui pe Muntele Tunetului, victoria Leilor de Foc. Efectul întregului era unul de salvare, de mântuire obţinută prin dreptate chiar în pragul ruinei – ca şi cum Pământul însuşi ar fi intervenit, se putea conta pe intervenţia lui ca să corecteze dezechilibrul moral al războiului.

Of, pe focurile iadului! gemu Covenant. Cu aşa ceva trebuie să mă măsor?

Strângând urciorul ca şi cum ar fi fost singurul obiect solid din cameră, se îndreptă spre balcon.

Se opri în prag, sprijinindu-se de piatră. Dincolo de balustrada balconului era o prăpastie de peste o sută de metri până la nivelul dealurilor. Nu îndrăzni să iasă şi să se apropie de margine; deja anticiparea ameţelii îi rodea ca o greaţă măruntaiele. Dar se sili să privească în jur suficient de mult cât să recunoască peisajul.

Balconul se afla pe partea de răsărit a turnului, deasupra unei câmpii largi. Soarele după-amiezii târzii arunca umbra promontoriului către est ca un scut şi în lumina slabă de dincolo de umbră câmpul părea variat şi bogat colorat.

Pajişti albăstrii, ogoare cafenii arate şi recolte de un verde proaspăt alternau până în depărtare şi printre ele fire argintii de apă curgeau spre est şi spre sud; aglomerările satelor construiau o reţea fragilă de spaţii locuite printre câmpurile cultivate; spre nord se întindeau brazde largi de iarbă purpurie şi ferigi cenuşii.

În dreapta lui, Covenant putea vedea în depărtare Râul Alb şerpuind către Trothgard.

Imaginea îi reaminti cum ajunsese în acest loc – Navigatorul,

Atiaran, Duhurile, Baradakas, un waynhim ucis. Un vârtej de amintiri se înălţă de pe dealuri până la el. Atiaran îl condamnase pentru masacrul Duhurilor. Şi totuşi îşi renegase propria-i dorinţă legitimă de răzbunare, furia justificată. El îi făcuse atât de mult rău. Se retrase în cameră, împleticindu-se şi aşezându-se la masă. Mâinile îi tremurau atât se puternic încât nu putu să bea din urcior. Îl puse jos, strânse pumnii şi îi apăsă deasupra inelului ascuns în dreptul inimii.

N-o să mă gândesc la asta.

O încruntare ca o contorsionare a craniului îi strânse fruntea.

Eu nu sunt Berek.

Rămase nemişcat până când fâlfâitul aripilor primejdioase începu să dea înapoi şi durerea năucă din stomac slăbi. Apoi îşi despleti degetele amorţite. Ignorându-le sensibilitatea imposibilă, începu să mănânce.

Pe masă descoperi o diversitate de brânzeturi, carne rece, fructe şi multă pâine neagră. Mâncă cu chibzuială, ţeapăn, ca o marionetă acţionând în afara voinţei sale, până când nu mai simţi foamea. Apoi se dezbrăcă de haine şi făcu baie, frecându-se minuţios şi cercetându-şi corpul ca să fie sigur că nu are vreo rană nevăzută. Căută printre straiele primite şi în cele din urmă alese o haină albastru pal pe care o strânse bine ca să-şi ascundă inelul. Cu ajutorul cuţitului lui Atiaran se bărbieri atent. Apoi, cu aceeaşi încetineală ţeapănă, îşi spălă propriile haine în baie şi le întinse la uscat pe spătarele scaunelor. În tot acest timp gândurile lui alergau în ritmul:

N-o să…

Nu sunt…

În timp ce el lucra, seara alunecă spre apus peste Piatra Sărbătorii şi, când termină, aşeză un scaun la intrarea în balcon ca să poată sta să privească amurgul fără să se confrunte cu înălţimea. Dar întunericul părea să se extindă în afară, pornind din camera neiluminată din spatele lui în întreaga lume, ca şi cum camera lui ar fi fost sursa nopţii. Nu peste mult timp spaţiul gol din spatele lui părea să foiască de mâncători de cadavre.

Simţea în adâncul inimii că îşi dorea cu disperare să scape din acel vis.

Bătaia în uşă îl făcu să tresară, dar îşi croi drum prin

întuneric ca să deschidă.

— Hai, intră.

În confuzia de moment bâjbâi după o clanţă care nu exista. Apoi uşa se deschise către o lumină care îl orbi.

La început nu putu vedea decât trei siluete, una profilându-se neagră pe peretele coridorului şi două drept în cadrul uşii. Una dintre ele ducea câte o torţă de lemn aprinsă în fiecare mână, iar cealaltă avea pe fiecare braţ câte un vas cu pietriş. Orbirea lui le făcea să pară că se aruncă asupra lui din penumbră şi dădu un pas înapoi, clipind rapid.

Interpretând retragerea lui ca semn de bun venit, cei doi intrară în cameră. Din spatele lor un glas ciudat de răguşit şi de blând rosti:

— Putem intra? Eu sunt Nobilul Mhoram…

— Bineînţeles, îl întrerupse cel mai înalt dintre cei doi, cu o voce care trăda venele şi nodurile unei vârste înaintate. Are nevoie de lumină, nu-i aşa? Întunericul veştejeşte sufletul. Cum să primească lumina dacă nu intrăm? Dacă s-ar pricepe puţin ar putea să-şi poarte singur de grijă. Bineînţeles. Şi n-o să ne vadă prea mult. Suntem prea ocupaţi. Trebuie să participăm la Vecernii. Poate Înaltul Nobil are instrucţiuni speciale.

Oricum am întârziat. Pentru că el nu se pricepe.

Bineînţeles. Dar noi suntem rapizi. Întunericul veştejeşte sufletul. Fii atent, tinere. Nu ne permitem să ne întoarcem numai ca preţ al ignoranţei tale.

În timp ce bărbatul vorbea, scuipând cuvintele din piept ca un servitor leneş, ochii lui Covenant se limpeziră. În faţa lui bărbatul înalt se contură într-un personaj bătrân dar drept, cu o figură prelungă şi o barbă care atârna ca un steag zdrenţuit aproape până în talie. Purta o pelerină de woodhelvennin tivită cu albastru şi o coroniţă de frunze pe frunte.

Tovarăşul său părea abia trecut de vârsta copilăriei.

Tânărul era îmbrăcat în hainele cafenii ale stonedownorilor, cu epoleţi albaştri pe umeri şi avea o faţă deschisă, veselă. Zâmbea către bătrân cu amuzament şi afecţiune.

În timp ce Covenant studia perechea, bărbatul din spatele lor îi admonestă:

— Este oaspetele nostru, Birinair.

Bătrânul se opri ca şi cum şi-ar fi adus aminte de bunele

maniere şi Covenant privi în spatele lui la Nobilul Mhoram. Nobilul era un bărbat slab, cam de înălţimea lui Covenant. Purta o robă lungă de culoarea Stindardului înaltului Nobil, cu o eşarfă negru tăciune şi ţinea în mâna dreaptă un toiag lung.

Bătrânul îşi drese glasul:

— A, foarte bine, se agită el. Dar asta cere timp şi noi suntem deja în întârziere. Avem de pregătit Vecerniile. Pregătiri pentru Consiliu. Bineînţeles. Eşti oaspetele nostru. Bine ai venit. Eu sunt Birinair, Hirebrand de lillianrill şi Hearthrall al Cetăţii Nobile.

Copilul ăsta zâmbăreţ este Tohrm, Gravelingas de rhadhamaerl şi de asemenea Hearthrall al Cetăţii Nobile. Acum ascultă. Fii atent.

Cu demnitate exagerată, se îndreptă spre pat.

Deasupra lui, pe perete, se afla o nişă pentru torţă.

Birinair zise:

— Astea sunt făcute pentru tineri ignoranţi ca tine.

Puse capătul arzând al unei torţe în nişă. Flacăra se stinse; dar când îndepărtă torţa focul reveni aproape imediat. Aşeză capătul neaprins în lăcaşul lui, apoi traversă camera ca să fixeze cealaltă torţă pe peretele opus.

Cât timp Hirebrandul era ocupat, Tohrm puse unul dintre vasele cu pietriş pe masă şi pe celălalt pe un piedestal lângă cadă.

— Acoperă-le când vrei să dormi, spuse cu o voce subţire.

Când termină, Birinair rosti:

— Întunericul sufletului. Fereşte-te de el, oaspete al nostru.

— Dar politeţea este ca apa dintr-un izvor de munte, murmură Tohrm, rânjind ca de o glumă secretă. Aşa e.

Birinair se întoarse şi părăsi camera. Tohrm se opri să-i facă lui Covenant cu ochiul şi să-i şoptească:

— Nu e un stăpân atât de aspru pe cât ai crede.

Apoi dispăru şi el, lăsându-l pe Covenant singur cu Nobilul Mhoram.

Mhoram închise uşa în urma lui şi Covenant putu pentru prima oară să se uite bine la un Nobil. Avea o gură curbată, blândă şi un zâmbet afectuos adresat Hearthrallilor îi zăbovea pe buze. Dar efectul zâmbetului era contrabalansat de ochi. Erau nişte ochi periculoşi – cu irisuri albastru-cenuşiu punctate

cu auriu – care păreau să ascundă în sine ceva puternic şi tainic, ca şi cum Mhoram ar fi fost capabil să surprindă însăşi soarta dacă ar fi fost silit să-şi spună ultimul cuvânt. Iar între ochii lui periculoşi şi gură, lama dreaptă a nasului stătea ca o cârmă, orientându-i gândurile.

Atunci Covenant observă toiagul lui Mhoram. Era îmbrăcat în metal ca şi Toiagul Legii pe care îl zărise între degetele ca nişte spatule ale lui Drool, dar nu cunoştea sculpturile care îl împodobeau. Mhoram îl ţinu în mâna stângă în timp ce îi adresă lui Covenant salutul de bun venit cu dreapta. Apoi îşi încrucişă braţele pe piept, ţinând toiagul la îndoitura cotului.

Buzele i se schimonosiră într-o combinaţie de amuzament, sfială şi atenţie la ceea ce vorbea.

— Hai s-o iau de la capăt. Sunt Nobilul Mhoram fiul lui Variol. Bine ai venit la Piatra Sărbătorii, Thomas Covenant, Necredinciosule, aducător de mesaje. Birinair este Hearthrall şi prim-maestru lillianrill al Cetăţii Nobile, dar cu toate astea mai este încă timp înainte de Vecernii. Am venit aici din câteva motive. În primul rând să-ţi urez bun-venit, în al doilea ca să răspund întrebărilor unui străin de Tărâm – şi în cele din urmă să mă interesez de scopul care te aduce în faţa Consiliului. Iartă-mă dacă par oficial. Tu eşti străin, iar eu nu ştiu cum să te onorez.

Covenant vru să răspundă. Însă rămase tăcut, zăpăcit de întuneric; avea nevoie să-şi limpezească mintea. Clipi de câteva ori, apoi zise ca să umple tăcerea:

— Gardianul tău nu are încredere în mine.

Mhoram zâmbi strâmb.

— Bannor mi-a spus că tu te consideri prizonier.

Este un alt motiv pentru care m-am hotărât să vorbesc cu tine în seara asta. Nu stă în obiceiul nostru să ne cercetăm oaspeţii înainte ca ei să se fi odihnit.

Dar trebuie să-ţi spun o vorbă sau două referitoare la Gardienii Sângelui. Nu vrei să luăm loc?

Îşi trase un scaun pentru sine, aşezându-se cu toiagul pe genunchi în mod firesc, parcă ar fi făcut parte din el.

Covenant se aşeză la masă fără să-şi ia ochii de la Mhoram. Odată instalaţi, Nobilul continuă:

— Thomas Covenant, ţi-o spun deschis: presupun că îmi eşti

prieten, sau cel puţin nu duşman, până la proba contrarie. Eşti oaspetele nostru şi trebuie să fii tratat cu amabilitate. Iar noi am depus Legământul Păcii. Tu pentru noi eşti un străin, aşa cum şi noi suntem pentru tine. Dar Gardienii Sângelui au făcut un Jurământ care nu seamănă deloc cu Legământul nostru. Ei au jurat să slujească Piatra Sărbătorii şi Nobilii cu forţa credinţei lor – să-i apere împotriva oricărei ameninţări. Oftă vag: Ah, e umilitor să fii slujit astfel, cu sfidarea timpului şi a morţii. Dar să trecem peste asta. Trebuie să îţi spun două lucruri. Conform cerinţelor Jurământului lor, un Gardian te-ar ucide imediat dacă ai ridica mâna împotriva oricăruia dintre Nobili – da, împotriva oricărui locuitor din Piatra Sărbătorii. Dar Consiliul Nobililor le-a ordonat să aibă grijă de tine. Decât să încalce acest ordin – decât să permită să ţi se întâmple vreun rău – Bannor sau oricare dintre Gardieni mai degrabă şi-ar da viaţa apărându-te.

Când chipul lui Covenant îi reflectă îndoiala, Nobilul zise:

— Te asigur. Poate ar fi bine să-i pui lui Bannor întrebări despre Gardienii Sângelui. S-ar putea ca neîncrederea lui să nu te mai deranjeze dacă ajungi s-o înţelegi. Face parte din neamul Haruchai, care trăieşte sus în Munţii Westron, dincolo de trecătoarea care acum poartă numele Pasul Gardienilor. În primii ani de domnie ai lui Kevin fiul lui Loric ei au venit în Tărâm – au venit şi au rămas să facă un Jurământ care îi leagă chiar şi pe zei.

Pentru un timp păru pierdut în contemplarea Gărzii Sângelui.

— Au fost un popor cu sânge fierbinte, puternic şi prolific, făcut pentru furtuni şi lupte – iar acum prin loialitatea lor garantată au ajuns ascetici, îmbătrâniţi şi fără femei. Îţi spun, Thomas Covenant – devotamentul lor a cerut un astfel de preţ neprevăzut. Asemenea obsesie nu le vine uşor şi unica lor recompensă este mândria unui serviciu neîntrerupt, cinstit. Şi apoi să înveţi amărăciunea îndoielii... Mhoram oftă din nou, apoi zâmbi timid: Întreabă-l pe Bannor. Eu sunt prea tânăr ca să povestesc corect.

Prea tânăr? se miră Covenant. Cât de bătrâni sunt ei? Dar nu puse întrebarea; se temea că povestea pe care i-ar fi spus-o Mhoram ar fi fost la fel de seducătoare ca şi cea a Navigatorului despre Cei Fără Casă. După o clipă îşi adună

atenţia rătăcită şi spuse:
— Trebuie să vorbesc Consiliului.
Privirea lui Mhoram îl înfruntă direct.
— Nobilii se vor întruni mâine ca să te asculte şi pe tine şi pe Lup de Mare Navigatorul Spumei. Vrei să vorbeşti acum?
Ochii punctaţi cu auriu ai Nobilului păreau aprinşi de concentrare. Pe neaşteptate, întrebă:
— Ne eşti duşman, Necredinciosule?
Covenant tresări în sinea lui. Putea simţi scrutarea lui Mhoram ca pe o fierbinţeală arzându-i mintea. Dar era hotărât să reziste. Contră rece:
— Tu eşti vizionarul şi oracolul. Tu să-mi spui.
— Aşa m-a numit Quaan? Surâsul lui Mhoram era dezarmant: Mă rog, am dat dovadă de abilităţi profetice când am lăsat o lună roşie să mă neliniştească.
Poate că puterile mele de oracol te uimesc.
Apoi, lăsând de-o parte autocritica sa calmă, repetă cu insistenţă:
— Ne eşti duşman?
Covenant întoarse privirea Nobilului sperând că propriii lui ochi erau duri şi lipsiţi de compromisuri.
N-o să… se gândi. Nu sunt…
— Nu sunt nimic pentru voi prin alegerea mea.
Am un mesaj. Într-un fel sau altul am fost silit să îl aduc aici. Iar pe parcursul drumului s-au întâmplat unele lucruri care s-ar putea să te intereseze.
— Povesteşte-mi, ceru Mhoram cu o grabă amabilă.
Dar imaginea lui îi amintea lui Covenant de Baradakas – de Atiaran – de momentele când ei spuseseră: Eşti închis… Putea vedea vigoarea lui Mhoram, curajul său primejdios, dragostea lui vitală pentru Tărâm.
— Oamenii îmi tot cer asta, murmură el. Nu vezi?
O clipă mai târziu îşi răspunse singur: bineînţeles că nu. Ce ştiu ei despre lepră? apoi înţelese motivul întrebării lui Mhoram. Nobilii voiau să-l audă vorbind, voiau ca vocea lui să trădeze adevărul sau minciuna. Urechile lui Mhoram puteau discerne onestitatea sau falsitatea răspunsului său. Covenant se încruntă amintindu-şi mesajul lui Foul, apoi se îndepărtă într-un gest de autoapărare.

— Nu, o să mă păstrez pentru Consiliu. Astfel de lucruri e suficient să fie spuse o singură dată. Mi s-ar usca limba dacă ar trebui să vorbesc de două ori.

Mhoram înclină din cap aprobator. Dar întrebă aproape imediat:

— Mesajul tău are legătură cu murdărirea lunii?

Instinctiv, Covenant privi afară, peste balcon.

Acolo, navigând lent deasupra orizontului ca o corabie a molimei, se afla luna pătată de sânge. Lumina ei alerga peste câmpii ca o fantasmă roşiatică. Nu-şi putu reprima fiorul din glas când răspunse:

— Se fuduleşte, asta-i tot. Doar ne arată ce ne poate face el.

În fundul sufletului, strigă: Pe focurile iadului!

Foul! Duhurile erau nevinovate! În continuare ce-o să mai faci, o să siluieşti copii?

— Ah, gemu Nobilul Mhoram, asta vine într-un moment nepotrivit.

Se ridică de la locul lui şi trase un oblon de lemn peste intrarea în balcon.

— Oastea numără mai puţin de două mii de oameni.

Gardienii Sângelui sunt numai cinci sute – derizoriu pentru orice altă misiune în afara apărării Pietrei Sărbătorii. Şi există doar cinci Nobili. Dintre aceştia doi sunt bătrâni, la capătul puterilor şi niciunul nu stăpâneşte mai mult de o mică parte din Prima Parte a înţelepciunii lui Kevin. Suntem mai slabi decât au fost vreodată Prietenii Pământului în toată istoria Tărâmului. Împreună abia dacă putem face să crească iarba în Kurash Plenethor. Am fost mai mulţi, explică el întorcându-se pe scaunul lui, dar în ultima generaţie aproape toţi cei mai buni de la Loresraat au ales Riturile Dezlegării. Eu sunt primul care a trecut testele în ultimii cincisprezece ani. Vai, simt că vom dori să existe altă putere.

Strânse toiagul până i se albiră încheieturile degetelor şi pentru o clipă ochii lui nu-şi ascunseră sentimentul de necesitate.

Supărat, Covenant zise:

— Atunci spune-le prietenilor tăi să se pregătească.

Nu o să vă placă ce am să vă transmit.

Dar Mhoram se relaxă încet, ca şi cum nu ar fi auzit

avertismentul lui Covenant. Deget cu deget, slăbi strânsoarea până când toiagul rămase liber în poala lui. Surâse blând:

— Thomas Covenant, nu sunt cu totul lipsit de raţiune când presupun că nu ne eşti duşman. Porţi un toiag lillianrill şi un cuţit rhadhamaerl – da, iar toiagul a luptat împotriva unui inamic puternic. Am vorbit deja cu Lup de Mare Navigatorul Spumei. Şi alţii au avut încredere în tine. Nu cred că ţi-ai fi găsit drumul până aici fără încrederea nimănui.

— Pe focurile iadului! ripostă Covenant. Ai înţeles pe dos. Aruncă cuvintele ca pe nişte pietre în propria lui imagine falsă: Am fost obligat să vin. N-a fost ideea mea. N-am avut de ales încă de când au început toate astea.

Îşi atinse pieptul cu degetele ca să-şi amintească de singura alegere pe care o avusese.

— Involuntar, replică blând Mhoram. Aşadar există un motiv bun pentru care ţi se spune „Necredinciosul”. Lasă astea. Îţi vom asculta povestea mâine în faţa Consiliului. Acum, mă tem că nu am dat prea multe şanse întrebărilor tale. Dar a venit timpul pentru Vecernii. Mă însoţeşti? Dacă vrei putem discuta pe drum.

Covenant aprobă imediat. În ciuda oboselii îşi dorea cu ardoare şansa de a fi activ, de a-şi ţine gândurile ocupate. Disconfortul interogatoriului era doar cu puţin mai mic decât neplăcerea întrebărilor pe care voia să le pună în legătură cu aurul alb. Ca să-şi ascundă vulnerabilitatea, se ridică şi zise:

— Ia-o înainte.

Nobilul acceptă înclinându-se şi imediat ieşi înaintea lui Covenant pe coridor. Acolo îl găsiră pe Bannor. Stătea sprijinit de zid lângă uşă cu braţele încrucişate nepăsător, dar veni să li se alăture când Mhoram şi Covenant trecură pragul. Dintr-un impuls Covenant îi tăie calea. Prinse privirea lui Bannor, atinse pieptul Gardianului cu un deget şi declară:

— Nici eu nu am încredere în tine.

Apoi se întoarse la Nobil cu o satisfacţie plină de furie. Mhoram se opri aşteptând ca Bannor să între în camera lui Covenant şi să ia torţele. Apoi Gardianul îşi ocupă poziţia cu un pas în spatele umărului stâng al lui Covenant şi Nobilul Mhoram îi conduse în lungul coridorului. Curând Covenant îşi pierdu iar orientarea; complexitatea turnului îl ameţea la fel de

repede ca un labirint. Însă în scurt timp ajunseră într-o sală care părea să se termine cu un perete orb de piatră. Mhoram îl atinse cu un capăt al toiagului său şi aceasta basculă spre interior, deschizându-se asupra curţii dintre turn şi Cetatea principală. Din pragul uşii se întindea o pasarelă până la vârful unui contrafort. Covenant aruncă o privire golfului căscat al curţii şi se dădu înapoi.

— Nu, murmură el, las-o baltă. Rămân aici dacă nu vă supăraţi.

Obrajii i se înroşiră ca de ruşine şi un firicel de sudoare i se scurse rece pe spate.

— Nu mă descurc cu înălţimile.

Pentru un moment Nobilul îl privi plin de curiozitate, dar nu îi sfidă reacţia.

— Foarte bine, zise el cu simplitate. O să mergem pe altă cale.

Asudând pe jumătate uşurat, Covenant îl urmă pe Mhoram refăcând o parte din drum, apoi pe o coborâre complicată până la una dintre uşile de la baza turnului. De acolo traversară curtea.

Pentru prima dată Covenant se afla în partea principală a Pietrei Sărbătorii.

În jurul lui, Cetatea era viu luminată cu torţe şi pietriş. Avea zidurile înalte şi suficient de largi pentru uriaşi, iar spaţiozitatea lor contrasta puternic cu convoluţiile turnului. În prezenţa a atât de mult granit prelucrat, măreţ şi magistral, asemenea greutate a rocii muntelui deschizând săli atât de mari şi luminoase, el percepea acut propria sa micime, mortalitatea sa fragilă. Încă o dată simţi cum constructorii Pietrei Sărbătorii îl depăşiseră.

Dar Mhoram şi Bannor nu îi păreau neînsemnaţi.

Nobilul mergea înainte ca şi cum aceste săli ar fi fost elementul lui natural, ca şi cum umilul său trup ar fi prosperat în serviciul unei asemenea antice măreţii.

Iar soliditatea personală a lui Bannor părea să crească, de parcă ar fi purtat în sine ceva care aproape egala eternitatea Cetăţii. Între ei, Covenant se simţea pe jumătate secat, golit de o realitate esenţială.

Un mârâit dispreţuitor îi scăpă printre dinţi şi umerii i se

strânseră ca într-o strangulare a acestor gânduri. Cu un efort trist, se sili să se concentreze asupra detaliilor superficiale din jurul lui.

Coborâră pe un coridor care ducea drept în inima muntelui, cu excepţia unor ondulaţii mici ca şi cum ar fi fost săpat urmând granulaţia rocii. De la acesta coridoarele de legătură se ramificau la intervale diferite, unele tăind direct între o stâncă şi alta, altele doar conectând sala centrală cu pasajele din exterior.

Prin aceste coridoare un număr în continuă creştere de bărbaţi şi femei intrau în încăperea centrală mergând cu toţii, presupunea Covenant, către Vecernii.

Unii purtau platoşe şi benzi pe frunte ca războinicii, alţii veşminte de woodhelvennin sau stonedownor cu care Covenant era familiarizat. Câţiva îi atraseră atenţia ca fiind legaţi într-un anumit fel de lillianrill şi rhadhamaerl – dar cei mai mulţi păreau să aparţină ocupaţiilor mai prozaice ale gospodăririi unui oraş – gătitul, curăţenia, construcţiile, reparaţiile, agricultura.

Răspândiţi prin mulţime se aflau şi câţiva Gardieni.

Mulţi oameni dădeau din cap şi se înclinau respectuos către Nobilul Mhoram, iar el răspundea la saluturi în toate direcţiile, uneori strigându-i pe nume. Dar în spatele lor Bannor ducea torţa şi mergea inflexibil de parcă ar fi fost singur în Cetate.

Prin aglomeraţia tot mai mare Mhoram se îndreptă spre unul dintre pereţii laterali, apoi se opri în faţa unei uşi. Deschizând-o, se întoarse către Bannor:

— Trebuie să mă alătur înaltului Nobil. Du-l pe Thomas Covenant undeva printre oameni în incinta sacră. Adăugă pentru Covenant: Bannor te va conduce la Cabinet mâine la timpul potrivit.

Cu un salut, îl lăsă pe Covenant cu Gardianul.

Bannor îl ghidă pe Covenant mai departe prin Piatra Sărbătorii. La un moment dat sala se termina, separându-se în unghi drept şi arcuindu-se la stânga şi la dreapta unui zid lat şi în acest coridor înconjurător oamenii se scurgeau din toate direcţiile. Uşi suficient de mari ca să poată fi utilizate de uriaşi marcau la intervale regulate zidul curbat; lumea trecea rapid prin ele, dar fără confuzie sau înghesuială.

De ambele părţi ale fiecăreia stăteau un Gravelingas şi un Hirebrand; iar când Covenant se apropie de una dintre uşi, îi auzi pe paznicii uşii intonând:

— Dacă există vreun rău în inima ta, lasă-l aici. Nu este loc pentru el înăuntru.

Din când în când câte un om se întindea şi atingea pe unul dintre ei ca şi cum i-ar fi predat o povară.

Ajungând la uşă, Bannor dădu torţa sa Hirebrandului. Hirebrandul o stinse mormăind o frântură de cântec şi închizându-şi palma deasupra flăcării. Apoi îi returnă băţul lui Bannor, iar Gardianul intră în incintă urmat de Covenant.

Covenant se pomeni într-un balcon care încercuia interiorul unei cavităţi enorme. Nu era iluminat de nimic, însă lumina părea să vină prin toate uşile deschise şi mai existau încă şase balcoane deasupra celui în care stătea Covenant, accesul în toate acestea făcându-se prin multe uşi deschise. Vedea bine. Balcoanele formau şiruri verticale, iar sub ele, la mai mult de treizeci de metri în jos, se afla fundul plat al cavităţii.

Un podium ocupa una din laturi, dar restul era plin de oameni. Balcoanele erau de asemenea pline, dar relativ neaglomerate; toată lumea avea o vedere bună asupra podiumului de jos.

O ameţeală subită tulbură aerul din jurul capului străinului. Se prinse de balustrada înaltă până la piept, apăsându-şi inima bubuind. Piatra Sărbătorii părea plină de vertijuri; oriunde ar fi mers se confrunta cu stânci, golfuri, abisuri. Dar balustrada era dintr-un granit liniştitor. Îmbrăţişând-o îşi alungă teama şi privi în sus ca să-şi desprindă ochii de fundul incintei.

Fu vag surprins să constate că peştera nu era deschisă către cer; se termina cu un dom boltit la vreo sută de metri deasupra celui mai înalt balcon. Detaliile tavanului erau cufundate în semiîntuneric, dar i se păru că distinge figuri sculptate în piatră, forme uriaşe dansând uşor.

Apoi luminile începură să scadă. Una câte una, uşile erau închise; pe măsură ce se închideau, întunericul umplea peştera ca o noapte recreată. În curând în incintă nu se mai zări nicio lumină şi în beznă zgomotele molatice ale mişcărilor şi respiraţiilor oamenilor se răspândeau ca un spirit fără odihnă. Întunericul părea să-l izoleze pe Covenant. Se simţea parcă

plutind în derivă prin spaţiul cosmic şi stânca masivă a Cetăţii apăsa asupra lui ca şi cum ar fi dus personal pe ceafă tonajul său brut. Involuntar se aplecă spre Bannor, atingându-l pe solidul Gardian cu umărul.

O flacără izbucni pe podium – două flăcări, o torţă lillianrill şi un vas cu pietriş. Luminile lor erau plăpânde în cavitatea imensă, dar îi arătau pe Birinair şi Tohrm stând de o parte şi de alta a podiumului, purtându-şi focurile corespunzătoare. În spatele fiecărui Hearthrall se aflau două personaje în robe albastre – Nobilul Mhoram şi o femeie în vârstă la braţul său în spatele lui Birinair, iar în spatele lui Tohrm o femeie şi un bătrân. Între aceste două grupuri stătea un alt bărbat, îmbrăcat în albastru. Statura dreaptă era în contrast cu părul alb şi barba. Intuitiv, Covenant presupuse: el este Înaltul Nobil Prothall.

Bărbatul îşi ridică toiagul şi lovi cu metalul său de trei ori în piedestalul de piatră. Vorbi ţinând capul sus, dar vocea lui reamintea faptul că era bătrân.

În ciuda atitudinii îndrăzneţe şi a spiritului integru, glasul său trăda o durere reumatică a vârstei atunci când rosti:

— Acestea sunt Vecerniile de la Cetatea Nobilă – antica Piatra Sărbătorii, ţinut lucrat de uriaşi pentru toate credinţele noastre. Fiţi bine-veniţi, inimi puternice sau slabe, întuneric şi lumină, sânge, oase, muşchi, minte şi suflet, în deplinătatea voastră. Pacea să fie cu voi şi înăuntrul vostru. Aceste momente sunt consacrate slujirii Pământului.

Tovarăşii săi răspunseră:

— Să fie vindecare şi speranţă, suflet şi cămin pentru Tărâm şi pentru toţi oamenii în slujba Pământului – pentru voi, cei care staţi înaintea noastră, participanţi direcţi în Puterea Pământului şi în înţelepciune, maeştri lillianrill şi rhadhamaerl, ucenici, Păstrători ai înţelepciunii şi războinici şi pentru cei de deasupra noastră, oameni care au grijă în fiecare zi de suflete şi de viaţă şi pentru cei care vă aflaţi printre noi, uriaşi, Gardieni ai Sângelui, străini; şi pentru absenţii ranyhyni, rameni, stonedownori şi woodhelvennini, cu toţii fraţi şi surori în credinţa comună. Fiţi bine-veniţi şi oneşti.

Apoi Nobilii începură să cânte în întunericul incintei sacre. Focurile Hearthrallilor erau minuscule în sanctuarul imens, înalt

şi aglomerat – minuscule, însă micimea lor era distinctă, ca o stea călăuzitoare, ca un curaj neabătut. În această lumină Nobilii îşi cântară imnul:

Şapte Părţi ale vechii înţelepciuni
Zid şi poartă pentru apărarea pe Tărâm;
Un singur Înalt Nobil care să exercite Legea
Să păstreze neatins miezul Puterii Pământului.
Şapte Cuvinte împotriva răului
Blesteme pentru sufletul osânditor al diavolului:
Un singur Nobil pur care să ţină Toiagul
Ca să păzească Tărâmul de ochii trădători ai lui Foul.
Şapte iaduri pentru credinţa pierdută,
Pentru trădătorii Tărâmului, oameni sau duhuri;
Şi un singur brav Nobil să înfrunte osânda
Să îndepărteze mana neagră de florile Frumuseţii.

Când ecoul vocilor lor se stinse, Înaltul Nobil Prothall vorbi din nou:

— Noi suntem noii apărători ai Tărâmului – adoratori şi slujitori ai Puterii Pământului; am jurat şi ne-am dedicat viaţa regăsirii înţelepciunii lui Kevin şi vindecării Pământului de tot ce este pustiu sau nefiresc, devastat, fără temei sau pervers. De asemenea am jurat şi ne-am dedicat, în egală măsură cu toate celelalte consacrări şi promisiuni asumate împotriva oricărei chemări a sinelui insistent, Legământului Păcii. Căci liniştea este singura promisiune pe care o putem face astfel încât să nu profanăm iarăşi Tărâmul.

Oamenii care stăteau în faţa podiumului răspunseră la unison:

— Nu vom pângări Tărâmul, cu toate că efortul stăpânirii de sine ne secătuieşte vieţile. Nici nu ne vom găsi odihnă până când umbra trecutei noastre nebunii nu se va ridica de pe inima Tărâmului, iar întunericul nu va fi copleşit de prosperitate şi viaţă.

Prothall reluă:

— Dar slujirea Tărâmului nu ne istoveşte. Serviciul atrage serviciu, la fel cum slugărnicia perpetuează superficialitatea. Putem înainta din cunoştinţe în cunoştinţe şi spre cunoştinţe mult mai puternice, dacă rezistă curajul şi rezistă abnegaţia, iar înţelepciunea nu va ceda sub presiunea umbrelor. Noi

suntem noii apărători ai Tărâmului – adoratori şi slujitori ai Puterii Pământului.

Căci noi nu ne vom odihni, nici nu ne vom da la o pane, nu ne vom pierde speranţa, nu vom eşua – până când Cenuşiul nu va curge Albastru şi Rill şi Maerl nu vor fi proaspete şi curate ca vechiul Llurallin.

Întreaga adunare răspunse cântând aceleaşi cuvinte, vers cu vers, după Înaltul Nobil; vocea comună reverbera în incinta sacră ca şi cum tonul său reumatic ar fi dezlănţuit o pasiune zăvorâtă, subterană. Cât dură sunetul puternic, Prothall îşi plecă fruntea cu umilinţă.

Dar când se termină înălţă capul şi desfăcu braţele larg, parcă dezgolindu-şi pieptul în faţa unui denunţ:

— Ah, prieteni! strigă. Slujitori şi adoratori ai Tărâmului – de ce nu reuşim să pătrundem înţelepciunea lui Kevin? Care dintre noi a avansat cumva în ştiinţa predecesorilor săi? Ţinem în mâinile noastre Prima Parte – citim scrisul, înţelegem cuvintele şi totuşi nu îi pătrundem tainele. Ne împiedică un fel de lipsă în noi, o orientare falsă, o acţiune greşită, o componentă de bază în intenţiile noastre. Nu mă îndoiesc că ţelul nostru este cinstit – era şi ţelul Nobilului Kevin şi înaintea lui al lui Loric, Damelon şi al Puterii Inimii – dar e mai înţelept, pentru că noi niciodată nu vom ridica mâna împotriva Tărâmului în disperare nebunească. Atunci ce se întâmplă? Unde greşim, de nu putem ajunge la ceea ce ne este dat?

Un timp după ce glasul său şovăi şi scăzu, sanctuarul rămase tăcut şi spaţiul gol vibră ca de plâns, ca şi cum în cuvintele lui oamenii s-ar fi recunoscut pe ei înşişi, ar fi recunoscut eşecul descris de el ca pe al lor personal. Dar atunci se ridică o nouă voce. Lup de Mare Navigatorul Spumei rosti îndrăzneţ:

— Nobilul meu, nu am ajuns încă la final. Adevărat, lucrarea vieţii noastre a însemnat să înţelegem şi să consolidăm câştigurile străbunilor noştri. Dar munca noastră va deschide uşile viitorului. Copiii noştri şi copiii lor vor avea de câştigat dacă noi nu ne pierdem speranţa, căci credinţa şi curajul sunt cele mai preţioase daruri pe care le putem da urmaşilor noştri. Iar Tărâmul poartă în el taine despre care noi nu ştim nimic, taine ale speranţei şi taine ale primejdiei.

Păstraţi-vă inimile bune, Fraţi de Piatră! Credinţa voastră este mai preţioasă decât orice.

Dar nu aveţi timp! gemu Covenant. Credinţă!

Copii! Foul o să vă distrugă. În sinea lui, părerea despre Nobili i se răsucea, se altera. Nu erau fiinţe superioare, făuritori de destine; erau muritori ca şi el, familiarizaţi cu neputinţa. Foul i-ar distruge.

Pentru o clipă dădu drumul balustradei ca şi cum ar fi vrut să-şi strige mesajul osândei lumii adunate acolo. Dar imediat ameţeala îi învinse rezistenţa, sărind asupra lui din gol. Retrăgându-se se împiedică de balustradă, apoi dădu înapoi prinzându-se de umărul lui Bannor.

…că limita zilelor lor în Tărâm…

Va trebui să le citească condamnarea la moarte.

— Scoate-mă de aici, şuieră răguşit. Nu pot să suport.

Bannor îl susţinu, îl conduse. Brusc, o uşă se deschise spre strălucirea coridorului exterior. Covenant aproape că se prăbuşi prin deschizătură. Fără un cuvânt, Bannor îşi reaprinse torţa de la una dintre flăcările fixate pe perete. Apoi luă braţul lui Covenant ca să îl sprijine.

Acesta se smuci din mâna lui.

— Nu mă atinge, zise cu un început de gâfâit. Nu vezi că sunt bolnav?

Nicio tresărire nu tulbură faţa lipsită de expresie a lui Bannor. Indiferent, se întoarse şi îl conduse pe Covenant departe de incinta sacră.

Covenant îl urmă, încovoiat şi ţinându-se de stomac ca şi cum i-ar fi fost greaţă… Limita zilelor lor…

Cum ar putea să-i ajute? Nu se putea ajuta nici pe sine însuşi. Confuz şi cu inima îndurerată, merse târşâindu-şi picioarele înapoi în camera lui din turn, stând amorţit în mijlocul încăperii cât timp Bannor repuse torţa la locul ei şi plecă, închizând uşa în urma lui ca o sentinţă. Apoi îşi strânse tâmplele ca şi cum mintea i-ar fi fost sfâşiată în două.

Nimic din toate astea nu se întâmplă cu adevărat, gemu el. Cum îmi fac ei asta?

Legănându-se, se întoarse să privească tapiseria ca şi când aceasta ar fi putut conţine vreun răspuns.

Dar nu făcea decât să-i agraveze nefericirea, să-l ardă ca o

ofensă subită. La dracu'! Berek, scânci. Crezi că e uşor? Crezi că disperarea umană obişnuită e suficientă, că dacă te simţi destul de prost ceva cosmic sau cel puţin miraculos o să apară şi o să te salveze?

Lua-te-ar naiba! O să-i distrugă! Tu nu eşti decât un alt lepros proscris necurat şi nici măcar nu ştii!

Degetele i se strânseră ca nişte gheare feline şi se aruncă înainte sfâşiind draperia ca şi cum ar fi încercat să şteargă o minciună întunecată de pe zidul de piatră al lumii. Materialul greu refuza să se rupă sub mâna sa fără degete, dar reuşi s-o doboare de pe perete. Deschizând ieşirea în balcon, se luptă să scoată tapiseria afară în noaptea pătată cu stacojiu şi s-o salte peste balustradă. Căzu ca o frunză uscată iarna.

Nu sunt Berek!

Gâfâind de efort, se întoarse în cameră şi trânti obloanele, oprind lumina sângerie. Îşi scoase roba, îşi puse propria lenjerie, apoi stinse focurile şi se urcă în pat. Dar atingerea moale, curată a aşternuturilor pe piele nu îi oferi nicio consolare.

14

CONSILIUL NOBILILOR

Se trezi într-o ceaţă mată ca apăsarea unui tunet, o fierbere neagră cu trâmbiţări de focuri albe. Parcurse mecanic mişcările de pregătire pentru Consiliu – se spălă, îşi făcu inspecţia, se îmbrăcă în hainele lui, se bărbieri din nou. Când Bannor îi aduse o tavă cu alimente, mâncă de parcă ar fi fost un nutreţ din praf şi pietriş. Apoi strecură cuţitul lui Atiaran sub centură, apucă toiagul de la Baradakas cu mâna stângă şi se aşeză cu faţa spre uşă aşteptând convocarea.

În sfârşit Bannor se întoarse să-l anunţe că sosise timpul. Câteva secunde Covenant rămase nemişcat, fixându-l pe Gardian aproape fără să-l vadă, întrebându-se de unde şi-ar putea aduna curajul ca să-şi continue visul. Simţea grimasa de pe faţa lui, dar nu putea fi sigur.

...limita zilelor lor...

Trecu peste asta. Atinse metalul dur şi ascuns al inelului ca

să se liniştească, apoi îşi îndreptă oasele şovăielnice. Încruntându-se la uşă ca şi cum ar fi reprezentat pragul unei primejdii, trecu tăcut prin ea şi porni pe coridor. Urmând spatele poruncitor al lui Bannor ieşi din turn, traversă curtea, apoi intră înăuntru prin pasajele întreţesute şi bizar construite din Piatra Sărbătorii.

În cele din urmă ajunseră, parcurgând săli viu luminate adânc în munte, la o pereche de uşi de lemn arcuite. Erau închise şi păzite de Gardieni ai Sângelui; de-a lungul ambilor pereţi erau aliniate bănci de piatră, unele de dimensiuni umane şi altele suficient de mari pentru uriaşi. Bannor făcu semn din cap santinelelor. Una dintre ele deschise uşile, iar cealaltă îi invită pe Bannor şi Covenant să între. Bannor îl conduse pe Covenant în sala de consiliu a Nobililor.

Cabinetul era o încăpere circulară enormă, adâncită, cu tavan înalt şi arcuit şi gradene întinzându-se pe trei sferturi din spaţiu. Uşile prin care intrase Covenant se aflau aproape la nivelul ultimelor scaune, la fel ca şi celelalte două uşi – ambele mici – de pe partea opusă a încăperii. Sub cel mai de jos rând de scaune se distingeau trei niveluri: pe primul, la câţiva metri dedesubtul galeriei, se găsea o masă de piatră curbată cât trei sferturi de cerc, cu deschiderea înspre uşile largi şi cu multe scaune pe partea exterioară; sub aceasta, în interiorul curburii mesei, era podeaua netedă a Cabinetului; şi în sfârşit, în centrul acesteia stătea o vatră mare, rotundă, cu pietriş. Strălucirea galbenă a pietrelor de foc era susţinută de patru torţe lillianrill uriaşe, arzând fără foc şi fără să se consume în lăcaşurile lor în jurul pereţilor superiori.

În timp ce Bannor îl însoţea în jos pe trepte către capătul deschis al mesei, Covenant observa oamenii din încăpere. Lup de Mare Navigatorul Spumei stătea în apropiere la masă într-un scaun masiv de piatră; urmărea coborârea lui Covenant cu un zâmbet de întâmpinare adresat fostului său pasager. În spatele lui, singurele persoane de la masă erau Nobilii. Drept în faţa lui Covenant, în capul mesei, stătea Înaltul Nobil Prothall. Toiagul său se afla pe suprafaţa de piatră în faţa lui. Un bărbat şi o femeie, bătrâni, se găseau la câţiva metri depărtare de o parte şi de alta a lui; la distanţă egală în stânga femeii se afla Nobilul Mhoram; şi în faţa lui Mhoram, lângă bătrân, o femeie

de vârstă mijlocie. Câte patru Gardieni se plasaseră în spatele fiecăruia dintre Nobili.

În Cabinet mai erau încă patru persoane. În spatele înaltului Nobil, aproape de vârful galeriei, stăteau Hearthrallii, Birinair şi Tohrm, umăr la umăr ca şi cum s-ar fi completat unui pe celălalt. Şi imediat în spatele lor se aflau alţii, un războinic cu o dublă diagonală neagră peste platoşă) celălalt fiind Tuvor, Prim Mark al Gărzii Sângelui. Cu atât de puţini oameni înăuntru Cabinetul părea mare, gol, ca o criptă.

Bannor îl duse pe Covenant pe scaunul izolat de sub nivelul mesei Nobililor, despărţit de Înaltul Nobil de adâncitura cu pietriş. Covenant se aşeză ţeapăn şi privi în jur. Se simţea incomod de departe de Nobili; se temea că va trebui să-şi transmită mesajul ţipând. Aşa că fu surprins când Prothall se ridică şi spuse liniştit:

— Thomas Covenant, fii bine-venit în Consiliul Nobililor.

Vocea sa reumatică ajunse la Covenant limpede ca şi cum ar fi stat alături. Covenant nu ştia cum să răspundă; nesigur, îşi atinse pieptul cu pumnul drept, apoi întinse braţul cu palma deschisă înainte. Pe măsură ce simţurile i se adaptau la Cabinet, începu să perceapă prezenţa, personalitatea radiantă şi judecata Nobililor. Îi făceau impresia unor jurăminte aspre ţinute cu bucurie, a unui devotament care cuprindea multe şi totuşi era obsesiv. Prothall stătea singur, înfruntând privirea lui Covenant. Aparenţa de vârstă înaintată a înaltului Nobil era contrazisă de desimea bărbii şi ţinuta dreaptă; evident era încă în putere. Dar ochii îi erau uzaţi de experienţa unui ascetism şi a unei abnegaţii duse atât de departe încât păreau să-i desfiinţeze carnea – ca şi cum ar fi fost bătrân atâta timp încât acum numai puterea căreia i se dedicase îl mai ferea de decrepitudine.

Cei doi Nobili care stăteau de o parte şi de alta a lui nu se păstraseră. Erau palizi, cu pielea marcată de vârstă şi părul ţepos; se aplecau asupra mesei luptând parcă cu bătrâneţea oaselor lor ca să facă distincţia între meditaţie şi somn. Covenant îl ştia deja pe Nobilul Mhoram, cu toate că acum îi apărea mai incisiv şi mai periculos, ca şi cum compania tovarăşilor săi Nobili i-ar fi accentuat capacităţile. Pe cel de-al doilea Nobil, Covenant nu-l cunoştea; femeia stătea sobră şi

concretă la masă, cu chipul ei sincer şi deschis fixat sfidător asupra lui.

— Să fac prezentările înainte de a începe, murmură Înaltul Nobil. Eu sunt Prothall fiul lui Dwillian, Înalt Nobil prin voinţa Consiliului. În dreapta mea se află Variol soţul Tamaranthei şi fiul lui Penthil, fost Înalt Nobil – în timp ce spunea asta, cei doi Nobili bătrâni îşi ridicară feţele dantelate de vreme şi îşi zâmbiră prieteneşte unul altuia – şi Osondrea fiica Sondreei. În stânga mea, Tamarantha soţia lui Variol şi fiica Enestei şi Mhoram fiul lui Variol. Pe uriaşul din Ţărmul Mărilor, Lup de Mare Navigatorul Spumei, îl ştii deja, iar pe Hearthrallii de la Cetatea Nobilă i-ai cunoscut.

În spatele meu se află Tuvor, Prim Mark al Gărzii Sângelui şi Garth, Warmark al Oştii din Cetatea Nobilă. Cu toţii au dreptul să fie prezenţi la Consiliul Nobililor. Ai vreo obiecţie?

Obiecţie? Covenant scutură posac din cap.

— Atunci să începem. Obiceiul nostru cere să îi onorăm pe cei care vin înaintea noastră. Pe tine cum te putem onora?

Din nou Covenant scutură din cap. Nu vreau nicio onoare. Am făcut deja o dată greşeala asta.

După o pauză întrebătoare, Înaltul Nobil spuse:

— Foarte bine. Întorcându-se spre uriaş, ridică vocea: Salut şi fii bine-venit, uriaş din Ţărmul Mărilor, Lup de Mare Navigatorul Spumei, Frate de Piatră şi moştenitor al loialităţii Tărâmului. Cei Fără Casă sunt o binecuvântare pentru Tărâm. „Piatra şi Marea fac parte din viaţă”. Fii bine-venit, teafăr sau rănit, la bucurie şi la necaz, fie că ceri sau oferi. La orice cerinţă nu vom ezita să răspundem atâta timp cât avem puterea să îndeplinim acea necesitate. Eu sunt Înaltul Nobil Prothall; vorbesc în numele însăşi cetăţii Piatra Sărbătorii.

Navigatorul se ridică în picioare ca să răspundă la salut.

— Salut, Nobil şi Prieten al Pământului. Numele meu este Lup de Mare Navigatorul Spumei, sol al uriaşilor din Ţărmul Mărilor la Consiliul Nobililor.

Gura mea rosteşte adevărurile poporului meu şi aud aprobarea străvechii pietre sacre piatra curată a Pământului prietenie pură semn al supunerii şi credinţei pe eterna stâncă a timpului.

Acum e timpul să facem dovada puterii credinţei.

Prin Codrii Uriaşilor, întinderea Sarangrave şi Andelain, aduc anticele promisiuni. Apoi renunţă la o parte din atitudinea formală şi îi aruncă o privire veselă lui Covenant: Şi mai aduc şi alte lucruri. Prietenul meu Thomas Covenant a promis că se va scrie un cântec despre călătoria mea. Râse încet: Eu sunt uriaş din Ţărmul Mărilor. Pentru mine să nu scrieţi cântece scurte.

Umorul lui atrase un chicotit din partea Nobilului Mhoram, iar Prothall surâse uşor; dar chipul sever al Osondreei părea incapabil să râdă şi nici Variol, nici Tamarantha nu păreau să-l fi auzit pe uriaş.

Navigatorul îşi reluă locul şi imediat Osondrea zise ca şi cum ar fi fost nerăbdătoare:

— Care este solia ta?

Navigatorul stătea drept în scaun, mângâind atent cu palmele piatra mesei.

— Nobilii mei! Piatră şi Mare! Eu sunt uriaş. Lucrurile astea nu-mi vin uşor, deşi sunt mai uşoare pentru mine decât pentru oricine altcineva din neamul meu – şi din acest motiv am fost ales eu. Dar mă voi strădui să vorbesc pe scurt.

Vă rog să mă înţelegeţi. Mi s-a încredinţat solia în Conclavul Uriaşilor cu zece zile în urmă. Nu s-a pierdut timp deloc. Când e nevoie de înţelegere, orice poveste trebuie spusă în întregime. Graba este pentru cei lipsiţi de speranţă, spunem noi – şi abia a trecut o zi de când am constatat că există mult adevăr în zicale.

Astfel, solia mea conţine multe lucruri pe care poate nu aţi vrea să le auziţi deocamdată. Ar trebui să cunoaşteţi istoria poporului meu – toate călătoriile şi toate pierderile care ne-au adus pe aceste ţărmuri, toate relaţiile poporului meu încă din acele vremuri – dacă ar fi să mă ascultaţi. Dar voi sări peste asta. Noi suntem Cei Fără de Casă, cu sufletele în derivă şi slăbiţi de o sămânţă incapabilă să ne refacă numărul. Suntem însetaţi după pământul nostru natal. Totuşi încă de pe vremea lui Damelon Prietenul Uriaşilor noi nu am renunţat la speranţă, cu toate că însuşi Zdrobitorul de Suflete a conspirat împotriva noastră. Am cercetat mările şi am aşteptat ca semnele rele să treacă.

Navigatorul făcu o pauză să se uite gânditor la Covenant, apoi continuă:

— Ah, Nobilii mei, semnele sunt ciudate. S-au spus atât de multe şi atât de puţine lucruri au fost clarificate. Nu un cămin ne-a prezis Damelon, ci mai degrabă un final, o decizie în privinţa pierderii noastre.

Şi totuşi asta a fost suficient pentru noi – dar numai suficient. Ei bine, o singură speranţă am găsit pentru noi. Când a venit primăvara în Ţărmul Mărilor, vasele noastre trimise în cercetare s-au întors şi ne-au spus că la limita căutărilor lor au ajuns la o insulă situată la marginea oceanelor pe care noi colindam cândva. Nu este ceva sigur, însă următorii exploratori pot merge direct la acea insulă şi să caute dincolo de ea indicii mai sigure. Astfel ne vom descurca singuri prin labirintul mărilor.

Nobilul Prothall dădu din cap şi prin acustica perfectă a Cabinetului Covenant putu auzi foşnetul slab al robei înaltului Nobil.

Cu aerul că se apropie de punctul crucial al soliei sale, Navigatorul continuă:

— Însă Damelon Prietenul Uriaşilor, Înalt Nobil şi fiu al lui Puterea Inimii, ne-a mai dăruit o speranţă, în miezul prezicerii lui se spunea aşa: exilul nostru se va sfârşi atunci când sămânţa noastră îşi va recăpăta puterea, iar declinul urmaşilor noştri va fi recuperat. Astfel speranţa se va naşte din speranţă şi fără vreo altă prezicere ne vom trage optimismul şi curajul din creşterea numărului copiilor noştri iubiţi şi atât de preţioşi. Şi iată! În noaptea în care navele noastre s-au întors, lui Cosiţe Voinice, nevasta lui Braţ Puternic Meşteşugarul de Nave, i-a venit timpul să nască – ah, Piatră şi Mare, Nobilii mei! Mi se înnoadă limba fiindcă trebuie să rostesc acest lucru fără întreaga dimensiune a unei prelungi recunoştinţe a uriaşilor. Cum se poate bucura neamul care spune totul pe scurt? Mândra nevastă, Wavenhair cea cu braţele curate, a dat naştere la trei fii.

Nemaiputându-se abţine, se lansă într-o incantaţie plină de bubuitul talazurilor şi de gustul sării.

Spre surprinderea lui, Covenant observă că Nobila Osondrea zâmbea şi ochii ei reflectau umezi strălucirea galbenă a pietrişului – dovadă elocventă a bucuriei aduse de veştile uriaşului.

Dar Navigatorul se opri brusc. Cu un gest către Covenant, spuse:

— Iertare, aveţi alte probleme pe cap. Trebuie să ajung la esenţa soliei mele. Ah, prietene, i se adresă lui Covenant, tot nu râzi pentru mine? Trebuie să reamintesc că Damelon ne-a promis un sfârşit, nu o reîntoarcere Acasă – cu toate că nu-mi pot imagina un alt sfârşit decât acasă. Poate că sunt martorul apusului uriaşilor.

— Ssst, Frate de Piatră, îl întrerupse Nobila Tamarantha. Nu aduce răul asupra poporului tău rostind astfel de cuvinte.

Navigatorul răspunse cu un hohot de râs din inimă:

— Mulţumirile mele, Nobilă Tamarantha. Aşadar bătrânii uriaşi înţelepţi sunt admonestaţi de femeile tinere. Tot neamul meu o să râdă când o să le povestesc asta.

Tamarantha şi Variol schimbară un surâs, apoi reveniră la atitudinea lor de meditaţie sau somnolenţă.

După ce termină de râs, uriaşul zise:

— Ei bine, Nobilii mei. Să trecem la partea principală. Piatră şi Mare! Graba asta mă ameţeşte. Am venit să cer îndeplinirea vechilor promisiuni. Înaltul Nobil Loric Amuţitorul Demonilor a promis că Nobilii ne vor oferi un dar când speranţele noastre se vor împlini – un dar care să ne crească şansele pe drumul spre Casă.

— Birinair, rosti Nobila Osondrea.

Sus în galeria din spatele lui Prothall, Birinair se ridică în picioare şi răspunse:

— Bineînţeles. Nu am adormit. Nu-s aşa de bătrân cum arăt, să ştii. Vă aud.

Cu un zâmbet larg, Navigatorul strigă:

— Salut, Birinair! Hearthrall al Cetăţii Nobile şi Hirebrand de lillianrill. Există o veche prietenie între uriaşi şi lillianrill.

— Nu trebuie să ţipi, replică Birinair. Te aud. Prietenie veche de pe vremurile înaltului Nobil Damelon.

Niciodată n-a fost altfel.

— Birinair, îi întrerupse Osondrea, cunoştinţele tale îşi amintesc despre darul promis de Loric uriaşilor?

— Dar? De ce nu? Nu e nimic în neregulă cu memoria mea. Unde e copilul ăla, ucenicul meu? Bineînţeles, lor-liarill. Gildenlode i se spune. Aşa. Carene şi vâsle pentru nave.

Traiectorie corectă, niciodată încetinită.

Şi puternice precum piatra – i se adresă lui Tohrm – rhadhamaerl rânjitor şi năzuros. Îmi amintesc.

— Poţi face asta? întrebă Osondrea încet.

— S-o fac? repetă Birinair, aparent nedumerit.

— Poţi face carene şi vâsle din Gildenlode pentru uriaşi? Sau s-a pierdut ştiinţa asta? Întorcându-se către Navigator, Nobila Osondrea întrebă: De câte nave aveţi nevoie?

Aruncând o privire staturii drepte şi demne a lui Birinair, Navigatorul îşi reţinu amuzamentul şi răspunse simplu:

— Şapte. Poate chiar cinci.

— Se poate face asta? îl întrebă iar Osondrea pe Birinair, rar dar fără iritare.

Privirea goală a lui Covenant trecea de la vorbitor la vorbitor ca şi cum ar fi vorbit într-o limbă străină.

Hearthrallul scoase o tăbliţă mică şi un toc de sub robă şi începu să calculeze, mormăind pentru el.

Scârţâitul tocului se putea auzi în întregul Cabinet, până când el înălţă capul şi spuse serios:

— Ştiinţa se păstrează. Dar nu uşor. Cel mai bun lucru pe care-l putem face. Desigur. Şi timp – va fi nevoie de timp.

— Cât de mult timp?

— Cel mai bun lucru pe care-l putem face. Dacă suntem lăsaţi în pace. Nu-i vina mea. Nu am pierdut întreaga mândra ştiinţă lillianrill. Patruzeci de ani. Dintr-odată în şoaptă, adăugă pentru Navigator:

Îmi pare rău.

— Patruzeci de ani? râse uşor Navigatorul. Ah, curajoase vorbe, Birinair, prietenul meu. Patruzeci de ani? Mie nu mi se pare un timp atât de lung. Întorcându-se către Nobilul Prothall, zise: Poporul meu nu-ţi poate mulţumi. Nici măcar în limba uriaşilor nu există cuvinte potrivit de lungi. Trei milenii de loialitate nu au fost suficiente pentru a răsplăti şapte carene şi vâsle din Gildenlode.

— Ba nu, protestă Prothall. De şaptezeci de ori şapte daruri din Gildenlode nu sunt suficiente prin comparaţie cu măreaţa prietenie a uriaşilor din Ţărmul Mărilor. Numai gândul ca am fost de ajutor la întoarcerea voastră Acasă poate umple golul pe care plecarea voastră îl va lăsa în urmă. Dar vom începe

imediat şi poate că vreo nouă înţelegere a înţelepciunii lui Kevin va scurta timpul.

Repetând „Imediat” Birinair se reaşeză.

Patruzeci de ani! icni Covenant. Nu mai aveţi patruzeci de ani la dispoziţie.

Apoi Osondrea întrebă:

— Gata?

Privi mai întâi la Navigator, apoi la Înaltul Nobil Prothall. Când amândoi aprobară din cap, ea se întoarse spre Covenant spunând:

— Atunci să trecem la problema lui Covenant.

Vocea ei părea să stimuleze atmosfera ca pocnetul unui tunet îndepărtat.

Zâmbind ca să atenueze maniera directă a Osondrei, Mhoram rosti:

— Un străin numit Necredinciosul.

— Şi pe bună dreptate, adăugă Navigatorul.

Cuvintele uriaşului sunară ca o alarmă prin tremurul înceţoşat al lui Covenant şi se uită atent la Navigator. În ochii adânciţi sub fruntea boltită văzu importanţa comentariului. La fel de clar ca şi cum ar fi pledat pe faţă, Navigatorul spunea: Ţine cont de aurul alb şi foloseşte-l în ajutorul Tărâmului. Imposibil, îi replică el. Îşi simţea ochii arzând de neputinţă şi agresivitate, dar avea chipul amorţit ca o dală de marmură.

Brusc, Nobila Osondrea întrebă:

— A fost găsită tapiseria din camera ta. De ce ai aruncat-o?

Covenant răspunse fără să se uite la ea:

— M-am simţit ofensat.

— Ofensat? Glasul ei tremura de neîncredere şi indignare.

— Osondrea, o admonestă Prothall blând. Este străin.

Ea îşi păstră pe chip neîncrederea faţă de Covenant, dar tăcu. Pentru o clipă, nimeni nu se mişcă şi nici nu vorbi; Covenant avea senzaţia neliniştitoare că Nobilii dezbăteau mental modul în care să se poarte cu el. Apoi Mhoram se ridică, ocoli capătul mesei de piatră şi intră în interiorul cercului până când ajunse din nou faţă în faţă cu Osondrea. Acolo se aşeză pe marginea mesei, cu toiagul în poală şi îşi fixă privirea asupra lui Covenant.

Covenant se simţi mai expus ca oricând analizei lui Mhoram.

În acelaşi timp, simţi că Bannor păşise mai aproape de el, parcă anticipând un atac asupra lui Mhoram.

Posac, Nobilul zise:

— Thomas Covenant, trebuie să ne ierţi precauţiile.

Luna pângărită semnifică un rău pentru Tărâm pe care noi abia îl bănuim. Fără niciun avertisment, cel mai dur test al erei noastre apare pe cer, iar noi suntem extrem de ameninţaţi. Nu avem prejudecăţi împotriva ta.

Trebuie să-ţi dovedeşti vinovăţia – dacă eşti vinovat.

Se uită la Covenant aşteptând un răspuns, un semn de încuviinţare, dar străinul nu făcea decât să se holbeze inexpresiv. Cu o uşoară ridicare din umeri, Nobilul continuă:

— Aşadar. Poate ar fi bine să începi cu mesajul.

Covenant tresări, plecând capul ca un om hărţuit de vulturi. Nu voia să recite acel mesaj, nu voia să-şi amintească de Postul de Veghe al lui Kevin, de Mithil Stonedown, de nimic. Stomacu-l îl durea, anticipând vertijul. Toate astea erau imposibile. Cum să-şi păstreze sănătatea mintală – şi aşa zguduită – dacă se gândea la asemenea lucruri?

Dar mesajul lui Foul avea putere de constrângere.

Îl purtase ca pe o rană în minte prea mult timp ca să-l repudieze acum. Înainte de a-şi organiza apărarea, îl potopi ca o convulsie. Cu un ton de iremediabilă sfidare, recită:

— Acestea sunt cuvintele Nobilului Foul Dispreţuitorul:

„Să spui Consiliului Nobililor şi înaltului Nobil Prothall fiul lui Dwillian că limita zilelor lor în Tărâm este de şapte ori şapte ani începând din prezent. Înainte de sfârşitul acestor zile numărate, eu voi avea în mână controlul asupra vieţii şi morţii. Şi ca dovadă că ceea ce spun reprezintă adevărul, zi-le aşa: Drool Viermele de Piatră, troglodit din Muntele Tunetului, a găsit Toiagul Legii, care a fost pierdut în urmă cu de zece ori o sută de ani de către Kevin la Ritualul Profanării. Spune-le că misiunea încredinţată generaţiei lor este de a găsi Toiagul. Fără el nu vor fi în stare să-mi opună rezistenţă timp de şapte ani, iar victoria mea absolută va avea loc cu de şase ori şapte ani mai devreme decât ar fi altfel.

Cât despre tine, trepăduşule: să nu dai greş cu mesajul ăsta. Dacă nu îl duci în faţa Consiliului, toţi oamenii din Tărâm vor fi morţi înainte să treacă zece anotimpuri. Tu nu înţelegi – dar îţi

spun că Drool Viermele de Piatră are Toiagul, iar ăsta este un motiv de spaimă. Va fi înscăunat la Cetatea Nobilă peste doi ani dacă mesajul se pierde. Deja troglodiţii se adună la chemarea lui; şi lupii şi demonii-abjecţi din neamul Demondim răspund chemării Toiagului. Dar nu războiul este cel mai mare pericol. Drool se afundă încă şi mai mult în străfundurile întunecate ale Muntelui Tunetului – Gravin Threndor, Piscul Leilor de Foc. Iar acolo se află blesteme îngropate în adâncul pământului, prea puternice şi prea îngrozitoare pentru a fi controlate de un muritor. Ele ar putea face universul un iad veşnic.

Un astfel de blestem caută Drool. Caută Piatra Bolii Pământului. Dacă ar deveni stăpânul ei, necazurile ar veni şi pentru cei de jos şi pentru cei de sus în acelaşi fel până când Timpul însuşi se va prăbuşi.

Nu rata mesajul, trepăduşule. L-ai cunoscut pe Drool. Îţi doreşti să mori în mâinile lui?"

Inima lui Covenant se cutremura sub apăsarea scârbei faţă de cuvinte, de intonaţie. Dar nu terminase.

„Încă un cuvânt, o ultimă atenţionare. Să nu uiţi de cine trebuie să te temi în final. A trebuit să mă mulţumesc cu uciderea şi tortura. Dar acum mi-am făcut planurile şi am început. Nu-mi voi găsi odihnă până când nu voi stârpi speranţa de pe Pământ.

Gândeşte-te la asta şi înspăimântă-te!"

Terminând, auzi teama şi sila arzând în Cabinet parcă aprinse de peroraţia lui involuntară. Pe focurile iadului, pe focurile iadului! gemu el, încercând să-şi limpezească privirea de bezna din care izbucnise dispreţul lui Foul. Necurat!

Prothall stătea cu capul plecat şi mâinile încleştate pe toiag ca şi cum ar fi încercat să-şi stoarcă curajul din el. În spatele lui, Tuvor şi Warmarkul Garth aveau atitudini marţiale, gata de luptă. În mod ciudat, Variol şi Tamarantha tremurau în scaunele lor parcă aţipiţi, inconştienţi de ceea ce fusese spus. Dar Osondrea se uita la Covenant cu gura căscată ca şi cum ar fi fost înjunghiată în inimă. În faţa ei, Mhoram stătea drept, cu capul sus şi ochii închişi, apăsând puternic cu toiagul în podea; acolo unde metalul întâlnea piatra ardea o flacără albastră fierbinte. Navigatorul se ghemuise pe scaunul lui; mâinile sale

enorme strângeau marginea de piatră. Umerii i se scuturau şi brusc scaunul plesni.

La auzul sunetului Osondrea îşi acoperi faţa cu mâinile strigând îndurerată:

— Melenkurion abatha!

În clipa următoare lăsă în jos mâinile şi continuă să se uite împietrită şi uluită la Covenant. Iar el strigă în sinea lui: Necurat! De parcă ar fi fost de acord cu ea.

— Râzi, Covenant, şopti Navigatorul răguşit. Ne-ai vorbit despre sfârşitul tuturor lucrurilor. Acum ajută-ne. Râzi.

Covenant replică plat:

— Râzi tu. „Bucuria se află în urechile celor care ascultă.” Eu nu pot s-o fac.

Spre uimirea lui, Navigatorul râse. Îşi înălţă capul şi emise un sunet strangulat, strident, din gât, care suna ca un suspin; dar într-o clipă sunetul se eliberă, se limpezi, căpătă încet tonul unui umor încăpăţânat.

Teribilul efort îl înspăimântă pe Covenant.

În timp ce Navigatorul râdea, primul şoc al spaimei se disipă în Consiliu. Încet, Prothall înălţă capul.

— Cei Fără Casă sunt o binecuvântare pentru Tărâm, murmură el.

Mhoram se încovoie, iar focul dintre toiagul său şi podea se stinse. Osondrea scutură capul, oftă, îşi trecu mâinile prin păr. Din nou Covenant simţi un fel de comuniune mentală între Nobili; fără cuvinte păreau să-şi dea mâna, să-şi împărtăşească unul altuia putere.

Singur şi nefericit, Covenant aşteptă să i se pună întrebări, timp în care se luptă să-şi repete toate negările de care depindea supravieţuirea lui.

În cele din urmă Nobilii îşi îndreptară atenţia asupra lui. Carnea de pe obrajii lui Prothall părea să cadă de oboseală, dar ochii îi rămâneau siguri, hotărâţi.

— Şi acum, Necredinciosule, zise moale. Trebuie să ne povesteşti tot ceea ce ţi s-a întâmplat. Trebuie să ştim cum sunt concretizate ameninţările lui Foul.

Şi acum, repetă Covenant ca un ecou, răsucindu-se în scaun. Abia putea rezista nevoii de a-şi pipăi inelul.

Amintiri întunecate băteau în urechile lui, încercând să-i

doboare apărarea. Curând, toţi cei din Cabinet se uitau la el. Aruncând cuvintele ca pe nişte cărămizi sparte, începu.

— Eu vin… din altă parte. Am fost adus la Postul de Veghe al lui Kevin – nu ştiu cum. Mai întâi am dat cu ochii de Drool, apoi Foul m-a lăsat la Postul de Veghe. Părea că se cunoşteau.

— Şi Toiagul Legii? întrebă Prothall.

— Drool avea un toiag sculptat, cu metal la capete, ca ale voastre. Nu ştiu ce anume era.

Prothall îşi alungă îndoiala; posac, Covenant se chinui să descrie evenimentele călătoriei sale fără vreo referire la propria sa persoană, la Lena, Triock sau Baradakas. Când vorbi despre waynhimul ucis răsuflarea Osondrei şuieră printre dinţi, dar Nobilii nu avură nicio altă reacţie.

Apoi, după ce menţionă vizita la Woodhelven înalt a unui străin malefic, posibil un proroc delirant, Mhoram întrebă cu seriozitate:

— Străinul acela a folosit vreun nume?

— A spus că se numea Jehannum.

— Aha. Şi ce intenţii avea?

— De unde să ştiu eu? Se enervă Covenant, încercând să-şi ascundă falsitatea prin agresivitate. Nu-i cunosc pe prorocii deliranţi.

Mhoram dădu din cap evaziv, iar Covenant continuă cu relatarea înaintării lui şi a lui Atiaran prin Andelain. Evită supărat orice referire la răul care îl atacase prin ghete. Dar când ajunse la Sărbătoarea Primăverii, se împiedică.

Duhurile! gemu în sinea lui. Păstra încă în el furia şi oroarea acelei nopţi, încă vie în inima lui rănită.

Covenant, ajută-i! Cum pot să fac asta? E o nebunie!

Nu sunt… nu sunt Berek.

Cu un efort care îi provocă dureri de gât, ca şi cum cuvintele ar fi fost prea tăioase ca să treacă prin el, continuă:

— Sărbătoarea a fost atacată de demonii-abjecţi.

Noi am scăpat. Unele Duhuri au fost salvate de… de către unul dintre Cei Dezlegaţi, aşa a spus Atiaran.

Apoi luna a devenit roşie. După aceea am ajuns la râu şi l-am întâlnit pe Navigator. Atiaran a decis să se întoarcă acasă.

La naiba, cât timp îmi va lua să mă împac cu asta?

Pe neaşteptate, Nobila Tamarantha înălţă capul:

— Cine va merge? întrebă ea tavanul Cabinetului.

— Încă nu s-a hotărât că va merge cineva, replică Prothall cu glas blând.

— Aiurea, pufni ea. Trăgându-se de o şuviţă subţire de păr de după ureche, îşi înduplecă oasele bătrâne să se îndrepte. E o problemă prea importantă ca să mai fim precauţi. Trebuie să acţionăm. Bineînţeles că nu îl cred. Are toiagul unui Hirebrand, nu-i aşa? Acel Hirebrand nu i l-a dat fără un motiv serios. Şi uite – are un capăt înnegrit. A luptat cu el – la Sărbătoare, dacă nu mă înşel. Ah, bietele Duhuri. Asta a fost ceva rău, rău. Uitându-se la Variol, zise: Vino. Trebuie să ne pregătim.

Variol se ridică greoi în picioare. Luând-o de braţ pe Tamarantha, părăsi Cabinetul printr-una dintre uşile din spatele înaltului Nobil.

După o pauză respectuoasă faţă de bătrânii Nobili, Osondrea îşi aţinti privirea asupra lui Covenant şi întrebă:

— Cum ai obţinut acest toiag?

— Baradakas – Hirebrandul – mi l-a dat.

— De ce?

Tonul ei scotea scântei de mânie. Răspunse răspicat:

— A vrut să-şi ceară scuze pentru că nu a avut încredere în mine.

— Cum l-ai făcut să aibă încredere în tine?

La naiba!

— Am trecut nenorocitul lui de test al adevărului.

Cu grijă, Nobilul Mhoram întrebă:

— Necredinciosule… de ce Hirebrandul din Woodhelven înalt a dorit să te testeze?

Din nou Covenant se simţi îndemnat să mintă.

— Jehannum îi neliniştise. Testa pe toată lumea.

— A testat-o şi pe Atiaran?

— Tu ce crezi?

— Cred, interveni ferm Navigatorul, că Atiaran soţia lui Trell din Mithil Stonedown nu are nevoie de niciun test pentru a-şi demonstra credinţa.

Această afirmaţie atrase un moment de tăcere, în timpul căruia Nobilii se priviră reciproc ca şi cum ar fi ajuns într-un impas. Apoi Înaltul Nobil Prothall spuse sever:

— Thomas Covenant, eşti străin şi nu avem timp să te

învăţăm obiceiurile noastre. Dar nu renunţăm la a simţi ce e corect la tine şi ce nu. Este limpede că ai rostit minciuni. De dragul Tărâmului, trebuie să răspunzi la întrebările noastre. Te rugăm să ne spui de ce Hirebrandul Baradakas te-a supus pe tine testului adevărului, dar nu şi pe tovarăşa ta Atiaran.

— Nu.

— Atunci spune-ne de ce Atiaran soţia lui Trell nu te-a însoţit până aici. Este ceva neobişnuit pentru o persoană născută în Tărâm să se oprească atât de aproape de Piatra Sărbătorii.

— Nu.

— De ce refuzi?

Căutătura duşmănoasă a lui Covenant îi fierbea pe anchetatorii săi. Stăteau deasupra lui ca nişte judecători cu puterea exilului în mâinile lor. Ar fi vrut să se apere cu răcnete, insulte; dar ochii intenşi ai Nobililor îl opreau. Nu observa dispreţ pe feţele lor. Îl priveau cu furie, teamă, nelinişte, cu dragoste rănită faţă de Tărâm, dar fără dispreţ. Foarte încet rosti:

— Nu înţelegeţi? Încerc să evit să vă spun o minciună şi mai mare. Dacă veţi continua să mă presaţi… vom suferi cu toţii.

Înaltul Nobil îi susţinu pentru câteva secunde privirea agasată, imploratoare, apoi oftă fonfănit.

— Foarte bine. Ne îngreunezi sarcinile. Acum trebuie să ne sfătuim. Te rog să părăseşti Cabinetul.

Vom trimite după tine în scurt timp.

Covenant se ridică în picioare, se întoarse pe călcâie şi porni să urce treptele spre uşile cele mari.

Până când ajunse la uşi numai sunetul ghetelor sale pe piatră întrerupse liniştea. Apoi îl auzi pe Navigator grăind atât de limpede, încât părea că vorbele lui erau rostite chiar de inima lui:

— Atiaran soţia lui Trell te-a învinovăţit pentru masacrarea Duhurilor.

Încremeni, aşteptând cuprins de o spaimă oarbă ca uriaşul să continue. Dar Navigatorul nu mai spuse nimic altceva. Tremurând, Covenant trecu prin uşi şi înaintă şovăitor să se aşeze pe una dintre băncile de lângă perete. Secretul său era atât de fragil în interiorul său încât abia mai putea crede că era încă intact.

Nu sunt…

Când ridică ochii îl descoperi pe Bannor stând în faţa lui. Faţa Gardianului era golită de orice expresie, dar nu părea lipsită de dispreţ. Ambiguitatea sa monotonă îl făcea să pară capabil de orice reacţie, iar acum implica o judecată a slăbiciunii lui Covenant, a bolii sale.

Împins de furie şi frustrare, Covenant mormăi ca pentru sine: Continuă să te mişti; supravieţuieşte.

— Bannor, mârâi, Mhoram pare să creadă că noi doi ar trebui să ne cunoaştem mai bine. Mi-a zis să te întreb despre Garda Sângelui.

Bannor ridică din umeri ca şi cum ar fi fost impenetrabil oricărei întrebări.

— Poporul tău… haruchai…

Bannor încuviinţă.

— … Trăiau în munţi. Aţi venit în Tărâm pe când Înalt Nobil era Kevin. Cu cât timp în urmă a fost asta?

— Cu secole înainte de Profanare. Tonul străin al Gardianului părea să sugereze că unităţile de timp de genul anilor şi zecilor de ani nu aveau vreo semnificaţie:

Două mii de ani.

Două mii de ani. Gândindu-se la uriaşi, zise:

— Din cauza asta nu aţi mai rămas decât cinci sute.

De când aţi venit pe Tărâm vă stingeţi.

— Garda Sângelui a numărat întotdeauna cinci sute de membri. Acesta este Jurământul. Haruchai sunt mai mulţi.

Dădu numelui o tonalitate ritmică potrivită cu vocea sa.

— Mai mulţi?

— Trăiesc în munţi ca şi înainte.

— Atunci cum… Spui asta ca şi cum nu v-aţi mai fi întors de mult.

Din nou Bannor încuviinţă uşor din cap.

— Cum vă menţineţi aici cinci sute? N-am văzut…

Bannor îl întrerupse calm:

— Când unul dintre Gardieni este ucis, trupul îi este trimis în munţi prin Pasul Gardienilor şi un alt haruchai vine să-i ia locul depunând Jurământul.

Ucis? se miră Covenant.

— Tu de când nu ai mai fost acasă? Nu-ţi vizitezi…

Ai o soţie?

— Am avut odată.

Intonaţia lui Bannor nu se schimbă, dar ceva în lipsa lui de inflexiune îl făcu pe Covenant să simtă că întrebarea era importantă.

— Odată? Ce s-a întâmplat cu ea?

— A murit.

Instinctul îl avertiză pe Covenant, însă continuă, prins de fascinaţia faţă de soliditatea nepământeană, inflexibilă a lui Bannor.

— Cum… Cu cât timp în urmă a murit?

Fără nicio tresărire de ezitare, Gardianul răspunse:

— Două mii de ani.

Cum?! Pentru o clipă, Covenant rămase cu gura căscată de uimire, şoptind pentru sine parcă temându-se că Bannor l-ar putea auzi: E imposibil. E imposibil.

Cu un efort de a-şi recăpăta controlul, clipi prosteşte.

Două…? Ce înseamnă asta?

Totuşi, în ciuda uluirii sale, afirmaţia lui Bannor avea putere de convingere. Tonul acela searbăd părea incapabil de necinste, chiar şi de denaturări. Îl umplea pe Covenant de oroare, de compătimire îngreţoşată. Avu o imagine subită asupra lor când îşi reaminti sensul descrierii lui Mhoram, prin loialitatea lor garantată au ajuns ascetici, îmbătrâniţi şi fără femei.

Sterili – cum poate exista o limită la o sterilitate care durează deja de două mii de ani?

— Tu… tu câţi ani ai?

— Am venit în Tărâm cu primii haruchai, când Kevin era tânăr şi abia devenise Înalt Nobil. Împreună am rostit pentru prima dată Jurământul. Împreună am chemat Puterea Pământului să fie martoră la angajamentul nostru. Acum nu ne mai întoarcem acasă decât când suntem ucişi.

Două mii de ani, bâigui Covenant. Decât când suntem ucişi. E imposibil. Nimic din toate astea nu se întâmplă. Confuz, încercă să-şi spună că ceea ce auzea era la fel ca sensibilitatea nervilor săi, o dovadă în plus a imposibilităţii Tărâmului. Dar nu o percepea ca pe o dovadă. Îl mişcase ca şi cum ar fi aflat că Bannor suferea de o formă rară de lepră. Cu efort, icni:

— De ce?

Inexpresiv, Bannor zise:

— Când am venit în Tărâm, am văzut minuni – uriaşi, ranyhyni, Piatra Sărbătorii – Nobili care aveau o asemenea putere încât au refuzat să poarte război cu noi de teamă să nu fim distruşi. Ca răspuns la provocarea noastră, ei au oferit poporului haruchai daruri extrem de preţioase…

Făcu o pauză, aparent ca să cugete pentru o clipă asupra unor amintiri intime.

— Ca urmare noi am depus Jurământul. Nu puteam răsplăti o asemenea generozitate în niciun alt fel.

— Aşa vă opuneţi voi morţii?

Covenant se împotrivea compătimirii, încerca să reducă ceea ce îi spunea Bannor la proporţii mai uşor de conceput.

— Aşa se fac lucrurile pe Tărâm? Când aveţi necazuri pur şi simplu faceţi imposibilul? Ca Berek?

— Am jurat. Jurământul nostru este viaţa. Corupţia este moartea.

— Dar două mii de ani? protestă Covenant. La naiba!

Nici măcar decent nu e. Nu crezi că aţi făcut destul?

Fără nicio expresie, Gardianul replică:

— Nu ne poţi corupe.

— Corupe? Nu vreau să te corup. Din partea mea poţi să continui să-i slujeşti pe Nobili până te ofileşti.

Vorbesc despre viaţa ta, Bannor! Cât timp o să continui serviciul fără să te întrebi măcar o dată dacă merită? Orgoliul sau cel puţin sănătatea mintală o cere. Pe focurile iadului!

Nu-şi putea imagina cum un om întreg la minte putea să nu ajungă la sinucidere confruntat cu o existenţă atât de îndelungată.

— Nu e ca sosul de salată, nu se poate împrăştia cu lingura. Eşti om. Nu te-ai născut ca să fii nemuritor.

Bannor ridică din umeri impasibil.

— Ce înseamnă nemurirea? Noi suntem Garda Sângelui. Nu cunoaştem decât viaţă sau moarte, Jurământul sau Corupţia.

Trecu o clipă până când Covenant îşi aminti:

Corupţia era numele folosit de Gardieni pentru Nobilul Foul. Apoi mormăi:

— Mă rog, înţeleg. Trăiţi veşnic pentru că serviciul vostru

onest, lipsit de păcate, rămâne fără îndoială şi cu încăpăţânare nepătat de greutăţile şi zgura slăbiciunilor umane. Ah, avantajele unei vieţi curate.

— Nu ştim asta. Glasul şovăielnic al lui Bannor răsuna straniu: Kevin ne-a salvat. Cum să ghicim ce era în inima lui? Ne-a trimis pe toţi în munţi – în munţi. Noi am pus întrebări, dar el ne-a poruncit.

A apelat la Jurământ. Nu aveam niciun motiv să nu ne supunem. De unde să ştim? Am fi stat alături de el în timpul Profanării – sau am fi prevenit-o. Dar el ne-a salvat pe noi – Gardienii Sângelui. Noi care jurasem să-i apărăm viaţa cu orice preţ.

Salvare, gâfâi Covenant îndurerat. Putea simţi cruzimea neintenţionată a deciziei lui Kevin.

— Aşadar acum nu ştiţi dacă toţi anii ăştia sunt buni sau răi, zise distant. Cum puteţi suporta? Poate că Jurământul vostru îşi bate joc de voi.

— Nicio acuzaţie nu ne poate atinge, declară Bannor.

Dar pentru un moment calmul lui păru ceva mai puţin imaculat.

— Nu, singuri vă faceţi asta.

În replică Bannor clipi lent, ca şi cum nici acuzaţia, nici disculparea nu ar fi avut vreun sens din perspectiva antică a devoţiunii sale.

După o clipă, una dintre santinele îi făcu semn lui Covenant spre intrarea în Cabinet. Inima i se încordă. Compătimirea lui oripilată pentru Bannor îl secătuise de curaj; nu se simţea capabil să-i înfrunte pe Nobili, să răspundă la întrebările lor. Se ridică în picioare clătinându-se, apoi ezită. Când Bannor îi făcu semn să înainteze, vorbi grăbit:

— Mai spune-mi un lucru. Dacă soţia ta ar fi încă în viaţă, te-ai duce să o vizitezi şi apoi te-ai întoarce aici? Ai putea…

Se poticni.

— Ai putea suporta?

Gardianul îi înfruntă privirea rugătoare, dar gândurile părură să treacă precum nişte umbre în spatele chipului său înainte de a răspunde încet:

— Nu.

Respirând greu, ca şi cum i-ar fi fost greaţă, Covenant intră

pe uşă împleticindu-se şi coborî treptele spre jertfa aurie a vasului cu pietriş.

Prothall, Mhoram, Osondrea, Navigatorul, cei patru Gardieni, cei patru spectatori – toţi rămăseseră acolo unde îi lăsase. Sub aşteptarea ameninţătoare a ochilor lor, se aşeză pe scaunul singuratic de sub masa Nobililor. Tremura ca şi cum pietrele de foc ar fi radiat mai degrabă frig decât căldură.

Apoi Înaltul Nobil vorbi şi hârâitul vârstei din voce părea mai puternic ca înainte.

— Thomas Covenant, dacă nu te-am tratat aşa cum se cuvine îţi vom cere iertare la momentul potrivit. Dar trebuie să ne lămurim îndoielile. Ne-ai ascuns multe lucruri pe care ar trebui să le ştim. Oricum, în privinţa uneia dintre probleme am reuşit să cădem de acord. Iată cum vedem noi prezenţa ta pe Tărâm. În timp ce săpa sub Muntele Tunetului, Drool Viermele de Piatră a găsit Toiagul Legii. Fără ajutor ar fi avut nevoie de mulţi ani ca să ajungă să-l stăpânească. Dar Nobilul Foul Dispreţuitorul a aflat despre descoperirea lui Drool şi din propriile lui motive a fost de acord să-l înveţe pe troglodit utilizările Toiagului. Cu siguranţă nu l-a smuls de la Drool. Poate era prea slăbit. Poate că se temea să se folosească de o unealtă care nu a fost făcută pentru mâinile lui. Sau poate că avea în minte vreun alt scop oribil pe care noi nu îl putem bănui. Dar, repet, este limpede că Nobilul Foul l-a convins pe Drool să folosească Toiagul ca să te aducă pe tine în Tărâm – numai Toiagul Legii are o astfel de putere. Iar Drool nu-şi putea nici concepe, nici executa misiunea fără un ajutor din partea cuiva cunoscător al tainelor. Ai fost adus în Tărâm la porunca Nobilului Foul.

— Dar acest lucru nu ne explică pentru ce, zise Mhoram încordat. Dacă transmiterea mesajului ar fi fost singurul scop al Nobilului Foul, nu ar fi avut nevoie de cineva din afara Tărâmului – şi n-ar fi fost necesar să te apere de Drool, aşa cum a făcut atunci când te-a adus la Postul de Veghe al lui Kevin şi aşa cum, după părerea mea, a încercat să facă şi atunci când a trimis un proroc delirant după tine în încercarea de a te face să eviţi drumul prin Andelain. Nu, tu eşti singurul nostru ghid în căutarea adevăratelor intenţii ale Dispreţuitorului. De ce a chemat pe cineva de dincolo de

Tărâm? Şi de ce pe tine? În cel fel îi serveşti tu scopurilor lui?

Respirând greu, Covenant îşi încleştă fălcile şi nu spuse nimic.

— Să mă exprim altfel, se grăbi Prothall. Povestea pe care ne-ai spus-o tu conţine elemente ale adevărului.

Puţine fiinţe ştiu că prorocii deliranţi au fost numiţi cândva Herem, Sheol şi Jehannum. Şi ştim că unul dintre cei Dezlegaţi studia de mai mulţi ani Duhurile din Andelain.

Involuntar, Covenant îşi aminti curajul lipsit de speranţă al animalelor care îl ajutaseră pe Cel Dezlegat să salveze Andelainul. Se aruncaseră în abator cu o ferocitate disperată şi inutilă. Scrâşni din dinţi, încercând să-şi alunge din urechi amintirea morţii lor.

Prothall continuă fără pauză:

— Şi mai ştim că testul adevărului cu lomillialor este sigur – dacă cel testat nu îl depăşeşte pe cel care îl testează.

— Dar şi Dispreţuitorul ştie asta, se răsti Osondrea.

Ar putea şti şi el că un Dezlegat a trăit şi a studiat în Andelain. Şi-ar fi putut pregăti povestea şi să ţi-o expună ţie. Dacă a făcut asta, declară ea întunecată, atunci aspectele despre care refuzi să vorbeşti sunt exact aceleaşi în care povestea ta nu ar rezista. De ce te-a testat Hirebrandul din Woodhelven înalt? Cum s-a desfăşurat testul? Cu cine te-ai luptat cu toiagul?

Ce instinct a făcut-o pe Atiaran soţia lui Trell să se întoarcă împotriva ta? Te temi să ne răspunzi pentru că atunci am vedea Lucrarea Dispreţuitorului.

Autoritar, Înaltul Nobil Prothall hârâi:

— Thomas Covenant, trebuie să ne arăţi o dovadă că povestea ta este adevărată.

— Dovadă? gemu străinul.

— Demonstrează-ne că ar trebui să te credem. Ai adus osânda asupra noastră. Asta o credem. Dar poate că scopul tău este să ne îndepărtezi de o apărare eficientă a Tărâmului. Dă-ne o dovadă, Necredinciosule.

Prin tremurul său, Covenant simţi cum circumstanţele impenetrabile ale visului său se închid asupra lui, negând orice dorinţă de independenţă sau speranţă.

Se ridică în picioare, străduindu-se să înfrunte criza stând

drept. Ca o ultimă salvare zise răguşit către Navigator:

— Povesteşte-le. Atiaran s-a învinovăţit pentru ceea ce s-a întâmplat la Sărbătoare. Fiindcă a ignorat avertismentele. Spune-le.

Se întoarse către Navigator, voind ca uriaşul să-i sprijine ultima şansă se autonomie şi după un moment grav uriaşul spuse:

— Prietenul meu Thomas Covenant spune adevărul în felul lui. Atiaran soţia lui Trell avea o părere foarte proastă despre sine.

— Nu contează, se răsti Osondrea. Poate se învinovăţea pentru că l-a condus la Sărbătoare, pentru că a permis… Durerea ei nu-l dezvinovăţeşte pe el.

Iar Prothall insistă cu voce joasă:

— Dovada, Covenant. Este necesar să te judecăm. Trebuie să alegi între Tărâm şi Dispreţuitorul Tărâmului.

Covenant, ajută-te!

— Nu! icni răguşit, răsucindu-se să-l înfrunte pe Înaltul Nobil. Nu e vina mea. Nu vedeţi că exact asta vrea Foul să faceţi?

Prothall se ridică, lăsându-şi greutatea în toiag. Statura sa părea să se înalţe pe măsură ce vorbea.

— Nu, nu văd. Tu eşti închis pentru mine. Ceri să te credem, dar refuzi să arăţi că eşti demn de încredere. Nu. Pretind dovada pe care ne-o refuzi. Sunt Prothall fiul lui Dwillian, Înalt Nobil prin alegerea Consiliului. Ţi-o pretind.

Pentru o clipă lungă, Covenant rămase indecis.

Ochii îi căzură pe vasul cu pietriş. Covenant, ajută-le!

Gemând, îşi aminti ce preţ plătise Atiaran pentru ca el să ajungă unde se afla acum. Durerea ei nu-l dezvinovăţeşte pe el. În acelaşi timp îl auzea pe Bannor rostind: Două mii de ani. Viaţă sau moarte. Nu ştim. Dar chipul pe care îl văzu în pietrele de foc era cel al soţiei sale. Joan! Plânse el. Un trup bolnav a fost mai important decât orice altceva?

Îşi desfăcu smucit cămaşa ca şi cum ar fi încercat să-şi dezgolească inima. Îşi smulse verigheta de pe bucata de clingor şi o îndesă pe inelar, ridicându-şi mâna stângă ca într-un gest de sfidare. Dar nu era deloc sfidător.

— Nu-l pot folosi! strigă dezamăgit, ca şi cum inelul ar fi fost încă un simbol al căsătoriei, nu un talisman de magie sălbatică.

Am lepră!

Uimirea răsună în Cabinet, făcând să zăngăne schimbările din aer. Hearthrallii şi Garth erau înmărmuriţi. Prothall scutură din cap, parcă încercând să se trezească pentru prima dată în viaţă. O înţelegere intuitivă se sparse ca un val pe chipul lui Mhoram şi înţepeni atent pe picioare. Zâmbind recunoscător, Navigatorul se sculă şi el. Nobila Osondrea i se alătură lui Mhoram, dar în ochii ei nu se reflecta uşurare. Covenant o simţea zbătându-se să străbată printre confuzii până în miezul situaţiei. O putea simţi gândind: salvare sau condamnare, salvare sau condamnare. Ea era singura dintre Nobili care părea să-şi dea seama că nici măcar această dovadă nu era de ajuns.

Încet, Înaltul Nobil îşi recăpătă controlul.

— În sfârşit acum ştim cum să te onorăm, zise.

Prim-Nobil Thomas Covenant, Necredincios şi purtător al aurului alb, fii bine-venit şi onest. Iartă-ne, căci nu am ştiut. A ta este magia sălbatică prin care pacea e distrusă. Iar puterea este în toate timpurile un lucru înfricoşător.

Nobilii îl salutară pe Covenant ca şi cum ar fi vrut în acelaşi timp să-l invoce şi să se ferească de el, apoi începură să cânte împreună:

Anarhiei din care a fost alcătuit timpul şi odată cu Timpul Pământul şi odată cu Pământul cei care trăiesc pe el;

Magia sălbatică este cuprinsă în fiecare părticică de viaţă şi nu e înlănţuită sau controlată de aur (care nu s-a născut pe Tărâm)

Pentru că acea putere este ancora corăbiei vieţii care se deschide şi stăpâneşte Timpul:

Şi este alb – aur alb, nu abanos, nu roşu, stacojiu sau verde – căci albul este culoarea oaselor;

Structura cărnii, disciplina vieţii.

Puterea este un paradox, pentru că

Puterea nu există fără Lege, iar magia sălbatică nu cunoaşte nicio Lege;

Şi aurul alb este un paradox, căci el vorbeşte despre osatura vieţii, dar nu are partea sa de Tărâm.

Cel care poartă aurul alb sălbatic şi magic este un paradox – căci el este totul şi nimic, erou şi bufon, puternic, neajutorat –

şi cu un singur cuvânt de adevăr sau de trădare, el va salva sau va condamna Pământul pentru că el este nebun şi întreg la minte, rece şi pasional, pierdut şi găsit.

Există magie sălbatică gravată în fiecare piatră, pentru ca aurul alb s-o dezlănţuie sau s-o controleze;

Aurul, preţiosul metal care nu s-a născut pe Tărâm, nestăpânit, nelimitat, nesupus Legii prin care a fost creat Tărâmul

(căci Tărâmul este frumos ca visul de pace şi armonie al unui suflet puternic, iar

Frumuseţea nu e posibilă fără disciplină – Legea care a dat naştere Timpului constituie autocontrolul Creatorului Tărâmului) – Mai degrabă piatra de boltă, pivotul, axul.

Era un cântec închis în sine, cu armonii ciudate, fără ritmuri precise care să-i îndemne pe ascultători la odihnă. În el Covenant putea să audă aripile de corbi ale glasului lui Foul spunând: Tu ai putere, dar nu vei şti niciodată ce este. Nu vei fi capabil să lupţi cu mine la final. Când se încheie cântecul, îşi puse întrebarea dacă strădaniile lui serveau sau se opuneau manipulărilor Dispreţuitorului. Nu-şi dădea seama.

Dar ura şi se temea de adevărul din cuvintele lui Foul.

Întrerupse tăcerea care urmase imnului Nobililor:

— Nu ştiu cum să-l folosesc. Nu vreau să ştiu. Nu de asta îl port. Dacă voi vă închipuiţi că sunt personificarea vreunei mântuiri, nu e decât o minciună.

Eu sunt un lepros.

— Ah, Prim-Nobil Covenant, oftă Prothall în timp ce Nobilii şi Navigatorul se reaşezau, dă-mi voie să-mi cer scuze din nou. Acum înţelegem multe – de ce ai fost chemat, de ce Hirebrandul Baradakas te-a tratat aşa, de ce Drool Viermele de Piatră a încercat să te prindă în capcană la Sărbătoarea Primăverii. Te rugăm să înţelegi la rândul tău că ne este necesar să ştim despre inel. Asemănarea ta cu Berek Jumătate-de-Mână nu e întâmplătoare. Dar, din păcate, noi nu îţi putem spune cum să foloseşti aurul alb. Vai şi aşa cunoaştem destul de puţin din înţelepciunea pe care o deţinem deja. Şi mă tem că dacă am poseda şi am înţelege toate cele Şapte Părţi şi Cuvinte, magia sălbatică tot ne-ar depăşi. Ştiinţa aurului alb a ajuns până la noi prin profeţii străvechi – preziceri, după cum a

observat Lup de Mare Navigatorul Spumei, care spun multe lucruri, dar lămuresc puţine – însă noi nu înţelegem nimic din magia sălbatică. Totuşi profeţiile sunt clare în privinţa importanţei sale. Aşadar te numim „Prim-Nobil”, părtaş la toate problemele Consiliului până când ai să pleci dintre noi. Trebuie să avem încredere în tine.

Sub impulsul necesităţilor sale conflictuale, Covenant mormăi:

— Baradakas a spus cam acelaşi lucru. La naiba! Poporul vostru mă îngrozeşte. Când încerc să fiu demn de încredere voi mă presaţi, iar când cedez… Nu puneţi întrebările corecte. Nu aveţi nici cea mai vagă noţiune despre ce este lepra şi nici măcar nu vă trece prin minte să întrebaţi. Din cauza asta m-a ales Foul.

Pentru că eu nu pot… Drace! De ce nu mă întrebaţi de unde vin? Trebuie să vă spun. Lumea din care vin eu nu permite nimănui să trăiască altfel decât în propriile sale condiţii. Acele condiţii… acele condiţii le contrazic pe ale voastre.

— Ce presupun condiţiile lumii tale? întrebă atent Înaltul Nobil.

— Că lumea voastră este un vis.

În nemişcarea speriată a Cabinetului, Covenant rânji, tresărind în timp ce imaginile îi reveneau în minte – coloanele tribunalului, un cerşetor bătrân, bara unei maşini de poliţie. Un vis! gâfâi febril. Un vis! Nimic din toate astea nu se întâmplă…!

Apoi Osondrea strigă:

— Cum? Un vis? Vrei să spui că visezi? Crezi că tu dormi?

— Da!

Se simţea slab din cauza fricii; mărturisirea îl lipsise de un scut, îl expusese atacurilor. Dar nu o putea retracta. Avea nevoie de ea ca să-şi recâştige o parte din onestitate.

— Da.

— Chiar aşa? se răsti ea. Fără îndoială asta explică măcelul de la Sărbătoare. Spune-mi, Necredinciosule – îl consideri un coşmar, sau asemenea vise îţi fac plăcere?

Înainte ca el să poată răspunde, Nobilul Mhoram interveni:

— Destul, soră Osondrea. Se chinuie suficient singur.

Uitându-se urât, femeia tăcu şi după o clipă Prothall zise:

— S-ar putea ca zeii să aibă astfel de vise. Dar noi suntem

muritori. Putem doar să rezistăm răului sau să ne predăm. În ambele cazuri pierim. Ai fost trimis să-ţi baţi joc de noi din cauza asta?

— Să-mi bat joc de voi?

Covenant nu găsea cuvinte să răspundă. Alungă în tăcere gândul cu jumătatea sa de mână.

— Din contră. El îşi bate joc de mine. Când toţi Nobilii îl priviră fără să înţeleagă, strigă tăios: Pot să simt pulsul în vârfurile degetelor! Dar asta este imposibil. Eu am o boală. O boală incurabilă. Eu… trebuie să găsesc o cale care să mă ferească să înnebunesc.

Pe toţi dracii! Nu vreau să-mi pierd minţile numai pentru că un personaj perfect decent dintr-un vis are nevoie să-i dau ceva ce eu nu pot avea.

— Mă rog, se poate. Glasul lui Prothall avea o notă de tristeţe şi compătimire, ca şi cum ar fi ascultat o repudiere sau o abrogare a sănătăţii mintale din partea unui clarvăzător respectat. Dar oricum noi vom avea încredere în tine. Eşti amărât, iar amărăciunea este un semn că îţi faci griji. Eu cred asta. Iar ceea ce spui tu de asemenea corespunde vechilor profeţii. Mă tem că se apropie timpul când tu vei fi ultima speranţă a Tărâmului.

— Nu înţelegi? gemu Covenant, incapabil să-şi potolească suferinţa din glas. Asta este ceea ce vrea Foul să credeţi.

— Poate, zise Mhoram gânditor. Poate. Apoi, ca şi cum ar fi luat o hotărâre, îşi aţinti ochii ameninţători drept asupra lui Covenant: Necredinciosule, trebuie să te întreb dacă i-ai opus rezistenţă Nobilului Foul. Nu vorbesc despre Sărbătoare. Când te-a adus de la Drool Viermele de Piatră la Postul de Veghe al lui Kevin – tu te-ai opus?

Întrebarea îl făcu pe Covenant să se simtă brusc fragil, ca şi când o coardă a rezistenţei lui ar fi plesnit.

— Nu am ştiut cum. Obosit, se reaşeză în scaunul său singuratic: Nu ştiam ce se întâmplă.

— Acum eşti Prim-Nobil, murmură Mhoram. Nu mai trebuie să stai acolo.

— Nu trebuie să stai deloc, adăugă Prothall cu o vioiciune subită. Avem multă treabă. Trebuie să ne gândim, să cercetăm şi să facem planuri – orice mod de acţiune vom aborda în

această încercare, va trebui să o facem repede. Ne reîntâlnim în seara asta. Tuvor, Garth, Birinair, Tohrm – pregătiţi-vă, voi şi cei sub comanda voastră. Expuneţi diseară în faţa Consiliului toate strategiile pe care le-aţi gândit. Şi anunţaţi întreaga Cetate că Thomas Covenant a fost numit Prim-Nobil.

Este străin şi oaspetele nostru. Birinair – începe imediat lucrul pentru uriaşi. Bannor, nu cred că mai este necesar ca Prim-Nobilul să locuiască în turn.

Făcu o pauză şi se uită în jurul lui, dând tuturor o şansă să vorbească. Apoi se întoarse şi părăsi Cabinetul. Osondrea îl urmă şi după ce îi adresă lui Covenant un alt salut oficial Mhoram plecă şi el.

Amorţit, Covenant merse în urma lui Bannor prin pasaje înalte şi scări până când ajunseră în noua sa rezidenţă. Gardianul îl conduse printr-un şir de camere. Aveau tavanul înalt, erau luminate de soarele reflectat prin câteva ferestre largi, aprovizionate abundent cu alimente şi vin de primăvară şi lipsite de decoruri. După ce Bannor ieşi, Covenant se uită afară pe una dintre ferestre şi descoperi că locuinţa sa era căţărată pe peretele nordic al Pietrei Sărbătorii, cu vedere asupra câmpiilor bolovănoase şi a marginii curbându-se spre nord a podişului. Soarele se afla deasupra capului, dar puţin la sud de Cetate, astfel încât ferestrele erau în umbră.

Părăsi fereastra, se duse la tăvile cu mâncare şi alese o masă uşoară. Apoi îşi turnă o cană de vin de primăvară pe care o luă cu el în dormitor. Acolo descoperi un balcon închis. Avea un aer de intimitate, de linişte.

Încotro s-o ia de aici? Nu avea nevoie de înţelepciune sau profeţii ca să ştie că nu putea rămâne în Piatra Sărbătorii. Era prea vulnerabil aici.

Se aşeză în alcovul de piatră să cugete asupra Tărâmului de dedesubt şi să se întrebe ce-şi făcuse sieşi.

15

MAREA PROVOCARE

Seara, când Bannor intră în apartament să-l cheme pe Thomas Covenant la întâlnire, îl găsi stând încă în balconul de la fereastra dormitorului. În lumina torţei lui Bannor, Covenant părea slab şi spectral, parcă văzut pe jumătate prin ceaţă. Orbitele ochilor îi erau întunecate de emoţii epuizante; avea buzele cenuşii, lipsite de sânge, iar pielea de pe frunte avea nuanţe sure. Îşi ţinea braţele încrucişate pe piept ca şi cum ar fi încercat să-şi domolească o durere din inimă – şi privea câmpiile aşteptând răsăritul lunii.

Apoi îl observă pe Gardian şi buzele i se retraseră, dezgolindu-i dinţii.

— Tot nu ai încredere în mine? rosti cu o voce spartă.

Bannor ridică din umeri.

— Noi suntem Garda Sângelui. Nu ne trebuie aur alb.

— Nu vă trebuie? repetă Covenant plictisit. Cum îi apăraţi pe Nobili fără arme?

— Noi… Bannor făcu o pauză căutând parcă în limbajul Nobililor un cuvânt potrivit ideii lui: Suntem suficienţi.

Covenant cugetă o clipă, apoi părăsi balconul.

Stând în faţa lui Bannor, zise încet:

— Bravo.

Apoi îşi luă toiagul şi ieşi din cameră.

De data asta acordă mai multă atenţie drumului ales de Gardian şi nu îşi pierdu simţul de orientare, în caz de nevoie s-ar fi putut dispensa de îndrumarea lui Bannor. Când ajunseră la uşile enorme de lemn ale Cabinetului, se întâlniră cu Navigatorul şi Korik.

Uriaşul îl întâmpină pe Covenant cu un salut şi un zâmbet larg, dar când vorbi glasul său era serios:

— Piatră şi Mare, Prim-Nobil Covenant! Mă bucur că ai ales să nu mă contrazici. Poate că eu nu înţeleg întreaga ta dilemă. Dar cred că ai ales calea cea bună – spre binele întregului Tărâm.

— Tu vorbeşti, replică stins Covenant. Sarcasmul său era un reflex defensiv; pierduse atât de mult din cealaltă armură. Cât timp aţi rătăcit voi, uriaşii? Nu cred că aţi recunoaşte o cale bună nici dacă ar striga la voi.

Navigatorul chicoti.

— Curajoase vorbe, prietene. Poate că uriaşii nu sunt tocmai

buni să dea sfaturi – în ciuda anilor noştri.

Totuşi mi-ai uşurat grijile pentru Tărâm.

Rânjind inutil, Covenant intră în Cabinet.

Camera Consiliului era puternic luminată şi cu o acustică perfectă, la fel ca înainte, dar numărul persoanelor din interior se schimbase. Tamarantha şi Variol lipseau, iar în galerie se aflau răspândiţi câţiva spectatori maeştri rhadhamaerl, lillianrill, războinici, Păstrători ai înţelepciunii. Gardienii stăteau în spatele Osondrei şi al lui Mhoram, iar Tuvor, Garth, Birinair şi Tohrm îşi ocupau locurile în spatele înaltului Nobil. Navigatorul se aşeză pe vechiul său loc, făcându-i semn lui Covenant către un scaun din apropierea lui la masa Nobililor. În spatele lor, Bannor şi Korik se aşezară pe treapta cea mai de jos a galeriei. Spectatorii tăcură aproape toţi odată; chiar şi foşnetul hainelor lor încetă. În curând toată lumea aştepta ca Înaltul Nobil să înceapă.

Prothall stătu un timp parcă pe gânduri înainte de a se ridica ostenit în picioare. Se menţinu în poziţie verticală sprijinindu-se pe toiag, iar când vorbi vocea îi hârâia bătrâneşte din piept. Dar parcurse fără omisiune ceremoniile de onorare a Navigatorului şi al lui Covenant. Uriaşul răspunse cu o veselie care îi ascundea eforturile făcute pentru a fi concis. Dar străinul respinse formalităţile cu o încruntare şi o scuturare a capului.

După ce termină, Prothall spuse fără să întâlnească privirile celorlalţi Nobili:

— Există un obicei printre noii Nobili – un obicei care datează din zilele înaltului Nobil Vailant, cu o sută de ani în urmă. Şi anume acesta: când un Înalt Nobil se îndoieşte de capacitatea sa de a îndeplini necesităţile Tărâmului, poate veni în faţa Consiliului şi să renunţe la titlul său. Apoi orice Nobil care doreşte poate cere acest titlu pentru sine. Cu efort, Prothall continuă ferm: Renunţ acum la conducere. Piatră şi rădăcină, încercările acestor vremuri sunt prea grele pentru mine. Prim-Nobil Thomas Covenant, ţi se permite să ceri funcţia de Înalt Nobil dacă doreşti.

Covenant susţinu privirea lui Prothall, încercând să evalueze intenţiile înaltului Nobil. Dar nu putu distinge nicio duplicitate în oferta lui. Încet, răspunse:

— Ştii că nu o vreau.
— Totuşi îţi cer să o accepţi. Tu porţi aurul alb.
— Las-o baltă, zise Covenant. Nu e atât de uşor.
După o clipă, Prothall înclină încet din cap.
— Înţeleg. Se întoarse către ceilalţi Nobili: Pretindeţi voi funcţia?
— Tu eşti Înalt Nobil, afirmă Mhoram.
Iar Osondrea adăugă:
— Cine altcineva? Hai să nu mai pierdem timpul cu prostii.
— Foarte bine. Prothall îşi îndreptă umerii: încercările şi blestemele acestor timpuri au căzut pe capul meu. Eu sunt Înaltul Nobil Prothall şi prin consimţământul Consiliului voinţa mea prevalează. Să nu se teamă nimeni să mă urmeze, nici să nu dea vina pe altcineva dacă alegerile mele nu sunt cele corecte.
Un spasm involuntar trecu peste faţa lui Covenant, dar nu zise nimic; în scurt timp Prothall se aşeză, spunând:
— Acum să ne gândim la ce avem de făcut.
În linişte, Nobilii îşi uniră minţile. Apoi Osondrea se întoarse spre Navigator.
— Frate de Piatră, se spune că „atunci când mai multe probleme te presează, ia în considerare mai întâi prietenia”. De dragul poporului tău ar trebui să te întorci cât mai repede în Ţărmul Mărilor. Uriaşii trebuie să afle tot ceea ce s-a discutat aici. Dar consider că drumul pe apă prin Andelain nu mai e sigur pentru tine. O să-ţi dăm o escortă care să te însoţească prin Codrii Grimmerdhore şi Câmpiile de Miazănoapte până treci de Rift şi întinderea Sarangrave.
— Vă mulţumesc, Nobilii mei, răspunse Navigatorul oficial, dar nu e nevoie. M-am gândit şi eu la această problemă. În călătoriile sale, neamul meu a învăţat o zicală din Bhrathair: „Cel care aşteaptă să-i cadă sabia pe gât cu siguranţă îşi va pierde capul.”
Cred că cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru poporul meu este să vă ajut la orice aţi întreprinde.
Vă rog să-mi permiteţi să mă alătur vouă.
Înaltul Nobil Prothall zâmbi şi încuviinţă din cap.
— Inima mea spera asta. Fii bine-venit în nenorocirea noastră. La primejdie sau la necaz uriaşii din Ţărmul Mărilor ne

întăresc puterile şi pentru asta nu ne putem cânta suficient recunoştinţa. Dar poporul tău trebuie avertizat. Vom trimite alţi mesageri.

Navigatorul se înclină la rândul lui, apoi Nobila Osondrea îl chemă pe Warmarkul Garth. Acesta se ridică în picioare şi raportă:

— Nobilă Osondrea, am făcut aşa cum ai cerut.

Focul Vălurit arde acum deasupra Pietrei Sărbătorii.

Toţi cei care îl văd îşi vor atenţiona neamurile şi avertismentul de război se va răspândi spre sud, est şi nord. Până mâine dimineaţă toţi cei care trăiesc la nord de Râul Alinării şi la apus de Grimmerdhore vor fi înarmaţi, iar cei care trăiesc pe lângă râu vor trimite soli în Câmpiile Centrale. Mai departe avertismentul va fi transmis mai lent. Am trimis ştafete de cercetaşi către Grimmerdhore şi Andelain. Dar vor trece trei zile înainte să primim un răspuns clar din Codri. Şi cu toate că nu ai cerut, am început pregătirile de asediu. În total o mie trei sute de războinici de-ai mei lucrează acum. Douăzeci de Eomane rămân mereu pregătite.

— Asta e bine, zise Osondrea. Avertismentul care trebuie să ajungă în Ţărmul Mărilor cade în sarcina ta. Trimite cât de mulţi oameni consideri că e necesar ca să asigure reuşita soliei.

Garth se înclină, apoi se aşeză.

— Acum. Scutură din cap ca şi cum ar fi vrut să-l elibereze de orice alte gânduri: Mi-am petrecut timpul analizând povestea călătoriei Prim-Nobilului Covenant. Prezenţa aurului alb explică multe. Dar există şi multe alte lucruri care dau de gândit – furtunile înaintând spre sud, o pasăre cu trei aripi, un atac abominabil asupra Duhurilor din Andelain, însângerarea lunii. În mintea mea, înţelesul acestor semne este clar.

Lovi deodată cu palma în masă ca şi cum ar fi avut nevoie de zgomot şi de durere ca s-o ajute să vorbească.

— Drool Viermele de Piatră şi-a găsit deja blestemul – Piatra Bolii Pământului sau vreun alt rău letal, împreună cu Toiagul Legii, are acum suficientă putere ca să schimbe cursul anotimpurilor!

Un geamăt scăzut se ridică din galerie, dar Prothall şi Mhoram nu părură surprinşi. Însă o sclipire primejdioasă se

intensifică în ochii lui Mhoram când spuse calm:

— Te rog, explică-ne.

— Evidenţa puterii este inconfundabilă. Ştim că Drool are Toiagul Legii. Dar Toiagul nu este o unealtă neutră. A fost sculptat din Copacul Unic ca slujitor al Pământului şi al Legii Pământului. Însă ceea ce s-a petrecut este nefiresc, greşit. Puteţi concepe o voinţă cu o asemenea putere încât să corupă Toiagul ca să deformeze măcar o singură pasăre? Mă rog, poate că nebunia îi dă lui Drool o asemenea voinţă. Sau poate că acum Dispreţuitorul controlează Toiagul. Dar gândiţi-vă – naşterea unei păsări cu trei aripi este cea mai neînsemnată dintre aceste fapte rele. În epoca trecută, când era la apogeul puterii sale, Nobilul Foul nu a îndrăznit să atace Duhurile. Cât despre luna pângărită – numai cele mai întunecate şi mai teribile dintre profeţiile străvechi vorbesc despre asemenea lucruri. Consideraţi asta o dovadă convingătoare cum că Nobilul Foul posedă cu adevărat Toiagul? Dar gândiţi-vă – categoric cu un efort mai mic decât cel cerut de murdărirea lunii ne-ar putea strivi de moarte.

Nu ne putem lupta cu o asemenea forţă. Şi totuşi el se iroseşte atât de… zadarnic. Oare şi-ar folosi el puterile într-un scop atât de neînsemnat – mai întâi împotriva Duhurilor, când ar putea cu uşurinţă să ne distrugă pe noi? Iar dacă ar face-o, ar pângări luna utilizând Toiagul Legii – o unealtă care nu a fost făcută pentru mâna lui, care se opune la fiecare atingere stăpânirii lui? Eu consider că dacă Nobilul Foul ar controla Toiagul, nu ar face şi probabil nu ar putea face ceea ce s-a făcut deja – nu înainte ca noi să fim distruşi. Dar dacă Drool are încă Toiagul, atunci numai acesta nu-i este suficient. Niciun troglodit nu este destul de mare ca să împlinească asemenea crime fără să aibă puterea atât a Toiagului, cât şi a Pietrei.

Trogloditii sunt creaturi cu voinţă slabă, după cum ştiţi. Sunt uşor de condus, uşor de înrobit. Şi nu au o înţelepciune care să sfideze cerurile. În consecinţă au fost întotdeauna carne de tun în armatele Nobilului Foul. Dacă judecata mea este corectă, atunci Dispreţuitorul însuşi este la mila lui Drool, la fel ca şi noi. Osânda acestor timpuri depinde de capriciile nebuneşti ale unui troglodit. Aceasta este concluzia mea, întrucât nu am fost încă atacaţi.

Prothall dădu posomorât din cap către Osondrea, iar Mhoram preluă şirul raţionamentului ei:

— Aşadar Nobilul Foul se bazează pe noi să-l salvăm condamnându-ne pe noi înşine. Intenţionează oarecum ca reacţia noastră la mesajul Prim-Nobilului Covenant să declanşeze o capcană în care să cădem atât noi, cât şi el. S-a prefăcut prieten cu Drool ca să se pună la adăpost până îşi coace planurile. Şi l-a învăţat pe Drool să-şi utilizeze puterea proaspăt descoperită într-un mod care să satisfacă pofta lui Drool de a stăpâni fără să-l ameninţe pe el direct. Prin urmare încearcă să se asigure că noi ne vom strădui să-i smulgem lui Drool Toiagul Legii.

— Aşadar, replică Osondrea, ar fi cea mai mare prostie din partea noastră să facem asta.

— Cum adică? obiectă Mhoram. Mesajul spune:

„Fără el nu vor fi în stare să-mi reziste şapte ani.”

Ne prezice că sfârşitul nostru va veni mai devreme dacă nu am face această încercare, sau dacă am încerca şi am eşua, decât dacă am reuşi.

— Ce are el de câştigat din asemenea preziceri?

În afară de moartea noastră imediată? Mesajul lui e doar o momeală de falsă speranţă care să ne împingă la nebunie.

Dar Mhoram replică citând:

—” Drool Viermele de Piatră are Toiagul, iar acest lucru este un motiv de teroare. Va fi încoronat la Cetatea Nobilă peste doi ani dacă mesajul ratează.”

— Mesajul nu a eşuat! insistă Osondrea. Suntem avertizaţi. Ne putem pregăti. Drool e nebun, iar atacurile lui vor purta pecetea nebuniei. S-ar putea ca noi să-i depistăm slăbiciunea şi să-l învingem. Pe Cele Şapte! Piatra Sărbătorii nu va cădea atâta timp cât există Garda Sângelui. Iar uriaşii şi ranyhynii ne vor veni în ajutor. Întorcându-se spre Înaltul Nobil, îl îmboldi: Prothall, nu te lăsa înşelat de momeala acestei căutări. E o himeră. Vom cădea în umbră şi Tărâmul cu siguranţă va muri.

— Dar dacă reuşim, o contră Mhoram, dacă obţinem Toiagul, atunci şansele noastre cresc. În ciuda profeţiei Nobilului Foul, am putea găsi destulă Putere a Pământului în Toiag ca să izbutim să învingem în luptă. Iar dacă nu, tot mai avem timp să căutăm o altă cale de salvare.

— Cum am putea învinge? Drool are şi Toiagul Legii şi Piatra Bolii Pământului.

— Dar nu ştie să le controleze.

— Ştie destul! Întreabă-le pe Duhuri despre forţa lui. Întreabă luna.

— Întreabă-mă pe mine, mârâi Covenant ridicându-se încet în picioare.

Ezită o clipă, împărţit între teama de Drool şi groaza de ceea ce i s-ar putea întâmpla dacă Nobilii nu ar porni în căutarea Toiagului. Avea înţelegerea vie a răutăţii din spatele ochilor de lavă ai lui Drool.

Dar gândul la Toiag îl determină să se decidă. Simţea că ajunsese la o înţelegere intuitivă a logicii visului său.

Toiagul îl adusese în Tărâm; avea nevoie de Toiag ca să scape.

— Întrebaţi-mă pe mine, repetă. Nu credeţi că şi pentru mine există o miză aici?

Nobilii nu-i răspunseră, iar Covenant fu silit să-şi continue singur argumentaţia. În mintea lui nu putea găsi decât o singură speranţă fragilă. Cu efort, abordă iarăşi problema.

— După părerea voastră, Foul m-a ales pe mine. Dar la Postul de Veghe al lui Kevin s-a referit la mine ca şi cum aş fi fost ales de altcineva – a spus „Duşmanul meu”. Despre cine vorbea?

Gânditor, Înaltul Nobil răspunse:

— Nu ştiu. Am spus mai devreme că speram să fi intervenit alte forţe în alegerea ta. Poate că aşa a fost.

Câteva dintre cele mai vechi legende ale noastre vorbesc despre un Creator – Creatorul Pământului – dar noi nu ştim nimic despre o astfel de fiinţă. Ştim doar că noi suntem muritori, dar Nobilul Foul nu este – într-un anume fel, el este mai presus de carne.

— Creatorul, murmură Covenant. Bine. O amintire deranjantă a bătrânului cerşetor care îl acostase în faţa tribunalului îi fulgeră prin minte. De ce să mă aleagă pe mine?

Ochii plini de abnegaţie ai lui Prothall nu clipiră.

— Cine poate şti? Poate chiar din motivele pentru care te-a ales şi Nobilul Foul.

Paradoxul îl înfurie pe Covenant, dar continuă parcă inspirat

de contradicţie:

— Atunci înseamnă că acest Creator voia şi el ca voi să auziţi mesajul lui Foul. Luaţi şi asta în considerare.

— Uite! strigă Osondrea. Aceasta este minciuna pe care o căutam – momeala finală. Ridicând speranţe într-un ajutor necunoscut, Nobilul Foul vrea să se asigure că noi vom porni în această căutare nebunească.

Covenant nu-şi dezlipi ochii de la Înaltul Nobil.

Susţinu privirea lui Prothall, încercând să vadă în mintea lui dincolo de lungile ascetisme. Dar Prothall îi întoarse privirea fără să clipească. Ridurile din colţurile pleoapelor păreau gravate acolo de uitarea de sine.

— Nobilă Osondrea, zise el, studiile tale indică vreun semn de speranţă?

— Semne? Preziceri? Glasul ei răsuna ezitant în Cabinet. Eu nu sunt Mhoram. Dacă aş fi, l-aş întreba pe Covenant ce vise a avut în Tărâm. Dar eu prefer speranţele practice. Şi nu văd decât una: am pierdut foarte puţin timp. Inima îmi spune că nicio altă combinaţie între speranţă şi alegere nu l-ar fi putut aduce aici pe Covenant atât de repede.

— Foarte bine, replică Prothall.

Privirea lui, fixată asupra lui Covenant, se aspri pe moment, iar Covenant îşi dădu seama că în sfârşit Înaltul Nobil luase o decizie. Asculta dezbaterile numai ca să-şi ofere o ultimă şansă de a găsi o alternativă. Temător, Covenant plecă ochii, prăbuşindu-se în scaun. Cum poate? murmură mai mult pentru sine. De unde vine tot acest curaj?

Oare eu sunt singurul laş…?

O clipă mai târziu, Înaltul Nobil îşi strânse roba în jurul lui şi se ridică în picioare.

— Prieteni, rosti cu vocea sa răguşită şi reumatică, a venit timpul deciziilor. Trebuie să aleg un curs al evenimentelor care să ducă la îndeplinirea nevoilor noastre. Dacă aveţi vreun gând care trebuie exprimat, vorbiţi acum.

Nimeni nu vorbi, iar Prothall păru să-şi alimenteze demnitatea şi statura din tăcere.

— Ascultaţi atunci voinţa lui Prothall fiul lui Dwillian, Înalt Nobil prin alegerea Consiliului, iar Tărâmul să mă ierte dacă voi greşi sau voi eşua. În acest moment angajez viitorul

Pământului.

Nobilă Osondrea, ţie şi Nobililor Variol şi Tamarantha vă încredinţez apărarea Tărâmului. Vă însărcinez să faceţi tot ceea ce vă sugerează înţelepciunea sau viziunile pentru a apăra viaţa de care aţi jurat să aveţi grijă. Amintiţi-vă că întotdeauna există speranţă atâta timp cât Piatra Sărbătorii rezistă. Dar dacă Piatra Sărbătorii cade, atunci toate epocile şi munca Nobililor de la Berek Puterea Inimii până la generaţia noastră vor cunoaşte sfârşitul, iar Tărâmul nu va mai fi niciodată la fel.

Nobilul Mhoram şi cu mine vom pleca în căutarea lui Drool Viermele de Piatră şi a Toiagului Legii. Cu noi vor merge uriaşul Lup de Mare Navigatorul Spumei, Prim-Nobilul Thomas Covenant, Gardieni ai Sângelui atâţia cât consideră Primul Mark Tuvor că poate renunţa în apărarea Pietrei Sărbătorii şi un Eoman din Oaste. Astfel nu vom merge nepăsători şi lipsiţi de apărare la osândă, însă forţa principală a Cetăţii Nobile va fi lăsată pentru apărarea Tărâmului dacă noi nu izbândim. Ascultaţi şi fiţi gata. Căutarea începe cu prima luptă.

— Înalt Nobil! protestă Garth, sărind în picioare.

Nu aştepţi veşti de la cercetaşii mei? Va trebui să sfidezi Grimmerdhore ca să treci spre Muntele Tunetului. Dacă pădurea este infestată de slujitorii lui Drool sau ai Ucigaşului Cenuşiu, nu veţi fi în siguranţă dacă cercetaşii nu au descoperit mişcările duşmanului.

— Adevărat, Warmark, zise Prothall. Dar cât vom întârzia?

— Şase zile, Înalt Nobil. Atunci vom şti câte forţe necesită traversarea Grimmerdhore.

De câtva timp Mhoram stătea cu bărbia sprijinită în mâini, fixând absent vasul cu pietriş. Dar acum se îndreptă şi spuse:

— O sută de Gardieni. Sau toţi războinicii pe care îi poate oferi Piatra Sărbătorii. Eu am văzut. Există demoni-abjecţi în Grimmerdhore şi lupi cu miile.

Vânează în visele mele.

Vocea lui păru să răcească aerul din Cabinet ca un vânt al pierzaniei.

Dar Prothall vorbi imediat, rezistând vrăjii din cuvintele lui Mhoram.

— Nu, Garth. Nu putem amâna. Iar primejdia din

Grimmerdhore este prea mare. Chiar şi Drool Viermele de Piatră trebuie să înţeleagă că cel mai bun drum pentru noi către Muntele Tunetului duce prin Codri şi pe la nord de Andelain. Nu, noi vom merge prin sud – ocolim Andelain, apoi spre răsărit prin Morinmoss spre Câmpiile lui Ra, înainte de o apuca spre nord către Gravin Threndor. Ştiu – pare un drum lung, mulţi kilometri inutili pentru o Căutare care ar trebui să deplângă pierderea fiecărei zile. Dar acest drum prin sud ne permite să obţinem ajutorul ramenilor.

Deşi toţi vechii duşmani ai Dispreţuitorului vor lua parte la Căutarea noastră. Şi poate o să-i stricăm socotelile lui Drool. Alegerea mea este definitivă. Căutarea va începe mâine îndreptându-se către sud. Acesta este cuvântul meu. Cine se îndoieşte să vorbească acum.

Iar Thomas Covenant, care se îndoia de orice, resimţi hotărârea şi demnitatea lui Prothall cu atâta putere încât nu spuse nimic.

Apoi Mhoram şi Osondrea se ridicară în picioare, urmaţi imediat de Navigator; în spatele lor restul adunării se grăbi să-i imite. Cu toţii se întoarseră spre Înaltul Nobil Prothall, iar Osondrea rosti cu voce tare:

— Melenkurion Zăgazul Cerului să vegheze asupra voastră, Înalt Nobil. Melenkurion abatha! Fereşte-te şi triumfă! Sămânţă şi stâncă, fie ca ţelul tău să înflorească. Niciun rău să nu te orbească şi nicio boală să nu te lovească – să nu ai teamă şi să nu slăbeşti, să nu ai odihnă, veselie sau durere care să-ţi aline suferinţa de a fi greşit. Laşitatea nu poate fi dezvinovăţită, să nu fii asaltat de corupţie. Zăgazul Cerului să te urmărească, iar Rădăcina Pământului să te călească.

Melenkurion abatha! Minas mill khabaal!

Prothall plecă fruntea, iar galeria şi Nobilii răspunseră cu un salut unanim, o singură întindere a braţelor într-o binecuvântare mută.

Apoi, în ordine, oamenii începură să iasă din Cabinet. În acelaşi timp Prothall, Mhoram şi Osondrea părăsiră încăperea prin uşile lor private.

După ce Nobilii plecară, Navigatorul veni lângă Covenant şi urcară împreună treptele, urmaţi de Bannor şi Korik. Afară din Cabinet Navigatorul ezită, gândindu-se la ceva, apoi zise:

— Prietene, o să-mi răspunzi la o întrebare?

— Crezi că mi-a mai rămas ceva de ascuns?

— Despre asta, cine ştie? Mirificii Elohim au o vorbă: „Inima se bucură de secrete pe care nu merită să le spui.” A, ei sunt un popor fericit. Dar…

— Nu, îl întrerupse Covenant. Gata! Am fost analizat destul.

Porni spre camerele sale.

— Dar nu ai auzit întrebarea mea.

Se întoarse.

— De ce aş face-o? O să mă întrebi ce are Atiaran împotriva mea.

— Nu, prietene, replică Navigatorul râzând uşor.

Lasă să se bucure inima ta de secretul ăsta până la sfârşitul timpului. Întrebarea mea este: Ce vise ai avut de când ai venit în Tărâm? Ce ai visat în noaptea aceea pe barca mea?

Impulsiv, Covenant răspunse:

— O mulţime de oameni de-ai mei – oameni reali – scuipau sânge peste mine. Şi unul dintre ei a spus:

„Există un singur răspuns potrivit pentru moarte.”

— Unul singur? Ce răspuns este ăsta?

— Să-i întorci spatele, se răsti Covenant în timp ce se îndepărta pe coridor. S-o izolezi.

Hohotul sănătos şi natural al Navigatorului răsună în urechile lui, însă continuă să meargă până nu-l mai auzi pe uriaş. Apoi încercă să-şi amintească drumul spre camerele sale. Cu puţin ajutor din partea lui Bannor îşi găsi apartamentul şi se închise înăuntru, obosindu-se numai să aprindă o torţă înainte de a-i închide uşa în nas Gardianului.

Descoperi că în absenţa lui cineva îi acoperise ferestrele împotriva luminii lunii. Încăpăţânat, deschise una dintre ele. Dar peisajul însângerat îi răni ochii ca duhoarea unui cadavru şi trânti oblonul la loc. Mult timp înainte de a se culca se plimbă prin cameră, certându-se cu sine însuşi până când oboseala îl doborî.

Când se făcu dimineaţă şi Bannor îl scutură să se trezească, opuse rezistenţă. Voia să continue să doarmă, ca şi cum în somn ar fi putut găsi mântuirea. Vag, îşi aminti că trebuia să pornească într-o călătorie cu mult mai periculoasă decât cea pe care tocmai o încheiase şi conştiinţa lui obosită gemu în

semn de protest.

— Vino, zise Bannor. Dacă întârziem o să pierdem chemarea ranyhynilor.

— Du-te dracului, mârâi agasat Covenant. Tu nu dormi niciodată?

— Gardienii Sângelui nu dorm.

— Cum?

— Niciun Gardian nu a dormit de când haruchai au depus Jurământul.

Cu un efort Covenant se ridică în şezut. Se uită cu ochi împăienjeniţi la Bannor, apoi murmură:

— Voi deja sunteţi în iad.

Inexpresivitatea nepământeană din vocea lui Bannor nu dispăru când răspunse:

— Nu ai niciun motiv să-ţi baţi joc de noi.

— Bineînţeles că nu, mârâi Covenant dându-se jos din pat. Fireşte, ar trebui să fiu fericit că integritatea mea este judecată de cineva care nu are nevoie nici măcar de somn.

— Noi nu judecăm. Noi suntem prudenţi. Nobilii sunt în grija noastră.

— Ca şi Kevin – care s-a sinucis. Şi a luat cu el aproape totul.

Dar în timp ce replica astfel, se simţi dintr-odată ruşinat de sine. În lumina focului îşi aminti de preţul fidelităţii Gardienilor Sângelui. Tresărind la atingerea podelei reci, zise:

— Las-o baltă. Vorbesc aşa când vreau să mă apăr.

Ridiculizarea pare a fi singurul meu răspuns.

Apoi se grăbi să se spele, să se bărbierească şi să se îmbrace. După o masă rapidă, se asigură că are toiagul şi cuţitul şi în cele din urmă îi făcu semn Gardianului că e gata.

Bannor îl conduse în curtea cu bătrânul gilden.

Ceaţa nopţii încă mai încărca aerul, dar stelele dispăruseră, iar răsăritul soarelui era iminent. Pe neaşteptate avu sentimentul că face parte din ceva mult mai mare decât sine. Era o senzaţie bizară, iar el încercă s-o alunge prin raţiune în timp ce îl urma pe Bannor prin tunel, prin porţile imense şi noduroase ale turnului şi afară în lumina dimineţii.

Acolo, lângă zid, imediat în dreapta porţilor, era adunată compania Căutării. Războinicii celui de-al Treilea Eoman stăteau călare pe caii lor într-un semicerc în spatele

Warhaftului Quaan, iar în stânga lor se aflau nouă Gardieni conduşi de Primul Mark Tuvor.

În interiorul semicercului se găseau Prothall, Mhoram şi Lup de Mare Navigatorul Spumei. Uriaşul purta la centură un fragment de toiag înalt cât un om şi la gât o eşarfă albastră care flutura cu entuziasm în briza dimineţii. În apropiere, trei bărbaţi ţineau trei cai cu şei de clingor. Deasupra tuturor, faţada Pietrei Sărbătorii era înţesată de lume. Locuitorii oraşului din munte se înghesuiau în fiecare balcon şi terasă, la fiecare fereastră. Şi, cu faţa la compania adunată, stătea Nobila Osondrea. Ţinea capul sus, parcă sfidând responsabilităţile s-o încovoieze.

Atunci soarele apăru la orizont. Prinse marginea superioară a podişului, unde ardeau flăcările albastre de avertizare; coborî pe perete până când cuprinse în strălucirea lui Stindardul înaltului Nobil ca sclipirea unei torţe. În continuare etală panaşul roşu, apoi un steag alb nou.

Făcând semn din cap înspre noul steag, Bannor zise:

— Este pentru tine, Prim-Nobil. Semnul aurului alb.

Apoi se îndepărtă ocupându-şi locul printre Gardieni.

Compania aşteptă în linişte până când lumina soarelui atinse pământul, aruncându-şi strălucirea aurie asupra Căutătorilor. Imediat ce razele ajunseră la picioarele ei, Osondrea începu să vorbească ca şi cum ar fi aşteptat cu răbdare acest moment; îşi acoperea durerea din inimă cu un ton dojenitor.

— Nu am chef de ceremonii, Prothall. Chemaţi-i pe ranyhyni şi plecaţi. Nebunia acestei aventuri nu se diminuează prin întârzieri şi vorbe curajoase. Nu mai e nimic de spus. Eu sunt potrivită pentru misiunea mea, iar apărarea Tărâmului nu va da înapoi cât timp trăiesc eu. Hai, chemaţi-i pe ranyhyni.

Prothall surâse blând şi Mhoram rosti cu un rictus:

— Avem noroc cu tine, Osondrea. Nu i-aş fi putut încredinţa nimănui altcuiva pe Variol tatăl meu şi pe Tamarantha mama mea.

— Nu mă tachina cu problemele tale! se răsti ea.

Nu am chef – nu am chef, auzi?

— Aud. Doar ştii că nu te tachinez. Soră Osondrea, ai grijă de tine.

— Întotdeauna am grijă. Acum du-te, înainte să-mi pierd de

tot răbdarea.

Prothall îi făcu semn din cap lui Tuvor; cei zece Gardieni se întoarseră şi se împrăştiară astfel încât fiecare să se afle cu faţa spre răsărit fără ca nimeni să nu-i blocheze vederea. Unul câte unul, fiecare Gardian duse mâna la gură emiţând un fluierat sfredelitor care se reflectă din zidul Cetăţii în aerul zorilor.

Fluierară din nou, apoi o a treia oară şi fiecare chemare suna feroce şi singuratică precum plânsul unei inimi. Dar ultimului fluier îi răspunse un nechezat îndepărtat şi un tropot înfundat de copite puternice. Toţi ochii se întoarseră plini de aşteptări către răsărit, strângându-se în lumina dimineţii. Mult timp nu se zări nimic, apoi un tremur al pământului ajunse fără cauză la cei adunaţi, ca o manifestare mistică.

Apoi caii putură fi văzuţi profilaţi pe sfera soarelui, ca şi cum s-ar fi materializat din focul său.

Curând ranyhynii ieşiră din linia directă către soare. Erau zece animale sălbatice şi provocatoare.

Erau solizi, cu piepturi late, gâturi semeţe, având ceva din delicateţea raselor pure şi ceva din brutalitatea ascuţită a mustangilor. Aveau coame şi cozi lungi fluturânde, pas drept ca trasat cu firul cu plumb, ochii sclipind de inteligenţă neostenită. Roibi, murgi, dereşi, galopau cu toţii spre Gardienii Sângelui.

Covenant ştia destule despre cai ca să-şi dea seama că ranyhynii erau diferiţi între ei ca şi oamenii, dar împărţeau o caracteristică: o stea albă marca centrul frunţii fiecăruia. Apropiindu-se, cu lumina zorilor arzând pe spatele lor, arătau ca o personificare a Tărâmului – esenţa sănătăţii şi a vigorii. Nechezând şi scuturând din capete, se opriră în faţa Gardienilor Sângelui. Iar Gardienii li se închinară adânc. Ranyhynii bătură din copite şi-şi scuturară coamele ca şi cum ar fi râs cu afecţiune la acest semn uman de respect. După o clipă Tuvor le vorbi:

— Salut, ranyhyni! Străbătători ai Tărâmului şi mândri purtători, trupuri de soare şi coame de cer, suntem fericiţi că aţi auzit chemarea noastră. Trebuie să pornim într-o călătorie lungă de mai multe zile.

Vreţi să ne duceţi în spate?

Drept răspuns câţiva dintre cai îşi plecară capetele, iar alţii ţopăiră în cercuri ca nişte mânji. Apoi înaintară, fiecare apropiindu-se de câte un Gardian anume, împingându-l cu botul ca şi cum l-ar fi grăbit să încalece. Ceea ce Gardienii şi făcură, cu toate că pe cai nu existau nici şei, nici scări. Călărind pe deşelate, Gardienii Sângelui îi îndemnară pe ranyhyni într-un cerc în jurul companiei şi se plasară alături de războinicii călare.

Covenant simţi că plecarea era iminentă şi nu voia să-şi rateze şansa. Apropiindu-se de Osondrea întrebă:

— Ce înseamnă asta? De unde vin?

Nobila se întoarse şi răspunse aproape cu nesaţ, parcă bucuroasă de orice diversiune:

— Bineînţeles – tu eşti străin. Cum să-ţi explic un astfel de lucru pe scurt? Gândeşte-te aşa... Ranyhynii sunt liberi, neîmblânziţi, iar Câmpiile lui Ra sunt căminul lor. Sunt îngrijiţi de rameni, dar nu sunt niciodată călăriţi decât dacă ei înşişi îşi aleg un călăreţ.

E o alegere liberă. Şi odată ce un ranyhyn îşi alege un călăreţ, îi este credincios acestuia prin foc şi moarte. Sunt puţini aleşi. Tamarantha este singurul Nobil în viaţă binecuvântat cu un ranyhyn – Hynaril o poartă cu mândrie – însă nici Prothall, nici Mhoram nu au trecut încă testul. Prothall nu a dorit.

Dar eu bănuiesc că unul dintre motivele călătoriei prin sud este să-i ofere lui Mhoram o şansă de a fi ales. N-are importanţă. Încă de pe vremea înaltului Nobil Kevin s-a creat o relaţie între ranyhyni şi Gardienii Sângelui. Din multe motive din care nu pot ghici decât câteva, niciun Gardian nu a rămas neales.

Cât despre sosirea ranyhynilor aici astăzi – acest lucru mă depăşeşte. Sunt creaturi ale Puterii Pământului.

Într-un anume fel, fiecare ranyhyn ştie când îl cheamă călăreţul lui – da, ştie şi niciodată nu ezită să răspundă. Iată-i pe Huryn, Brabha, Marny şi alţii. Cu zece zile în urmă au auzit chemarea care a ajuns la urechile noastre abia în această dimineaţă – şi după mai mult de două mii de kilometri au sosit proaspeţi ca zorile. Dacă noi i-am fi putut egala, Tărâmul nu ar mai fi ajuns într-un astfel de pericol.

În timp ce ea vorbea, Prothall şi Mhoram încălecaseră şi îşi termină discursul conducându-l pe Covenant spre mustangul lui. Sub influenţa vocii ei urcă pe animal fără ezitare. Dar când puse piciorul în scara şeii de clingor simţi un spasm de reţinere. Nu-i plăceau caii, nu avea încredere în ei; forţa lor era prea periculoasă.

Se retrase şi constată că îi tremurau mâinile.

Osondrea îl privea curioasă; dar, înainte de a putea spune ceva, un murmur de surpriză străbătu compania. Ridicând ochii, Covenant zări trei siluete de bătrâni călărind înspre ei – Nobilii Variol şi Tamarantha împreună cu Hearthrallul Birinair. Tamarantha călărea pe o superbă iapă ranyhyn roibă cu ochi care păreau că râd.

Înclinându-se către ei pe spinarea calului său, Înaltul Nobil Prothall zise:

— Mă bucur că aţi venit. Avem nevoie de binecuvântarea voastră înainte de a pleca, la fel cum Osondrea are nevoie de ajutorul vostru.

Tamarantha se înclină în răspuns, dar pe buzele ei ridate plutea o jumătate de zâmbet viclean. Scrută rapid compania.

— Ai ales bine, Prothall. Apoi îşi aţinti din nou privirea asupra înaltului Nobil: Dar ne-ai omis pe noi. Mergem cu tine.

Prothall începu să obiecteze, dar Birinair îl întrerupse dârz:

— Bineînţeles. Cum altfel? O Căutare fără un Hirebrand, cum aşa!

— Birinair, zise Prothall cu ton de reproş, cu siguranţă lucrările pentru uriaşii din Ţărmul Mărilor solicită prezenţa ta.

— Solicită? Bineînţeles. Şi da şi nu, replică ţâfnos, îmi pare rău să spun asta. Am dat toate ordinele. Nu.

Sunt alţii mai pricepuţi. Au fost dintotdeauna.

— Prothall, îl grăbi Tamarantha, nu ne interzice.

Suntem bătrâni, sigur că suntem bătrâni. Şi drumul va fi lung şi greu. Dar aceasta e marea provocare a timpurilor noastre – singura măreaţă şi îndrăzneaţă întreprindere la care vom putea lua parte vreodată.

— Atunci apărarea Pietrei Sărbătorii este un lucru atât de puţin important?

Variol smuci capul ca şi cum întrebarea lui Prothall ar fi fost o batjocură.

— Piatra Sărbătorii îşi aminteşte că nu am reuşit să regăsim înţelepciunea lui Kevin. Ce ajutor am putea oferi aici? Osondrea e mai mult decât suficientă. Fără această Căutare, vieţile noastre ar fi irosite.

— Nu, Nobilii mei, nu. Nu sunt irosite, murmură Prothall.

Cu o expresie zăpăcită se uită spre Mhoram în căutare de sprijin. Zâmbind strâmb, Mhoram zise:

— Viaţa are un sens bine definit. Bărbaţii şi femeile îmbătrânesc astfel încât uneori ajung suficient de înţelepţi ca să-i înveţe pe cei tineri. Lasă-i să vină.

După un alt moment de ezitare, Prothall decise:

— Atunci veniţi. Ne veţi învăţa pe toţi.

Variol îi zâmbi Tamaranthei, iar ea îi întoarse privirea de pe spinarea înaltă a ranyhynului. Chipurile lor reflectau satisfacţie şi aşteptare calmă, pe care o împărtăşeau în uniunea tăcută a ochilor lor. Privindu-i, Covenant apucă smucit şalele calului său şi urcă în şa.

Inima îi bubuia neliniştită, dar aproape imediat clingorul îi dădu o senzaţie de siguranţă care îi linişti tremurul. Urmând exemplul lui Prothall şi Mhoram, strecură toiagul pe sub coapsa stângă, unde se lipi de clingor. Apoi strânse mustangul între pulpe şi încercă să nu se agite.

Omul care ţinea calul atinse genunchiul lui Covenant ca să-i atragă atenţia.

— O cheamă Dura – Dura Coastă Aurie. Caii sunt rari pe Tărâm. Am antrenat-o bine. E la fel de bună ca un ranyhyn, se lăudă el, apoi îşi coborî ochii parcă jenat de exagerare.

Covenant replică ţâfnos:

— Nu vreau un ranyhyn.

Omul îi interpretă cuvintele drept o aprobare a Durei şi se lumină de plăcere. Când plecă îşi atinse fruntea cu palmele şi-şi desfăcu larg braţele în semn de salut.

Din noul său punct de observaţie, Covenant cercetă compania. Nu existau cai de povară, dar la fiecare şa atârnau saci cu provizii şi unelte, iar Birinair avea la spate o legătură groasă de nuiele lillianrill. Gardienii nu erau stânjeniţi de poveri, însă Navigatorul îşi căra sacul uriaş pe umăr şi părea gata să pornească în călătorie la fel de repede ca un cal.

Rapid, Prothall se ridică în scări şi strigă pe deasupra

companiei:

— Prieteni, trebuie să plecăm. Căutarea este urgentă şi timpul încercărilor ne presează. N-o să încerc să vă tulbur inimile cu vorbe lungi sau să vă orbesc cu jurăminte fermecătoare. Dar vă dau două sarcini. Fiţi oneşti până la capătul puterilor voastre. Şi amintiţi-vă de Legământul Păcii. Plecăm spre primejdie, poate la război – vom lupta dacă va fi nevoie. Dar Tărâmul nu poate fi slujit cu vărsare de sânge la mânie.

Amintiţi-vă Codul:

Nu provocaţi suferinţă acolo unde stăpânirea este suficientă;

Nu răniţi acolo unde suferinţa este suficientă;

Nu schilodiţi acolo unde rănile sunt suficiente;

Şi nu ucideţi acolo unde schilodirea este suficientă;

Cel mai mare războinic este acela care nu are nevoie să ucidă.

Apoi Înaltul Nobil îşi îmboldi calul, întorcându-se către Piatra Sărbătorii. Scoase toiagul, îl flutură de trei ori deasupra capului şi îl înălţă spre cer. De la capătul lui izbucni o flacără albastră incandescentă.

Strigă către Cetate:

— Salutare, Piatra Sărbătorii.

Întreaga populaţie a Cetăţii răspunse într-un singur strigăt puternic care făcea inima să se cutremure:

— Salutare!

Acest imn ieşit din milioane de guri se împrăştie peste dealuri; însăşi dimineaţa părea să vibreze de elogiu şi onor. Câţiva ranyhyni nechezară voios. În răspuns, Covenant îşi încleştă dinţii împotriva nodului din gât. Se simţea nevrednic.

Apoi Prothall întoarse calul şi porni să coboare dealul în galop. Rapid, compania îşi ocupă locul în jurul lui. Mhoram îl ghidă pe Covenant spre o poziţie în spatele lui Prothall, în faţa lui Variol şi a Tamaranthei. Patru Gardieni ai Sângelui îi flancau pe Nobili de fiecare parte, Quaan, Tuvor şi Korik călăreau în faţa lui Prothall, iar în spate veneau Birinair şi Eomanul. Cu pas lung şi săltăreţ, Navigatorul mergea în rând cu Mhoram şi Covenant ca şi cum o astfel de călătorie ar fi fost ceva firesc pentru el.

Astfel Căutarea Toiagului Legii părăsi Cetatea Nobilă în

lumina unei noi zile.

16

ŢINUTUL ÎNSÂNGERAT

Thomas Covenant petrecu următoarele trei zile ocupat cu descoperirea îndelungă şi acută a durerilor provocate de şa. Stând pe pielea subţire se simţea ca şi cum ar fi călărit pe deşelate; prezenţa solidă a spinării Durei ameninţa să-l rupă în două. Îşi simţea genunchii ca răsuciţi din rotule; coapsele şi călcâiele îl dureau şi tremura din cauza încordării cu care se ţinea de cal – o durere care urca lent în sus pe spate, iar şalele îi pulsau din cauza smuciturilor subite ale Durei la trecerea peste obstacolele din teren. Uneori rămânea în şaua ei numai pentru că clingorul nu îl lăsa să cadă.

Noaptea muşchii încordaţi îl dureau atât de rău încât nu putea adormi fără ajutorul licorii-diamant.

Prin urmare remarcă puţin din peisajul înconjurător, vreme sau dispoziţia companiei. Ignoră sau respinse orice încercare de a fi atras într-o conversaţie. Era consumat de senzaţia dureroasă că este rupt în două. Încă o dată fu forţat să recunoască natura sinucigaşă a visului său, a ceea ce îi făcea bezna subconştientului său.

Dar licoarea-diamant a uriaşului şi vigoarea imposibilă a Tărâmului acţionau asupra lui indiferent de suferinţe. Carnea sa se întări pentru a se adapta cerinţelor spinării Durei. Fără să-şi dea seama, deveni un călăreţ mai bun. Învăţă cum să se mişte împreună cu calul în loc să îi opună rezistenţă. Când se trezi după cea de-a treia noapte constată că durerea fizică nu îl mai domina.

Pe atunci compania lăsa în urmă regiunea cultivată din jurul Pietrei Sărbătorii şi începea să se deplaseze prin câmpia aridă. Îşi făcuseră tabăra în mijlocul unui şes sălbatic, iar când Covenant începu să se uite în jur, terenul pe care îl întâlniră ochii lui era pietros şi nepromiţător.

Cu toate acestea impulsul de a se mişca în continuare îşi recăpătă puterea, dându-i încă o dată iluzia siguranţei. Ca multe alte lucruri, Piatra Sărbătorii se afla în urma lui. Când

Navigatorul i se adresă, reuşi să-i răspundă fără violenţă.
Auzindu-l, uriaşul îi atrase atenţia lui Mhoram:
— Piatră şi Mare, Nobilul meu! Cred că Thomas Covenant a ales să se realăture celor vii. Cu siguranţă asta se datorează licorii-diamant. Salut, Prim-Nobil Covenant. Bun venit în compania noastră. Ştii, Nobile Mhoram, că există o străveche poveste a uriaşilor despre un război care a fost oprit cu ajutorul licorii-diamant? Vrei s-o auzi? Pot să ţi-o spun într-o jumătate de zi.
— Chiar aşa? chicoti Mhoram. Nu-ţi ia decât o jumătate de zi ca s-o spui în grabă, în timp ce călărim?
Navigatorul râse larg.
— Atunci pot s-o termin până mâine la apus. Vă promit eu, Lup de Mare Navigatorul Spumei.
— Am auzit povestea asta, zise Înaltul Nobil Prothall.
Dar povestitorul m-a asigurat că de fapt nu licoarea-diamant a oprit conflictul. Adevăratul frâu a fost vorbăria uriaşilor. Până când uriaşii au terminat de întrebat care sunt cauzele războiului, combatanţii ascultau de atât de mult timp încât uitaseră răspunsul.
— Ah, Înalt Nobil, râse Navigatorul pe înfundate, ai înţeles greşit. Uriaşii au băut licoare-diamant.
Războinicii care ascultau izbucniră în râs şi Prothall zâmbi întorcându-se să încalece. Curând Căutarea îşi reluă drumul, iar Covenant reveni la locul său de lângă Mhoram.
Acum, în timp ce călărea, Covenant asculta zgomotele companiei. Nobilii şi Gardienii Sângelui erau aproape cu desăvârşire tăcuţi, preocupaţi; dar prin tropotul copitelor se puteau auzi discuţii şi fragmente de cântece dinspre războinici. Cei de sub comanda lui Quaan păreau încrezători şi ocazional entuziaşti, ca şi cum ar fi aşteptat cu nerăbdare să-şi pună la încercare anii de antrenament în slujba Spadei.
Ceva mai târziu, Nobilul Mhoram îl luă prin surprindere pe Covenant rostind fără preambul:
— Prim-Nobil, mai sunt întrebări pe care Consiliul nu ţi le-a pus. Pot să ţi le pun acum? Mi-ar plăcea să ştiu mai multe despre lumea ta.
— Lumea mea. Covenant înghiţi greu. Nu voia să vorbească despre asta; nu dorea să repete chinurile din faţa Consiliului.

De ce?

Mhoram ridică din umeri.

— Cu cât aflu mai multe despre tine, cu atât ştiu mai bine la ce să mă aştept din partea ta în vremuri de primejdie. Sau poate pentru că înţelegerea lumii tale ar putea să-mi arate cum să te tratez corect. Sau poate că am întrebat pur şi simplu din prietenie.

Covenant putea simţi candoarea din vocea lui Mhoram şi aceasta îl dezarmă, împiedicându-l să refuze. Le datora Nobililor şi sie însuşi o oarecare onestitate. Dar această datorie îl umplea de amărăciune şi nu putea găsi un mod uşor de a da glas tuturor lucrurilor care trebuiau spuse. Instinctiv, începu să facă o listă. Avem cancer, infarct, tuberculoză, scleroză multiplă, defecte congenitale, lepră… avem alcoolism, boli venerice, dependenţă de droguri, violuri, tâlhării, crime, violenţă împotriva copiilor, genocid – dar nu putea suporta să înşire un catalog de calamităţi care ar fi putut dura la nesfârşit. După o clipă, se înălţă în scări şi gesticulă spre câmpia accidentată.

— Tu probabil vezi mai bine decât mine – dar chiar şi eu pot să spun că e frumos. E viu – viu în felul în care ar trebui să fie viu. Iarba asta e galbenă, ţepoasă şi subţire, dar până şi eu văd că e sănătoasă. Aici este locul ei, pe tipul ăsta de sol. Pe naiba! Îmi dau seama şi ce anotimp este uitându-mă la pământ. Pot să văd primăvara. Acolo de unde vin eu noi nu vedem astea…

Dacă nu cunoşti ciclurile obişnuite ale plantelor nu-ţi dai seama de diferenţa dintre primăvară şi vară. Dacă nu ai un… un standard de comparaţie, nu poţi recunoaşte… Dar lumea e frumoasă – ce a mai rămas din ea, ce nu am stricat noi.

Imagini de la ferma Haven îi zburau irezistibil prin minte. Nu-şi putu reţine sarcasmul din ton când trase concluzia:

— Avem şi frumuseţe. O numim „decor”.

—” Decor”, repetă Mhoram. Nu cunosc acest cuvânt, dar nu-mi place cum sună.

Covenant se simţi dintr-odată înfiorat, ca şi cum s-ar fi uitat peste umăr şi ar fi descoperit că se afla pe marginea unei prăpăstii.

— Înseamnă că frumuseţea e ceva în plus, zise iritat.

E drăguţă, dar putem trăi fără ea.

— Fără?
Ochii lui Mhoram sclipiră periculos. În spatele lor Navigatorul şuieră uimit:
— Să trăiţi fără frumuseţe? Ah, prietene! Cum faceţi faţă disperării?
— Nu cred că facem faţă, murmură Covenant.
Unii dintre noi sunt pur şi simplu încăpăţânaţi.
Apoi tăcu.
Mhoram nu-l mai întrebă nimic, iar el merse rozându-şi zgârciul gândurilor până când Înaltul Nobil Prothall porunci o oprire pentru odihnă.
Pe parcursul zilei tăcerea lui Covenant păru să molipsească încetul cu încetul întreaga companie.
Flecăreala şi cântecele Eomanului din timpul călătoriei se stinseră treptat; Mhoram îl urmărea pe Covenant cu o curiozitate întrebătoare, dar nu făcu niciun efort să reînnoade conversaţia, iar Prothall arăta la fel de întunecat la chip ca şi Gardienii. După un timp, Covenant începu să bănuiască motivul reticenţei lor. În acea noapte luna însângerată avea să apară pentru prima dată plină.
Îl străbătu un fior. Noaptea urma să fie un fel de test al puterii lui Drool. Dacă trogloditul şi-ar fi putut menţine pata roşie chiar şi când luna era plină, atunci Nobilii ar fi trebuit să admită că puterea lui nu avea limite observabile. O asemenea forţă ar fi împrăştiat armate, aproape cu siguranţă ar fi creat prădători care să satisfacă gustul lui Drool pentru jaf. Atunci compania ar fi fost nevoită să lupte ca să-şi croiască drum. Covenant îşi aminti cu un fior scurta sa întâlnire cu Drool în peştera din Kiril Threndor. Ca şi tovarăşii săi, simţea teamă faţă de ceea ce ar fi putut dezvălui noaptea.
Numai Variol şi Tamarantha păreau să nu fie atinşi de proasta dispoziţie generală. Ea părea pe jumătate adormită şi călărea lejer, încrezându-se în ranyhyn că o va ţine în spinare. Soţul ei stătea drept, cu mâinile sigure pe frâie, dar avea gura lăsată şi ochii neatenţi.
Păreau fragili; Covenant avea impresia că le poate vedea friabilitatea oaselor. Dar, dintre toţi, numai ei păreau lipsiţi de griji faţă de noaptea care avea să vină – lipsiţi de griji sau de înţelegere.

Călăreţii ridicară tabăra înainte de amurg pe latura dinspre nord a unui deal abrupt, adăpostiţi parţial de vântul care bătea preponderent dinspre sud-vest.

Aerul se răcise ca într-o revenire a iernii, iar vântul aducea un fior rece în inimile drumeţilor. În linişte, câţiva dintre războinici hrăniră şi ţesălară caii, în timp ce alţii pregătiră o masă frugală deasupra unui foc pe care Birinair îl aprinsese cu o nuia lillianrill şi puţin rumeguş. Ranyhynii galopară împreună, ducându-se să-şi petreacă noaptea într-un joc sau ritual secret, lăsându-i pe ceilalţi cai în ţarc şi pe Gardieni pe post de santinele în timp ce restul companiei se ghemuiau înveliţi în pelerinele lor în jurul focului. Când cele din urmă raze de soare dispărură din aer, briza se întări, devenind un vânt constant.

Covenant se pomeni dorindu-şi ceva din camaraderia cu care începuse ziua. Dar el nu putea suplini lipsa acesteia; trebui să aştepte până când Înaltul Nobil Prothall se ridica să înfrunte anxietatea Căutării.

Înfigându-şi ferm toiagul, începu să cânte imnul Vecerniilor de la Piatra Sărbătorii. Mhoram i se alătură, urmat de Variol şi Tamarantha şi curând întregul Eoman se ridicase în picioare, adăugându-şi glasurile cântecului. Stăteau sub cerul aspru, douăzeci şi cinci de suflete cântând ca o mărturie:

Şapte iaduri pentru credinţa pierdută,
Pentru trădătorii Tărâmului, oameni sau duhuri;
Şi un singur brav Nobil să înfrunte osânda
Să îndepărteze mana neagră de florile Frumuseţii.

Îşi înălţau vocile cu bravură, iar melodicitatea lor era contrapunctată de rostogolirea de tenor a tânguirii Navigatorului. Când terminară, se reaşezară blestemul nobilului foul şi începură să discute cu voce joasă, ca şi cum imnul era tot ce le trebuia ca să-şi recapete curajul.

Covenant stătea privindu-şi degetele împletite.

Fără să-şi ia ochii de la ele, ştiu când răsări luna; simţi încremenirea subită din jurul lui când prima strălucire stacojie apăru la orizont. Dar îşi muşcă buza şi nu privi în sus. Tovarăşii săi respirau încordat; o umbră roşie se adânci treptat în inima focului; însă el îşi fixă privirea ca şi cum ar fi studiat modul în care i se albeau încheieturile degetelor.

Apoi auzi şoapta agonizantă a Nobilului Mhoram,

Melenkurion şi ştiu că luna era în întregime roşie, complet pângărită – însângerată ca şi cum cerul nopţii ar fi fost înjunghiat în inimă. Simţi lumina atingându-i faţa şi obrazul i se contorsionă de repulsie.

În clipa următoare se auzi o tânguire în depărtare, ca un plânset de protest. Pulsa dezolant în aerul rece.

Fără să vrea, Covenant se uită peste câmpia înroşită; pentru o fracţiune de secundă se aşteptă ca adunarea să sară în ajutorul acelei chemări. Dar nimeni nu se mişcă. Probabil tânguirea venea de la vreun animal.

Aruncând o privire scurtă spre luna plină rănită, îşi desfăcu mâinile şi îşi coborî din nou ochii.

Întâlnindu-şi degetele, observă cu oroare că lumina lunii dădea inelului său o nuanţă roşietică. Metalul părea scufundat în sânge. Argintiul din interior se lupta să răzbată prin roşu, însă lumina sângerie părea să se scurgă în interior, penetrând încet şi pervertind aurul alb.

Înţelese instinctiv. Ezitând timp de o bătaie de inimă, rămase nemişcat, urlând avertismente tăcute şi inutile sinelui său nesuspicios. Apoi sări în picioare drept şi rigid ca aruncat de lună, cu braţele ţepene pe lângă corp şi pumnii încleştaţi.

Lângă el, Bannor spuse:

— Nu te teme, Prim-Nobil. Ranyhynii ne vor avertiza dacă lupii devin periculoşi.

Covenant întoarse capul. Gardianul întindea o mână către el, reţinându-l.

— Nu mă atinge, şuieră Covenant.

Se smuci de lângă Bannor. În timp ce inima îi bubuia, observă cum luna stacojie făcea faţa lui Bannor să semene cu lava întărită. Apoi o senzaţie acută de rău îi explodă sub picioare şi sări în direcţia focului.

Atingând pământul se aruncă în faţă, fără să-i pese de nimic altceva în afară de necesitatea viscerală de a evita atacul. După o rostogolire picioarele lui se prăbuşiră printre tăciunii aprinşi.

Însă în timp ce Covenant cădea, Bannor se repezi înainte. Când atinse focul Gardianul se afla la doar un pas distanţă. Îl prinse pe Covenant de încheietura mâinii aproape în aceeaşi fracţiune de secundă, săltându-l din flăcări cu uşurinţa cu care

ai ridica în picioare un copil.

Înainte chiar de a-şi recăpăta echilibrul, Covenant se întoarse către Bannor şi îi strigă în faţă Gardianului:

— Nu mă atinge!

Bannor dădu drumul încheieturii lui Covenant şi făcu un pas înapoi.

Prothall, Mhoram, Navigatorul şi toate gărzile erau în picioare. Se holbau la Covenant cu reţinere, confuzie, ofensă.

Se simţi dintr-odată slab. Picioarele îi tremurau;

Îşi cuprinse genunchii stând lângă foc. Gândind „Pe toţii dracii, nenorocitul de Foul mi-a făcut-o, m-a adus în mijlocul blestemului!” arătă cu un deget nesigur spre petecul de pământ care îl înţepase:

— Acolo, icni. A fost acolo. L-am simţit.

Nobilii reacţionară imediat. În timp ce Mhoram striga la Birinair, Prothall se grăbi şi se lăsă pe vine lângă punctul indicat de Covenant. Mormăind încet atinse locul cu vârfurile degetelor ca un doctor care analizează o rană. Apoi i se alăturară şi Mhoram şi Birinair. Ultimul îl împinse într-o parte pe Înaltul Nobil, îşi luă toiagul lillianrill şi-i plasă capătul pe locul dureros. Rotind toiagul între palme se concentră imperios asupra iubitului său lemn.

— Pentru o clipă, şopti Prothall, pentru o clipă am simţit ceva – o amintire a Pământului. Apoi a trecut dincolo de limitele percepţiei mele. Oftă:

A fost teribil.

Birinair repetă „Teribil”, vorbind concentrat cu sine însuşi. Prothall şi Mhoram îi urmăreau mâinile tremurând fie din cauza vârstei, fie a sensibilităţii.

Brusc, strigă:

— Teribil! Mâna Ucigaşului! Îndrăzneşte să facă asta?

Se smulse atât de repede încât se împiedică şi ar fi căzut dacă nu l-ar fi prins Prothall.

Înţelese instinctiv. Ezitând timp de o bătaie de inimă, rămase nemişcat, urlând avertismente tăcute şi inutile sinelui său nesuspicios. Apoi sări în picioare drept şi rigid ca aruncat de lună, cu braţele ţepene pe lângă corp şi pumnii încleştaţi.

Lângă el, Bannor spuse:

— Nu te teme, Prim-Nobil. Ranyhynii ne vor avertiza dacă

lupii devin periculoşi.

Covenant întoarse capul. Gardianul întindea o mână către el, reţinându-l.

— Nu mă atinge, şuieră Covenant.

Se smuci de lângă Bannor. În timp ce inima îi bubuia, observă cum luna stacojie făcea faţa lui Bannor să semene cu lava întărită. Apoi o senzaţie acută de rău îi explodă sub picioare şi sări în direcţia focului.

Atingând pământul se aruncă în faţă, fără să-i pese de nimic altceva în afară de necesitatea viscerală de a evita atacul. După o rostogolire picioarele lui se prăbuşiră printre tăciunii aprinşi.

Însă în timp ce Covenant cădea, Bannor se repezi înainte. Când atinse focul Gardianul se afla la doar un pas distanţă. Îl prinse pe Covenant de încheietura mâinii aproape în aceeaşi fracţiune de secundă, săltându-l din flăcări cu uşurinţa cu care ai ridica în picioare un copil.

Înainte chiar de a-şi recăpăta echilibrul, Covenant se întoarse către Bannor şi îi strigă în faţă Gardianului:

— Nu mă atinge!

Bannor dădu drumul încheieturii lui Covenant şi făcu un pas înapoi.

Prothall, Mhoram, Navigatorul şi toate gărzile erau în picioare. Se holbau la Covenant cu reţinere, confuzie, ofensă.

Se simţi dintr-odată slab. Picioarele îi tremurau;

Îşi cuprinse genunchii stând lângă foc. Gândind „Pe toţii dracii, nenorocitul de Foul mi-a făcut-o, m-a adus în mijlocul blestemului!” arătă cu un deget nesigur spre petecul de pământ care îl înţepase:

— Acolo, icni. A fost acolo. L-am simţit.

Nobilii reacţionară imediat. În timp ce Mhoram striga la Birinair, Prothall se grăbi şi se lăsă pe vine lângă punctul indicat de Covenant. Mormăind încet atinse locul cu vârfurile degetelor ca un doctor care analizează o rană. Apoi i se alăturară şi Mhoram şi Birinair. Ultimul îl împinse într-o parte pe Înaltul Nobil, îşi luă toiagul lillianrill şi-i plasă capătul pe locul dureros. Rotind toiagul între palme se concentră imperios asupra iubitului său lemn.

— Pentru o clipă, şopti Prothall, pentru o clipă am simţit ceva

– o amintire a Pământului. Apoi a trecut dincolo de limitele percepţiei mele. Oftă:

A fost teribil.

Birinair repetă „Teribil”, vorbind concentrat cu sine însuşi. Prothall şi Mhoram îi urmăreau mâinile tremurând fie din cauza vârstei, fie a sensibilităţii.

Brusc, strigă:

— Teribil! Mâna Ucigaşului! Îndrăzneşte să facă asta?

Se smulse atât de repede încât se împiedică şi ar fi căzut dacă nu l-ar fi prins Prothall.

O secundă ochii lui Prothall şi ai lui Birinair se întâlniră ca şi cum ar fi încercat să schimbe o informaţie care nu putea fi expusă cu voce tare. Apoi Birinair se eliberă. Uitându-se în jur de parcă ar fi putut vedea cioburile demnităţii sale împrăştiate la picioare, murmură posac:

— Stau şi singur. Nu-s încă aşa de bătrân. După ce îi aruncă o privire lui Covenant continuă mai tare: Voi mă credeţi bătrân. Bineînţeles. Bătrân nebun. S-a băgat într-o Căutare când ar trebui să-şi odihnească oasele lângă vatră. Ca un butuc. Arătând spre Necredincios, concluzionă: Întrebaţi-l pe el. Întrebaţi-l.

Covenant se sculase în picioare în timp ce atenţia companiei era concentrată asupra Hirebrandului şi îşi afundase mâinile în buzunare ca să ascundă culoarea inelului. Când Birinair indică spre el îşi ridică ochii din pământ. Sentimentul neplăcut al unei presimţiri îi răsuci stomacul, amintindu-i de atacurile din Andelain şi de ceea ce urmase.

Prothall rosti ferm:

— Mai calcă o dată acolo, Prim-Nobil.

Cu o grimasă, Covenant păşi în faţă şi puse piciorul pe locul respectiv. Când călcâiul atinse pământul tresări anticipat, încercând să se pregătească împotriva senzaţiei că în acel punct pământul devenise nesigur, fără temelii. Dar nu-l mai înţepă nimic. Ca şi în Andelain, răul dispăruse, lăsându-l cu impresia că puţul fusese reacoperit cu un capac de corectitudine.

Ca răspuns la întrebarea tăcută a Nobililor, scutură din cap.

După o pauză. Mhoram zise cu glas egal:

— Ai mai simţit asta şi înainte.

Cu efort, Covenant se sili să răspundă.

— Da. De câteva ori în Andelain. Înaintea atacului de la Sărbătoare.

— Te-a atins mâna Ucigaşului Cenuşiu, scuipă Birinair.

Dar nu-şi putu susţine acuzaţiile. Oasele lui păreau să-şi amintească vârsta, iar mânia i se stinse obosită, sprijindu-se în toiag. Cu un ton straniu de autoreproş, ca şi când şi-ar fi cerut scuze, bâigui:

— Bineînţeles. Mai tânăr. Dacă aş fi mai tânăr.

Se întoarse cu spatele la companie şi îşi târşâi picioarele până la patul său de dincolo de cercul de oameni.

— De ce nu ne-ai spus? întrebă sever Mhoram.

Întrebarea îl făcu pe Covenant să se simtă dintr-odată ruşinat, ca şi cum inelul i-ar fi fost vizibil prin materialul pantalonilor. Umerii i se lăsară şi îşi afundă şi mai adânc mâinile în buzunare.

— Nu am… la început nu am vrut să ştiţi… cât de important consideră Foul şi Drool că sunt. După aceea – din expresia ochilor făcu referire la criza din Cabinet – m-am gândit la alte lucruri.

Mhoram acceptă cu o înclinare din cap şi după o clipă Covenant continuă:

— Nu ştiu ce este. Dar nu o simt decât prin ghete.

Nu o pot atinge cu mâinile sau cu picioarele goale.

Mhoram şi Prothall schimbară o privire surprinsă.

Repede, Înaltul Nobil zise:

— Necredinciosule, cauza acestor atacuri mă depăşeşte. De ce ghetele te fac sensibil la genul ăsta de rău?

Nu ştiu. Dar fie Nobilul Mhoram, fie eu însumi trebuie să rămânem tot timpul alături de tine, ca să putem reacţiona fără întârziere. Peste umăr, întrebă:

Prim Mark Tu vor, Warhaft Quaan; aţi auzit?

Quaan luă poziţie de drepţi şi răspunse:

— Da, Înalt Nobil.

Iar de dincolo de cerc vocea lui Tuvor se auzi moale:

— Va urma un atac. Am auzit.

— Va fi nevoie să fim pregătiţi, spuse Mhoram trist şi să avem inimi neînfricate ca să facem faţă unui atac violent al demonilor-abjecţi, lupilor şi troglodiţilor fără să ne clătinăm.

— Aşa este, zise în final Înaltul Nobil. Dar aceste lucruri vor sosi la timpul lor. Acum trebuie să ne odihnim. Să adunăm putere.

Încet, compania începu pregătirile de culcare. Intonându-şi litania uriaşilor, Navigatorul se întinse pe pământ cu un braţ în jurul ploştii de piele plină cu licoare-diamant. În timp ce Gardienii Sângelui stabileau schimburile, războinicii întinseră pături pentru ei şi pentru Nobili.

Covenant se culcă stângaci, ca şi cum întreaga companie l-ar fi studiat şi se bucură că păturile îl ajutau să-şi ascundă inelul. După aceea rămase treaz mult timp în noapte, fiindu-i prea frig ca să adoarmă; păturile nu îl apărau de fiorii reci emanând din inelul lui.

Însă, până când în sfârşit reuşi să adoarmă, auzi cântecul Navigatorului şi îl văzu pe Prothall stând lângă tăciunii focului. Uriaşul şi Înaltul Nobil făceau de pază împreună, doi vechi prieteni ai Tărâmului stând de veghe împotriva iminentei osânde.

A doua zi sosi mohorâtă şi lipsită de veselie – cu un cer acoperit de nori gri ca cenuşa – şi pe tot parcursul ei Covenant călări aplecat în şa, ca şi cum ar fi purtat o greutate în jurul gâtului. Inelul îşi pierduse nuanţa roşiatică odată cu apusul lunii, dar culoarea îi stăruia în minte şi inelul părea să-l tragă în jos ca o crimă fără sens. Neajutorat, percepea asta ca pe o loialitate pe care nu el o alesese, pe care nu avea cum să o aleagă, dar care îi fusese impusă. Evidenţa părea irefutabilă.

Ca luna, cădea pradă maşinaţiunilor Nobilului Foul.

Voinţa lui nu era necesară; sforile de care atârna erau suficient de solide ca să-i înfrângă orice rezistenţă.

Nu putea să înţeleagă cum de i se întâmplase lui.

Erau oare dorinţa lui de moarte, slăbiciunea sau disperarea sa de lepros atât de puternice? Ce se întâmplase cu încăpăţânatul său instinct de supravieţuire?

Unde îi erau furia, violenţa? Fusese victimizat atât de mult timp încât acum nu mai putea să reacţioneze decât ca o victimă, chiar şi faţă de sine însuşi?

Nu avea răspunsuri. Nu era sigur de nimic în afară de teama care îl copleşi când compania făcu pauză la prânz. Constată că nu vrea să coboare de pe spinarea Durei.

Pământul nu îi inspira încredere, îi era frică de contactul cu el. Pierduse o încredere fundamentală: credinţa că pământul era stabil – o credinţă atât de evidentă, constantă şi necesară încât până acum nu fusese conştient de ea – îi fusese acum zguduită. Solul tăcut şi orb devenise o mână întunecată şi răuvoitoare care îl căuta pe el şi numai pe el.

Cu toate acestea se aruncă din şa, se sili să pună talpa pe pământ şi fu înţepat. Virulenţa senzaţiei îi făcu toţi nervii să se încordeze şi abia reuşi să rămână în picioare urmărindu-i pe Prothall, Mhoram şi Birinair încercând să captureze ceea ce simţise el. Dar ei eşuară complet; suferinţa acelui rău dispăru în clipa în care el sări de acolo.

În acea seară, în timpul cinei, fu înţepat din nou.

Când se duse să se culce şi să-şi ascundă inelul de lumina lunii tremura ca atins de febră. În dimineaţa celei de-a şasea zile se trezi cu o faţă palidă şi o expresie chinuită în ochi. Înainte să poată încăleca pe Dura fu din nou înţepat.

Şi încă o dată în timpul uneia dintre pauzele pentru odihnă ale companiei.

Şi încă o dată în momentul în care adunase atâta disperare încât să fie capabil să descalece la sfârşitul călătoriei din acea zi. Simţi răul ca pe un cui în capacul coşciugului său. De data asta nervii lui reacţionară atât de violent încât se prăbuşi la pământ ca într-o demonstraţie a neputinţei. Trebui să zacă nemişcat mult timp înainte de a-şi recăpăta controlul asupra braţelor şi picioarelor, iar când în cele din urmă se sculă tresărea şi se cutremura de teamă la fiecare pas.

Jalnic, jalnic, gâfâia în sinea lui. Dar nu-şi putea regăsi furia cu care să se stăpânească.

Cu o îngrijorare profundă în ochi, Navigatorul îl întrebă de ce nu îşi scoate ghetele. Covenant trebui să se gândească o clipă înainte de a-şi aduce aminte de ce. Apoi şopti:

— Fac parte din mine – parte din modul în care sunt nevoit să trăiesc. Nu mi-au mai rămas multe alte părţi. Şi în plus, adăugă stins, dacă nu continui să am şocurile astea, cum o să le depisteze Prothall?

— Nu face aşa ceva pentru noi, replică Mhoram intens. Cum am putea să-ţi cerem asta?

Dar Covenant se mulţumi să ridice din umeri şi se duse să se

aşeze lângă foc. Nu putea să se atingă de hrană – numai ideea de mâncare îi provoca greaţă din cauza nervilor iritaţi – dar încercă nişte fructe de aliantha dintr-o tufă din apropierea taberei şi descoperi că aveau un efect calmant. Mâncă un pumn întreg, aruncând absent seminţele aşa cum îl învăţase Lena, apoi se întoarse lângă foc.

Când compania termină masa, Mhoram se aşeză lângă Covenant. Fără să se uite la el, Nobilul întrebă:

— Cum te putem ajuta? Să construim o lectică, să nu mai fii nevoit să atingi pământul? Sau există şi alte căi? Poate una dintre poveştile Navigatorului ar putea să-ţi mai uşureze inima? I-am auzit pe uriaşi lăudându-se că însuşi Dispreţuitorul ar deveni Prieten al Pământului dacă ar putea fi convins să asculte povestea lui Bahgoon cel Insuportabil şi a Thelmei Doi Pumni – asemenea putere de vindecare există în poveşti.

Brusc, Mhoram se întoarse drept spre Covenant şi acesta văzu că faţa Nobilului reflecta compătimire.

— Îţi văd durerea, Prim-Nobil.

Covenant lăsă capul în jos ca să evite privirea lui Mhoram şi să se asigure că mâna stângă îi era în siguranţă în buzunar. După o clipă rosti distant:

— Povesteşte-mi despre Creator.

— A, oftă Mhoram, nu ştim dacă există un Creator. Singurele noastre cunoştinţe despre o asemenea fiinţă provin din cele mai obscure cercetări ale celor mai vechi legende. Îl cunoaştem pe Dispreţuitor. Dar pe Creator nu-l cunoaştem.

Atunci Covenant fu uşor surprins s-o audă pe Nobila Tamarantha intervenind:

— Ba desigur că îl cunoaştem. Ah, prostia celor tineri. Mhoram fiul meu, încă nu eşti profet. Genul ăsta de curaj trebuie învăţat.

Lent, îşi strânse membrele bătrâne şi se ridică în picioare, sprijinindu-se în toiag. Părul ei subţire şi alb atârna în şuviţe în jurul feţei atunci când se deplasă în interiorul cercului din jurul focului, murmurând stins:

— Oracolele şi profeţia sunt incompatibile. Conform înţelepciunii lui Kevin, numai Puterea Inimii. Nobilul Părinte a fost în acelaşi timp şi vizionar şi profet. Sufletele mai puţin puternice nu pătrund paradoxul. De ce, nu ştiu. Dar când Kevin

Risipitorul Tărâmului a decis în inima lui să invoce Ritualul Profanării, el i-a salvat pe Gardieni, pe ranyhyni şi pe uriaşi pentru că era oracol. Şi pentru că nu era profet nu a putut prevedea că Nobilul Foul va supravieţui. A fost un om mai slab decât Berek. Bineînţeles că există un Creator.

Privi către Variol în căutarea unei confirmări, iar el înclină din cap, dar Covenant nu-şi dădu seama dacă încuviinţa sau moţăia. Însă Tamarantha dădu şi ea din cap drept răspuns, ca şi cum Variol ar fi susţinut-o.

Înălţând capul spre cerul nopţii şi spre stele, vorbi cu o voce slăbită de vârstă.

— Bineînţeles că există un Creator, repetă ea. Cum altfel? Contrariile îşi cer fiecare perechea. Dacă nu ar fi aşa s-ar pierde diferenţele şi nu ar mai rămâne decât haosul. Nu, nu poate exista Ură fără Creaţie.

Mai bine ne-am întreba cum a putut uita asta Creatorul atunci când a făcut Pământul. Căci dacă nu a uitat, înseamnă că Ura şi Creaţia existau împreună într-o singură fiinţă, iar el nu ştia.

Asta ne spun nouă vechile legende: Creatorul a intrat în infinitul dinaintea Timpului ca un meşteşugar în atelierul său. Şi întrucât natura creaţiei este să tindă spre perfecţiune, Creatorul s-a devotat acestei misiuni.

Mai întâi a creat arcul Timpului, pentru ca opera lui să aibă un loc în care să existe – iar piatra de boltă a acestui arc a lucrat-o din magie sălbatică, astfel încât Timpul să poată rezista haosului şi să dureze. Apoi în interiorul arcului a creat Pământul. A lucrat ere de-a rândul, a făcut şi a refăcut, a selectat şi a testat, a respins, apoi a selectat şi a testat din nou, pentru ca atunci când va fi terminat creaţia lui să nu aibă niciun motiv să-i reproşeze. Iar când Pământul i s-a părut frumos ochilor lui, a dat naştere locuitorilor Pământului, fiinţe care să exprime prin vieţile lor tendinţa lui către perfecţiune – şi nu a neglijat nici să le dea mijloacele pentru a lupta ei înşişi pentru perfecţiune. Când a terminat, a fost mândru cum numai cei care creează pot fi.

Vai, el nu înţelegea Ura, sau a uitat-o. Şi-a îndeplinit misiunea gândindu-se că o muncă perfectă însemna tot ceea ce era necesar pentru a crea perfecţiunea. Dar când a terminat

şi mândria lui a gustat primele satisfacţii, s-a uitat mai îndeaproape la Pământ aşteptându-se să se delecteze cu ceea ce vedea – şi s-a întristat.

Căci iată! Îngropate adânc în Pământ, nu prin voinţa sau prin munca lui, se aflau blestemele distrugerii, puteri suficient de viguroase ca să transforme în praf creaţia lui.

Apoi a înţeles sau şi-a amintit. Poate a descoperit el însuşi Dispreţul alături de el, ghidându-i greşit mâna. Sau poate a văzut răul chiar în sine. Nu contează. Şi-a ieşit din minţi de durere şi mândrie jignită.

În furia lui s-a luptat cu Ura, din el sau din afara lui şi în furia lui l-a aruncat pe Dispreţuitor afară din infinitul cosmosului pe Pământ.

Vai! Astfel Dispreţuitorul a fost prins în interiorul Timpului. Şi aşa lucrarea Creatorului a devenit lumea Dispreţuitorului, pe care s-o chinuie după bunul său plac. Fiindcă însăşi Legea Timpului, principala forţă care face posibil arcul, acţionează pentru a-l menţine pe Nobilul Foul, cum îi spunem noi acum.

Acea Lege cere ca nicio acţiune să nu poată fi anulată. Profanarea nu poate fi anulată – pângărirea nu poate fi retractată. Poţi să-i supravieţuieşti sau s-o vindeci, dar nu s-o negi. Aşadar Nobilul Foul a chinuit Pământul, iar Creatorul nu l-a putut opri – căci Creatorul l-a plasat pe Dispreţuitor aici.

Cu regrete şi umilinţă Creatorul şi-a dat seama ce făcuse. Pentru ca soarta Pământului să nu fie complet lipsită de speranţă, a căutat să-şi ajute creaţia prin căi indirecte. L-a îndrumat pe Nobilul Părinte în prelucrarea Toiagului Legii – o armă împotriva Dispreţului.

Dar Legea creării Pământului nu permite mai mult.

Dacă Creatorul ar vrea să-l reducă la Tăcere pe Nobilul Foul acest act ar distruge Timpul – şi atunci Dispreţuitorul ar fi din nou liber în infinit, liber să facă ce prostii doreşte.

Tamarantha făcu o pauză. Spusese povestea simplu, fără retorică sfidătoare, agitaţie sau orice semn de patimă dincolo de bătrâneţea ei. Dar, pe moment, glasul ei slab îl convinse pe Covenant că universul era în pericol – că propria lui luptă nu era decât o părticică dintr-un conflict mai mare. În acel moment aşteptă nerăbdător ceea ce avea ea să spună în continuare.

Curând ea îşi lăsă capul în jos şi întoarse către el ochii înconjuraţi de riduri. Aproape în şoaptă, rosti:

— Şi astfel am ajuns la testul suprem. Magia sălbatică este aici. Cu un singur cuvânt lumea noastră ar putea fi smulsă din rădăcini. Să nu greşeşti, se cutremură ea. Dacă nu-l putem atrage pe Necredincios de partea noastră, atunci Pământul va sfârşi în ruine.

Dar Covenant nu-şi dădea seama dacă vocea ei tremura din cauza bătrâneţii sau pentru că îi era frică.

Luna avea să răsară în curând; se duse la culcare ca să evite să expună culoarea alterată a inelului său. Cu capul sub pături se uită în întuneric şi ştiu când apăru luna după strălucirea sângerie care creştea pe verigheta lui. Metalul părea pătat mai adânc decât în urmă cu două nopţi. Îi atrăgea privirea acoperită ca o obsesie; iar când adormi în cele din urmă era atât de extenuat încât parcă fusese supus unui interogatoriu.

În dimineaţa următoare reuşi să se urce pe spatele Durei fără să mai fie atacat – şi gemu cu o uşurare de care nu se ruşină. Apoi Prothall nu-şi mai urmă obiceiul şi nu făcu oprirea pentru prânz. Motivul deveni limpede când călăreţii trecură peste o culme şi zăriră Râul Alinării. Coborâră de pe câmpiile bolovănoase şi trecură râul înot cu caii înainte de a face pauza de odihnă. Acolo Covenant fu atacat din nou când puse piciorul pe pământ.

Însă restul zilei contrastă cumplit cu inexplicabila păsuire. La câţiva kilometri după traversarea Râului Alinării, Căutarea întâlni pentru prima dată un Popas.

Amintindu-şi relatarea lui Covenant despre waynhimul ucis, Prothall trimise doi Gardieni, Korik şi Terrel (cel care îl păzea pe Nobilul Mhoram), în Popas.

Investigaţia nu era necesară decât pentru confirmare.

Chiar şi Covenant în starea lui limitată putea vedea neglijarea, putea mirosi lipsa utilizării; raiul verde al drumeţilor devenise maroniu şi înăcrit. Când se întoarseră Korik şi Terrel nu făcură decât să raporteze ceea ce compania simţise deja: Popasul era neîngrijit.

Nobilii întâmpinară vestea cu feţe severe. În mod evident se temeau că asasinatul descris de Covenant îi determinase pe waynhimi să-şi înceteze serviciile.

Dar câţiva războinici gemură şocaţi şi întristaţi, iar Navigatorul scrâşni din dinţi. Covenant întoarse capul spre uriaş şi pentru o clipă văzu chipul Navigatorului sufocat de furie. Expresia dispăru repede, dar pe Covenant îl zgudui. Pe neaşteptate simţi că loialitatea neîntinată a uriaşilor faţă de Tărâm era periculoasă; judeca prea rapid.

Aşadar, la sfârşitul celei de-a şaptea zile mâhnirea plutea asupra companiei, o mâhnire care nu putea fi decât agravată de luna roşie şi putredă care colora noaptea ca o condamnare dezastruoasă. Numai Covenant simţi o oarecare uşurare; încă o dată răul său particular, ascuns, îl lăsă în pace. Dar ziua următoare aduse în faţa călăreţilor peisajele din Andelain. Drumul lor trecea pe la marginile Colinelor de pe partea de sud-vest şi chiar prin atmosfera cenuşie bogăţia Andelainului sclipea precum cea mai preţioasă nestemată a Pământului. Dădea aripi companiei, influenţa Căutarea ca o imagine vie a ceea ce fusese Tărâmul înainte de Profanare.

Covenant avea nevoie de această consolare tăcută la fel de mult ca oricine, dar îi fu refuzată. În timp ce lua micul dejun fu iarăşi muşcat de răul din pământ. Odihna din ziua precedentă părea să multiplice virulenţa atacului; era de o rea-voinţă compactă, ca şi cum întreruperea l-ar fi frustrat, i-ar fi intensificat ura. Senzaţia de rău îl făcu să se clatine.

În timpul uneia dintre pauzele pentru odihnă fu din nou înţepat.

În seara aceea, în timp ce îşi lua cina de aliantha, simţi din nou atacul. De data asta biciuirea fu atât de puternică încât leşină pentru scurt timp. Când îşi recăpătă cunoştinţa se găsea în braţele Navigatorului, ca un copil. Simţi vag că avusese convulsii.

— Scoate-ţi ghetele, îl presă Navigatorul.

Amorţeala cuprindea capul lui Covenant ca o ceaţă, îi îngreuna reacţiile. Dar îşi adună toată luciditatea ca să întrebe:

— De ce?

— De ce? Piatră şi Mare, prietene! Cum pot să-ţi răspund la o asemenea întrebare? Întreabă-te singur.

Ce câştigi îndurând asemenea chinuri?

— Pe mine însumi, murmură stins.

Ar fi vrut să se întindă pur şi simplu în braţele uriaşului şi să

adoarmă, dar se opuse dorinţei, împingându-l pe Navigator până când uriaşul îl lăsă jos în picioare lângă focul lillianrill al lui Birinair. O clipă fu nevoit să se agaţe slăbit de braţul Navigatorului ca să-şi menţină poziţia verticală, însă unul dintre războinici îi întinse toiagul şi se sprijini pe el.

— Opunând rezistenţă.

Dar în măduva oaselor ştia că nu opunea rezistenţă.

Le simţea slabe, ca topite sub tensiune. Ghetele deveniseră un simbol superficial pentru o intransigenţă pe care nu o mai simţea.

Navigatorul încercă să obiecteze, dar Mhoram îl opri.

— E alegerea lui, zise blând Nobilul.

După un timp Covenant căzu într-un somn febril.

Nu-şi dădu seama când fu purtat cu tandreţe în pat, nu ştiu că Mhoram îl veghe pe parcursul nopţii şi văzu pata sângerie de pe verigheta lui.

În timp ce dormi, trecu printr-un fel de criză şi se trezi cu senzaţia că pierduse, capacitatea sa de a îndura ajunsese la punctul cheie al unei dileme. Avea gâtul uscat ca un câmp de luptă. Când se forţă să deschidă ochii constată că era din nou culcat în braţele Navigatorului. În jurul lui compania se pregătea să încalece pentru călătoria din acea zi.

Când îl văzu pe Covenant cu ochii deschişi, Navigatorul se aplecă asupra lui şi spuse încet:

— Mai degrabă te port în braţe decât să te văd suferind. Drumul nostru către Cetatea Nobilă mi-a fost mai uşor decât să mă uit la tine acum.

O parte a lui Covenant îl provoca să se uite la uriaş. Chipul Navigatorului era încordat, dar nu era tensiunea dată de extenuare. Mai degrabă părea o presiune ridicându-se din adâncul minţii – o apăsare care îi făcea fruntea să pară că se umflă. Covenant se holbă amorţit la el câteva secunde înainte să înţeleagă că era vorba de compătimire. Vederea durerii lui făcea pulsul Navigatorului să-i bubuie în tâmple.

Uriaşi? oftă Covenant în sinea lui. Oare toţi sunt aşa? Privind acea concentrare emoţională, şopti:

— Ce înseamnă „navigatorul spumei”?

Uriaşul nu păru să observe irelevanţa întrebării.

—” Navigator” e o busolă, răspunse simplu. Deci

„navigatorul spumei” – o busolă marină.

Covenant începu să se mişte uşor, încercând să scape din braţele uriaşului. Dar Navigatorul îl reţinu, interzicându-i în tăcere să pună picioarele pe pământ.

Nobilul Mhoram interveni cu o hotărâre tristă în glas:

— Lasă-l jos.

— Jos, repetă Covenant.

Câteva replici trecură pe sub sprâncenele groase ale Navigatorului, dar nu zise decât:

— De ce?

— Aşa am hotărât eu, replică Mhoram. Nu ne mişcăm de aici până nu ne dăm seama ce i se întâmplă Primului-Nobil Covenant. Am amânat prea mult acest risc. Moartea se adună în jurul nostru. Lasă-l jos.

Ochii îi sclipeau periculos.

Navigatorul ezită până când văzu că Înaltul Nobil Prothall îl sprijini pe Mhoram dând din cap. Apoi îi răsuci pe Covenant în picioare şi îl aşeză cu blândeţe pe pământ. Pentru o clipă mâinile îi rămaseră protectoare pe umerii lui Covenant. Apoi făcu un pas înapoi.

— Şi acum, Prim-Nobil, zise Mhoram. Dă-mi mâna.

Vom rămâne împreună până când o să simţi răul, iar eu o să-l simt prin tine.

Auzind asta, un fior slab de panică se răsuci îi inima lui Covenant. Se văzu pe sine reflectat în ochii lui Mhoram, se văzu deznădăjduit şi cu tot ceea ce pierduse citindu-i-se pe faţă. Acea pierdere îl întristă.

Privind acel mic chip reflectat înţelese că, dacă atacurile continuau, el va ajunge inevitabil să se bucure de senzaţia de oroare şi scârbă pe care i-o provocau ele. Descoperise un hotar între narcisism şi repulsie, iar Mhoram îi cerea să rişte să-l traverseze.

— Hai, îl grăbi Nobilul, întinzând mâna dreaptă.

Trebuie să înţelegem răul dacă suntem nevoiţi să-i rezistăm.

Deznădăjduit şi disperat, Covenant întinse mâna.

Podurile palmelor se întâlniră; se apucară reciproc de degetul mare. Cele două degete ale lui păreau slabe, inutile pentru scopul lui Mhoram, dar strânsoarea Nobilului era fermă. Mână în mână ca nişte combatanţi, stăteau parcă pe punctul

de a se lupta cu un vârcolac crud.

Atacul veni aproape imediat. Covenant strigă, se cutremură de parcă oasele i s-ar fi scuturat, dar nu sări din punctul respectiv. În prima clipă strânsoarea puternică a lui Mhoram îl susţinu. Apoi Nobilul îşi aruncă braţele în jurul lui Covenant, strângându-l la piept.

Violenţa suferinţei lui Covenant îl izbi şi pe Mhoram, dar rămase în picioare, menţinându-şi îmbrăţişarea.

Atacul trecu la fel de repede cum venise. Cu un geamăt, Covenant se lăsă moale în braţele lui Mhoram, care îl sprijini până când fu capabil să se mişte şi să-şi susţină propria greutate. Apoi, încet, Nobilul îi dădu drumul. O clipă, feţele lor părură ciudat de asemănătoare; aveau aceeaşi expresie chinuită, privirea goală pe chipul scăldat de sudoare. Dar repede Covenant se scutură oftând, iar Mhoram îşi îndreptă umerii – şi asemănarea dispăru.

— Am fost un prost, oftă Mhoram. Ar fi trebuit să ştiu… Acest rău este Drool Viermele de Piatră, încercând să te găsească cu ajutorul puterii Toiagului. Îţi poate simţi prezenţa la atingerea ghetelor de pământ, pentru că ele nu seamănă cu nimic făcut pe Tărâm.

Astfel ştie el unde te afli, deci şi unde ne aflăm noi.

Presupun că nu ai fost atins în ziua în care am traversat Râul Alinării pentru că Drool se aştepta să ne îndreptăm spre el pe râu şi ne căuta mai degrabă pe apă decât pe uscat. Dar a învăţat din greşeli şi ieri a regăsit contactul cu tine.

Nobilul se opri, dând cuvintelor lui o şansă să ajungă până la Covenant. Apoi trase concluzia:

— Prim-Nobil, pentru binele nostru al tuturor – pentru binele Tărâmului – nu trebuie să mai porţi ghetele. Drool ştie deja prea multe din mişcările noastre.

Slujitorii lui sunt pretutindeni.

Covenant nu răspunse. Cuvintele lui Mhoram păreau să-i stoarcă ultimele puteri. Încercarea fusese prea mult pentru el; cu un oftat, leşină în braţele lui Mhoram. Astfel că nu văzu cu câtă grijă i se scoaseră ghetele şi hainele, împachetate apoi în desagii Durei – cu câtă blândeţe îi fură spălate membrele de către Nobili pentru a fi apoi îmbrăcat într-o robă de pânză albă – cu câtă tristeţe îi fu scos inelul de pe deget şi lipit cu un nou

petic de clingor deasupra inimii – cu câtă uşurinţă fu legănat în braţele lui Lup de Mare Navigatorul Spumei pe parcursul lungului marş din acea zi. Zăcu în întuneric ca o jertfă; putea să audă cum dinţii leprei îi devorau carnea. În jurul lui plutea un miros de dezgust, insistând asupra neputinţei lui. Dar buzele sale erau arcuite într-un zâmbet placid, un aspect cordial, ca şi cum ar fi reuşit în sfârşit să-şi aprobe dezintegrarea.

Continua să zâmbească şi când se trezi noaptea târziu şi se pomeni fixând rânjetul larg de vârcolac al lunii. Încet, zâmbetul i se întinse într-o grimasă încordată, o expresie de fericire sau de ură. Atunci luna îi fu acoperită de silueta masivă a Navigatorului. Palmele enorme ale uriaşului, fiecare mare cât faţa lui Covenant, îl mângâiau tandru pe cap şi în timp mângâierea îşi făcu efectul asupra lui. Ochii îşi pierdură căutătura înspăimântată, faţa i se relaxă alunecând din chin în repaus. Curând se cufundă într-un somn mai puţin primejdios.

În dimineaţa următoare – cea de-a zecea zi a Căutării – se trezi calm, ca şi cum ar fi fost menţinut paralizat sau în stază între cerinţe ireconciliabile. Era invadat de o senzaţie de indiferenţă, ca şi cum nu ar mai fi avut inima să-i pese ce se întâmplă cu sine.

Totuşi îi era foame. Mâncă un mic dejun bogat şi îşi aminti să-i mulţumească femeii woodhelvennine care părea să-şi fi asumat sarcina de a-l hrăni. Acceptă noile haine cu o ridicare nepoliticoasă din umeri, remarcând cu un sarcasm tăcut şi sumbru cât de uşor fusese în cele din urmă în stare să se lepede de sine şi cât de bine înfrumuseţa roba albă formele sale scofâlcite, ca şi cum s-ar fi născut pentru a purta aşa ceva.

Apoi, în tăcere, încălecă pe Dura.

Tovarăşii săi îl urmăriră ca şi cum s-ar fi temut că va cădea. Era mai slăbit decât crezuse; avea nevoie de extrem de multă concentrare ca să se ţină în şa, dar îi era indiferent. Treptat Căutătorii începură să creadă că se afla în afara oricărui pericol. În mijlocul lor, călări prin lumina soarelui şi prin aerul călduţ de primăvară la hotarele pline de flori ale Andelainului – călări slăbit şi nepăsător, blocat parcă între imposibilităţi.

17

SFÂRŞITUL ÎN FOC

În acea noapte, compania ridică tabăra într-o vale îngustă între doi versanţi pietroşi, la vreo doi kilometri de ierburile luxuriante din Andelain. Războinicii erau veseli, îşi recăpătau voioşia firească după tensiunea din ultimele câteva zile, spuneau poveşti şi cântau audienţei tăcute formate de Nobili şi Gardieni.

Dar Covenant nu împărtăşea fierberea Eomanului. O mână grea şi întunecată ţinea închis capacul peste emoţiile lui şi se simţea izolat, intangibil. În final se culcă înainte ca războinicii să-şi fi terminat ultimul cântec.

Fu trezit peste puţin timp de o mână pe umăr.

Deschizând ochii îl găsi pe Navigator stând pe vine lângă el. Luna era aproape de apus.

— Scoală-te, şopti uriaşul. Ranyhynii au adus veşti.

Ne pândesc lupii. Demonii-abjecţi s-ar putea să fie nu departe în urmă. Trebuie să plecăm.

O clipă Covenant clipi somnoros către faţa ascunsă în noapte a uriaşului.

— De ce? N-o să ne urmeze şi ei?

— Grăbeşte-te, Prim-Nobil. Terrel, Korik şi probabil o treime din Eomanul lui Quaan vor rămâne aici să pregătească ambuscada. O să împrăştie haita.

Vino cu mine.

Dar Covenant insistă:

— Şi ce dacă? O să se regrupeze şi o să ne urmărească iar. Lasă-mă să dorm.

— Prietene, îmi pui răbdarea la încercare. Scoală-te şi o să-ţi explic.

Cu un oftat, Covenant se rostogoli afară din pături. În timp ce îşi aranja brâul robei, îşi punea sandalele în picioare şi se asigura că are toiagul şi cuţitul, ajutoarea sa woodhelvennină îi strânse aşternuturile şi le împachetă. Apoi i-o aduse pe Dura.

În mijlocul agitaţiei mute a companiei încălecă, apoi porni împreună cu Navigatorul spre centrul taberei, unde Nobilii şi Gardienii erau deja călare. Când războinicii fură gata, Birinair

stinse ultimii tăciuni din foc şi urcă greoi pe calul său. O clipă mai târziu călăreţii părăsiră valea îngustă, croindu-şi drum peste terenul accidentat sub ultimele raze ale lunii roşii.

Pământul de sub copitele Durei semăna cu sângele uscându-se încet. Covenant îşi strânse inelul ca să-l ferească de lumina stacojie. În jur compania se mişca într-o linişte încordată; orice zăngănit slab, metalic de spadă era imediat înăbuşit, fiecare răsuflare acoperită. Ranyhynii mergeau tăcuţi ca nişte umbre şi Gardienii păreau nişte statui pe spinările lor largi, pentru totdeauna atenţi şi lipsiţi de sentimente.

Apoi luna apuse. Întunericul veni ca o uşurare, cu toate că părea să sporească primejdiile evadării lor.

Dar întreaga companie era înconjurată şi ghidată de ranyhyni, iar caii puternici alegeau un drum care să ofere siguranţă celorlalţi călăreţi aflaţi între ei.

După zece-cincisprezece kilometri atmosfera se mai relaxă puţin. Nu se auzea niciun semn de urmărire, nu se simţea niciun pericol. În cele din urmă Navigatorul îi oferi lui Covenant explicaţiile pe care i le promisese.

— E simplu, şopti uriaşul. După ce împrăştie lupii, Korik şi Terrel vor urma un drum diferit de al nostru. Vor merge drept în Andelain către răsărit, spre Muntele Tunetului, până când cei care ne urmăresc vor fi zăpăciţi. Apoi se vor întoarce şi ni se vor alătura.

— De ce? întrebă încet Covenant.

Nobilul Mhoram preluă şirul explicaţiilor:

— Ne îndoim că Drool e capabil să înţeleagă scopul nostru.

Covenant nu simţea prezenţa Nobilului la fel de puternic ca pe a Navigatorului, astfel că vocea lui Mhoram suna fantomatic în întuneric, de parcă ar fi vorbit însăşi noaptea. Această impresie părea să-i dezmintă cuvintele, ca şi cum fără verificarea prezenţei sale fizice ceea ce spunea Nobilul era fără rost.

— În general Căutarea noastră ar putea să i se pară temerară sau prostească. Întrucât el deţine Toiagul, noi suntem nebuni să ne apropiem de el. Însă dacă noi intenţionăm să ne apropiem oricum, atunci itinerarul nostru prin sud este absurd, căci este lung, iar puterile lui sporesc de la o zi la alta. Se aşteaptă ca noi să apucăm fie spre est către

el, fie spre sud către Refugiul Damnaţilor şi să fugim. Korik şi Terrel vor da iscoadelor lui Drool motive să creadă că ne-am întors ca să atacăm. Dacă nu va mai şti sigur unde ne aflăm, nu va bănui adevăratul nostru scop. Ne va căuta în Andelain şi va încerca să-şi întărească apărarea în Muntele Tunetului. Crezând că ne-am întors ca să-l atacăm, va crede de asemenea şi că stăpânim puterile aurului tău alb.

Covenant se gândi un timp înainte de a întreba:

— Foul ce o să facă în timpul ăsta?

— Ah, oftă Mhoram, bună întrebare. De asta depinde soarta Căutării noastre – şi a Tărâmului. Tăcu un timp. În visele mele, îl văd râzând.

Covenant tresări, amintindu-şi de râsul zdrobitor al lui Foul şi tăcu. Călăreţii continuară să se târască prin întuneric, punându-şi încrederea în instinctele ranyhynilor. La sosirea zorilor lăsaseră mult în urmă ambuscada pregătită lupilor.

Compania mai petrecu încă patru zile de drum greu, şaptezeci de kilometri pe zi, înainte să ajungă la Râul Mithil, hotarul de sud al Andelainului.

Căutarea înaintă spre sud-est trei sute de kilometri fără vreun indiciu despre ce se petrecuse cu grupul lui Korik. Cu totul numai opt oameni părăsiseră compania. Însă fără ei Căutarea părea cumva restrânsă şi slabă. Îngrijorarea înaltului Nobil şi a tovarăşilor săi vibra în bătaia copitelor cailor lor şi răsuna în liniştea lăsată între ei ca un catafalc gol.

Acum dispăruse şi vioiciunea ochilor cu care priveau Andelainul situat mereu cu mai puţin de cinci kilometri în stânga. De dimineaţă până seara fiecare privire scruta orizontul la răsărit; nu se vedea nimic decât pustiul în care dispăruseră călăreţii lui Korik. Din când în când Navigatorul se despărţea de companie ca să urce pe cea mai apropiată colină şi să privească în depărtare; se întorcea gâfâind şi neliniştit, iar companiei nu-i rămânea nimic de făcut decât să conceapă coşmaruri prin care să explice absenţa lui Korik. Consensul tacit era că numărul lupilor nu era suficient ca să doboare doi Gardieni, călare pe ranyhynii Huryn şi Brabha. Nu, compania presupunea că grupul lui Korik trebuia să fi căzut în mâinile unei mici armate de demoni-abjecţi, deşi Prothall se opunea argumentând că ei ar fi putut să fie nevoiţi să călătorească

mulţi kilometri ca să găsească un râu sau alte mijloace ca să-i îndepărteze pe lupi din drumul lor. Cuvintele înaltului Nobil erau liniştitoare, dar sub lumina roşie a lunii păreau cumva golite de conţinut. În ciuda lor, Warhaftul Quaan îşi vedea de îndatoririle sale luând în considerare moartea a şase războinici.

Toţi călăreţii erau copleşiţi de tristeţe când, în amurgul celei de-a patra zile, ajunseră pe malul Mithilului.

Imediat în stânga lor se ridica un deal abrupt ca o bornă de hotar a Andelainului. Păzea ţărmul nordic; compania putea să treacă peste baza lui doar mergând în şir indian pe lângă râu. Dar Prothall preferă acest drum traversării înot a curentului rece al Mithilului.

Având-ul numai pe Tuvor înaintea lui, deschise drumul spre est de-a lungul malului îngust. Căutătorii îl urmau unul câte unul. Curând întreaga companie traversa hotarul dealului.

Împrăştiaţi astfel, erau vulnerabili. Pe măsură ce dealul se înălţa, panta lui devenea tot mai abruptă şi creasta lui pietroasă domina poteca de-a lungul râului ca o fortăreaţă. Călăreţii mergeau cu capetele ridicate în sus; erau foarte conştienţi de poziţia lor periculoasă.

Încă mai traversau când auziră un strigăt de pe vârful dealului. Printre stânci apăru o siluetă. Era Terrel.

Călăreţii îi întoarseră veseli salutul. Traversară grăbiţi poalele dealului şi ajunseră într-o vale largă acoperită de iarbă unde caii – doi ranyhyni şi cinci mustangi – păşteau ceva mai departe de râu.

Mustangii erau extenuaţi. Picioarele le tremurau uşor şi ţineau gâturile aplecate; abia dacă mai aveau putere să mănânce.

Cinci, îşi repetă Covenant. Avea o siguranţă paralizantă că numărase greşit.

Korik cobora de pe vârful dealului. Era înconjurat de cinci războinici.

Cu un răcnet furios, Quaan sări de pe cal şi alergă spre Gardieni.

— Irin! Unde e Irin? Pe Cele Şapte! Ce s-a întâmplat cu ea?

Korik nu răspunse până nu ajunse cu grupul lui în faţa înaltului Nobil Prothall. Amestecul lor ciudat îl izbi pe Covenant: cinci războinici încărcaţi de emoţii conflictuale, curaj, suferinţă

şi un Gardian al Sângelui impasibil ca un patriarh. Dacă simţea vreo satisfacţie sau vreo durere, Korik nu o arăta. Ţinea într-o mână un sac voluminos, dar nu aduse vorba despre el pe moment. Îl salută în schimb pe Prothall.

— Înalt Nobil. Sunteţi teferi. Aţi fost urmăriţi?

— Nu am observat niciun urmăritor, răspunse Prothall cu gravitate.

— Asta e bine. Se pare că am avut succes.

Prothall încuviinţă, iar Korik îşi începu povestea.

— Am întâlnit lupii şi am căutat să-i împrăştiem.

Dar erau kresh – scoase un sunet ca de plesnitură – greu de abătut din cale. Aşa că i-am împins către răsărit. N-ar fi intrat în Andelain. Ar fi urlat în urma noastră, dar n-ar fi intrat. I-am urmărit de la distanţă până când au luat-o spre nord. Apoi noi ne-am îndreptat spre est. După o zi şi o noapte am cotit iar spre sud. Dar am dat peste jefuitori. Au fost mai puternici decât ştiam noi. Demoni-abjecţi şi troglodiţi împreună şi alături de ei un grifon.

Audienţa lui Korik şuşoti de surpriză şi supărare, iar Gardianul făcu o pauză ca să-şi înăbuşe ceva ce suna ca un lung blestem în muzicala lui limbă natală, haruchai. Apoi continuă:

— Irin ne-a asigurat retragerea. Dar am fost deviaţi departe de drumul stabilit. Am ajuns aici abia cu puţin timp înaintea voastră.

Cu o fluturare revoltată a nărilor ridică sacul:

— Azi dimineaţă am văzut un şoim deasupra noastră.

Zbura ciudat. L-am împuşcat.

Băgă mâna în sac şi scoase cadavrul unei păsări.

Deasupra ciocului arcuit periculos avea doar un singur ochi, o sferă mare urâtă în centrul frunţii.

Compania reacţionă de parcă ar fi iradiat un rău.

Şoimul era bolnav, bolnav fără vină, un lucru creat de rău în scopuri rele – modificat la naştere de o forţă care îndrăznea să sfideze natura. Vederea lui îi provocă lui Covenant un nod în gât şi îi veni să vomite. Abia îl mai auzi pe Prothall spunând:

— Asta e lucrarea Pietrei Bolii Pământului. Cum ar putea Toiagul Legii să îndeplinească o asemenea crimă, ceva atât de scandalos? Ah, prieteni, este realizarea duşmanului nostru.

Uitaţi-vă cu atenţie. E un act de îndurare să iei viaţa unei asemenea creaturi.

Brusc, Înaltul Nobil se întoarse, împovărat de noile sale cunoştinţe.

Quaan şi Birinair incinerară şoimul malformat.

Curând războinicii care veniseră alături de Korik începură să vorbească şi treptat se contura o imagine mai amănunţită a ultimelor patru zile. În mod firesc atenţia se concentră asupra luptei în care fusese ucisă Irin din Eoman.

Ranyhynul Brabha simţise primul pericolul şi îl avertizase pe Korik. Imediat acesta îşi ascunsese grupul într-o dumbravă deasă unde aşteptaseră sosirea jefuitorilor. Ascultând cu urechea la pământ, înţelesese că erau o forţă comună compusă din demoni-abjecţi şi troglodiţi fără cai. Troglodiţii nu aveau capacitatea demonilor-abjecţi de a păşi fără zgomot şi nu erau mai mulţi de cincisprezece. Astfel Korik se întrebase cum putea fi mai bine de folos: să-şi păstreze tovarăşii în apărarea Nobililor sau să-i atace pe duşmani. Garda Sângelui jurase credinţă Nobililor, nu Tărâmului. Alesese să lupte considerând că erau suficient de puternici, având în vedere şi elementul-surpriză, ca să îndeplinească ambele sarcini fără pierderi de vieţi.

Decizia lui îi salvase. Mai târziu aflaseră ca dacă nu ar fi atacat ar fi fost prinşi în capcană în dumbravă; panica mustangilor le-ar fi trădat ascunzătoarea.

Noaptea fusese întunecată după apusul lunii, a doua noapte după ce grupul lui Korik se despărţise de companie, iar jefuitorii se deplasau fără nicio lumină. Chiar şi ochii pătrunzători ai Gardianului nu distingeau nimic mai mult decât umbrele duşmanilor. Iar între cele două armate sufla vântul, astfel că ranyhynii nu reuşeau să adulmece dimensiunea primejdiei.

Când jefuitorii ajunseseră pe teren deschis, Korik dăduse semnalul; războinicii ieşiseră din dumbravă în urma lui şi a lui Terrel. Ranyhynii îi depăşiseră rapid pe ceilalţi, astfel că Terrel şi Korik tocmai se angajaseră în luptă când auziseră nechezatul îngrozit al cailor. Întorcându-se, Gardienii îi văzuseră pe toţi cei şase războinici luptându-se cu armăsarii lor panicaţi – şi grifonul plutind deasupra lor. Grifonul era o creatură

asemănătoare cu un leu, cu aripi greoaie care îi permiteau să zboare pe distanţe scurte. Caii erau îngroziţi, îi scuturaseră pe războinici. Korik şi Terrel alergaseră spre camarazii lor. În spatele lor veniseră jefuitorii.

Gardienii se aruncaseră asupra grifonului, dar sus, cu ghearele îndreptate spre pământ, nu avea puncte vulnerabile pe care ei să le poată lovi fără arme. Atunci jefuitorii căzuseră asupra grupului. Războinicii se adunaseră ca să-şi apere caii. În învălmăşeală, Korik se suise pe spinarea lui Brabha ca să-l atace pe grifon cu prima ocazie care i s-ar fi ivit. Dar când apăruse posibilitatea, Irin sărise în faţa lui. Făcuse cumva rost de o sabie lată de-a troglodiţilor. Grifonul o înşfăcase în gheare şi în timp ce o sfârteca ea l-a decapitat.

În clipa următoare o altă falangă a jefuitorilor atacase. Caii războinicilor erau prea îngroziţi ca să mai facă şi altceva decât să fugă. Astfel grupul lui Korik fugi în zig-zag spre est şi spre nord cu inamicul pe urmele lor. Când îi lăsaseră în urmă se aflau deja prea departe în Andelain, încât nu mai putuseră să se alăture lui Prothall decât în cea de-a patra zi.

La lăsarea serii compania reunită întinse tabăra.

În timp ce pregăteau cina, un vânt rece începu să sufle uşor dinspre nord. La început fu înviorător, încărcat de mirosurile din Andelain. Dar, pe măsură ce se apropia răsăritul lunii, rafalele lui se înteţiră, ajungând să secere drept prin vale. Covenant îi putea simţi artificialitatea; nu mai întâlnise ceva asemănător. Ca un bici, împingea spre sud norii negri.

În decursul serii nimeni nu părea somnoros. Deprimarea apăsa tot mai mult compania pe măsură ce tristeţea încordată a vântului creştea. În colţuri opuse ale taberei, Navigatorul şi Quaan patrulau neliniştiţi.

Cei mai mulţi dintre războinici stăteau pe vine în atitudini descurajate, jucându-se fără rost cu armele.

Birinair scormonea în foc cu o nemulţumire nealinată.

Prothall şi Mhoram înfruntau vântul ca şi cum ar fi încercat să-l citească prin nervii de pe feţele lor. Iar Covenant stătea cu capul plecat sub vârtejul amintirilor.

Numai Variol şi Tamarantha rămâneau neatinşi de melancolie. Braţ la braţ, cei doi bătrâni Nobili fixau focul cu o privire visătoare, adormită, iar flăcările se reflectau ca nişte

litere pe frunţile lor. De jur împrejurul taberei, Gardienii Sângelui stăteau solizi ca nişte stânci.

În cele din urmă Mhoram dădu glas sentimentelor companiei.

— Se întâmplă ceva – ceva cumplit. Ăsta nu e un vânt natural.

Sub nori, orizontul de est se înroşea de la lumina lunii. Din când în când lui Covenant i se părea că zăreşte câte o scânteie portocalie pe fondul stacojiu, dar nu putea fi sigur. Îşi studie inelul pe ascuns şi descoperi aceleaşi sclipiri ocazionale portocalii sub sângeriul dominant. Dar nu spuse nimic. Era prea ruşinat de puterea lui Drool asupra lui.

Furtuna nu venea încă. Vântul continua să sufle, împrăştiind şoapte roşii şi ace de gheaţă, dar nu aducea nimic decât nori şi descurajare. În final cei mai mulţi dintre războinici aţipiră pe apucate, tremurând în rafalele vântului care îşi purta încărcătura de nenorocire către Refugiul Damnaţilor şi Pustiurile Southron.

Zorile nu veniră; norii sufocau răsăritul soarelui.

Însă compania fu stârnită de o schimbare a vântului.

Scăzuse în intensitate şi se încălzise, răsucindu-se lent către vest. Dar nu îl simţeau mai sănătos, ci doar mai blând. Câţiva dintre războinici îşi împachetară păturile şi îşi încinseră săbiile.

Compania mâncă în grabă, împinşi de teama de vânt. Bătrânul Hirebrand Birinair fu primul care înţelese. În timp ce mesteca o bucată de pâine, sări dintr-odată în picioare ca şi cum ar fi fost pălmuit. Tremurând de concentrare, privi furios linia orizontului dinspre est, apoi scuipă pâinea pe pământ.

— Ars! şuieră el. Vântul. Simt mirosul. Arde ceva.

Ce? Simt miros de ars… un copac! Un copac! scânci.

Ah, au îndrăznit!

O clipă, compania se holbă la el în tăcere. Apoi Mhoram izbucni:

— Woodhelven înalt e în flăcări!

Tovarăşii lui trecură la acţiune. Gardienii fluierară ascuţit după ranyhyni. Prothall împărţi ordine pe care Quaan le reluă cu strigăte răguşite. Unii dintre războinici alergară să pună şeile pe cai în timp ce alţii ridicau tabăra. Când Covenant fu îmbrăcat şi călare pe Dura, Căutarea era gata de drum. Porniră

imediat în galop spre est de-a lungul Mithilului.

Nu peste mult timp caii începură să dea semne de oboseală. Nici chiar cei mai odihniţi nu puteau ţine pasul cu ranyhynii, iar mustangii care îl însoţiseră pe Korik în Andelain nu îşi recăpătaseră puterile. Terenul nu permitea prea multă viteză, era prea accidentat. Prothall trimise doi Gardieni înainte drept iscoade. Însă după aceea fu silit să se deplaseze mai încet; nu-şi putea permite să lase în urmă o parte din forţele sale. Dar merse cât de repede posibil.

Era frustrant – lui Covenant i se părea că îl aude pe Quaan scrâşnind din dinţi – dar nu aveau ce face. Trist, Prothall îi încetini pe cei mai rapizi dintre cai.

La prânz ajunseră la un vad. Acum puteau vedea fumul la sud de ei, iar mirosul de ars era mai puternic în aer. Prothall porunci să se oprească să adape caii. Apoi călăreţii porniră mai departe, forţându-i pe cei mai slabi să-şi găsească cumva noi resurse de putere şi viteză.

După câţiva kilometri, Înaltul Nobil trebui să încetinească din nou; iscoadele nu se întorseseră.

Posibilitatea să fi căzut într-o ambuscadă îl făcea să se încrunte, iar ochii îi luceau ca şi cum globii oculari ar fi avut faţete de granit. Îi ţinu pe călăreţi la pas şi mai trimise doi Gardieni în faţă.

Aceştia doi se întoarseră înainte ca grupul să fi parcurs cinci kilometri. Raportară că Woodhelven înalt era mort. Zona din jur era părăsită; semnele indicau că primele două iscoade se îndreptaseră spre sud.

Şoptind înfundat Melenkurion! Prothall îi conduse pe călăreţi în galop slab până la rămăşiţele satului aerian.

Distrugerea era o capodoperă diabolică. Focul redusese copacul la o bucată fumegândă de mai puţin de o sută de metri înălţime, iar trunchiul carbonizat fusese despicat din vârf până la rădăcină, lăsând cele două jumătăţi desfăcute uşor una de alta. Din loc în loc încă mai luceau flăcări pe margini. Şi peste tot în jurul bazei trunchiului trupurile erau împrăştiate ca şi cum pământul ar fi fost deja prea plin de morţi ca să cuprindă întreaga populaţie a satului. Alte cadavre de woodhelvennini, nearse, se întindeau într-un şir îndreptat spre sud prin luminiş.

De-a lungul acestei linii câţiva troglodiţi se întindeau

contorsionaţi în poziţii de luptă. Însă lângă trunchi se afla un singur corp care nu era uman – un singur demon-abject mort. Zăcea pe spatele său lung la sud de copac, cu faţa la tulpina crăpată; trupul său negru de funingine era răsucit ca şi bara de fier pe care încă o strângea în mâini. În apropiere se afla o placă de metal lată de aproape trei metri.

Duhoarea de moarte şi carne arsă umplea de oroare luminişul din jur. Amintirea copiilor woodhelvennini făcu măruntaiele lui Covenant să se revolte. Îi venea să vomite.

Nobilii păreau stupefiaţi la vederea tabloului, uluiţi să constate că oamenii pe care îi aveau în grijă puteau fi ucişi astfel. După o clipă, Primul Mark Tuvor refăcu pentru ei desfăşurarea bătăliei.

Oamenii din Woodhelven înalt nu avuseseră nicio şansă.

Spre sfârşitul zilei precedente, considera Tuvor, un grup mare de troglodiţi şi demoni-abjecţi – luminişul călcat în picioare demonstra că fusese un grup foarte mare – înconjurase copacul. Păstraseră o aşezare eficientă sub formă de săgeată. În loc să-i atace pe woodhelvennini direct, trimiseseră înainte pe câţiva dintre ei – aproape cu siguranţă demoni – acoperiţi de placa de fier. Astfel protejaţi, demonii-abjecţi däduseră foc copacului.

— Un biet foc, interveni Birinair. Apropiindu-se de copac, îl lovi uşor cu toiagul. Un petec de cărbune se desprinse dezvelind lemnul alb de dedesubt. Focul puternic consumă totul, murmură el. Aproape că puteau să supravieţuiască. Ăsta e un lemn bun. Fă flacăra puţin mai slabă şi lemnul supravieţuieşte. Cei care au îndrăznit asta abia dacă au fost suficient de puternici. Numărul nu înseamnă nimic. Puterea contează. Bineînţeles. O mică şansă. Sau dacă Hirebrandul ar fi ştiut. Să fi fost pregătit. Ar fi putut pregăti copacul – să-i dea putere. Ar fi putut trăi. Ah! Ar fi trebuit să fiu aici. N-ar fi făcut aşa ceva lemnului aflat în grija mea.

Odată pus focul, explică Tuvor, atacatorii au aruncat pur şi simplu săgeţi aprinse ca să împiedice stingerea flăcărilor şi au aşteptat ca woodhelvenninii disperaţi să încerce să scape. Astfel se explica şirul de trupuri nearse ale celor care fugeau spre sud; aceea fusese direcţia aleasă de ieşire. Apoi, când incendiul devenise prea mare pentru ca woodhelvenninii să

mai reziste, înţeleptul-demon a crăpat copacul ca să-l distrugă definitiv şi ca să-i scuture pe supravieţuitori de pe ramurile sale.

Din nou Birinair vorbi:

— A învăţat. Răzbunarea. Prostul – nu-şi stăpânea propriile puteri. Copacul l-a doborât. Bun lemn.

Chiar arzând şi nu moare. Hirebrandul – un om curajos. A ripostat. Iar… înainte de Profanare lillianrill ar fi putut salva viaţa care mai rămăsese. Rosti ca şi cum ar fi sfidat pe oricine să-l critice: Acum nu. Asta eu nu pot s-o fac.

Dar o clipă mai târziu tonul său arogant se stinse şi el îşi reluă privirile triste asupra copacului distrus ca şi cum l-ar fi rugat în tăcere să-l ierte.

Covenant nu se îndoia de analiza lui Tuvor; se simţea prea îngreşoţat de sânge, de duhoarea grea din jurul lui. Dar Navigatorul nu părea afectat în felul acesta. Plictisit, afirmă:

— Asta nu e fapta lui Drool. Niciun troglodit nu stăpâneşte o asemenea strategie. Vânturi şi nori care să ascundă semnele atacului faţă de orice ajutor s-ar afla prin apropiere. Scut de fier adus de la cine ştie ce distanţă. Un atac cu atât de puţine resurse irosite.

Nu, aici e mâna Zdrobitorului de Suflete de la început până la sfârşit. Piatră şi Mare!

Pe neaşteptate glasul i se frânse şi el se întoarse mormăindu-şi litania în limba uriaşilor ca să se calmeze.

În liniştea care urmă, Quaan întrebă:

— Dar de ce aici? În vocea lui se simţea o undă de panică. De ce să atace locul ăsta?

Ceva din tonul lui Quaan, o nuanţă de isterie situată între curaj şi lipsa de experienţă, îi sperie pe războinicii tineri şi îl readuse pe Prothall din ţinuturile prin care îi rătăceau gândurile. Reacţionând mai degrabă la tulburarea lui Quaan decât la întrebarea lui, Înaltul Nobil zise cu asprime:

— Warhaft Quaan, avem mult de lucru. Caii se vor odihni, dar noi trecem la treabă. Avem de săpat morminte pentru morţi. După ultima lor nenorocire ar fi nepotrivit să înălţăm ruguri. Pune-ţi Eomanul să facă asta. Săpaţi mormintele în poiana dinspre sud – acolo.

Arătă un petic de iarbă la o sută de metri de copacul distrus.

— Noi – se referea la tovarăşii Nobilului – noi vom aşeza morţii în morminte.

Navigatorul îşi întrerupse litania.

— Nu. Îi duc eu. Lăsaţi-mă să-mi arăt respectul.

— Bine, răspunse Prothall. Noi vom face de mâncare şi ne vom evalua situaţia.

Cu o mişcare a capului îl trimise pe Quaan să dea ordine Eomanului. Apoi, întorcându-se spre Tuvor, ceru să fie postate santinele. Tuvor observă că opt Gardieni nu erau suficienţi ca să urmărească fiecare apropiere posibilă pe un teren deschis atât de mare, dar dacă trimitea ranyhyni să colinde separat pe dealurile din jur era posibil să nu fie nevoie să ceară ajutorul Eomanului. După un moment de gândire Primul Mark întrebă ce era de făcut în legătură cu iscoadele lipsă.

— Vom aştepta, răspunse cu greu Prothall.

Tuvor încuviinţă şi se îndepărtă să comunice cu ranyhynii. Stăteau grupaţi în apropiere, privind cu ochi pătimaşi la trupurile arse din jurul copacului. Când Tuvor se apropie de ei, se adunară în jurul lui dornici să facă ceea ce le cerea şi o clipă mai târziu ieşeau în galop din luminiş răspândindu-se în toate direcţiile.

Nobilii descălecară, despachetară sacii cu alimente şi începură să pregătească masa la un mic foc lillianrill pe care Birinair îl aprinse pentru ei. Războinicii duseră toţi caii într-un loc contra vântului faţă de copac, le scoaseră şeile şi îi priponiră. Apoi Eomanul trecu la săpatul gropilor.

Cu multă grijă ca să nu calce vreun trup, Navigatorul se îndreptă spre copac ajungând la placa de fier. Era extrem de grea, dar el o ridică şi o duse dincolo de cercul de cadavre. Acolo începu să aşeze uşor trupurile pe placă, folosind-o ca sanie pentru a transporta morţii la morminte. Din cauza tulburării, pe fruntea lui înaltă se strângeau şi dansau noduri, iar ochii îi luceau de o frenezie periculoasă.

Pentru un timp Covenant fu singurul membru al companiei care nu avea trasată o sarcină. Faptul îl tulbură. Duhoarea morţilor – Baradakas se află undeva printre ei, se gândi el îndurerat, Baradakas şi Llaura şi copiii, copiii!

— Îl făcea să-şi amintească de Woodhelven înalt aşa cum îl lăsase cu zile în urmă:

Înalt şi mândru, mustind de viaţa unui popor cinstit.

Avea nevoie să facă ceva ca să se apere.

Analizând compania, observă că războinicilor le lipseau uneltele de săpat. Aduseseră cu ei doar puţine târnăcoape şi lopeţi; majoritatea încercau să sape cu mâinile sau cu săbiile. Se apropie de copac. În jurul trunchiului erau împrăştiate multe crengi arse, dintre care unele aveau încă miezul solid. Cu toate că fu nevoit să-şi croiască drum printre morţi şi vederea cărnii topite ca ceara peste oasele carbonizate îi răsucea măruntaiele, adună toate crengile pe care nu le putu rupe pe genunchi. Pe acelea le luă de lângă copac, apoi folosi cuţitul său de stonedownor ca să le cureţe şi să facă ţăruşi. Lucrul îi înnegri palmele şi roba albă, iar cuţitul se răsucea periculos în jumătatea sa de mână, însă el insistă.

Dădu ţăruşii războinicilor, care putură să sape mai repede cu ajutorul lor. În loc de morminte individuale săpară şanţuri, fiecare suficient de adânc şi de lung ca să cuprindă zece morţi sau chiar mai mulţi.

Folosind ţăruşii lui Covenant, războinicii reuşeau să termine mormintele mai repede decât le putea umple Navigatorul.

După-amiaza târziu Prothall chemă compania la masă. Deja fuseseră îngropate aproape jumătate din trupuri. Nimeni nu avea chef să mănânce cu plămânii plini de fum acru şi ochii răniţi de carnea chinuită, dar Înaltul Nobil insistă. Covenant consideră acest lucru ciudat până când gustă hrana. Nobilii preparaseră o tocană care nu semăna cu nimic din ceea ce mai mâncase în Tărâm. Aroma ei îi înteţi foamea şi, când o înghiţi, îi alină supărarea. Era prima masă pe care o luau din ziua precedentă şi se pomeni mestecând cu lăcomie.

Cei mai mulţi dintre războinici terminaseră de mâncat şi soarele era pe punctul de a apune, când atenţia le fu atrasă de un strigăt îndepărtat. Santinela plasată cel mai la sud răspunse şi o clipă mai târziu cei doi Gardieni care lipseau sosiră în galop în luminiş. Ranyhynii lor erau scăldaţi în sudoare. Aduceau cu ei doi oameni: o femeie şi un băieţel de vreo patru ani, amândoi woodhelvennini, amândoi părând să fi supravieţuit unei lupte.

Iscoadele îşi spuseră rapid povestea. Ajunseseră în luminişul pustiit şi descoperiseră cărarea pe care încercaseră să scape

woodhelvenninii. Şi observaseră semne că era posibil ca nu toţi locuitorii să fi fost ucişi, întrucât duşmanul plecase – deci nu era urgent să se întoarcă să-i avertizeze pe Nobili – se hotărâseră să caute supravieţuitorii. Şterseseră semnele, astfel încât orice jefuitor care s-ar fi întors să nu-i mai găsească şi porniseră călare spre sud.

Pe la amiază găsiseră femeia şi copilul alergând nebuneşte, aproape fără discernământ. Amândoi păreau răniţi; copilul nu dădea niciun semn că ar fi conştient, iar femeia oscila între luciditate şi incoerenţă. Ea îi recunoscuse pe Gardienii Sângelui drept prieteni, dar nu fusese în stare să le povestească nimic. Însă într-un moment de luciditate susţinuse că un Vindecător Dezlegat locuia la cinci sau zece kilometri distanţă. Sperând să obţină informaţii de la femeie, iscoadele o duseseră la peştera Vindecătorului. Dar peştera era goală – şi părea să fi fost nelocuită timp de mai multe zile. Astfel că Gardienii îi aduseseră pe cei doi supravieţuitori înapoi la Woodhelven înalt.

Cei doi se înfăţişară Nobililor, femeia strângând mâna copilului inconştient. Băiatul privea inexpresiv în jurul lui, fără să observe chipurile şi fără să reacţioneze la voci. Când mâna îi alunecă din cea a femeii, braţul îi căzu moale pe lângă corp; nici nu opuse rezistenţă, nici nu cooperă când ea i-o apucă din nou.

Ochii lui pierduţi păreau nefiresc de întunecaţi, parcă acoperiţi de sânge negru.

Inima lui Covenant se strânse văzându-l. Băiatul putea reprezenta viitorul propriului său fiu, Roger – fiul de care fusese deposedat, îi fusese smuls ca şi cum lepra i-ar fi abrogat calitatea sa de părinte. Copii!

Foul? icni el. Copii?

Paralel cu gândurile lui, femeia rosti brusc:

— El e Pietten fiul lui Soranal. Îi plac caii.

— E adevărat, spuse una dintre iscoade. A călărit în faţa mea şi a mângâiat gâtul ranyhynului.

Dar Covenant nu asculta. Se uita la femeie. Confuz, căuta printre ruinele feţei ei, printre zgârieturi, arsuri, murdărie şi vânătăi. Apoi întrebă ezitant:

— Llaura?

Soarele apunea, dar nu era amurg. Norii înnegurau orizontul

şi seara scurtă se transformă rapid în noapte. Dar când soarele dispăru, aerul deveni mai dens şi mai înăbuşitor, parcă întunericul ar fi năduşit de teamă.

— Da, te cunosc, zise femeia cu o voce chinuită. Tu eşti Thomas Covenant, Necredinciosul şi purtătorul aurului alb. Cel care seamănă cu Berek Jumătate-de-Mână.

Jehannum a spus adevărul. Mare nenorocire s-a abătut. Pronunţă cu deosebită grijă, ca şi cum cuvintele ei s-ar fi balansat pe lama unei săbii: Eu sunt Llaura fiica lui Annamar, Heer din Woodhelven înalt. Probabil iscoadele noastre au fost ucise. Nu am fost avertizaţi. Feri…

Dar pe când încerca să rostească cuvintele echilibrul ei cedă şi se prăbuşi într-un geamăt răguşit, repetat, „uu, uu, uu” – ca şi cum conexiunea dintre creier şi coardele vocale i se întrerupsese, lăsând-o să se lupte frenetic cu incapacitatea de a vorbi. Ochii îi ardeau de concentrare furioasă şi capul i se scutura când încerca să formeze cuvinte. Dar dintre buzele tremurătoare nu ieşea nimic în afară de „uu, uu, uu”.

Gardianul iscoadă zise:

— Aşa era şi când am găsit-o noi. Uneori are momente când poate vorbi. În momentul următor e neputincioasă.

Auzind acest lucru, Llaura se încordă violent şi respinse isteria, contrazicând vorbele iscoadei.

— Sunt Llaura, repetă. Llaura – Heer din Woodhelven înalt. Probabil iscoadele noastre au fost ucise.

Eu sunt Llaura, eu sunt Llaura, insistă ea. Feriţi-vă…

Din nou glasul i se frânse într-un geamăt: Uu, uu. Panica ei spori: Feri… uu, uu, uu. Feri… uu, uu, uu. Eu sunt Llaura. Voi sunteţi Nobili. Trebuie să – uu, uu.

Să – uu, uu, uu.

În timp ce ea se străduia, Covenant privi în jur la cei din companie. Toată lumea se uita atent la Llaura, iar Variol şi Tamarantha aveau lacrimi în ochi.

— Să facă cineva ceva, şopti el îndurerat. Cineva.

Brusc, Llaura păru să se prăbuşească. Strângându-şi gâtul cu mâna liberă, ţipă:

— Trebuie să mă auziţi!

Şi începu să-şi piardă echilibrul.

Când genunchii ei cedară, Prothall păşi înainte şi o prinse. Cu

o forţă sălbatică o apucă de partea de sus a braţelor şi o ţinu în picioare în faţa lui.

— Opreşte-te, ordonă el. Opreşte-te. Nu mai vorbi.

Ascultă şi foloseşte-te de cap ca să-mi răspunzi.

O sclipire de speranţă fulgeră în ochii Llaurei şi se relaxă, până când Prothall o lăsă să stea singură în picioare. Apoi apucă din nou mâna copilului.

— Şi acum, zise calm Înaltul Nobil, privind adânc în ochii ei rătăciţi. Nu eşti nebună. Mintea ta e limpede. Ţi s-a făcut ceva.

Llaura dădu cu înflăcărare din cap: da.

— Când oamenii voştri au încercat să scape, voi aţi fost capturaţi.

Ea înclină din cap: da.

— Tu şi copilul.

Da.

— I-au făcut ceva şi lui?

Da.

— Ştii ce anume?

Ea scutură din cap: nu.

— Vi s-a făcut acelaşi lucru amândurora?

Nu.

— Aşadar, oftă Prothall. Amândoi aţi fost capturaţi în loc să fiţi ucişi. Şi înţeleptul-demon v-a făcut rău.

Llaura aprobă cutremurându-se.

— V-a rănit.

Da.

— Asta a provocat dificultăţile pe care le ai când vorbeşti.

Da!

— Acum capacitatea ta de a vorbi apare şi dispare.

Nu.

— Nu?

Prothall făcu o pauză să se gândească o clipă şi Covenant strigă:

— Pe focurile iadului! Dă-i ceva să scrie.

Llaura scutură din cap şi ridică mâna liberă. Tremura incontrolabil.

Deodată Prothall zise:

— Există anumite lucruri pe care nu le poţi spune.

Da!

— Este ceva ce atacatorii nu vor ca tu să spui.

Da!

— Atunci... Înaltul Nobil ezită de parcă abia îşi putea crede propriile gânduri: Atunci atacatorii ştiau că o să fii găsită – de noi sau de altcineva sosit prea târziu în ajutorul Woodhelvenului înalt.

Da!

— De aceea aţi fugit spre sud, spre Banyan Woodhelven şi Southron Stonedown.

Ea aprobă, dar modul în care o făcu părea să indice că lui îi scăpase esenţialul.

Observând-o, el şopti:

— Pe Cele Şapte! Nu se poate asta. Un astfel de interogatoriu cere timp, iar inima îmi spune că avem puţin. Ce i-au făcut băiatului? De unde au ştiut atacatorii că noi – sau oricine altcineva – vom veni pe aici? Ce cunoştinţe ar putea ea deţine? Cunoştinţe de care un înţelept-demon să se teamă că vor fi dezvăluite? Nu, trebuie să găsim alte mijloace.

Cu coada ochiului Covenant îi văzu pe Variol şi Tamarantha aşezându-şi păturile lângă focul de tabără.

Activitatea lor îl îndepărtă pentru o clipă de Llaura.

Ochii lor aveau o expresie tristă şi ciudat de ascunsă.

Nu o putu descifra, dar dintr-un motiv oarecare îşi reaminti că ei ştiuseră care va fi decizia lui Prothall în privinţa Căutării încă înainte ca această decizie să fie luată.

— Înalte Nobil, zise Birinair băţos.

Concentrat asupra Llaurei, Prothall răspunse:

— Da?

— Ţâncul ăla de Gravelingas, Tohrm, mi-a făcut un dar rhadhamaerl. Aproape că am crezut că-şi bate joc de mine. Am râs pentru că eu nu sunt un căţelandru ca el. Era argilă de leac.

— Argilă de leac? repetă Prothall surprins. Ai?

— Dacă am? Sigur că da. Nu-s prost, să ştii. Am ţinut-o umedă. Tohrm a încercat să mă înveţe. De parcă eu n-aş şti nimic.

Stăpânindu-şi nerăbdarea, Prothall spuse:

— Te rog s-o aduci.

O clipă mai târziu Birinair îi înmână înaltului Nobil un vas mic

de piatră plin cu un nămol sclipitor – argila de leac.

— Ai grijă, murmură Covenant cu glas încărcat de amintiri complexe, o s-o adoarmă.

Dar Prothall nu ezită. În întunericul luminat numai de focul lillianrill al lui Birinair şi de ultimii tăciuni din copacul distrus, scoase puţină argilă de leac.

Solzii săi aurii reflectau lumina focului şi licăreau. Cu blândeţe, întinse nămolul pe fruntea Llaurei, pe obraji şi pe gât.

Covenant era parţial conştient de faptul că Mhoram nu-i mai urmărea pe Prothall şi pe Llaura. Se alăturase lui Variol şi Tamaranthei şi părea că se ceartă cu ei. Stăteau întinşi pe spate unul lângă celălalt, ţinându-se de mână, iar el stătea în picioare deasupra lor parcă încercând să-i ferească de o umbră. Dar ei nu se mişcau. Printre protestele lui, Tamarantha zise slab:

— E mai bine astfel, fiul meu.

Iar Variol murmură:

— Biata Llaura. Asta e tot ce putem face.

Covenant aruncă rapid o privire în jur. Războinicii păreau fascinaţi de interogarea Heerei, dar ochii înfundaţi ai Navigatorului alergau fără o ţintă anume peste luminiş, ca şi cum ar fi întreţesut viziuni primejdioase.

Covenant reveni la Llaura cu un fior prevestitor de rele coborându-i pe şira spinării.

Prima atingere a argilei de leac nu făcu decât să-i sporească nefericirea. Chipul i se tensionă chinuit şi un rictus ca o anticipare a morţii îi întinse buzele într-un ţipăt mut. Dar pe urmă fu scuturată de o convulsie puternică şi criza trecu. Căzu în genunchi şi plânse cu uşurare, ca şi cum i s-ar fi scos din creier lama unui cuţit.

Prothall îngenunche lângă ea şi o cuprinse în braţe, aşteptând-o fără un cuvânt să-şi recapete controlul.

Îi trebuiră câteva clipe ca să se oprească din plâns.

Apoi se smulse, strigând:

— Fugiţi! Trebuie să fugiţi! E o ambuscadă! Sunteţi prinşi în capcană!

Însă avertismentul ei veni prea târziu. În acelaşi moment Tuvor se întoarse alergând de la postul lui, urmat aproape

imediat de celălalt Gardian.

— Pregătiţi-vă de atac, spuse plat Primul Mark.

Suntem înconjuraţi. Ranyhynii au fost izolaţi şi nu ne-au putut anunţa. O să fie luptă. Nu avem timp decât ca să ne pregătim.

Covenant nu reuşi să înţeleagă iminenţa a ceea ce auzise. Prothall împărţi ordine; tabăra începu să se golească. Războinicii şi Gardienii Sângelui săriră în şanţurile încă goale sau se ascunseră în cavitatea de la baza copacului.

— Lăsaţi caii, ordonă Tuvor. Ranyhynii vor răzbate până la ei să-i protejeze dacă va fi posibil.

Prothall îi încredinţă pe Llaura şi pe copil Navigatorului, care îi aşeză singuri într-o groapă şi îi acoperi cu placa de fier. Apoi Prothall şi Mhoram săriră amândoi în şanţul situat cel mai spre sud. Însă Covenant rămase acolo unde era. Ca prin vis, îl urmări pe Birinair stingând ultimii tăciuni ai focului de tabără, apoi instalându-se lângă trunchiul ars al copacului. Covenant avea nevoie de timp ca să înţeleagă ce îi făcuseră Llaurei. Chinul ei îl paraliza.

Mai întâi i se dăduseră informaţii care i-ar fi putut salva pe Nobili – după care fusese făcută incapabilă să comunice acele informaţii. Iar strădaniile ei de a transmite avertismentul nu făcuseră decât să-i asigure eşecul fiindcă Nobilii ar fi încercat să înţeleagă înainte de a fugi. Totuşi ceea ce îi făcuseră era inutil, absurd; capcana ar fi funcţionat şi fără acest lucru. În fiecare aspect al nenorocirii ei Covenant îl putea auzi pe Nobilul Foul râzând.

Atingerea lui Bannor pe umărul lui îl făcu să tresară. Gardianul spuse cu un ton indiferent de parcă ar fi anunţat ora:

— Vino, Prim-Nobil. Trebuie să te ascunzi. E absolut necesar.

Necesar? În sinea lui, Covenant începu să urle:

Tu ştii ce i-a făcut?

Dar când se întoarse îi văzu pe Variol şi pe Tamarantha stând încă întinşi lângă rămăşiţele focului, păziţi de numai doi Gardieni. Cum…? icni el. O să-i omoare!

În acelaşi timp, o altă parte a creierului său insista:

Mie îmi face acelaşi lucru. Exact acelaşi lucru. Mârâi către Bannor:

— Nu mă atinge. Pe toate focurile iadului. Ai de gând să

înveţi vreodată?

Fără nicio ezitare, Bannor îl ridică pe Covenant, îl răsuci şi îi dădu drumul într-unuL dintre şanţuri.

Abia dacă mai era loc pentru el; Navigatorul umplea restul gropii, stând pe vine ca să-şi poată lăsa capul jos. Dar Bannor se înghesui în şanţ în urma lui Covenant, aşezându-se cu braţele goale deasupra Necredinciosului.

Apoi o tăcere plină de fiorii şi junghiurile fricii se aşternu asupra taberei. Abia atunci înţelegerea iminenţei atacului îl izbi pe Covenant. Inima îi tresări; transpiraţia îi inundă fruntea; nervii îi vibrau ca dezgoliţi. Greaţa murdară care îi umplu gâtul aproape că îl sufocă. Încercă s-o îndepărteze înghiţind, dar nu reuşi. Nu! gâfâi el. Nu aşa. N-o s-o fac! Exact la fel, exact ce se petrecuse cu Llaura.

Un ţiuit flămând sfâşie aerul. În urma lui veni tropotul apropierii. Covenant riscă o privire peste marginea şanţului şi văzu luminişul înconjurat de forme negre şi ochi de lavă. Se mişcau lent, dându-le celor asediaţi o ultimă şansă de a-şi gusta sfârşitul. Bătând greoi din aripi deasupra capetelor, imediat în spatele liniei avansânde, se zărea forma întunecată a unei fiare.

Covenant se retrase. Înspăimântat, urmărea atacul ca un exilat, de la distanţă.

Pe măsură ce troglodiţii şi demonii-abjecţi strângeau cercul în jurul luminişului, concentrându-se asupra atacării taberei neajutorate, zidul format de ei se îngroşa, reducând cu fiecare pas şansele companiei de a pătrunde printre rândurile lor. Treptat, apropierea le devenea mai zgomotoasă; băteau pământul ca şi cum ar fi încercat să strivească iarba. Se auzi un val de murmure – pufnituri slabe, şuierături printre dinţii încleştaţi, gâlgâituri, salivări lacome – ce sufla peste morminte ca o expiraţie peste rămăşiţele vieţilor ciopârţite. Troglodiţii gâfâiau ca nişte lunatici torturaţi de dorinţa de a ucide; receptorii nazali ai demonilor fremătau umed. Şi dincolo de celelalte sunete, oribile în liniştea lor, se auzea cântecul funebru bubuitor, sadic al aripilor.

Caii priponiţi începură să necheze. Teroarea clară a sunetului îl împinse pe Covenant să se ridice şi privi suficient de mult ca să vadă că mustangii erau nevătămaţi. Cercul strângându-se

se desfăcuse ca să treacă de ei, iar câţiva troglodiţi rămăseseră în urma atacului să-i dezlege şi să-i captureze. Caii se luptau isteric, dar troglodiţii aveau putere să-i stăpânească.

Apoi atacatorii ajunseră la mai puţin de treizeci de metri de gropi. Covenant se lăsă cât putu de jos.

Abia dacă mai îndrăznea să respire. Întreaga companie se afla în şanţuri, neajutorată.

În clipa următoare un urlet se ridică printre atacatori. Câţiva troglodiţi strigau:

— Numai cinci?

— Toţi caii ăia?

— Trădare!

Furioşi pe numărul neînsemnat al prăzii lor, aproape o treime dintre ei rupseră rândurile şi năvăliră în tabără.

Imediat compania profită de ocazie.

Ranyhynii fluierară. Chemarea lor combinată vibră în aer ca un sunet de trompete. Ţâşniră împreună de la răsărit către caii capturaţi.

Birinair se desprinse de copacul distrus. Cu o răsucire completă a toiagului şi un strigăt, lovi lemnul ars. Copacul erupse în flăcări, aruncând o lumină orbitoare asupra atacatorilor.

Prothall şi Mhoram ieşiră din şanţul lor sudic.

Toiagele lor străluceau albastru de la Focul Nobililor.

Răcnind Melenkurion, îşi îndreptară puterile asupra creaturilor. Cei mai apropiaţi troglodiţi şi demoni se retraseră speriaţi de flăcări.

Războinicii şi Gardienii Sângelui săriră din şanţuri, năvăliră din scorbura copacului. Iar în spatele lor venea silueta ca un turn a lui Lup de Mare Navigatorul Spumei, urlând un preţios cântec de război al uriaşilor.

Cu ţipete de spaimă şi furie, foc, lovituri rapide şi ciocniri de arme, lupta începu.

Compania era depăşită numeric, zece la unu.

Aruncându-şi privirea de la o scenă la alta, Covenant urmări debutul luptei. Gardienii se desfăşurară imediat, câte doi pentru apărarea fiecărui Nobil, unul lângă Birinair şi un altul, Bannor, păzind şanţul în care stătea Covenant. Războinicii formară rapid grupe de cinci. Apărându-şi unul altuia spatele îşi

croiră drum prin linia atacatorilor. Mhoram şarjă pe laterale, încercând să găsească înţelepţii sau conducătorii inamicului. Prothall stătea în centrul bătăliei ca să ofere companiei un punct de regrupare. Striga în jur avertismente şi ordine.

Dar Navigatorul lupta singur. Lovea nebuneşte ca un luptător viking, izbind cu pumnii, cu picioarele, aruncând cu tot ce îi cădea la îndemână. Strigătul lui de război se transformă într-un mârâit mânios prelung, pătrunzător; paşii lui enormi îl menţineau în focul luptei. La început păru destul de puternic ca să facă singur faţă întregii hoarde. Dar curând forţa incredibilă a troglodiţilor se făcu simţită. Săriră pe el în cete; patru dintre ei izbutiră să-l doboare. Se ridică iar într-o clipă, azvârlind în jurul său trupurile ca pe nişte păpuşi. Dar era limpede că dacă l-ar fi atacat suficient de mulţi troglodiţi împreună ar fi fost pierdut.

Variol şi Tamarantha se aflau într-un pericol cu nimic mai redus. Stăteau nemişcaţi în calea bătăliei, iar cei patru Gardieni ai lor se străduiau din răsputeri să-i apere. Unii dintre atacatori aruncau săgeţi; Gardienii le deviau cu dosul mâinii. Urmară suliţe, apoi troglodiţii şarjară cu săbii şi măciuci. Neînarmaţi şi lipsiţi de ajutoare, Gardienii Sângelui răspundeau cu viteză, echilibru, îndemânare, cu lovituri perfect plasate. Păreau să aibă un succes imposibil. Curând un mic cerc de troglodiţi morţi sau inconştienţi îi înconjura pe cei doi Nobili. Dar, la fel ca Navigatorul, erau şi ei vulnerabili unui atac concertat.

La ordinul lui Prothall, un grup de războinici se deplasă în ajutorul celor patru Gardieni.

Covenant întoarse ochii.

Îl descoperi pe Mhoram angajat într-o competiţie ciudată cu treizeci sau patruzeci de demoni-abjecţi. Demonii năvălitori erau puţini în comparaţie cu troglodiţii – formaseră o falangă în spatele celui mai înalt membru, înţeleptul lor – o falangă care le permitea să-şi concentreze întreaga energie în conducător. Înţeleptul purta un iatagan cu lama în flăcări, iar Mhoram i se opunea cu toiagul său incandescent. Încleştarea împrăştia scântei fierbinţi care orbeau şi pârleau aerul.

Apoi un vârtej al bătăliei alunecă spre şanţul lui Covenant. Câteva siluete săriră peste el; Bannor se lupta ca un derviş să

îndepărteze lăncile. O clipă mai târziu îi sări în ajutor un războinic. Era femeia woodhelvennină care îi fusese alocată lui Covenant. Ea şi Bannor luptau ca să-l ţină în viaţă.

Îşi strânse mâinile la piept, protejându-şi inelul.

Degetele sale apucară inconştient metalul.

Printre picioarele întunecate îl zări pe Prothall, văzu că Înaltul Nobil era atacat. Folosindu-şi toiagul în flăcări ca pe o lance, se lupta cu grifonul. Aripile fiarei aproape că îl răsturnară din picioare, însă el se menţinu pe poziţie şi izbi în sus cu focul său albastru. Dar pe grifon stătea călare un alt înţelept-demon.

Creatura folosi un toiag negru ca să pareze loviturile înaltului Nobil.

În timp ce Covenant privea, disperarea conflictului crescu. Siluete cădeau, se ridicau şi cădeau din nou.

Sângele picura peste el. Dincolo de luminiş, Navigatorul se ridică în picioare de sub o hoardă de troglodiţi şi fu imediat măturat. Prothall căzu într-un genunchi sub forţa combinată a atacatorilor săi. Falanga demonilor-abjecţi îl împingea pe Mhoram constant în spate; cei doi Gardieni care îl însoţeau erau forţaţi să-i apere spatele.

Covenant îşi simţi gâtul sufocat de nisip.

Deja căzuseră doi dintre războinici printre troglodiţii din jurul lui Variol şi al Tamaranthei. La un moment dat un Gardian se pomeni, atât el, cât şi Tamarantha în spatele lui, atacaţi simultan de trei troglodiţi cu lănci. Gardianul rupse prima lance cu o secerare a mâinii şi sări mult deasupra celei de-a doua, lovindu-l cu picioarele în faţă pe purtătorul ei. Dar nici măcar viteza lui incredibilă nu era suficientă. Al treilea troglodit îl prinse de braţ. Revenind imediat în luptă, primul îşi înnodă degetele lungi pe glezna Gardianului. Cei doi îl întinseră pe prizonier între ei, iar tovarăşul lor ţinti cu lancea în stomac.

Covenant privi înmărmurit de neputinţă cum Gardianul se luptă cu troglodiţii, trăgându-i suficient de aproape unul de altul ca să evite traiectoria lăncii. Vârful ei îi zgârie spatele. În clipa următoare îi izbi în vintre pe ambii atacatori. Ei îl scăpară şi se retraseră împleticit. Căzu la pământ şi se rostogoli. Dar trogloditul din mijloc îl surprinse cu o lovitură de picior atât de puternică încât îl azvârli departe de Tamarantha.

Răcnindu-şi triumful, troglodítul se aruncă înainte cu lancea ridicată sus în ambele mâini ca s-o împlânte în Nobila culcată.

Tamarantha!

Primejdia în care se afla ea copleşi frica lui Covenant. Fără să se gândească, părăsi siguranţa şanţului său şi porni spre ea. Era atât de bătrână şi fragilă încât nu se putu abţine.

Femeia woodhelvennină strigă:

— Jos!

Apariţia lui subită deasupra solului îi distrase atenţia, oferind adversarilor ei o ţintă. Drept rezultat nu reuşi să pareze o sabie care îi pătrunse în coaste. Dar Covenant nu o văzu. Alerga deja spre Tamarantha – deja prea târziu.

Troglodítul îşi coborî lancea.

În ultima clipă, Gardianul o salvă pe Tamarantha aruncându-se lângă ea şi primind lancea în spatele său.

Covenant se aruncă asupra troglodítului şi încercă să-l înjunghie cu cuţitul lui de piatră. Lama i se răsuci în jumătatea de mână; nu reuşi decât să zgârie omoplatul creaturii.

Cuţitul îi căzu dintre degetele contorsionate.

Troglodítul se răsuci şi îl doborî la pământ cu o palmă. Lovitura îl paraliză pe moment, dar Bannor îl salvă atacând creatura. Troglodítul contră parcă impulsionat, inspirat de succesul său împotriva Gardianului ucis. Respinse atacul lui Bannor, îl prinse cu braţele lui lungi şi puternice şi începu să-l strângă. Bannor izbi ochii şi urechile troglodítului, dar creatura înnebunită continuă să strângă.

Furia incipientă vuia în urechile lui Covenant. Încă pe jumătate năucit, se avântă spre silueta nemişcată a Tamaranthei şi smulse toiagul de lângă ea. Ea nu făcu nicio mişcare şi el nu îi ceru permisiunea. Întorcându-se, roti toiagul cu sălbăticie deasupra capului şi îl coborî cu toată puterea pe ceafa troglodítului.

Energii albe şi stacojii izbucniră într-o explozie tăcută. Troglodítul muri pe loc.

Focul îl orbi pe moment pe Covenant. Dar recunoscu nuanţa roşie bolnăvicioasă a flăcării. Când ochii i se limpeziră se holbă la mâinile lui, la inel.

Nu-şi amintea să-l fi dezlipit de pe clingorul de pe piept. Dar stătea pe inelar şi vibra roşu sub influenţa lunii acoperite de

nori.

Un alt troglodit se repezi asupra lui din iureşul bătăliei. Instinctiv lovi creatura cu toiagul. Aceasta se prăbuşi într-un fulger luminos în întregime stacojiu.

Văzând asta, vechea lui furie erupse. Mintea i se goli din cauza violenţei. Urlând „Foul!” ca şi cum Dispreţuitorul s-ar fi aflat în faţa lui, atacă grosul încăierării.

Biciuind în jur ca un nebun, doborî un alt troglodit şi încă unul şi încă unul. Dar nu urmărea încotro se îndreaptă. După a treia lovitură căzu într-un şanţ. Zăcu mult timp în groapă, ca un mort. Când în cele din urmă se ridică în picioare, tremura de repulsie.

Deasupra lui, bătălia se consuma febril. Nu putea evalua câţi dintre atacatori fuseseră ucişi sau schilodiţi.

Dar se ajunsese la un fel de punct culminant; compania îşi schimbase tactica. Prothall alergă de la grifon în ajutorul Navigatorului. Iar când uriaşul se ridică, se întoarse, plin de sânge, să lupte cu grifonul şi Prothall i se alătură lui Mhoram împotriva demonilor. Bannor stătea lângă Covenant; însă Quaan îi ghidă pe supravieţuitorii Eomanului său să formeze un zid în jurul lui Variol şi al Tamaranthei.

Un moment mai târziu, ranyhynii emiseră o chemare răsunătoare. Caii fiind eliberaţi, se alăturară şi ei luptei. Iar în timp ce copitele şi dinţii lor striveau şi muşcau troglodiţi, Prothall şi Mhoram împreună îşi fluturară toiegele ca să blocheze lovitura de sus în jos a înţeleptului. Iataganul său înflăcărat se sparse în fragmente de lavă şi reculul energiei îl doborî pe demon. Imediat creaturile schimbară forma falangei, prezentând un nou conducător. Dar cei mai puternici dintre ei căzuseră şi începură să cedeze.

În cealaltă parte a câmpului de luptă Navigatorul îl luă pe grifon prin surprindere. Fiara îi hărţuia pe războinicii adunaţi în jurul lui Variol şi al Tamaranthei. Cu un răcnet, Navigatorul ţâşni în sus şi îşi împreună braţele într-o îmbrăţişare a morţii în jurul corpului grifonului. Greutatea lui îl trase la pământ; se rostogoliră şi se luptară pe iarba alunecoasă de la sânge. Demonul călare fu aruncat jos şi Quaan îl decapită înainte ca el să-şi poată ridica toiagul.

Grifonul urlă hidos de furie şi durere, încercă să se

răsucească în strânsoarea Navigatorului ca să-l ajungă cu ghearele şi dinţii. Dar uriaşul îl strângea din toate puterile, echilibrându-se în tăcere împotriva smuciturilor şi străduindu-se să-l omoare înainte ca aceasta să reuşească să se întoarcă şi să-l sfâşie.

În cea mai mare parte reuşi. Aplică o apăsare furioasă şi auzi oasele trosnind cu zgomot în spatele fiarei. Grifonul scuipă un ţipăt final şi muri. Pentru o clipă Navigatorul se odihni lângă cadavru, gâfâind aspru. Apoi se sculă greoi. Fruntea îi fusese tăiată de gheare până la os.

Dar nu se opri. Cu sângele curgându-i în ochi, alergă şi se aruncă cu tot trupul în falanga îngustă a demonilor-abjecţi. Formaţia se destrămă la impact.

Imediat, demonii aleseră să fugă. Înainte ca Navigatorul să se ridice în picioare ei plecaseră, dispărând în întuneric.

Dezertarea lor păru să sece curajul nebunesc al troglodiţilor. Creaturile gregare nu mai erau în stare să înfrunte focul Nobililor. Panica se răspândi printre ei dinspre toiegele fluturate, aruncând fulgere în inimile lor deodată uscate ca iasca.

Un ţipăt de eşec străbătu asaltul. Troglodiţii se puseră pe fugă.

Urlându-şi supărarea, se împrăştiară de lângă copacul arzând. Alergară smucindu-şi grotesc încheieturile grosolane, dar forţa şi lungimea membrelor le dădea viteză. În câteva secunde ultimul dintre ei dispăruse din luminiş.

Navigatorul se repezi după ei. Strigând blesteme de-ale uriaşilor îi alungă pe fugari de parcă ar fi vrut să-i zdrobească sub picioare. Dispăru rapid în întuneric şi curând nu mai putu fi auzit. Dar din când în când veneau din noapte ţipete slabe atunci când prindea vreun troglodit evadat.

Tuvor îl întrebă pe Prothall dacă nu ar fi bine ca unii dintre Gardienii Sângelui să i se alăture Navigatorului, dar Înaltul Nobil scutură din cap.

— Am făcut destul, oftă el. Aminteşte-ţi de Legământul Păcii.

Timp de câteva momente de epuizare şi uşurare, compania stătu în linişte subliniată de horcăitul respiraţiilor lor şi gemetele troglodiţilor răniţi. Nimeni nu se mişca; în urechile lui Covenant liniştea suna ca o rugăciune. Nesigur pe picioare, se

săltă din şanţ.

Privind în jur cu ochi sticloşi, făcu evaluarea victimelor bătăliei.

Troglodiţii împânzeau tabăra în grămezi contorsionate – aproape o sută, morţi, muribunzi sau inconştienţi – şi sângele lor uda totul ca o rouă a morţii.

Erau şi zece demoni-abjecţi morţi. Cinci războinici nu aveau să mai călărească vreodată cu Eomanul lor şi nimeni de sub comanda lui Quaan nu scăpase neatins.

Dar dintre Gardienii Sângelui nu căzuse decât unul.

Cu un geamăt care îi dezminţea cuvintele, Înaltul Nobil Prothall spuse:

— Suntem norocoşi.

— Norocoşi? repetă Covenant cu vagă neîncredere.

— Suntem norocoşi. Un accent furios sublinia hârâitul reumatic al glasului lui Prothall: Gândeşte-te că am fi putut muri cu toţii. Gândeşte-te că un asemenea atac ar fi avut loc pe lună plină. Gândeşte-te că în timp ce mintea lui Drool e ocupată cu asta, nu îşi mai întăreşte apărarea din Muntele Tunetului. Am plătit…

— Se sufocă pentru o clipă – am plătit puţin pentru vieţile şi speranţele noastre.

Covenant nu răspunse pe moment. Imaginile violenţei îl ameţeau. Toţi woodhelvenninii muriseră, troglodiţii, demonii-abjecţi, războinicul care alesese să-l apere pe el. Nici măcar nu-i ştiuse numele. Navigatorul ucisese – el însuşi ucisese cinci… cinci.

Tremura, dar simţea nevoia să vorbească, simţea nevoia să se justifice. Oroarea îi făcea greaţă.

— Navigatorul are dreptate, rosti răguşit. Asta e fapta lui Foul.

Nimeni nu păru să-l audă. Gardienii se duseră la ranyhyni şi aduseră calul camaradului lor căzut aproape de foc. Ridicând cu blândeţe trupul bărbatului, îl aşezară pe spatele ranyhynului şi îl fixară cu benzi de clingor. Apoi împreună îi aduseră în tăcere un ultim salut şi ranyhynul plecă în galop ducându-şi călăreţul mort înspre Munţii Westron şi Pasul Gardienilor – acasă.

— Foul a pus la cale totul.

Când ranyhynul dispăru în noapte, unii dintre Gardieni începură să îngrijească rănile cailor lor în timp ce alţii îşi reluară misiunea de santinele.

Între timp războinicii umblau printre troglodiţi, căutându-i pe cei vii printre morţi. Toţi care nu erau răniţi mortal erau târâţi şi alungaţi din tabără.

Pe restul îi îngrămădiră la nord de copac pentru un rug funerar.

— Asta poate să însemne două lucruri. Covenant se luptă să-şi stăpânească tremurul din glas: Este exact ce îmi face şi mie. O lecţie – ca aceea dată Llaurei.

Foul ne spune ce ne face pentru că e sigur că faptul că noi ştim nu ne e de niciun folos. Vrea să ne stoarcă de toată disperarea pe care o putem atinge.

Cu ajutorul a doi războinici, Prothall îi eliberă pe Llaura şi Pietten din mormântul lor. Llaura părea la limita epuizării; practic stătea în picioare ca în transă. Dar micul Pietten îşi plimbă mâinile peste iarba udă de sânge, apoi îşi linse degetele.

Covenant se întoarse cu un geamăt.

— Al doilea lucru este că Foul vrea cu adevărat ca noi să ajungem la Drool. Morţi sau nu. L-a păcălit pe Drool să ne atace astfel ca să nu mai poată fi ocupat să se apere. Deci Foul trebuie să ştie ceea ce facem, chiar dacă Drool nu ştie.

Prothall părea tulburat de ocazionalele ţipete din depărtare, însă Mhoram nu le observa. În timp ce restul companiei îşi vedea de treburi, Nobilul îngenunche lângă Variol şi Tamarantha. Se aplecă asupra părinţilor lui şi sub roba pătată de sânge trupul îi era rigid.

— Îţi spun, totul face parte din planul lui Foul. Pe focurile iadului! Mă ascultă cineva?

Brusc, Mhoram se ridică şi se întoarse cu faţa spre Covenant. Se mişca de parcă ar fi fost pe punctul de a azvârli un blestem în capul lui Covenant. Dar ochii îi erau plini de lacrimi şi zise cu glas plângător:

— Sunt morţi. Variol şi Tamarantha, părinţii mei – tatăl şi mama mea, cu trup şi suflet.

Covenant putu să vadă nuanţa morţii pe pielea lor bătrână.

— Nu se poate! strigă unul dintre războinici. Eu am văzut. Nu

i-a atins nicio armă. Erau păziţi de Gardienii Sângelui.

Prothall se grăbi să-i examineze pe cei doi Nobili.

Le atinse inimile şi capetele, apoi se înclină şi oftă:

— Şi totuşi.

Şi Variol şi Tamarantha zâmbeau.

Războinicii se întrerupseră din ceea ce făceau; în linişte, Eomanul lăsă la o parte propria oboseală şi suferinţă şi se înclinară cu respect în faţa lui Mhoram şi a morţilor lui. Ghemuindu-se, Mhoram îi ridică pe amândoi în braţe. Oasele lor subţiri erau uşoare în îmbrăţişarea sa, ca şi cum şi-ar fi pierdut greutatea muritorilor. Pe obrazul lui lacrimile sclipeau portocalii, dar umerii îi erau nemişcaţi, nescuturaţi de suspine, susţinându-şi părinţii.

Mintea lui Covenant fu acoperită de nori. Rătăcea prin ceaţă şi vorbele îi erau smulse de vânturi.

— Vreţi să-mi spuneţi că noi… că eu…? Pentru câteva cadavre?

Mhoram nu dădu niciun semn că ar fi auzit. Dar o încruntare trecu ca un spasm pe faţa lui Prothall, iar Quaan păşi imediat alături de Necredincios, apucându-l de cot şi şoptindu-i în ureche:

— Dacă mai vorbeşti, îţi rup braţul.

— Nu mă atinge, replică Covenant. Dar vocea lui nu avea forţă. Se supuse, răsucindu-se prin ceaţa rătăcirii.

În jurul lui, compania adoptă o atitudine de ritual.

Lăsându-şi toiagul în grija unuia dintre războinici, Înaltul Nobil Prothall recuperă toiegele Nobililor morţi şi le ţinu ca o ofrandă pe braţe. Mhoram se îndreptă spre copac strângându-i pe Variol şi pe Tamarantha în poziţie verticală în îmbrăţişarea lui. Liniştea vibra dureros. După un timp începu să cânte. Melodia sa aspră ofta ca un râu, iar el abia dacă se auzea mai tare decât scurgerea apei între malurile tăcute.

Moartea seceră frumuseţea lumii – adună recoltele vechi pentru a le grăbi pe cele noi.

Stai liniştită, inimă:
Păstrează pacea.
Creşterea e mai bună decât descompunerea:
Aud coasa care desparte viaţa de viaţă.
Stai liniştită, pace:

Stăpâneşte inima.

Moartea trece mai departe – face loc progresului vieţii şi timp pentru viaţă.

Să urăşti omorul, nu moartea.

Stai liniştită, inimă:

Să nu dojeneşti.

Păstrează pacea şi durerea şi stai liniştită.

Când termină, umerii îi tresăltară ca şi cum ar fi fost incapabili să-şi poarte povara fără să ofere măcar un suspin morţilor.

— Ah, Creatorule! strigă cu o voce încărcată de suferinţa pierderii ireparabile. Cum îi pot onora?

Inima mea e lovită şi lucrarea pe care o am de făcut mă consumă. Trebuie să îi onoraţi voi – căci şi ei v-au onorat pe voi.

La marginea cercului de lumină a focului, ranyhynul Hynaril necheză ca un strigăt de durere. Superba iapă dereşă dădu înapoi şi bătu aerul cu picioarele dinainte, apoi se întoarse şi galopă către est.

Mhoram murmură iarăşi:

Stai liniştită, inimă:

Să nu dojeneşti.

Păstrează pacea şi durerea şi stai liniştită.

Uşor, îl lăsă pe Variol pe iarbă şi o ridică pe Tamarantha în ambele braţe. Strigând răguşit „Adio!”

O aşeză în despicătura copacului arzând. Înainte ca flăcările să-i înnegrească pielea ridată de vârstă îl ridică şi pe Variol, aşezându-l lângă ea, strigând din nou „Adio!”. Zâmbetele lor îngemănate mai putură fi zărite un timp înainte ca focul să le ascundă. Astfel îşi desăvârşiră împreună existenţa.

Morţi, gemu Covenant. Acel Gardian ucis. O, Mhoram! În confuzia sa nu putea face distincţie între durere şi mânie.

Cu ochii acum uscaţi, Mhoram se întoarse la companie şi privirea lui păru să se concentreze asupra lui Covenant.

— Prieteni, liniştiţi-vă inimile, zise el alinător. Pacificaţi-vă toate durerile. Variol şi Tamarantha s-au stins. Cine ar putea tăgădui? îşi cunoşteau momentul morţii. Au citit apropierea sfârşitului în cenuşa din Woodhelven Irlait şi au fost fericiţi să ne slujească pe noi cu somnul lor cel din urmă. Au ales să

atragă atacul asupra lor pentru ca noi să putem trăi. Cine poate să spună că provocarea pe care au înfruntat-o nu a fost măreaţă? Amintiţi-vă de Legământ şi păstraţi Pacea.

Laolaltă, Eomanul le dădu salutul de despărţire, cu braţele deschise larg descoperindu-şi parcă inima în faţa morţilor. Quaan strigă:

— Adio!

Apoi îşi duse războinicii înapoi la munca de adunare a troglodiţilor şi de îngropare a woodhelvenninilor rămaşi.

După ce Eomanul plecă, Înaltul Nobil Prothall îi spuse lui Mhoram:

— Toiagul Nobilului Variol. De la tată la fiu. Ia-l.

Dacă supravieţuim acestei Căutări şi ajungem să trăim vremuri de pace, stăpâneşte-l. A fost toiagul unui Înalt Nobil.

Mhoram îl acceptă cu o plecăciune.

Prothall făcu o scurtă pauză, nehotărât, apoi se întoarse spre Covenant.

— Ai folosit Toiagul Nobilei Tamarantha. Ia-l şi foloseşte-l din nou. Îl vei găsi pregătit să ajute inelul tău mai mult decât toiagul tău de Hirebrand. Lillianrill lucrează pe alte căi decât Nobilii, iar tu eşti Prim-Nobil, Thomas Covenant.

Amintindu-şi strălucirea roşie care izbucnise din lemn şi ucisese, Covenant zise:

— Arde-l.

O undă de primejdie strânse ochii lui Mhoram.

Dar Prothall ridică uşor din umeri şi duse toiagul Nobilei Tamarantha la foc, aşezându-l în despărţitura copacului.

O clipă, capetele de metal ale toiagului luciră ca şi cum ar fi fost coclite. Atunci Mhoram strigă:

— Feriţi copacul!

Repede, compania se îndepărtă în siguranţă de loviturile înflăcărate.

Toiagul trosni scurt, ca o rupere a legăturilor.

O flacără albastră explodă în despicătură şi copacul distrus căzu pe pământ în bucăţele, prăbuşindu-se ca şi când miezul său ar fi fost în cele din urmă ucis.

Grămada de lemn ardea cu furie.

De la distanţă, Covenant îl auzi pe Birinair pufnind:

— Fapta Necredinciosului.

De parcă ar fi fost o calomnie. Nu mă atinge, murmură el în sinea lui.

Îi era teamă să gândească. În jurul lui, bezna pândea ca aripile de corbi făcute din miez de noapte. Orori îl ameninţau; se simţea ca zămislit de vârcolaci. Nu putea suporta culoarea de sânge a inelului, nu putea suporta ceea ce devenise. Se uită de jur împrejur parcă în căutarea unui scandal.

Pe neaşteptate Lup de Mare Navigatorul Spumei se întoarse.

Apăru din noapte ca întruparea unui masacru – o imagine a măcelului. Era plin de sânge din cap până-n picioare, o mare parte fiind propriul lui sânge. Rana din frunte îi acoperea faţa cu un văl întunecat, umed şi prin acea pată ochii păreau obosiţi şi chinuiţi. Bucăţi de carne de troglodit încă îi mai atârnau pe degete.

Pietten arătă înspre uriaş şi îşi răsuci buzele într-un rânjet care îi dezveli dinţii. Imediat Llaura îl apucă de mână, trăgându-l spre patul pe care războinicii îl pregătiseră pentru ei.

Prothall şi Mhoram se îndreptară plini de solicitudine spre uriaş, dar el îşi croi drum printre ei către foc. Îngenunche lângă flacără ca şi cum sufletul său ar fi avut nevoie de căldură, iar geamătul lui atunci când se prăbuşi în genunchi suna ca o stâncă plesnind.

Covenant profită de ocazie şi se apropie de uriaş.

Durerea vizibilă a Navigatorului aduse suferinţa lui confuză, mânioasă, la un punct în care se cerea exprimată. El însuşi ucisese cinci troglodiţi, cinci! Inelul lui era plin de sânge.

— Ei bine, mârâi el, trebuie să fi fost amuzant. Sper că eşti fericit.

Din cealaltă parte a taberei Quaan şuieră ameninţător. Prothall se apropie de Covenant şi spuse blând:

— Nu-l chinui. Te rog. El e uriaş. Asta e caamora, focul durerii. Nu am avut parte de destulă suferinţă în noaptea asta?

Am ucis cinci troglodiţi! strigă Covenant cu furie inconştientă.

Dar Navigatorul vorbea ca hipnotizat de foc, incapabil să-i audă. Vocea avea o intonaţie ca de bocet; îngenunche în faţa focului într-o atitudine de lamentaţie.

— Ah, fraţi şi surori, m-aţi văzut? M-ai văzut, popor al meu?

Aici am ajuns. Uriaşilor, nu sunt singur. Vă simt în mine, simt voinţa voastră într-a mea. Nici voi nu aţi fi făcut altfel – nu aţi fi simţit altfel decât am simţit eu, suferinţa voastră nu ar fi fost altfel decât a mea. Iată rezultatul. Piatră şi Mare! Forţa noastră s-a redus. Ne-am pierdut Casa şi prin slăbirea seminţei am devenit mai puţini decât eram. Oare rămânem noi credincioşi, chiar şi acum? Credincioşi? Poporul meu, poporul meu, dacă stabilitatea duce aici? Uitaţi-vă la mine! Mă consideraţi demn de admiraţie? Duhnesc a ură şi a moarte fără rost.

Un fior rece străbătu vorbele sale. Dându-şi capul pe spate, începu o incantaţie joasă. Cântecul funebru continuă până când Covenant ajunse pe punctul de a izbucni în urlete. Ar fi vrut să-l strângă în braţe sau să-l lovească pe uriaş numai să-l facă să înceteze. Degetele îl mâncau de turbare crescândă. Opreşte-te! Gemu. Nu mai suport!

O clipă mai târziu, Navigatorul lăsă capul în jos şi tăcu. Rămase mult timp nemişcat, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru ceva. Apoi întrebă monoton:

— Cine s-a pierdut?

— Foarte puţini, răspunse Prothall. Vitejia ta ne-a slujit bine.

— Cine? mormăi Navigatorul.

Cu un oftat, Prothall îi numi pe cei cinci războinici, pe Gardianul Sângelui, pe Variol şi pe Tamarantha.

— Piatră şi Mare! strigă uriaşul. Cu un spasm al umerilor, îşi aruncă mâinile în foc.

Războinicii icniră; Prothall încremeni alături de Covenant. Dar aceasta era caamora uriaşilor şi nimeni nu îndrăznea să intervină.

Chipul Navigatorului se încordă în agonie, dar se menţinu nemişcat. Ochii păreau să i se umfle în orbite; însă îşi ţinu mâinile în foc ca şi cum flăcările ar fi putut să vindece sau cel puţin usuce sângele de pe ele, să cauterizeze dacă nu să aline pata vieţilor luate. Dar durerea era vizibilă pe fruntea lui. Pulsul greu rupse crusta rănii; un nou val de sânge i se scurse în ochi şi pe obraji până în barbă.

Gâfâind – Pe focurile iadului! Pe focurile iadului!

— Covenant se desprinse de lângă Prothall. Înţepenit, se apropie de uriaşul îngenuncheat. Cu un efort teribil care îi făcu glasul să sune caustic în ciuda intenţiilor sale, rosti:

— Acum cineva chiar ar trebui să râdă de tine.

Capul lui abia dacă ajungea la umărul uriaşului.

Pentru o clipă Navigatorul nu dădu niciun semn că ar fi auzit. Dar apoi umerii i se înmuiară. Cu un efort lent, de parcă ar fi ezitat să se oprească din autotortură, îşi retrase mâinile. Erau intacte – dintr-un motiv oarecare pielea lui era impenetrabilă flăcărilor – dar sângele dispăruse de pe ele; erau curate ca şi cum ar fi fost spălate.

Degetele îi erau încă amorţite de durere şi le mişcă chinuit înainte de a-şi întoarce faţa însângerată către Covenant. Ca şi cum ar fi invocat o sentinţă de condamnare, întâlni privirea şocată a Necredinciosului şi întrebă:

— Tu nu simţi nimic?

— Să simt? gemu Covenant. Am lepră.

— Nici măcar pentru micul Pietten? Un copil?

Invocarea îl făcu pe Covenant să-şi arunce braţele în jurul uriaşului, acceptând înspăimântătoarea sa simpatie ca pe un fel de răspuns la dilema sa. Dar ştia că asta nu era suficient, ştia în adâncul măduvei sale de lepros că nu era destul.

— Şi noi i-am ucis, şopti răguşit. Eu am ucis – nu sunt altfel decât ei.

Se întoarse brusc, îndepărtându-se în întuneric ca să-şi ascundă ruşinea. Câmpul de luptă era un teren potrivit pentru el; nările sale erau imune la duhoarea morţii. După un timp se împiedică şi se întinse printre morţi, peste sângele înconjurat de morminte şi ruguri funerare.

Copii! El era cauza ţipetelor şi agoniei lor. Foul atacase Woodhelven înalt din cauza inelului său de aur alb.

Nu din nou… n-o s-o fac… Glasul îi era golit de lacrimi.

N-o să mai ucid.

18

CÂMPIILE LUI RA

În ciuda câmpului de luptă – în ciuda mirosului acru de fum, carne şi energie, în ciuda şanţurilor din apropiere unde morţii erau îngropaţi ca nişte buşteni carbonizaţi de agonie, îngrămădiţi în pământ ca un rezervor de durere pentru care acum numai pământul mai putea găsi un folos sau o finalitate, în ciuda propriilor sale frământări interioare şi a pământului bătătorit – Covenant dormi. Pe tot restul nopţii ceilalţi supravieţuitori ai luptei munciră să îngroape sau să incinereze morţii, dar Covenant dormi. Subconştientul neobosit se ridică din interiorul său într-o enumerare continuă de SVE şi îşi petrecu odihna rostind prin vis tura de verificare rigidă: braţul stâng de la umăr la încheietura mâinii, palma stângă şi dosul ei, fiecare deget, braţul drept, cămaşa, pieptul, piciorul stâng…

Se trezi întâmpinând o dimineaţă cu aspectul unui cavou inconfortabil. Scuturându-se şi ridicându-se în picioare, descoperi că toată munca de înmormântare fusese terminată; toate şanţurile fuseseră umplute, acoperite cu pământ şi se plantase deasupra lor câte un lăstar pe care Birinair îl găsise pe undeva. Acum cei mai mulţi dintre războinici stăteau întinşi pe jos, obosiţi, căutându-şi ultimele rezerve de putere. Dar Prothall şi Mhoram erau ocupaţi cu gătitul dejunului, iar Gardienii examinau şi pregăteau caii.

Un val de dezgust potopi chipul lui Covenant – dezgust faţă de faptul că nu-şi făcuse partea lui de muncă. Îşi privi roba; pânza era ţeapănă şi înnegrită de sânge uscat. Un veştmânt potrivit pentru un lepros, se gândi, pentru un proscris.

Ştia că trecuse timpul luării unei decizii. Trebuia să se hotărască în privinţa poziţiei sale în imposibila dilemă. Proptit în toiag în zorile sepulcrale, simţea că ajunsese la sfârşitul eschivărilor sale. Îşi pierduse obiceiurile autoprotectoare, pierduse posibilitatea de a alege să-şi ascundă inelul, îşi pierduse chiar şi ghetele solide – şi vărsase sânge. Adusese pieirea asupra Woodhelven înalt. Fusese atât de preocupat de fuga de nebunie încât nu observase nebunia spre care îl îndreptase fuga lui.

Trebuia să continue să se mişte; învăţase asta.

Dar să continue astfel ridica aceeaşi problemă insurmontabilă. Să participe şi să înnebunească. Sau să refuze să participe şi să înnebunească. Trebuia să ia o decizie, să

găsească undeva o bază solidă şi să se agaţe de ea. Nu putea accepta Tărâmul – dar nici nu-l putea nega. Fără el, ar fi fost prins în capcană ca Llaura – forţat de toanele dispoziţiei lui Foul să se piardă pe sine tocmai pentru a evita să se piardă pe sine.

Apoi Mhoram ridică ochii din oala în care mesteca şi văzu dezgustul şi tristeţea de pe chipul lui Covenant. Cu blândeţe, Nobilul întrebă:

— Ce te frământă, prietene?

O clipă, Covenant se holbă la Mhoram. Nobilul părea că îmbătrânise peste noapte. Fumul şi murdăria bătăliei îi marcau faţa, accentuându-i ridurile de pe frunte şi din jurul ochilor ca o agravare bruscă a oboselii şi decăderii. Ochii păreau opaci de epuizare. Dar buzele îşi păstraseră amabilitatea, iar mişcările, deşi învăluite de o robă ruptă şi plină de sânge, erau sigure.

Instinctiv Covenant se închise în sine la tonul cu care Mhoram îi spusese „prietene”. Nu-şi permitea să fie prietenul nimănui. De asemenea îşi înăbuşi impulsul de a întreba ce determinase toiagul Tamaranthei să devină atât de violent în mâinile sale.

Se temea de răspunsul la această întrebare. Ca să-şi acopere tresărirea se întoarse şi porni în căutarea Navigatorului.

Uriaşul stătea cu spatele la ultimul fragment stins din Woodhelven înalt care mai rămăsese în picioare.

Funinginea şi sângele îi făceau faţa să pară întunecată; pielea avea culoarea unei fisuri din inima lemnului.

Dar rana de pe fruntea îi domina înfăţişarea. Carnea sfâşiată îi atârna peste sprâncene ca o frunză ofilită şi din tăietură se scurgeau picături proaspete de sânge, ca şi cum nişte gânduri roşii şi-ar fi croit drum printr-o spărtură în craniu. Ţinea braţul drept încolăcit în jurul ploştii lui cu licoare-diamant şi cu ochii o urmărea pe Llaura îngrijindu-l pe micul Pietten.

Covenant se apropie de uriaş, dar înainte să poată spune ceva Navigatorul zise:

— Te-ai gândit la ei? Ştii ce le-au făcut?

Întrebarea trezi ecouri întunecate în mintea lui.

— De ea ştiu.

— Dar Pietten? Micuţul Pietten? Un copil?

Covenant ridică şovăitor din umeri.

— Gândeşte-te, Necredinciosule! Glasul lui era încărcat de neguri rotitoare: Eu sunt pierdut. Dar tu poţi înţelege.

Cu efort, Covenant răspunse:

— Acelaşi lucru. Exact acelaşi lucru pe care ni l-au făcut şi nouă. Şi Llaurei. După o clipă adăugă caustic:

Şi troglodiţilor.

Ochii Navigatorului se lărgiră, iar Covenant continuă să-i explice:

— Noi toţi suntem pe punctul de a distruge… ceea ce vrem să păstrăm. Asta e esenţa metodei lui Foul.

Pietten e un cadou pentru noi – un exemplu a ceea ce o să-i facem Tărâmului atunci când vom încerca să-l salvăm. Atât de încrezător este Foul. Iar asemenea profeţii se împlinesc de la sine.

Auzind asta Navigatorul se holbă la Covenant ca şi cum Necredinciosul tocmai ar fi aruncat un blestem asupra lui. Covenant încercă să susţină privirea uriaşului, însă un sentiment neaşteptat de ruşine îl făcu să plece capul. Se uită la iarba pârjolită. Arsura ierbii era curioasă. Anumite petice nu arătau la fel de rău ca celelalte – aparent Focul Nobililor făcea mai puţine pagube decât puterea demonilor-abjecţi.

După un moment de tăcere Navigatorul spuse:

— Uiţi că există o diferenţă între un profet şi un vizionar. Vederea viitorului nu înseamnă profeţie.

Covenant nu voia să se gândească la aşa ceva. Ca să se îndepărteze de subiect, întrebă:

— De ce nu-ţi pui nişte argilă de leac pe frunte?

De data asta Navigatorul îşi întoarse privirea.

Rosti distant:

— Nu a mai rămas. Mâinile i se deschiseră şi se închiseră într-un gest de neajutorare: Unii erau pe moarte. Iar alţii aveau nevoie de argilă de leac ca să-şi salveze braţele sau picioarele. Şi… Glasul i se împiedică pentru o clipă. Şi m-am gândit că micul Pietten ar putea fi ajutat. E doar un copil, insistă, ridicând brusc ochii într-o rugăminte pe care Covenant nu o putu înţelege. Dar unul dintre troglodiţi murea lent – în dureri groaznice.

O nouă tăietură i se deschise pe frunte şi sângele începu să i

se prelingă din arcadă.

— Piatră şi Mare! Gemu. N-am putut îndura. Hearthrallul Birinair pusese deoparte nişte argilă de leac pentru mine, ca să mi se vindece toate rănile. Dar eu i-am dat-o troglodítului. Nu lui Pietten – troglodítului. Din cauza durerii.

Dădu smucit capul pe spate şi luă o înghiţitură lungă de licoare-diamant. Cu dosul palmei îşi şterse brutal sângele de pe sprâncene.

Covenant privi atent faţa distrusă a uriaşului. Pentru că nu putu găsi alte cuvinte prin care să-şi exprime compătimirea, întrebă:

— Cum îţi sunt mâinile?

— Mâinile? Navigatorul păru pe moment confuz, dar apoi îşi aminti. A, caamora. Prietene, eu sunt uriaş, explică el. Niciun foc obişnuit nu-mi poate face rău. Dar durerea – durerea te învaţă multe lucruri.

O tresărire de dezgust faţă de sine îi strâmbă buzele:

Se spune că uriaşii sunt făcuţi din granit. Nu-ţi face griji pentru mine.

Dintr-un impuls, Covenant replică:

— În partea de lume din care vin eu există nişte bătrânele care stau pe marginea drumului bătând toată ziua în bucăţi de granit cu ciocane mici de fier.

Durează mult, dar în cele din urmă bucăţile mari se transformă în fragmente mici.

Navigatorul se gândi puţin înainte de a întreba:

— Asta e o profeţie, Prim-Nobil Covenant?

— Nu mă întreba. N-aş recunoaşte o profeţie nici dacă ar cădea peste mine.

— Nici eu, zise Navigatorul. Un zâmbet slab îi mişcă buzele.

Peste puţin timp Nobilul Mhoram chemă compania la masa pe care el şi Prothall o pregătiseră. Într-un nor de gemete înăbuşite, războinicii se sculară cu greu şi se îndreptară spre foc. Navigatorul se ridică şi el.

Împreună cu Covenant îi urmară pe Llaura şi Pietten la masă. Mirosul şi vederea mâncării puseră subit capăt nevoii lui Covenant de a lua o decizie. Era pustiit de foame, dar când se întinse să ia pâine îşi văzu braţul murdar de sânge şi cenuşă. Ucisese… Pâinea îi căzu dintre degete. Totul e greşit,

murmură. Să mănânce ar fi însemnat o formă de acceptare, o supunere în faţa realităţii fizice a Tărâmului. Nu-şi putea permite asta.

Trebuie să mă gândesc.

Cerinţele golului din stomac îi provocau durere, dar el le refuză. Bău puţin vin de primăvară ca să-şi cureţe gâtul, apoi întoarse spatele focului cu un gest de respingere. Nobilii şi Navigatorul se uitară întrebători în urma lui, dar nu făcură niciun comentariu.

Trebuia să se supună unui test, să descopere un răspuns care să-i redea capacitatea de supravieţuire.

Cu o grimasă, hotărî să se înfometeze până când avea să găsească ceea ce avea nevoie. Poate flămând ar ajunge suficient de lucid ca să rezolve contradicţia fundamentală a dilemei lui.

Toate armele abandonate fuseseră înlăturate din luminiş şi adunate într-o grămadă. Se duse acolo şi căută până găsi cuţitul de piatră al lui Atiaran. Apoi, dintr-un impuls obscur, se îndreptă spre cai să vadă dacă Dura fusese rănită. Când află că era nevătămată simţi o vagă uşurare. Nu voia cu niciun chip să fie obligat să călărească un ranyhyn.

În scurt timp războinicii îşi terminară masa.

Osteniţi, reluară Căutarea.

Când Covenant încălecă pe Dura îi auzi pe Gardieni fluierând ascuţit după ranyhyni. Chemarea păru să atârne o clipă în aer. Apoi, din direcţii diferite din jurul luminişului, caii semeţi sosiră în galop – cu coamele şi cozile fluturând înflăcărate, cu copitele răsunând în paşi lungi, puternici, ritmaţi – nouă cai de luptă cu stele în frunte, iuţi şi primordiali ca însuşi pulsul vieţii Tărâmului. Covenant putea auzi în nechezatul lor îndrăzneţ emoţia apropierii de casă, de Câmpiile lui Ra.

Dar Căutătorii care părăsiră în acea dimineaţă woodhelvenul mort nu aveau în atitudinile lor nimic îndrăzneţ sau dornic de întoarcere acasă. Din Eomanul lui Quaan lipseau acum şase războinici, iar supravieţuitorii erau pustiiţi de epuizare şi luptă. Păreau să-şi împingă în faţă umbrele pe măsură ce călăreau către nord spre Râul Mithil. Luaseră cu ei caii fără călăreţi ca să-i mai uşureze pe cei mai slăbiţi. Între ei, Lup de Mare Navigatorul Spumei mergea târşâindu-şi picioarele ca şi cum ar

fi purtat greutatea tuturor morţilor. În îndoitura cotului îl purta pe Pietten, care adormise imediat ce soarele luminase orizontul spre răsărit. Llaura călărea în spatele Nobilului Mhoram, ţinându-se de lateralele robei lui. Apărea îndoită şi plăpândă în spatele feţei lui triste şi a staturii lui drepte; dar împărtăşeau o expresie de uzură, un aer de suferinţă neexprimată. În faţa lor mergea Prothall, iar umerii lui trădau acelaşi tip de voinţă inflexibilă de care se folosise Atiaran ca să-l determine pe Covenant să parcurgă distanţa de la Mithil Stonedown la Râul Alinării.

Vag, Covenant se întrebă cât de departe va trebui să urmeze alegerile altor oameni. Dar lăsă gândul să dispară şi se uită la Gardienii Sângelui. Ei erau singurii membri ai companiei care păreau să nu fi fost afectaţi de bătălie. Robele lor scurte atârnau zdrenţuite; erau la fel de murdari ca toţi ceilalţi; unul dintre ei fusese ucis şi mai mulţi răniţi. Îi apăraseră pe Nobili, în special pe Variol şi pe Tamarantha, până la extrem; însă Gardienii nu resimţeau oboseala sau descurajarea, nu aveau remuşcări. Bannor călărea pe falnicul său ranyhyn fără căpăstru alături de Covenant şi privea în jurul său cu ochi impenetrabili.

Caii companiei reuşeau să meargă numai într-un ritm lent, împiedicat, dar chiar şi acel pas plăpând îi aduse la un vad al Mithilului înainte de amiază. Lăsându-şi caii să se adape sau să pască, toţi cu excepţia Gardienilor plonjară în râu. Frecându-se cu nisip fin de pe fundul apei îşi spălară sângele, încordarea şi suferinţa morţii şi a nopţii lungi în curentul larg al Mithilului. Pielea curată şi ochii reapărură de sub urmele luptei; răni minore netratate cu argilă de leac se redeschiseră sângerând curate; petice de haine rupte plutiră în aval. Printre ele, Covenant îşi curăţă roba, îşi frecă şi îşi desprinse crustele de pe trup ca şi cum ar fi încercat să se descotorosească de urmările crimelor. Bău multă apă în încercarea de a-şi calma golul dureros cauzat de foame.

Apoi, când războinicii terminară, merseră la caii lor să ia haine noi din sacii de pe şei. După ce se îmbrăcară şi se înarmară, se postară santinele în timp ce Primul Mark Tuvor şi Gardienii se îmbăiau.

Gardienii reuşiră să între şi să iasă din râu fără să stropească

şi se spălară fără zgomot. În câteva clipe erau îmbrăcaţi în robe noi şi călare pe ranyhyni. Caii se împrospătaseră trecând în Andelain şi rostogolindu-se prin iarbă în timp ce călăreţii lor făceau baie.

Acum compania era gata de călătorie. Înaltul Nobil Prothall dădu semnalul şi grupul porni spre răsărit de-a lungul malului sudic al râului.

Restul zilei fu uşor pentru cai şi călăreţi. Se găsea iarbă moale sub copite, apă limpede într-o parte, un iz de vitalitate în aer, iar în apropiere însăşi imaginea Andelainului părea să pulseze cu sevă robustă. Oamenii Tărâmului îşi trăgeau vindecarea din ambianţa Colinelor. Dar pentru Covenant ziua fu dificilă. Îi era foame, iar prezenţa vitalizantă a Andelainului nu făcea decât să-i sporească foamea.

Îşi ţinu privirea cât putu mai departe, refuzând imaginea la fel cum refuzase şi hrana. Faţa lui trasă era brăzdată de linii aspre şi ochii i se afundau din cauza hotărârii. Urma o cale dublă: trupul său călărea pe Dura cu încăpăţânare, menţinându-şi poziţia în cadrul companiei, dar mintea sa rătăcea prin abisuri, iar vidul lor întunecat îi făcea rău.

N-o s-o fac.

Voia să supravieţuiască.

Nu sunt.

Din când în când aliantha apărea drept în calea lui ca o ispitire personală din partea Tărâmului, dar el nu ceda.

Covenant, gândea. Thomas Covenant, Necredinciosul. Lepros proscris necurat. Când o înţepătură a foamei îl făcu să se clatine îşi aminti de puterea însângerată a lui Drool asupra inelului său şi hotărârea i se întări.

Din timp în timp Llaura îl privea, cu moartea Woodhelvenului înalt în ochi, dar el se închidea şi mai tare în sine şi continua să călărească.

N-o să mai ucid.

Trebuia să mai existe şi o altă soluţie.

În noaptea aceea constată că inelul lui suferise o schimbare. Orice dovadă că se opusese năvalei roşii dispăruse. Verigheta ardea acum în stacojiu complet sub stăpânirea lunii, luminând rece pe mâna sa ca o reacţie plină de lăcomie la puterea lui Drool. A doua zi de dimineaţă porni la drum sfâşiat între polii

opuşi ai nebuniei.

Dar în vântul de amiază se simţea o anticipare a verii. Aerul devenea cald şi încărcat de parfumul matur al pământului. Plantele înfloreau încrezătoare şi păsările cântau apatic. Treptat, Covenant se moleşi.

Plictiseala slăbi chingile voinţei lui. Numai obişnuinţa de a călări îl mai ţinea pe spatele Durei; deveni indiferent la aspectele superficiale. Abia dacă observă când râul începu să se îndepărteze spre nord faţă de drumul companiei sau când dealurile se înălţară treptat.

Se mişca nepăsător în curenţii călduţi ai zilei. În acea noapte dormi adânc, fără vise, iar în ziua următoare continuă să călărească, amorţit şi indiferent.

Mergea ca în somn. Era ca un ţinut pustiu prin care rătăcea neglijent; se afla în pericol fără să ştie.

Moleşeala era primul pas într-o logică inexorabilă, legea leprei. Următorul era cangrena, un iz de carne putredă atât de oribil încât unii medici nu-l puteau suporta – o duhoare care justifica exilarea leproşilor într-un mod căruia nu i se putea opune nici compasiunea, nici lipsa de prejudecăţi. Însă Covenant călătorea prin visul său cu mintea înceţoşată de somn.

Când începu să-şi revină – în după-amiaza celei de-a treia zile de când părăsiseră Woodhelven înalt, a optsprezecea de când compania ieşise din Piatra Sărbătorii – se trezi privind către Codrul Morinmoss.

Compania se afla pe ultimul deal înainte ca terenul să cadă sub protecţia întunecată a copacilor. Morinmoss se întindea la poalele dealului ca o mare unduitoare; marginile sale se căţărau pe coline ca şi cum copacii şi-ar fi încleştat rădăcinile pe pante, refuzând să se lase traşi înapoi. Verdele închis şi variat al Codrului se întindea până la orizont spre nord, est şi sud.

Avea un aspect ameninţător; părea să sfideze Căutarea să treacă prin el. Înaltul Nobil Prothall se opri pe culmea dealului privind îndelung peste Codru, cântărind timpul necesar pentru a ocoli Morinmoss comparativ cu primejdia obscură a copacilor.

În cele din urmă descălecă. Privi călăreţii şi ochii îi erau încărcaţi de potenţială mânie atunci când rosti:

— Acum o să ne odihnim. Apoi vom intra în Morinmoss şi nu ne vom mai opri până când nu vom fi ajuns în partea opusă – cale de aproape o zi şi o noapte.

În acest timp nu trebuie să arătăm nicio lamă şi nicio scânteie. M-aţi auzit? Toate săbiile în teci, toate săgeţile în tolbe, toate cuţitele învelite, toate vârfurile de lance legate. Şi orice scânteie sau sclipire de foc înăbuşită.

Nu vreau nicio greşeală. Morinmoss e mai sălbatic decât Grimmerdhore – şi nimeni nu intră cu inima uşoară în pădurea asta. Copacii au suferit ani de-a rândul şi nu uită de înrudirea lor cu întunecimea Sufocantă. Şi cu toate astea rugaţi-vă să nu ne strivească.

Făcu o pauză, scrutând compania până când fu sigur că toată lumea înţelesese. Apoi adăugă ceva mai blând:

— E posibil să existe încă un forestal în Morinmoss, cu toate că ştiinţa aceasta s-a pierdut din vremurile Profanării.

Unii dintre războinici se încordară auzind cuvântul forestal. Dar Covenant, ieşind încet-încet din toropeala sa, nu simţea deloc teama la care se aşteptau ei. Întrebă aşa cum o mai făcuse cândva:

— Veneraţi copacii?

— Să-i venerăm? Prothall părea nedumerit. Cuvântul ăsta nu-mi e clar.

Covenant se holbă la el.

Un moment mai târziu, Înaltul Nobil reluă:

— Întrebi dacă ne închinăm pădurilor? Bineînţeles.

Ele sunt vii şi Puterea Pământului există în tot ce e viu, în piatră, pământ, apă şi lemn. Cu siguranţă înţelegi că noi suntem slujitori ai acestei Puteri. Iubim viaţa Tărâmului. Aruncă o privire peste umăr la Codru, apoi continuă: Puterea Pământului ia multe forme între lemn şi piatră. Piatra este baza lumii, iar pentru înţelegerea noastră, aşa slabă cum e ea, această formă a puterii nu este conştientă de sine. Dar pădurea e altceva.

Cândva, departe în trecut, aproape tot Tărâmul era acoperit de Pădurea Unică – un singur codru viguros de la Trothgard şi Melenkurion Zăgazul Cerului la întinderea Sarangrave şi Ţărmul Mărilor. Şi Pădurea era conştientă. Cunoştea şi întâmpina cu bucurie viaţa nouă pe care oamenii o aduceau

Tărâmului. A simţit durere când oamenii – clipe de orbire, de nesăbuinţă în trecutul Tărâmului – au tăiat şi au ars copacii ca să-şi facă loc prostiei lor. Ah, e greu să fii mândru de istoria omenirii. Înainte ca informaţia să se răspândească lent prin Pădure, astfel ca fiecare copac să afle despre primejdie, sute de kilometri de viaţă au fost decimaţi. După socotelile noastre, fapta aceasta a luat mult timp – peste o mie de ani. Dar copacilor trebuie să le fi părut un masacru rapid. La sfârşitul acestei perioade nu mai existau decât patru locuri în Tărâm unde spiritul Pădurii mai supravieţuia cu greu, cutremurându-se în suferinţe groaznice; şi a luat hotărârea să se apere. Timp de mulţi ani Codrii Uriaşilor, Grimmerdhore, Morinmoss şi întunecimea Sufocantă au trăit, iar conştiinţa lor a rezistat prin grija forestalilor. Ei au ţinut minte şi niciun om, demon sau troglodit care a îndrăznit să între acolo nu a rămas în viaţă.

Însă acum chiar şi epoca asta a trecut. Nu ştim dacă mai trăieşte vreun forestal – cu toate că numai un nebun ar nega faptul că prin întunecimea Sufocantă încă se mai plimbă Caerroil Wildwood. Dar conştiinţa care permitea copacilor să riposteze se stinge. Nobilii au apărat pădurile încă de când Berek Jumătate-de-Mână a preluat pentru prima dată Toiagul Legii, nu am lăsat forţa copacilor să scadă.

Totuşi spiritul lor slăbeşte. Despărţiţi unul de altul, cunoaşterea colectivă a Pădurilor moare. Iar gloria lumii îşi slăbeşte intensitatea.

Prothall făcu o pauză de o clipă înainte de a trage concluzia: În semn de respect faţă de spiritul rămas şi cu veneraţie faţă de Puterea Pământului, cerem permisiunea ca atât de mulţi oameni să între în acelaşi timp în Codru. Din simplă precauţie evităm să aducem vreo ofensă. Spiritul nu a murit. Iar puterea din Morinmoss poate strivi o mie de mii de oameni dacă le-ar provoca vreo suferinţă copacilor.

— Mai există şi alte pericole? întrebă Quaan. Vom avea nevoie de arme?

— Nu. Slujitorii Nobilului Foul au făcut mult rău Pădurilor în trecut. Poate că Grimmerdhore şi-a pierdut puterea, dar Morinmoss îşi aminteşte. Iar în noaptea asta nu va fi lună. Nici chiar Drool Viermele de Piatră nu e aşa de nebun să poruncească oştilor sale să între acum în Morinmoss. Iar

Dispreţuitorul nu a fost niciodată nebun.

În linişte, călăreţii descălecară. Câţiva membri ai Eomanului hrăniră caii, în timp ce alţii pregăteau o masă uşoară. În curând toţi cei din companie, cu excepţia lui Covenant, mâncaseră. După masă, în timp ce Gardienii stăteau de veghe, Căutătorii se întinseră să se odihnească înainte de lunga traversare a Codrului.

Când se sculară şi fură gata de drum, Prothall înaintă până pe creastă. Vântul era mai puternic acolo; îi umflă roba albastră cu eşarfe negre atunci când ridică toiagul şi strigă cu glas puternic:

— Salut, Morinmoss! Codru din Pădurea Unică!

Duşman al duşmanilor noştri! Morinmoss, salut!

Glasul său suna plăpând peste întinderea pădurii, fără ecou.

— Noi suntem Nobili – duşmani ai inamicilor tăi şi ucenici ai ştiinţei lillianrill! Trebuie să trecem dincolo! Ascultă-ne, Morinmoss! Noi urâm topoarele şi jocurile care ţi-au făcut rău! Duşmanii tăi sunt şi ai noştri. Noi nu am adus niciodată lama vreunui topor sau flacăra vreunui foc ca să te atingă – şi nici n-o vom face. Morinmoss, ascultă! Lasă-ne să trecem!

Chemarea lui dispăru în adâncurile Codrului. În cele din urmă lăsă în jos braţele şi se întoarse la companie. Încălecă pe calul lui şi mai privi încă o dată cu asprime călăreţii. La semnalul său, porniră să coboare spre marginile vălurite ale Morinmoss.

Păreau să cadă ca o piatră în Codru. Acum încă mai şerpuiau în jos pe panta dealului deasupra copacilor; în clipa următoare pătrunseseră în semiobscuritate şi lumina soarelui rămăsese în urma lor ca după o uşă imposibil de regăsit. Birinair mergea în fruntea companiei, cu toiagul de Hirebrand de-a curmezişul gâtului calului; în spatele lui venea Primul Mark Tuvor pe armăsarul ranyhyn Marny – căci ranyhynii nu aveau niciun motiv să se teamă de străvechea mânie a Codrului Morinmoss, iar Marny îl putea ghida pe Birinair dacă bătrânul Hearthrall se rătăcea.

În spatele lui Tuvor veneau Prothall şi Mhoram, cu Llaura în spatele lui; iar după ei Covenant şi Navigatorul. Uriaşul continua să-l poarte în braţe pe copilul adormit. Urmau Quaan şi Eomanul său, îngrămădiţi între Gardieni.

Aveau loc să treacă. Copacii cu trunchiurile lor într-un

amestec de negru şi cafeniu-roşcat erau rari, lăsând între ei spaţiu pentru arboret şi animale; călăreţii îşi găsiră drum fără dificultate. Dar copacii nu erau înalţi. Se ridicau până la cinci-şase metri pe nişte trunchiuri groase, apoi se desfăceau în ramuri înnodate, atârnând grele de frunze, astfel încât compania era complet învăluită în penumbra Codrului. Ramurile se întreţeseau şi fiecare arbore părea să stea cu braţele fixate solid pe umerii semenilor săi. De pe crengi atârnau cortine uriaşe de muşchi – închis la culoare, gros, umed, căzând de pe ramuri ca sângele prins de îngheţ.

Muşchiul se legăna când călăreţii încercau să-l dea la o parte, abătându-i din drum. Pe solul moale copitele cailor nu făceau niciun zgomot. Călăreţii înaintau tăcut, ca transformaţi într-o iluzie.

Ferindu-se instinctiv de atingerea întunecată a muşchiului, Covenant privea în perpetuul crepuscul al Codrului. După cât putea să vadă, în toate direcţiile era înconjurat de supărarea grotescă a muşchiului, crengilor şi trunchiurilor. Dar dincolo de limitele simţurilor lui putea vedea mai mult – putea vedea, mirosi şi auzi în liniştea Codrului inima pădurilor.

Acolo copacii îşi contemplau amintirile lor triste – izbucnirea limpede, incipientă a conştiinţei de sine, când spiritul pădurii se întindea grandios peste sute de kilometri de pământ bogat; greutatea apăsătoare a suferinţei, ororii şi neîncrederii, răspândindu-se ca valurile pe un ocean până când şi cele mai îndepărtate frunze din Tărâm se cutremurau, când începuse masacrarea copacilor, rădăcinile, crengile şi totul tăiat şi distrus prin topor şi foc, iar buturugile târâte departe; fuga şi chinul animalelor, ucise şi ele sau lăsate fără cămin, bunăstare şi speranţă; şi cântecul limpede al forestalului, a cărui melodie învăţa despre tainica, mânioasa plăcere a răzbunării, a strivirii oamenilor neînsemnaţi şi a gustării sângelui lor pe rădăcini; lenta slăbiciune cu care se termina chiar şi această ultimă bucurie, lăsând copacii cu nimic altceva decât amintirile lor încremenite şi disperarea cu care priveau furia lor căzând în somnolenţă.

Covenant simţea că ei, copacii, nu ştiu nimic despre Nobili şi prietenie; Nobilii erau prea noi pe Tărâm ca să-şi amintească de ei. Nu, era slăbiciunea, eşecul spiritului ceea ce le permitea

călăreţilor să treacă – slăbiciunea, regretul, somnul neajutorat.

Ici-colo putea auzi copaci care încă erau conştienţi şi tânjeau după sânge. Dar erau puţini, prea puţini.

Morinmoss putea doar să se reproducă lipsit de forţă din cauza propriei sale mortalităţi străvechi.

O bucată de muşchi îl lovi şi îi lăsă umezeală pe faţă. Se şterse ca şi cum ar fi fost acid. Apoi soarele apuse dincolo de Morinmoss şi dispăru până şi lumina slabă. Covenant se aplecă în şa, acum atent, speriat că Birinair s-ar putea rătăci sau că s-ar putea izbi de o perdea de muşchi care să-l sufoce. Dar în timp ce întunericul se scurgea în aer parcă picurând de pe giulgiul ramurilor, pădurea se transformă. Treptat, o strălucire argintie apăru pe trunchiuri – apăru şi deveni mai puternică pe măsură ce noaptea umplea Codrul, până când fiecare copac ajunse să pâlpâie ca un suflet pierdut în penumbră. Lumina argintie era destul de puternică pentru ca grupul să vadă drumul. Peste tiparul schimbător al licărelor, perdelele de muşchi atârnau ca nişte umbre ale unui abis – găuri negre în vid – dând pădurii un aspect pătat, lepros. Dar compania se strânse la un loc şi continuă să meargă prin noaptea iluminată numai de strălucirea copacilor şi de focul roşu al inelului lui Covenant.

I se părea că aude copacii şoptind cu oroare, ofensaţi de verigheta lui. Strălucirea roşie pulsantă îl oripila. Degete de muşchi îi cercetau faţa cu atingeri umede. Îşi strânse mâinile deasupra inimii, încercând să se împingă în sine, să se micşoreze şi să treacă neobservat – călărea ca şi când ar fi avut un topor sub robă şi ar fi fost îngrozit ca nu cumva copacii să-l descopere.

Drumul lung trecu la fel ca durerea dintr-o rană.

Pulsaţiile acute se estompară în cele din urmă, iar compania ajunse din nou să înainteze prin semiîntunericul zilei. Covenant se cutremură şi se autoanaliză. Ceea ce văzu îl lăsă mut. Simţea că rezervorul lui de furie era umplut de beznă. Dar era prins în capcana unor circumstanţe insolubile. Bezna era o cupă pe care nu putea nici s-o bea, nici s-o refuze.

Şi tremura de foame.

Abia se putea abţine să nu reacţioneze violent la strânsoarea umedă a muşchiului.

Compania continua să călătorească prin amurgul perpetuu din Morinmoss. Erau tăcuţi, înăbuşiţi de giulgiul de ramuri; în liniştea greţoasă, Covenant se simţea pierdut de parcă ar fi rătăcit drumul prin străvechea Pădure care acoperea întregul Tărâm. Cu o rămăşiţă de furie se apleca şi se ferea de atingerea muşchiului.

Timpul trecea, iar dorinţa lui de a urla creştea.

În sfârşit Birinair îşi flutură toiagul deasupra capului şi emise un strigăt slab. Caii înţeleseră; porniră într-un galop împiedicat şi obosit alături de pasul puternic al ranyhynilor. Pentru o clipă copacii părură că se retrag, îndepărtându-se de turbarea companiei.

Apoi călăreţii ieşiră la lumină. Se pomeniră sub un soare de amiază pe o pantă care se înclina treptat către un râu situat drept în calea lor. Birinair şi Marny îi aduseseră fără greşeală la Vadul Rătăcirii. Cu strigăte răguşite de uşurare, războinicii dădură pinteni cailor şi compania coborî dealul într-un galop susţinut.

Curând caii se aruncară în apă, stropindu-se pe ei şi pe bucuroşii lor călăreţi cu duşul răcoros al Vadului Rătăcirii. Pe malul sudic, Prothall ordonă oprirea.

Traversarea Codrului Morinmoss se încheiase.

Abia acum compania simţi preţul traversării.

Veghea pe nemâncate îi slăbise pe călăreţi. Dar caii erau într-o stare şi mai proastă. Tremurau de epuizare.

Când ultimul lor galop se termină, gâturile şi spinările li se încovoiară; abia dacă mai aveau puterea să mănânce sau să bea. În ciuda nechezatului încurajator al ranyhynilor, doi dintre mustangii Eomanului se prăbuşiră în iarbă, iar ceilalţi din jur stăteau în picioare cu genunchii nesiguri ca ai unor mânji.

— Odihniţi-vă, odihniţi-vă, zise Prothall cu nelinişte reumatică. Astăzi nu mergem mai departe.

Se plimbă printre cai, atingându-i cu mâinile sale bătrâne şi murmurând un cântec întăritor.

Numai ranyhynii şi Gardienii nu erau marcaţi de oboseală. Navigatorul depuse copilul în braţele Llaurei, apoi se lăsă să cadă ostenit pe spate în iarba aspră. De când compania părăsise Woodhelven înalt fusese nefiresc de tăcut; evitase să vorbească de parcă s-ar fi temut ca vocea să nu-l trădeze.

Acum, fără ajutorul cântecului şi râsului, părea să simtă şi el tensiunea călătoriei.

Covenant se întrebă dacă îl va mai auzi vreodată pe uriaş râzând.

Amărât, întinse mâna să-şi ia toiagul de pe şaua Durei şi observă pentru prima dată ce făcuse Morinmoss cu roba sa albă. Era stropită şi vărgată cu pete de un verde întunecat – urmele muşchiului.

Petele îl ofensau. Încruntându-se, privi de jur împrejurul companiei. Ceilalţi călăreţi probabil erau mai abili la evitarea perdelelor de muşchi; ei nu purtau semnele verzi. Nobilul Mhoram era singura excepţie.

Fiecare umăr al robei lui avea o dungă întunecată, ca un însemn.

Covenant frecă brutal verdele, dar era uscat şi imprimat. Bezna îi şoptea în urechi ca zvonul îndepărtat al unei avalanşe. Umerii i se strânseră ca ai unui strangulator. Se întoarse cu spatele la Căutători, cufundându-se din nou în râu. Apucând roba între degete, încercă să şteargă urmele Codrului.

Dar petele deveniseră parte din material, de neşters; se lipeau de robă însemnând-o ca pe o hartă a unor regiuni neexplorate. Într-un acces de frustrare lovi râul cu pumnii. Dar curentul şterse vălurelele ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

Se îndreptă de spate, ud, în mijlocul râului. Inima îi bătea din greu în piept. Pentru o clipă crezu că furia lui va trebui fie să se reverse, fie să-l doboare pe fundul apei.

Nimic din toate astea nu se întâmplă… Falca îi tremura. Nu pot să suport.

Apoi auzi un strigăt slab de surpriză dinspre companie. O clipă mai târziu Mhoram porunci calm:

— Covenant. Vino.

Scuipând proteste împotriva a atât de multe lucruri pe care nu le putea numi, se întoarse. Căutătorii stăteau toţi cu faţa în direcţia opusă lui, concentrându-şi atenţia asupra a ceva ce el nu putea vedea din cauza apei din ochi.

Mhoram repetă:

— Vino.

Covenant îşi şterse ochii, înaintă prin apă până la mal şi ieşi din râu. Îşi croi drum picurând prin mijlocul Eomanului până la

Mhoram şi Prothall.

În faţa lor stătea o femeie ciudată.

Era zveltă, slabă – înaltă cel mult până la umărul lui Covenant – şi îmbrăcată într-o haină cafeniu-închis care îi lăsa braţele şi picioarele libere. Pielea îi era arsă de soare până la culoarea pământului. Părul lung şi negru îl purta legat într-o singură coadă cu un şiret gros. Efectul era unul de severitate, dar aspectul era îmblânzit de un mic colier de flori galbene. În ciuda dimensiunilor, avea o atitudine mândră, cu braţele încrucişate şi picioarele uşor depărtate, ca şi cum ar fi putut refuza intrarea companiei pe Câmpiile lui Ra dacă aşa ar fi dorit. Urmări apropierea lui Covenant de parcă l-ar fi aşteptat.

Când el se opri, alăturându-se lui Mhoram şi Prothall, ea ridică mâna oferindu-le şovăitor salutul de bun venit, ca şi cum gestul nu ar fi fost firesc pentru ea.

— Salut, Prinţ al Inelului, zise ea cu glas limpede, nechezat. Cunoaştem aurul alb. Îl omagiem şi îl slujim. Fii bine-venit.

El îşi scutură apa de pe frunte şi se holbă la ea.

După ce îl salută, femeia se întoarse cu precizie rituală către fiecare dintre ceilalţi.

— Salut, Înalt Nobil Prothall. Salut, Nobil Mhoram. Salut, Lup de Mare Navigatorul Spumei. Salut, Prim Mark Tuvor. Salut, Warhaft Quaan.

Pe rând, ei o salutară cu gravitate, ca şi cum ar fi recunoscut-o drept o persoană cu autoritate. După aceea ea zise:

— Eu sunt Roaba Coamei Lithe. Vă vedem. Vorbiţi.

Câmpiile lui Ra nu sunt deschise oricui.

Prothall păşi în faţă. Ridică toiagul cu ambele mâini la nivelul frunţii şi se înclină adânc. Văzând asta, femeia schiţă un zâmbet. Cu palmele lângă cap, răspunse salutului. De data asta mişcarea ei fu lină, firească.

— Ne cunoşti, zise. Veniţi de departe, dar voi nu sunteţi neştiutori.

Prothall replică:

— Ştim că Robii Coamei sunt cei dintâi îngrijitori ai ranyhynilor. Sunteţi cei mai onoraţi dintre rameni.

Şi voi ne cunoaşteţi pe noi.

Acum se afla mai aproape de ea şi uşoara încovoiere

datorată vârstei îl făcea să pară că se înclină peste ea. Pielea ei cafenie şi roba lui albastră se accentuau reciproc, ca pământul şi cerul. Dar ea tot era reţinută.

— Nu. Nu ştim. Veniţi de departe. Necunoscuţi.

— Şi totuşi ne rosteşti numele.

Ea ridică din umeri.

— Suntem prudenţi. Noi v-am urmărit încă de când aţi ieşit din Morinmoss. V-am auzit vorbind.

Noi? Se întrebă Covenant zăpăcit.

Lent, ochii ei parcurseră compania.

— Îi cunoaştem pe cei care nu dorm – Gardienii Sângelui. Nu părea mulţumită să-i vadă: Îi pun în pericol pe ranyhyni. Dar noi slujim. Ei sunt bine-veniţi.

Apoi privirea ei ajunse la cei doi cai prăbuşiţi şi nările îi fremătară: Aveţi urgenţe? întrebă, dar tonul ei spunea că existau puţine justificări pentru starea mustangilor pe care le-ar fi acceptat.

Acum Covenant înţelese de ce ea ezita să-i primească pe Nobili cu braţele deschise, cu toate că îi erau cunoscuţi cel puţin după legendă şi reputaţie; nu accepta uşor pătrunderea pe Câmpiile lui Ra a celor care tratau rău caii.

Înaltul Nobil răspunse autoritar:

— Da. Prinţul Colţului trăieşte.

Lithe tresări. Când ochii ei reveniră la Covenant erau încărcaţi de urme de teamă distantă.

— Prinţul Colţului, şuieră ea. Duşmanul Pământului şi al ranyhynilor. Da, Aurul alb ştie. Prinţul Inelului este aici. Deodată tonul ei deveni dur: Să-i salveze pe ranyhyni de la moarte.

Se uita la Covenant ca şi cum ar fi aşteptat promisiuni din partea lui.

Nu avea niciuna pentru ea. Stătea furios, ud, prea copleşit de foame ca să reacţioneze prin refuz, încuviinţare sau ruşine. Curând ea renunţă, nedumerită.

Îl întrebă pe Prothall:

— El cine e? Ce fel de om?

Cu un zâmbet ambivalent, Prothall zise:

— El este Prim-Nobil Thomas Covenant, Necredinciosul, purtător al aurului alb. E străin de Tărâm.

Nu te îndoi de el. A întors lupta în favoarea noastră atunci când am fost asediaţi de slujitorii Prinţului Colţului, troglodiţi, demoni-abjecţi şi un grifon născut în cine ştie ce peşteră a răului.

Lithe dădu din cap neutru, ca şi cum nu i-ar fi înţeles toate cuvintele. Însă după un timp spuse:

— Există o situaţie de urgenţă. Nicio acţiune împotriva Prinţului Colţului nu trebuie împiedicată sau amânată. Au mai fost şi alte semne. Fiarele au căutat să traverseze Câmpiile. Înalt Nobil Prothall, fiţi bine-veniţi pe Câmpiile lui Ra. Veniţi cât puteţi de repede la Vatra Oamenilor. Trebuie să ţinem sfat.

— Primirea voastră ne onorează, răspunse Înaltul Nobil. Vă întoarcem onoarea acceptând-o. Vom ajunge la Vatra Oamenilor poimâine – dacă rezistă caii.

Discursul lui prudent o făcu pe Lithe să râdă uşor.

— O să fiţi oaspeţii ramenilor înainte ca soarele să apună a doua oară. Niciodată nu am servit ranyhynii fără să avem destule cunoştinţe. Corzi! Sus! Iată un test pentru împlinire.

Imediat îşi făcură apariţia patru personaje; se ridicară dintr-odată din iarbă într-un semicerc larg în jurul companiei, ca răsăriţi din pământ. Cei patru, trei bărbaţi şi o femeie, erau la fel de supli ca şi Roaba Coamei Lithe şi îmbrăcaţi la fel ca ea, în cafeniu peste pielea bronzată; dar ei nu purtau flori şi aveau bucăţi scurte de frânghie înfăşurate în jurul taliei.

— Haideţi, Corzi, zise Lithe. Nu-i mai pândiţi pe călăreţi. M-aţi auzit urându-le bun venit. Acum îngrijiţi-vă de caii şi de siguranţa lor. Trebuie să ajungă la Vatra Oamenilor mâine, înainte de căderea nopţii.

Cei patru rameni se apropiară, iar Lithe îi spuse lui Prothall: Ei sunt Corzii mei – Thew, Hurn, Grace şi Rustah. Sunt vânători. În timp ce învaţă modul de viaţă al ranyhynilor şi ştiinţa Robilor Coamei, apără Câmpiile de fiarele periculoase. Am petrecut mult timp cu ei – pot să aibă grijă de caii voştri.

Înclinându-se curtenitor către companie, Corzii se duseră direct la cai şi începură să-i examineze.

— Acum, continuă Lithe, eu trebuie să plec. Vestea despre sosirea voastră trebuie să străbată Câmpiile şi să vi se pregătească câte un Winhome. Urmaţi-l pe Rustah. El e cel mai aproape de împlinirea ca Rob al Coamei. Salut, Nobili! Vom

cina împreună la căderea nopţii următoare.

Fără să aştepte răspunsul, Roaba Coamei se întoarse spre sud şi o luă la fugă. Alerga cu o viteză surprinzătoare; în câteva clipe traversase un deal şi dispăruse din vedere.

Urmărind-o, Mhoram îi zise lui Covenant:

— Se spune că un Rob al Coamei poate să alerge ca un ranyhyn – pentru scurt timp.

În spatele lor, Cord Hurn murmură:

— Aşa se spune şi e adevărat.

Mhoram se întoarse cu faţa la Cord. Stătea parcă aşteptând să vorbească. Înfăţişarea lui aducea mult cu a lui Lithe, cu toate că lui nu i se permisese să-şi lase părul la fel de lung ca al ei, iar trăsăturile sale aveau o expresie de încăpăţânare. Când obţinu atenţia lui Mhoram zise:

— Există o iarbă care îi va vindeca pe caii voştri.

Trebuie să vă părăsesc ca să o aduc.

Amabil, Nobilul răspunse:

— Tu ştii mai bine. Fă cum crezi.

Ochii lui Hurn se măriră, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat să audă vorbe bune din partea unor oameni care maltrataseră caii. Apoi, nesigur pe mişcările lui, îl salută pe Mhoram după obiceiul Nobililor.

Mhoram îi răspunse cu o plecăciune ramenă. Hurn zâmbi larg şi era pe punctul de a o rupe la fugă când Covenant îl întrebă subit:

— De ce nu mergeţi călare? Aveţi toţi ranyhynii ăia.

Mhoram se mişcă repede să-l oprească pe Covenant. Dar răul fusese deja făcut. Hurn se holbă de parcă ar fi auzit o blasfemie, iar degetele lui puternice smulseră frânghia de la brâu, ţinând-o între pumni ca pe un ştreang.

— Noi nu călărim.

— Ai grijă, Hurn, interveni Cord Rustah cu blândeţe. Roaba Coamei l-a primit.

Hurn se uită urât la tovarăşul lui, apoi îşi reînnodă brutal frânghia în jurul taliei. Se răsuci pe călcâie şi curând dispăru din vedere.

Apucând braţul lui Covenant, Mhoram spuse aspru:

— Ramenii îi slujesc pe ranyhyni. Ăsta e scopul vieţii lor. Nu-i jigni, Necredinciosule. Sunt iuţi la mânie şi vânătorii cei mai

letali din Tărâm. Pot să fie o sută dintre ei în limitele în care se aude vocea mea şi nu vei şti niciodată. Dacă ei decid să te omoare, vei muri ignorant.

Covenant simţi forţa avertismentului. Părea să investească iarba din jur cu ochi care priveau încruntat. Simţea că iese în evidenţă, ca şi cum roba sa pătată cu verde ar fi fost un indicator pentru intenţiile rele ascunse în pământ. Tremura din nou.

În timp ce Hurn era plecat, ceilalţi Corzi se ocupau de cai – mângâindu-i, ademenindu-i să primească apă şi hrană. Sub mâinile lor, cei mai mulţi dintre mustangi îşi reveniră. Satisfăcuţi că animalele se aflau pe mâini bune, Nobilii se duseră să discute cu Tuvor şi Quaan; în jurul lor, războinicii începură să pregătească masa.

Covenant blestemă aromele. Se întinse pe iarba aspră şi încercă să-şi potolească golul care îl rodea în stomac uitându-se la cer. Osteneala îl doborî şi aţipi pentru câteva clipe. Dar curând fu trezit de un nou miros care îi provocă înţepături de foame. Venea de la grămezile de flori stufoase, bogate, pe care le mestecau caii – ierburile de leac pe care Cord Hurn le adusese pentru ei. Toţi caii erau acum în picioare şi păreau să capete vizibil puteri pe măsură ce mâncau.

Mirosul înţepător al florilor îi provocă lui Covenant o imagine de moment cu el însuşi aşezat pe coate şi genunchi, mestecând precum caii şi murmură cu o ferocitate reţinută:

— Nenorociţii de cai mănâncă mai bine decât noi.

Cord Rustah zise cu un surâs ciudat:

— Iarba asta e otrăvitoare pentru oameni. Este amanibhavam, floarea sănătăţii şi a nebuniei. Pe cai îi vindecă, dar bărbaţii şi femeile… ah, nu sunt pe măsura ei.

Covenant îi răspunse cu o căutătură urâtă şi încercă să-şi înăbuşe geamătul foamei. Simţea o dorinţă perversă să guste iarba; simţurile lui o găseau agreabilă.

Totuşi gândul că ajunsese atât de jos îl deprimă şi îi savură amărăciunea în loc de hrană.

Cu siguranţă plantele făceau minuni asupra cailor.

În scurt timp mâncau şi beau normal – şi arătau destul de robuşti ca să-i poarte iarăşi pe călăreţi. Corzii îi declarară gata de călătorie. Curând călăreţii îşi reluară drumul spre sud peste

colinele lui Ra, cu ramenii alergând uşor pe lângă ei.

Sub copitele cailor, câmpiile acoperite de iarbă se rostogoleau şi unduiau ca nişte talazuri blânde, dând companiei impresia de viteză. Trecură peste iarba deasă urcând şi coborând pante scurte şi line, prin văi puţin adânci, printre crânguri şi copaci pitici de pe marginea pârâiaşelor, peste şesuri largi. Era un ţinut aspru.

Cu excepţia credincioasei aliantha, terenul nu susţinea niciun pom fructifer, plantă cultivată sau alte flori în afară de amanibhavam. Totuşi Câmpiile păreau pline de o esenţă de viaţă, ca şi cum dealurile joase ar fi fost formate de pulsul pământului şi iarba aspră ar fi fost suficientă ca să hrănească orice fiinţă destul de puternică să o suporte. Când soarele începu să apună, ferigile de pe coastele dealurilor străluceau violet. Turme de antilope ieşiră din păduri să bea apă din pârâuri şi ciorile se îngrămădiră zgomotoase în copacii cu frunze aspre care punctau şesurile.

Dar călăreţii îşi concentrau atenţia asupra ranyhynilor liberi. Fie galopând ca nişte steaguri triumfale, fie zburdând împreună în jocurile serii, semeţii cai purtau o aură de maiestuozitate ca şi cum însuşi pământul peste care hoinăreau ar fi fost mândru de crearea lor.

Strigau cu veselie nestăvilită către purtătorii Gardienilor, iar aceştia executau scurte dansuri din copite parcă neputându-şi reţine exaltarea dată de întoarcerea acasă. Apoi ranyhynii liberi fugiră, cu sânge năvalnic şi energie dezlănţuită, nechezând în alergare.

Chemările lor făceau aerul să scânteieze de vitalitate.

Curând soarele apuse, luându-şi adio de la Câmpii cu o străfulgerare portocalie. Covenant îl privi dispărând cu o satisfacţie mohorâtă. Era sătul de cai – sătul de ranyhyni, rameni, Gardieni ai Sângelui, Nobili şi Căutări, sătul de neliniştea vieţii. Îşi dorea întuneric şi somn, în ciuda focului sângeriu al inelului său, a lunii noi care răsărea, a aripilor de corb ale ororii.

Dar când soarele dispăru Rustah îi spuse lui Prothall că vor trebui să-şi continue drumul. Erau în pericol, spuse. Alţi rameni lăsaseră în iarbă semne de avertizare. Compania trebuia să meargă înainte până când s-ar fi aflat în siguranţă – încă vreo

câţiva kilometri. Aşadar îşi continuară călătoria. Mai târziu se ridică luna şi argintiul ei pângărit transformă noaptea în sânge, provocând o reacţie bolnăvicioasă din partea inelului lui Covenant şi a sufletului său flămând.

Atunci Rustah îi încetini, făcându-le semn să tacă.

Pe cât puteau de furiş, cotiră pe partea dinspre sud a unui deal şi se opriră imediat sub creastă. Compania descălecă, lăsă câţiva Gardieni de pază la cai şi îi urmară pe Corzi pe culmea dealului.

Înspre nord se întindea un teritoriu plat, jos. Corzii îl parcurseră un timp cu privirile, apoi arătară cu degetul. Covenant simţi că îi obosesc ochii în semiîntunericul amurgului până când i se păru că zăreşte o pată mai închisă la culoare deplasându-se spre sud peste câmpie.

— Kresh, şopti Hurn. Lupii galbeni – neamul Prinţului Colţului. Au traversat Vadul Rătăcirii.

— Aşteptaţi-ne, şuieră Rustah. O să fiţi în siguranţă.

El şi ceilalţi Corzi dispărură în noapte.

Instinctiv, compania se strânse, privind cu ochi arzători prin lumina roşie subţire care părea să izvorască precum o sudoare din întunecimea mişcătoare de pe câmpie. Încordaţi, aşteptau în linişte, abia respirând.

Pietten stătea în braţele Llaurei, vigilent ca o santinelă.

Covenant află mai târziu că haita număra cincisprezece lupi galbeni uriaşi. Ajungeau la înălţimea taliei unui om; aveau fălci masive dotate cu colţi curbaţi, ascuţiţi şi ochi galbeni devoratori. Luaseră urma a doi mânji ranyhyni protejaţi numai de un armăsar şi iapa lui. Legendele ramene spuneau că răsuflarea unui astfel de kresh era destul de fierbinte încât să pârjolească pământul şi lăsau în urmă o dâră de durere pe acolo unde îi purtau jafurile lor. Dar acum Covenant nu vedea decât întunecimea apropiindu-se, crescând clipă de clipă.

Apoi ochilor lui nesiguri li se păru că partea din spate a haitei se roteşte într-o scurtă confuzie; în timp ce lupii continuau să înainteze, crezu că vede două sau trei puncte negre rămânând nemişcate pe câmpie.

Haita se tulbură din nou. De data asta câteva urlete scurte de surpriză şi spaimă întrerupseră liniştea. Un urlet aspru fu brusc înăbuşit. În clipa următoare haita porni drept către

companie, lăsând în urmă încă cinci puncte. Acum Covenant era sigur că punctele erau lupi morţi.

Încă trei kresh căzură. Dar putu să vadă cum trei siluete se ridicară dintre morţi, sprintând după supravieţuitori.

Dispărură în umbrele de la poalele dealului. Din întuneric se auziră zgomote de luptă furioasă, clănţănit de fălci care îşi ratau prada, oase trosnind.

Linişte inundă din nou noaptea. Atenţia companiei se ascuţi, căci nu puteau vedea nimic; umbrele se întindeau aproape până pe vârful dealului pe care stăteau ei.

Deodată auziră sunetele unei alergări frenetice.

Venea direct către ei.

Prothall sări în faţă. Ridică toiagul şi focul albastru izbucni din vârful lui. Lumina subită revelă un lup singuratic cu ochi plini de ură năpustindu-se asupra lui.

Tuvor i se alătură lui Prothall cu o fracţiune de secundă înaintea Navigatorului. Dar uriaşul se repezi în întâmpinarea atacului lupului.

Atunci, fără niciun avertisment, Cord Grace se înălţă din ascunzătoarea ei drept în faţa lupului. Îşi executa mişcările lin ca un dans. În timp ce se ridica, îşi eliberă cu o smucitură rapidă frânghia. Când kresh-ul sări asupra ei, îi prinse gâtul într-un laţ, răsucindu-se într-o parte ca să se fixeze bine pe picioare. Forţa atacului lupului atunci când se strânse ştreangul îi rupse gâtul. Smucitura o dezechilibră, dar se rostogoli uşor pe o parte, păstrând tensiunea în frânghie şi reveni pe picioare într-o poziţie perfectă ca să termine kresh-ul dacă ar mai fi fost încă în viaţă.

Eomanul reacţionă la performanţa ei cu un murmur de admiraţie. Ea le aruncă o privire şi zâmbi modestă în lumina albastră a toiagului lui Prothall. Apoi se întoarse să-i felicite pe ceilalţi Corzi care reveneau din umbra dealului. Erau teferi. Toţi lupii fuseseră ucişi.

Coborând toiagul, Prothall le oferi Corzilor o plecăciune ramenă.

— Bravo, zise.

Ei se înclinară drept răspuns.

Când toiagul se stinse, întunecimea roşie se întoarse peste deal. În lumina sângerie călăreţii se întoarseră la caii lor. Dar

Bannor păşi peste lupul mort şi trase frânghia lui Grace din jurul gâtului lui. Apucă funia ca pentru luptă şi o întinse.

— O armă bună, rosti cu glasul lui ciudat, lipsit de inflexiuni. Ramenii au făcut treabă bună cu ea în zilele când Înaltul Nobil Kevin lupta pe faţă împotriva Corupţiei.

Ceva din tonul lui îi reaminti lui Covenant că Gardienii Sângelui erau bărbaţi robuşti care trăiau în castitate de peste două mii de ani.

Apoi, dintr-un impuls obscur, Bannor îşi încordă muşchii şi frânghia plesni. Ridicând uşor din umeri, aruncă bucăţile peste kresh-ul mort. Mişcarea lui avea fermitatea definitivă a unei profeţii. Fără să-i arunce o privire lui Cord Grace, părăsi creasta dealului ca să încalece pe ranyhynul care îl alesese.

19

ALEGEREA PRINŢULUI INELULUI

Cord Rustah îl informă pe Prothall că, după obiceiul ramen, cei daţi morţii de ranyhyni erau lăsaţi vulturilor. Ramenii nu doreau să-i onoreze pe kresh sau să insulte pământul îngropându-i, iar rugurile atrăgeau pericolul incendierii Câmpiilor. Aşadar călăreţii se puteau odihni abia după ce caii lor erau departe de duhoarea morţii. Cordul conduse compania către sud aproape cinci kilometri înainte de a fi mulţumit că nicio adiere a nopţii nu ar putea aduce vreo nelinişte animalelor. Abia atunci Căutarea instală tabăra.

Covenant dormi iepureşte, ca şi cum ar fi avut un spin sub stomac; iar în zori se simţi slăbit de parcă întreaga noapte şi-ar fi petrecut-o încercând să contracareze foamea. Când nasul său simţi din nou aroma otrăvitoarei amanibhavam, senzaţia îi făcu ochii să lăcrimeze ca în urma unei lovituri.

Nu credea că mai putea sta mult timp în picioare.

Dar încă nu avea răspunsul de care avea nevoie. Nu avusese nicio nouă revelaţie interioară, iar lucrătura verde a Codrului Morinmoss pe roba lui părea de necitit. Un instinct sigur îi spunea că ar putea găsi ceea ce îi lipsea prin foamea extremă. Când tovarăşii lui terminară de mâncat şi fură gata de drum, încălecă tăcut pe Dura şi merse împreună cu ei. Din când în

când ochii îi picurau, inconştient, deşi nu plângea. Se simţea asaltat de patimă, dar nu o putea lăsa să izbucnească. Suferinţa leprei nu îi permitea o asemenea uşurare.

În contrast cu cenuşiul rece al dispoziţiei sale, ziua era veselă, luminoasă, cu soare neumbrit de nori şi un vânt călduţ dinspre nord, cu cer senin şi coline molcome. Restul companiei cedase repede vrăjii Câmpiilor – o incantaţie ţesută de hoinăreala mândră a ranyhynilor. Din când în când caii puternici alergau sau galopau pe lângă ei, privind pieziş la călăreţi cu bucurie în ochi şi chemări sclipind dornic în glasuri. Vederea lor adăuga energie pasului Corzilor şi în cursul dimineţii Grace şi Thew cântară împreună:

Fugi, ranyhyn, în galop, în joacă – să mănânci, să bei şi părul tău să strălucească.

Tu eşti măduva pământului.

Niciun frâu nu te va supune, nici nu te va controla, nicio gheară şi niciun dinte nu vor rămâne nepedepsite;

Nu va curge nicio picătură din sângele cailor fără iarba de leac.

Noi suntem rameni, născuţi să vă slujim:
Robii Coamei vă ţesălă,
Corzii vă protejează,
Winhomii vă pregătesc vetrele şi paturile.
Picioarele noastre nu ne duc inimile departe.
Copite crescute din iarbă şi stele în frunte;
Picioarele şi greabănul sunt florile pământului;
Ranyhyn semeţ, galopează, fugi – Noi slujim Cozile Cerului,
Coamele Lumii.

Auzind cântecul, ranyhynii începură să ţopăie în jurul companiei, alergând atât de lin încât solul parcă unduia sub paşii lor.

În braţele Navigatorului, Pietten se foi şi se scutură pentru un timp de somnul din timpul zilei ca să urmărească ranyhynii cu un fel de dorinţă în ochii lui goi. Prothall şi Mhoram stăteau relaxaţi în şei, ca şi cum pentru prima dată de când părăsiseră Piatra Sărbătorii simţeau că întreaga companie se afla în siguranţă. Iar lacrimile curgeau pe faţa lui Covenant ca pe un perete.

În goliciunea sa, căldura soarelui îi năucea. Capul părea să-i

fulgere, iar senzaţia îl făcea să se simtă ca suit la o înălţime nesigură, unde prăpăstii de iarbă ameţitoare se repezeau ca lupii la călcâiele lui. Însă clingorul şeii îl ţinea pe spatele Durei. După un timp aţipi, visând că dansa, plângea şi făcea dragoste la comanda unor păpuşari satirici.

Când se trezi era în mijlocul după-amiezii şi cea mai mare parte a orizontului din faţă era acoperită de munţi. Compania scosese un timp bun. De fapt, acum caii mergeau într-un galop uşor, ca şi când Câmpiile le-ar fi dat mai multă energie decât puteau ei reţine. Pentru o clipă se gândi la Vatra Oamenilor unde, prevedea el, un respect prost înţeles şi lipsit de valoare faţă de verigheta sa l-ar expune ranyhynilor drept un potenţial călăreţ. Cu siguranţă acesta era unul dintre motivele pentru care Prothall alesese să viziteze Câmpiile lui Ra înainte de a se apropia de Muntele Tunetului. Să-l onoreze pe Prim-Nobil, pe Prinţul Inelului. Of, drace! Încercă să se imagineze călărind un ranyhyn, dar imaginaţia sa nu putea face pasul; mai mult decât orice altceva cu excepţia Andelainului, caii semeţi, periculoşi, încărcaţi de Puterea Pământului reprezentau chintesenţa Tărâmului. Iar Joan fusese îmblânzitoare de cai. Din anumite motive gândul îl făcu să simtă înţepături în nas, dar încercă să-şi reţină lacrimile scrâşnind din dinţi.

Îşi petrecu restul după amiezii privind munţii.

Creşteau în faţa companiei ca şi cum vârfurile s-ar fi ridicat încet în picioare. Curbându-se înspre sud şi nord-est, lanţul nu era la fel de înalt ca munţii din spatele Mithil Stonedown, dar era zimţat şi accidentat, parcă presărat cu stânci ascuţite pentru a-l face inaccesibil, impenetrabil. Covenant nu ştia ce se găsea în spatele acestor munţi şi nici nu voia să ştie. Impenetrabilitatea lor îi oferea un confort obscur, ca şi cum ar fi stat între el şi ceva ce nu ar fi suportat să vadă.

Se înălţau tot mai rapid pe măsură ce compania înainta în galop uşor către ei. Soarele se cufunda în câmpiile dinspre apus când călăreţii atinseră poalele abrupte ale lanţului muntos. Aveau spatele colorat în portocaliu şi roz când traversară o ultimă ridicătură şi ajunseră într-un luminiş larg la poalele stâncilor.

Acolo, în sfârşit, se afla Vatra Oamenilor.

Partea de jos a suprafeţei stâncii se înclina pe ultimii

aproximativ o sută de metri spre interior de-a lungul unui semi-oval, formând o peşteră ca un lighean vertical săpat adânc în piatră. Departe în fundul peşterii, protejate de capriciile vremii şi totuşi expuse aerului liber, se aflau corturile rotunde ale familiilor ramene.

Iar în faţă, la adăpostul stâncii, se afla zona comună, spaţiul liber şi focurile la care ramenii găteau, discutau, dansau şi cântau împreună atunci când nu erau plecaţi pe Câmpii cu ranyhynii. Întregul loc părea auster, ca şi cum generaţiile de rameni nu şi-ar fi săpat în piatră un cămin pentru ei; căci Vatra Oamenilor era numai un centru, un punct de plecare pentru rătăcirea pe Câmpii a unui popor nomad.

Vreo şaptezeci de rameni se adunaseră să urmărească apropierea companiei. Aproape toţi erau Winhomi, cei mai tineri şi cei mai bătrâni dintre rameni şi alţii care aveau nevoie de siguranţă şi un pat liniştit. Spre deosebire de Corzi şi Robii Coamei, ei nu aveau frânghii de luptă.

Dar Lithe se afla acolo, ieşind în întâmpinarea companiei însoţită de alţi trei rameni pe care Covenant îi luă de asemenea drept Robi ai Coamei; aveau coliere de flori ca al ei şi îşi purtau funiile în păr, nu la talie. Compania se opri, iar Prothall descălecă în faţa Robilor Coamei. Se înclină după obiceiul ramen, iar ei gesticulară drept răspuns.

— Salut din nou, Nobili de departe, zise Lithe. Salut, Prinţ al Inelului, Înalt Nobil, Uriaş şi Gardieni ai Sângelui. Fiţi bine-veniţi în căminul Vetrei Oamenilor.

La salutul ei, câţiva Winhomi apărură de sub stâncă.

Descălecând, fiecare fu întâmpinat de un Winhome surâzător purtând o mică banderolă împletită din flori.

Cu gesturi rituale, prinseră banderola la încheieturile mâinilor drepte ale oaspeţilor.

Covenant descălecă de pe Dura şi descoperi o fată ramenă în acelaşi timp timidă şi îndrăzneaţă, nu mai mare de cincisprezece sau şaisprezece ani, stând în faţa lui. Avea păr negru frumos, căzut pe umeri şi ochi căprui mari şi blânzi. Nu zâmbea; părea speriată să-l întâmpine pe Prinţul Inelului, purtătorul aurului alb. Cu grijă, se întinse puţin să-i prindă florile la încheietură.

Mirosul lor îl înţepă şi aproape că i se făcu greaţă.

Banderola era împletită din amanibhavam. Izul ei îi ardea nasul ca un acid, îi făcea atât de foame încât simţi că era pe punctul să vomite bucăţi de goliciune. Nu reuşi să-şi împiedice lacrimile care îi curgeau din ochi.

Cu o faţă solemnă, fata Winhome ridică mâinile şi îi atinse lacrimile ca şi cum ar fi fost preţioase.

În spatele lui, ranyhynii Gardienilor galopau înspre libertatea Câmpiilor. Corzii duseseră caii companiei pentru a fi îngrijiţi şi alţi rameni alergară în luminiş la auzirea veştii despre sosirea Căutării. Dar Covenant rămase cu ochii asupra fetei, holbându-se la ea ca şi cum ar fi fost un fel de mâncare. În cele din urmă ea spuse ca răspuns la privirea lui:

— Eu sunt Winhome Gay. În curând o să acumulez destule cunoştinţe ca să devin Cord. După un moment de ezitare, adăugă: Eu trebuie să am grijă de tine cât timp ne eşti oaspete.

Fiindcă el nu răspunse, continuă grăbită:

— Pot să te servească alţii dacă eu nu sunt acceptată.

Covenant continuă să tacă, agăţându-se de ferocitatea lui inutilă. Apoi îşi adună puterile pentru un refuz categoric.

— N-am nevoie de nimic. Nu mă atinge.

Cuvintele îi provocară dureri în gât. O mână îi atinse umărul. Privi în jur şi îl descoperi pe Navigator alături de el. Uriaşul se uita în jos la Covenant, dar vorbi către durerea dată de respingere de pe faţa a lui Gay.

— Nu fi tristă, micuţă Winhome, murmură el.

Covenant Prinţul Inelului ne testează. Nu vorbeşte din inimă.

Gay îi zâmbi recunoscătoare Navigatorului, apoi zise cu o subită impertinenţă:

— Nu-s aşa de mică, uriaşule. Mărimea ta te înşală.

Sunt aproape Cord.

Aparent umorul ei avu nevoie de câteva secunde până să ajungă la Navigator. Apoi barba lui ţepoasă tresări. Brusc, începu să râdă. Veselia lui spori; reverberă de pe stânca de deasupra Vetrei Oamenilor până când muntele păru să-i împărtăşească buna dispoziţie, iar sunetul molipsitor se răspândi şi în curând toată lumea din jur râdea fără să ştie de ce. Mult timp revărsă hohote ca şi cum ar fi aruncat afară resturi din sufletul lui.

Dar Covenant întoarse spatele, incapabil să suporte greutatea veseliei uriaşului. Pe focurile iadului, gemu. Pe toate focurile iadului. Ce-mi faceţi? Nu luase nicio decizie, iar acum capacitatea sa de autonegare părea să se fi consumat.

Astfel încât, atunci când Gay se oferi să-l conducă la locul lui pentru cina pe care o pregătiseră Winhomii, el o urmă amorţit. Îl duse sub tavanul masiv al stâncii spre un spaţiu liber central unde ardea un foc de tabără în mijloc. Cea mai mare parte a companiei se afla deja în Vatra Oamenilor. Mai existau încă două focuri, iar ramenii împărţiseră compania în trei grupuri: Gardienii Sângelui stăteau în jurul unuia dintre focuri; Quaan şi cei paisprezece războinici ai săi în jurul altuia; şi în centru ramenii îi invitaseră pe Prothall, Mhoram, Navigator, Llaura, Pietten şi Covenant alături de Robii Coamei.

Covenant se lăsă condus şi se aşeză cu picioarele încrucişate pe piatra netedă, faţă în faţă cu Prothall, Mhoram şi Navigatorul. Patru Robi ai Coamei îşi găsiseră loc lângă Nobili, iar Lithe se aşeză alături de Covenant. Restul cercului era completat de Corzii care veniseră din Câmpii împreună cu învăţătorii lor Robi ai Coamei.

Cei mai mulţi dintre Winhomi se îmbulzeau în jurul focurilor de gătit situate departe în fundul peşterii, însă câte unul stătea în spatele fiecărui oaspete, aşteptând să-l servească. Gay avea grijă de Covenant, murmurând uşor o melodie care îi reamintea de un alt cântec pe care îl auzise cândva.

Există ceva în frumuseţe care creşte în sufletul celui ce priveşte ca o floare.

Dincolo de fumul lemnului ars şi de aromele mâncării gătite, i se păru că ar putea simţi mirosul de iarbă proaspătă al lui Gay.

În timp ce stătea inert pe piatră, ultima sclipire a apusului licări în portocaliu şi auriu peste culmi ca un rămas-bun drăgăstos. După aceea soarele dispăru.

Noaptea se întinse peste Câmpii; flăcările focurilor de tabără erau singura sursă de lumină din Vatra Oamenilor. Aerul era încărcat de freamăt şi discuţii cu glasuri scăzute, ca un vânt încărcat de mirosurile ranyhynilor. Dar hrana de care se temea Covenant nu veni imediat. Mai întâi câţiva dintre Corzi dansară.

Trei dintre ei îşi executară dansul în cercul în care stătea Covenant. Dansară în jurul focului cu salturi înalte, cântând un cântec nechezat în ritmul complexelor bătăi din palme ale grupului de Winhomi.

Mişcările curgătoare ale membrelor lor, izbucnirile subite ale dansului, bronzul pieilor lor, toate îi făceau să pară că pun în scenă pulsul Câmpiilor – dansau pulsul făcându-l suficient de rapid pentru a fi sesizat de ochii umani. Îşi îndoiau în mod repetat trupurile astfel încât lumina focului să arunce umbre ca de cal pe pereţi şi pe tavan.

Din când în când dansatorii săreau destul de aproape de Covenant pentru ca el să le audă cântecul:

Copite crescute din iarbă şi stele în frunte;

Picioarele şi greabănul sunt florile pământului;

Ranyhyn semeţ, galopează, fugi – Noi slujim Cozile Cerului,

Coamele Lumii.

Cuvintele şi dansul îi dădeau impresia că ei exprimă o ştiinţă secretă, o viziune pe care el avea nevoie s-o împărtăşească. Sentimentul îl dezgustă; îşi desprinse ochii de pe dansatori şi îi mută pe tăciunii aprinşi din foc. Când dansul se termină, continuă să fixeze inima focului cu o privire încărcată de vagi trepidaţii.

Apoi Winhomii aduseră mâncare şi băutură în cercuri. Folosind frunze late drept farfurii, îngrămădiră fripturi şi cartofi sălbatici în faţa musafirilor lor. Carnea era asezonată cu ierburi aromatice pe care ramenii le foloseau la gătit şi curând Căutătorii erau afundaţi în festin. Mult timp singurele sunete din Vatra Oamenilor fură cele ale servirii şi mâncării.

În mijlocul petrecerii, Covenant stătea ca un copac pipernicit. Nu reacţiona la nimic din ce îi oferea Gay. Fixa focul; exista în el un tăciune care ardea roşu ca sclipirea nopţii pe inelul său. Îşi făcea o SVE în minte, analizându-şi extremităţile de la un capăt la altul; inima i se strângea convins că era pe punctul de a descoperi o pată absolut neaşteptată de lepră.

Arăta îmbătrânit.

După un timp oamenii reîncepură să vorbească.

Prothall şi Mhoram dădură înapoi farfuriile lor Winhomilor şi îşi îndreptară atenţia asupra Robilor Coamei. Covenant prindea frânturi din conversaţia lor.

Discutau despre el – despre mesajul pe care îl adusese, despre rolul pe care îl juca în destinul Tărâmului.

Relaxarea lor fizică contrasta în mod bizar cu seriozitatea cuvintelor lor.

În apropierea lor, Navigatorul descria chinurile Llaurei şi ale lui Pietten unuia dintre Robii Coamei.

Covenant se încruntă la foc. Nu trebuia să coboare privirile ca să vadă schimbarea în sângeriu a inelului său; putea simţi radiaţia răului dinspre metal, îşi ascunse verigheta în pumn, cutremurându-se.

Tavanul de piatră părea să plutească deasupra lui ca o aripă crudă a apocalipsei, aşteptând momentul slăbiciunii lui maxime ca să plonjeze asupra gâtului său neprotejat. Simţea o foame abisală.

Înnebunesc, şopti el flăcărilor.

Winhome Gay îl îndemna să mănânce, însă el nu îi răspundea.

În partea opusă a cercului, Prothall explica scopul Căutării. Robii Coamei ascultau nesiguri, ca şi cum ar fi avut dificultăţi în a sesiza legătura dintre răul îndepărtat şi Câmpiile lui Ra. Astfel că Înaltul Nobil le povesti ce se petrecuse în Andelain.

Pietten privea cu ochi inexpresivi şi nefocalizaţi în întuneric, parcă aşteptând răsăritul lunii. Alături, Llaura vorbea încet cu Corzii din jurul ei, recunoscătoare pentru ospitalitatea ramenă.

Pe măsură ce Navigatorul detalia ororile pe care le suferiseră cei doi supravieţuitori de la Woodhelven înalt, pe fruntea sa apăreau noduri din cauza eforturilor pe care le făcea ca să-şi reţină tulburarea.

Focul strălucea ca o poartă în spatele căreia aştepta o ameninţare insuportabilă. Ceafa lui Covenant înţepenise vulnerabilă, iar ochii săi se holbau orbi ca nişte laţuri.

Petele verzi de pe roba sa îl marcau ca un semn de avertizare: lepros proscris necurat.

Se apropia de sfârşitul SVE. În spatele lui era imposibilitatea faptului ca Tărâmul să fi fost real. Iar în faţa lui imposibilitatea ca acesta să fie fals.

Deodată Gay intră în cerc şi se postă în faţa lui, cu mâinile în şolduri şi cu ochii scânteind. Stătea cu picioarele uşor depărtate, astfel încât el putea vedea tăciunii sângerii din foc

printre coapsele ei.

Ridică privirea spre ea.

— Trebuie să mănânci, îl îndemnă ea. Eşti deja pe jumătate mort.

Avea umerii drepţi, trăgându-i haina strâns peste sâni. Îi amintea de Lena.

Prothall spunea:

— Nu ne-a povestit ce s-a întâmplat la Sărbătoare.

Ravagiile în rândurile Duhurilor nu au fost împiedicate – noi credem totuşi că s-a luptat cumva cu demonii-abjecţi. Tovarăşa lui a dat vina atât pe ea, cât şi pe el pentru răul care s-a abătut asupra Dansului.

Covenant tremura. Ca şi Lena, gândi. Lena?

Bezna îl asalta ca nişte gheare ale vertijului. Lena?

Pentru o clipă vederea îi fu întunecată de mugetul unor ape negre. Apoi sări în picioare. El îi făcuse aşa ceva Lenei – el îi făcuse asta? O împinse pe fată într-o parte şi sări spre foc. Lena! Rotindu-şi toiagul ca pe un topor, lovi flăcările. Dar nu se putea lupta cu amintirea, nu o putea alunga. Toiagul se răsuci din forţa loviturii şi îi alunecă din mâini. Scântei şi cărbuni încinşi se răspândiră în toate direcţiile. El îi făcuse asta! Scuturându-şi jumătatea de pumn către Prothall, strigă:

— Ea a greşit! Nu am avut ce face!

— Gândind: „Lena! Ce am făcut?” – Sunt lepros!

În jurul lui, oamenii săriră în picioare. Mhoram înaintă repede, întinzând o mână să-l reţină.

— Uşurel, Covenant, zise. Ce s-a întâmplat? Suntem oaspeţi aici.

Însă chiar în timp ce protesta, Covenant ştiu că Atiaran nu greşise. Se văzuse pe sine ucigând în lupta de la Woodhelven înalt şi în nebunia lui crezuse că a ucide era ceva nou pentru el, ceva fără precedent.

Însă nu devenise recent ucigaş; fusese astfel de la începutul visului, încă din start. Într-un salt intuitiv înţelese că nu era nicio diferenţă între ceea ce făcuseră demonii-abjecţi Duhurilor şi ceea ce-i făcuse el Lenei. Îl slujise pe Nobilul Foul încă din prima sa zi pe Tărâm.

— Nu! Scuipă el ca şi cum ar fi fiert în acid. Nu, n-o să mai fac aşa ceva. N-o să mai fiu o victimă. N-o să mai fiu slujit de

copii.

Tremura de febra mâniei în timp ce în sinea lui urla: Ai violat-o! Ticălos nenorocit!

Se simţea foarte slăbit de parcă revelaţia i-ar fi corodat oasele.

Mhoram rosti apăsat:

— Necredinciosule! Ce este?

— Nu! repetă Covenant. Nu! Încerca să strige, însă glasul său suna distant, infirm. Nu voi mai tolera asta.

Nu e drept. Am să supravieţuiesc! auzi?

— Cine eşti? şuieră Roaba Coamei Lithe printre buzele încordate. Cu o scuturare rapidă a capului şi o zvâcnire a mâinii trase frânghia din păr şi o apucă, gata de luptă.

Prothall o prinse de braţ. Vocea sa bătrână hârâi cu autoritate şi rugăminte.

— Iartă-l, Roabă a Coamei. Problemele astea te depăşesc. El deţine magia sălbatică prin care se distruge pacea. Trebuie să iertăm.

— Să iertăm? Încercă să urle Covenant. Picioarele îi cedară, dar nu căzu. De la spate Bannor îl ţinu în poziţie verticală. Nu puteţi ierta.

— Ceri să fii pedepsit? zise Mhoram incredul. Ce ai făcut?

— Să cer?

Covenant se strădui să-şi amintească ceva. Apoi găsi. Ştia ce avea de făcut.

— Nu. Cheamă-i pe ranyhyni.

— Cum? se răsti Lithe indignată. Toţi ramenii preluară ecoul protestului ei.

— Ranyhynii! Cheamă-i.

— Eşti nebun? Ai grijă, Prinţ al Inelului. Noi suntem rameni. Noi nu chemăm – noi slujim. Ei vin după cum le e voia. Nu ascultă de chemarea ta. Şi nu vin noaptea.

— Cheamă-i, îţi spun! Eu îţi spun! Cheamă-i!

Ceva din urgenţa teribilă o fâstâci. Ezită, holbându-se la el cu furie confuză, protest şi compasiune neaşteptată, apoi se răsuci pe călcâie şi părăsi Vatra Oamenilor.

Sprijinit de Bannor, Covenant ieşi clătinându-se de sub greutatea oprimantă a muntelui. Compania şi ramenii îl urmară ca un siaj de consternare şi jignire. În spatele lor, luna roşie

tocmai trecuse de creste; Câmpiile îndepărtate, vizibile dincolo de dealurile din faţa Vetrei Oamenilor, erau deja scăldate în stacojiu. Şuvoiul sângeriu părea să altereze textura pământului, să transforme roca, solul şi iarba în putreziciune şi sânge amar.

Oamenii se răspândiră pe lateralele luminişului, astfel încât terenul liber să fie luminat de focurile de tabără. Lithe înaintă în noapte, deplasându-se spre Câmpii până ajunse la marginea opusă a luminişului.

Covenant se opri şi o urmări. Nesigur, dar hotărât, se eliberă de sprijinul lui Bannor, rămânând singur ca un galion eşuat adus de flux, agăţat imposibil de sus pe un recif. Mişcându-se ţeapăn, se duse după Lithe.

În faţa lui, peisajul însângerat al lunii se întindea ca o mare moartă care îl cerceta apropiindu-se pe măsură ce luna se înălţa. Inelul ardea rece. Se simţea ca şi cum el ar fi fost sursa. Cer şi pământ erau identic colorate în stacojiu, iar el înainta ca şi cum ar fi fost polul în jurul căruia se rotea noaptea roşie – el şi inelul lui, forţa care atrăgea acel val al nopţii pângărite.

Curând ajunse să stea în centrul luminişului.

O cortină de linişte învăluia privitorii.

În faţa lui, Roaba Coamei Lithe îşi desfăcu braţele parcă făcând semn întunericului să vină spre ea.

Brusc, emise un ţipăt sfredelitor.

— Kelenbhrabanal marushyn! Rushyn hynyn kelenkoor rillynarunal! Ranyhyn Kelenbhrabanal!

Apoi fluieră o dată. Ecoul se reflectă pe stâncă ţiuind puternic.

Mult timp liniştea sufocă luminişul. Păşind sfidător, Lithe se întoarse spre Vatra Oamenilor. Trecând pe lângă Covenant rosti răstit:

— I-am chemat.

Apoi trecu în spatele lui, iar el rămase să înfrunte singur asediul luminii lunii.

Însă curând se auzi bubuit de copite. Caii măreţi galopau în depărtare; sunetul creştea ca şi cum înseşi dealurile se rostogoleau către Vatra Oamenilor. Grupuri de ranyhyni se apropiau. Covenant îşi blocă genunchii ca să se poată ţine pe picioare. Inima lui era prea slabă ca să mai continue să bată.

Era vag conştient de încordarea tăcută a spectatorilor.
Apoi marginea exterioară a luminişului păru să se ridice şi un val de ranyhyni năvăli pe terenul deschis – aproape o sută, galopând unul lângă altul ca un zid în direcţia lui Covenant.
Un strigăt de uimire şi admiraţie veni dinspre rameni. Doar puţini dintre bătrânii Robi ai Coamei mai văzuseră vreodată atât de mulţi ranyhyni la un loc.
Covenant ştia că are în faţă cele mai semeţe fiinţe ale Tărâmului. Se temea că aveau să-l calce în picioare.
Dar zidul se sparse în stânga lui, alergând în jurul lui până ce fu complet încercuit.
Scuturându-şi coamele şi cozile, cu stelele din frunte reflectând luminile focurilor atunci când treceau prin apropiere, cinci grupuri a câte douăzeci de ranyhyni tropăiră pe iarbă şi îl înconjurară. Zgomotul copitelor lor îi tuna în urechi.
Cercul se strângea. Forţa lor îi zgândări frica, îl făcu să se rotească odată cu ei în încercarea de a-i urmări pe toţi dintr-odată. Inima îi lucra dureros. Nu se putea întoarce suficient de repede ca să ţină pasul cu ei. Efortul îl făcu să se împiedice, să-şi piardă echilibrul şi să cadă în genunchi. Însă în clipa următoare era din nou vertical, cu picioarele bine înfipte împotriva ameţelii date de rotirea lor, iar chipul i se contorsiona parcă ar fi ţipat – un ţipăt pierdut în tunetul copitelor ranyhynilor. Îşi desfăcu braţele ca şi cum s-ar fi sprijinit de nişte pereţi ai nopţii.
Încet, sinuos, cercul se opri bătând din picioare şi fremătând. Ranyhynii se aşezară cu faţa înspre Covenant. Ochii li se rostogoleau, iar unii dintre ei aveau spume pe buze. La început nu reuşi să le înţeleagă emoţiile.
Dintre spectatori se auzi un ţipăt. Recunoscu vocea Llaurei. Întorcându-se, îl văzu pe Pietten alergând spre cai, cu Llaura pe urme, prea departe ca să-l mai prindă. Copilul îi luase pe toţi prin surprindere; ei îl urmăreau pe Covenant. Acum Pietten ajunsese în cerc şi se strecura printre picioarele frenetice ale ranyhynilor.
Părea imposibil să nu fie călcat. Capul lui nu era mai mare decât o copită de-a lor, iar caii tropăiau, agitaţi. Covenant sesiză ocazia. Cu un salt instinctiv, îl smulse pe Pietten de sub unul dintre cai.

Jumătatea lui de mână nu putu reţine strânsoarea; Pietten îi scăpă. Imediat copilul sări în picioare. Se repezi la Covenant şi îl lovi cât putu de tare.

— Ei te urăsc! ţipă. Pleacă!

Lumina lunii căzu în luminiş ca izvorând de pe versanţii muntelui. În lumina roşie, faţa lui Pietten arăta ca un teren arid.

Copilul se zbătea, dar Covenant îl ridică de jos, strângându-l la piept cu ambele braţe. Păstrându-l pe Pietten în îmbrăţişare, ridică privirea către ranyhyni.

Acum înţelese. În trecut fusese prea ocupat să-i evite ca să observe cum reacţionau în faţa lui. Nu îl ameninţau.

Semeţii armăsari erau îngroziţi – îngroziţi de el. Ochii lor îi ocoleau faţa şi scuturau spumă în jur. Muşchii din picioare şi piept tremurau. Şi totuşi veniseră până aici agonizând. Vechiul lor rol era inversat. În loc să-şi aleagă călăreţii, ei se supuneau alegerii lui.

Dintr-un impuls, îşi desfăcu un braţ din jurul lui Pietten şi-şi expuse inelul roşu unuia dintre cai. Acesta tresări şi se feri ca şi cum ar fi aruncat un şarpe spre el, dar rămase pe picioare.

Îl strânse din nou pe Pietten. Zvârcolelile copilului erau mai slabe acum, ca şi cum îmbrăţişarea lui Covenant l-ar fi liniştit încet-încet. Dar Necredinciosul nu-i dădu drumul. Îi fixa sălbatic pe ranyhyni şi se clătina de parcă nu şi-ar fi putut regăsi echilibrul.

Dar deja luase o hotărâre. Văzuse că ranyhynii îi recunosc inelul. Strângându-l pe Pietten la piept ca pe o cârmă, strigă:

— Ascultaţi!

— Un glas răguşit ca un suspin. Ascultaţi. O să fac un târg cu voi. Să înţelegeţi bine. Pe focurile iadului! Înţelegeţi bine. Un târg. Ascultaţi.

Nu pot să suport… Mă prăbuşesc.

Îl strânse pe Pietten.

— Văd… văd ce se petrece cu voi. Vă e frică. Vă e frică de mine. Credeţi că sunt un fel de… Bine.

Sunteţi liberi. Nu aleg pe niciunul dintre voi.

Ranyhynii îl priveau temători.

— Dar trebuie să faceţi câteva lucruri pentru mine.

Trebuie să vă retrageţi!

Strigătul aproape că îi secă ultimele puteri.

— Voi… Tărâmul… Gâfâi, plângând: Lăsaţi-mă în pace! Nu-mi cereţi atât de mult.

Dar ştia că avea nevoie de ceva în plus pentru ei în schimbul indulgenţei faţă de el, ceva mai mult decât dorinţa lor de a suferi pentru Necredinţa lui.

— Ascultaţi… ascultaţi. Dacă voi avea nevoie de voi, ar fi bine să veniţi. Nu trebuie să fiu erou. Să înţelegeţi bine asta. Lacrimile îi curgeau din ochi, dar el nu plângea: Şi… şi mai e ceva. Încă ceva. Lena…

Lena! —… O fată. Locuieşte în Mithil Stonedown. Fiica lui Trell şi a lui Atiaran. Vreau… vreau ca unul dintre voi să se ducă la ea. În seara asta. Şi în fiecare an.

La ultima lună plină înainte de mijlocul primăverii.

Ea visează la ranyhyni.

Îşi şterse lacrimile din ochi şi îi văzu pe ranyhyni privindu-l ca şi cum ar fi înţeles tot ceea ce încerca el să spună.

— Acum plecaţi, gemu. Aveţi milă de mine.

Cu un nechezat brusc, unanim, toţi ranyhynii se ridicară pe picioarele dinapoi în jurul lui, lovind cu copitele aerul de deasupra capului său parcă făcându-i o promisiune. Apoi se rotiră, strigând de uşurare şi plecară în galop departe de Vatra Oamenilor. Lumina lunii nu părea să-i atingă. Trecură de marginea luminişului şi dispărură ca reveniţi în braţele primitoare ale pământului.

Aproape imediat Llaura ajunse alături de Covenant. Încet, el i-l lăsă pe Pietten. Femeia îi oferi o privire lungă pe care el nu o putu interpreta, apoi plecă.

O urmă, târşâindu-şi picioarele ca împovărat peste puteri cu bucăţi din sine însuşi. Putea auzi uimirea ramenilor – uimire prea mare pentru ca ei să se mai simtă ofensaţi de ceea ce făcuse el. Îi depăşea; asta putea auzi.

— S-au ridicat în faţa lui, circulau şoaptele. Dar lui nu-i păsa. Simţea o greaţă perversă la gândul că nu stăpânise nimic, nu dovedise nimic, nu hotărâse nimic.

Nobilul Mhoram veni lângă el. Covenant nu-i întâlni privirea, însă auzi mirarea complexă din glasul Nobilului atunci când acesta îi spuse:

— Ah, Prim-Nobil! Niciun muritor nu a mai avut parte de o

astfel de onoare. Mulţi au venit în Câmpii şi s-au oferit ranyhynilor – şi au fost refuzaţi. Iar când Nobila Tamarantha mama mea s-a oferit, au venit cinci ranyhyni – cinci. A fost onoare mai mare decât a visat ea că ar fi posibil. N-am putut auzi. Tu i-ai refuzat? Ai refuzat?

— Am refuzat, gemu el. Ei mă urăsc.

Trecu pe lângă Mhoram şi intră împleticit în Vatra Oamenilor. Mişcându-se nesigur, ca un vas cu chila spartă, se îndreptă spre cel mai apropiat foc la care se gătea. Ramenii îi făcură loc, îl priviră trecând cu teamă şi respect pe chipuri. Nu le dădu importanţă. Ajunse lângă foc şi apucă prima bucată de mâncare pe care o văzu. Carnea îi luneca din mâna ciuntită, aşa că o sprijini cu pumnul stâng şi o devoră.

Mâncă absent, înghiţind bucăţi mari de hrană şi luând altele cu pumnul. Apoi vru să bea. Privi în jur şi îl descoperi pe Navigator stând alături cu o carafă de licoare-diamant pierdută în mâna lui imensă.

Covenant luă carafa şi o goli. Apoi rămase nemişcat şi tăcut aşteptând ca licoarea-diamant să-şi facă efectul.

Veni repede. Curând ceaţa începu să-i umple capul. Auzea sunetele în gol, ca şi cum ar fi ascultat Vatra din fundul unei fântâni. Ştia că urmează să leşine – îşi dorea cu disperare să leşine – dar înainte de a-şi pierde cunoştinţa, durerea din piept îl făcu să rostească încet:

— Uriaşule, eu… eu am nevoie de prieteni.

— De ce crezi că nu ai niciunul?

Covenant clipi şi văzu tot ce făcuse el în Tărâm.

— Nu fi ridicol.

— Atunci înseamnă că ne consideri reali.

— Cum?

Covenant bâjbâi după tâlcul vorbelor uriaşului cu mâini care nu aveau degete.

— Ne consideri capabili sau nu să te iertăm, explică Navigatorul. Cine te-ar ierta mai bucuros decât propriul tău vis?

— Ba nu, zise Necredinciosul. Visele… nu iartă niciodată.

Apoi pierdu lumina focului şi chipul prietenos al Navigatorului, căzând într-un somn adânc.

20

O PROBLEMĂ DE SPERANŢĂ

Rătăci tresărind prin somn, aşteptându-se la coşmaruri. Dar nu avu niciunul. Prin vagile ridicări şi căderi ale derivei sale, ca şi cum chiar adormit simţurile lui ar fi fost atente la Tărâm, avea impresia că e urmărit de la distanţă. Privirea fixată asupra lui era neliniştită, dar binefăcătoare; îi amintea de bătrânul cerşetor care îl făcuse să citească un eseu despre „problema fundamentală a eticii”.

Când se trezi găsi Vatra Oamenilor luminată de soare.

Sub bolta peşterii era umbră, dar lumina care se reflecta din sat părea să risipească greutatea oprimantă a pietrei. Iar soarele avansase destul de mult în Vatră ca să-i arate lui Covenant că se trezise la începutul după-amiezii unei zile calde de vară. Stătea întins în partea din spate a peşterii într-o atmosferă de calm. Alături de el se afla Lup de Mare Navigatorul Spumei.

Covenant închise ochii pentru o clipă. Simţea că supravieţuise unei încercări. Şi avea senzaţia nedefinită că târgul său avea să funcţioneze. Când ridică din nou privirea, întrebă:

— Cât timp am dormit?

— Ca şi cum tocmai s-ar fi sculat din morţi.

— Salut şi bine ai venit, replică uriaşul. Faci licoarea-diamant să pară slabă. Ai dormit doar timp de o noapte şi o dimineaţă.

Întinzându-se somptuos, Covenant zise:

— Obişnuinţa. L-am folosit aşa de mult încât o să devin expert.

— Un talent rar, chicoti Navigatorul.

— Nu chiar. Există mai mulţi leproşi decât ai crede.

Deodată se încruntă ca şi când s-ar fi surprins încălcând involuntar promisiunea de iertare. Ca să evite să fie luat în serios, adăugă pe un ton lugubru:

— Suntem pretutindeni.

Dar tentativa lui de umor nu făcu decât să-l zăpăcească pe uriaş. După o clipă, Navigatorul spuse încet:

— Ceilalţi sunt… „Leproşi” nu e un nume potrivit.

E prea scurt pentru cei ca voi. Nu cunosc cuvântul, dar din el urechile mele nu aud decât cruzime.

Covenant se ridică şi dădu păturile la o parte.

— Nu e chiar crud.

Subiectul părea să-l ruşineze. În timp ce vorbea evită privirea Navigatorului.

— Fie este un accident fără sens, fie doar „bomboana pe colivă”. Dacă ar fi o cruzime, s-ar întâmpla mai des.

— Mai des?

— Sigur. Dacă lepra ar fi un act de cruzime – din partea lui Dumnezeu sau a oricui – nu ar fi atât de rară. De ce să te mulţumeşti doar cu câteva mii de victime abjecte când ai putea avea câteva milioane?

— Accident, murmură Navigatorul. Doar. Prietene, mă uimeşti. Vorbeşti atât de grăbit. Poate că Dispreţuitorul din lumea ta are doar o putere limitată pe care s-o opună Creatorului.

— Poate. Dar nu prea cred că lumea mea funcţionează în felul ăsta.

— Şi totuşi ai spus – sau nu?

— Că leproşii pot fi găsiţi pretutindeni.

— A fost o glumă. Sau o metaforă. Covenant făcu un efort să-şi transforme sarcasmul în umor: Niciodată nu mi-am putut da seama de diferenţă.

Navigatorul îl studie îndelung, apoi întrebă cu grijă:

— Prietene, tu glumeşti?

Covenant întâmpină privirea uriaşului cu o încruntare sardonică.

— Se pare că nu.

— Nu-ţi înţeleg dispoziţia.

— Nu-ţi face probleme. Covenant profită de ocazie ca să scape de conversaţie: Hai să ne luăm ceva de mâncare. Mi-e foame.

Spre uşurarea sa, Navigatorul începu să râdă încet:

— Ah, Thomas Covenant, chicoti el, îţi aminteşti de călătoria noastră pe râu către Cetatea Nobilă? Se pare că seriozitatea mea are ceva ce îţi produce foame.

Aplecându-se într-o pane, ridică o tavă cu pâine, brânză şi fructe şi o ploscă cu vin de primăvară.

Continuă să râdă liniştit în timp ce Covenant se aruncă asupra mâncării.

Necredinciosul mâncă un timp în ritm constant înainte de a începe să se uite prin jur. Fu uluit să constate că peştera era plină de flori. Pretutindeni erau ghirlande şi buchete, parcă peste noapte fiecare ramen ar fi cules câte o grădină cu verdeaţă şi căldăruşe. Albul şi verdele îndulceau austeritatea Vetrei Oamenilor, acoperind piatra ca o robă suavă.

— Te surprinde? întrebă Navigatorul. Florile astea te onorează pe tine. Mulţi rameni au colindat toată noaptea ca să adune flori. Ai atins inimile ranyhynilor şi ramenii nu au rămas insensibili sau nerecunoscători. Pentru ei trebuie să fi fost o minune ca cinci grupuri de ranyhyni să se ofere unui singur om.

Cred că ramenii nu ar schimba această privelişte nici pentru întregul Andelain. Aşadar ţi-au întors onoarea pe cât le stă în puteri.

Onoare? repetă Covenant.

Uriaşul se instală mai confortabil şi rosti ca şi cum ar fi fost începutul unei poveşti lungi:

— E trist că nu ai văzut Tărâmul înainte de Profanare. Atunci ramenii ţi-ar fi oferit asemenea onoare încât te-ar fi copleşit pentru tot restul zilelor tale.

Toate lucrurile erau superioare în acele vremuri, dar chiar şi printre Nobili existau puţine frumuseţi care să egaleze arta ramenilor. Îi spuneau „modelarea măduvei” – anundivian yajna în limba vechilor Nobili.

Sculptură în oase. Din scheletele curăţate de vulturi şi de timp de pe Câmpiile lui Ra ramenii formau figuri de o rară frumuseţe şi sinceritate. În mâinile lor – sub puterea cântecelor lor – oasele se îndoiau şi se modelau ca lutul şi erau prelucrate ciudat, astfel că din miezul alb al vieţilor pierdute ramenii construiau embleme ale viului. Eu nu am văzut niciodată astfel de lucrări, dar uriaşii păstrează poveşti despre ele. În lipsurile, declinul, lungile generaţii de foamete, teamă şi lipsă de adăpost care s-au abătut asupra ranyhynilor şi ramenilor odată cu Profanarea, arta măduvei s-a pierdut.

Vocea lui se stinse la sfârşit şi după o clipă începu să cânte blând:

Piatra şi marea fac parte din viaţă…

Erau înconjuraţi de o linişte respectuoasă. Toţi Winhomii din apropierea lor se opriseră să asculte.

Curând după aceea unul dintre ei alergă spre luminiş, iar Covenant, în timp ce-l urmărea cu privirea, o zări pe Lithe păşind grăbită. Era însoţită de Nobilul Mhoram călare pe un frumos ranyhyn roib.

Covenant se bucură. Îşi termină vinul de primăvară cu un salut adresat lui Mhoram.

— Da, zise Navigatorul observând privirea lui Covenant, s-au întâmplat multe în dimineaţa asta.

Înaltul Nobil Prothall a ales să nu se ofere pe sine.

A zis că oasele lui bătrâne s-ar potrivi mai bine cu un cal mai mic – asta însemnând cred eu că se temea ca „oasele bătrâne” să nu-i ofenseze pe ranyhyni. Dar ar fi bine să nu i se subestimeze puterea.

Covenant sesiză o serie de aluzii în vorbele Navigatorului. Zise distant:

— Prothall o să demisioneze după ce se termină Căutarea – dacă reuşeşte.

Ochii uriaşului se întristară.

— E o profeţie?

Covenant ridică din umeri.

— Ştii la fel de bine ca mine. Petrece prea mult timp gândindu-se la faptul că nu stăpâneşte înţelepciunea lui Kevin. Consideră că a eşuat. Şi va continua să creadă asta chiar dacă aduce înapoi Toiagul Legii.

— Într-adevăr o profeţie.

— Nu râde. Covenant se întreba cum ar putea explica rezonanţa faptului că Prothall îşi refuzase şansa unui ranyhyn. Mă rog, spune-mi despre Mhoram.

Fericit, Navigatorul povesti:

— Nobilul Mhoram fiul lui Variol a fost astăzi ales de către Hynaril, care a purtat-o şi pe Tamarantha soţia lui Variol. Uite! Măreţii cai şi-o amintesc cu respect. Ramenii spun că niciun ranyhyn nu a avut vreodată doi călăreţi. Într-adevăr o epocă a minunilor a venit pe Câmpiile lui Ra.

— Minuni, zise Covenant. Nu-i plăcea să-şi amintească teama cu care îl priviseră toţi acei ranyhyni.

Se uită urât în ploscă, de parcă l-ar fi înşelat golindu-se.

Cineva dintre Winhomii cei mai apropiaţi porni spre el ducând un urcior. O recunoscu pe Gay. Se apropie printre flori, apoi se opri. Când observă că el o privea, lăsă ochii în jos.

— Ţi-aş umple plosca, zise, dar mă tem să nu te jignesc. O să mă consideri un copil.

Covenant se încruntă la ea. Prezenţa ei îl afectase ca un reproş şi înlemni acolo unde stătea. Cu un efort care făcea glasul să-i sune rece şi oficial spuse:

— Uită de seara trecută. Nu a fost vina ta.

Ezitant, întinse plosca spre ea. Ea înaintă şi îi turnă vin de primăvară cu mâini care tremurau uşor.

Covenant zise clar:

— Mulţumesc.

Ea îl privi o clipă cu ochii mari. Apoi o expresie de uşurare îi invadă chipul şi zâmbi. Zâmbetul ei îi amintea de Lena. Fără grabă, ca şi cum ea ar fi fost o povară de la care el refuza să se eschiveze, îi făcu semn să stea jos. Ea se aşeză turceşte la picioarele patului lui, strălucind din cauza onoarei pe care i-o făcea Prinţul Inelului.

Covenant încercă să se gândească la ce să-i spună; Dar înainte de a găsi ceea ce dorea îi văzu pe Warhaftul Quaan intrând în Vatra Oamenilor. Quaan veni drept la el, parcă atacând privirea lui Covenant, iar când ajunse aproape de Necredincios aşteptă doar o clipă înainte de a-şi pune întrebarea.

— Am fost îngrijoraţi. Viaţa are nevoie de hrană.

Te simţi bine?

— Bine? Covenant simţea că începe să-i fie cald din cauza celei de-a doua ploşti cu vin de primăvară. Nu poţi să vezi? Eu te văd. Eşti zdravăn ca un stejar.

— Tu eşti aproape de noi, zise Quaan nepăsător la dezaprobare. Ceea ce vedem noi nu înseamnă ceea ce eşti tu.

Declaraţia ambiguă părea să invite la o replică muşcătoare, însă Covenant se abţinu. Ridică din umeri, apoi spuse:

— Mănânc.

Ca şi cum nu ar fi pretins prea multă sănătate.

Quaan păru să-i accepte răspunsul ca atare. Dădu din cap, se înclină uşor şi plecă.

Urmărindu-l, Winhome Gay şopti:
— Nu-i placi.
Tonul ei exprima teamă faţă de nebunia şi îndrăzneala lui Quaan. Părea să se întrebe cum de cuteza el să simtă astfel – de parcă performanţa lui Covenant din noaptea trecută l-ar fi ridicat în ochii ei la rangul de ranyhyn.
— Are motive întemeiate, răspunse Covenant sec.
Gay păru nesigură. Căutând parcă nişte cunoştinţe periculoase, întrebă repede:
— Pentru că eşti… lepros?
Îşi dădu seama că era serioasă. Dar simţea că deja spusese prea multe despre leproşi. Astfel de discuţii îi compromiteau târgul încheiat.
— Nu, zise, mă consideră doar respingător.
Auzind asta, ea se încruntă de parcă i-ar fi sesizat complexa lipsă de sinceritate. Studie îndelung piatra de sub picioare, ca şi cum s-ar fi folosit de ea pentru a-i măsura duplicitatea. Apoi se ridică în picioare şi umplu plosca lui Covenant până sus din urciorul ei.
Întorcându-se, spuse cu voce joasă:
— Chiar mă consideri un copil.
Se îndepărtă cu o legănare sfidătoare şi temătoare a şoldurilor, de parcă ar fi crezut că îşi riscă viaţa tratându-l atât de insolent pe Prinţul Inelului.
El îi urmări spatele tânăr şi se minună de mândria oamenilor care îi slujeau pe cai – şi de condiţiile sufleteşti care făceau exprimarea adevărului atât de dificilă.
De la Gay privirea îi alunecă la marginea exterioară a Vetrei Oamenilor, unde Mhoram şi Lithe stăteau împreună în lumina soarelui. Faţă în faţă – ea cafenie şi el în roba albastră – se certau ca cerul şi pământul.
Concentrându-se asupra lor, putu să distingă ceea ce vorbeau.
— O s-o fac, insista ea.
— Nu, ascultă-mă, replică Mhoram. El nu vrea.
N-ai face decât să-i provoci suferinţă – şi lui şi ţie.
Covenant îi urmărea stânjenit din semiîntunericul răcoros al peşterii. Nasul ca o cârmă al lui Mhoram îl făcea să pară un om care privea faptele în faţă, iar Covenant era sigur că n-ar fi vrut

lucrul la care se referea Mhoram.

Disputa se încheie rapid. Roaba Coamei Lithe ţâşni de lângă Mhoram şi se îndreptă spre părţile ferite ale satului. Se apropie de Covenant şi îl surprinse total căzând în genunchi şi plecându-şi fruntea în faţa lui. Cu palmele pe piatră de o parte şi de alta a capului, spuse:

— Sunt slujitoarea ta. Tu eşti Prinţul Inelului, stăpânul ranyhynilor.

Covenant se holbă la ceafa ei. Pe moment nu o înţelese; uluit, nu putea concepe nicio tulburare suficient de puternică încât să determine un Rob al Coamei să se încline atât de mult. Faţa i se îmbujoră brusc de ruşine.

— Nu vreau un servitor, scrâşni din dinţi. Apoi îl zări pe Mhoram încruntându-se nefericit în spatele lui Lithe. Se calmă şi continuă cu mai multă amabilitate:

Onoarea de a fi slujit de tine mă depăşeşte.

— Ba nu! Declară ea fără să înalţe capul. Am văzut.

Ranyhynii s-au ridicat în faţa ta.

Se simţea prins în capcană. Nu părea să existe vreo cale prin care s-o împiedice să se umilească fără s-o facă să devină conştientă de umilire. Trăise atâta timp lipsit de tact sau de umor. Dar promisese să fie iertător.

Iar pe parcursul drumului de la Mithil Stonedown gustase consecinţele faptului că îi lăsase pe oamenii Tărâmului să-l trateze ca pe un fel de figură mitică.

Cu efort, replică ţâfnos:

— Oricum. Nu sunt obişnuit cu astfel de lucruri.

În lumea mea eu sunt… doar un om neînsemnat.

Omagiile voastre mă fac să mă simt stânjenit.

Încet, Mhoram oftă uşurat, iar Lithe înălţă capul şi întrebă mirată:

— Cum e posibil? Există astfel de lumi, în care tu să nu fii printre cei mari?

— Crede-mă pe cuvânt.

Covenant bău îndelung din ploscă.

Prudentă, parcă temându-se că ceea ce făcea el nu însemna şi ceea ce spunea, ea se sculă în picioare. Îşi înclină capul pe spate scuturându-şi părul legat.

— Covenant Prinţ al Inelului, fie cum vrei tu. Dar noi nu

uităm că ranyhynii s-au ridicat în faţa ta.

Dacă îţi putem fi de folos cu ceva e suficient să dai de ştire. Poţi să ne dai orice porunci care nu îi ating pe ranyhyni.

— Uite un lucru, zise el fixând piatra muntelui din tavan. Daţi-le Llaurei şi lui Pietten un cămin.

Când îşi aruncă ochii spre Lithe văzu că ea zâmbea.

Se răsti cu sălbăticie:

— Ea este unul dintre Heerii din Woodhelven înalt.

Iar el e doar un copil. Au trecut prin destul de multe ca să merite puţină bunătate.

Cu blândeţe, Mhoram interveni:

— Navigatorul a vorbit deja cu Robii Coamei. Au fost de acord să se îngrijească de Llaura şi Pietten.

Lithe aprobă din cap.

— Astfel de porunci sunt uşor de îndeplinit. Dacă ranyhynii nu ne-ar solicita mai mult ne-am petrece cea mai mare parte a zilelor dormind.

Continuând să zâmbească, îl părăsi pe Covenant şi alergă afară în soare.

Mhoram zâmbea şi el.

— Arăţi… mai bine, Prim-Nobil. Cum te mai simţi?

Covenant îşi întoarse toată atenţia asupra vinului de primăvară.

— Quaan m-a întrebat acelaşi lucru. De unde să ştiu eu? Zilele astea jumătate din timp nu sunt în stare nici să-mi amintesc cum mă cheamă. Sunt gata de drum, dacă la asta vrei să ajungi.

— Bine. Trebuie să plecăm cât de repede posibil.

E plăcut să te odihneşti aici în siguranţă. Dar trebuie să mergem dacă vrem să păstrăm această siguranţă.

O să le spun lui Quaan şi lui Tuvor să facă pregătirile.

Înainte ca Nobilul să plece, Covenant zise:

— Spune-mi ceva. De ce anume am venit aici? Te-ai ales cu un ranyhyn – dar am pierdut patru sau cinci zile. Am fi putut ocoli Morinmoss.

— Vrei să discutăm despre tactică? Noi credem că vom fi în avantaj dacă mergem acolo unde Drool nu se aşteaptă şi dându-i timp să reacţioneze la înfrângerea de la Woodhelven înalt. Sperăm că va trimite o armată împotriva noastră. Dacă

sosim prea repede, armata ar putea să se afle încă în Muntele Tunetului.

Covenant se opuse plauzibilităţii.

— Aţi plănuit să veniţi aici cu mult înainte să fim atacaţi la Woodhelven înalt. Aţi plănuit-o de la început. Vreau să ştiu de ce.

Mhoram înfruntă deschis cererea lui Covenant, însă chipul i se tensionă ca şi cum nu s-ar fi aşteptat ca lui Covenant să-i placă răspunsul.

— Când ne-am făcut planurile la Piatra Sărbătorii am văzut cât bine ne vor aduce ele.

— Ai văzut?

— Sunt oracol. Văd – uneori.

— Şi?

— Şi am văzut corect.

Covenant nu era pregătit să meargă mai departe.

— Trebuie să fie distractiv.

Mhoram râse la tonul uşor sarcastic al Necredinciosului. Râsul îi sublinie bunătatea buzelor. O clipă mai târziu reuşi să spună fără amărăciune:

— Aş prefera să văd mai des asemenea bine. Există atât de puţin în vremurile astea.

Când Nobilul plecă să pregătească oamenii, Navigatorul zise:

— Prietene, există speranţe pentru tine.

— Într-adevăr, pufni Covenant. Uriaşule, dacă aş fi mare şi puternic ca tine întotdeauna ar exista o speranţă pentru mine.

— De ce? Crezi că speranţa asta provine din putere?

— Şi nu-i aşa? De unde vine speranţa dacă nu din forţă? Dacă greşesc… pe naiba! Sunt o mulţime de leproşi care aleargă confuzi prin lume.

— Cum e judecată forţa? întrebă Navigatorul cu o seriozitate la care Covenant nu se aştepta.

— Poftim?

— Nu-mi place felul în care vorbeşti despre leproşi, în ce constă valoarea puterii dacă adversarul tău e mai tare?

— Tu presupui că există un adversar. Cred că e puţin prea simplu. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să pot da vina pe altcineva – pe un adversar care m-a chinuit. Dar asta nu ar fi decât un alt mod de sinucidere. Renunţarea la

responsabilitatea de a mă menţine în viaţă.

— Ah, în viaţă, contră Navigatorul. Nu, gândeşte-te mai departe, Covenant. Ce valoare are puterea dacă nu este o putere asupra morţii? Dacă îţi pui speranţa în ceva mai puţin, atunci această speranţă te-ar putea înşela.

— Şi?

— Dar puterea asupra morţii e o iluzie. Nu poate exista viaţă fără moarte.

Covenant recunoscu faptul obiectiv. Dar nu se aşteptase la acest argument din partea uriaşului. Îl făcea să-şi dorească să iasă din peşteră în lumina soarelui.

— Navigatorule, şopti ridicându-se din pat, iar ai gândit. Simţi însă intensitatea privirii Navigatorului:

Bine. Aşadar ai dreptate. Spune-mi doar de unde naiba obţii speranţa?

Lent, uriaşul se ridică în picioare. Îl domina pe Covenant, iar capul său aproape că atingea tavanul.

— Din credinţă.

— Ai avut prea mult timp de-a face cu oamenii – devii grăbit. „Credinţă” e un cuvânt prea scurt. Ce vrei să spui?

Navigatorul porni să-şi croiască drum printre flori.

— Mă refer la Nobili. Gândeşte-te, Covenant. Credinţa e un mod de viaţă. Ei s-au dedicat în totalitate slujirii Tărâmului. Şi au depus Legământul Păcii angajându-se să servească măreţul ţel al vieţilor lor doar într-un anumit fel, să aleagă moartea mai degrabă decât să cedeze decăderii patimii care l-a orbit pe Înaltul Nobil Kevin şi a dus la Profanare. Haide, chiar crezi că Nobilul Mhoram va cădea vreodată pradă disperării? Aceasta este esenţa Legământului Păcii.

El nu va dispera niciodată, nici nu va face ceea ce atrage după sine disperarea – crimă, profanare, distrugere. Şi niciodată nu va ezita, deoarece, fiind Nobil, slujirea Tărâmului îl va sprijini. Un serviciu îl face posibil pe celălalt.

— Asta nu e acelaşi lucru cu speranţa.

Împreună cu uriaşul, Covenant ieşi din Vatra Oamenilor în luminişul însorit. Lumina puternică îl făcu să aplece capul şi astfel remarcă din nou petele de muşchi de pe roba sa. Deodată se uită înapoi în peşteră. Acolo verdeaţa era aranjată printre căldăruşe ca să semene cu liniile muşchiului pe pânza

albă.

Își înăbuşi un geamăt. Ca şi cum ar fi expus un principiu, rosti:

— Ca să eviţi disperarea nu ai nevoie decât de o prostie iremediabilă sau de o încăpăţânare fără limite.

— Ba nu, insistă Navigatorul. Nobilii nu sunt proşti. Uită-te la Tărâm.

Gesticulă larg cu braţul ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă întregul ţinut de la un hotar la altul. Privirea lui Covenant nu ajungea atât de departe. Dar se uită strângând din ochi dincolo de luminiş, spre Câmpii.

Auzi fluieratul îndepărtat al Gardienilor chemându-i pe ranyhyni şi răspunsul nechezat. Observă mirarea Winhomilor care ieşiseră din peşteră pentru că erau prea nerăbdători să aştepte în Vatră până când apăreau ranyhynii. După o clipă spuse:

— Cu alte cuvinte, speranţa provine din puterea a ceea ce slujeşti, nu din tine. Pe focurile iadului, uriaşule – uiţi cine sunt eu.

— Zău?

— Şi oricum, ce te face aşa de expert în speranţă?

Nu văd că ai avea vreun motiv de disperare.

— Nu? Buzele uriaşului zâmbiră, însă ochii erau severi sub sprâncenele proeminente. Uiţi că am învăţat să urăsc?… Dar să trecem peste asta. Cum ar fi să-ţi spun că eu te slujesc pe tine? Eu, Lup de Mare Navigatorul Spumei, uriaş din Ţărmul Mărilor şi sol al poporului meu?

Covenant auzi ecourile din întrebare, ca o spargere îndepărtată a buştenilor abia percepută printr-un vânt înalt şi tăcut şi tresări.

— Nu vorbi ca un nenorocit de mistic. Spune ceva ce pot înţelege şi eu.

Navigatorul se aplecă să atingă pieptul lui Covenant cu un deget greu, parcă indicând un punct de pe roba lui pătată.

— Necredinciosule, tu ţii în mâinile tale soarta Tărâmului. Zdrobitorul de Suflete face o mişcare împotriva Nobililor chiar în momentul în care speranţele noastre de a ne regăsi Casa au renăscut. Oare trebuie să-ţi explic că tu ai puterea să ne salvezi sau să ne laşi orfani până când vom împărtăşi orice

osândă i se pregăteşte Tărâmului?

— Pe focurile iadului! se răsti Covenant. De câte ori trebuie să-ţi spun că am lepră? Totul e o greşeală.

Foul îşi bate joc de noi.

Uriaşul replică simplu şi calm:

— Şi atunci eşti aşa de surprins să afli că eu mă gândeam la speranţă?

Covenant întâlni ochii Navigatorului sub fruntea cu cicatrice. Uriaşul îl privea ca şi cum speranţa Celor fără Casă ar fi fost o corabie pe cale să se scufunde şi simţi junghiul senzaţiei propriei sale incapacităţi de a salva acea corabie. Apoi Navigatorul zise, parcă venind în ajutorul lui Covenant:

— Nu-ţi face griji, prietene. Povestea asta este încă prea scurtă pentru ca vreunul dintre noi să-i ghicească sfârşitul. Cum ai spus, mi-am petrecut prea mult timp printre oamenii grăbiţi. Ai mei ar râde grozav dacă m-ar vedea pe mine – un uriaş care nu are destulă răbdare pentru o poveste lungă. Iar Nobilii mai au încă multe lucruri cu care ar putea să-l ia prin surprindere pe Zdrobitorul de Suflete. Fii bun la inimă.

Se prea poate ca eu şi cu tine să ne fi luat deja porţia din ţelurile teribile ale acestor vremuri.

Morocănos, Covenant replică:

— Uriaşule, vorbeşti prea mult.

Capacitatea Navigatorului de a fi bun îl depăşea.

Murmurând în sinea lui „Pe focurile iadului!”, se răsuci şi plecă în căutarea toiagului şi a cuţitului său. Putea auzi zgomotele pregătirii peste luminiş; în sat Winhomii erau ocupaţi cu împachetarea alimentelor în desagi. Compania era aproape gata şi el nu voia să rămână în urmă. Îşi găsi toiagul şi cuţitul alături de maldărul lui de haine întinse pe o lespede de piatră printre flori, ca la o expoziţie. Apoi ceru unui Winhome agitat şi dornic să-l ajute să-i facă rost de apă, săpun şi o oglindă.

Simţea că îşi datora un bărbierit.

Dar când fixă oglinda astfel încât să o poată folosi şi îşi înmuie faţa în apă, îl descoperi pe Pietten stând solemn în faţa lui, iar în oglindă văzu că Llaura se afla în spatele lui. Pietten se holba la el de parcă Necredinciosul ar fi fost intangibil ca un nor de fum. Chipul Llaurei părea încordat ca şi când s-ar fi silit

să facă ceva ce îi displăcea. Îşi trecu nefericită mâna prin păr, apoi rosti:

— Ai cerut ramenilor să ne ofere un cămin aici.

El ridică din umeri.

— Şi Navigatorul la fel.

— De ce?

Auzul său recepţionă un şir întreg de tâlcuri în spatele întrebării ei. Privea fix spre oglindă şi el văzu în ochii ei amintirea copacului arzând. Întrebă precaut:

— Chiar crezi că ai putea avea o şansă să te răzbuni pe Foul? Sau că ai fi în stare să te foloseşti de ea dacă ai primi-o? îşi aruncă privirea spre Pietten: Lasă asta în seama lui Mhoram şi a lui Prothall. Poţi avea încredere în ei.

— Bineînţeles.

Tonul ei spunea la fel de limpede ca şi cuvintele că ea nu era capabilă să se îndoiască de Nobili.

— Atunci ocupă-te de ceea ce deja ai de făcut. Uită-te la Pietten. Gândeşte-te la ce s-ar putea întâmpla cu el – mult mai mult decât aţi suferit deja. Are nevoie de ajutor.

Pietten căscă de parcă ar fi stat treaz mult peste ora sa de culcare şi zise:

— Ei te urăsc.

Glasul lui suna serios ca al unui călău.

— Cum? îi replică Llaura sfidător. Ai fost atent la el? Ai văzut cum stă treaz noaptea? Ai văzut cum ochii lui devorează luna? Ai văzut cât îi place gustul sângelui? Nu e un copil – nu mai e.

Vorbea ca şi cum Pietten nu ar fi ascultat-o, iar Pietten asculta ca şi cum ea ar fi recitat un ritual lipsit de importanţă.

— Este trădarea deghizată sub chipul unui copil.

Cum aş putea să-l ajut?

Covenant îşi umezi din nou faţa şi începu să se săpunească. Simţea prezenţa Llaurei apăsând pe ceafă în timp ce îşi freca spuma pe barbă. Apoi murmură:

— Încearcă cu ranyhyn. Îi plac.

Când ea se întinse peste el ca să-l apuce pe Pietten de mână şi să-l tragă de acolo, Covenant oftă şi îşi duse cuţitul la obraz. Avea mâna nesigură; se vedea tăindu-se. Dar lama se mişca peste pielea lui atât de lin încât îşi aminti că Atiaran refuzase să-l rănească.

Când termină, compania se adunase deja afară din Vatra Oamenilor. Se grăbi să se alăture călăreţilor parcă temându-se să nu pornească fără el Căutarea.

Ultimele ajustări ale bagajelor şi desagilor erau în desfăşurare şi curând Covenant se afla alături de Dura.

Starea cailor îl surprinse. Toţi aveau părul strălucitor şi arătau bine hrăniţi şi odihniţi de parcă ar fi fost în grija ramenilor încă de la mijlocul primăverii.

Acei cai ai Eomanului care fuseseră cei mai epuizaţi păşteau acum scuturându-şi veseli coamele.

Întreaga companie părea să fi uitat încotro se îndrepta. Războinicii râdeau între ei. Bătrânul Birinair boscorodea şi urmărea încruntat modul în care ramenii îi manevrau nuielele lillianrill. Îi trata pe rameni ca pe nişte copii răsfăţaţi şi părea să se bucure destul de mult încât să ascundă acest lucru în spatele demnităţii sale. Mhoram călărea pe Hynaril zâmbind larg.

Înaltul Nobil Prothall stătea relaxat pe calul său, ca şi cum anii de îngrijorare ar fi fost şterşi cu buretele.

Numai Gardienii, deja călare şi aşteptându-şi ranyhynii, rămâneau severi.

Buna dispoziţie a companiei îl tulbura pe Covenant ca o ameninţare ascunsă. Înţelegea că în parte provenea de la linişte şi odihnă. Dar de asemenea era sigur că se datora şi întâlnirii sale cu ranyhynii. Ca şi ramenii, războinicii fuseseră impresionaţi; dorinţa lor de a vedea în el un nou Berek fusese justificată. Purtătorul aurului alb se dovedise a fi un om important.

Ranyhynii au fost îngroziţi! se răsti în sinea lui. Au văzut în mine stăpânirea lui Foul şi au fost îngroziţi.

Dar nu protestă cu voce tare. Făcuse o promisiune de iertare în schimbul supravieţuirii lui. În ciuda necinstei sale tacite de a permite tovarăşilor lui să creadă ceea ce doreau despre el, rămase calm.

În timp ce călăreţii râdeau şi glumeau, Roaba Coamei Lithe veni în faţa lor urmată de alţi Robi ai Coamei şi de un grup mare de Corzi. Când avu atenţia companiei zise:

— Nobilii au cerut ajutorul ramenilor în lupta lor împotriva Prinţului Colţului Distrugătorul. Ramenii îi slujesc pe ranyhyni.

Noi nu părăsim Câmpiile lui Ra. Aşa este viaţa noastră şi e bună – nu vom mai cere nimic altceva până când în sfârşit întregul Pământ va fi ca Andelain, iar oamenii şi ranyhynii vor trăi împreună în pace, fără lupi sau foamete. Însă trebuie să-i ajutăm de adversarii Prinţul Inelului aşa cum putem. Asta o vom face. Voi merge cu voi.

Corzii mei vor merge şi ei cu voi dacă vor dori. Vă vom îngriji caii pe drum. Iar când îi veţi părăsi ca să căutaţi ascunzătoarea subterană a Prinţului Colţului ei vor rămâne în siguranţă cu noi. Nobili, acceptaţi acest serviciu ca pe o onoare între prieteni şi loialitate între aliaţi.

Imediat, Corzii Hurn, Thew, Grace şi Rustah păşiră în faţă exprimându-şi dorinţa de a merge oriunde îi va conduce Roaba Coamei Lithe.

Prothall se înclină în faţa lui Lithe în stilul ramen.

— Serviciul oferit de voi este enorm. Ştim că inimile voastre sunt alături de ranyhyni. Ca prieteni am fi refuzat această onoare dacă nevoia noastră de aliaţi nu ar fi atât de mare. Osânda acestor vremuri ne obligă să nu refuzăm niciun ajutor sau sprijin. Fiţi bine-veniţi printre noi. Talentele voastre de vânători vor îndepărta foarte multe primejdii din calea noastră. Sperăm să vă putem onora la rândul nostru – dacă vom supravieţui Căutării.

— Ucideţi-l pe Prinţul Colţului, zise Lithe. Acest lucru ne va onora până la sfârşitul zilelor noastre.

Întoarse plecăciunea lui Prothall, urmată de ramenii adunaţi.

După aceea Înaltul Nobil se adresă tovarăşilor săi. Într-o clipă Căutarea Toiagului Legii era gata de plecare. Conduşi de Roaba Coamei Lithe şi Corzii ei, compania porni în galop uşor din Vatra Oamenilor ca şi cum în satul ramenilor ar fi găsit din abundenţă curaj.

21

PASUL TRĂDĂTORULUI

Traversară Câmpiile către nord încrezători şi bine-dispuşi. În drumul lor nu apăru nicio primejdie sau ştire despre vreo primejdie. Ranyhynii treceau peste ierburi ca nişte flăcări vii, provocări exprimate în trupuri. Navigatorul spunea poveşti vesele parcă dorind să arate că ajunsese la capătul unui chin trecător.

Quaan şi războinicii săi îi răspundeau cu glume şi vorbe de duh, iar ramenii îi distrau cu etalări ale talentelor lor de vânători. Compania călări până noaptea târziu, în ciuda lunii sinistre. În noaptea următoare făcură tabăra pe malul sudic al Vadului Rătăcirii.

Dar dimineaţa devreme traversară apa şi cotiră către nord-est pe un teren larg între Vadul Rătăcirii şi Morinmoss. Pe la mijlocul după-amiezii atinseră marginea de răsărit a Codrului. De acolo Vadul Rătăcirii, hotarul de nord al Câmpiilor, curgea direct înspre est, iar compania apucă spre nord-est, îndepărtându-se atât de Morinmoss, cât şi de Câmpiile lui Ra.

În noaptea aceea dormiră la marginea unui câmp arid, neprietenos, unde nu trăia niciun om şi prin care puţini se încumetau să călătorească. Întreaga regiune de la nord de ei era tăiată, arsă şi înnegrită ca un străvechi câmp de bătălie, un teren imens distrus de vărsarea a prea mult sânge. Copacii contorsionaţi, iarba pitică şi câteva aliantha împrăştiate abia dacă acopereau pustiul netulburat. Compania se îndrepta dinspre sud spre Muntele Tunetului.

În timp ce Căutarea străbătea ţinutul, Mhoram îi povesti lui Covenant câte ceva din istoria acestuia.

Se întindea în răsărit până la Rift şi formase frontul natural de atac pentru armatele Nobilului Foul în vechile războaie. De la Cascada Râului Călătorul Tărâmului la Muntele Tunetului se afla un teren deschis de-a lungul imensei faleze a Riftului. Hoardele care ieşeau din Creşa lui Foul puteau apărea la suprafaţă în zeci de locuri ca să lupte în Tărâmul de Sus.

Astfel primele mari bătălii din toate războaiele Tărâmului împotriva Dispreţuitorului avuseseră loc pe acea câmpie răvăşită. Ani după ani, apărătorii se străduiseră să-l oprească pe Nobilul Foul la Rift, dar eşuaseră pentru că nu puteau bloca toate ieşirile dinspre Câmpiile Nimicite şi întinderea Sarangrave. Atunci armatele Nobilului Foul trecuseră spre apus

de-a lungul Mithilului şi loviseră adânc în Câmpiile Centrale, în ultimul război, înainte ca Nobilul Kevin Risipitorul Tărâmului să fi fost în cele din urmă silit să invoce Ritualul Profanării, Nobilul Foul trecuse prin inima Câmpiilor Centrale şi cotise către nord, forţându-i pe Nobili să poarte bătălia finală la Kurash Plenethor, numit acum Trothgard.

În prezenţa atâtor morţi din trecut, călăreţii mergeau în linişte. Dar cântară cântece în decursul primelor zile şi de câteva ori reveniră la legenda despre Berek Jumătate-de-Mână şi Leii de Foc de pe Muntele Tunetului. Berek luptase pe această câmpie sălbatică, plângând moartea prietenilor săi şi pierderea degetelor în luptă. Aici avusese parte de disperare şi se refugiase pe versanţii lui Gravin Threndor, Vârful Leilor de Foc. Acolo descoperise atât Prietenia Pământului, cât şi Puterea Pământului. Era un cântec liniştitor, iar călăreţii îi cântau împreună refrenul ca şi cum ar fi încercat să-l transforme într-un adevăr.

Berek! Prieten al Pământului!
— Ajutor şi bunătate,
Ajutor împotriva duşmanului!
Pământul dă şi răspunde chemării Puterii,
Răsunând, Prieten al Pământului! Ajută-ne şi vindecă-ne!
Curăţă Tărâmul de moartea sângeroasă şi de suferinţă!

Aveau nevoie de consolare. Zona de război săpată şi pustiită părea să spună că victoria lui Berek era o iluzie – că toată Prietenia lui cu Pământul, Toiagul Legii şi descendenţii săi Nobili, lucrările sale şi ale urmaşilor lui se reduceau la iarba pipernicită, la piatra carbonizată şi la praf – că adevărata istorie a Tărâmului era scrisă acolo, în solul arid şi în pietrele care se întindeau ca nişte morminte de la Câmpiile lui Ra la Muntele Tunetului, de la Andelain la Rift.

Atmosfera ţinutului îl agita pe Navigator. Păşea alături de Covenant cu o expresie de grabă ascunsă, înăbuşindu-şi parcă dorinţa de a o rupe la fugă. Vorbea neîncetat, străduindu-se să-şi ridice moralul cu un şuvoi constant de poveşti, legende şi cântece. La început eforturile lui făcură plăcere călătorilor, uşurându-le tristeţea adâncă, lacomă, ca nişte fructe-comoară ale divertismentului. Dar Căutătorii aveau în faţă perspectiva sumbră, întunecată a lui Drool Viermele de Piatră chircit ca un

blestem în catacombele Muntelui Tunetului. Deja într-a patra zi de când traversaseră Vadul Rătăcirii Covenant se simţea înecat de vorbăria uriaşului, iar vocile războinicilor care cântau sunau mai degrabă a cerşit decât a încredere – ca un fluierat în noaptea inexorabilă.

Ajutat de rameni, Prothall găsi cărări rapide peste terenul accidentat. Mult timp după apusul soarelui în cea de-a patra zi, când luna în creştere se ridica înaltă şi otrăvită pe cerul nopţii, Căutarea se opri ostenită pe marginea Riftului.

În dimineaţa următoare Covenant rezistă tentaţiei de a merge să privească peste imensa faleză. Ar fi vrut să arunce o privire în Tărâmul de Jos, la Câmpiile Nimicite şi întinderea Sarangrave – zone care fuseseră prezente în vorbăria Navigatorului din ultimele zile.

Dar nu avea intenţia să se expună unei crize de vertij.

Fragila stabilitate a târgului său nu acoperea şi riscurile inutile. Aşa că rămase în tabără când majoritatea tovarăşilor săi plecară să arunce o privire peste Rift.

Însă mai târziu, când compania porni spre nord mergând la o aruncătură de piatră de margine, îl rugă pe Nobilul Mhoram să-i vorbească despre faleză.

— Ah, Riftul, răspunse Mhoram încet. Există zvonuri, nefondate nici chiar în cele mai vechi legende, cum că despicătura Riftului a fost provocată de sacrilegiul care a îngropat blesteme uriaşe sub rădăcinile Muntelui Tunetului. Într-un cataclism care l-a zguduit din temelii, Pământul s-a înălţat revoltat de răul pe care era silit să-l poarte. Iar forţa supărării sale a rupt Tărâmul de Sus de cel de Jos şi l-a ridicat spre cer.

Astfel faleza aceasta se întinde din adâncurile Masivului Southron, trece peste Cascada Râului Călătorul Tărâmului, prin inima Muntelui Tunetului, până la cel puţin cinci mii de kilometri în inima iernii de nepătruns din înălţimile Northron. Variază în înălţime de la loc la loc. Dar străbate întregul Tărâm şi nu ne permite să uităm.

Vocea aspră a Nobilului nu făcu decât să sporească neliniştea lui Covenant. Pe parcursul drumului îşi menţinu privirea îndreptată către vest, încrezându-se în capacitatea ţinutului sălbatic de a-i fi ancoră împotriva instinctivei sale

spaime de înălţimi.

Înainte de amiază vremea se schimbă. Fără niciun avertisment, un vânt rece începu să sufle dinspre nord trezind asociaţii sumbre, supranaturale. În câteva clipe cerul se acoperi de nori negri. Un fulger sfâşie aerul; tunetul bubui ca nişte bolovani sfărâmându-se.

Apoi, din cerul urlând, ploaia lovi ca o furie ajunsă la paroxism, cu o forţă atât de sălbatică încât apa părea că înţeapă. Caii îşi lăsară capetele în jos tresărind. Torentele se revărsară asupra călăreţilor, udându-i până la piele şi orbindu-i. Roaba Coamei Lithe îi trimise pe Corzi în faţă ca să deschidă drumul şi să împiedice compania să cadă în Rift. Prothall îşi ridică toiagul cu focul sclipind în vârf pentru ca tovarăşii lui să nu se rătăcească. Se înghesuiră unii în alţii şi Gardienii Sângelui îi plasară pe ranyhyni în jurul lor ca să ducă greul atacului. În lumina albă a fulgerelor, focul lui Prothall părea vulnerabil şi palid, iar tunetul bubuia puternic deasupra lor ca o explozie la atingerea nebuniei. Covenant se ghemui pe spinarea Durei, tresărind la fulgere ca şi cum cerul ar fi fost făcut din pietre pe care tunetul le arunca. Nu-i putea vedea pe Corzi, nu ştia ce se petrecea în jurul lui; îi era încontinuu teamă că următorul pas al Durei îl va arunca dincolo de faleză. Îşi lipi ochii de flacăra lui Prothall ca şi cum aceasta l-ar fi putut împiedica să se piardă.

Talentele şi duritatea simplă a ramenilor fură de folos companiei, menţinându-i pe drumul către Muntele Tunetului. Însă călătoria semăna cu o rătăcire prin colapsul cerurilor. Călăreţii nu puteau fi siguri de direcţie decât pentru că îşi croiau mereu drum prin mijlocul furtunii. Vântul arunca ploaia, biciuindu-le feţele până când ochii şi obrajii le ajunseră răniţi şi sfâşiaţi. Apa rece le amorţea membrele, paralizându-i treptat ca o înţepeneală a morţii. Dar ei continuau ca şi când ar fi încercat să doboare un zid de piatră cu frunţile.

Două zile întregi înaintară astfel, simţind că se sfărâmă sub atacul ploii. Nu-şi dădeau seama dacă e zi sau noapte, nu cunoşteau decât furtuna continuă, lovind ca un ciocan, întunecată, sălbatică, implacabilă. Călăreau până la epuizare; se odihneau stând până la genunchi în apă şi noroi, strângând frâiele cailor; mâncau bucăţele ude de hrană încălzite doar

puţin la focurile lillianrill pe care Birinair se străduia să le păstreze vii măcar pe jumătate; se numărau ca să fie siguri că nu se pierduse nimeni şi porneau apoi la drum până când epuizarea îi forţa să se oprească din nou. Din timp în timp simţeau că numai flacăra albastră palidă a lui Prothall îi mai susţinea. Atunci Nobilul Mhoram trecea printre căutători. Prin fulgerele sinistre faţa lui părea spălată de ape ca o epavă scufundată; dar el mergea de la unul la altul strigând prin urletul vântului, ploii şi tunetului devastator:

— Drool – furtuna asta – e pentru noi! Dar a greşit!

Forţa principală trece către vest! Ascultaţi profeţii – e pentru noi!

Covenant era prea obosit şi îngheţat ca să răspundă. Dar auzea curajul generos din cuvintele lui Mhoram. Când compania pornea din nou înainte, îşi mijea ochii spre flacăra lui Prothall de parcă ar fi descoperit un mister.

Lupta continua, prelungindu-se mult peste punctul în care devenise de neîndurat. Cu timpul, însăşi rezistenţa deveni abstractă – un simplu concept, prea impalpabil ca să mai fie convingător. Biciul şi agitaţia furtunii îi reduceau pe călăreţi la trupuri de carne rănită, tremurândă, abia capabili să urce pe cai. Însă focul lui Prothall continua să ardă. La fiecare fulger şi bubuitură, Covenant se ghemuia în şa. Nu-şi mai dorea nimic altceva în viaţă decât o şansă să zacă în noroi. Dar focul lui Prothall continua să ardă. Era ca o cătuşă, luându-i prizonieri pe călăreţi, trăgându-i înainte. În turbarea iminentă a torentelor, Covenant îşi încorda privirea ca şi cum această cătuşă ar fi însemnat ceva preţios pentru el.

Apoi trecură hotarul. Era abrupt ca un zid asupra căruia se aruncară ca nişte titani uzurpaţi căzuţi brusc în noroi. În decurs de câteva bătăi de inimă, sfârşitul furtunii suflă peste ei şi se pomeniră stând gâfâind într-o după-amiază însorită. Puteau auzi tumultul alergând orbeşte în depărtare. În jurul lor se vedeau rămăşiţele potopului – bălţi, şuvoaie şi mlaştini, nămol gros – ruinele unui câmp de luptă. Iar în faţa lor se înălţa imensul pisc pustiit al Muntelui Tunetului: Gravin Threndor, Piscul Leilor de Foc.

Pentru o clipă lungă le ţinu piept ca un scut al tăcerii – sumbru, grav şi profetic, ca o bucată din inima Pământului.

Piscul se afla la nord şi puţin la vest faţă de ei. Mai înalt decât Postul de Veghe al lui Kevin din Tărâmul de Sus, părea să îngenuncheze pe marginea întinderii Sarangrave, cu coatele fixate pe platou şi capul mult deasupra falezei, înfruntând cerul într-o atitudine bizară de aroganţă şi rugăciune; se înălţa la patru mii de metri deasupra Cursului Murdar, care curgea spre răsărit de la poalele sale. Versanţii, începând de la dealurile accidentate de la poale şi până la piatra golaşă care îl încorona, erau arizi, neînvăluiţi şi nestrăjuiţi în faţa furtunilor, zăpezilor şi asediului timpului de copaci sau ierburi, în schimb purtau stânci abrupte şi faţetate, unele negre ca obsidianul şi altele gri ca cenuşa unui foc de granit – ca şi cum piatra Muntelui ar fi fost prea groasă, prea încărcată de energie ca să suporte pe ea vreun tip de viaţă fragilă.

Acolo, adânc în pieptul mătăhălos al muntelui, era destinaţia Căutării: Kiril Threndor, Inima Tunetului.

Mai erau încă cincizeci de kilometri până la Pisc, dar distanţa era înşelătoare. Deja chipul brăzdat domina orizontul nordic; îi înfrunta de dincolo de Rift ca o cerere de nerefuzat. Muntele Tunetului! Acolo Berek Jumătate-de-Mână îşi avusese măreaţa revelaţie.

Acolo Căutarea Toiagului Legii spera să recâştige viitorul Tărâmului. Şi tot acolo Thomas Covenant căuta scăparea din imposibilitatea visului său. Compania fixa roca verticală ca şi cum aceasta le-ar fi scormonit în suflete, punându-le întrebări la care ei nu puteau răspunde.

Apoi Quaan rânji sălbatic şi zise:

— Cel puţin acum suntem suficient de spălaţi pentru o asemenea treabă.

Gluma deplasată întrerupse transa călăreţilor.

Unii dintre războinici izbucniră în râsete ca o eliberare a tensiunii ultimelor două zile şi majoritatea celorlalţi chicotiră, sfidându-l pe Drool sau pe oricare alt duşman să creadă că furtuna îi slăbise. Deşi vlăguiţi de efortul depus în găsirea drumului printre torente, ramenii râseră şi ei, împărtăşind un umor pe care nu îl înţelegeau pe deplin.

Numai Navigatorul nu reacţionă. Ochii lui erau fixaţi pe Muntele Tunetului, iar sprâncenele îi umbreau privirea, parcă apărându-l de ceva mult prea strălucitor sau prea fierbinte ca

să poată fi privit direct.

Căutătorii găsiră o movilă relativ uscată pe care să se odihnească, să mănânce şi să hrănească mustangii.

Navigatorul îi urmă absent. În timp ce compania încerca să-şi găsească un loc de odihnă, el rămase deoparte uitându-se la munte ca şi cum i-ar fi citit secretele în crevasele adânc săpate şi în stânci. Cânta încet, ca pentru sine:

Acum nu mai avem Casă, nu mai avem rădăcini, rude şi prieteni.

Pentru alte minunate taine, am întins pânzele şi ne-am întors pe propriile urme; dar vânturile vieţii nu bat aşa cum alegem noi şi tărâmul de dincolo de Mare l-am pierdut.

Înaltul Nobil Prothall lăsă compania să se odihnească atât de mult timp cât îndrăznea pe câmpia deschisă. Apoi restul după-amiezii îl petrecu iarăşi pe drum, ţinându-se de marginea Riftului ca şi cum ar fi fost unica sa speranţă. Înainte de furtună Covenant aflase că singura intrare cunoscută în catacombele Muntelui Tunetului era prin defileul dinspre apus al Râului Alinării – Pasul Trădătorului, pântecul pietros care înghiţea râul pentru a-l scuipa apoi pe la răsărit pe Tărâmul de Jos, transformat în adâncurile ascunse şi turbulente în Cursul Murdar, un curent tulbure din cauza mocirlei şi gunoaielor din Catacombele Troglodiţilor. Astfel Prothall îşi punea speranţa în abordarea muntelui dinspre partea sudică.

Credea că ajungând la Muntele Tunetului din sud şi deplasându-se spre Pasul Trădătorului dinspre est, compania ar putea sosi nevăzută şi neaşteptată la capătul vestic al Pasului. Dar nu îşi asumă riscuri inutile.

Gravin Threndor se profila periculos de mare pe cer şi deja părea să se aplece asupra companiei ca şi cum însuşi Piscul s-ar fi supus răutăţii lui Drool. Îi forţă pe ramenii obosiţi să-şi folosească întreaga isteţime pentru găsirea unui drum de-a lungul Riftului; îi ţinu pe călăreţi în mişcare până după apusul soarelui.

Însă în tot acel timp călări cocoşat de vârstă în şa, cu capul plecat ca şi cum şi-ar fi pregătit grumazul pentru o lovitură de topor. Părea să-şi fi epuizat toate puterile trăgându-i înainte prin furtună pe tovarăşii săi.

Ori de câte ori vorbea, în glasul său se auzeau parcă anii

îndelungaţi.

În dimineaţa următoare soarele se ridică pe cerul de cenuşă ca o rană. Nori gri spânzurau deasupra pământului şi un vânt rece cădea ca un geamăt de pe pantele Muntelui Tunetului. Pe terenul arid bălţile de apă de ploaie stagnau, ca şi cum solul ar fi refuzat să le bea umezeala, lăsând-o în schimb să putrezească.

Pe când se pregăteau de plecare, Căutătorii auziră un huruit jos ca un marş de tobe adânc în rocă. Picioarele lor, genunchii simţeau vibraţiile.

Era ritmul chemării la război.

Înaltul Nobil reacţionă ca la o provocare.

— Melenkurion! strigă răspicat. Ridicaţi-vă, apărători ai Tărâmului! Aud tobele Pământului! Aceasta este lucrarea de căpătâi a timpurilor noastre!

Sări pe cal cu roba albastră fluturând.

Warhaftul Quaan răspunse voios:

— Salut, Înalt Nobil Prothall! Suntem mândri să te urmăm!

Umerii lui Prothall se îndreptară. Calul ciuli urechile, înălţă capul şi făcu câţiva paşi falnic ca un ranyhyn. Ranyhynii nechezară amuzaţi de imagine şi compania porni cu bravură în urma lui Prothall, ca şi cum ar fi purtat în ei spiritul vechilor Nobili.

Îşi croiră drum pe pantele Muntelui Tunetului prin huruitul constant al tobelor îngropate. Găsiră o potecă prin stratul gros de pietriş care înconjura baza muntelui, iar bubuitul chemării îngropate îi însoţi ca o respiraţie a Dispreţului. Dar când începură să urce pantele verticale bătătorite ale Piscului uitară de tobe; trebuiau să se concentreze asupra urcuşului.

Dealurile de la poale erau ca o mantie noduroasă de piatră pe care Muntele Tunetului o scuturase de pe umeri într-o epocă de mult trecută, iar drumul spre apus peste versanţi era greu. Din când în când erau siliţi să descalece şi să-şi conducă animalele pe pante înşelătoare sau peste grămezi cenuşii de rocă. Terenul accidentat le încetinea progresul, în ciuda eforturilor ramenilor de a căuta cele mai uşoare poteci. Piscul părea să se aplece cu gravitate deasupra lor, parcă urmărindu-le micile strădanii. Iar de pe stâncile înalte cădea asupra lor un vânt rece ca iarna.

La prânz, Prothall se opri într-o viroagă care cobora versantul ca o tăietură. Acolo compania se odihni şi mâncă. Când nu se mişcau puteau auzi clar tobele, iar vântul rece părea să se prăvălească asupra lor de pe stâncile de deasupra. Stăteau în bătaia soarelui şi tremurau – unii de frig, alţii din cauza huruitului tobelor.

În timpul opririi Mhoram veni la Covenant şi îi sugeră să urce puţin prin viroagă împreună. Covenant aprobă; se bucura să fie ocupat cu ceva. Îl urmă pe Nobil prin tăietura întortocheată până ajunseră la o spărtură în peretele vestic. Mhoram intră prin deschizătură şi, când păşi în spatele Nobilului, Covenant descoperi deodată o panoramă largă asupra Andelainului.

De la altitudinea spărturii dintre pereţii de piatră se simţea privind peste Andelain ca de la o fereastră în Muntele Tunetului. Colinele se întindeau bogate peste întregul orizont vestic şi frumuseţea lor îi tăie răsuflarea. Le privi lacom cu o senzaţie de nemişcare completă în piept, ca o viziune de-o clipă a eternităţii. Sănătatea limpede şi luxuriantă a Andelainului sclipea ca un ţinut de stele în ciuda cerului cenuşiu şi a chemării surde de război. În sinea lui nu dorea să respire, să rupă vraja, dar după o clipă plămânii lui simţiră dureros nevoia de aer.

— Acesta este Tărâmul, şopti Mhoram. Sumbrul şi puternicul Munte al Tunetului deasupra noastră.

Cele mai întunecate secrete şi blesteme ale Pământului în catacombele de sub picioarele noastre. Câmpul de luptă în spate. Întinderea Sarangrave dedesubt. Iar acolo nepreţuitul Andelain, frumuseţea vieţii. Da.

Aceasta este inima Tărâmului.

Stătea în picioare respectuos, ca şi cum s-ar fi aflat într-o prezenţă solemnă.

Covenant privi spre el.

— Deci m-ai adus aici sus ca să mă convingi că pentru asta merită să lupt. Gura i se contorsionă de gustul amar al ruşinii: Tu vrei ceva de la mine – un fel de declaraţie de loialitate. Înainte de a trebui să vă confruntaţi cu Drool.

Troglodiţii pe care îi ucisese zăceau grei şi reci în amintirea lui.

— Bineînţeles, replică Nobilul. Dar Tărâmul însuşi îţi cere

loialitatea. Apoi rosti cu o intensitate subită:

Priveşte, Thomas Covenant. Foloseşte-ţi ochii. Priveşte la toate astea. Uită-te şi ascultă – ascultă tobele. Şi ascultă-mă pe mine. Aceasta este inima Tărâmului. Nu este căminul Dispreţuitorului. El nu are ce căuta aici.

O, el îşi doreşte puterea blestemelor, dar căminul lui este la Creşa lui Foul, nu aici. El nu are suficientă profunzime, autoritate sau frumuseţe pentru locul ăsta, iar aici lucrează prin intermediul demonilor-abjecţi sau a troglodiţilor. Vezi?

— Văd. Covenant prinse privirea Nobilului: Mi-am făcut deja târgul – „pacea” mea, dacă vrei să-i spui aşa.

N-o să mai ucid.

—” Pacea” ta? repetă Mhoram cu un ton complex.

Lent, pericolul îi umbri ochii: Mă rog, trebuie să mă ierţi. În vremuri de război, unii Nobili se comportă ciudat.

Trecu pe lângă Covenant şi începu să coboare înapoi prin viroagă.

Covenant rămase un timp în dreptul ferestrei, uitându-se după Mhoram. Nu-i scăpase aluzia la Kevin; se întreba însă ce înrudire vedea Mhoram între el însuşi şi Risipitorul Tărâmului. Se considera oare Nobilul capabil de o asemenea disperare?

Mormăind în sinea lui, Covenant se întoarse la companie. Observă că războinicii îl măsurau din ochi; încercau să presupună ce se petrecuse între el şi Nobilul Mhoram. Dar lui nu-i păsa ce semne citeau ei în el.

Când compania se puse în mişcare, o conduse pe Dura pe marginea viroagei, nepăsător la roca sfărmicioasă care nu o dată îl făcu să cadă în genunchi şi coate, zgâriindu-l şi învineţindu-l în mod periculos. Se gândea la Sărbătoarea Primăverii, la lupta de la Woodhelven înalt, la copii, la Llaura, Pietten, Atiaran, la Cei Dezlegaţi fără nume, la Lena şi Triock şi la războinicul care murise apărându-l pe el – se gândea şi se străduia să se autoconvingă că târgul lui era în siguranţă, că nu era destul de furios ca să rişte să lupte din nou.

În timpul după-amiezii compania continuă să urce terenul abrupt, suind pe măsură ce înaintau spre vest.

Nu îşi zăreau destinaţia. Chiar şi când soarele cobora pe cer şi urletul apelor devenea un acompaniament distinct pentru bătaia îngropată a tobelor, tot nu puteau să vadă Pasul. Apoi

intrară într-o râpă adâncă, şerpuitoare, în munte. Din această râpă un defileu prea îngust pentru cai pătrundea în stâncă, iar prin ea se putea auzi mormăitul unui curent. În râpă drumeţii îşi lăsară caii în grija Corzilor. Coborâră defileul pe jos, intrând în munte apoi deschizându-se la nu mai mult de treizeci de metri direct deasupra Pasului Trădătorului.

Nu se mai auzeau tobele; tumultul râului înăbuşea orice sunet în afară de vocile lor pe jumătate strigând.

Pereţii defileului erau înalţi şi abrupţi, blocând orizontul în ambele părţi. Prin picăturile de apă care îi învăluiau ca o ceaţă puteau vedea Pasul propriu-zis – canalul îngust de piatră strangulând râul până ce părea să ţipe şi apa sălbatică, albă, înflăcărată de lumina amurgului care se zbătea în lupta ei cu propria sa grabă frenetică.

De la aproximativ cinci kilometri dinspre vest râul venea zvârcolindu-se prin strâmtoare şi intra cu viteză în măruntaiele muntelui pe sub punctul unde stătea compania, ca supt într-un abis. Deasupra Pasului soarele apunând atârna aproape de orizont ca o minge de sânge pe cerul de plumb, iar lumina dădea o nuanţă de foc celor câţiva copaci încăpăţânaţi care se agăţau de marginile defileului, înrădăcinaţi parcă dintr-o datorie. Dar în interiorul Pasului Trădătorului nu era nimic altceva decât ceaţa, pereţii de piatră curată şi apele torturate.

Urletul inundă urechile lui Covenant, iar roca udă părea să-i alunece de sub picioare. Pentru o clipă stâncile se învârtiră; putu vedea pântecul Muntelui Tunetului căscându-se pentru el. Apoi se sili să revină în defileu, stând cu spatele presat de piatră, strângându-şi pieptul cu braţele şi chinuindu-se să respire.

În jurul lui era mare forfotă. Auzea strigăte de surpriză şi teamă din partea războinicilor la capătul defileului, auzea răcnetul gâtuit al Navigatorului. Dar el nu se mişcă. Se agăţă de piatră în mijlocul ceţii şi urletului râului până când genunchii i se liniştiră şi teama de alunecare îi dispăru din picioare. Abia atunci căută să afle ce provocase supărarea tovarăşilor săi. Înaintă printre ei menţinându-şi o mână fixată pe perete şi mişcând-o pe cealaltă.

Între Covenant şi stâncă, Navigatorul se zbătea.

Doi Gardieni îl apucaseră de braţe, iar el îi lovea de

marginile defileului, şuierând lacom:

— Daţi-mi drumul! Daţi-mi drumul! îi vreau!

Ca şi cum ar fi vrut să sară jos în strâmtoare.

— Nu!

Dintr-odată, Prothall sări în faţa uriaşului. Lumina din spate a amurgului îi păstra faţa în umbră, profilându-l cu braţele deschise larg şi toiagul ridicat sus.

Era bătrân şi numai pe jumătate din mărimea uriaşului. Dar focul portocaliu părea să-l mărească, să-l facă mai înalt, mai încărcat de autoritate.

— Frate de Piatră! Stăpâneşte-te! Pe Cele Şapte!

Delirezi?

Atunci Navigatorul se scutură de Gardieni. Apucă de piept roba lui Prothall, îl ridică în aer pe Înaltul Nobil şi îl ţintui de stâncă. Îi suflă în faţă sufocat de furie:

— Delir? Mă acuzi?

Gardienii se repeziră la Navigator. Dar un strigăt al lui Mhoram îi opri. Prothall atârna pe piatră ca o mână de cârpe, dar ochii nu i se clintiră. Repetă:

— Delirezi?

Timp de o clipă oribilă, Navigatorul îl ţinu pe Înaltul Nobil ca şi cum ar fi intenţionat să-l omoare cu o singură strângere a pumnului său imens. Covenant încercă să caute ceva de spus, un mod în care să intervină, dar nu reuşi. Nu avea idee ce se întâmplase cu Navigatorul.

Apoi din spatele lui Covenant Primul Mark Tuvor rosti clar:

— Un proroc delirant? Într-un uriaş din Ţărmul Mărilor? Imposibil.

Ca înţepat de declaraţia lui Tuvor, Navigatorul izbucni într-un acces de tuse. Violenţa reacţiei îi contorsionă statura noduroasă. Îl lăsă jos pe Prothall, apoi se prăbuşi pe spate, lovindu-se cu un sunet înfundat de peretele opus. Încet, criza se transformă într-un chicotit jos ca o scânteiere de isterie.

Auzit prin geamătul râului, sunetul făcu pielea lui Covenant să se înfioare ca sub o mângâiere dezgustătoare. Nu mai putu suporta. Atras de nevoia de a afla ce i se întâmplase Navigatorului, se apropie să se uite în strâmtoare.

Acolo, ţinându-se bine contra vertijului şi năvalei urletului apei, văzu ceea ce îl aprinsese pe Navigator.

Ah, uriaşule! Gemu. Să ucizi…! Dedesubt, la abia şapte metri deasupra nivelului râului, se găsea o potecă îngustă ca un prag în peretele sudic al Pasului. Pe acea potecă mărşăluia în ritmul tobelor o armată de troglodiţi ieşind din Muntele Tunetului. Conduşi de o falangă de demoni-abjecţi şir după şir creaturile gregare ţâşneau din munte şi tropăiau pe prag cu o sticlire de dorinţă în ochii lor de lavă. Câteva mii părăsiseră deja Catacombele Troglodiţilor; şi în spatele lor şirul continua, ca şi cum Muntele Tunetului ar fi vomitat toate hoardele de viermi care locuiau în el pe Pământul lipsit de apărare.

Navigatorule!

Pentru o clipă, inima lui Covenant bătu în ritmul suferinţei uriaşului. Nu putea suporta să conceapă că Navigatorul şi poporul său şi-ar putea pierde speranţa de a-şi regăsi Casa din cauza unor astfel de creaturi.

Oare uciderea era singura soluţie?

Amorţit, pe jumătate orbit, începu să caute modul în care Navigatorul intenţionase să ajungă pe prag şi de acolo la troglodiţi.

Îl găsi destul de uşor; părea simplu pentru oricine nu avea frică de înălţimi. Exista o scară rudimentară, alunecoasă, săpată în piatra peretelui sudic pornind din defileu până la prag. Faţă în faţă cu acesta se aflau nişte trepte de la defileu până în vârful Pasului. Erau la fel de cenuşii, vechi şi roase de apă ca roca originară.

Nobilul Mhoram apăru în spatele lui Covenant.

Vocea lui îi ajungea slab la urechi prin urletul râului.

— Ăsta este străvechiul Avanpost al Pasului Trădătorului. Pasajul din Prima Parte care vorbeşte despre acest loc este uşor de înţeles. A fost construit pentru straja şi adăpostul trădătorilor. Fiindcă aici, la Pasul Trădătorului, Nobilul Foul Dispreţuitorul şi-a dezvăluit adevărata identitate înaltului Nobil Kevin. Aici s-a dat primul atac al războiului declarat care s-a încheiat cu Ritualul Profanării.

Înainte, Kevin Risipitorul Tărâmului se îndoia de Nobilul Foul fără să ştie de ce – căci Dispreţuitorul nu făcuse niciun rău pe care Kevin să-l poată descoperi – şi a avut încredere în Nobilul Foul ruşinat de îndoielile lui nefondate. Apoi, prin urzelile Dispreţuitorului, a sosit un mesaj la Consiliul Nobililor din

partea Demondimilor, din Muntele Tunetului. Mesajul cerea Nobililor să vină la atelierele tainice din Demondim, criptele unde erau creaţi demonii-abjecţi, ca să se întâlnească cu înţelepţii care pretindeau că au cunoştinţă despre o putere secretă.

Evident, Nobilul Foul îl voia pe Kevin la Muntele Tunetului. Dar Înaltul Nobil avea îndoieli şi nu s-a dus.

Apoi s-a ruşinat şi a trimis în locul lui pe unii dintre cei mai buni prieteni şi cei mai puternici aliaţi. Astfel un grup de elită format din Vechi Nobili a plecat cu pluta, conform obiceiului, în jos pe Râul Alinării prin Andelain până la Muntele Tunetului. Acolo, în urletul, ceaţa şi duhoarea Pasului Trădătorului, au fost prinşi în ambuscadă de demonii-abjecţi. Au fost măcelăriţi, iar trupurile lor aruncate în abisul muntelui.

După aceea armate ca aceasta au ieşit din catacombe şi Tărâmul a fost aruncat pe nepregătite în război.

Lungul conflict a continuat fără speranţă, cu bătălie după bătălie acoperind pământul de morţi. Înaltul Nobil Kevin a luptat plin de curaj. Dar el îşi trimisese prietenii în ambuscadă. Curând a început să se întâlnească nopţile cu disperarea – şi nu a mai existat speranţă.

Torentul seducător şi ameţitor al râului secătui rezistenţa lui Covenant. Stropii de apă picurau pe faţa lui ca o sudoare.

Navigatorul voise să facă acelaşi lucru – să sară în Pasul contorsionat – să cadă asupra troglodiţilor dintr-o ambuscadă.

Cu un efort care îl făcu să geamă printre dinţii încleştaţi, Covenant se retrase de pe Avanpost. Agăţându-se de perete, întrebă fără vreo legătură aparentă:

— Încă mai râde?

Mhoram păru să înţeleagă.

— Nu. Acum stă şi cântă încet cântecul Celor fără Casă şi nu ne dă niciun indiciu.

Ah, Navigatorule! icni Covenant.

— De ce i-ai oprit pe Gardieni? L-ar fi putut răni pe Prothall.

Nobilul se întoarse cu spatele la Pasul Trădătorului ca să-l privească pe Covenant în faţă.

— Lup de Mare Navigatorul Spumei este prietenul meu. Cum puteam să intervin? O secundă mai târziu adăugă: Înaltul Nobil nu este lipsit de apărare.

Covenant insistă:

— Poate că un proroc delirant…

— Nu. În afirmaţia lui Mhoram nu încăpea îndoială: Tuvor a spus adevărul. Niciun proroc delirant nu are puterea să stăpânească un uriaş.

— Dar ceva…

— Covenant căută cuvântul – ceva îi face rău. El… el nu crede în asemenea profeţii. El crede că Drool, sau altceva, o să-i împiedice pe uriaşi să meargă spre Casă.

Răspunsul lui Mhoram veni atât de încet încât Covenant fu silit să-l citească pe buzele lui strânse.

— Şi eu cred la fel.

Navigatorule!

Covenant se uită la uriaş în defileu. În întuneric Navigatorul stătea ca o bucată de argilă lipită de perete, cântând încet şi holbându-se la viziunile invizibile de pe piatra din faţa lui. Imaginea ridică în Covenant un val de furie empatică, dar o înăbuşi, agăţându-se de târgul său. Pereţii defileului se strângeau deasupra lui, ca o teamă sufocantă, ca nişte aripi întunecate. Trecu în viteză pe lângă uriaş şi ieşi din râpă.

Nu peste mult timp compania se adună să ia masa.

Mâncară la lumina slabă a unei singure torţe lillianrill, iar când terminară masa încercară să doarmă puţin.

Covenant avea senzaţia că odihna era imposibilă. Simţea armata de troglodiţi desfăşurându-se ca un ghem al distrugerii din care se ţesea moartea Tărâmului.

Însă urletul neîncetat al râului îl legănă până când se relaxă întins pe pământ. Aţipi superficial, cu tobele de război vibrând în roca de sub el.

Mai târziu se trezi brusc. Luna roşie trecuse de creasta Muntelui Tunetului şi acum lumina direct defileul. Bănui că era trecut de miezul nopţii. La început crezu că luna îl deşteptase cu privirea ei aproape plină.

Apoi îşi dădu seama că vibraţia tobelor dispăruse din stâncă. Se uită de jur împrejur în tabără şi îl văzu pe Tuvor şuşotind cu Înaltul Nobil Prothall. În clipa următoare Tuvor începu să-i trezească pe cei adormiţi.

Curând războinicii erau pregătiţi şi în alertă.

Covenant avea cuţitul la brâul robei sale şi toiagul în mână.

Birinair ţinea ridicată o nuia cu o mică flacără licărind în vârf şi în acea lumină nesigură Mhoram şi Prothall stăteau împreună cu Roaba Coamei Lithe, Warhaftul Quaan şi Primul Mark. Umbre întunecate schimbau teama cu hotărârea pe chipul lui Prothall.

Glasul său sună slăbit de vârstă atunci când spuse:

— Aceasta este ultima noastră oră petrecută sub cerul liber. Scurgerea armatelor lui Drool s-a încheiat.

Cei dintre noi care vor intra în catacombele Muntelui Tunetului trebuie să o facă acum. Trebuie să profităm de ocazia asta ca să intrăm, în timp ce atenţia lui Drool e încă îndreptată asupra armatei sale – înainte să-şi poată da seama că noi nu ne aflăm acolo unde crede el. Acum e momentul pentru cei care vor să renunţe la Căutare. În Catacombele Troglodiţilor nu mai există retragere sau scăpare în caz de eşec. Au adus deja servicii preţioase Căutării. Nimeni dintre cei care vor renunţa nu are de ce să se simtă ruşinat.

Cu grijă, Quaan zise:

— Te întorci, Înalt Nobil?

— A, nu, oftă Prothall. Timpurile apasă asupra mea. Nu îndrăznesc să ezit.

Atunci Quaan replică:

— Ar putea un Eoman al Oştii Cetăţii Nobile să dea înapoi când Înaltul Nobil este în frunte? Niciodată!

Iar Eomanul repetă:

— Niciodată!

Covenant se întrebă unde era Navigatorul, ce ar face uriaşul. Cât despre el, simţea intuitiv că nu avea de ales, că visul său îl va elibera numai prin intermediul Toiagului Legii. Sau prin moarte.

În clipa următoare Roaba Coamei Lithe îi vorbi lui Prothall. Ţinea capul dat pe spate şi silueta ei zveltă era încordată ca şi cum s-ar fi pregătit să explodeze.

— Vă dau cuvântul meu. Caii voştri vor fi îngrijiţi.

Corzii îi vor păstra în formă în speranţa reîntoarcerii voastre. Dar eu… îşi scutură părul legat parcă sfidându-se pe sine: Eu voi merge cu voi. Sub pământ.

Opri protestul lui Prothall cu un gest ferm: Ai dat un exemplu pe care trebuie să-l urmez. Cum aş mai putea sta vreodată în

faţa unui ranyhyn dacă am ajuns atât de departe numai ca să mă întorc atunci când pericolul sporeşte? Şi mai simt ceva. Ramenii cunosc cerul, terenul deschis. Cunoaştem aerul şi iarba. Nu ne pierdem drumul pe întuneric – ranyhynii ne-au învăţat să avem picioarele sigure. Simt că întotdeauna îmi voi cunoaşte drumul – afară. S-ar putea să aveţi nevoie de mine, cu toate că sunt departe de Câmpiile lui Ra şi de mine însămi.

Umbrele formară o grimasă pe chipul lui Prothall, dar răspunse liniştit:

— Îşi mulţumesc, Roabă a Coamei. Ramenii sunt prieteni curajoşi ai Tărâmului.

Aruncându-şi ochii peste întreaga companie, rosti:

— Atunci să mergem. Destinul Căutării ne aşteaptă.

Orice ni s-ar întâmpla – atâta timp cât mai sunt oameni care să cânte, vor cânta despre faptul că în acest ceas întunecat Tărâmul a fost bine apărat. Acum fiţi oneşti până la final.

Fără să aştepte un răspuns, ieşi din lumina sângerie intrând în râpă.

Războinicii îl lăsară pe Covenant în spatele celor doi Nobili ca şi cum i-ar fi acordat o poziţie de respect. Prothall şi Mhoram mergeau unul lângă celălalt. Iar când se apropiară de Avanpost, Covenant îl putu vedea printre ei pe Navigator stând pe marginea stâncii. Uriaşul ţinea palmele fixate deasupra capului pe cei doi pereţi opuşi. Stătea cu spatele la Nobili; fixa zvârcolirea sumbră, colorată în sângeriu a râului. Silueta sa imensă se profila întunecată pe cerul stacojiu.

Când Nobilii ajunseră lângă el, rosti parcă vorbindu-le din strâmtoare:

— Eu rămân aici. Santinelă. O să vă păzesc. Armatele lui Drool n-o să vă prindă în capcană în Muntele Tunetului cât sunt eu în viaţă. O clipă mai târziu adăugă ca şi cum şi-ar fi recunoscut limitele: De aici n-o să simt mirosul din Catacombele Troglodiţilor.

Însă următoarele sale cuvinte purtau un ecou al vechiului umor de uriaş: Catacombele nu sunt făcute pe potriva unor creaturi de dimensiunile uriaşilor.

— Ai ales bine, murmură Prothall. Avem nevoie de protecţia ta. Dar să nu rămâi aici după ce luna va fi plină. Dacă nu ne întoarcem până atunci înseamnă că suntem pierduţi, iar tu

trebuie să te duci să-ţi avertizezi poporul.

Navigatorul răspunse ca în replică la o altă voce:

— Amintiţi-vă de Legământul Păcii. În labirintul în care vă duceţi acesta este linia vieţii voastre. Vă protejează împotriva intenţiilor Zdrobitorului de Suflete, cele ascunse şi sălbatice. Amintiţi-vă de Legământ. S-ar putea ca speranţele să vă conducă greşit. Dar ura – ura corupe. Am ajuns prea iute la ură. Am devenit ceea ce detest.

— Ai puţin respect faţă de adevăr, se răsti Mhoram; Asprimea subită a tonului său îl făcu pe Covenant să tresară. Tu eşti Lup de Mare Navigatorul Spumei din neamul uriaşilor din Ţărmul Mărilor, Frate de Piatră al oamenilor Tărâmului. Acest nume nu-ţi poate fi luat.

Însă Covenant nu auzise autocompătimire în cuvintele uriaşului, ci numai recunoaştere şi regret.

Navigatorul nu mai vorbi. Rămase nemişcat ca şi pereţii de care se sprijinea – stătea ca o statuie sculptată ca să ocupe Avanpostul.

Nobilii îl lăsară în urmă. Noaptea se stingea deja, iar ei voiau să pătrundă în munte înainte de sosirea luminii zilei.

Căutătorii îşi ocupară poziţiile. Prothall, Birinair şi doi Gardieni îl urmau pe Primul Mark Tuvor. Apoi urmau Mhoram, Lithe, Bannor, Covenant şi Korik.

După ei veneau Warhaftul Quaan, cei paisprezece războinici ai săi şi ultimii patru Gardieni.

Erau numai douăzeci şi nouă împotriva întregii forţe necunoscute a lui Drool Viermele de Piatră.

Întinseră un fir de clingor de la Tuvor la ultimul Gardian. Într-un singur şir începură să coboare scara alunecoasă în Pasul Trădătorului.

22

CATACOMBELE MUNTELUI TUNETULUI

Luna lui Drool amărea noaptea ca un gust de fiere.

Sub ea, râul se zvârcolea şi urla prin Pasul Trădătorului ca şi cum ar fi fost strivit. Apa pulverizată şi muşchiul umed şi lunecos făcea scara care cobora din Avanpost înşelătoare ca o

mlaştină.

Covenant era cuprins de agitaţie. La început, când veni rândul său să coboare, fu paralizat de teamă. Dar când Bannor se oferise să-l ducă în spate găsi mândria care să-l facă să se mişte. În plus faţă de firul de clingor, Bannor şi Korik îi ţineau toiagul ca pe o balustradă. Coborî chinuit în strâmtoare, străduindu-se parcă să-şi fixeze picioarele pe piatră la fiecare pas.

Treptele cădeau neregulat de pe faleză în peretele Pasului. Curând compania se târa prin despicătura zgomotoasă, condusă numai de lumina torţei lui Birinair.

Spuma stacojie a râului părea să sară spre ei ca o molimă înfometată pe măsură ce se apropiau de potecă.

Fiecare pas era mai înşelător decât cel dinainte. În spatele lui Covenant auzi icnetul unui războinic alunecând. Ţipătul înăbuşit purta teroarea ca o săgeată de arbaletă. Dar Gardienii care îl ancorau erau siguri pe picioare; războinicul îşi recăpătă rapid stabilitatea.

Coborârea continua. Covenant începu să simtă dureri în glezne din cauza nesiguranţei crescânde a picioarelor. Încercă să-şi fixeze cu gândul tălpile pe piatră, să le facă parte din rocă prin pura sa concentrare. Strânse toiagul până când palmele îi deveniră alunecoase din cauza transpiraţiei şi lemnul părea să-l respingă. Genunchii începură să-i tremure.

Dar Bannor şi Korik îl susţineau. Distanţa până la potecă se micşora. După câteva momente groaznice, lungi, ameninţarea panicii cedă.

Apoi ajunse la siguranţa relativă a pragului. Stătea în mijlocul companiei, între peretele Pasului şi canalul râului. Deasupra lui o bucată de cer începuse să se coloreze în gri, însă luminarea nu făcea decât să accentueze întunericul din strâmtoare. Torţa singuratică a lui Birinair pâlpâia ca pierdută într-un ţinut sălbatic.

Căutătorii trebuiau să ţipe ca să se facă înţeleşi peste tumultul curentului. Energic, Quaan dădu ordin de plecare Eomanului. Războinicii îşi verificară armele. Cu gesturi puţine şi una-două aprobări uşoare din cap, Tuvor dădu ultimele instrucţiuni în rândul Gardienilor Sângelui. Covenant îşi apucă toiagul şi se asigură că are cuţitul său de stonedownor – cuţitul

lui Atiaran. Avea o vagă senzaţie că uitase ceva. Dar înainte să încerce să găsească ce anume, atenţia îi fu distrasă de strigăte.

Bătrânul Birinair ţipa la Înaltul Nobil Prothall. De data asta Hearthrallul părea nepăsător la demnitatea sa ţâfnoasă. Pe fundalul urletului râului, îşi opunea faţa zbârcită şi tremurătoare lui Prothall, repezindu-l:

— Nu poţi! Riscul e prea mare!

Prothall scutură din cap negând.

— Nu poţi conduce! Lasă-mă pe mine!

Din nou Prothall refuză în tăcere.

— Bineînţeles! strigă Birinair, străduindu-se să-şi facă auzită hotărârea dincolo de mugetul apelor. Nu trebuie s-o faci tu! Pot eu! Cunosc drumurile! Bineînţeles. Numai tu eşti destul de bătrân ca să studiezi?

Eu cunosc vechile hărţi. Nu-i o prostie, ştii asta – chiar dacă eu par bătrân şi… Ezită o clipă… Şi inutil. Trebuie să mă laşi pe mine.

Prothall se strădui să răcnească fără să pară furios:

— Timpul e scurt! Nu trebuie să mai întârziem.

Birinair, bătrânul meu prieten, nu pot lăsa primele riscuri ale Căutării pe umerii altcuiva. Este locul meu.

— Prostule! Scuipă Birinair, recurgând la orice insolenţă pentru a-şi susţine punctul de vedere.

Cum o să vezi?

— Să văd?

— Bineînţeles! Hearthrallul se înfioră de sarcasm.

Mergi înainte! Riscă totul! Luminează drumul cu Focul Nobililor! Prostule! Drool o să te vadă înainte să ajungi la Podul Catacombelor!

Prothall înţelese în cele din urmă.

— Ah, asta e adevărat. Se încovoie ca şi cum înţelegerea l-ar fi lovit. Lumina ta e mai liniştită decât a mea. Drool va simţi cu siguranţă venirea noastră dacă îmi utilizez toiagul. Brusc se întoarse într-o parte, furios acum: Tuvor! porunci el. Hearthrall Birinair deschide drumul! O să ne lumineze calea în locul meu.

Ai grijă bine de el, Tuvor! Nu-l lăsa pe bătrânul nostru prieten să suporte primejdiile destinate mie!

Birinair se îndreptă, redescoperindu-şi demnitatea în

responsabilitate. Stinse nuiaua pe care o purtase şi o dădu unui războinic s-o împacheteze împreună cu celelalte. Apoi lovi cu toiagul şi o flacără izbucni la capătul acestuia. Cu un gest ferm ridică focul şi porni băţos pe potecă spre interiorul Muntelui Tunetului.

Imediat Terrel şi Korik trecură pe lângă Hirebrand şi ocupară poziţii de escortă la aproximativ şapte metri în faţa sa. Alţi doi Gardieni se plasară imediat în spatele lui; după ei veneau Prothall şi Mhoram împreună, apoi încă doi Gardieni urmaţi în şir de Roaba Coamei Lithe, Covenant şi Bannor. Apoi venea Quaan cu Eomanul lui trei câte trei, lăsându-i pe ultimii doi Gardieni să asigure ariergarda. În această formaţie compania înaintă spre intrarea în catacombe.

Covenant ridică scurt privirea încercând să-l zărească pentru ultima dată pe Navigator în Avanpost.

Dar nu-l văzu pe uriaş; Pasul era prea întunecat.

Şi poteca îi solicita atenţia. Pătrunse în stânca de sub Navigator fără vreo fluturare de mână sau alt semn de rămas-bun.

Astfel compania păşi în afara luminii zilei – departe de soare, cer, aer liber, iarbă şi posibilitate de retragere – şi îşi purtă Căutarea în măruntaiele Muntelui Tunetului.

Covenant pătrunse în acest domeniu al beznei ca într-un coşmar. Nu era pregătit pentru intrarea în catacombe. Se apropiase fără teamă; uşurarea de a fi supravieţuit coborârii de pe Avanpost îl făcuse temporar imun la panică. Nu-şi luase adio de la Navigator; uitase ceva; dar aceste înţepături erau diluate de un sentiment de anticipare, o senzaţie că târgul său îl va scoate din vis cu abilitatea de a rezista intactă.

Dar cerul de deasupra – o deschidere de care abia dacă fusese conştient – fu retezat ca de un topor şi înlocuit de greutatea imensă de piatră a muntelui, atât de mare încât chiar şi aura ei era zdrobitoare. În urechile lui masa acesteia părea să huruie ca un tunet mut. Urletul râului urca în gâtul peşterii, de parcă durerea reţinută a curentului ar fi fost din nou constrânsă într-o durere mai puternică şi mai gălăgioasă.

Pulberea de stropi era deasă ca o ploaie; în faţa companiei, flacăra lui Birinair ardea slabă în penumbră, aproape sufocată de aerul umed. Iar suprafaţa pietrei era înşelătoare, presărată

cu găuri, bolovani şi şisturi.

Covenant îşi încordă atenţia ca şi cum ar fi căutat o notă de logică în bolboroseala experienţei sale, în această alertă purtându-şi speranţa de scăpare ca pe un scut.

În multe sensuri simţea că aceasta era unica lui protecţie. Compania era jalnic de slabă, lipsită de apărare împotriva trogloditţilor şi demonilor care trăiau în bezne. Împiedicându-se printr-o noapte întreruptă numai de punctul singuratic al focului lui Birinair, prevăzu că aveau să fie observaţi în curând. Apoi raportul va ajunge la Drool, iar forţele interne din Catacombele Trogloditţilor vor ieşi la iveală şi armata va fi rechemată – ce şansă ar avea Navigatorul contra a mii de troglodiţi?

— Şi compania va fi strivită ca o mână de furnici obraznice. În acel moment de deznodământ sau de moarte va veni şi propria sa salvare sau înfrângere. Nu putea concepe un alt sfârşit.

Gândind astfel, mergea ascultând parcă năvala unei avalanşe.

După ce străbătuseră o oarecare distanţă îşi dădu seama că zgomotul râului se schimba. Poteca înainta spre interior aproape orizontal, dar râul cădea în adâncimile rocii. Curentul devenea o cascadă, o povară abisală ca o prăvălire în moarte. Sunetul scădea încet pe măsură ce râul lovea din ce în ce mai departe de buza prăpastiei.

Acum în aer era mai puţină ceaţă care să slăbească flacăra lui Birinair. Mai puţin ascuns de umezeală, zidul de piatră etala mai mult din granitul din care era alcătuit. Între zid şi prăpastie, Covenant se agăţa de siguranţa potecii. Când punea piciorul jos putea simţi soliditatea pragului vibrând de la călcâi până la baza coloanei vertebrale.

În jurul lui peştera devenise un fel de tunel cu excepţia prăpăstiei din partea stângă. Se lupta cu teama, concentrându-se asupra picioarelor sale şi a flăcării Hirebrandului. Râul se prăbuşea neajutorat, iar urletul lui se stingea ca nişte degete zgâriind după o pradă pierdută. Curând începu să audă zgomotele mişcării companiei. Se întoarse încercând să zărească deschiderea Pasului, dar fie că drumul cotise treptat, fie intrarea se pierduse în depărtare; nu văzu nimic în urma lui

decât noaptea la fel de neliniştitoare ca şi bezna dinaintea lor.
Însă după un timp simţi că bezna ameninţătoare îşi pierdea forţa. O schimbare în aer atenua întunericul din catacombe. Se uită încordat în faţă încercând să-şi clarifice senzaţia. Nimeni nu vorbea; compania păstra tăcerea parcă temându-se că pereţii ar fi putut auzi.
Totuşi Birinair se opri peste scurt timp. Covenant, Lithe şi Nobilii i se alăturară rapid bătrânului Hirebrand. Terrel stătea lângă el.
— Podul Catacombelor se află în faţă, zise Gardianul. Korik veghează. Au santinele.
Vorbea încet, dar după liniştea îndelungată vocea lui suna nepăsătoare la pericole.
— Ah, mă temeam de asta, şopti Prothall. Ne putem apropia?
— Pe piatră lumina face umbre întunecate. Santinelele stau pe vârful arcului. Ne putem apropia la o aruncătură de săgeată.
Mhoram îl strigă încet pe Quaan în timp ce Prothall întreba:
— Câte santinele?
Terrel răspunse:
— Două.
— Numai două?
Gardianul Sângelui schiţă o ridicare din umeri.
— Sunt suficienţi. Între ei se află singura intrare în Catacombele Trogloditilor.
Dar Prothall şuieră din nou:
— Numai doi?
Părea că se străduieşte să recunoască un pericol pe care nu îl putea vedea.
În timp ce Înaltul Nobil se gândea, Mhoram discută rapid cu Quaan. Imediat Warhaftul se întoarse la Eoman şi curând doi războinici stăteau lângă Terrel, desfăcându-şi arcurile. Erau woodhelvennini înalţi şi supli, iar în lumina palidă braţele lor abia dacă păreau suficient de vânjoase ca să îndoaie arcurile tari.
Prothall mai ezită puţin, trăgându-se de barbă ca şi cum ar fi încercat să aducă o impresie vagă la conştiinţă. Apoi îşi lăsă neliniştea deoparte şi îi făcu semn scurt din cap lui Terrel.

Rapid Gardianul îi conduse pe cei doi războinici spre noaptea atenuată din faţă.

Prothall şopti insistent companiei:

— Aveţi grijă. Nu riscaţi în afara ordinelor mele.

Inima îmi spune că aici există o primejdie – un pericol straniu pe care înţelepciunea lui Kevin îl numeşte, însă acum nu mi-l pot aminti. Ah, memorie! Ştiinţa aceea este atât de obscură şi de diferită faţă de tot ce am cunoscut noi de la Profanare încoace. Gândiţi, toţi.

Şi aveţi mare grijă.

Mergând încet înaintă alături de Birinair, iar compania îi urmă.

Acum lumina devenea constant din ce în ce mai clară – o licărire portocaliu-roşiatică, pietroasă, pe care Covenant o mai zărise cu multă vreme în urmă în timpul scurtei sale întâlniri cu Drool la Kiril Threndor. Curând Căutătorii văzură că după câteva sute de metri peştera cotea brusc la dreapta, iar tavanul tunelului se înălţa de parcă dincolo de cotitură s-ar fi aflat o boltă mare.

Înainte să acopere jumătate din distanţă, Korik li se alătură, ghidându-i spre o poziţie mai sigură. Pe drum le indică unde erau situaţi Terrel şi cei doi războinici.

Urcaseră parţial peretele din dreapta şi îngenuncheau pe un prag în unghiul cotiturii.

Korik conduse compania aproape de abisul râului până la un zid de stâncă. Defileul părea să-i părăsească, dispărând drept în piatra care făcea drumul să cotească spre dreapta – însă lumina strălucea deasupra acestei stânci la fel ca şi în prăpastie. Stânca nu era un zid, ci mai degrabă un bolovan uriaş stând ca o uşă întredeschisă în faţa intrării într-o sală imensă. Terrel îi dusese pe cei doi războinici într-o poziţie de unde puteau trage cu săgeţile lor pe deasupra bolovanului.

Korik îi conduse pe Prothall, Mhoram şi Covenant prin umbra aruncată de stâncă până reuşiră să se uite pe după marginea ei. Covenant se pomeni privind într-o peşteră înaltă cu podeaua netedă. Defileul râului se răsucea pe după bolovan şi revenea în unghi drept la direcţia lui anterioară direct prin centrul criptei, apoi dispărea în peretele opus. Poteca nu mergea mai departe pe lângă cursul râului. Dar nu existau alte

deschideri în jumătatea exterioară a cavernei.

În acel punct defileul era de cel puţin cincisprezece metri lăţime. Singurul drum peste el era un pod masiv din piatra muntelui care umplea centrul peşterii.

Mhoram şopti precaut:

— Numai doi. Sunt suficienţi. Rugaţi-vă să nimeriţi ţinta. Nu mai există o a doua şansă.

La început Covenant nu văzu niciun paznic. Ochii îi erau acaparaţi de două coloane de foc de piatră pulsând arzător, care stăteau ca două santinele de fiecare parte a arcului podului. Dar se sili să analizeze podul şi descoperi rapid două siluete negre deasupra, câte una lângă fiecare coloană. Erau aproape invizibile atât de aproape de focul de piatră.

— Demoni-abjecţi, murmură Înaltul Nobil. Pe Cele Şapte! Trebuie să-mi amintesc! De ce nu sunt troglodiţi?

De ce iroseşte Drool demoni pe asemenea sarcini?

Covenant abia asculta tulburarea lui Prothall. Focul de piatră îi acapara toată atenţia; părea să aibă pentru el afinităţi nebănuite. Printr-o logică perversă a vibraţiilor, verigheta sa părea că-i menţine simţurile treze.

Strălucirea puternică îi provoca mâncărimi în jurul degetului ca o amintire a promisiunii de dragoste eşuate. Trist, încleştă pumnul.

Prothall se dezmetici şi îi spuse apăsat lui Korik:

— Fă încercarea. Chiar dacă ratăm.

Fără un cuvânt, Korik îi făcu semn din cap lui Terrel.

Laolaltă, două arcuri vibrară sec.

În clipa următoare demonii dispărură. Covenant îi văzu căzând ca nişte pietre negre în defileu.

Înaltul Nobil oftă uşurat. Mhoram se întoarse cu spatele la criptă, aruncă un salut de felicitare celor doi arcaşi, apoi reveni grăbit dând ordine şi explicaţii restului companiei. Dinspre Eoman se auziră urale şoptite şi sunetele relaxării tensiunii luptei.

— Nu coborâţi garda! şuieră Prothall. Pericolul nu a trecut. O simt.

Covenant rămase unde era; fixând focul de piatră, strângând pumnul. Se petrecea ceva ce nu înţelegea.

— Prim-Nobil, întrebă Prothall încet, ce vezi?

— Putere.

Întreruperea îl irită. Vocea îi zgâria aspru în gât.

— Drool are destulă ca să te facă să arăţi ca un fraier. Ridică pumnul stâng: Afară e zi.

Inelul îi ardea roşu-sângeriu, pulsând în ritmul focului de piatră.

Prothall se uită încruntat la inel, concentrându-se încrâncenat. Murmură cu buzele întinse peste dinţi:

— Asta nu e bine. Trebuie să-mi amintesc. Focul de piatră nu poate face asta.

Mhoram se apropie şi rosti înainte de a vedea ce se afla între Covenant şi Prothall:

— Terrel a revenit. Suntem gata să traversăm.

Prothall înclină din cap neatent. Apoi Mhoram observă inelul. Covenant auzi un sunet ca şi cum Mhoram ar fi scrâşnit din dinţi. Nobilul se întinse şi strânse palma peste pumnul lui Covenant.

O secundă mai târziu se întoarse şi făcu semn companiei. Quaan conduse Eomanul înainte împreună cu Gardienii. Prothall părea distras, dar intră cu Birinair în criptă. Automat, Covenant îi urmă spre Podul Catacombelor.

Tuvor şi un alt Gardian mergeau în faţa înaltului Nobil. Se apropiară de pod, inspectându-l să fie convinşi că arcul era sigur înainte ca Nobilii să-l traverseze.

Covenant mergea înainte ca în transă. Vraja focului de piatră creştea asupra lui. Începu să-şi simtă inelul fierbinte. Trebui să facă un efort de raţiune ca să se întrebe de ce verigheta era roşie şi nu portocalie ca stâlpii strălucitori. Dar nu găsi niciun răspuns. Avea senzaţia unei schimbări căreia nu i se putea opune, pe care nu o putea măsura şi nici măcar analiza. Parcă inelul i-ar fi zăpăcit simţurile, răsucindu-le în jurul axului ca să poată privi în dimensiuni neştiute.

Tuvor şi camaradul său începură să urce podul.

Prothall reţinu compania, în ciuda pericolului inerent de a rămâne în lumină. Fixa spatele lui Tuvor şi se trăgea de barbă cu o mână tremurând din cauza vârstei.

Covenant simţi vraja dominându-l. Peştera începu să se transforme. Din loc în loc, pereţii de piatră păreau mai subţiri, parcă pe punctul de a deveni transparenţi. Quaan, Lithe şi

războinicii deveneau şi ei transparenţi, apropiindu-se de evanescenţa duhurilor. Prothall şi Mhoram păreau mai solizi, însă Prothall pâlpâia în timp ce Mhoram era stabil. Numai Gardienii nu dădeau niciun semn de disipare sau de pierdere a esenţei lor în neguri – Gardienii Sângelui şi inelul. Propriul corp al lui Covenant părea acum atât de eteric încât se temea că inelul va cădea prin el pe piatră. Lângă umărul lui, Bannor stătea dur, implacabil şi primejdios, ca şi cum numai atingerea Gardianului i-ar fi putut risipi fiinţa înnourată în vânt.

Aluneca în efemer. Încercă să se ciupească; între degete nu era nimic.

Tuvor se apropia de vârful arcului. Podul dădea impresia că se fărâmă sub el – părea mult mai solid decât piatra.

Apoi Covenant o văzu – o buclă de aer sclipitor înfăşurată în jurul centrului podului, aplatizată pe potecă, pe sub arc şi înapoi. Nu ştia ce era, nu înţelegea nimic despre ea, doar că avea putere.

Tuvor era pe punctul de a călca pe ea.

Cu un efort ca o convulsie, Covenant începu să se lupte, să reziste vrăjii. Intuiţia îi spunea că Tuvor avea să fie ucis. Chiar şi lepros! Se imploră el. Nu aşa era târgul lui; nu-şi promisese să stea liniştit şi să privească oamenii murind. Pe focurile iadului! Apoi, cu furie regăsită, strigă din nou: Pe focurile iadului!

— Opreşte-te! icni. Nu vezi?

Imediat Prothall strigă:

— Tuvor! Nu te mişca! Răsucindu-se spre Covenant, întrebă: Ce e? Ce vezi?

Violenţa mâniei sale readuse ceva din soliditatea viziunilor sale. Dar Prothall părea încă periculos de evanescent. Covenant smuci mâna cu inelul, scuipând:

— Fă-i să coboare. Eşti orb? Nu e focul pietrei.

Acolo sus e altceva.

Mhoram îl rechemă pe Tuvor şi pe camaradul său.

O clipă, Prothall se holbă la Covenant cu teamă oarbă.

Apoi, dintr-odată, izbi cu toiagul în piatră şi izbucni:

— Demoni-abjecţi! Şi focul pietrei era acolo doar ca o ancoră! Ah, sunt orb, orb! Ei păzesc puterea!

Incredul, Mhoram şopti:

— Un Cuvânt de Avertizare?

— Da!

— E posibil? Drool are control absolut asupra Toiagului? Poate obţine o asemenea putere?

Prothall era deja în drum spre pod. Peste umăr, îi răspunse:

— L-a avut pe Nobilul Foul să-l înveţe. Noi nu avem asemenea ajutor.

O clipă mai târziu păşi pe arcul podului cu Tuvor aproape în spatele lui.

Vraja îl cuprinse din nou pe Covenant. Însă acum o cunoştea mai bine şi o ţinea în frâu cu blesteme, încă mai putea să vadă curba sclipitoare a Cuvântului pe măsură ce Prothall se apropia de ea.

Înaltul Nobil se apropie încet şi în cele din urmă se opri cu un pas în faţa Cuvântului. Strângându-şi toiagul în mâna stângă, ridică braţul drept cu palma înainte într-un gest de recunoaştere. Cu o tuse hârâită, începu să cânte. Repetând constant acelaşi motiv, cânta tainic într-o limbă pe care Covenant nu o înţelegea – o limbă atât de veche încât părea căruntă. Prothall cânta blând, în intimitate, ca şi cum ar fi intrat într-o comuniune privată cu acel Cuvânt de Avertizare.

Treptat, vag, ca o ceaţă iminentă, Cuvântul deveni vizibil companiei. În aerul opus palmei lui Prothall apăru o frântură neclară de roşu, fuzionând ca un fragment dintr-o tapiserie nevăzută. Roşul atârnând palid se extinse până când un cerc larg, grosolan fu centrat în faţa palmei lui. Cu grijă extremă – cântând mereu – ridică mâna ca să măsoare înălţimea Cuvântului, se deplasă în lateral să-i aprecieze configuraţia.

Astfel, fragmentat, compania văzu bariera care li se opunea. Şi pe măsură ce Covenant se apropia de culmea furiei sale, propria lui percepţie a Cuvântului păli până când nu mai văzu decât ceea ce vedeau şi ceilalţi.

În sfârşit Prothall îşi lăsă mâna în jos şi încetă să cânte. Fragmentele se evaporară. Coborî tensionat de pe pod ca şi cum s-ar fi ţinut pe picioare numai prin simpla forţă a hotărârii lui. Însă privirea lui era plină de înţelegerea dimensiunii pericolelor.

— Un Cuvânt de Avertizare, raportă sever, aşezat acolo de puterea Toiagului Legii ca să-l informeze pe Drool dacă apare

vreo breşă în apărare – şi să distrugă Podul Catacombelor la prima atingere. Tonul lui avea o notă de plonjare în abis: E o lucrare care cere multă putere. Niciun Nobil de la Profanare încoace nu a fost capabil de o astfel de faptă. Şi chiar dacă am fi avut puterea s-o facem, nu am fi câştigat nimic, căci Drool ar fi fost avertizat. Totuşi există un indiciu în favoarea noastră. Un astfel de Cuvânt nu poate fi menţinut fără o atenţie constantă. Trebuie să fie îngrijit, altfel se descompune – cu toate că nu suficient de repede pentru scopurile noastre. Faptul că Drool a pus aici santinele demoni poate demonstrează că mintea lui este în altă parte.

Minunat! mormăi Covenant iritat. Grozav! îl mâncau mâinile de necesitatea urgentă de a sugruma pe cineva.

Prothall continuă:

— Dacă ochii lui Drool sunt în altă parte, e posibil să reuşim să îndoim Cuvântul fără să-l rupem. Inspiră adânc, apoi declară: Cred că se poate face.

Cuvântul ăsta nu e chiar aşa de pur şi periculos cum ar trebui. Se întoarse spre Covenant: Dar mă tem pentru tine, Prim-Nobil.

— Pentru mine? Covenant reacţionă ca şi cum Înaltul Nobil l-ar fi acuzat de ceva. De ce?

— Mă tem că apropierea inelului de Cuvânt l-ar putea distruge. Aşadar tu trebuie să treci ultimul. Şi chiar şi aşa tot am putea fi prinşi în interiorul catacombelor, fără niciun pod care să ne readucă afară.

Ultimul? Avu viziunea subită cum că ar fi părăsit sau prins în capcană acolo, defileul adânc blocându-i evadarea de care avea nevoie. Vru să protesteze:

Lăsaţi-mă să trec eu primul; dacă eu pot, atunci pot şi ceilalţi. Dar sesiză prostia argumentului. Abţine-te, se sfătui. Păstrează-ţi târgul. Teama îi făcu glasul să sune amar:

— Continuă. O să fie nevoiţi să trimită paznici noi într-o bună zi.

Prothall dădu din cap. Cu o ultimă privire evaluatoare la Covenant, se întoarse. El şi Mhoram urcară pe pod să înfrunte Cuvântul.

Tuvor şi Terrel îi urmară purtând gheme de clingor pe care îl ataşară de taliile Nobililor şi îl ancorară la picioarele podului.

Astfel asiguraţi împotriva prăbuşirii arcului, Prothall şi Mhoram urcară atenţi până ajunseră la un braţ distanţă de Cuvântul invizibil.

Acolo îngenuncheară împreună şi începură să cânte.

Când partea de jos a Cuvântului deveni vizibilă şi stacojie, îşi plasară toiegele paralel cu ea pe piatra din faţa lor. Apoi, cu o grijă complicată, rostogoliră toiegele direct sub puterea iridiscentă. O clipă rămaseră nemişcaţi într-o atitudine de rugăciune, parcă implorând lemnul să nu întrerupă fluxul care curgea pe lângă feţele lor. O licărire care făcu inimile să se oprească răspunse în sclipirea roşie. Dar Nobilii continuară să cânte – şi în scurt timp Cuvântul se stabiliză.

Fixându-se pe picioare, începură partea cea mai dificilă a sarcinii lor. Ridicară treptat capetele dinspre interior ale toiegelor.

Cu o inspiraţie rapidă de uimire şi admiraţie, compania văzu marginea de jos a Cuvântului îndoindu-se, lăsând dedesubt o gaură boltită, joasă.

Când vârful găurii ajunse la peste treizeci de centimetri înălţime, Nobilii încremeniră. Imediat, Bannor şi alţi doi Gardieni ţâşniră pe pod, desfăşurând frânghia din alergare. Unul câte unul se târâră prin deschizătură şi duseră capătul lor de frânghie pe terenul sigur de dincolo de arc.

Imediat ce Bannor ataşă frânghia, Mhoram preluă toiagul lui Prothall. Înaltul Nobil se strecură prin gaură, apoi ţinu toiegele pentru Mhoram. Când Mhoram îşi ocupă poziţia alături de Prothall, bătrânul Birinair era acolo gata să treacă. În spatele lui, într-un singur şir rapid, trecu Eomanul, urmat de Quaan şi Lithe.

Pe rând, Tuvor şi Terrel alunecară pe sub Cuvânt şi ancorară frânghiile celor doi Nobili de dincolo de prăpastie. Apoi, alergând, ultimii Gardieni prinseră centrul funiei în jurul lui Covenant şi îşi croiră drum prin deschizătură.

Rămăsese singur.

Acoperit de sudoare rece de furie şi frică, porni să urce podul. Simţea cum cele două coloane de foc păreau să-l analizeze. Păşi încruntat pe arcul podului, blestemându-l pe Foul, apoi blestemându-se pe sine pentru că se temea. Nu aruncă nicio privire în prăpastie. Fixând deschizătura, îşi

transformă furia în concentrare şi se apropie de tapiseria sclipitoare de energie. Pe măsură ce înainta, mâna cu inelul îl durea tot mai tare. Podul părea să se subţieze, parcă dizolvându-se sub el. Cuvântul deveni mai evident, dominându-i din ce în ce mai mult câmpul vizual.

Dar el îşi păstră furia. Chiar şi lepros! Ajunse la deschizătură, îngenunche în faţa ei, privi o clipă printre sclipiri la Nobili. Aveau feţele ude de sudoare şi glasurile le tremurau când cântau. Îşi încleştă mâinile pe toiagul lui Baradakas şi se târî prin gaură. În timp ce trecea pe sub Cuvânt auzi un bocet acut ca un scâncet de opoziţie. În acel moment, din inelul său izbucni o flacără roşie rece.

Apoi fu dincolo, iar podul şi Cuvântul erau deocamdată intacte.

Coborî împleticit arcul, aruncându-se de pe frânghia de clingor. Când fu în siguranţă se întoarse atât cât să-i vadă pe Prothall şi Mhoram extrăgându-şi toiegele de sub Cuvânt. Apoi se retrase din cripta Podului Catacombelor în tunelul întunecos al potecii. Simţi aproape imediat prezenţa lui Bannor lângă umărul său, dar nu se opri până când întunericul în care se aruncase fu suficient de gros ca să pară impenetrabil.

Frustrat şi congestionat de frică, mârâi:

— Vreau să fiu singur. De ce nu mă laşi în pace?

În ritmul reţinut al intonaţiei haruchai, răspunse:

— Eşti Prim-Nobil Covenant. Noi suntem Garda Sângelui. Viaţa ta e în grija noastră.

Covenant se uită încruntat la întunericul ineluctabil din jur şi se gândi la soliditatea nefirească a Gardienilor. Ce legătură de principiu putea face carnea lor mai puţin muritoare decât roca Muntelui Tunetului? O privire aruncată inelului îi arătă că sclipirea sa roşiatică aproape se stinsese. Se simţi gelos pe lipsa de patimă a lui Bannor; propria sa necinste penetrantă îl ofensa. Din impulsul unei intuiţii feroce, replică:

— Nu-i suficient.

Putu sesiza uşoara şi elocventa ridicare din umeri a lui Bannor chiar fără s-o vadă. Aşteptă sfidător în întuneric până când compania îl ajunse din urmă.

Dar când mărşălui din nou în poziţia lui din cadrul Căutării – când flacăra palidă a lui Birinair trecuse de el, trasând ca fixată

la conducere direcţia invizibilă a drumului – noaptea catacombelor se târî spre el ca un miliard de spectatori lacomi, nerăbdători să verse sânge, el reacţionă la tensiune. Umerii începură să-i tremure, ca şi când ar fi stat prea mult timp atârnat de braţe şi o pietrificare rece se aşternu peste gândurile sale.

Cuvântul de Avertizare dezvăluia faptul că Nobilul Foul îi aştepta, ştiind că nu vor cădea victimă oştirii lui Drool. Drool nu ar fi putut alcătui Cuvântul, cu atât mai puţin să-l facă să corespundă aurului alb.

În consecinţă acesta servea mai degrabă scopurilor Dispreţuitorului decât celor ale lui Drool. Poate era un fel de test – o evaluare a puterilor şi resurselor Nobililor, un indicator al vulnerabilităţii lui Covenant. Dar, indiferent ce ar fi reprezentat, era opera Nobilului Foul. Covenant simţea cu siguranţă că Dispreţuitorul ştia totul – plănuia, aranja, făcea inevitabil tot ceea ce i se întâmpla Căutării, fiecare acţiune şi fiecare decizie. Drool era ignorant, nebun, manipulat; trogloditul probabil nu reuşea să înţeleagă nici jumătate din ceea ce realiza sub îndrumarea Nobilului Foul.

Însă în sinea lui Covenant ştiuse astfel de lucruri de la început. Nu îl surprindeau; mai degrabă le vedea ca pe nişte simptome ale unei alte ameninţări, mai importante. Acest pericol esenţial – un pericol care îi îngheţă în asemenea măsură mintea încât numai carnea sa mai părea în stare să reacţioneze tremurând – avea legătură cu inelul său de aur alb. Percepea limpede primejdia pentru că era prea paralizat ca să se ascundă de ea. Întreaga funcţie a compromisului, a târgului pe care îl încheiase cu ranyhynii era să menţină separate imposibilitatea şi realitatea Tărâmului, într-un echilibru stabil – Retrageţi-vă! Lăsaţi-mă-n pace!

— Să le împiedice să se izbească una de alta şi să-i arunce în aer modul de viaţă precar. Dar Nobilul Foul îi folosea inelul ca să strivească una de alta nebuniile opuse de care el avea atât de disperat nevoie să scape.

Se gândi să-şi arunce verigheta. Însă ştia că nu putea face asta. Inelul era prea încărcat de amintirile iubirii, cinstei şi respectului reciproc pierdute ca să o dea la o parte. Iar un bătrân cerşetor…

Dacă târgul lui eşua, nu-i mai rămânea nimic altceva cu care să se apere împotriva beznei – nicio putere, bogăţie sau coerenţă – nimic în afară de propria sa aptitudine pentru beznă, violenţa sa, capacitatea sa de a ucide. Aceste aptitudini duceau – era prea paralizat ca să se opună concluziei – la fel de categoric ca şi lepra la distrugerea Tărâmului.

Aici paralizia sa părea să devină totală. Nu putea evalua situaţia mai mult de atât. Tot ce putea să facă era să-şi târâie paşii în urma flăcării lui Birinair şi să-şi reia refuzurile ca un acolit disperat, disperat după credinţă, încercând să-şi invoce propria autonomie.

Se concentra asupra mersului ca şi cum i-ar fi fost firav şi roca nesigură – ca şi cum Birinair l-ar fi putut conduce dincolo de marginea unui abis.

Treptat caracteristicile călătoriei lor prin noapte se schimbară. Mai întâi se modifică percepţia asupra tunelului înconjurător. Dincolo de întuneric, pereţii păreau să se deschidă din când în când spre alte tunele, iar la un moment dat noaptea dobândi o adâncime enormă, ca şi când compania ar fi parcurs podeaua unui amfiteatru. În deschiderea oarbă Birinair îşi căută drumul. Când senzaţia de spaţiu gol dispăru, îşi conduse tovarăşii printr-un coridor de piatră atât de scund încât flacăra sa aproape că atingea tavanul şi atât de îngust încât trebuiau să meargă în şir unul câte unul.

Apoi bătrânul hearthrall îi purtă printr-o serie ameţitoare de schimbări de direcţie, teren şi adâncime.

Din tunelul scund cotiră brusc, coborând o pantă lungă şi abruptă fără pereţi observabili. În timpul coborârii, îndreptându-se spre dreapta şi spre stânga după repere pe care numai Birinair părea capabil să le vadă, aerul negru deveni mai rece şi cumva dezgustător, ca şi cum ar fi purtat ecoul demonilor-abjecţi.

Frigul venea în doze şi valuri, suflând prin prăpăstiile şi tunelurile care se deschideau nevăzute pe fiecare parte spre vizuini, ascunzători, pasaje şi imense săli ale troglodiţilor, toate invizibile şi sesizabile doar prin nuanţă, prin abrupta senzaţie de spaţiu pe care o dădeau întunericului.

Mai jos adierile bruşte începură să duhnească.

Aerul subteran părea să curgă peste secole de murdărie

acumulată, peste hoarde imense de morţi neîngropaţi, laboratoare abandonate în care se fabricau blesteme.

Din când în când putreziciunea devenea atât de densă încât Covenant o putea vedea prin aer. Din deschiderile adiacente veneau sunete reci, distante, ca un huruit de argile prăbuşindu-se în adâncuri nemăsurabile. Ocazional slabe scâncete tensionate; zgomote uşoare, cristaline, clinchete ca atingerile unor ciocane de fier.

Detonaţii sepulcrale înăbuşite; prelungi oftaturi ostenite, expiraţii ale oboselii din străvechile fundaţii ale muntelui. Întunericul însuşi părea să şoptească atunci când compania trecea.

Dar la sfârşitul coborârii ajunseră la o serie ondulată de trepte săpate în peretele de stâncă, cu abisuri neluminate, înfometate căscându-se dedesubt.

După aceea trecură prin tunele întortocheate, prin funduri de crevase, peste muchii tăioase de piatră ca nişte creste ascuţite în interiorul muntelui, pe lângă puţuri din adâncurile cărora se ridicau geamătul apelor şi duhoarea descompunerii, pe sub arcuri ca nişte intrări în săli de bal groteşti – se răsuciră, urcară şi navigară prin beznă ca printr-un purgatoriu periculos, de nestrăbătut şi fatal, variind numai prin felul şi dimensiunea primejdiilor. Având nevoie numai de propria sa realitate, Covenant mergea cu degetele mâinii stângi încleştate pe robă în dreptul inimii.

De trei ori în spaţii largi şi plate care ar fi putut fi săli, praguri sau vârfuri înconjurate de prăpăstii, compania se opri şi mâncă hrană rece la lumina toiagului lui Birinair. Fiecare masă îi ajuta; vederea celorlalte chipuri în jurul flăcării, consumarea de alimente tangibile acţiona ca o afirmare sau o comuniune a capacităţii de a îndura. O dată Quaan se forţă să facă o glumă, însă vocea sa suna atât de goală în noaptea perpetuă încât nimeni nu avu inima să răspundă. După fiecare perioadă de odihnă, Căutătorii porneau din nou la drum întăriţi. Şi de fiecare dată curajul lor adunat se evapora tot mai rapid, ca şi cum bezna l-ar fi sorbit cu lăcomie crescândă.

Mai târziu bătrânul Birinair îi scoase de pe drumurile reci şi aerisite conducându-i în tunele închise, umede şi fierbinţi departe de cavernele principale ale Catacombelor Troglodiţilor.

Pentru a reduce riscul de a fi descoperiţi alese o cărare printr-o secţiune a peşterii şi mai moartă decât celelalte – tăcută şi abandonată, cu foarte puţin aer proaspăt. Atmosfera nu făcu decât să crească încordarea companiei. Se deplasau parcă ţipând fără glas, anticipând un dezastru nevăzut.

Continuară să înainteze până când Covenant ştiu că nu merseseră zile întregi numai după faptul că inelul său încă nu începuse să lucească la înălţarea lunii.

Însă după un timp aurul alb începu să sclipească precum o profeţie stacojie. Mergeau în continuare prin ceea ce acum ştia că era noapte. Nu-şi puteau permite să doarmă sau să facă popasuri lungi pentru odihnă. Culmea puterii prezente a lui Drool se afla acum la numai o zi distanţă.

Parcurgeau un tunel ai cărui pereţi păreau să se afle imediat dincolo de limita focului şubred al lui Birinair.

Deodată Terrel se întoarse din poziţia sa avansată, ieşind din întuneric şi oprindu-se în faţa bătrânului Hirebrand. Repede Prothall şi Mhoram, urmaţi de Lithe şi Covenant, se grăbiră să ajungă lângă Birinair. Vocea lui Terrel avea o notă de urgenţă:

— Vin demoni – vreo cincizeci. Au văzut lumina.

Prothall gemu; Mhoram scuipă o înjurătură.

Roaba Coamei Lithe inspiră şuierat şi îşi smulse funia din păr ca şi când ar fi fost pe punctul de a înfrunta însăşi esenţa coşmarurilor ramene. Înainte ca vreunul să între în acţiune, bătrânul Birinair trosni ca o surcică uscată. Strigă:

— Urmaţi-mă!

— Apoi se răsuci spre dreapta şi o luă la fugă în întuneric.

Imediat doi Gardieni sprinţară după el. O clipă, Nobilii ezitară. Apoi Prothall strigă:

— Melenkurion!

Şi ţâşni după Birinair. Mhoram începu să împartă ordine; compania era gata de luptă.

Covenant alergă după focul clătinat al lui Birinair.

Răcnetul Hirebrandului nu sunase a panică. Acel strigăt – Urmaţi-mă!

— I 1 puse pe Covenant în mişcare.

În spatele lui auzi primele comenzi şi zăngănitul armelor. Rămase cu ochii pe Birinair şi îl urmă într-un tunel scund, aproape lipsit de aer.

Birinair alerga prin tunel, cu un pas sau doi în faţa Gardienilor.

Dintr-odată se auzi un sunet înfierbântat ca izbucnirea unui fulger; fără niciun avertisment o perdea de flăcări albastre îl învălui pe Hirebrand. Sfârâind, sclipind, acoperi tunelul de sus până jos. Mugea ca un furnal. Iar Birinair atârna în mijloc, cu braţele desfăcute şi paralizat, cu trupul contorsionat în agonie. Alături de el, toiagul luă foc şi se transformă în cenuşă.

Fără ezitare, cei doi Gardieni se aruncară în foc.

Ricoşară ca de pe piatră. Săriră amândoi pe Birinair, încercând să-l smulgă din perdeaua de flăcări.

Dar nu avură niciun succes; Birinair atârna în continuare acolo, victimă carbonizată într-o pânză de foc albastru.

Gardienii Sângelui se pregăteau să sară din nou când Înaltul Nobil îi ajunse din urmă. Fu nevoit să strige ca să se facă auzit peste trosnetul energetic:

— În locul meu! ţipă, aproape plângând. O să moară!

Ajutaţi-l pe Mhoram!

Părea să fi trecut de graniţele nebuniei. Ochii lui aveau o sclipire haotică. Desfăcându-şi braţele, se aplecă în faţă încercând să-l îmbrăţişeze pe Birinair.

Focul îl respinse cu sălbăticie. Căzu şi rămase îndelung întins cu faţa în jos pe piatră.

În spatele lor lupta se înteţea. Demonii formaseră o falangă şi chiar cu tot ajutorul Gardienilor şi al războinicilor, Mhoram abia făcea faţă. Primul val al atacului împinsese compania înapoi; Mhoram se retrăsese câţiva metri în tunelul în care spânzura Birinair. Acolo ţinea piept inamicului. În ciuda strigătelor lui Prothall şi a mugetului focului în spatele lui, rămase cu faţa către demonii-abjecţi.

Prothall se ridică cu greutate. Capul îi tremura pe gâtul său bătrân şi obosit. Dar ochii nu-i mai erau sălbatici.

Îi luă un moment să se adune, ştiind că deja întârziase prea mult. Apoi, adunându-şi puterile, îşi aruncă toiagul în sclipirea albăstrie.

Lemnul îmbrăcat în metal lovi cu un fulger orbitor. O clipă Covenant nu putu să vadă nimic. Când vederea i se limpezi descoperi toiagul atârnat în perdeaua de flăcări. Birinair zăcea în tunel dincolo de foc.

— Birinair! strigă Înaltul Nobil. Prietene!

Părea să creadă că l-ar fi putut ajuta pe Hirebrand dacă ar fi ajuns la timp la el. Încă o dată se aruncă în flăcări şi fu azvârlit înapoi.

Atacul demonilor presa cu ferocitate, într-o linişte înfometată. Doi războinici din Eomanul lui Quaan căzuseră când compania se retrăsese în tunel şi încă unul murise acum cu o ţepuşă de lemn în inimă. O femeie interveni în luptă prea aproape de falangă şi braţul îi fu retezat. Mhoram lupta cu înţeleptul lor cu o disperare crescândă. În jurul lui, Gardienii se băteau cu îndemânare, dar găseau prea puţine spărturi în falangă.

Covenant trase cu ochiul la Birinair prin perdeaua albastră. Faţa Hirebrandului nu purta nicio urmă, dar ochii priveau ficşi în agonie, de parcă ar mai fi rămas în viaţă încă o clipă după ce sufletul îi fusese ucis.

Rămăşiţele pelerinei îi atârnau în jur ca nişte cârpe carbonizate.

Urmaţi-mă!

Chemarea nu exprimase panică. Birinair ştiuse ceva.

Strigătul său răsunase şi se impusese. Pelerina atârna în jurul său…

Urmaţi-mă!

Covenant uitase ceva – ceva important. Porni încrâncenat înainte.

Mhoram se străduia să lovească mai puternic.

Energia lui juca precum un fulger în lungul toiagului atunci când aplica lovitură după lovitură înţeleptului.

Slăbită, falanga începu să piardă teren.

Covenant se opri la câţiva centimetri de perdeaua de energie. Toiagul lui Prothall stătea suspendat vertical, ca o bornă de hotar. Focul părea mai degrabă că absoarbe căldura decât că o degajă. Covenant se simţi dintr-odată îngheţat şi amorţit. În lumina albastră ameţitoare văzu şansa unui sacrificiu, a unei evadări.

Brusc, înţeleptul-demon emise un lătrat scurt şi rupse rândurile. Fugi pe lângă Mhoram şi ţâşni în tunel către foc, către Înaltul Nobil îngenuncheat. Ochii lui Mhoram sticliră periculos, dar nu renunţă la luptă, îi aruncă un ordin lui Quaan

şi izbi în demonii-abjecţi cu o forţă şi mai arzătoare.

Quaan se desprinse din bătălie. Alergă să-şi desprindă arcul, fixă o săgeată şi trase înainte ca înţeleptul să ajungă la Prothall.

Vag, Covenant îl auzi pe Înaltul Nobil icnind în aerul mort:

— Prim-Nobil! Fereşte-te!

Dar el nu asculta. Verigheta ardea ca şi cum luna pângărită ar fi fost focul de piatră de pe Podul Catacombelor – un Cuvânt de Avertizare.

Întinse mâna stângă, ezită o secundă, apoi apucă toiagul înaltului Nobil. Energia văluri. Un foc sângeriu ţâşni din inelul lui contra albastrului sclipitor.

Urletul flăcării urcă dincolo de limitele auzului. Apoi avu loc o explozie puternică, tăcută. Podeaua tunelului săltă ca şi cum chila lui ar fi lovit un. Recif.

Perdeaua albastră căzu în zdrenţe.

Quaan plecase prea târziu ca să-l mai salveze pe Prothall. Însă demonul-abject nu-l atacă pe Înaltul Nobil. Sări peste el în direcţia lui Covenant. Din toate puterile, Quaan îşi încordă arcul şi trase în spatele creaturii.

Pentru o clipă Covenant stătu nemişcat, aplecat nebuneşte într-o parte şi holbându-se oripilat în bezna subită. Un foc portocaliu palid ardea pe mâna şi pe braţul lui, dar sclipirea albastră dispăruse. Focul nu-i provoca durere, cu toate că la început se lipi de el ca şi cum ar fi fost un lemn uscat. Era rece şi sec şi se stinse în scântei împrăştiate, parcă neavând suficientă căldură care să-l alimenteze.

Atunci înţeleptul, cu săgeata lui Quaan înfiptă drept între umeri, se prăbuşi peste el şi îl răsturnă pe piatră.

Puţin mai târziu privi în sus, cu mintea înceţoşată.

Singura lumină din tunel venea de la Mhoram care îi respingea pe demoni cu Focul Nobililor. Apoi dispăru şi acea lumină; demonii-abjecţi fuseseră puşi pe fugă.

Tuvor şi Gardienii se luară după ei ca să-i împiedice să-i raporteze lui Drool, dar Mhoram îi chemă înapoi:

— Lăsaţi-i! Suntem deja expuşi. Niciun raport al demonilor nu mai contează acum.

Voci icneau şi gemeau în întuneric; curând doi sau trei războinici aprinseră torţe. Flăcările aruncau umbre slabe şi

bizare pe pereţi. Compania se adună în jurul lui Mhoram şi se îndreptă spre locul unde Prothall stătea îngenuncheat.

Înaltul Nobil ţinea strâns în braţe trupul carbonizat al lui Birinair. Dar refuză compasiunea şi suferinţa companiei.

— Duceţi-vă, zise pierdut. Descoperiţi-i intenţiile, îmi iau rămas-bun în curând. Adăugă ca explicaţie:

El a deschis drumul în locul meu.

Mhoram lăsă o mână compătimitoare pe umărul înaltului Nobil. Însă primejdia în care se aflau nu-i permitea să rămână pe loc. Aproape cu siguranţă Drool ştia acum unde se găseau; energiile pe care le emanaseră îi indicau ca un deget acuzator.

— De ce? Se întrebă Mhoram cu glas tare. De ce a plasat aici o asemenea putere? Asta nu e fapta lui Drool.

Purtând o torţă, începu să coboare prin tunel.

De acolo de unde se prăbuşise pe piatră, Covenant îi replică într-un glas grotesc, îndurerat. Dar răspundea unei întrebări diferite.

— Mi-am uitat hainele. Le-am lăsat în urmă.

Mhoram se aplecă peste el. Luminându-i faţa cu torţa, Nobilul întrebă:

— Eşti rănit? Nu înţeleg. Ce importanţă au hainele tale?

Întrebarea părea să solicite o lume întreagă de explicaţii, dar Covenant rosti uşor, superficial datorită amorţelii şi ceţii.

— Bineînţeles că sunt rănit. Întreaga mea viaţă e o rană.

Abia dacă îşi asculta propriile cuvinte.

— Nu înţelegi? Când o să mă trezesc şi o să mă văd îmbrăcat în propriile mele haine, nu în roba asta pătată de muşchi – ei bine, asta o să demonstreze că într-adevăr am visat. Dacă lucrul ăsta nu m-ar linişti, aş fi îngrozit.

— Ai stăpânit o putere imensă, murmură Mhoram.

— A fost un accident. S-a întâmplat de la sine. Eu…

Eu încercam să scap. Să-mi dau foc.

Apoi solicitarea îl copleşi. Lăsă capul pe piatră şi adormi imediat.

Nu se odihni prea mult; aerul tunelului era prea rarefiat, iar compania se agita prea mult. Când deschise ochii o văzu pe Lithe şi pe câţiva războinici pregătind o masă deasupra unui foc mic. Cu un cântec tremurându-i pe buze şi lacrimi izvorându-i din ochi, Prothall îşi folosea focul albastru ca să

cicatrizeze ciotul încheieturii femeii rănite.

Covenant o urmări cum suporta durerea; abia atunci când încheietura ei fu bandajată strâns leşină.

El se întoarse, îngreţoşat de durerea împărtăşită. Se ridică greoi în picioare, clătinându-se de parcă nu şi-ar fi putut regăsi echilibrul şi trebui să se sprijine de zid. Rămase acolo încovoiat asupra stomacului îndurerat până când Mhoram se întoarse însoţit de Quaan, Korik şi încă doi Gardieni.

Warhaftul ducea un cufăr mic din fier.

Când Mhoram ajunse lângă foc vorbi cu o admiraţie calmă:

— Puterea era o apărare aşezată aici de Înaltul Nobil Kevin. La capătul acestui tunel se află o încăpere. Acolo am găsit A Doua Parte a înţelepciunii lui Kevin – a doua din Cele Şapte.

Chipul înaltului Nobil Prothall se lumină de speranţă.

23

KIRIL THRENDOR

Respectuos, Prothall luă lada. Degetele lui bâjbâiră pe încuietori. Când săltă capacul, o lumină palidă perlată pornind din interiorul cutiei curăţă strălucirea lunii. Radiaţia dădu feţei lui un aspect de beatitudine atunci când introduse mâna în cufăr şi scoase un pergament vechi. Când îl înălţă, compania văzu că pergamentul era cel care strălucea.

Quaan şi Eomanul îngenunchează în faţa Părţii, plecându-şi capetele. Mhoram şi Prothall stăteau drepţi, parcă înfruntând o examinare din partea maestrului vieţilor lor. După un moment de uimire, Lithe se alătură războinicilor. Numai Covenant şi Gardienii nu arătau respect. Camarazii lui Tuvor stăteau atenţi, iar Covenant se sprijinea chinuit de zid, încercând să-şi readucă sub control stomacul revoltat.

Dar nu era orb în privinţa importanţei pergamentului. O speranţă personală se lupta cu greaţa.

O abordă indirect:

— Birinair a ştiut… ce o să găsiţi? De asta…?

— Dacă de asta a alergat încoace? rosti Mhoram absent; cu excepţia vocii era în întregime concentrat asupra pergamentului pe care Prothall îl ţinea ridicat ca pe un

talisman preţios. E posibil. Cunoştea vechile hărţi. Fără îndoială ne-au fost revelate în Prima Parte pentru a ne putea găsi drumul până aici. Se poate ca inima lui să fi văzut ceea ce ochii noştri au ratat.

Covenant făcu o pauză, apoi întrebă, din nou indirect:

— De ce i-ai lăsat pe demoni să scape?

De data asta Nobilii părură să-i observe seriozitatea.

Aruncându-i o căutătură sfredelitoare, Prothall reaşeză pergamentul în cufăr. Când capacul fu închis, Mhoram răspunse acru:

— Morţi inutile, Necredinciosule. Nu am venit aici să măcelărim demoni-abjecţi. Ne-am face mai mult rău prin ucideri fără rost decât riscând să lăsăm în viaţă câţiva duşmani. Luptăm de nevoie, nu din lăcomie sau din furie. Legământul Păcii nu trebuie compromis.

Însă nici acest lucru nu răspundea întrebării lui Covenant. Cu efort, îşi expuse speranţa direct.

— Nu contează. Această A Doua Parte vă dublează puterile. M-aţi putea trimite înapoi.

Auzind întrebarea, chipul lui Mhoram se înmuie din nevoia de îmbărbătare, de consolare în faţa unor cereri imposibile. Dar răspunsul lui îl refuza pe Covenant.

— Ah, prietene, uiţi ceva. Noi încă nu stăpânim nici Prima Parte – nici după generaţii de studii. Cei mai buni din Loresraat au eşuat în dezvăluirea principalelor taine. Deocamdată nu putem face nimic cu această nouă Parte. Poate, dacă supravieţuim Căutării, vom învăţa ceva din A Doua în anii următori.

Acolo se opri. Chipul său exprima faptul că ar mai fi vrut să vorbească, dar nu mai zise nimic până când Prothall oftă.

— Spune-i tot. Acum nu ne mai permitem iluzii.

— Foarte bine. Mhoram vorbi grăbit: Faptul că posedăm A Doua Parte în asemenea moment este periculos. Reiese clar din Prima că Înaltul Nobil Kevin le-a pregătit pe Cele Şapte într-o ordine atentă. Scopul său a fost ca A Doua Parte să rămână ascunsă până când Prima ne-ar fi devenit cunoscută. Aparent anumite aspecte ale înţelepciunii lui pot pune în mare primejdie pe cei care nu stăpânesc mai întâi alte aspecte. Aşadar el şi-a ascuns Părţile şi le-a apărat cu puteri care nu pot

fi înfrânte decât atunci când înţelepciunea precedentă este cunoscută. Acum intenţia lui nu a fost respectată. Până când nu pătrundem Prima Parte, am risca mult dacă am încerca să ne folosim de cea de-a Doua.

Se ridică cu greu în picioare şi inspiră adânc.

— Nu regretăm. În pofida tuturor primejdiilor, această descoperire ar putea fi momentul-cheie al timpurilor noastre. Însă cu toate astea s-ar putea să nu fie o binecuvântare.

Cu voce joasă, Prothall adăugă:

— Nu facem vreo acuzaţie, nici nu avem vreo îndoială. De unde era să ştim ce-o să găsim? Dar acum osânda Tărâmului apasă de două ori asupra capetelor noastre. Dacă intenţionăm ca în cele din urmă să-l învingem pe Nobilul Foul trebuie să stăpânim puteri pentru care nu suntem pregătiţi. Aşadar învăţăm speranţa şi deznădejdea din aceeaşi sursă. Nu ne înţelege greşit – e un risc pe care ni-l asumăm cu bucurie.

Stăpânirea înţelepciunii lui Kevin este scopul vieţilor noastre. Însă trebuie să facem limpede faptul că există riscuri. Văd speranţă pentru Tărâm, dar pentru mine mult prea puţină.

— Chiar şi viziunea aceasta este umbrită, spuse Mhoram gâtuit. E posibil ca Nobilul Foul să ne fi condus aici pentru a fi trădaţi de puterile pe care nu le putem controla.

Auzind asta, Prothall îi aruncă o căutătură tăioasă lui Mhoram. Apoi, lent, Înaltul Nobil dădu din cap în semn de aprobare. Dar chipul lui nu-şi pierdu expresia de uşurare, de înlăturare a unei poveri pe care vederea Părţii i-o adusese. Sub influenţa ei părea potrivit cu statutul înalt al epocii lui. Acum timpurile înaltului Nobil Prothall fiul lui Dwillian vor fi amintite cu respect – dacă reuşea compania să supravieţuiască. Hotărârea lui avea o latură anticipativă atunci când închise capacul cufărului Celei de-a Doua Părţi.

Mişcările sale erau alerte şi decisive. Îi dădu lada lui Korik, care şi-o legă pe spate cu benzi de clingor şi o acoperi încheindu-şi tunica pe deasupra.

Dar Covenant privea rămăşiţele structurii fragile ale speranţei sale prăbuşite ca o casă de jucărie a unui copil şi nu ştia încotro să se îndrepte pentru noile edificii. Simţea în mod vag că nu avea teren solid pe care să le construiască. Era prea slab şi prea obosit ca să se mai gândească la aşa ceva. Stătu

îndelung sprijinit acolo, cu capul plecat încercând parcă să descifreze harta de pe roba sa.

În ciuda primejdiilor, compania se odihni şi mâncă în tunel. Prothall considera că a rămâne un timp acolo unde se aflau era la fel de imprevizibil ca orice altceva ar fi făcut; astfel că, în timp ce Gardienii Sângelui stăteau de pază, îşi sfătui tovarăşii să se odihnească.

Apoi se întinse şi el, îşi sprijini capul pe braţe şi păru să cadă imediat într-un somn adânc, de un calm şi o linişte atât de intense încât părea mai degrabă o pregătire decât un repaus. Urmându-i exemplul, majoritatea celor din companie îşi lăsară ochii să se închidă, însă nu dormiră decât intermitent. Dar Mhoram şi Lithe rămaseră treji. El fixa focul firav ca şi când ar fi căutat o viziune, iar ea stătea în faţa lui cu umerii cocoşaţi de greutatea opresivă a muntelui – incapabilă să se odihnească sub pământ, de parcă lipsa cerului liber şi a câmpiilor acoperite de iarbă ar fi reprezentat o ofensă la adresa sângelui ei ramen. Sprijinindu-se din nou de perete, Covenant îi privi pe amândoi şi dormi puţin, până când pata inelului său începu să se stingă odată cu apusul lunii.

După aceea Prothall se sculă, alert şi deşteptă compania. După ce toată lumea mâncă iar, stinse focul de tabără. În locul său aprinse o torţă lillianrill. Pâlpâia şi tresărea periculos în aerul dens, dar preferă să o folosească pe aceasta mai degrabă decât toiagul său ca să lumineze tunelul. În curând Căutarea mărşăluia din nou. Neputând face altfel, îşi lăsară morţii întinşi pe piatra sălii Celei de-a Doua Părţi. Era singurul omagiu pe care îl puteau aduce lui Birinair şi războinicilor ucişi.

Din nou înaintau prin întuneric, conduşi de Înaltul Nobil prin pasajele labirintice negre şi interminabile din adâncurile Muntelui Tunetului. Aerul deveni mai dens, mai fierbinte, mai letal. Cu excepţia unor urcuşuri ocazionale, progresau în principal în jos, spre rădăcinile fără fund ale muntelui, tot mai aproape cu fiecare kilometru nevăzut, incomensurabil, de râurile uriaşe, îngropate, adormite, de înspăimântătoarele oase ale Pământului. Continuau să meargă parcă uluiţi de întuneric, de noaptea perpetuă. Îşi croiau drum într-o linişte apăsătoare, ca şi cum buzele le-ar fi fost amorţite de suspine înăbuşite. Nu puteau vedea. Acest fapt îi afecta ca o pierdere teribilă.

Pe măsură ce se apropiau de inima lucrărilor din Catacombele Troglodiţilor, anumite sunete deveneau mai puternice, mai distincte – bătăi pe nicovale, geamăt de furnale, icnete chinuite. Din când în când traversau valuri de aer fierbinte şi fetid ca ventilaţia forţată a unor cavouri. Şi încă un zgomot le atrase atenţia – un sunet ca fierberea unui cazan fără fund.

Mult timp se tot apropiară de truda profundă fără să aibă vreun indiciu despre ceea ce însemna.

Mai târziu trecură pe lângă sursa zgomotului. Drumul lor ducea pe buza unei cavităţi imense. Pereţii erau iluminaţi bolnăvicios de marea unduindă a focului de piatră. Departe sub ei se afla un lac de piatră topită.

După îndelungata beznă a călătoriei lor, lumina puternică le răni ochii. Căldura acră care se înălţa din lac se agăţa de ei ca şi cum ar fi încercat să-i smulgă de pe margine. Sunetul adânc de fierbere vibra în aer.

Picături mari de magmă scuipau înspre tavan, apoi cădeau înapoi în lac ca nişte turnuri prăbuşindu-se.

Vag, Covenant auzi pe cineva vorbind:

— Pe vremea înaltului Nobil Loric, Demondimii îşi aruncau aici rateurile eforturilor genetice. Se spune că dezgustul Demondimilor – şi al Demonilor care îi stăpâneau – faţă de propriile lor forme depăşea orice limite. Asta i-a condus la încercări prin care au fost creaţi atât demonii-abjecţi, cât şi waynhimii. Îi azvârleau pe toţi cei slabi şi neputincioşi în puţuri ca acesta – atât de mult îşi detestau nevăzuta lor lipsă de ochi.

Gemând, îşi întoarse faţa către perete şi se târî pe marginea cavernei în pasajul de dincolo de ea. Când îşi lăsă mâinile să cadă de pe suportul de piatră, degetele i se zvârcoleau pe laterale ca şi când ar fi testat marginile unei lăzi.

Prothall hotărî să se oprească acolo, imediat dincolo de caverna cu foc de piatră. Compania luă o masă rece rapidă, apoi se grăbi iarăşi prin întuneric. Din pasaj cotiră de două ori, apoi urcară un povârniş lung la capătul căruia se pomeniră păşind pe un prag deasupra unei crevase. Prăpastia se căsca în stânga lor. Covenant mergea absent, scuturându-şi capul în efortul de a-şi limpezi gândurile. Demonii-abjecţi se învârteau în jurul creierului său ca nişte imagini premonitorii ale urii de

sine. Oare era condamnat să se vadă pe sine chiar şi în asemenea creaturi? Nu. Scrâşni din dinţi. Nu.

La lumina din amintiri a izbucnirilor de lavă începu să se teamă că îşi ratase deja şansa – şansa de a cădea.

Cu timpul, oboseala îl copleşi iarăşi. Prothall porunci o pauză de odihnă pe prag, iar lui Covenant nu-i venea să creadă că aţipise aşa de aproape de crevasă. Dar acum Înaltul Nobil se grăbea spre împlinirea ţelului său şi nu permise companiei să se odihnească mult timp. Cu torţa sa pâlpâind, conduse mai departe Căutarea, prin întuneric către întuneric.

Pe măsură ce drumul se târâia înainte, atenţia lor de fiecare moment începu să slăbească. Luna plină se apropia şi undeva în faţă Drool se pregătea să-i întâmpine. Prothall se mişca parcă dornic să înfrunte testul final, conducându-i cu pas rigid de-a lungul pragului. Ca urmare, demonul singuratic îi luă pe toţi prin surprindere.

Se ascunsese într-o fisură îngustă din peretele crevasei. Când Covenant trecu pe lângă el se năpusti asupra sa, aruncându-şi greutatea pe pieptul lui. Faţa sa semeaţă, fără ochi, nu exprima decât ferocitate.

Lovindu-l, îi căuta mâna stângă.

Forţa atacului îl împinse în spate spre crevasă.

O fracţiune de secundă nu fu conştient de pericol.

Demonul-abject îi capta întreaga atenţie. Îi trăgea mâna mai aproape de faţă, suflându-i umed peste degete adulmecând parcă ceva, apoi încercă să-i strângă inelarul în gura sa zdrenţuită.

Covenant mai făcu un pas împleticit în spate; piciorul îi părăsi pragul. În acel moment îşi dădu seama de abisul flămând de sub el. Instinctiv, strânse pumnul apărându-se de demonul-abject şi îl ignoră.

Agăţându-se de toiag cu toată forţa din jumătatea de mână, azvârli capătul în direcţia lui Bannor. Gardianul se întindea deja după el.

Bannor apucă toiagul.

Pentru o frântură de timp Covenant îşi menţinu strânsoarea.

Dar pe braţul său stâng atârna întreaga greutate a demonului. Palma îi alunecă pe toiag. Cu creatura luptându-se să-i smulgă inelul, plonjă în prăpastie.

Înainte să poată ţipa de groază, o forţă ca un bolovan îi izbi, golindu-i plămânii de aer şi lăsându-l gâfâind înecat în cădere. Cu pieptul strivit şi îngreţoşat, incapabil să strige, îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni după impact, se chinuia să respire cu faţa în noroi. Zăcea cu capul în jos pe o pantă abruptă de argilă, mamă şi gunoaie, iar valul provocat de alunecarea lui la aterizare îi acoperea faţa.

Timp îndelungat nu reuşi să facă nicio mişcare în afară de scuipat şi tuse. Strădaniile îl zdruncinau fără să-l elibereze.

Apoi, cu un efort cutremurător, se rostogoli, aruncându-şi capul în sus. Scuipă o gură de pământ şi descoperi că putea să respire. Dar tot nu putea vedea.

Dură o clipă până când faptul ajunse la conştiinţa lui.

Îşi verifică faţa, găsindu-şi ochii deschişi şi curaţi.

Însă nu percepeau nimic în afară de un întuneric total şi dezolat. Parcă ar fi fost orbit de panică – parcă nervul său optic ar fi fost paralizat de teroare.

Un timp se lăsă pradă panicii. Fără vedere, simţea aerul gol sugându-l ca şi cum s-ar fi înecat în nisipuri mişcătoare. În jurul lui bezna bătea din aripi ca de corbi năpustindu-se asupra unui cadavru. Inima îi bubuia în piept de frică. Stătea acolo în genunchi, abandonat, lipsit de ochi, lumină şi gândire de groaza extremă, iar respiraţia îi scâncea în adâncul gâtlejului.

Dar când primul val de panică trecu, el o recunoscu.

Frică – era o emoţie pe care el o înţelegea, o parte din condiţiile existenţei lui. Şi inima continuă să-i bată.

Clătinându-se ca rănită, încă îi mai susţinea viaţa.

Brusc, convulsiv, ridică pumnii şi lovi argila de ambele părţi ale capului său, bătând în ritmul pulsului său ca şi cum ar fi încercat să extragă cu forţa raţiunea din pământ. Nu! Nu! O să supravieţuiesc!

Declaraţia îl calmă. O să supravieţuiesc! El era lepros, obişnuit cu frica. Ştia cum să se descurce cu ea.

Disciplină – disciplină.

Îşi apăsă mâinile pe ochi; pete de culoare ţâşniră peste negru. Nu era orb. Vedea întunericul. Căzuse departe de unica lumină din catacombe; bineînţeles că nu putea vedea.

La naiba.

Instinctiv îşi frecă mâinile, tresărind la atingerea vânătăilor pe care şi le făcuse.
Disciplină.
Era singur – singur… Lipsit de lumină undeva pe fundul unei prăpăstii la kilometri întregi de cel mai apropiat loc situat sub cerul liber. Fără ajutor, fără prieteni, fără scăpare, pentru el exteriorul muntelui era la fel de intangibil ca atunci când ar fi încetat să existe. Evadarea însăşi era imposibilă, doar dacă…
Disciplină.
…dacă nu găsea un mod de a muri.
Pe focurile iadului!
Sete. Înfometare. Răni – pierdere de sânge. Înşiruia posibilităţile că şi cum ar fi parcurs o SVE. Ar putea cădea victimă vreunui blestem născut în bezne. Ar putea să se prăbuşească într-o prăpastie şi mai adâncă.
Nebunia, da. Ar putea fi la fel de simplu ca şi lepra.
Aripile beznei băteau în jurul urechilor lui, desfăşurându-se vertiginos în jurul peisajului orb. Mâinile sale bâjbâiau inconştiente în jurul capului, căutând un mod de a se apăra.
La dracu'!
Nimic din toate astea nu mi se întâmplă mie.
Disciplină!
Îi veni un capriciu copilăresc. Se agăţă de el ca de o viziune. Da! Rapid, îşi schimbă poziţia astfel încât să stea aşezat pe panta argiloasă. Bâjbâi la centură până când găsi cuţitul lui Atiaran. Ţinându-l cu grijă în mâna cu jumătate dintre degete, începu să se bărbierească.
Fără apă sau oglindă era periculos de aproape de a-şi tăia gâtul, iar uscăciunea bărbii îi provoca dureri ca şi cum şi-ar fi raşchetat faţa într-o nouă formă. Dar acest risc, această durere făcea parte din el; în ele nu era nimic imposibil. Dacă s-ar fi tăiat, murdăria de pe piele ar fi provocat aproape instantaneu infecţia. Acest lucru îl calma ca o demonstraţie a identităţii sale. Astfel făcea bezna să se retragă, îi oprea ghearele.
Când termină îşi adună toată voinţa pentru a explora locul în care se afla. Voia să ştie pe ce fel de teren ajunsese. Cu grijă, pipăind, începu să cerceteze tot mai departe de pantă mergând pe coate şi genunchi.
Abia se deplasă un metru peste piatră şi dădu peste un

cadavru. Carnea era moale ca şi cum nu ar fi fost mort de mult, dar pieptul îi era rece şi lipicios şi când luă mâna de pe el era umedă şi mirosea a sânge stricat.

Se retrase pe pantă, străduindu-se să rămână nemişcat în timp ce plămânii îi lucrau din greu şi genunchii îi tremurau. Un demon-abject, demonul care îl atacase. Zdrobit în cădere. Voia să se mişte, dar nu putea. Şocul descoperirii îl îngheţase ca deschiderea bruscă a unor uşi periculoase; se simţea înconjurat de primejdii pe care nu le putea numi. De unde ştiuse acea creatură să-l atace? Oare putea adulmeca aurul alb?

Apoi inelul începu să strălucească. Radiaţia sângerie îl transformă într-o bandă ternă de foc în jurul inelarului său, o cătuşă roşu-închis. Dar nu împrăştia lumină – nu-i permitea nici măcar să vadă degetul pe care era pus. Lucea sinistru în faţa lui, expunându-l tuturor ochilor ascunşi în întuneric, iar lui nu îi aducea decât oroare.

Nu putea să uite ce însemna. Luna însângerată a lui Drool se ridica plină deasupra Tărâmului.

Îl făcea să tremure pe panta argiloasă. Avea o senzaţie de sufocare în gât, ca şi cum ar fi fost hrănit forţat cu spaime. Chiar şi şuieratul incontrolabil al respiraţiei părea să-l transforme într-o ţintă pentru atacul ghearelor şi colţilor invizibili în întuneric, pe care el nu-i putea vizualiza. Era singur, neajutorat, mizerabil.

Doar dacă nu găsea vreo cale să se folosească de puterea inelului său.

Gândul acesta îi readuse repulsia chiar din momentul în care îi trecu prin minte. Nu! Niciodată!

El avea lepră; capacitatea lui de supravieţuire depindea de recunoaşterea totală, de acceptarea neputinţei lui esenţiale. Aceasta era legea leprei. Nimic nu putea fi mai mortal pentru el – nimic nu-i putea distruge mai dureros trupul şi mintea – decât iluzia puterii.

Putere într-un vis. Înainte de a muri ar fi devenit la fel de fetid şi deformat ca bărbatul pe care îl întâlnise la leprozerie.

Nu!

Mai bine să se sinucidă direct. Orice ar fi fost mai bine.

Nu-şi dădea seama cât timp se învârtise ameţit înainte de a

auzi un zgomot jos în întuneric – îndepărtat, alunecos şi ameninţător, ca şi cum bezna înconjurătoare ar fi început să respire încet printre dinţi, îl paraliză ca o lovitură în inimă. Tresărind de spaimă oarbă, încercă să se ferească. Treptat deveni mai clar – un susur liniştit ca o expiraţie printre dinţi ieşind din multe gâturi. Infecta aerul ca nişte paraziţi, făcându-i pielea de găină.

Veneau după el. Ştiau unde era din cauza inelului. Şi veneau după el.

Avu o viziune rapidă a waynhimului cu ţepuşa de fier în piept. Îşi strânse mâna dreaptă peste inel.

Dar, chiar în timp ce făcea asta, ştiu că era inutil. Frenetic, începu să caute ceva ce putea fi folosit ca armă.

Apoi îşi aminti de cuţit. Îl simţea prea uşor ca să-l apere. Însă îl apucă în mâna stângă şi continuă să caute cu dreapta, fără să ştie exact ce căuta.

Bâjbâi îndelung prin jur, nepăsător la zgomotul pe care îl făcea. Apoi degetele sale întâlniră toiagul. Probabil că Bannor îi dăduse drumul şi căzuse alături de el.

Susurul se apropia. Era zgomotul multor picioare desculţe alunecând peste piatră. Veneau după el.

Toiagul! Era toiagul unui Hirebrand. I-l dăduse Baradakas. În clipe întunecate, aminteşte-ţi de toiagul Hirebrandului. Dacă ar putea să-l aprindă.

Dar cum?

Duşmanii pândeau din aerul negru. Paşii lor păreau să alunece spre el de deasupra.

Cum? strigă disperat, încercând să aprindă toiagul doar prin forţa voinţei. Baradakas!

Picioarele continuau să se apropie. Auzea respiraţii hârâite în spatele apropierii foşnitoare.

Se aprinsese pentru el la Sărbătoarea Primăverii.

Tremurând de nerăbdare, apăsă capătul toiagului pe inelul sângeriu. Imediat o flacără roşie izvorî din lemn, se transformă într-un portocaliu palid, apoi în galben arzând luminos. Lumina subită îl ameţi, dar sări în picioare şi ridică toiagul deasupra capului.

Se găsea la capătul unui povârniş lung care ocupa jumătate din prăpastie. Grămada de argilă îi salvase viaţa cedând sub

impactul căderii lui şi permiţându-i să se rostogolească în loc să rămână acolo unde aterizase. În faţa şi în spatele lui prăpastia se întindea mult dincolo de raza de acţiune a flăcării lui. În apropiere demonul zăcea pe spate, cu pielea neagră udă de sânge.

Pe fundul prăpastiei se îndreptau târşâit către el un grup dezordonat de troglodiţi. Se aflau încă la vreo sută de metri depărtare, dar chiar şi de la acea distanţă fu surprins de aspectul lor. Nu semănau cu alţi troglodiţi pe care îi văzuse. Diferenţa nu consta numai în îmbrăcăminte, deşi aceste creaturi erau decorate şi strident învăluite ca o escortă regală, elitistă şi obscenă.

Erau fizic diferiţi. Erau bătrâni – îmbătrâniţi prematur, nefiresc. Ochii roşii erau umbriţi şi membrele lungi se îndoiau ca şi când oasele ar fi fost construite într-un timp prea scurt. Capetele atârnau pe gâturi care păreau încă suficient de groase ca să fie puternice şi drepte. Mâinile grele ca nişte lopeţi tremurau ca la paralitici. Toţi la un loc lăsau o impresie de boală, de victimizare. Dar înaintau cu o hotărâre încrâncenată, de parcă li se promisese liniştea morţii când această ultimă însărcinare a lor ar fi fost împlinită.

Scuturându-şi surpriza, îşi flutură toiagul într-un gest ameninţător.

— Nu mă atingeţi! şuieră printre dinţi. Înapoi! Am făcut un târg…!

Troglodiţii nu dădură vreun semn că ar fi auzit.

Dar nu îl atacară. Când ajunseră aproape de aria lui de acţiune se răspândiră pe ambele părţi, încercuindu-l şovăitor. Apoi, îndepărtându-se pe o parte şi strângându-se spre el pe cealaltă, îl împinseră în direcţia din care veniseră.

Imediat ce înţelese că doreau să-l ducă undeva fără luptă, începu să coopereze. Ştiu intuitiv încotro mergeau. Mânat de ei, se deplasă încet de-a lungul crevasei până la nişte trepte de pe peretele din stânga.

Era o scară rudimentară, abia ieşind din stâncă, dar destul de lată pentru ca mai mulţi troglodiţi să urce în rând. Reuşi să-şi controleze ameţeala stând lipit de zid, departe de abis.

Urcară câteva sute de metri înainte să ajungă la o deschizătură în stâncă. Deşi treptele continuau în sus,

troglodiţii îl împinseră prin acea intrare. Se pomeni într-un tunel îngust la capătul căruia sclipea un foc de piatră. Acum creaturile îl mânau mai vioi, ca şi cum l-ar fi grăbit spre eşafod.

Apoi un val de căldură şi o duhoare de pucioasă năvăli peste el. Din tunel ieşi în Kiril Threndor.

Recunoscu sclipirea pietrei de pe pereţii faţetaţi, izul fetid ca de sulf turnat peste carne putredă, cele câteva firide, dansul arzător al luminiţelor pe stalactitele adunate sus, deasupra capetelor. Totul îi era viu în minte ca şi când tocmai ar fi ieşit dintr-un coşmar.

Troglodiţii îl împinseră în încăpere, apoi se plasară în spatele lui ca să blocheze ieşirea.

Pentru a doua oară îl întâlni pe Drool Viermele de Piatră.

Drool stătea pe vine pe platforma lui din centrul peşterii. Strângea Toiagul Legii în ambele sale mâini enorme şi după acest toiag Covenant îl putu recunoaşte. Drool se schimbase. Fusese copleşit de un necaz. Când îl zări pe Necredincios începu să râdă sfredelitor. Însă vocea sa era slabă, iar râsul avea o nuanţă de isterie. Nu râse mult timp; părea prea epuizat să continue. Ca toţi troglodiţii care îl mânaseră pe Covenant, era bătrân.

Dar ceea ce îi atinsese pe supuşii săi pe el îl lovea şi mai mult. Membrele îi erau atât de strâmbate încât abia putea sta pe picioare; saliva îi curgea incontrolabil de pe buzele atârnând; transpira abundent, de parcă nu ar mai fi putut suporta căldura propriului său domeniu. Se agăţa de Toiag cu o atitudine de posesivitate crâncenă şi disperare. Numai ochii nu i se schimbaseră. Străluceau roşii, fără iris sau pupilă şi păreau să spumege ca o lavă diabolică, nerăbdătoare să devoreze.

Covenant simţi un amestec bizar de milă şi scârbă.

Dar nu avu decât o clipă la dispoziţie să se întrebe ce i se întâmplase lui Drool. Apoi trebui să se pregătească.

Troglodítul începu să şchioapete chinuit către el.

Gemând din cauza durerii din membre, Drool se opri la câţiva paşi distanţă de Covenant. Îşi desfăcu o mână de pe Toiagul cu decoraţiuni complicate ca să arate cu un deget tremurător către verigheta lui Covenant. Când vorbi aruncă mereu priviri chiorâşe peste umăr, ca şi cum s-ar fi adresat unui spectator invizibil. Glasul îi era la fel de înnodat şi distrus

ca şi braţele şi picioarele.

— Al meu! Tuşi. Ai promis. Al meu. Nobil Drool, Toiagul şi inelul. Ai promis. Fă asta, ai zis. Fă aia. Nu-l strivi. Aşteaptă acum. Scuipă cu răutate: Ucide mai târziu. Ai promis. Inelul, dacă fac ceea ce spui. Ai zis.

Suna ca glasul unui copil bolnav.

— Drool. Nobilul Drool! Putere! A mea acum.

Salivând din greu, întinse o mână spre inelul lui Covenant.

Covenant reacţionă cu repulsie imediată. Lovi rapid cu toiagul său arzător, deturnând mâna lui Drool.

La impact toiagul se sparse în aşchii, de parcă Drool ar fi avut carnea din fier rezistent.

Dar Drool emise un răcnet lătrat de furie şi izbi cu capătul Toiagului Legii în podea. Piatra tresări sub picioarele lui Covenant; se răsturnă pe spate, iar şocul aterizării păru să-i oprească inima în loc.

Zăcea paralizat şi neajutorat. Prin zgomotul pulsaţiilor din urechi îl auzi pe Drool strigând:

— Omorâţi-l! Daţi-mi inelul!

Se rostogoli. Transpiraţia îi înceţoşa vederea; cu ochi împăienjeniţi îi văzu pe troglodiţi îngrămădindu-se în direcţia lui. Îşi simţea inima paralizată în piept şi nu-şi putea aduna picioarele sub el. Icnind după aer, încercă să se târască în afara razei lor de acţiune.

Primul troglodit îl apucă de gât, apoi gemu deodată şi căzu pe o parte. Încă un troglodit căzu; restul se retraseră în confuzie. Unul dintre ei ţipă speriat:

— Gardienii Sângelui! Nobil Drool, ajută-ne!

— Proşti! replică Drool, tuşind ca şi cum plămânii i-ar fi fost zdrenţe. Laşi! Eu sunt puterea! Omorâţi-i!

Covenant se ridică în picioare, îşi şterse transpiraţia din ochi şi îl descoperi pe Bannor stând alături de el. Roba Gardianului atârna în zdrenţe de pe umeri şi o vânătaie imensă sub arcadă îi închidea un ochi. Însă mâinile îi erau sigure, alerte. Se legăna pe călcâie, pregătit să sară în orice direcţie. Ochii inexpresivi aveau lucirea stinsă a bătăliei.

Covenant simţi o asemenea izbucnire de uşurare încât îi veni să-l îmbrăţişeze pe Bannor. După lungul său chin fără lumină, se simţea dintr-odată salvat, aproape mântuit. Însă vocea lui

ursuză îi nega emoţia.

— De ce naiba v-a luat atât?

Troglodiţii înaintau lent, timoraţi şi îi înconjurau pe Covenant şi pe Bannor. Drool răcnea la ei cu icnete răguşite.

Deasupra, jocul de lumini şi umbre al stalactitelor dansa vesel.

Cu o lejeritate surprinzătoare, Bannor îi răspunse că, după ce-l ucisese pe demonul-abject, căzuse rău şi-şi pierduse cunoştinţa. După aceea nu fusese capabil să-l localizeze pe Covenant în întuneric.

Biciuit de comenzile stridente ale lui Drool, un troglodit îl atacă pe Covenant din spate. Însă Bannor se răsuci uşor şi doborî creatura dintr-o lovitură.

— Flacăra toiagului te-a dezvăluit, continuă el.

M-am hotărât s-o urmez.

Făcu o pauză ca să sară asupra a doi dintre cei mai apropiaţi atacatori. Aceştia se retraseră în grabă. Când vorbi din nou, intonaţia sa străină haruchai avea o notă de onestitate decisivă.

— Mi-am amânat ajutorul, aşteptând dovada că nu eşti un duşman al Nobililor.

Ceva din expresia impersonală şi nepăsătoare a feţei cu care Bannor privea moartea îi atrase atenţia lui Covenant. Răspunse fără ranchiună:

— Bun moment ţi-ai ales să mă testezi.

— Gardienii Sângelui cunosc îndoiala. E nevoie să fim siguri.

Drool îşi adună puterile şi răcni furios:

— Proşti! Viermi! Vă e frică de numai doi! Scuipă:

Căraţi-vă! Priviţi! Nobilul Drool ucide.

Troglodiţii îi făcură loc, iar Drool înaintă şchiopătând. Ţinea Toiagul Legii în faţă ca pe un topor.

Bannor făcu un salt şi îl izbi pe Drool în faţă.

Dar, cu toată infirmitatea lui, Drool Viermele de Piatră era plin de forţă. Nu păru să simtă atacul lui Bannor. Cu furie greoaie, ridică Toiagul ca să stârnească o explozie în care să-i incinereze pe Bannor şi pe Covenant în locurile în care stăteau. Împotriva unei asemenea puteri erau neputincioşi.

Însă Bannor se aşeză în faţa lui Covenant ca să primească lovitura. Tresărind, Covenant aşteptă durerea care avea să-l

elibereze.

Dar Drool întârziase deja prea mult. Îşi ratase şansa, neglijase alte pericole. Chiar în clipa în care ridică Toiagul, compania Căutării, condusă de Primul Mark Tuvor şi Înaltul Nobil Prothall, pătrunse în Kiril Threndor.

Arătau osteniţi de parcă tocmai încheiaseră o încăierare cu apărarea exterioară a lui Drool, dar erau teferi şi neînduplecaţi, intrând ca un val hotărâtor. Prothall opri explozia lui Drool cu un strigăt autoritar. Înainte ca troglodiţii să se poată regrupa, Eomanul se năpusti asupra lor, alungându-i din peşteră. Într-o clipă Drool fu înconjurat de un cerc larg de războinici şi Gardieni.

Încet, aparent confuz, se retrase într-o poziţie semighemuită pe piedestalul său. Privi de jur împrejur cercul parcă incapabil să înţeleagă ce se întâmplase.

Dar mâinile lui late ţineau Toiagul într-o strânsoare nemiloasă ca şi moartea.

Apoi, grotesc, în ochii lui de lavă apăru o sclipire de viclenie. Smucind spasmodic din cap peste umăr, şuieră cu un glas aspru:

— Uite – e cinstit. Cinstit. Mai bine decât promisiuni.

Toţi – aici. Toţi micii Nobili şi firavii Gardieni – oameni. Gata să fie striviţi.

Începu să râdă, sfârşind într-un acces de tuse.

— Striviţi! Scuipă când îşi recăpătă controlul. Striviţi de putere. Din gâtul său se auzi un zgomot ca de oase sfărmate: Putere! Nobili neînsemnaţi. Puternicul Drool. Mai bine decât promisiuni.

Prothall îl înfruntă direct pe troglodit. Dându-i toiagul său lui Mhoram, păşi către platformă cu Tuvor alături. Se ţinea drept; ţinuta sa reflecta calm şi dârzenie. Ajutaţi de anii de abnegaţie, ochii lui nici nu ezitau, nici nu luceau de patimă. Prin contrast, sferele roşii ale lui Drool ardeau de experienţa nenumăratelor excese – o lăcomie de putere care creează dependenţă.

Când Înaltul Nobil vorbi, chiar şi hârâitul vocii sale bătrâne suna autoritar şi decis. Încet, spuse:

— Renunţă. Drool Vierme de Piatră, ascultă-mă. Toiagul Legii nu e al tău. Nu-ţi este destinat ţie. Puterea lui trebuie folosită numai pentru sănătatea Tărâmului.

Dă-mi-l mie.

Covenant veni lângă Înaltul Nobil. Avea senzaţia că trebuia să se afle în imediata apropiere a Toiagului.

Dar Drool şopti doar:

— Putere? Să renunţ? Niciodată.

Buzele sale continuară să se mişte, ca şi cum ar fi pus la cale planuri secrete.

Prothall îl somă din nou:

— Predă-l. E spre binele tău. Eşti orb? Nu vezi ce ţi s-a întâmplat? Puterea asta nu e făcută pentru tine.

Te distruge. Ai folosit Toiagul în mod greşit. Ai folosit Piatra Bolii Pământului. Asemenea puteri sunt mortale. Nobilul Foul te-a trădat. Dă-mi mie Toiagul.

O să mă străduiesc să te ajut.

Însă ideea îl jigni pe Drool.

— Ajutor? Tuşi. Prostule! Sunt Nobilul Drool.

Stăpânul! Luna e a mea. Puterea e a mea. Tu eşti al meu.

Pot să vă strivesc! Bătrân – Nobil neînsemnat. Te las să trăieşti ca să mă distrez. Ajutor? Ba nu, dansează.

Dansează pentru Nobilul Drool. Flutură Toiagul ameninţător: Fă-mă să râd. Te las să trăieşti.

Prothall se îndreptă de spate şi rosti cu ton de comandă:

— Drool Vierme de Piatră, lasă Toiagul.

Avansă un pas.

Cu o smucitură ca un spasm de isterie, Drool ridică Toiagul să lovească.

Prothall se repezi în faţă încercând să-l oprească.

Dar Tuvor ajunse primul la troglodit. Prinse capătul Toiagului.

Tremurând de furie, Drool împinse pintenul de fier al Toiagului în trupul lui Tuvor. Izbucni un fulger sângeriu. În aceeaşi clipă carnea Primului Mark deveni transparentă; compania putea vedea oasele arzând ca nişte beţe uscate. Apoi căzu, dând înapoi până se prăbuşi în braţele lui Covenant.

Greutatea lui era prea mare pentru ca Necredinciosul s-o susţină; Covenant căzu pe piatră sub ea. Cu Tuvor în braţe, îl urmări pe Înaltul Nobil Prothall luptându-se cu Drool. Apucă Toiagul cu ambele mâini ca să-l împiedice pe Drool să-l lovească. Se băteau pentru posesia lui.

Lupta părea fără speranţă pentru Prothall. În pofida decrepitudinii, Drool păstra ceva din forţa lui de troglodit. Avea putere. Iar Prothall era bătrân.

Cu Tuvor în braţe, Covenant nu putea face nimic.

— Ajută-l! îi strigă lui Mhoram. O să moară!

Dar Nobilul Mhoram se întoarse cu spatele la Prothall. Îngenunche lângă Covenant să vadă dacă îl putea ajuta pe Tuvor. Examinându-l pe Primul Mark, spuse aspru:

— Drool încearcă să stăpânească Toiagul prin răutate. Înaltul Nobil poate să cânte cu mai multă putere decât atât.

Îngrozit, Covenant strigă:

— O să fie ucis! Trebuie să-l ajuţi!

— Să-l ajut? Ochii lui Mhoram sclipiră periculos.

Suferinţa şi reţinerea îi făceau glasul tăios: Nu ar primi cu bucurie ajutorul meu. El este Înalt Nobil. În ciuda Legământului meu – se sufocă momentan într-un acces de patimă – eu l-aş distruge pe Drool.

Dădu cuvântului distruge un asemenea potenţial de disperare încât Covenant fu redus la tăcere.

Gâfâind, Covenant urmări lupta înaltului Nobil.

Era îngrozit de pericol, de preţul pe care ambii Nobili erau dispuşi să-l plătească.

Apoi bătălia erupse în jurul lui. Trogloditţii atacară Kiril Threndor din toate direcţiile. Aparent, Drool reuşise să le trimită o chemare mută; gărzile răspunseseră. Prima forţă care pătrunse în sală nu era mare, dar era de ajuns ca să angajeze în luptă întreaga companie. Numai Mhoram nu se alătură bătăliei. Îngenunchease alături de Covenant şi mângâia faţa Primului Mark, parcă hipnotizat de moartea lui Tuvor.

Strigând răguşit peste încleştarea armelor, Quaan îşi dispuse războinicii într-un cerc defensiv în jurul platformei şi al Nobililor. Pierderile şi oboseala îşi lăsaseră amprenta asupra Eomanului, dar robustul Quaan îi comanda ca şi cum nevoile Nobililor l-ar fi făcut imun la slăbiciune. Printre Gardieni, Eomanul para, lovea, lupta la îndemnurile lui.

Primejdia crescândă îl făcu pe Covenant să dea înapoi. Prothall şi Drool duceau o luptă cumplită în jurul lui. Clipă de clipă bătălia devenea tot mai rapidă şi mai frenetică. Tuvor îşi dădea sufletul în poala sa.

Şi el nu putea face nimic, nu putea să ajute pe nimeni.

Curând calea de scăpare urma să le fie tăiată şi toate eforturile aveau să fie inutile.

Nu prevăzuse un astfel de deznodământ la târgul său.

Drool îl împingea pe Prothall încet în spate.

— Dansează! răcni.

Tuvor se cutremură; ochii i se deschiseră. Covenant îşi dezlipi privirea de Prothall. Buzele lui Tuvor se mişcară, dar nu scoase niciun sunet.

Mhoram încercă să-l linişească.

— Nu te teme. Răul va fi învins – este pe mâinile înaltului Nobil. Şi numele tău va fi amintit cu respect peste tot unde loialitatea are preţ.

Dar ochii lui Tuvor îl fixau pe Covenant şi reuşi să şoptească un cuvânt:

— Adevărat?

Întregul său trup se încorda de efort, dar Covenant nu înţelese dacă el îi cerea o promisiune sau o judecată. Totuşi Necredinciosul răspunse. Nu putea refuza un Gardian, nu putea respinge apelul unei asemenea loialităţi nemăsurate. Cuvântul i se înţepeni în gât, dar se forţă să-l pronunţe:

— Da.

Tuvor se cutremură din nou şi muri cu un geamăt lung, ca şi cum coarda Jurământului său ar fi plesnit.

Covenant îl apucă de umeri şi-l scutură; nu obţinu nicio reacţie.

Pe platformă, Drool îl silise pe Prothall să îngenuncheze şi îl împingea pe spate, încercând să-i rupă şira spinării. Turbat de neputinţă, Covenant răcni:

— Mhoram!

Nobilul aprobă din cap şi sări în picioare. Dar nu îl atacă pe Drool. Ţinând toiagul deasupra capului, trâmbiţă cu un glas care străbătu prin zgomotele bătăliei:

— Melenkurion abatha! Minas mill khabaal!

De la un capăt la altul, toiagul izbucni în flăcări incandescente.

Puterea Cuvintelor îl zdruncină pe Drool, făcându-l să dea înapoi un pas. Prothall îşi recăpătă stabilitatea.

Alţi troglodiţi năvăliră în Kiril Threndor. Quaan şi Eomanul

său erau împinşi către platformă. În cele din urmă Mhoram sări în ajutorul lor. Atacă, cu toiagul arzând furios. În jurul lui, Gardienii se luptau ca nişte demoni ai aerului, sărind şi izbind în troglodiţi atât de rapid încât creaturile se încurcau între ele atunci când încercau să riposteze.

Însă apărătorii lui Drool continuau să vină, să se scurgă în peşteră. Compania începu să se piardă în asaltul susţinut.

Atunci Prothall strigă peste zarvă:

— Îl am! Luna e liberă!

Stătea triumfător pe piedestal, cu Toiagul Legii ridicat în mâini. Drool zăcea la picioarele lui, suspinând, ca o bucată de piatră spartă. Printre spasme de durere creatura icni:

— Dă-mi-l înapoi. Îl vreau.

Imaginea răspândi teamă printre troglodiţi. Se retraseră, adăpostindu-se pe lângă pereţii peşterii.

Încheind bătălia, Quaan şi războinicii săi se întoarseră spre Prothall izbucnind în urale. Vocile lor erau răguşite şi uzate, dar exultau la victoria înaltului Nobil ca şi cum ar fi câştigat viitorul Tărâmului.

Dar luminiţele de pe tavanul Kiril Threndor îşi continuau dansul lor ameţitor.

Covenant aruncă o privire inelului. Argintiul lui strălucea sângeriu. Poate că luna era liberă; el nu era.

Înainte ca ecourile uralelor să se stingă – înainte ca oricine să poată face vreo mişcare – un nou sunet năvăli peste ei. Începu uşor, apoi se extinse până umplu peştera, ca un tavan prăbuşindu-se. Era un hohot – râsul Nobilului Foul, vibrând de veselie şi ură neîmblânzită. Greutatea lui îi domina, îi îngropa într-un sentiment de neajutorare; îi paraliza, părând să-i izoleze de propriile respiraţii şi bătăi de inimă.

Cât timp căzu asupra lor fură pierduţi.

Chiar şi Prothall stătea nemişcat. În ciuda victoriei sale, părea bătrân şi firav, iar ochii lui aveau o expresie rătăcită, ca şi când ar fi privit în propriul său sicriu. Iar Covenant, care cunoştea acel râs, nu i se putea opune.

Dar Nobilul Mhoram se mişcă. Sărind pe platformă, învârti toiagul în jurul capului până când aerul începu să freamăte şi un fulger albastru se arcui în sus spre norul de stalactite.

— Arată-te, Dispreţuitorule! strigă. Dacă eşti atât de sigur pe

tine, înfruntă-ne acum! Te temi să-ţi încerci blestemele asupra noastră?

Râsul Nobilului Foul explodă cu un dispreţ şi mai feroce. Dar sfidarea lui Mhoram îi sparse vraja paralizantă. Prothall atinse umărul lui Mhoram. Războinicii puseră mâinile pe săbii, plasându-se în spatele Nobililor într-o atitudine de mohorâtă pregătire.

Mai mulţi troglodiţi intrară în peşteră, însă nu atacară. Văzându-i, Drool se ridică pe braţele schiloade.

Ochii lui sângerii ardeau liniştiţi, agăţându-se până la final de furie şi răutate. Tuşind de parcă ar fi vrut să-şi impulsioneze inima, gâfâi:

— Toiagul. Voi nu ştiţi. Nu poate fi folosit. Proşti.

Fără scăpare. Niciuna. Eu am armate. Eu am Piatra.

Cu un efort sălbatic, se făcu auzit peste hohote: Piatra Bolii Pământului. Putere şi putere. Vă zdrobesc.

Zdrobesc. Fluturând dintr-un braţ slab către gărzile sale, ţipă un ordin chinuit: Zdrobesc!

Purtându-şi armele, troglodiţii atacară.

24

CHEMAREA LEILOR

Armata de ochi roşii năvăli cu o hotărâre lipsită de expresie. Însă râsul fără chip al Nobilului Foul părea să-i încetinească. Înaintau prin el ca printr-o mocirlă şi dificultatea apropierii lor dădu timp companiei să reacţioneze. La comanda lui Quaan, războinicii îi încercuiră pe Mhoram şi Prothall. Gardienii îşi ocupă poziţiile de luptă în jurul Eomanului.

Mhoram strigă la Covenant.

Lent, Covenant înălţă capul. Se uită la tovarăşii lui şi i se părură jalnic de puţini. Încercă să se ridice în picioare. Dar Tuvor era prea greu. Chiar şi mort, masivitatea devotamentului Primului Mark îi depăşea puterile.

O auzi pe Roaba Coamei Lithe strigând:

— Pe aici! Ştiu eu drumul!

Se strecura printre troglodiţi spre una dintre intrări.

O urmări plecând ca şi cum ar fi părăsit-o deja. Nu-l putea

ridica pe Tuvor pentru că nu-şi putea folosi mâna dreaptă; două degete nu erau de ajuns.

Apoi Bannor îl smuci de lângă Primul Mark căzut, aruncându-l către cercul protector al Eomanului.

Covenant se opuse.

— Nu-l poţi lăsa!

Dar Bannor îl împinse cu forţa printre războinici.

— Ce faci? protestă el. Trebuie să-l iei şi pe el.

Dacă nu îl trimiţi înapoi, nu va fi înlocuit. Se răsuci adresându-se Nobililor: Nu-l puteţi lăsa aici!

Buzele lui Mhoram se întinseră încordate.

— Trebuie.

Din gura tunelului pe care îl alesese, Lithe strigă:

— Aici!

Strânse frânghia în jurul gâtului unui troglodit şi se folosi de corpul creaturii ca să se protejeze de atac.

— Ăsta e drumul!

Alţi troglodiţi se năpustiră asupra ei, forţând-o să se retragă.

În replică, Prothall îşi aprinse vechiul său toiag şi atacă în direcţia ei. Cu ajutorul lui Mhoram croi drum pentru tovarăşii lui printre troglodiţii înghesuiţi.

Focul viu al Nobililor intimida creaturile. Dar, înainte ca ei să ajungă la tunelul ales de Lithe, o falangă de demoni-abjecţi pătrunse fornăind în peşteră printr-o intrare din apropiere. Erau conduşi de un înţelept puternic, negru ca un mormânt, purtând o suliţă de fier care părea udă de sânge sau de putere.

Prothall răcni:

— Fugiţi!

Căutătorii se năpustiră în tunel.

Demonii se grăbiră să-i intercepteze.

Compania fu mai rapidă. Prothall şi Mhoram intrară în pasaj şi se despărţiră ca să-i lase pe ceilalţi să între printre ei.

Dar unul dintre războinici hotărî să-i ajute pe camarazii săi să scape. Se desprinse brusc de Eoman.

Rotindu-şi cu zel spada, se aruncă asupra falangei demonilor.

Mhoram strigă şi vru să se întoarcă în peşteră să-l ajute. Dar înţeleptul îl îmbrânci pe războinic într-o parte cu o lovitură de lance, iar el căzu. O umezeală de culoare întunecată îl

acoperea din cap până în picioare; ţipa ca şi cum ar fi fost cufundat în acid.

Mhoram abia reuşi să evite lancea, retrăgându-se alături de Prothall în gura tunelului.

Acolo încercară să reziste. Opuneau flăcările lor albastre demonilor-abjecţi. Înţeleptul îi ataca din când în când; ei blocau fiecare lovitură cu toiegele lor. Picături de lichid inflamabil, arzând albastru apoi devenind rapid negre, se împrăştiau în toate părţile la fiecare contact. Însă falanga lupta cu o ferocitate care îi împingea pe Nobili pas cu pas în spate în tunel.

Quaan încercă să contraatace punându-i pe cei mai puternici arcaşi să tragă cu săgeţile în înţelept.

Dar acestea erau inutile. Luau foc în energia neagră a demonilor şi se transformau în cenuşă.

În spatele companiei, Lithe se străduia să-şi urmeze instinctul care o ghida spre lumina zilei. Îi strigă în mod repetat pe Nobili s-o urmeze. Dar ei nu puteau. Nu îndrăzneau să întoarcă spatele falangei.

Fiecare încleştare îi împingea înapoi. Cu tot curajul şi hotărârea lor, erau aproape epuizaţi şi fiecare lovitură a lăncii înţeleptului îi slăbea şi mai mult. Acum flăcările lor străluceau mai puţin agresiv şi picăturile aprinse deveneau negre mai repede. Era limpede că nu puteau câştiga bătălia. Şi nimeni din companie nu o putea face în locul lor.

Dintr-odată Mhoram strigă:

— Înapoi! Faceţi loc!

Nota de urgenţă din glasul lui nu permitea refuz; chiar şi Gardienii se supuseră.

— Covenant! răcni Mhoram.

Covenant înaintă până când ajunse la doar un braţ distanţă de lupta înflăcărată.

— Ridică inelul!

Silit de intensitatea apelului lui Mhoram, Necredinciosul ridică mâna stângă. O umbră purpurie încă mai păta interiorul verighetei.

Înţeleptul observă inelul ca şi când i-ar fi adulmecat deodată prezenţa. Recunoscu aurul alb şi ezită. Falanga se opri, cu toate că înţeleptul nu lăsă garda jos.

— Melenkurion abatha! comandă Mhoram. Arde-i!

Pe jumătate intuitiv, Covenant înţelese. Smuci pumnul stâng către înţelept parcă lansând un fulger.

Lătrând cu o teamă stridentă, întreaga falangă se retrase.

În clipa aceea Nobilii intrară în acţiune. Strigând Jainas mill khaballf pe diferite tonuri într-o armonie mai mult răcnită, desenară cu focul lor un X care baricadă tunelul de sus până jos. Flacăra X-ului atârna în aer; înainte să se stingă, Prothall îşi fixă toiagul vertical în interiorul ei. Imediat o perdea albastră se întinse în pasaj.

Urlând înfuriaţi de şiretenia lui, demonii-abjecţi se năpustiră în faţă. Înţeleptul izbi puternic flacăra cu lancea sa. Zidul arzător se undui şi pâlpâi, dar nu lăsă falanga să treacă. Prothall şi Mhoram pierdură doar o clipă ca să vadă dacă puterea lor rezistă. Apoi se întoarseră şi o luară la fugă în tunel.

Gâfâind, Mhoram se adresă companiei:

— Am blocat tunelul! Dar interdicţia nu va rezista.

Nu suntem suficient de puternici… toiagul înaltului Nobil nu a fost conceput să interzică ceva. Iar demonii-abjecţi sunt sălbatici. Drool îi înnebuneşte cu Piatra Bolii Pământului. În ciuda faptului că se grăbea, în intonaţia lui se simţea un fior: Acum trebuie să fugim.

Trebuie să scăpăm – trebuie! Toată munca noastră va fi în zadar dacă nu ducem Toiagul şi Partea într-un loc sigur.

— Veniţi! zise Roaba Coamei Lithe. Eu cunosc iarba şi cerul. Pot să găsesc drumul.

Prothall aprobă din cap, dar mişcările lui erau lente, în ciuda nevoii de viteză. Era extenuat, trecuse de limitele normale ale rezistenţei sale. Cu răsuflarea hârâind adânc în piept ca şi cum s-ar fi înecat în flegma vârstei, se sprijini în Toiagul Legii.

— Duceţi-vă! Fugiţi!

Doi Gardieni îl apucară de braţe şi porni împleticit între ei, alergând uşor în josul pasajului. Înconjurându-l, compania plecă pe urmele lui Lithe.

La început se mişcară uşor. Tunelul avea puţine ramificaţii; la fiecare dintre ele Lithe părea să fie instantaneu sigură care anume promitea cel mai mult lumina zilei. Luminată din spate de toiagul lui Mhoram, înainta în salturi urmând parcă o cărare

caldă către libertate.

După eforturile luptei corp la corp, compania găsea uşurare în alergarea simplă, obsesivă. Le permitea să se concentreze şi să-şi conserve puterile. Mai mult, ca într-o eliberare treptată, ieşeau din raza hohotelor Nobilului Foul. Curând nu se mai auzea nici batjocură, nici ameninţare, nici măcel în spatele lor.

De data asta bezna tăcută le era prietenă.

Merseră grăbiţi aproape cinci kilometri. Începură să traverseze o porţiune a catacombelor încâlcită de pasaje, cotituri şi mici peşteri, dar care nu părea să conţină cavităţi mari, crevase sau ateliere. Printre multiplele coridoare Lithe nu ezita. De câteva ori alese drumuri care urcau uşor.

Dar pe măsură ce tunelele complicate se deschideau spre spaţii mai largi şi mai întunecate, în care flacăra lui Mhoram nu ajungea să lumineze pereţi sau tavane, catacombele deveneau tot mai ostile. Treptat, liniştea se modifică – îşi pierdu nuanţa de relaxare şi aduse încordarea unor ambuscade. Întunericul din jurul luminii lui Mhoram părea să ascundă din ce în ce mai multe. La cotituri şi intersecţii bezna se încâlcea în alegerile lor, îngreunând instinctul lui Lithe. Începu să ezite.

În spatele ei, Prothall era din ce în ce mai puţin capabil să ţină pasul. Răsuflarea lui aspră şi şuierătoare devenea tot mai chinuită; chiar şi cei mai obosiţi Căutători îi puteau auzi icnetele peste propriile lor gâfâieli. Gardienii aproape îl purtau pe braţe.

Continuau însă să înainteze în noaptea dezolantă.

Duceau Toiagul Legii şi Cea de-a Doua Parte şi nu-şi puteau permite să se predea.

Apoi ajunseră la o peşteră înaltă care constituia intersecţia câtorva tunele. Direcţia generală pe care o menţinuseră de la Kiril Threndor se continua cu o trecere de-a curmezişul peşterii. Dar Lithe se opri în centrul joncţiunii ca reţinută de un frâu. Se uită nesigură în jur, încurcată de multitudinea posibilităţilor – şi de un fel de respingere intuitivă a unicei alegeri evidente. Scuturând din cap de parcă se opunea unei muşcături, mormăi:

— Ah, Nobili. Nu ştiu.

Mhoram se răsti:

— Trebuie! Nu avem altă şansă. Hărţile vechi nu arată

drumurile astea. Ne-ai condus mult dincolo de limitele cunoştinţelor noastre.

O strânse de umăr parcă vrând să-i forţeze decizia, însă în clipa următoare atenţia îi fu atrasă de Prothall.

Cu un spasm violent de tuse, Înaltul Nobil se prăbuşi.

Un Gardian îl ridică imediat în poziţie şezând, iar Mhoram îngenunche lângă el, analizându-i cu preocupare intensă chipul bătrân.

— Odihneşte-te puţin, murmură Mhoram. Interdicţia noastră a fost spartă de mult timp. Nu trebuie să întârziem.

Printre accese de tuse, Înaltul Nobil răspunse:

— Lăsaţi-mă. Luaţi Toiagul şi plecaţi. Eu sunt terminat.

Cuvintele lui înspăimântară compania. Covenant şi războinicii îşi ţinură respiraţia ca să audă răspunsul lui Mhoram. Aerul se umplu dintr-odată de teama că Mhoram ar putea accepta sacrificiul lui Prothall.

Dar Mhoram nu spuse nimic.

— Lăsaţi-mă, repetă Prothall. Dă-mi mie toiagul tău şi o să vă apăr retragerea atât cât pot. Vă zic, duceţi-vă.

Eu sunt bătrân. Am avut momentul meu de triumf.

Nu pierd nimic. Luaţi Toiagul şi plecaţi.

Când Nobilul tot nu vorbi, hârâi rugător:

— Mhoram, ascultă-mă. Nu lăsa oasele mele bătrâne să distrugă Căutarea.

— Te ascult.

Vocea lui Mhoram suna îngroşată şi rănită în gâtul lui. Îngenunche cu capul plecat.

Însă o clipă mai târziu se ridică în picioare, dădu capul pe spate şi începu să râdă. Era un râs tăcut nesilit şi lipsit de patimă – un hohot de uşurare şi speranţă regăsită. Compania se holbă la el până când înţeleseră că nu era vorba de isterie. Apoi, fără să ştie de ce, începură să râdă şi ei. Amuzamentul le străbătu inimile ca un vânt curat.

Covenant aproape că înjură cu voce tare pentru că nu îl putea împărtăşi.

Când râsul descrescu până la un chicotit, Mhoram îi spuse înaltului Nobil:

— Ah, Prothall fiul lui Dwillian. E bine că eşti bătrân. Să te lăsăm? Cum m-aş putea bucura atunci când îi voi povesti

Osondrei despre măreţele tale fapte dacă nu vei fi acolo ca să protestezi faţă de lăudăroşenia mea?

Vesel, râse din nou. Apoi, parcă adunându-se, se întoarse spre Lithe care stătea uluită în centrul peşterii.

— Roabă a Coamei, zise blând, te-ai descurcat bine.

Instinctul tău e bun – ascultă-l şi acum. Lasă-ţi îndoielile deoparte. Nu ne temem să te urmăm acolo unde te conduce inima.

Covenant observase că nici ea nu se alăturase râsului companiei. În ochii ei se citea tulburare; presupunea că sângele ei iute fusese ofensat de severitatea de mai devreme a lui Mhoram. Dar dădu grav din cap către Nobil.

— Asta e bine. Gândurile mele nu au încredere în inima mea.

— În ce fel?

— Gândurile mele spun că trebuie să continuăm în aceeaşi direcţie. Însă inima doreşte să meargă acolo.

Indică deschiderea unui tunel aproape înapoi în sensul din care veniseră. Nu ştiu, concluzionă ea simplu.

Asta e ceva nou pentru mine.

Dar răspunsul lui Mhoram nu reflecta ezitare.

— Tu eşti Roaba Coamei Lithe a ramenilor. I-ai slujit pe ranyhyni. Cunoşti iarba şi cerul. Ai încredere în inima ta.

După o clipă, Lithe îi acceptă sfatul.

Doi Gardieni îl ajutară pe Prothall să se ridice în picioare. Sprijinindu-l, se alăturară companiei şi urmară instinctul lui Lithe către tunel.

Pasajul începu curând să coboare uşor şi ritmul lor crescu. Erau ghidaţi de speranţa că urmăritorii lor nu aveau cum să bănuiască ce făceau şi astfel nici nu le vor tăia retragerea, nici nu îi vor urmări direct.

Dar în liniştea şi bezna universală nu aveau nicio asigurare. În drumul lor nu întâlniră ramificaţii, însă acesta şerpuia de parcă ar fi urmat o venă a muntelui. În cele din urmă se deschise asupra unei senzaţii vaste de spaţiu gol, apoi începu să suie pe faţa abruptă şi zimţată a rocii printr-o serie de cotituri bruşte.

Acum compania trebuia să urce cu trudă.

Obstacolele ascensiunii îi încetineau la fel de mult ca şi suişul. Cu cât mergeau mai sus, cu atât aerul devenea mai

rece, părând că exista un vânt care sufla în hăul întunecos de lângă ei. Dar frigul şi vântul nu făceau decât să le accentueze transpiraţia şi respiraţia ostenită şi chinuită. Numai Gardienii Sângelui nu păreau afectaţi de lungile zile de eforturi; păşeau cu siguranţă pe pantă ca şi cum totul ar fi fost doar o variaţie a devotamentului lor neobosit. Dar tovarăşii lor se aflau mai aproape de moarte. Războinicii şi Covenant începură să se împleticească în urcare ca nişte infirmi.

În cele din urmă Mhoram hotărî o pauză. Covenant se prăbuşi cu spatele lipit de stâncă şi cu faţa la caverna imposibil de măsurat prin care sufla bezna.

Sudoarea părea să-i îngheţe pe faţă. Fură împărţite ultimele rămăşiţe de mâncare şi băutură, dar în acel loc îngropat păreau să-şi fi pierdut capacitatea de revigorare – ca şi cum în final chiar şi hrana ar fi fost descurajată de întunecimea catacombelor. Necredinciosul mâncă şi bău ca amorţit. Apoi închise ochii ca să îndepărteze pentru un timp bezna pustie. Dar o vedea indiferent dacă avea ochii deschişi sau nu.

Ceva mai târziu – Covenant nu mai măsura de mult timpul – Nobilul Mhoram rosti într-o şoaptă acută:

— Îi aud.

Replica lui Korik sună găunoasă ca un suspin dintr-un mormânt:

— Da. Ne urmăresc. Sunt foarte mulţi.

Clătinându-se ca loviţi, Căutătorii începură din nou să urce, împingându-se dincolo de limitele puterilor lor. Simţeau că eşecul îi slăbea, ca şi cum s-ar fi mişcat numai pentru că flacăra albastră a lui Mhoram îi trăgea înainte, îi constrângea, îi implora, îi amăgea, îi zorea, îi inspira, refuza să accepte orice altceva în afară de rezistenţă şi tot mai multă rezistenţă. Nepăsători la toate problemele cu excepţia necesităţii de scăpare, continuau să urce.

Apoi vântul începu să urle în jurul lor şi drumul lor se schimbă. Prăpastia se îngustă dintr-odată; se găseau pe o scară strâmtă în spirală săpată în peretele unui puţ vertical. Lăţimea treptelor rudimentare îi silea să urce într-un singur şir. Iar vântul continua să şuiere prin puţ ca şi cum ar fi fugit terorizat din catacombe. Covenant gemu când îşi dădu seama că trebuia să rişte încă o înălţime periculoasă, dar suflul

vântului era atât de puternic încât părea să facă imposibilă căderea. Învârtindu-se ameţitor, se strădui să urce treptele.

Puţul ducea drept în sus şi vântul urla în dureri; compania urca parcă suptă de curentul de aer. Pe măsură ce puţul se îngusta, forţa vântului creştea; aerul începu să se mişte pe lângă ei prea repede pentru a mai putea fi respirat. Fură cuprinşi de ameţeală. Puţul părea să se clatine precar dintr-o parte în alta. Covenant se deplasa pe coate şi genunchi.

Curând întreaga companie ajunse să se târască.

După ce durerea lipsei de aer se extinse la nesfârşit în jurul lui, Covenant se pomeni zăcând pe trepte.

Nu se mişca. Vag, auzea voci încercând să acopere urletul vântului. Însă nu mai putea să le asculte. Simţea că ajunsese la limita sufocării şi singurul lucru pe care îl dorea era să doarmă. Abia îşi mai putea aminti ce anume îl împiedica până şi acum să dea frâu liber nenorocirii sale.

Nişte mâini îl apucară de umeri şi îl săltară pe o piatră plată. Fu târât patru sau cinci metri pe fundul unei crevase înguste. Urletul vântului slăbi.

Îl auzi pe Quaan izbucnind în urale sufocate, gâfâite. Cu efort, săltă capul. Se afla întins în crevasă, în dreptul deschiderii acesteia pe unul dintre versanţii estici ai Muntelui Tunetului. Dincolo de o întindere de pământ plată şi cenuşie, mult dedesubtul lui, soarele se înălţa roşu.

Pentru urechile lui paralizate, uralele sunau ca nişte suspine. Se răspândeau pe măsură ce războinicii urcau unul câte unul pe lângă el, la lumina zorilor.

Lithe sărise deja cu câţiva metri mai jos în crevasă şi îngenunchease sărutând pământul. Departe, dincolo de Sarangrave şi linia sclipitoare a Cursului Murdar şi de Marea Mlaştină, soarele se înălţa maiestuos, încununat de splendoare roşie.

Covenant se ridică în şezut şi se uită la Nobili, aşteptându-se să-i vadă triumfând.

Nu aveau expresii victorioase. Înaltul Nobil stătea ghemuit ca un sac de oase vechi, cu Toiagul Legii pe genunchi. Ţinea capul plecat şi îşi acoperea faţa cu ambele mâini. Alături de el, Mhoram stătea nemişcat şi trist, cu ochii goi ca un ţinut arid.

Covenant nu înţelese.

Apoi Bannor spuse:
— Ne putem apăra aici.
Răspunsul lui Mhoram fu blând, dar violent:
— Cum? Drool cunoaşte multe căi. Dacă îl aşteptăm aici, ne va ataca de jos în sus. Poate aduce mii împotriva noastră.
— Atunci închide ieşirea ca să-i întârziem.
Glasul lui Mhoram deveni şi mai blând.
— Înaltul Nobil nu are toiag. Nu pot bloca deschiderea singur – nu am putere. Crezi că sunt suficient de puternic ca să dobor pereţii crevasei? Nu… nici chiar dacă aş fi dispus să rănesc Pământul în felul ăsta.
Trebuie să scăpăm de aici. Uite.
Indică spre poalele versantului cu o mână uşor tremurătoare.
Covenant se uită în jos. Crevasa se deschidea în partea inferioară a unei râpe care cobora drept pe Muntele Tunetului ca o rană de cuţit. Creasta acestei tăieturi era înţesată de pietre uriaşe – bolovani căzuţi, bucăţi din stâncile de sus – îngrămădite ca nişte fragmente moarte ale muntelui. Iar pereţii ei erau abrupţi, inabordabili. Căutătorii erau nevoiţi să-şi croiască drumul cu trudă prin fundul râpei aproximativ doi kilometri. Acolo pereţii se terminau, iar râpa dădea într-o faleză. Odată ajunşi trebuiau să ocolească muntele până aveau să găsească o nouă coborâre.
Însă Covenant tot nu înţelegea. Dificultatea drumului prin râpă îl făcea să geamă, dar însemna o cale de scăpare. Putea să simtă lumina soarelui pe faţă.
Săltându-se pe picioare, murmură:
— Hai să mergem.
Mhoram îi aruncă o privire încărcată de suferinţă reţinută. Dar nu o exprimă. În schimb se adresă sever lui Quaan şi Korik. În câteva momente Căutătorii porniră să coboare prin râpă.
Progresau extrem de încet. Pentru a înainta trebuiau să urce din stâncă în stâncă, să sară peste bolovani neregulaţi, să se târască pe coate şi genunchi prin spaţiile înguste dintre pumnii enormi de piatră. Iar ei erau slabi.
Chiar şi cel mai puternic dintre războinici avea nevoie din când în când de ajutorul Gardienilor. Prothall era dus pe braţe aproape tot timpul. Ţinea strâns Toiagul şi se căţăra cu greu în

patru labe. Ori de câte ori sărea de pe o piatră cădea în genunchi; curând partea din faţă a robei sale ajunse să fie pătată de sânge.

Covenant începu să simtă pericolul în care se aflau. Ritmul le putea fi fatal. Dacă Drool cunoştea alte drumuri prin munte, oştirea lui ar fi putut ajunge la capătul râpei înaintea companiei.

Nu era singurul care simţea aşa. După prima reacţie de uşurare războinicii căpătaseră un aspect hăituit. În scurt timp îşi târau picioarele, se căţărau, se zbăteau cu capetele plecate şi aduşi de spate de parcă toate greutăţile pe care le cunoscuseră vreodată le-ar fi atârnat de gât. Lumina soarelui nu le permitea să ignore primejdia.

Ca o profeţie, temerile lor se concretizară înainte de a ajunge la jumătatea râpei. Un războinic din Eoman ţipă brusc arătând în spate, pe munte. Acolo văzură o hoardă de demoni-abjecţi alergând prin despicătura prin care ieşiseră şi ei.

Încercară să se grăbească prin râpa accidentată.

Dar demonii se scurgeau în urma lor ca un val negru.

Creaturile păreau să sară peste pietre fără să se teamă de vreun pas greşit, parcă purtaţi pe nişte aripi sălbatice. Se apropiau de companie cu o viteză care le făcea greaţă.

Şi demonii-abjecţi nu erau singuri. Aproape de capătul râpei apărură deodată trogloditi deasupra unui perete. Imediat ce îi depistară pe Căutători începură să arunce frânghii peste margine, coborând versantul.

Compania era prinsă ca un grup de căpuşe în învăluirea puterii lui Drool.

Demoralizaţi, se opriră ca paralizaţi acolo unde se aflau. Pentru o clipă chiar şi simţul de responsabilitate al lui Quaan faţă de Eomanul său cedă; se holba inexpresiv în jur şi nu se clintea. Covenant se sprijini de un bolovan. Ar fi vrut să-i strige muntelui că nu era corect. Supravieţuise deja atât de mult, îndurase atât de mult, pierduse atât de mult. Unde era salvarea lui?

Oare ăsta era preţul târgului lui, al iertării lui? Era prea mare. El era un lepros, nepotrivit pentru asemenea chinuri. Glasul îi tremura incontrolabil de furie inutilă.

— Nu-i de mirare că ne-a lăsat să luăm Toiagul.

Ca să suferim mai mult acum. Ştia că n-o să ajungem prea departe.

Dar Mhoram împărţi ordine cu un glas care străbătea prin valul de deznădejde. Alergă puţin în râpă şi se urcă pe o piatră mare lată mai înaltă decât cei din jur.

— Avem loc suficient! Haideţi! Porunci. Vom face aici un capăt de pod!

Încet, războinicii se apropiară împleticit de piatră, parcă supraîncărcaţi de greutatea înfrângerii. Mhoram şi Gardienii îi ajutară să se urce. Înaltul Nobil Prothall sosi ultimul, proptit între doi Gardieni. Murmura:

— Nu. Nu.

Însă nu se opuse ordinelor lui Mhoram.

Când toată lumea fu sus pe piatră, Eomanul lui Quaan şi Gardienii Sângelui se aşezară de jur împrejur pe marginile ei. Lithe li se alătură, cu funia întinsă în mâini, lăsându-i pe Prothall, Mhoram şi Covenant în cercul ultimei apărări a companiei.

Deja demonii acoperiseră jumătate din distanţa până la piatra pe care stătea compania. În spatele lor veneau sute de troglodiţi, năvălind din crevasă şi scurgându-se în râpă. Şi la fel de mulţi urcau dinspre locul prin care intraseră în despicătură.

Cercetând forţele lui Drool, Mhoram spuse încet:

— Sus inimile, prieteni. V-aţi descurcat bine. Acum hai să încheiem cu atâta curaj încât până şi duşmanii noştri să-şi amintească. Nu disperaţi. Există multe ocazii între începutul unui război şi victorie. Hai să-l facem pe Nobilul Foul să afle că nu va gusta victoria decât atunci când şi ultimul prieten al Tărâmului va fi mort.

Dar Prothall şopti:

— Nu. Nu.

Întorcându-se cu faţa spre creasta Muntelui Tunetului, se fixă pe picioare şi închise ochii. Cu hotărâre lentă, ridică Toiagul Legii la nivelul inimii şi îl strânse cu ambele mâini.

— Trebuie să fie posibil, şuieră. Pe Cele Şapte!

Trebuie.

Încheieturile degetelor i se albiră pe suprafaţa cu modele complicate şi tainice a Toiagului.

— Melenkurion Zăgazul Cerului, ajută-mă. Nu accept finalul

acesta.

Sprâncenele i se uniră deasupra ochilor închişi înfundaţi în orbite şi lăsă în jos capul până când barba îi atinse inima. Printre buzele palide ieşea un cântec şoptit, fără cuvinte. Dar glasul îi hârâia atât de aspru în piept încât cântecul său suna mai degrabă ca un bocet decât ca o invocare.

Oştirea lui Drool curgea inexorabil către companie. Mhoram îi urmărea cu un rictus de deznădejde pe buzele lui blânde.

Deodată în ochii lui se aprinse lumina unei şanse disperate. Se răsuci, îl fixă pe Covenant cu privirea şi şopti:

— Există o cale! Prothall se străduieşte să cheme Leii de Foc. N-are cum să reuşească – puterea Toiagului este blocată, iar noi nu avem cunoştinţele cu care să o dezlegăm. Dar aurul alb poate să elibereze această putere. Se poate!

Covenant dădu înapoi ca şi cum Mhoram l-ar fi trădat. Nu! icni el. Am făcut un târg…!

Apoi, cu o tresărire vertiginoasă, ameţitoare de intuiţie, întrevăzu ce planuri avea Nobilul Foul pentru el, întrezări ce îi făcea Dispreţuitorul. Aici era lovitura ucigaşă care stătuse ascunsă în spatele tuturor maşinaţiunilor, al tuturor subterfugiilor.

Pe toţi dracii!

Aici se găsea punctul de impact dintre nebuniile opuse. Dacă încerca să folosească magia sălbatică – dacă inelul lui avea putere – dacă nu avea nicio putere…

Tresări izbit de înşiruirea imaginilor sumbre – compania măcelărită – Toiagul distrus – mii de creaturi moarte, tot acel sânge pe mâinile lui.

— Nu, icni răguşit. Nu-mi cere asta. Am promis să nu mai ucid. Tu nu ştii ce am făcut – lui Atiaran, lui… Am făcut un târg ca să nu mai fiu nevoit să ucid.

Demonii-abjecţi şi troglodiţii se aflau la aproape o aruncătură de săgeată. Eomanul stătea cu arcurile pregătite şi încordate. Hoardele lui Drool încetiniră şi începură să se plaseze pentru ultimul asalt.

Dar ochii lui Mhoram nu se dezlipeau de Covenant.

— Dacă nu o faci vor muri mult mai multe suflete.

Crezi că Nobilul Foul se va mulţumi cu moartea noastră? Nici gând! Va ucide iar şi iar până când absolut tot ce este viu se va

afla la dispoziţia lui pentru a fi corupt sau distrus. Tot ce e viu, înţelegi? Nici măcar acele creaturi care acum îl slujesc nu vor fi scutite.

— Nu! gemu Covenant din nou. Nu vezi? Exact asta vrea el. Toiagul va fi distrus, sau Drool va fi distrus, sau noi… Indiferent ce se întâmplă, tot el câştigă.

Va fi liber. Noi facem exact ceea ce vrea el.

— Nu contează! replică Mhoram febril. Morţii sunt morţi – numai cei vii mai pot spera să se opună Dispreţului.

Pe focurile iadului! Covenant căuta răspunsuri ca un om incapabil să-şi suporte propria nenorocire. Dar nu găsea niciunul. Niciun târg şi niciun compromis nu-i satisfăcea nevoile. Îndurerat, strigă sălbatic, protestă, imploră:

— Mhoram! Asta e sinucidere! Tu îmi ceri să înnebunesc!

Hotărârea din ochii lui Mhoram nu se clinti.

— Ba nu, Necredinciosule. Nu e nevoie să-ţi pierzi minţile. Există şi alte răspunsuri – alte cântece. Le poţi găsi. De ce să fie distrus Tărâmul din cauza suferinţei tale? Salvează sau condamnă! Ia Toiagul!

— La dracu’! Căutându-şi cu stângăcie inelul, Covenant strigă: Fă-o singur!

Îşi smulse verigheta de pe deget şi încercă să o arunce în Mhoram. Dar tremura groaznic; degetele îi alunecau. Inelul căzu pe piatră şi se rostogoli.

Bâjbâi după el. Părea că nu-i ajung degetele ca să-l prindă; alunecă de lângă picioarele lui Prothall. Continuă să se împleticească în căutarea lui – apoi călcă greşit, căzu şi se lovi cu fruntea de piatră. În depărtare auzi zbârnâind corzile arcurilor; lupta începuse. Dar el nu-i dădu atenţie. Simţea că îi plesnise craniul. Când înălţă capul, constată că avea probleme cu vederea; vedea dublu.

Harta petelor de muşchi de pe roba sa se întindea ilizibilă sub ochii lui. Acum pierduse şi ultima şansă de a o citi, de a descifra mesajul criptic al Codrului Morinmoss. Văzu doi Mhoram atunci când Nobilul ridică inelul. Văzu doi Prothall deasupra lui, strângând Toiagul şi încercând cu ultimele rămăşiţe ale forţei lui vitale să-i supună puterea voinţei sale. Doi Bannor se desprinseră din bătălie întorcându-se către Nobili.

Apoi Mhoram se aplecă asupra lui Covenant. Nobilul se întinse şi îl prinse de încheietura mâinii drepte.

Strânsoarea era atât de aprigă încât îşi simţi oasele trosnind. Asta îl sili să deschidă palma, iar când cele două degetele fură întinse şi vulnerabile, Mhoram îi înfipse inelul pe arătător. Se blocă după prima articulaţie.

— Nu-ţi pot uzurpa locul, scrâşni Nobilul dublu.

Se ridică trăgându-l brutal pe Covenant în picioare.

Apropiindu-şi faţa dublă de Necredincios, şuieră:

— Pe Cele Şapte! Te temi de putere mai mult decât de slăbiciune.

Da! Covenant gemu din cauza durerii din mână şi cap. Da! Vreau să supravieţuiesc!

Zgomotul arcurilor se auzea acum atât de des pe cât puteau războinicii să-şi pregătească săgeţile. Însă rezerva lor de muniţie era limitată. Iar demonii-abjecţi şi troglodiţii păstrau distanţa, riscând să se apropie doar atât cât să atragă tirul războinicilor. Oştirea lui Drool nu se grăbea. În special demonii păreau gata să dezlănţuie un măcel lent asupra companiei.

Dar Covenant nu-şi irosea atenţia cu astfel de lucruri. Se holba la Mhoram într-un fel de agonie.

Nobilul părea să aibă două guri – cu buzele întinse peste dinţii multiplicaţi – şi patru ochi, toţi înflăcăraţi de dorinţă. Pentru că nu-i trecea prin minte cum altcumva să-l implore, duse mâna liberă la brâu, scoase cuţitul lui Atiaran şi îl întinse spre Mhoram.

— Ar fi mai bine dacă m-ai omorî.

Încet, strânsoarea lui Mhoram cedă. Buzele i se relaxară; focul din ochi se stinse. Privirea lui părea să se întoarcă spre interior şi să tresară la ceea ce vedea.

Când vorbi, glasul său era ca praful:

— Ah, Covenant, iartă-mă. Uit de mine. Navigatorul… Navigatorul a înţeles asta. Ar fi trebuit să-l fi ascultat cu mai multă atenţie. Nu e bine să ceri mai mult decât ceea ce poţi oferi de bunăvoie. În felul ăsta ajungem să ne asemănăm cu ceea ce urâm. Dădu drumul încheieturii lui Covenant şi se retrase: Prietene, lucrurile astea nu apasă pe umerii tăi. Este povara noastră şi o vom purta până la capăt. Iartă-mă.

Covenant nu putu răspunde. Stătea cu faţa contorsionată ca

şi cum ar fi vrut să urle. Îl dureau ochii din cauza vederii duble. Mila lui Mhoram îl afecta mai mult decât orice ceartă sau pretenţie. Se întoarse jalnic către Prothall. Oare nu putea găsi nicăieri forţa de a-şi asuma acest risc? Poate în asta consta calea de scăpare – poate oroarea aurului alb era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru libertatea sa.

Nu voia să fie ucis de demonii-abjecţi. Dar când ridică braţul nu-şi putu da seama care dintre mâini era a lui, care dintre cele două Toiege era cel real.

Apoi, cu un zbârnâit sec, zbură şi ultima săgeată.

Troglodiţii răcniră cu răutate şi bucurie. La comanda demonilor-abjecţi începură să se apropie. Războinicii îşi traseră săbiile, pregătindu-se pentru sfârşitul inutil. Gardienii se balansară pe călcâie. Tremurând, Covenant încercă să se întindă spre toiag. Dar mintea i se înceţoşa şi un vârtej de beznă se năpusti ameţitor asupra lui. Nu-şi putea depăşi frica; era îngrozit de răzbunarea leprei pentru o asemenea îndrăzneală. Mâna sa străbătu jumătate din distanţă şi se opri, încremenind în aer în neputinţa lipsei degetelor.

Ah! strigă deznădăjduit. Ajută-mă!

— Noi suntem Garda Sângelui.

Vocea lui Bannor abia se auzea prin răcnetul lacom al troglodiţilor.

— Nu putem permite acest sfârşit.

Ferm, luă mâna lui Covenant şi o aşeză pe Toiagul Legii, la jumătatea distanţei între degetele strânse ale lui Prothall.

Puterea păru să explodeze în pieptul lui Covenant.

Un impact tăcut, un şoc dincolo de audibil, izbi prăpastia ca o convulsie a muntelui. Explozia îi răsturnă pe Căutători şi îi aruncă pe toţi demonii şi troglodiţii împrăştiaţi printre pietre. Numai Înaltul Nobil rămase în picioare. Capul i se smuci în sus şi Toiagul îi tresări în mâini.

Pentru o clipă, în prăpastie se lăsă o linişte atât de intensă de parcă explozia i-ar fi asurzit pe toţi combatanţii. În acel moment tot cerul de peste Gravin Threndor se făcu negru ca acoperit de un tunet impenetrabil.

Apoi începură zgomotele – un fulger profund ca şi cum însăşi roca muntelui ar fi ţipat, urmat de valuri lungi de zarvă şuierând fierbinte. Norii coborâră până când acoperiră creasta

Muntelui Tunetului.
Focuri galbene semeţe începură să ardă pe vârful învăluit.
Un timp compania şi atacatorii lor rămaseră pe loc în prăpastie, ca şi cum le-ar fi fost frică să se mişte.
Toată lumea se uita în sus la focuri şi la fulgere.
Dintr-odată izbucniră flăcările. Cu un muget de parcă însuşi aerul ar fi ars, focurile începură să atace ca nişte fiare mari şi înfometate coborând pe fiecare versant al muntelui.
Scâncind de teamă, troglodiţii o luară la fugă.
Câţiva se aruncară turbaţi în pereţii prăpastiei. Dar cei mai mulţi se strecurară pe lângă stânca pe care se adunase compania şi alergară în jos, încercând să scape de Leii de Foc.
Demonii-abjecţi procedară invers. Cu grabă furioasă se căţărară prin crevasă spre intrarea în catacombe.
Dar, înainte de a ajunge la loc sigur, Drool apăru dintr-o crăpătură deasupra lor. Trogloditul mergea târâş, prea ologit ca să se mai ţină pe picioare. Însă în pumn strângea o piatră verde care radia un rău intens prin negrul norilor. Ţipătul lui răzbătu peste mugetul Leilor:
— Zdrobesc! Zdrobesc!
Demonii-abjecţi se opriră, prinşi între două spaime.
În timp ce creaturile ezitau, compania începu să coboare prin râpă. Prothall şi Covenant erau prea epuizaţi ca să se descurce singuri, astfel că Gardienii îi duceau pe sus, trecându-i de la unul la altul peste bolovani şi târându-i pe fundul prăpăstiei.
În faţă, troglodiţii ajunseseră la capătul râpei. Unii dintre ei alergau atât de orbeşte încât plonjară peste marginea stâncii; alţii se împrăştiară în toate direcţiile zbierând în căutarea unei scăpări.
Însă în spatele companiei demonii-abjecţi formară din nou falanga şi reîncepură să coboare. Căutătorii abia reuşeau să păstreze distanţa faţă de ei.
Mugetul aerului arzând crescu tot mai intens, mai feroce. Eliberaţi de puterea Vârfului, bolovani cădeau de pe creastă. Leii de Foc se mişcau ca roca topită, împrăştiindu-se în jos pe pante ca vomitaţi din inima unui infern. Departe, deasupra râpei, vuietul energiei lor părea să se dubleze şi să se tripleze cu fiecare atac. O explozie de aer încins izbucni în faţa lor ca

un mesager, anunţând înaintarea focului şi a lăcomiei vulcanice. Gravin Threndor se cutremură din rădăcini.

Dificultatea drumului prin râpă scădea pe măsură ce compania se apropia de capătul de jos, iar Covenant începu să se mişte de unul singur. Impulsionat de vederea descompusă, de auzul suprasolicitat, de progresul paşilor, se eliberă din strânsoarea Gardienilor. Mişcându-se ca o marionetă cu genunchii ţepeni, se aruncă încăpăţânat şi împiedicat în direcţia falezei.

Ceilalţi Căutători cotiră spre sud în lungul marginii acesteia. Însă el se duse drept către abis. Când ajunse acolo, picioarele abia mai găsiră puterea să-l oprească. Clătinându-se slăbit, privi în străfunduri.

Peretele era vertical aproximativ şapte sute de metri, iar lăţimea falezei ajungea la cel puţin doi kilometri.

Nu exista scăpare. Leii aveau să prindă din urmă compania cu mult înainte ca ei să descopere o eventuală cale decentă de coborâre de pe faleză.

Oamenii ţipau la el, atenţionându-l în mod inutil; abia dacă îi auzea prin urletul aerului. Nu-i băga în seamă. Genul acesta de scăpare nu era ceea ce voia el.

Nu-i era teamă de cădere; nu o vedea destul de clar ca să-i fie teamă.

Avea ceva de făcut.

Se opri o clipă, adunându-şi curajul. Apoi îşi dădu seama că unul dintre Gardieni probabil va încerca să-l salveze. Voia să-şi împlinească scopul înainte să se întâmple asta. Avea nevoie de un răspuns pentru moarte.

Îşi scoase inelul şi îl strânse ferm în mâna cu jumătate din degete, ridicând braţul ca să arunce verigheta peste faleză.

Ochii lui urmăriră inelul când mişcă braţul spre spate, apoi se opri brusc lovit de un val de ruşine. Metalul era curat. Vedea încă două inele, dar amândouă erau de un argintiu limpede; pata dispăruse de pe ele.

Se întoarse, căutându-l pe Drool în partea de sus a râpei.

Îl auzi pe Mhoram strigând:

— Bannor! E alegerea lui!

Gardianul alerga spre el. La comanda lui Mhoram, Bannor se opri la trei metri distanţă, în ciuda Jurământului său. Însă în

clipa următoare refuză ordinul, aruncându-se din nou spre Covenant.

Covenant nu-şi putea concentra privirea. Întrezări departe, sus, Leii de flăcări năvălind spre râpă. Însă câmpul vizual îi era dominat de falanga demonilor.

Erau la numai trei paşi de el. Înţeleptul ridica deja lancea să lovească.

Instinctiv, Covenant încercă să se mişte. Dar era prea lent. Încă se clătina când Bannor se aruncă asupra lui, îndepărtându-l din calea primejdiei.

Cu un lătrat exultat, înnebunit, ca şi cum ar fi avut deodată o viziune, demonii-abjecţi se năpustiră toţi ca unul şi plonjară peste faleză. Strigătele lor în cădere sunau triumfătoare şi feroce.

Bannor îl săltă pe Covenant în picioare. Gardianul îl împinse grăbit către restul companiei, dar el se eliberă şi urcă împleticit câţiva paşi, strângând din ochi în direcţia crevasei:

— Drool! Ce s-a întâmplat cu Drool?

Ochii nu-l ajutau. Se opri, clătinându-se nesigur şi urlă furios:

— Nu văd!

Mhoram se repezi spre el şi Covenant repetă întrebarea, strigând în faţa Nobilului. Mhoram răspunse cu blândeţe:

— Drool e acolo, în crăpătură. Puterea pe care n-o poate stăpâni îl distruge. Nu mai ştie ce face. În scurt timp Leii de Foc îl vor înghiţi.

Covenant se strădui să-şi controleze glasul, coborându-l puţin.

— Nu! şuieră el. El nu e decât o victimă. Foul a plănuit totul.

În ciuda dinţilor încleştaţi, vocea lui suna spart.

Liniştitor, Mhoram îi atinse umărul.

— Fii pe pace, Necredinciosule. Am făcut tot ce am putut. Nu trebuie să te învinovăţeşti.

Dintr-odată Covenant îşi dădu seama că furia lui se topise şi se transformase în praf. Se simţea ca o epavă în derivă şi se prăbuşi la pământ ca şi când oasele nu l-ar mai fi putut susţine. Ochii aveau o expresie hăituită, ca a marinarilor de pe o navă fantomă.

Fără să-i pese ce făcea, îşi puse verigheta la loc pe deget.

Restul companiei se îndrepta spre el. Renunţaseră la

tentativa de a scăpa fugind; urmăriră împreună înaintarea Leilor. Norii întunecaţi învăluiau în umbră întregul munte şi prin semiîntuneric focurile dezlănţuite străluceau şi scânteiau ca nişte fiare alcătuite din flăcări ale soarelui. Se scurgeau pe versanţi înspre râpă, iar unii dintre ei săreau în sus spre crăpătura din perete.

Nobilul Mhoram se scutură în cele din urmă de vrajă.

— Chemaţi-vă ranyhynii, îi porunci lui Bannor.

Gardienii Sângelui pot să scape. Ia Toiagul şi A Doua Parte. Cheamă-i pe ranyhyni şi fugiţi.

Bannor susţinu îndelung privirea lui Mhoram, analizând ordinul Nobilului. Apoi refuză impasibil.

— Unul dintre noi va pleca. Să ducă Toiagul şi Partea la Cetatea Nobilă. Restul rămân.

— De ce? Nu avem scăpare. Voi trebuie să trăiţi – să-i slujiţi pe Nobilii care vor trebui să ducă mai departe războiul acesta.

— Poate, replică Bannor ridicând uşor din umeri.

Cine poate şti? Înaltul Nobil Kevin ne-a poruncit să plecăm şi noi ne-am supus. N-o să mai facem iarăşi aşa ceva.

— Dar moartea asta e inutilă! strigă Mhoram.

— Nu contează.

Tonul Gardianului era inexpresiv ca fierul. Apoi adăugă:

— Dar tu o poţi chema pe Hynaril. Fă asta, Nobile.

— Nu, oftă Mhoram cu un surâs obosit de resemnare. Nu pot. Cum aş putea să las atât de mulţi oameni să moară?

Covenant asculta doar pe jumătate. Se simţea ca o ruină şi căuta printre rămăşiţele emoţiilor sale ceva care să merite salvat. Dar o parte din el înţelese. Puse cele două degete de la mâna dreaptă între buze şi emise un fluierat scurt, pătrunzător.

Toată compania se holba la el. Quaan părea să creadă că Necredinciosul îşi pierduse minţile; ochii lui Mhoram evidenţiau presupuneri extreme. Dar Roaba Coamei Lithe îşi aruncă frânghia în sus şi se bucură:

— Ranyhynii! Coamele Lumii! îi cheamă!

— Cum? protestă Quaan. El i-a refuzat.

— S-au ridicat în faţa lui! replică ea cu un râs nechezat. Vor veni.

Covenant nu mai asculta deloc. Se petrecea ceva cu el. Se

ridică şovăitor în picioare ca să întâmpine semeţ acel ceva. Dimensiunile situaţiei sale se schimbau. Sub privirea tulbure, tovarăşii lui deveneau încet-încet mai solizi şi mai duri – căpătau textura rocii pure. Şi muntele însuşi devenea din ce în ce mai diamantin. Părea imuabil ca o piatră de boltă a lumii.

Simţea cum percepţiile lui erau din ce în ce mai clare. Văzu obiectiv Gravin Threndor în toată puterea lui de neînvins. Pe lângă el era palid; carnea lui devenea subţire, transparentă. Un aer dens ca fumul sufla prin el, îngheţându-i oasele. Gâtul sufletului său se contractă de durere mută.

— Ce se întâmplă cu mine?

De dincolo de marginea dinspre sud a falezei ranyhynii sosiră în galop. Ca o sclipire de speranţă, se întreceau cu năvala Leilor. Imediat războinicii izbucniră în urale răguşite.

— Suntem salvaţi! strigă Mhoram. Avem destul timp!

Împreună cu restul companiei, alergă în întâmpinarea ranyhynilor.

Covenant simţi că fusese lăsat singur.

— Ce se întâmplă cu mine? repetă stins în direcţia durităţii muntelui.

Dar Prothall se afla încă alături de el. Covenant îl auzi pe Înaltul Nobil rostind cu o voce prietenoasă şi bătrână care părea puternică precum un tunet:

— Drool e mort. El te-a chemat şi odată cu moartea lui chemarea se încheie. Aşa sunt aceste puteri.

Cu bine, Necredinciosule! Fii onest! Ai lucrat foarte bine pentru noi. Ranyhynii ne vor salva. Şi cu Toiagul Legii şi Cea de-a Doua Parte vom fi capabili să ne apărăm împotriva răului Dispreţuitorului. Sus inima! Disperarea şi amărăciunea nu sunt singurele cântece de pe lume.

Dar Covenant plângea cu durere tăcută. Totul în jurul lui – Prothall, compania, ranyhynii, Lei de Foc şi muntele – devenea prea solid pentru el. Îi copleşeau percepţia, treceau dincolo de simţurile lui într-o ceaţă cenuşie. Încercă să se ciupească şi nu simţi nimic. Nu putea vedea: Tărâmul părăsi raza sa vizuală. Era prea mult pentru el şi îl pierdu.

SUPRAVIEŢUITORUL

Ceaţa cenuşie se roti în jurul lui un lung moment convulsiv. Apoi începu să se întunece şi o pierdu şi pe aceasta. Vederea i se tulbură, ca şi cum un zeu crud i-ar fi frecat globii oculari cu degetul. Clipi rapid, încercând să se întindă şi să-şi şteargă ochii; dar ceva moale îi reţinea mâna. Continua să nu vadă nimic.

Se trezea, cu toate că se simţea mai mult căzând într-un fel de ameţeală.

Treptat fu în stare să identifice locul în care se afla.

Era întins într-un pat cu bare tubulare de protecţie pe laterale. Cearşafuri albe îl acopereau până la bărbie. Nişte draperii gri îl separau de ceilalţi pacienţi din salon. O lumină fluorescentă îl fixa inexpresiv din tavan. Aerul mirosea slab a eter şi dezinfectant.

La capul patului se găsea un buton de apel.

Toate degetele de la mâini şi de la picioare îi erau amorţite.

Nervii nu se regenerează, bineînţeles că nu, ei nu…

Asta era important – ştia că era ceva important – dar dintr-un motiv oarecare nu aducea cu el nicio greutate. Inima lui era prea încinsă de alte emoţii ca să mai simtă această gheaţă anume.

Ceea ce conta pentru el era că Prothall, Mhoram şi Căutarea supravieţuiseră. Se agăţa de acest lucru ca şi cum ar fi fost o dovadă a sănătăţii lui mintale – o demonstraţie a faptului că ceea ce i se întâmplase, ceea ce făcuse nu era doar produsul nebuniei lui, a autodistrugerii. Ei supravieţuiseră; cel puţin atât realizase prin târgul lui cu ranyhynii. Făcuseră exact ceea ce Nobilul Foul voia să facă – dar supravieţuiseră.

Măcar nu era vinovat şi de morţile lor. Incapacitatea de a-şi folosi inelul, de a crede în el, nu-i transformase în alte Duhuri. Era singura lui consolare pentru ceea ce pierduse.

Distinse două siluete la picioarele patului. Una dintre ele era a unei femei în alb – o infirmieră. Încercă să se concentreze asupra ei şi ea spuse:

— Domnule doctor, îşi recapătă cunoştinţa.

Doctorul era un bărbat de vârstă mijlocie în costum cafeniu. Avea sub ochi cearcăne care parcă purtau oboseala tuturor

suferinţelor umane, dar buzele de sub mustaţa încărunţită erau blânde. Se apropie pe marginea patului, atinse fruntea lui Covenant o clipă, apoi îi ridică pleoapele şi îi aprinse o luminiţă în fiecare pupilă.

Cu efort, Covenant se concentră asupra luminii.

Doctorul dădu din cap şi stinse lumina.

— Domnule Covenant?

Covenant înghiţi în sec.

— Domnule Covenant. Doctorul stătea cu faţa apropiată de a lui şi vorbea încet, calm: Sunteţi la spital.

Aţi fost adus aici după ce aţi fost lovit de acea maşină de poliţie. Aţi fost inconştient aproape patru ore.

Covenant săltă capul şi-l mişcă în semn că înţelegea.

— Bine, zise doctorul. Mă bucur că vă reveniţi.

Acum trebuie să stăm puţin de vorbă. Domnule Covenant, ofiţerul de poliţie de la volanul maşinii spune că nu v-a lovit. Susţine că a oprit la timp – dar aţi căzut pe jos în faţa lui. În urma examinării, aş înclina să fiu de acord cu el. Mâinile vă sunt puţin julite şi aveţi o vânătaie pe frunte – dar astea se puteau produce atunci când aţi căzut. Ezită un moment, apoi întrebă:

V-a lovit?

Tăcut, Covenant scutură din cap. Întrebarea nu părea importantă.

— Mă rog, presupun că v-aţi lovit cu capul de pavaj.

Dar de ce aţi căzut?

Nici asta nu părea ceva important. Respinse întrebarea cu o fluturare a mâinii. Apoi încercă să se ridice în capul oaselor.

Reuşi înainte ca doctorul să-l ajute sau să-l oprească; nu era atât de slăbit pe cât se temea. Amorţeala degetelor părea să fie încă lipsită de convingere, parcă urmau să-şi revină imediat ce circulaţia sângelui avea să fie restabilită.

Nervii nu…

După un timp îşi recăpătă glasul şi îşi ceru hainele.

Doctorul îl studie cu atenţie.

— Domnule Covenant, eu vă las să mergeţi acasă dacă doriţi. Bănuiesc că ar fi mai bine să vă ţin sub observaţie o zi-două. Însă nu am reuşit să descopăr nimic în neregulă la dumneavoastră. Şi ştiţi mult mai multe decât mine despre cum

să vă îngrijiţi lepra.

Lui Covenant nu-i scăpă expresia de silă care trecu peste chipul infirmierei.

— Şi, ca să fiu pe de-a-ntregul cinstit – tonul doctorului deveni subit acid – nu vreau să fiu nevoit să mă lupt cu personalul de aici ca să mă asigur că sunteţi bine îngrijit. Vă simţiţi în stare?

Drept răspuns Covenant începu să bâjbâie cu degete şovăitoare prin halatul alb de spital pe care îl purta.

Grăbit, doctorul se duse la un dulap şi se întoarse cu hainele lui Covenant.

Covenant le trată cu un fel de SVE. Erau şifonate şi pline de praf de la căderea pe stradă; însă arătau exact aşa cum arătaseră când le purtase ultima dată, în timpul primelor zile ale Căutării.

Exact ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

După ce se îmbrăcă semnă actele de externare. Avea mâinile atât de reci încât abia îşi putu scrie numele.

Dar Căutarea supravieţuise. Cel puţin la asta fusese bun târgul lui.

După aceea doctorul îl conduse într-un cărucior cu rotile până la ieşire. Afară din clădire, doctorul începu brusc să vorbească, parcă încercând în mod indirect să se scuze că nu îl mai ţinuse pe Covenant în spital.

— Trebuie să fie groaznic să ai lepră, zise repezit, încerc să înţeleg. Am studiat la Heidelberg, cu ani în urmă şi cât timp am stat acolo am văzut multă artă medievală. În special artă religioasă. Lepra îmi aminteşte de statuile Crucificării făcute în Evul Mediu. Pe cruce există un Christos, dar trăsăturile lui – trupul şi chiar şi faţa – sunt realizate atât de stupid încât figura este de nerecunoscut. Ar putea fi oricine, bărbat sau femeie. Dar rănile – cuiele din palme şi picioare, rana de lance din coastă, coroana de spini – sunt sculptate şi chiar pictate în detalii incredibil de vii. Ai putea crede că artistul şi-a crucificat modelul că să obţină un asemenea realism. Probabil aşa e şi când ai lepră.

Covenant simţi compătimirea doctorului, dar nu-i putu răspunde. Nu ştia cum.

După câteva minute sosi o ambulanţă care îl duse înapoi la

ferma Haven.

Supravieţuise.

Parcurse aleea lungă până la casa sa ca şi cum aceea ar fi fost ultima sa speranţă.

GLOSAR

Acence: stonedownoră, sora lui Atiaran ***ahamkara:*** Hoerkin, „Uşa”
Ahanna: pictoriţă, fiică a Hannei
aliantha: fructe-comoară
amanibhavam: iarba de leac pentru cai, otrăvitoare pentru oameni
Amatin: Nobilă, fiica lui Matin
Amok: îndrumător misterios, slujitor al vechii înţelepciuni
Amorine: mai întâi Haft, apoi Hiltmark ***anundivian yajna:*** arta ramenă „pierdută” a sculpturii în oase
Asuraka: Bătrân Purtător al Toiagului în Loresraat
Atiaran, soţia lui Trell: stonedownoră, mama Lenei
aussat Befylam: forma de copii a *jheherrin* **Banas Nimoram:** Sărbătoarea Primăverii
Bann: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Trevor
Bannor: Gardian al Sângelui, numit lângă Thomas Covenant
Baradakas: Hirebrand în Woodhelven înalt
Berek Jumătate-de-Mână: Puterea Inimii, fondatorul dinastiei Nobililor, primul dintre Vechii Nobili
Bhrathair: popor întâlnit de uriaşii rătăcitori **Birinair:** Hirebrand, mai târziu şi Hearthrall în Cetatea Nobilă
Borillar: Hirebrand şi Hearthrall în Cetatea Nobilă
Brabha: ranyhyn, calul lui Korik
caamora: încercare a uriaşilor prin suferinţă, cu ajutorul focului
Cabinetul: camera de consiliu din Cetatea Nobilă
Caer-Caveral: ucenic forestal din Codrul Morinmoss
Caerroil Wildwood: forestal din întunecimea Sufocantă
Callindrill, soţul lui Faer: Nobil
camera din inima lemnului: locul de adunare într-un woodhelverin
Casa: ţara de origine a uriaşilor
Casa Făuritorului: Creşa lui Foul
Cascada Văluritâ: cascadă din Piatra Sărbătorii **Catacombele Troglodiţilor:** căminul troglodiţilor de Muntele Tunetului
Căutarea: încercarea de a salva Toiagul Legii

Cei Fără Casă: uriaşii
Cele Şapte Cuvinte: cuvinte înzestrate cu putere
Cele Şapte Părţi: colecţie de cunoştinţe lăsate de Nobilul Kevin
Cercul Bătrânilor: conducătorii dintr-un stonedown
Cerrin: Gardian al Sângelui, numit lângă Nobila Shetra
Cetatea Nobilă: Piatra Sărbătorii
clingor: piele adezivă
Coamă: ranyhyn
Codrul Sărbătorii: locul în care se află Loresraat
Colosul: străveche statuie de piatră care străjuia Tărâmul de Sus
Conclavul Uriaşilor: adunare a uriaşilor
Copacul Unic: copac mistic, din lemnul căruia a fost făcut Toiagul Legii
Cord: cel de-al doilea rang ramen
Cording: ceremonia de învestire în rangul de Cord
Corimini: cel mai bătrân din Loresraat **Corupţia:** nume al Gardienilor Sângelui pentru Nobilul Foul
Creatorul: legendar Nobil al Timpului şi Stăpân al Tărâmului, duşman al Nobilului Foul
Creşa lui Foul: casa Dispreţuitorului
Crowl: Gardian al Sângelui
Cuvânt de Avertizare: interdicţie puternică, distructivă
Damelon Prietenul Uriaşilor: vechi Înalt Nobil, fiul lui Berek Jumătate-de-Mână
Dansul Duhurilor: Sărbătoarea Primăverii **Demondim:** neamul demonilor-abjecţi şi al waynhimilor
demoni-abjecţi: progeniturile Demondim, creaturi malefice ale puterii
Dezolarea: eră de ruină a Tărâmului, în urma Ritualului Profanării
Dezlegaţii: elevi în înţelepciune, eliberaţi de responsabilităţile convenţionale
dharmakshetra: „a sfida duşmanul”, nume waynhim
Dispreţuitorul: Nobilul Foul
Dispreţ: Putere a Răului
Doar: Gardian al Sângelui
Drinishok: Bătrân deţinător al Spadei din Loresraat

Drinny: ranyhyn, calul Nobilului Mhoram, mânzul lui Hynaril
Drool Viermele de Piatră: troglodit, mai târziu conducător al troglodiţilor, cel care a găsit Toiagul Legii
dukkha: „victimă”, nume waynhim
Dura Coastă Aurie: mustang, calul lui Thomas Covenant
Elena: înaltă Nobilă în timpul primului atac al Nobilului Foul, fiica Lenei
Elohim: popor întâlnit de uriaşii rătăcitori
Eoman: douăzeci de războinici, plus un Warhaft **Eoward:** douăzeci de Eomane, plus un Haft
fael Befylam: forma de şarpe a *jheherrin*
Faer: soţia Nobilului Callindrill
Făuritorul: nume *jheherrin* pentru Nobilul Foul **Focul Nobililor:** foc provenit din toiagul folosit de Nobili
Focul Vălurit: foc de atenţionare în Piatra Sărbătorii
forestal: protector al Pădurilor Tărâmului
Frate de Piatră, Soră de Piatră: termeni afectuoşi între oameni şi uriaşi **fructele-comoară:** *aliantha*, fructe hrănitoare, găsite pretutindeni în Tărâm
Gardieni ai Sângelui: apărători ai Nobililor **Garth:** Warmark al Oştii din Cetatea Nobilă
Gay: Winhome dintre rameni
Gilden: copac asemănător cu arţarul, cu frunze aurii
Gildenlode: lemn înzestrat cu putere, obţinut din copacii gilden
Glimmermere: lac pe platoul de deasupra cetăţii Piatra Sărbătorii
Gorak Krembal: Hotash Slay
Gorganul Spânzurătorii: loc de execuţie în întunecimea Sufocantă
Grace: unul dintre Corzii rameni
Gravelingas: maestru al înţelepciunii pietre **Gravin Threndor:** Muntele Tunetului
grifoni: animale asemănători leilor, cu aripi **Haft:** comandant al unui Eoman
Haruchai: rasa originară a Gardienilor Sângelui **Hearthrall al Cetăţii Nobile:** administrator responsabil cu lumina, căldura şi ospitalitatea **Heer:** conducător al unui woodhelven
Herem: proroc delirant, Ucigaşul Neamului, *turiya*

Hile Troy: Warmark al Oştii înaltei Nobile Elena **Hiltmark:** al doilea în conducerea Oştii **Hirebrand:** maestru al ştiinţei lemnului **Hoerkin:** Warhaft
Howor: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobila Loerya
Hurn: ranyhyn, calul lui Terrel
Hynaril: ranyhyn, calul Tamaranthei şi apoi al lui Mhoram
Hyrim: Nobil, fiul lui Hoole
Imoiran, soţia lui Tomal: locuitoare din stonedown
incinta sacră: sală din Piatra Sărbătorii în care se oficiază Vecerniile
Inima Tunetului: peşteră a puterii în Muntele Tunetului
Inima Satanei Zdrobitorul de Suflete: nume dat de uriaşi Nobilului Foul
Interdicţie: forţă de respingere, zid de forţă
Irin: războinică din cel de-al Treilea Eoman al Oştii
Împlinirea unui Cord: ceremonie prin care cineva devine Cord
Împlinirea unui Rob al Coamei: ceremonia prin care cineva devine Rob al Coamei
Înalt Nobil: conducător al Consiliului Nobililor **Înaltul Lemn:** *lomillialor* lăstar din Copacul Unic **Înghiţitoarea de Vieţi:** Marea Mlaştină **Înţelepciunea lui Kevin:** cunoştinţe despre putere, lăsate de Kevin sub forma Celor Şapte **Înţelept:** conducător al demonilor-abjecţi
Jain: unul dintre Robii Coamei rameni **Jehannum:** proroc delirant, Scrijelitorul în Carne, *moksha*
jheherrin: cei moi, produse secundare vii, provenite din eşecurile Nobilului Foul **Jurământul:** legământ haruchai de slujire a Nobililor
Kam: unul dintre Robii Coamei rameni ***Kelenbhrabanal:*** Părinte al Cailor din legendele ranyhynilor
Kevin Risipitorul Tărâmului: fiul lui Loric Amuţitorul Demonilor, ultimul Înalt Nobil dintre Vechii Nobili
Kiril Threndor: cameră a puterii, situată adânc sub Muntele Tunetului, Inima Tunetului
Koral: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobila Amatin
Korik: Gardian al Sângelui, comandant în armata iniţială haruchai
kresh: lupi galbeni, sălbatici, uriaşi

krill: sabia fermecată a lui Loric, un mister pentru Noii Nobili, trezită la viaţă de către Thomas Covenant
Kurash Plenethor: regiune numită, cândva, Piatra Spartă şi, mai târziu, Trothgard
Kurash Qwellinir: Colinele Distruse
Lal: unul dintre Corzii rameni
Legea Morţii: separarea celor morţi de cei vii **Leii de Foc:** scurgere de foc de pe Muntele Tunetului
Legământul Păcii: legământ depus de către oamenii Tărâmului împotriva violenţelor fără rost
Lena: stonedownoră, fiica lui Atiaran şi a lui Trell, mama Elenei
licoare-diamant: băutura uriaşilor
lillianrill: ştiinţă a lemnului, sau maestru al ştiinţei lemnului
Lithe: una dintre Roabele Coamei ramene **Llaura:** Heer din Woodhelven înalt
Loerya, soţia lui Trevor: Nobilă
Lomillialor: înaltul Lemn, lemn cu putere **Loresraat:** şcoala trothgardă din Codrul Sărbătorii, unde se studiază înţelepciunea lui Kevin
Loric Amuţitorul Demonilor: Vechi Înalt Nobil, fiul lui Damelon Prietenul Uriaşilor
Lucrări înţelepte: ateliere ale puterii neamului Demondim
Lup de Mare Navigatorul Spumei: uriaş, prieten al lui Thomas Covenant
lor-liarill: lemn Gildenlode
Malliner: Heer din woodhelven, fiul lui Veinnin **Marny:** ranyhyn, calul lui Tuvor
Mâhnirea: *Coecri*, oraşul uriaşilor
modelarea măduvei: sculptură în oase
Mehryl: ranyhyn, calul lui Hile Troy
Melenkurion abatha: frază prin care se invocă puterea
Mhoram: Nobil, mai târziu Înalt Nobil, fiul lui Variol
moksha: proroc delirant, Jehannum, Scrijelitorul în Carne
Morin: Prim Mark al Gărzii de Sânge, comandant în armata iniţială haruchai
Morril: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Callindrill
Murrin, soţul Odonei: stonedownord
Myrha: ranyhyn, calul Elenei
Necredinciosul: Thomas Covenant

Nobil: cel care stăpâneşte domeniile Spadei şi Toiagului din înţelepciunea lui Kevin
Nobilul Foul: duşmanul Tărâmului
Nobilul Părinte: Berek Jumătate-de-Mână **Oastea:** armata din Cetatea Nobilă
Odona, soţia lui Murrin: stonedownoră **Omournil:** Heer din Woodhelven, fiica lui Mourni
Osondrea: Nobilă, mai târziu înaltă Nobilă, fiica Sondrei
orcrest: piatră înzestrată cu putere
Padrias: Heer din Woodhelven, fiul lui Mill
Parte: unitate a înţelepciunii lui Kevin
Pădurea Unică: codru străvechi, care acoperea cea mai mare parte a Tărâmului
Păstrător al înţelepciunii: învăţător din Loresraat
Piatra Bolii Pământului: piatră găsită sub Muntele Tunetului, sursă a puterilor răului
Piatra Sărbătorii: Cetatea Nobilă, oraşul din munte al Nobililor
Piatra Spartă: regiune din Trothgard înainte de restaurare
pietriş: pietre de foc, făcute să strălucească cu ajutorul ştiinţei pietrei
pietre de foc: pietriş
Pietten: fiul lui Soranal, copil din Woodhelven, îmbolnăvit de creaturile Nobilului Foul
platoul: podiş deasupra Pietrei Sărbătorii
Podul Catacombelor: intrare în catacombele de sub Muntele Tunetului
Porib: Gardian al Sângelui
Pren: Gardian al Sângelui
Prieten al Pământului: titlu acordat pentru prima oară lui Berek Jumătate-de-Mână
Prim Nobil: titlu dat lui Thomas Covenant **Prima Parte a înţelepciunii lui Kevin:** cunoştinţele primare lăsate de Nobilul Kevin **Primul Half:** al treilea la comandă în Oaste
Primul Mark: comandantul Gardienilor Sângelui
Prinţul Colţului Distrugătorul: nume ramen pentru Nobilul Foul
Prinţul Inelului: nume ramen al lui Thomas Covenant
proroci deliranţi: cei trei străvechi slujitori ai Nobilului Foul

Prothall: Înalt Nobil, fiul lui Dwillian
Puhl: unul dintre Corzii rameni
Pumnul Satanei: uriaş proroc delirant, Sheol, *Samadhi*
Puterea Inimii: Berek Jumătate-de-Mână **Puterea de Comandă:** Cea de-a Şaptea Parte a înţelepciunii lui Kevin
Puterea Pământului: sursa tuturor puterilor din Tărâm
Quaan: Warhaft al celui de-al treilea Eoman al Oştii, mai târziu Hiltmark, apoi Warmark **Quirrel:** stonedownor, tovarăş al lui Triock **ramen:** popor care îi slujeşte pe ranyhyni **ranyhyn:** semeţii cai liberi de pe Câmpiile lui Ra ***rhadhamaerl:*** ştiinţă a pietrei sau maestru al ştiinţei pietrei
Ridjeck Thome: Creşa lui Foul
rillinlure: rumeguş vindecător
Ritualul Profanării: act disperat prin care Înaltul Nobil Kevin i-a distrus pe Vechii Nobili şi a adus în ruină cea mai mare parte a Tărâmului **Riturile Dezlegării:** ceremonia prin care cineva devine Dezlegat
Rob al Coamei: cel mai înalt rang printre rameni
Rue: Roabă a Coamei, a purtat numele de Gay
Ruel: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Hile Troy
Runnik: Gardian al Sângelui
Rustah: unul dintre Corzii rameni
samadhi: proroc delirant, Sheol, Pumnul Satanei
Sărbătoarea Primăverii: Dansul Duhurilor din Anderlain la lună nouă, în noaptea din mijlocul primăverii
sculptură în oase: veche artă ramen, modelarea măduvei
Scrijelitorul în Carne: uriaş proroc delirant, Jehannum, *moksha*
Sheol: proroc delirant, Pumnul Satanei, *Samadhi*
Shetra, soţia lui Verement: Nobilă
Shull: Gardian al Sângelui
Sill: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Hyrim
Slen, soţul lui Terass: stonedownor
Soranal: Heer din Woodhelven, fiul lui Thiller
Stindardul înaltului Nobil: steagul unui Înalt Nobil
stonedown: sat de piatră
stonedownor: locuitor al unui sat de piatră ***suru-pa-maerl:*** artă în piatră
Spada: ramură a înţelepciunii lui Kevin, studiată la Loresraat

Ştiinţa Războiului: ştiinţa „Spadei” din înţelepciunea lui Kevin
Tamarantha, soţia lui Variol: Nobilă, fiica Enestei
Tărâmul: la modul general, teritoriul găsit pe Hartă
Tărâmul de Jos: ţinutul situat la est de Rift **Tărâmul de Sus:** ţinutul situat la vest de Rift **Terass, soţia lui Sien:** bătrână din Mithil Stonedown, fiica Annoriei
Terrel: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Mhoram, comandant în armata iniţială haruchai
testul adevărului: test de sinceritate efectuat cu ajutorul *lomillialor* sau *orcrest*
Thew: unul dintre Corzii rameni
Thomin: Gardian al Sângelui, numit pe lângă Nobilul Verement
Tohrm: Gravelingas şi Hearthrall la Cetatea Nobilă
Toiagul: ramură a înţelepciunii lui Kevin, studiată la Loresraat
Toiagul Legii: a fost creat de către Berek, din Copacul Unic
Tomal: artist stonedownor
Trell, soţul lui Atiaran: Gravelingas din Mithil Stonedown, tatăl Lenei
Trevor, soţul Loeryei: Nobil
Triock: stonedownor, fiul lui Thuler
troglodiţi: creaturi malefice care trăiesc sub Muntele Tunetului
Tull: Gardian al Sângelui
turiya: proroc delirant, herem, Ucigaşul Neamului
Tuvor: Prim Mark al Gărzii Sângelui, comandant în armata iniţială haruchai
Ucigaşul Cenuşiu: numele din câmpii al Nobilului Foul
Ucigaşul Neamului: uriaş proroc delirant, Herem, *turiya*
Uriaşii: Cei Fără Casă, străvechi prieteni ai Nobililor
Vailant: fost Înalt Nobil
Vale: Gardian al Sângelui
Valea celor Două Râuri: locul în care se află Codrul Sărbătorii
Variol Vizionarul, soţul Tamaranthei: Nobil, mai târziu Înalt Nobil, fiul lui Pentil, tatăl lui Mhoram
Vatra Oamenilor: aşezarea principală a ramenilor
Vârful Leilor de Foc: Muntele Tunetului
Vechii Nobili: Nobilii de dinainte de Ritualul Profanării

Verement, soţul Shetrei: Nobil
viancome: loc de întâlnire în Codrul Sărbătorii **„Victoria Nobilului Mhoram”:** pictură a Ahannei
vin de primăvară: băutură răcoritoare slabă **Vindecător:** medic
Warhaft: comandant al unui Eomar.
Warmark: comandant al unei Oşti
waynhim: îngrijitori ai Popasurilor, creaturi Demondim, însă adversare ale demonilor-abjecţi **Whane:** unul dintre Corzi
Winhome: cel mai de jos rang dintre rameni **woodhelven:** sat-copac
woodhelvennin: locuitor al unui sat-copac **Yeurquin:** stonedownor, însoţitor al lui Triock **Yolenid:** fiica Loeryei
Zdrobitorul de Suflete: nume dat de uriaşi Nobilului Foul